TOM CLANCY

Cardinalul de la Kremlin

RAO International Publishing Company

RAO International Publishing Company S.A.
P.O. Box 2-124 București, ROMÂNIA

TOM CLANCY
The Cardinal of the Kremlin
Copyright © Jack Ryan Enterprises Ltd., 1988
All rights reserved

Traducere din limba engleză
SANDA ARONESCU
IRINA NEGREA

Ediția I

Copyright © 1996
RAO International Publishing Company S.A.
pentru versiunea în limba română

Coperta
DONE STAN

Tiparul executat de
ELSNERDRUCK
Berlin, Germania

Iunie 1996

ISBN 973-576-080-0

Cuvînt de mulțumire

O ilustrare perfectă a expresiei „să arunci orzul pe gîște" poate fi găsită în eforturile a numeroși membri ai comunității științifice care s-au căznit să-i explice autorului aspectele teoretice și practice ale sistemului strategic. Datorez multe mulțumiri lui George, Barry, Bruce, lui Russ, Tom și Danny, lui Bob și Kim. Aceleași mulțumiri le datorează lor o țară întreagă și, într-o bună zi, le va datora o lume întreagă.

Mulțumiri speciale îi datorez lui Chris Larsson și companiei Space Media Network, a cărei „imagine generală", produsă de publicitate, a fost suficientă pentru a pune pe jar cîțiva oameni — și acesta este numai începutul...

Colonelului și doamnei F. Carter Cobb

....iubirea nu-i iubire dacă
Se schimbă cînd întîmpină schimbare
Sau cînd se pleacă celui care pleacă.
O, nu ! Iubirea-i far aprins oricînd,
Furtunile și bezna să le-nfrunte.

William Shakespeare,
Sonetul 116

În general, se consideră că acțiunile spionilor, ale sabotorilor și ale agenților secreți depășesc cadrul legilor naționale și internaționale. De aceea, ei reprezintă o blasfemie la adresa tuturor standardelor de conduită acceptate. Cu toate acestea, istoria arată că nici o națiune nu ocolește asemenea activități, dacă ele susțin interesele ei vitale.

Feldmareșalul Viconte
Montgomery of Alamein

Un om bun se deosebește de un om rău prin cauza pe care și-o alege.

William James

PROLOG

Amenințări — vechi, noi și permanente

I se spunea Săgetătorul. Era un titlu nobil, deși concetățenii săi renunțaseră la plecăciunile făcute din reflex, cu mai mult de un secol în urmă, de îndată ce aflaseră de existența armelor de foc. Numele acesta reflecta, în parte, permanența luptei lor. Primul dintre invadatorii din vest — căci așa îi socoteau ei — fusese Alexandru Cel Mare și de atunci mulți îl urmaseră. În cele din urmă, toți dăduseră greș.

Triburile afgane considerau credința islamică drept temeiul rezistenței lor, dar curajul de nebănuit al acestor bărbați era o trăsătură a semințici lor, la fel ca ochii lor negri, nemiloși.

Săgetătorul era tînăr și bătrîn în același timp. Ori de cîte ori avea ocazia și cheful de a se scălda într-un rîu de munte, oricine putea să vadă musculatura tinerească a corpului de treizeci de ani. Avea mușchii netezi ai unui bărbat pentru care o cățărare pe o stîncă goală de trei sute de metri era la fel de banală ca drumul pînă la cutia poștală.

Dar ochii lui erau bătrîni. Afganii sînt oameni chipeși, cu trăsături sincere și o piele deschisă la culoare, repede afectată de acțiunea vîntului, a soarelui și a prafului, care îi fac să pară adeseori mai bătrîni decît sînt în realitate. Pe

Săgetător nu vîntul îl vătămase. Profesor de matematică pînă în urmă cu trei ani, absolvent de facultate într-o țară în care cei mai mulți se mulțumeau să fie în stare să citească doar Coranul, se căsătorise de tînăr, după obiceiul pămîntului, și avea doi copii. Dar soția și fiica lui fuseseră ucise de rachetele lansate de un avion de vînătoare Suhoi-24. Fiul lui dispăruse. Fusese răpit. După ce sovieticii bombardaseră satul soției lui, făcîndu-l una cu pămîntul, sosiseră trupele de infanterie care îi omorîseră pe adulții rămași în viață și îi adunaseră pe toți orfanii ca să-i expedieze în Uniunea Sovietică, pentru a fi educați și instruiți prin metode moderne. Toate acestea se întîmplaseră — își amintea Săgetătorul — pentru că soția lui dorise ca mama ei să-și vadă nepoții înainte de a muri și pentru că o patrulă sovietică fusese împușcată la cîțiva kilometri de sat. În ziua cînd aflase — la o săptămînă după producerea evenimentului — profesorul de algebră și geometrie își stivuise frumos cărțile pe birou și părăsise orășelul Gaznîi, refugiindu-se în munți. După o săptămînă, se întorsese în oraș după lăsarea întunericului împreună cu trei bărbați și dovedise că făcea cinste seminției sale, ucigînd trei soldați sovietici și luîndu-le armele. Încă mai folosea acel Kalașnikov capturat atunci.

Dar nu pentru asta era cunoscut sub numele de Săgetătorul. Căpetenia micii sale bande de mujahedini — denumire care înseamnă „luptători pentru libertate" — era un conducător luminat; el nu-l privise cu dispreț pe noul venit care-și tocise coatele în sălile de clasă, învățînd tot ce studiau străinii. Nici nu-l deranjase că inițial tînărul fusese lipsit de credință. Cînd profesorul se alăturase grupului, avea doar cunoștințe elementare despre Islam și căpetenia își amintea lacrimile amare ce șiroiau ca picăturile de ploaie din ochii tînărului cînd imamul lor îl adusese pe calea lui Allah. După o lună, devenise cel mai nemilos — și mai eficient — membru al bandei, reflectînd în mod clar voința divinității supreme. Pe el îl alesese conducătorul pentru a pleca în Pakistan, unde își putea folosi cunoștințele despre știință și numere, pentru a învăța cum se folosesc rachetele sol-aer. Primele SAM cu care bărbatul calm și grav de la *Amerikastan* îi dotase pe

mujahedini fusese chiar tipul de SA-7 al sovieticilor, cunoscut de ruși drept *strela,* „săgeata". Primul SAM „cu om la bord" nu era foarte eficient decît dacă era folosit cu mare dibăcie. Puțini aveau această dibăcie. Dintre aceștia, profesorul de aritmetică era cel mai bun și, datorită abilității cu care folosea „săgețile" rusești, oamenii din grup îl porecliseră Săgetătorul.

În clipa aceea, aștepta o nouă rachetă, una americană numită Stinger, dar acum toate rachetele sol-aer erau numite generic săgeți; pentru Săgetător, ele erau niște unelte. Stătea culcat pe marginea ascuțită a unei creste, la o sută de metri sub vîrful muntelui, de unde avea o perspectivă asupra întregii văi glaciare. Lîngă el se afla observatorul lui, Abdul. Numele lui însemna de fapt „servant", deoarece adolescentul ducea încă două rachete pentru lansatorul lui și, ceea ce era și mai important, avea niște ochi de șoim. Erau ochi care străfulgerau. Băiatul era orfan.

Săgetătorul cercetă cu privirea terenul muntos, în special linia de creastă, cu o expresie care oglindea o experiență îndelungată. Săgetătorul era un bărbat grav. Deși destul de prietenos, rareori îl vedea cineva zîmbind; nu părea să-l intereseze o nouă mireasă și nici măcar să-și împartă suferința de bărbat singuratic cu o femeie rămasă recent văduvă. În viața lui nu era loc decît pentru o singură pasiune.

— Acolo, rosti încet Abdul, arătînd cu mîna.

— Am văzut-o.

Bătălia de pe fundul văii — una dintre cele cîteva din ziua aceea — se desfășura de treizeci de minute, deci ar fi fost timpul ca soldații sovietici să primească sprijin de la baza lor de elicoptere, aflată la douăzeci de kilometri distanță de următorul șir de munți.

Botul elicopterului Mi-24, acoperit cu sticlă, reflectă scurt razele soarelui, suficient pentru a fi văzut de ei, la zece mile distanță, rotindu-se pe deasupra liniei de creastă. Mai sus, unde nu putea fi atins, se rotea un Antonov-26, un bimotor de transport. Era dotat din abundență cu aparatură de observare și radiouri pentru coordonarea acțiunilor de la sol cu cele din aer. Dar privirea

Săgetătorului urmărea doar elicopterul de atac la sol Mi-24, încărcat cu rachete și obuze de tun, care chiar în clipa aceea primea informații de la avionul de comandă care se rotea în cerc.

Stinger fusese o surpriză neplăcută pentru ruși și, de aceea, tactica lor aeriană se modifica zilnic, încercînd să țină piept noului pericol. Valea era adîncă, dar mai îngustă decît altele. Pentru a-i ataca pe partizanii Săgetătorului, pilotul trebuia să pătrundă în culoarul stîncos. Însă el rămînea sus, la cel puțin o mie de metri deasupra fundului stîncos, de teamă că acolo s-ar putea afla o echipă Stinger alcătuită din pușcași. Săgetătorul urmărea cum elicopterul zbura în zig-zag, în timp ce pilotul se apropia sub vînt pentru ca acesta să întîrzie zgomotul rotorului lui timp de cîteva secunde care puteau fi hotărîtoare. Aparatul de radio din avionul de transport care se rotea era reglat pe frecvențele pe care știau că le folosesc mujahedinii, pentru ca rușii să poată detecta avertismentul dat la apropierea sa și un eventual indiciu despre locul unde s-ar putea afla echipajul rachetei. Abdul avea într-adevăr un aparat de radio, închis și vîrît în cutele veșmintelor.

Săgetătorul ridică încet lansatorul și îi reglă cătarea cu două elemente spre elicopterul care se apropia. Își coborî degetul mare spre butonul de declanșare și își lipi obrazul de bara de conductanță. Primi imediat răsplata efortului lui prin vibrația scrîșnetului scos de cătarea lansatorului. Pilotul evaluase situația și luase o hotărîre. Coborî în capătul îndepărtat al văii, chiar dincolo de bătaia rachetei, pentru a declanșa prima rafală de focuri. Botul elicopterului Hind era îndreptat în jos și pușcașul care ședea pe locul lui, în fața pilotului și puțin mai jos, își acomoda vederea la zona în care se găseau luptătorii. Pe fundul văii apărură urme de fum. Sovieticii foloseau urme de mortiere pentru a indica unde erau cei care le făceau viața grea și elicopterul își modifică ușor traseul. Se apropia momentul. Din tecile de rachete ale elicopterului ieșiră flăcări și prima salvă de artilerie țîșni în jos.

Apoi, se ridică încă o trîmbă de fum. Elicopterul țîșni în stînga, în timp ce fumul se înălța pe cer, departe de a-

paratul Hind, dar indicînd, totuși, un pericol potențial. Cel puțin, așa gîndea pilotul. Mîinile Săgetătorului se încleștară pe lansator. Elicopterul se deplasă lateral spre el, extinzîndu-și traiectoria în jurul cercului interior al cîmpului său vizual. Apăru în vizorul lui. Săgetătorul apăsă pe butonul de declanșare cu degetul mare al mîinii stîngi, „eliberînd" racheta și oferind detectorului cu infraroșii al rachetei Stinger posibilitatea de a lua primul contact cu căldura radiată de turbomotoarele aparatului Mi-24. Zgomotul transmis prin obrazul lui la ureche se schimbă. Racheta urmărea ținta. Pilotul elicopterului Hind se hotărî să lovească zona de unde fusese lansată „racheta" spre el, ducînd aparatul de zbor mai spre stînga și virînd ușor. Fără să-și dea seama, îndreptă jetul de evacuare aproape direct spre Săgetător, în timp ce cerceta prudent cu privirea stîncile de unde venise proiectilul.

Un scrîșnet îl anunță pe Săgetător că racheta era pregătită, dar el încă avea răbdare. Se puse în pielea țintei sale și socoti că pilotul se va apropia și mai mult pentru a-i împușca din elicopter pe odioșii afgani. Așa și făcu. Cînd elicopterul Hind ajunse la numai o mie de metri distanță, Săgetătorul trase aer în piept, ridică la maximum cătarea și rosti o scurtă rugăciune. Trăgaciul aproape că se declanșă singur.

Lansatorul îi săltă în mîini, în timp ce racheta Stinger se înălță puțin, șerpuind, iar apoi coborî direct spre ținta sa. Ochii Săgetătorului erau suficient de ageri ca s-o vadă, în ciuda dîrei de fum pe care o lăsase în urmă. Racheta își desfăcu aripioarele de manevră și acestea se mișcară cîteva fracțiuni de milimetru, supunîndu-se ordinelor lansate de creierul său electronic — un microcip de mărimea unui timbru poștal. Un observator dintr-un An-26 care se rotea în văzduh zări norișorul de praf și întinse mîna spre microfon pentru a transmite un avertisment, dar nici nu apucase să atingă bine instrumentul de plastic, cînd racheta lovi.

Proiectilul intră direct într-unul din motoarele elicopterului și explodă. Elicopterul fu mutilat instantaneu. Axul diferențialului rotorului din coadă fu retezat și elicopterul Hind începu să se răsucească violent spre stînga;

pilotul încerca să rotească aparatul în jos, căutînd disperat un loc viran, în timp ce pușcașul lui urla în radio, cerînd ajutor. Pilotul lăsă motorul la ralenti, descărcîndu-i sarcina pentru a trece pe controlul cuplului de torsiune, își fixă privirea pe un spațiu plat de mărimea unui teren de tenis, apoi deconectă curentul și activă sistemul de stingere a incendiului de la bord. Ca mai toți piloții, se temea de foc mai mult decît orice altceva, deși îi va fi dat să afle în curînd ce greșeală făcuse.

Săgetătorul urmări modul cum aparatul Mi-24 lovi cu botul o creastă stîncoasă, la cinci sute de picioare de locul unde era cocoțat el. În mod surprinzător, aparatul nu luă foc cînd se dezmembră.

Elicopterul vira brusc, coada lui țîșni ca un bici înainte, iar apoi se prăbuși pe o parte. Săgetătorul coborî în fugă versantul, urmat îndeaproape de Abdul. Coborîrea dură cinci minute.

Pilotul se lupta cu centurile, atîrnat cu capul în jos. Avea dureri, dar știa că numai cei vii simt durerea. Noul elicopter model avea în construcția lui o serie de sisteme de siguranță. Cu ajutorul acestora și al propriei sale iscusințe, reușise să supraviețuiască prăbușirii. Nu și pușcașul lui, observă el în treacăt. Omul din față atîrna imobil, cu gîtul rupt și mîinile bălăngănindu-se moi spre pămînt. Pilotul nu avea timp de el. Scaunul lui se îndoise, iar fuzelajul elicopterului se sfîșiase, cadrul său de metal fiind acum o temniță pentru pilot. Clapa ieșirii de urgență se blocase, bolțurile de expulzare cu explozibil refuzînd să se declanșeze. Pilotul își scoase pistolul din tocul atîrnat de umăr și începu să tragă în cadrul de metal, bucată cu bucată. Se întreba dacă elicopterul de salvare de la bază pornise deja. Aparatul de radio de prim-ajutor era în buzunarul pantalonilor și avea de gînd să-l pună în funcțiune de îndată ce va fi ieșit din trupul sfîrtecat al aparatului de zbor. Își zdreli mîinile, forțînd cadrul de metal, și reuși să-și croiască drum afară. Mulțumi din nou soartei că nu-și sfîrșea viața într-o trîmbă de fum unsuros, își scoase centurile și se strecură din aparatul de zbor pe terenul stîncos.

Avea piciorul stîng rupt. Capătul zdrențuit al unui os alb se profila clar prin costumul de zbor; deși era într-o stare de șoc prea gravă ca să simtă durerea, vederea osului sfărîmat îl îngrozi.

Își bagă pistolul în toc și înșfăcă o bară de metal desprinsă din cadru, pentru a-i servi drept baston. Trebuia să plece de acolo. Se îndreptă șchiopătînd spre capătul stîncii și văzu o potecă. Pînă la armata prietenă erau trei kilometri. Dădu s-o ia în jos, cînd auzi ceva și se întoarse. Speranța se prefăcu în groază într-o clipă și pilotul își dădu seama că moartea prin ardere ar fi fost o binecuvîntare.

Săgetătorul binecuvîntă numele lui Allah, scoțîndu-și pumnalul din teacă.

Nu putea să fi rămas mare lucru, își zise Ryan. Carena era în cea mai mare parte intactă — măcar la suprafață — dar se vedeau intervențiile făcute de sudori, la fel de clar ca niște cusături pe monstrul lui Frankenstein. O comparație potrivită, își zise el în gînd. Aceste lucruri erau făcute de om, dar își puteau distruge creatorii în decursul unei ore.

— Doamne, e uluitor cît de mari par de afară...

— Și atît de mici pe dinăuntru? întrebă Marko.

Glasul lui avea o notă tristă, melancolică. Cu puțin timp în urmă, comandantul Marko Ramius din Voieno Morskoi Flot intrase cu nava lui chiar în acel doc de uscat. Nu apucase să-i vadă pe tehnicienii navali americani disecînd-o, ca niște patologi care lucrau pe un cadavru, scoțînd rachetele, reactorul, sonarele, calculatoarele de la bord și aparatura de comunicație, periscoapele și chiar și sobele din bucătărie pentru a fi date la analiză în bazele răspîndite pe întreg teritoriul Statelor Unite. Ceruse să nu fie de față. Ura lui Ramius față de sistemul sovietic nu se extindea și la navele construite de acest sistem. Navigase bine cu nava asta — și *Red October* îi salvase viața.

Și pe Ryan îl salvase. Jack își pipăi cicatricea subțire de pe frunte, întrebîndu-se dacă pînă la urmă curățiseră sîngele de pe consola timonierului.

— Mă mir că n-ai vrut s-o scoți tu în larg, îi spuse el lui Ramius.

— Nu, spuse Marko, clătinînd din cap. Vreau doar să-mi iau rămas-bun. A fost o navă pe cinste.

— Destul de bună, încuviință Jack calm. Privi gaura pe jumătate reparată pe care o făcuse torpila de pe Alfa la babord și clătină din cap, tăcut. Destul de bună ca să-mi salveze pielea cînd a lovit torpila.

Cei doi bărbați priveau în tăcere, separați de marinarii și de infanteriștii care asigurau securitatea zonei din luna decembrie a anului precedent.

Docul de uscat începea să se inunde, apa murdară a rîului Elizabeth năvălind în cofrajul de beton. În seara aceea urmau s-o scoată în larg. Șase submarine americane de atac rapid „igienizau" chiar în clipa aceea oceanul la est de Baza Navală Norfolk, făcînd parte, oficial, dintr-un exercițiu la care urmau să participe și cîteva nave de suprafață. Era ora nouă, într-o seară fără lună. Inundarea docului uscat avea să dureze o oră. Un echipaj de treizeci de oameni era deja la bord. Ei urmau să pornească motoarele diesel ale navei, lansînd-o apoi la apă în cea de a doua și ultima sa călătorie, spre șantul oceanic de la nord de Porto Rico, unde urma să fie scufundată la douăzeci și cinci de mii de picioare adîncime.

Ryan și Ramius priveau cum apa acoperea grinzile de lemn care susțineau carena, udînd chila submarinului pentru prima dată după aproape un an. Apa năvălea din ce în ce mai repede, pătrunzînd în sus pînă la semnele de bord liber, vopsite la prora și la pupa. Pe puntea submarinului, o mînă de marinari cu veste de salvare portocaliu aprins se plimbau încoace și-ncolo, pregătindu-se să desfacă funiile solide de amarare care-l țineau legat.

Nava însăși era liniștită. *Red October* nu se arăta dornică să intre la apă. Poate că știa ce soartă o așteaptă, își spuse Ryan în sinea lui. Era un gînd stupid — dar știa că, de mii de ani, marinarii atribuie o personalitate navelor pe care slujesc.

În cele din urmă, începu să se miște. Apa țîșni, ridicînd carena deasupra grinzilor de lemn. Se simțiră mai

mult decît se auziră cîteva bufnituri, în timp ce nava se desprinse de ele, foarte încet, clătinîndu-se în spate și în față, de fiecare dată cu cîțiva centimetri.

După cîteva minute, motorul diesel începu să uruie și mînuitorii de funii de pe navă și din docul de uscat începură să tragă funiile. În același timp, pînza care acoperea capătul dinspre mare al docului de uscat fu scoasă și toți zăriră atunci ceața așternută deasupra apei mării. Condițiile erau perfecte pentru operațiune. Trebuiau să fie perfecte, le așteptaseră șase săptămîni; pîndiseră o noapte fără lună și ceața groasă de sezon care invada Golful Chesapeake în acea perioadă a anului.

După ce unul din marinari trase de funie, un ofițer ridică o goarnă de mînă și suflă o singură dată.

— Dați-i drumul! strigă glasul lui și marinarii de la prora înălțară steagul pe catarg.

Pentru prima dată, Ryan observă că era steagul sovietic. Zîmbi. Era un gest frumos. La capătul dinspre pupa al velei, un alt marinar arboră pavilionul sovietic de pupa, pe steaua sa roșie stălucitoare fiind zugrăvită emblema Flotei Nordice, „Steagul Roșu". Marinarul american, care întotdeauna respectă tradițiile, îl salută pe bărbatul care era alături de el.

Ryan și Ramius urmăreau cum submarinul începea să se miște cu forțe proprii, în timp ce cele două elice arămii se roteau încet, în sens invers, cînd nava pătrunse în apa rîului. Un remorcher îl ajută să se răsucească spre nord. După un minut, dispăru din vedere. În urma lui rămase doar uruitul motorului diesel care se răspîndea peste apa uleioasă a șantierului naval.

Marko își suflă nasul o dată și clipi de vreo șase ori. Cînd se întoarse cu spatele la apă, glasul lui era ferm.

— Ia zi, Ryan, te-au trimis înapoi cu avionul acasă din Anglia special pentru asta?

— Nu, m-am întors în urmă cu cîteva săptămîni. O nouă misiune.

— Poți să-mi spui despre ce e vorba? întrebă Marko.

— Controlul armamentului. Vor să coordonez partea de spionaj pentru echipa de negocieri. În ianuarie trebuie să ne îmbarcăm în avion.

— Spre Moscova?

— Da, avem o sesiune preliminară. Stabilim agenda de lucru și ne ocupăm de chestii tehnice, cam așa ceva. Tu ce faci?

— Lucrez la AUTEC. În Insulele Bahamas. Mult soare și nisip. Vezi ce bronzat sînt? Ramius zîmbi satisfăcut. La două-trei luni mă duc la Washington. În cinci ore sînt înapoi, cu avionul. Lucrăm la un nou proiect de pacificare. Zîmbi din nou. E secret.

— Splendid! Atunci treci pe la mine. Îți sînt dator o masă, spuse Jack, dîndu-i o carte de vizită. Ai aici numărul meu de telefon. Sună-mă cu cîteva zile înainte de a lua avionul și aranjez eu lucrurile la Agenție.

Ramius și ofițerii lui erau sub un regim foarte strict de protecție din partea ofițerilor de securitate ai CIA. Era absolut uluitor, își zise Jack, că povestea nu transpirase. Nici unul dintre mijloacele de informare în masă nu aflase și, dacă sistemul de securitate era într-adevăr atît de dur, probabil că nici rușii nu știau de soarta submarinului lor cu rachete, *Krasnîi Oktiabrî*. Acum o ia spre est, își zise Jack, ca să treacă pe deasupra tunelului de la Hampton Roads. La aproximativ o oră după aceea, se va scufunda și se va îndrepta spre sud-est. Clătină din cap.

Gîndindu-se pentru ce fusese construit, tristețea pe care i-o produsese lui Ryan soarta submarinului se mai domoli.

Își aminti propria lui reacție cu un an în urmă, în sala de rachete a submarinului, cînd se aflase pentru prima dată atît de aproape de acele obiecte oribile. Jack accepta ideea că armele nucleare contribuiau la menținerea păcii — dacă situația în care era lumea se putea cu adevărat numi pace — dar, ca majoritatea oamenilor care se gîndeau la acest subiect, și-ar fi dorit să existe o metodă mai bună. Iată că era vorba de un submarin mai puțin, douăzeci și șase de rachete mai puțin și o sută optzeci și

două de focoase nucleare mai puțin. Din punct de vedere statistic, își spuse Ryan în sinea lui, nu conta prea mult.

Dar, totuși, era ceva.

La o distanță de zece mii de mile și la opt mii de picioare deasupra nivelului mării, problema principală era timpul nefavorabil. Locul acțiunii era Republica Sovietică Tadjikistan și vîntul sufla dinspre sud, aducînd o umezeală din Oceanul Indian care se manifesta sub forma unei burnițe cumplit de reci. În curînd, aici va fi iarnă adevărată, căci întotdeauna sezonul rece venea devreme în acele locuri; de obicei, imediat după vara caniculară, înăbușitoare, ninsoarea cădea nemiloasă și albă.

Muncitorii erau în majoritate tineri și membri entuziaști ai Komsomolului. Fuseseră aduși acolo pentru a termina un proiect de construcții început în 1983. Unul dintre ei, absolvent al Facultății de Fizică a Universității din Moscova, își șterse stropii de ploaie de pe ochi și se îndreptă de spate ca să se dezmorțească. Nu așa trebuie folosit un viitor tînăr inginer, își zise Morozov. În loc să se joace de-a supraveghetorul, ar fi putut să construiască lasere în laborator, dar voia să fie primit în Partidul Comunist al Uniunii Sovietice și în orice caz să scape de serviciul militar. Amînarea mobilizării datorită facultății, împreună cu munca lui la Komsomol, îl ajutaseră mult în această privință.

— Ei, cum e?

Morozov se întoarse și îl văzu pe unul dintre inginerii șantierului. Era inginer de construcții civile și se considera specialist în beton.

— Conform instrumentului, poziția este corectă, tovarășe inginer.

Bărbatul mai vîrstnic se aplecă să se uite prin obiectiv.

— De acord, spuse bărbatul. Și, slavă Domnului, asta e ultima.

Amîndoi tresăriră auzind în depărtare bubuitura unei explozii. Inginerii Armatei Roșii spulberau încă o formațiune de stînci din afara perimetrului delimitat cu gar-

duri. Nu trebuia să fii militar ca să înțelegi despre ce era vorba, își zise Morozov.

— Ai mînă fină la instrumentele optice. Poate că vei deveni și tu inginer de construcții civile, ce zici? Să construiești pentru statul sovietic lucruri utile.

— Nu, tovarășe. Eu studiez fizica nucleară — în special laserele. *Și acestea sînt tot lucruri utile.*

Bărbatul mormăi și clătină din cap.

— Atunci poate că te întorci aici, dacă te ajută Dumnezeu.

— Asta înseamnă că...

— N-ai auzit nimic de la mine, spuse inginerul cu o notă de fermitate în glas.

— Am înțeles, răspunse încet Morozov. Bănuiam eu ceva.

— Ai grijă să nu dai glas acestei bănuieli, spuse celălalt pe un ton dezinvolt, în timp ce se întoarse să se uite la ceva.

— Ar fi un loc minunat pentru observarea stelelor, remarcă Morozov, sperînd într-o reacție adecvată.

— Nu mă pricep, răspunse inginerul de construcții civile cu un zîmbet superior. N-am cunoscut niciodată un astronom.

Morozov zîmbi în sinea lui. Bănuiala lui era corectă pînă la urmă. Tocmai detectaseră poziția celor șase puncte în care aveau să fie instalate oglinzile. Acestea se aflau la distanță egală de un punct central, situat într-o clădire păzită de bărbați înarmați. O asemenea precizie nu putea avea decît două aplicații. Una era astronomia; ea culegea lumina care cobora. Cealaltă aplicație se ocupa de lumina care se ridica. Tînărul inginer își spuse că acela era locul unde-și dorea să lucreze, un loc care avea să schimbe lumea.

1

Recepție la nivel de partid

Se perfectau afaceri. Tot felul de afaceri. Toți cei de acolo știau asta. Toți erau implicați, toți aveau nevoie de ele. Și totuși, toți cei de acolo erau destinați, într-un fel sau altul, să le pună capăt. Pentru fiecare persoană din Sala Sfîntul Gheorghe a Marelui Palat al Kremlinului, dualismul era ceva firesc în viața lor.

Participanții erau mai ales ruși și americani și fuseseră împărțiți în patru grupe.

În prima grupă erau diplomații și politicienii. Puteau fi ușor deosebiți de ceilalți, după hainele mai bune decît media și după ținuta dreaptă, zîmbetele la comandă, robotizate, și dicția îngrijită care se menținea și după numeroase pahare cu băutură. Ei erau stăpînii, știau asta și o lăsau să se degaje din întregul lor comportament.

În a doua grupă erau militarii. Nu puteau avea loc negocieri de armamente în lipsa celor care controlau armamentele, le întrețineau, le testau și le tolerau, spunîndu-și tot timpul că politicienii care controlau oamenii nu vor da niciodată ordinul de declanșare. Militarii în uniformă stăteau mai ales în mici grupuri și omogene, bazate pe naționalități sau pe ramuri de activitate, fiecare avînd în mîini un pahar plin și un șervet, în timp ce privirile lor lipsite de orice expresie sau sentiment se roteau prin încăpere, pîndind parcă o amenințare pe un

cîmp de bătălie nefamiliar. Căci pentru ei exact asta era, un cîmp de bătălie nesîngeros care se va suprapune celor reale dacă stăpînii lor politici vor pierde vreodată controlul, își vor pierde firea, vor pierde simțul perspectivei, vor pierde acea trăsătură a omului care încearcă să împiedice nelegiuita irosire de vieți tinere. Pînă la urmă, militarii nu aveau încredere decît unii într-alții și uneori aveau mai multă încredere în inamicii lor în uniforme altfel colorate decît în propriii lor stăpîni cu haine frumoase. Cînd era vorba de un alt militar, știai cel puțin ce era în mintea lui. Dar nu întotdeauna se putea spune același lucru despre anumiți politicieni, nici măcar despre ai tăi. Aceștia discutau încet între ei, uitîndu-se mereu în jur să vadă cine-i ascultă, oprindu-se din cînd în cînd să bea o înghițitură din pahar, privind din nou prin încăpere. Ei erau victimele, dar și prădătorii — cîinii ținuți în lesă de cei care se considerau stăpîni pe situație.

Militarilor le era greu să creadă acest lucru.

În al treilea grup erau reporterii. Și ei se deosebeau după îmbrăcăminte, care era întotdeauna șifonată, după prea multe împachetări și despachetări în și din geamantanele pentru avion, cu totul neîncăpătoare pentru ceea ce aveau de cărat. Lor le lipseau lustrul politicienilor și zîmbetele lor invariabile, pe care le înlocuiau cu priviri iscoditoare de copii, îmbinate cu cinismul libertinilor. În general, aceștia țineau paharele în mîna stîngă, uneori împreună cu un mic carnet, în locul șervetului, iar în dreapta era pe jumătate ascuns un pix. Circulau ca niște păsări de pradă. Cîteodată unul găsea o persoană dispusă să vorbească. Ceilalți observau și veneau să soarbă informațiile. Cel care ar fi urmărit întîmplător scena și-ar fi putut da seama cît de interesante erau informațiile după rapiditatea cu care se deplasau reporterii la o altă sursă. În acest sens, reporterii americani și alți reporteri occidentali se deosebeau de omologii lor sovietici, care, în cea mai mare parte a timpului, se țineau scai de stăpînii lor, precum nobilii favorizați din alte vremuri, atît pentru a-și manifesta loialitatea față de Partid, cît și pentru a sluji drept tampon de protecție față de colegii lor din alte

părți. Dar, luați laolaltă, ei alcătuiau publicul în acea reprezentație teatrală panoramică.

Din cel de al patrulea și ultimul grup, cel invizibil, făceau parte cei pe care nu-i putea identifica nimeni prea ușor. Aceștia erau spionii și agenții de contraspionaj care erau cu ochii pe ei. Se distingeau de ofițerii de securitate, care-i priveau pe toți cu suspiciune, dar de la marginile încăperii, la fel de invizibili ca ospătarii care circulau printre oameni cu tăvile grele de argint cu șampanie și vodcă în pahare de cristal, comandate de Casa Regală a Romanovilor. Unii ospătari erau, desigur, ofițeri de contraspionaj. Aceștia trebuiau să circule prin încăpere ciulind bine urechile, ca să prindă frînturi de conversație, o voce poate prea stinsă sau un cuvînt care nu se potrivea cu atmosfera serii. Nu era o sarcină ușoară. Într-un colț, un cvartet de coarde interpreta o muzică de cameră pe care nimeni nu părea s-o asculte, dar și aceasta este o caracteristică a recepțiilor diplomatice și, dacă s-ar fi renunțat la ea, s-ar fi observat. Apoi mai era și gălăgia produsă de oameni. Erau acolo peste o sută de persoane și toți vorbeau cel puțin jumătate din timp. Cei care stăteau aproape de cvartet trebuiau să vorbească tare, ca să fie auziți peste fondul muzical. Zgomotul care rezulta din toate acestea se producea într-o sală de bal de șaizeci de metri lungime și treizeci lățime, cu parchet pe jos și cu pereții acoperiți cu o stucatură dură, care reflectau și reverberau sunetul pînă ce atingea un nivel ambiental care ar fi vătămat auzul unui copil mic. Spionii se foloseau de invizibilitatea lor și de vacarm pentru a deveni fantomele acelui ospăț.

Dar spionii erau acolo. Toată lumea știa. Oricine din Moscova putea să-ți confirme. Dacă te întîlneai cu un occidental, cît de cît în mod regulat, era prudent să raportezi întîlnirea. Dacă te întîlneai doar o dată și trecea pe lîngă tine un ofițer al miliției moscovite sau un ofițer de armată, plimbîndu-se agale cu servieta lui, cineva întorcea capul și lua notă. Poate întîmplător, poate nu. Nu mai era, desigur, ca pe vremea lui Stalin, dar Rusia era tot Rusia și neîncrederea în străini și în ideile lor era mai veche decît orice ideologie.

Cei mai mulți oameni din încăpere se gîndeau la asta fără să-și dea seama — cu excepția celor care participau efectiv la joc. Diplomații și politicienii erau obișnuiți să-și controleze cuvintele și, în clipa aceea, nu erau prea preocupați de acest lucru. Pentru reporteri era pur și simplu amuzant; un joc absurd, care, de fapt, nu-i privea — deși orice reporter occidental știa că era considerat *ipso facto* un agent de spionaj de către guvernul sovietic. Dintre toți, militarii aveau în mod special această opinie. Ei cunoșteau importanța serviciilor secrete, le căutau punctele slabe, le respectau și îi disprețuiau pe cei care adunau informațiile pentru ei, persoanele invizibile.

Care dintre ei erau spionii?

Mai exista, desigur, o mînă de oameni care nu puteau fi incluși prea ușor în nici o categorie — sau care se potriveau în mai multe.

— Cum vi se pare Moscova, domnule doctor Ryan? întrebă un rus.

Jack își desprinse privirea de la frumosul ceas din Sala Sf. Gheorghe.

— Rece și întunecoasă, din păcate, răspunse Ryan, după ce sorbi din șampanie. Deși nu pot să spun că am putut vedea mare lucru.

Și nici nu avea să mai vadă ceva. Echipa americană se afla în Uniunea Sovietică doar de ceva mai mult de patru zile și urma să ia avionul spre casă în ziua următoare, după încheierea sesiunii tehnice și a plenarei.

— Păcat, remarcă Serghei Golovko.

— Într-adevăr, încuviință Jack. Dacă toată arhitectura voastră este la fel de bună, mi-ar plăcea să mai stau cîteva zile s-o admir. Cel care a construit casa asta avea rafinament.

Dădu din cap aprobator spre pereții albi și strălucitori, spre tavanul boltit și spre tăblia poleită a ușii. De fapt, i se părea exagerat totul, dar știa că rușii aveau tendința de a exagera în general. Pentru ruși, care aveau rareori „îndeajuns" din orice, asta însemna să aibă mai mult decît alții — de preferat mai mult decît toți ceilalți. Ryan considera acest lucru o dovadă a unui complex de inferioritate

național și își aminti că oamenii care se simt inferiori au dorința patologică de a-și dezaproba propriile percepții. Acest singur factor domina toate aspectele procesului de controlare a armamentului, înlăturînd logica simplă ca bază pentru o eventuală înțelegere.

— Decadenții Romanovi, remarcă Golovko. Toate astea s-au construit cu sudoarea țăranilor.

Ryan se întoarse și rîse.

— Cel puțin banii pe care-i luau erau folosiți pentru ceva frumos, inofensiv, și nemuritor. După părerea mea, era mai bine decît să cumperi niște arme urîte care se învechesc după zece ani.

— E o idee, Serghei Nikolaevici. Ne vom reorienta politica de competiție politico-militară spre frumusețe, în locul armelor nucleare.

— Înseamnă că sînteți mulțumit de progresele făcute?

Afaceri. Ryan ridică din umeri și continuă să studieze încăperea.

— Cred că programul a fost stabilit. Mai rămîne ca personajele acelea de lîngă șemineu să pună la punct detaliile.

Privi cu atenție unul dintre imensele candelabre de cristal. Se întrebă cîți ani de eforturi costase construirea lui și ce amuzant trebuia să fi fost să agăți de tavan un obiect care cîntărea cît o mașină.

— Și sînteți mulțumit în ce privește verificabilitatea?

Deci, se confirmă, își zise Ryan cu un zîmbet insinuant. *Golovko face parte din GRU.* „Mijloacele Tehnice Naționale", un termen care indica sateliții spioni și alte metode de supraveghere a țărilor străine, intrau de obicei în competența CIA în America, dar în Uniunea Sovietică asta era treaba GRU, agenția de spionaj militar. În ciuda încercării de a se ajunge în principiu la un acord în privința inspecției la fața locului, efortul principal de verificare a respectării acordului va cădea în sarcina sateliților de spionaj. Asta va fi treaba lui Golovko.

Nu era un secret faptul că Jack lucra pentru CIA. Nici nu era nevoie; el nu funcționa ca ofițer de teren. Prezența

lui în echipa de negociere a armamentelor era o chestiune logică.

Misiunea lui curentă era de a monitoriza anumite sisteme de arme strategice din Uniunea Sovietică. Pentru a se semna un tratat referitor la înarmare, ambele părți trebuiau mai întîi să-și satisfacă o anume paranoia instituțională, asigurîndu-se că cealaltă parte nu-i putea juca nici o festă. Jack îl sfătuia pe negociatorul principal în acest sens; asta dacă negociatorul se ostenea să asculte, își spuse el.

— Verificabilitatea, adăugă el după o clipă, este o chestiune foarte tehnică și foarte dificilă. Mă tem că nu sînt prea competent. Ce părere au oamenii voștri despre propunerea noastră de a se limita numărul bazelor terestre?

— Noi sîntem mai dependenți decît dumneavoastră de rachetele cu bază terestră, spuse Golovko.

Tonul lui deveni mai rezervat cînd începură să discute despre problemele esențiale ale poziției sovietice.

— Nu înțeleg de ce nu acordați submarinelor aceeași importanță pe care o acordăm noi.

— Din cauza gradului de siguranță, după cum bine știți.

— Pe naiba! Submarinele sînt foarte sigure.

Jack îl momea, în timp ce studia din nou ceasul. Era superb. Un tip cu o înfățișare de țăran îi întindea o sabie unui alt tip, îndemnîndu-l să plece la război. *Ideea nu e tocmai nouă,* își zise Jack. *Un bășinos bătrîn îi spune unui puști să plece ca să fie ucis.*

— Regret că trebuie s-o spun, dar ați avut unele incidente.

— Da, yankeul care s-a scufundat lîngă Bermude.

— Și celălalt.

— Poftim?

Ryan se întoarse din nou. Făcu un efort serios să nu zîmbească.

— Vă rog, domnule doctor Ryan, nu-mi jigniți inteligența. Cunoașteți la fel de bine ca mine povestea lui *Krasnîi Oktiabrî.*

— Cum se numea? A, da, submarinul pe care l-ați pierdut lîngă coasta Carolinei. Eram la Londra atunci. N-am fost informat.

— Cred că aceste două incidente ilustrează problema cu care ne confruntăm noi, sovieticii. Nu putem avea o încredere totală în submarinele noastre nucleare, așa cum aveți dumneavoastră.

— Hm... *Ca să nu mai vorbim de șoferi,* își zise Ryan, avînd grijă să nu i se citească nimic pe față.

Golovko insistă:

— Pot să vă pun o întrebare consistentă?

— Desigur, dacă nu așteptați un răspuns consistent.

— Serviciile dumneavoastră secrete vor obiecta la propunerea unui proiect de tratat?

— De unde să știu eu răspunsul? Jack tăcu o clipă. Dar ce vor face serviciile voastre?

— La noi, organele securității statului fac ce li se spune, îl asigură Golovko.

Exact, își spuse Ryan în sinea lui.

— În țara noastră, dacă președintele hotărăște că îi convine un tratat de negociere a înarmării și crede că poate obține aprobarea Senatului, nu contează ce părere au CIA și Pentagonul...

— Dar complexul vostru militar-industrial... îl întrerupse Golovko pe Jack.

— Doamne, ce vă mai place să pedalați pe chestia asta! Serghei Nikolaevici, ar trebui să vă pricepeți mai bine.

Dar Golovko era ofițer al serviciilor secrete militare și s-ar putea să nu se priceapă, își aminti cam tîrziu Ryan. Era amuzant și în același timp extrem de periculos cît de puțin reușeau să se înțeleagă reciproc America și Uniunea Sovietică. Jack se întreba dacă serviciile secrete sovietice încercau să extragă adevărul, cum făcea acum CIA în mod obișnuit, sau pur și simplu le spuneau stăpînilor lor

doar ce le plăcea să audă, cum făcuse CIA mult prea des în trecut. Probabil că a doua eventualitate era reală, își zise el. Agenturile de spionaj rusești erau fără îndoială politizate, așa cum fusese CIA. Judecătorul Moore realizase și el ceva: făcuse tot posibilul pentru a pune capăt acestei situații. Dar judecătorul nu dorea în mod special să ajungă președinte, ceea ce-l deosebea de omologii săi sovietici. Un secretar al KGB-ului ajunsese în vîrful piramidei și cel puțin încă unul încerca același lucru. De aceea, KGB-ul era un organism politic și nu putea fi obiectiv. Jack oftă și se uită în pahar. Problemele dintre cele două țări nu se vor rezolva dacă aceste percepții false vor fi lăsate neschimbate, dar cel puțin lucrurile ar putea fi urnite din loc.

Poate. Ryan recunoscu în sinea lui că ar putea fi un fals remediu, ca toate celelalte; la urma urmelor, încă nu fusese testat.

— Pot să vă fac o propunere?

— Desigur, răspunse Golovko.

— Haideți să nu mai discutăm despre chestiuni profesionale. Povestiți-mi despre încăperea aceasta, în timp ce-mi savurez șampania. *În felul acesta, ne va lua amîndurora mai puțin timp să ne scriem mîine rapoartele.*

— Nu doriți să vă aduc niște vodcă?

— Nu, mulțumesc, chestia asta cu băsici e superbă. E un produs intern?

— Da, din Georgia, spuse mîndru Golovko. Mie mi se pare mai bună decît cea franțuzească.

— Nu m-ar deranja să iau acasă cîteva sticle, recunoscu Ryan.

Golovko izbucni într-un rîs scurt ca un lătrat, care exprima amuzament și putere.

— O să mă ocup eu de asta. Să vedem... Palatul a fost terminat în 1849 și a costat unsprezece milioane de ruble, ceea ce era o sumă destul de mare pentru vremea aceea. Este ultimul mare palat care s-a construit și cred că este cel mai frumos...

Ryan nu era singurul care făcea turul încăperii. Cei mai mulți membri ai delegației americane nu o văzuseră niciodată. Rușii plictisiți de recepție îi conduceau, dîndu-le explicații pe parcurs. Cîțiva oameni de la ambasadă se țineau după ei, supraveghind ca din întîmplare situația.

— Ia zi, Mișa, ce părere ai despre americance? îl întrebă Iazov, Ministrul Apărării, pe aghiotantul său.

— Cele care vin pe aici nu sînt de lepădat, tovarășe ministru, se pronunță colonelul.

— Dar sînt tare slăbănoage — aoleu, uit mereu că și frumoasa ta Elena era slăbuță. Frumoasă femeie era, Mișa.

— Sînteți amabil că vă amintiți, Dmitri Timofeevici.

— Bună seara, domnule colonel, spuse în rusă una dintre doamnele americane.

— A, doamna...

— Foley. Ne-am cunoscut la meciul de hochei din noiembrie, anul trecut.

— O cunoști pe cucoana asta? îl întrebă ministrul pe aghiotantul său.

— Nepotul meu — ba nu, strănepotul meu Mihail, nepotul surorii Elenei — joacă în echipa de hochei a juniorilor și am fost invitat la meci. Se pare că au permis unui imperialist să facă parte din echipă, răspunse el, ridicînd dintr-o sprînceană.

— Fiul dumneavoastră e un jucător bun? întrebă mareșalul Iazov.

— E al treilea marcator al echipei, răspunse doamna Foley.

— Bravo! Atunci trebuie să rămîneți în țara noastră și fiul dumneavostră va putea juca în echipa armatei cînd se va face mare. Iazov zîmbi satisfăcut. Era un bunic care avea patru nepoți. Ce faceți aici?

— Soțul meu lucrează la ambasadă. Uitați-l acolo, le dă explicații reporterilor — dar cel mai important este că am ajuns aici în seara asta. N-am mai văzut în viața mea așa ceva! spuse ea entuziasmată.

Privirea ei sticloasă arăta că băuse mai multe pahare. Probabil, șampanie, își zise ministrul. Părea genul de femeie care bea șampanie, dar era destul de atrăgătoare și se străduise să învețe destul de bine limba, ceea ce era neobișnuit pentru americani.

— Pardoseala asta e atît de frumoasă, încît e o crimă să calci pe ea. Noi nu avem așa ceva acasă.

— Nu ați avut țari, spre norocul dumneavoastră, răspunse Iazov ca un bun marxist. Dar, ca rus, trebuie să recunosc că sînt mîndru de simțul lor artistic.

— Nu v-am văzut la alte meciuri, domnule colonel, spuse ea, întorcîndu-se spre Mișa.

— N-am timp.

— Dar purtați noroc echipei! În seara aceea, ea a cîștigat, iar Eddie marcat un gol și a dat o pasă decisivă.

Colonelul zîmbi.

— Mișenka al nostru n-a reușit decît să se aleagă cu două eliminări pentru crosă ridicată.

— Poartă numele tău? întrebă ministrul.

— Da.

— Nu aveați astea cînd v-am văzut atunci, spuse doamna Foley, arătînd spre cele trei stele de aur de pe pieptul lui.

— Poate că nu mi-am scos mantaua...

— Le poartă întotdeauna, o asigură mareșalul. Medalia de Erou al Uniunii Sovietice se poartă tot timpul.

— E la fel ca Medalia noastră de Onoare?

— Sînt oarecum echivalente, spuse Iazov în locul aghiotantului său. Mișa era în mod inexplicabil stingherit din cauza lor. Colonelul Filitov este singurul bărbat în viață care a cîștigat trei medalii pe cîmpul de luptă.

— Zău? Cum se pot cîștiga trei medalii?

— Luptînd împotriva germanilor, rosti scurt colonelul.

— Ucigînd germani, spuse Iazov și mai tăios. Pe vremea cînd Filitov era una dintre cele mai mari vedete ale Armatei Roșii, era un simplu locotenent. Mișa este unul

dintre cei mai buni ofițeri de artilerie care au existat vreodată.

Colonelul Filitov roși efectiv la aceste cuvinte.

— Mi-am făcut datoria, ca mulți alți militari în război.

— Și tatăl meu a fost decorat în război. A condus două misiuni pentru a elibera oameni din lagărele din Filipine. Nu vorbea prea mult despre asta, dar i-au dat un pumn de medalii. Le povestiți copiilor despre aceste trei stele strălucitoare?

Filitov încremeni pentru o clipă. Iazov răspunse iar în locul lui:

— Fiii colonelului Filitov au murit acum cîțiva ani.

— Vai, domnule colonel, îmi pare foarte rău, spuse doamna Foley și regretele ei erau sincere.

— A trecut mult de atunci, zîmbi el. Mi-l amintesc bine pe fiul dumneavoastră de la meci, era un tînăr chipeș. Iubiți-vă copiii, scumpă doamnă, fiindcă nu-i veți avea întotdeauna. Vă rog să mă scuzați o clipă.

Misa se îndreptă spre toaletă. Doamna Foley îl privi pe ministru cu o expresie îndurerată pe fața ei frumoasă.

— Iertați-mă, n-am vrut...

— N-aveați de unde să știți. Misa și-a pierdut fiii la cîțiva ani diferență, apoi i-a murit și soția. Am cunoscut-o cînd eram și eu foarte tînăr — frumoasă fată, era balerină în Ansamblul Kirov. E o poveste tristă, dar noi, rușii, sîntem obișnuiți cu marile tristeți. Dar să nu mai vorbim despre asta. În ce echipă joacă fiul dumneavoastră?

Misa găsi toaleta după un minut. Bineînțeles că americanilor și rușilor le fuseseră atribuite toalete diferite și colonelul Flitov era în clipa aceea singur în ceea ce fusese odinioară toaleta personală a unui prinț sau poate a amantei unui țar. Se spălă pe mîini și se privi în oglinda cu ramă aurită. Avea în minte un singur gînd. *Iarăși! O nouă misiune!* Colonelul Filitov oftă și își aranjă ținuta. După un minut, reveni în arenă.

— Scuzați-mă, spuse Ryan.

Întorcîndu-se, se ciocnise de un domn vîrstnic, în uniformă. Golovko spuse în rusă cîteva cuvinte pe care Ryan nu le prinse. Ofițerul îi adresă lui Jack cîteva cuvinte ce păreau politicoase, apoi Ryan îl văzu că se îndreaptă spre Ministrul Apărării.

— Cine este? îl întrebă Jack pe însoțitorul său rus.

— Colonelul este aghiotantul personal al ministrului, îi răspunse Golovko.

— Cam bătrîior pentru un colonel, nu?

— Este erou de război. Noi nu-i silim pe acești oameni să intre în rezervă.

— Mi se pare corect, comentă Jack și se întoarse să mai afle amănunte despre acea parte a încăperii.

După ce terminară cu Sala Sfîntul Gheorghe, Golovko îl conduse pe Jack în cea alăturată, Sala Sfîntul Vladimir. Își exprimă speranța că data viitoare se va întîlni cu Ryan acolo. Sala Sfîntul Vladimir, îi explică el, era destinată în exclusivitate semnării tratatelor. Cei doi ofițeri ai serviciilor de spionaj închinară pentru acel eveniment.

Recepția se încheie după miezul nopții. Ryan se urcă în cea de-a șaptea limuzină. Nimeni nu vorbi pe drumul de întoarcere spre ambasadă. Toată lumea duhnea a alcool și la Moscova nu se discuta în mașini. În mașini era ușor să fie amplasate microfoane. Doi bărbați adormiseră și Ryan însuși era la un pas să aținpească. Ceea ce-l ținea treaz era faptul că urmau să decoleze peste cinci ore și în acest caz era mai bine să se obosească îndeajuns pentru a putea dormi în avion, tehnică pe care reușise s-o adopte în ultimul timp. Se schimbă și se duse la restaurantul ambasadei ca să-și bea cafeaua care îi va fi suficientă pentru a-l ține treaz cîteva ore, pînă își va termina raportul.

Lucrurile merseseră uluitor de bine în ultimele patru zile. Poate chiar prea bine. Jack își spuse în sinea lui că se putea face o medie din perioadele cînd lucrurile merg bine și altele cînd merg foarte prost. Un proiect de tratat era deja pe masă. Ca toate proiectele de tratat din ultimul timp, și acesta era mai degrabă un instrument de nego-

ciere decît un document de negociere pentru sovietici. Detaliile sale fuseseră deja date publicității și unii membri ai Congresului declarau deja în public că era un acord corect. Așadar, de ce n-am cădea la înțelegere?

Chiar așa, de ce nu? se întrebă Jack cu un zîmbet ironic. Verificabilitatea. Era unul din motive. Celălalt... mai exista și un alt motiv? Bună întrebare. De ce își modificaseră atît de mult atitudinea ? Existau dovezi că secretarul general Narmonov voia să reducă cheltuielile militare, dar, în ciuda faptului că opinia publică nu părea a fi de acord, aceste reduceri nu trebuiau să se refere la armamentul nuclear. Pentru ceea ce făceau, armele nucleare erau ieftine; ele constituiau un mod foarte eficient, din punct de vedere al costului, de ucidere a oamenilor. Deși un focos nuclear și rachetele sale erau niște jucării costisitoare, ele erau mult mai ieftine decît echivalentele lor distructive, tancurile și artileria. Voia Narmonov cu adevărat să reducă pericolul războiului nuclear? Dar acest pericol nu venea din partea armelor; ca de obicei, el venea din partea politicienilor și a greșelilor lor. Era oare totul un simbol? Pentru Normanov, își reaminti Jack, era mai simplu să creeze simboluri decît ceva concret. Și dacă era un simbol, cui îi era adresat?

Narmonov avea farmec, putere și acea prestanță viscerală pe care i-o confereau postul lui și, mai mult, personalitatea lui. Ce fel de om era? Ce urmărea? Ryan pufni. Nu era departamentul lui. O altă echipă CIA studia chiar acolo, la Moscova, vulnerabilitatea politică a lui Narmonov. El avea sarcina mult mai ușoară de a afla amănuntele tehnice. Mult mai ușoară poate, dar încă nu cunoștea răspunsul la propriile întrebări.

Golovko se întorsese deja la birou și își redacta raportul de mînă, cu un scris nervos. Ryan, notă el, va susține fără prea multă convingere proiectul propus. Întrucît se bucura de încrederea directorului, asta însemna, probabil, că și CIA îl va susține. Ofițerul de spionaj puse jos stiloul și își frecă o clipă ochii. Era destul de neplăcut să te trezești mahmur, dar să fii nevoit să rămîi treaz pînă la răsăritul soarelui depășea atribuțiile unui ofițer sovietic.

Se întrebă de ce făcuse, în fond, oferta guvernul lui și de ce americanii păreau atît de entuziaști. Chiar și Ryan, care se pricepea la treburile astea. Ce aveau în cap americanii? Cine pe cine manevra?

Asta era întrebarea.

Gîndurile i se întoarseră la Ryan și la misiunea lui din seara precedentă. Se ridicase frumos pentru un bărbat de vîrsta lui; deși gradul lui era echivalent cu gradul de colonel în KGB sau în GRU, avea doar treizeci și cinci de ani. De ce se ridicase atît de rapid? Golovko ridică din umeri. Probabil că era un om de legătură, o activitate la fel de importantă la Washington ca și la Moscova. Avea curaj — dovadă, afacerea cu teroriștii din urmă cu aproape cinci ani. Și era un bun familist, lucru pe care rușii îl respectau mai mult decît și-ar fi închipuit omologii lor americani — ăsta era un indiciu de stabilitate, ceea ce însemna că era un om previzibil. Mai presus de orice, Ryan era un om care gîndea. Atunci de ce nu se opusese unui pact de pe urma căruia va profita mai mult Uniunea Sovietică decît America? *Este oare evaluarea noastră incorectă?* scrise el. Știu americanii ceva ce noi nu știm? Asta era întrebarea, sau, și mai exact: Știa Ryan ceva ce Golovko nu știa? Colonelul se încruntă, apoi își reaminti că el era cel care știa ceva în plus față de Ryan. Asta-l făcu să schițeze un zîmbet. Totul făcea parte din marele joc. Cel mai mare joc din cîte existau.

— Probabil că ai mers pe jos toată noaptea.

Săgetătorul încuviință grav din cap și puse jos sacul care-i încovoiase umerii timp de cinci zile. Era aproape la fel de greu ca sacul pe care-l cărase Abdul. Ofițerul CIA își dădu seama că tînărul era gata să se prăbușească. Amîndoi își scoaseră niște perne pe care să se așeze.

— Bea ceva, spuse ofițerul, al cărui nume era Emilio Ortiz.

Strămoșii lui erau amestecați, așa că putea trece cu ușurință drept nativ al oricărei națiuni de rasă albă. Avea cam treizeci de ani, o înălțime și o constituție medie și mușchi de înotător, ceea ce-l ajutase să cîștige o bursă la USC, unde obținuse o diplomă în limbi străine. Ortiz era

deosebit de înzestrat în acest domeniu. Îi era suficient să stea două săptămîni în contact cu o limbă, un dialect sau un accent ca să poată trece drept nativ în orice țară din lume. Era totodată un om plin de înțelegere, care respecta tradițiile oamenilor cu care lucra. Asta însemna că băutura pe care o oferea nu era — nu putea fi — alcoolică. Era suc de mere. Ortiz îl urmări cum o bea cu delicatețea unui cunoscător de vinuri care degustă un soi nou.

— Allah să binecuvînteze această casă, rosti Săgetătorul după ce termină primul pahar.

Faptul că așteptase pînă băuse sucul de mere era pentru el aproape o glumă. Ortiz citi pe fața lui oboseala, deși nu și-o arăta în nici un alt mod. Spre deosebire de tînărul lui hamal, Săgetătorul părea invulnerabil la asemenea slăbiciuni omenești. Nu era adevărat, dar Ortiz înțelegea că forța care-l însuflețea putea domina factorul uman.

Cei doi bărbați erau îmbrăcați aproape identic. Ortiz examină veșmintele Săgetătorului și se minună de ironica similitudine cu indienii apași din America și Mexic. Unul dintre strămoșii lui fusese ofițer sub Terrazas, cînd armata mexicană îl învinsese, în sfîrșit, pe Victorio în munții Tres Castillos. Și afganii purtau pantaloni aspri pe sub fîșia de pînză legată în jurul șalelor. Și ei erau, în general, luptători scunzi și agili. Și ei îi tratau pe ostatici ca pe o jucărie prea zgomotoasă pentru pumnalele lor. Se uită la pumnalul Săgetătorului și se întrebă cum îl folosea. Ortiz decise că nici nu voia să știe.

— Vrei ceva de mîncare? întrebă el.

— Pot să aștept, răspunse Săgetătorul, întinzînd mîna după sac.

El și Abdul aduseseră două cămile încărcate cu bagaje, dar materialele importante fuseseră băgate în sacul lui.

— Am lansat opt rachete. Am lovit șase aparate de zbor, dar unul avea două motoare și a reușit să scape. Dintre cele cinci pe care le-am distrus, două au fost elicoptere și trei bombardiere. Primul elicopter pe care l-am doborît era noul tip de 24 de care ne-ai spus. Ai avut

dreptate. Avea într-adevăr aparatură nouă. Am aici o parte din ea.

Ironia soartei, își zise Ortiz; cea mai sensibilă aparatură din aviația militară supraviețuiește tratamentului garantat, ucigîndu-și echipajul. În timp ce îl privea, Săgetătorul scoase șase panouri verzi de circuite pentru indicatorul laser care devenise aparatura standard pe elicopterele Mi-24. Căpitanul în armata SUA care stătuse retras și tăcuse pînă în acel moment se apropie ca să examineze aparatele. Mîinile îi tremurară ușor cînd le întinse spre acele obiecte.

— Aveți și laserul? întrebă căpitanul în dialectul *paștu*, cu un accent puternic.

— S-a deteriorat, dar îl avem.

Săgetătorul se întoarse. Abdul sforăia. Era cît pe-aci să zîmbească, dar își aduse aminte că și el avea un fiu.

În ceea ce-l privea, Ortiz se întristase. Era un lucru destul de neobișnuit să aibă sub comanda lui un partizan atît de instruit ca Săgetătorul. Fusese, probabil, un bun profesor, dar nu va mai putea preda niciodată. Nu va mai putea fi niciodată ceea ce fusese. Războiul îi schimbase viața Săgetătorului definitiv și sigur, așa cum numai el știe s-o schimbe. Blestemată irosire!

— Noile rachete? întrebă Săgetătorul.

— Vă pot da zece. Un model ușor îmbunătățit, cu o bătaie mai mare cu cinci sute de metri. Și cîteva rachete fumigene.

Săgetătorul dădu grav din cap și colțurile gurii lui se mișcară, schițînd ceea ce altădată ar fi fost începutul unui zîmbet.

— Poate că acum reușesc să le atac transporturile. Rachetele fumigene funcționează foarte bine, prietene. De fiecare dată îi împing pe invadatori spre mine. Încă n-au învățat tactica asta.

Nu-i spunea truc, observă Ortiz. Îi spunea tactică. *Vrea să se atace transporturile, vrea să ucidă o sută de ruși dintr-o lovitură. Doamne, ce-am făcut din omul ăsta?* Ofițerul CIA clătină din cap. Nu era treaba lui.

— Ești ostenit, prietene. Odihnește-te. Putem mînca mai tîrziu. Te rog, cinstește-mi casa dormind aici.

— Așa o să fac, rosti Săgetătorul și adormi în două minute.

Ortiz și căpitanul sortară aparatura care le fusese adusă. Printre alte obiecte pe care le văzuseră, erau și manualul de întreținere pentru aparatura laser a elicopterului Mi-24 și fișele cu codurile radio. Reușiră să le clasifice pînă la prînz și începură pregătirile pentru expedierea lor la ambasadă; de acolo urmau să fie trimise imediat cu avionul în California, pentru o evaluare completă.

Avionul american VC-137 decolă la ora fixată. Era o versiunea făcută la comandă a venerabilului Boeing 707. V-ul din prefixul denumirii sale arăta că era destinat să transporte pasageri VIP, iar interiorul avionului reflecta acest lucru. Jack se lăsă pe spate pe canapea și imediat îl copleși oboseala. După zece minute, simți o mînă scuturîndu-i umărul.

— Te cheamă șeful, spuse un alt membru al echipajului.

— Ăsta nu doarme niciodată?

— Mie-mi spui?

Ernest Allen se afla în cabina amenajată pentru cele mai importante dintre personalități, situată exact deasupra lonjeronului și dotată cu șase scaune mobile și îmbrăcate în pluș. Pe masă era un ibric cu cafea. Dacă n-o să bea puțină cafea, în curînd va deveni incoerent. Dar dacă o să bea, n-o să mai poată adormi. În fond însă, guvernul nu-l plătea ca să doarmă. Ryan își turnă cafea.

— Da, domnule?

— Putem verifica aparatura? întrebă Allen, trecînd peste preambuluri.

— Încă nu știu, răspunse Jack. Nu e doar o problemă de Mijloace Tehnice Naționale. Verificarea eliminării unui număr atît de mare de lansatoare...

— Inspecțiile la fața locului sînt limitate, observă un membru mai tînăr al echipajului.

— Știu asta, răspunse Jack. Întrebarea este, oare înseamnă asta ceva? *Cealaltă întrebare este, de ce au acceptat brusc ceea ce noi dorim de peste treizeci de ani?*

— Ce știi? întrebă tînărul.

— Sovieticii au muncit mult la noile lor lansatoare mobile. Dacă au mai multe decît știm noi? Credeți că putem descoperi cîteva sute de rachete mobile?

— Dar avem radarul de supraveghere a suprafeței pentru noile aparate și...

— Dar ei au cunoștință de ele și le pot ocoli dacă vor. Stați puțin. Noi știm că portavioanele noastre pot să evite și chiar ocolesc sateliții rușilor care supraveghează oceanele prin radar. Dacă acest lucru este posibil cu o navă, puteți fi sigur că este posibil și cu un tren, sublinie Jack.

Allen nu făcu nici un comentariu, lăsîndu-l pe subalternul lui să-și urmeze firul gîndului, în locul său. Ernie era un bătrîn vulpoi șiret.

— Dacă CIA va recomanda că nu se acceptă — fir-ar să fie, asta va fi cea mai mare concesie pe care au făcut-o vreodată!

— Bine, e o mare concesie. Toți cei de aici o știm. Dar, înainte de a accepta asta, poate că ar trebui să ne asigurăm că nu au cedat ceva ce a devenit irelevant în această problemă. Mai sînt și alte lucruri...

— Deci, te vei opune...

— Eu nu mă opun la nimic. Vreau să spun doar că ar trebui să nu ne pripim și să ne punem mintea la contribuție, în loc să ne lăsăm purtați de euforie.

— Dar proiectul lor de tratat este... este aproape prea frumos ca să fie adevărat.

Omul tocmai adusese dovezi în sprijinul punctului de vedere al lui Ryan, deși nu-l împărtășea întocmai.

— Domnule doctor Ryan, spuse Allen, dacă detaliile tehnice pot fi stabilite spre satisfacția dumneavoastră, ce părere aveți despre tratat?

— Vorbind din punct de vedere tehnic, o reducere de cincizeci la sută a focoaselor care pot fi predate nu are absolut nici un efect asupra balanței strategice. Este...

— E o nebunie! obiectă tînărul.

Jack întinse mîna spre el, împingîndu-și arătătorul ca pe țeava unei arme.

— Să zicem că am chiar în clipa asta un pistol îndreptat spre pieptul dumitale. Un Browning de nouă milimetri, de pildă. Cu treisprezece cartușe. Accept să scot șapte cartușe din magazie, dar arma rămîne încărcată cu șase cartușe și e îndreptată spre pieptul dumitale. Te simți mai liniștit acum?

Ryan zîmbi și își dădu la o parte „arma" și continuă.

— Eu n-aș fi. Tocmai despre asta discutăm aici. Dacă ambele părți își reduc inventarul la jumătate, tot mai rămîn cinci mii de focoase care pot ataca țara noastră. Gîndiți-vă cît de mare este acest număr. Acordul ăsta nu face altceva decît să reducă excesul de victime. Deosebirea dintre cinci mii și zece mii influențează doar distanța la care ajunge întîmplător o pietricică aruncată. Dacă ne apucăm să discutăm despre reducerea numărului la o mie de focoase de ambele părți, atunci poate că o să încep să cred că vom realiza ceva.

— Crezi că limita de o mie de focoase este realizabilă? întrebă Allen.

— Nu, domnule. Uneori aș dori să fie, deși mi s-a spus că o limită de o mie de focoase ar putea face ca războiul nuclear să fie „cîștigabil", indiferent ce naiba o fi însemnînd asta.

Jack ridică din umeri și conchise:

— Domnule, dacă acest acord va fi încheiat, va arăta mai bine decît este de fapt. Poate că există o valoare simbolică a acordului; este un factor ce trebuie luat în seamă, dar care nu intră în preocupările mele. Economiile monetare ale ambelor părți vor fi reale, dar destul de mărunte la nivelul cheltuielilor militare generale. Ambele părți vor reține jumătate din arsenalul lor curent — și asta înseamnă că vor păstra, desigur, jumătatea cea mai nouă și mai eficientă. Ideea de bază rămîne aceeași; într-un război nuclear, ambele părți vor avea pierderi imense. Eu nu cred că acest proiect de tratat reduce „pericolul

războiului", oricare-ar fi acesta. Pentru a face cu adevărat așa ceva, trebuie ori să eliminăm cu totul porcăriile astea, ori să inventăm ceva pentru ca ele să nu mai funcționeze. Dacă vreți să știți părerea mea, eu zic că trebuie s-o facem pe a doua, înainte de a o încerca pe prima. Și atunci poate că lumea va fi un loc mai sigur.

— Asta înseamnă începutul unei noi curse a înarmărilor.

— Domnule, cursa asta a început cu atîta timp în urmă, încît nici nu putem spune că e nouă.

2

Tea Clipper

— Au sosit fotografii noi de la Dușanbe, auzi Ryan în receptor.

— Bine, vin peste cîteva minute.

Jack se ridică și traversă holul spre biroul amiralului Greer. Șeful lui stătea cu spatele la mantia albă și strălucitoare de zăpadă, care acoperea terenul deluros din fața clădirii ce adăpostea sediul CIA. O curățau încă din parcare și chiar și de pe pasarela cu balustradă din fața ferestrelor de la etajul al șaptelea, pe care se așternuse un strat de vreo treizeci de centimetri.

— Ce este, Jack? întrebă amiralul.

— La Dușanbe s-a înseninat pe neașteptate. Ați spus că doriți să fiți anunțat.

Greer se uită la monitorul TV din colțul biroului. Se afla lîngă terminalul de computer pe care refuza să-l folosească — mai ales pentru eventualitatea în care l-ar fi surprins cineva chinuindu-se să bată cu arătătoarele ambelor mîini, iar în zilele lui bune și cu unul din degetele mari. Putea să primească fotografiile luate prin satelit „live" chiar în biroul lui, dar în ultimul timp evitase acest lucru. Jack nu știa de ce.

— Bine, hai să mergem.

Ryan ținu ușa deschisă pentru directorul-adjunct al serviciului de spionaj și a luară amîndoi la stînga, spre capătul culoarului șefilor de la ultimul etaj al clădirii. A-

junseră la liftul șefilor. Avantajul lui era că nu trebuia să aștepți prea mult.

— Cum stai cu diferența de fus? întrebă Greer.

Ryan se întorsese de aproape o zi.

— S-a rezolvat, domnule. De la vest la est nu am probleme. Însă invers e nenorocire. *Doamne, ce bine e cu picioarele pe pământ!*

Ușa se deschise și amîndoi bărbații străbătură clădirea, îndreptîndu-se spre noua anexă care adăpostea Biroul de Analiză a Imaginii. Era un departament propriu al Direcției Serviciului de Spionaj, separat de Centrul Național de Spionaj Fotografic, un serviciu comun al CIA și DIA, care deservea întreaga organizație de spionaj.

Sala de proiecție era demnă de studiourile de la Hollywood. În minicinematograf erau aproximativ treizeci de locuri și pe perete se găsea un ecran de protecție de șase metri pătrați. Art Graham, șeful sălii, îi aștepta.

— Ați venit la țanc. Într-un minut vom avea imaginile.

Ridică telefonul care făcea legătura cu cabina de proiecție și rosti cîteva cuvinte. Ecranul se lumină imediat. Asta era „imaginea generală", își reaminti Jack.

— Vorbeam de noroc. Sistemul siberian de mare presiune a cotit brusc spre sud și a oprit frontul de aer cald ca un zid de cărămidă. Am avut condiții de vizibilitate perfectă. Temperatura la sol în jur de zero, iar umiditatea relativă nu putea fi mai mare de atît! Graham chicoti. Am manevrat satelitul în așa fel încît să profităm de toate astea. Cu o mică diferență de trei grade, am fost exact deasupra locului și nu cred că Ivan a avut timp să observe că am trecut pe acolo.

— Ăsta-i Dușanbe, șopti Jack în clipa cînd apăru o parte din RSR Tadjică.

Prima imagine fusese luată cu una din camerele cu unghi mare. Satelitul de recunoaștere KH-14 avea în total unsprezece asemenea aparate. Se afla pe orbită de numai trei săptămîni și acesta era primul produs din cea mai recentă generație de sateliți de spionaj. Dușanbe, cunoscut

pentru scurt timp, cu cîteva decenii în urmă, sub numele de Stalinabad — ce fericiți or fi fost localnicii atunci, își zise Ryan — era, probabil, unul dintre vechile orașe unde poposeau caravanele. Afganistanul se afla la mai puțin de o sută cincizeci de kilometri distanță. Legendarul Samarkand al lui Tamerlan se afla nu departe, spre nord-vest... și poate că Șeherezada trecuse și ea pe acolo în urmă cu o mie de ani. Jack se întrebă de ce acționa astfel istoria. Aceleași locuri și aceleași nume păreau să se ivească din nou, de la un secol la altul.

Dar interesul CIA față de Dușanbe nu se concentra în acel moment asupra negoțului cu mătase.

Imaginea se schimbă, urmînd cadre luate de una dintre camerele de mare acuratețe. Aceasta pătrunsese mai întîi într-o vale adîncă de munte, în care un rîu era blocat de masa de beton și piatră a unui baraj de hidrocentrală. Deși se afla la numai cincizeci de kilometri de Dușanbe, ea nu putea fi sursa de energie a acestui oraș cu cinci sute de mii de locuitori. Cablurile sale de înaltă tensiune duceau spre o serie de vîrfuri muntoase, aproape vizibile de la hidrocentrală.

— Par a fi fundațiile pentru o altă serie de turnuri, remarcă Ryan.

— E paralelă cu prima serie, încuviință Graham. Se instalează noi generatoare în hidrocentrală. Am știut tot timpul că nu folosesc decît jumătate din energia barajului.

— Cît mai durează pînă vor da drumul la restul energiei? întrebă Greer.

— Va trebui să verific împreună cu unul dintre consultanții noștri. Nu va dura mai mult decît vreo cîteva săptămîni ca să instaleze cablurile de înaltă tensiune, iar jumătatea de sus a centralei energetice este deja construită. Îmi închipui că fundațiile pentru noile generatoare sînt gata. Nu le mai rămîne de făcut decît să monteze noile instalații. Va dura șase luni, poate opt, dacă vremea se va înrăutăți.

— Atît de puțin? se miră Jack.

— Au luat oameni care lucrau la alte două hidrocentrale. Amîndouă erau proiecte „Erou". Despre asta nu s-a vorbit niciodată, dar au transferat echipe de construcție de la două șantiere de înalt nivel pentru a munci la proiectul ăsta. Ivan știe să-și concentreze eforturile cînd vrea. Șase sau opt luni înseamnă o perioadă obișnuită, domnule doctor Ryan. Se poate termina însă și mai repede, spuse Graham.

— Cîtă energie va putea distribui cînd va fi gata?

— Nu e o structură prea mare. Cît ar fi producția maximă, cu noile generatoare? Cred că în jur de o mie o sută de megawați.

— Asta înseamnă foarte multă energie. Și toată se duce spre vîrfurile acelea muntoase, spuse Ryan aproape ca pentru sine, în timp ce camera se deplasă din nou.

Masivul pe care Agenția îl numea „Mozart" era destul de înalt, dar zona aceea era extrema vestică a lanțului himalayan și, la un asemenea nivel, părea pitică. Chiar în vîrf, fusese croit un drum prin dinamitare — în URSS nu există un Sierra Club — plus o platformă pentru elicoptere însărcinate să aducă oficialitățile din cele două aeroporturi ale Dușanbeului. Erau șaisprezece clădiri. Una era un bloc de locuințe, cu o perspectivă probabil fantastică, deși era un bloc tipic rusesc, elegant și atrăgător ca un cub de zgură, terminat cu șase luni în urmă. În el locuiau o mulțime de ingineri cu familiile lor. Părea ciudat să vezi acolo o asemenea clădire, dar mesajul ei era următorul: Cei care au trăit aici au fost privilegiați. Ingineri și academicieni, oameni cu o înaltă calificare, de care statul are grijă și ale căror nevoi le satisface. Hrana era adusă pe noul drum de munte cu camioanele — iar pe vreme rea era transportată pe calea aerului. Programele de televiziune erau transmise printr-o stație conectată la satelit, aflată lîngă o clădire cu cîteva magazine. Atîta grijă față de oameni nu era tocmai obișnuită în Uniunea Sovietică, ea fiind rezervată cadrelor cu funcții înalte în partid și celor ce lucrau la proiectele principale de apărare. Nu era vorba de o stațiune de schi.

Aceste caracteristici erau evidențiate atît de gardul ce înconjura complexul, cît și de turnurile de pază. Ambele erau construcții recente. Complexele militare sovietice erau ușor de identificat prin turnurile de pază; Ivan avea o adevărată obsesie în privința asta. Existau trei rînduri de garduri, cu spații de zece metri între ele. Spațiul din afară era de obicei minat, iar cel dinspre interior patrulat de echipe de cîini. Turnurile se înălțau în perimetrul interior, la două sute de metri distanță. Soldații care făceau de gardă în turnuri erau găzduiți într-o cazarmă nouă, din beton, mai confortabilă decît cele obișnuite.

— Poți focaliza pe unul din paznici? întrebă Jack.

Graham vorbi la telefon și imaginea se schimbă. Unul dintre tehnicienii lui făcea deja ceea ce voia Jack, atît pentru o verificare a camerei și a condițiilor atmosferice, cît și în scopul dorit de Ryan.

Cînd camera efectuă transfocarea, un punct mobil se schimbă într-o formă umană cu manta și, probabil, căciulă de blană. Ținea de lesă un cîine mare de o rasă incertă și avea agățat pe umărul drept un Kalașnikov. Și omul și cîinele scoteau aburi în aer, în timp ce respirau. Ryan se aplecă în față instinctiv, ca și cum în felul acesta ar fi putut să vadă mai bine.

— Nu vi se pare că are trese verzi? îl întrebă Graham.

Expertul în recunoaștere mormăi:

— Da. E din KGB, precis.

— Atît de aproape de Afganistan? se miră amiralul. Doar știu că avem oameni acolo. Vă dați seama că iau în serios măsurile de securitate.

— Probabil că au ținut mult să aibă vîrfurile alea de munte, remarcă Ryan. La o sută de kilometri distanță, peste munte, sînt cîteva milioane de oameni pentru care uciderea rușilor este vrerea lui Dumnezeu. Locul ăsta e mai important decît am crezut noi. Nu este doar o nouă construcție industrială, dacă au atîta pază. Dacă ar fi fost numai atît, nu ar fi instalat-o tocmai acolo și în mod sigur nu ar fi ales un loc unde să fie siliți să construiască o nouă sursă de energie, riscînd să se expună unor forțe ostile.

Poate că deocamdată e o nouă construcție industrială, dar probabil că au planuri mari cu ea.

— De pildă?

— Să-mi intercepteze sateliții, să zicem.

Art Graham socotea sateliții ca fiind ai lui.

— Au dibuit vreunul în ultimul timp? întrebă Jack.

— Nu, nu s-a mai întîmplat din aprilie, anul trecut, cînd le-am făcut cu degetul. A fost o chestie de bun-simț.

Era o poveste veche. De mai multe ori în ultimii ani, sateliții americani de recunoaștere și primă avertizare fuseseră „dibuiți" — diverse fascicule laser sau surse de energie cu microunde fuseseră orientate spre sateliți, ceea ce fusese suficient pentru a le zăpăci receptoarele, dar nu și pentru a produce vreo stricăciune gravă. De ce făcuseră rușii așa ceva? Asta era întrebarea. Fusese doar un exercițiu ca să vadă cum reacționăm noi, să vadă dacă se stîrnește un tărăboi la Comandamentul de Apărare Aerospațială al Americii de Nord — NORAD — din Munții Cheyenne, statul Colorado? Fusese o încercare de a afla cît de sensibili erau sateliții? Era foarte greu de stabilit ce gîndeau sovieticii.

Bineînțeles că, invariabil, ei își susțineau nevinovăția. Cînd un satelit american fusese diafragmat temporar deasupra zonei Sari Șagan, rușii spuseseră că luase foc o conductă de gaz natural. Presei occidentale îi scăpase faptul că pe conducta din apropiere de Cimkent-Pavlodar se afla mai ales petrol.

Imaginile transmise prin satelit luară sfîrșit. Într-o încăpere alăturată, casetele a douăzeci de aparate video erau derulate înapoi pînă la început, așa încît acum se putea viziona în tihnă tot ce se filmase.

— Să-l mai vedem o dată pe Mozart. Și pe Bach, te rog, comandă Greer.

— A naibii comutare! observă Jack.

Complexul industrial și rezidențial de pe Mozart era la numai un kilometru și ceva de amplasamentul de pe Bach, următorul vîrf de munte, dar drumul părea îngrozitor. Imaginea se opri pe Bach. Se regăsea structura de gar-

duri și turnuri de pază, dar de data asta distanța dintre gardul aflat la extremitatea exterioară și următorul era de cel puțin două sute de metri. Suprafața terenului părea a fi stîncă goală. Jack se întrebă cum s-ar putea instala mine acolo — sau poate că nu instalau, își zise. Era clar că terenul fusese nivelat cu buldozere și explozibile pînă ce ajunsese absolut plat, ca o masă de biliard. Din turnurile de pază, locul semăna, probabil, cu o galerie de tir.

— Ăștia nu glumesc, observă Graham calm.

— Deci, asta păzesc spuse Ryan.

În interiorul gardului erau treisprezece clădiri. Pe o suprafață cam cît două terenuri de fotbal — nivelată și ea — se aflau zece gropi, în două grupuri. Un grup de șase era dispus hexagonal, fiecare groapă avînd un diametru de aproximativ nouă metri. Al doilea grup, de patru, era aranjat în romb și gropile erau ceva mai mici, probabil de opt metri în diametru. În fiecare groapă se găsea un stîlp de beton cu un diametru de aproximativ șase metri, înfipt în roca-mamă, și fiecare groapă avea o adîncime de cel puțin doisprezece metri — nu se putea aprecia exact după imaginea de pe ecran. În vîrful fiecărui stîlp se afla o boltă metalică. Păreau făcute din segmente în formă de semilună.

— Le demontează. Mă-ntreb ce-o fi în ele, se întrebă retoric Graham.

La Langley erau două sute de oameni care știau de Dușanbe și toți voiau să știe ce era sub acele bolți metalice.

— Le-au instalat doar de cîteva luni.

— Domnule amiral, spuse Jack, am nevoie de acces într-un nou compartiment.

— Care anume?

— *Tea Clipper.*

— Nu ceri cam mult? bombăni Graham. Nu am undă verde pentru așa ceva.

Ryan se lăsă pe spetează scaunului.

— Domnule amiral, dacă ei fac la Dușanbe același lucru pe care-l facem noi cu *Tea Clipper,* trebuie să aflăm,

fir-ar să fie! Cum naiba să știm ce căutăm dacă nu ni se spune cum arată unul din locurile astea?

— Eu o spun de mult, chicoti directorul-adjunct. N-o să le fie pe plac celor de la SDIO. Judecătorul va trebui să se ducă la președinte pentru asta.

— Păi, să se ducă! Dacă activitatea de acolo este legată de propunerile de dezarmare pe care tocmai le-au făcut?

— Crezi că e vreo legătură?

— Cine poate ști? întrebă Jack. E o coincidență care mă neliniștește.

— Bine, o să vorbesc cu directorul.

După două ore, Ryan se duse acasă cu mașina, un Jaguar XJS pe care îl scosese din parcarea George Washington. Era una dintre multele amintiri plăcute din deplasarea efectuată în Anglia. Îi plăcea atît de mult sunetul catifelat al motorului de doisprezece cilindri, încît aproape că îl scosese la pensie pe bătrînul și venerabilul lui Rabbit. Ca de obicei, Ryan încercă să uite de treburile de la Washington. Trecu mașina prin cele cinci viteze și se concentră asupra volanului.

— Dă-i drumul, James, spuse directorul Agenției Centrale de Investigații.

— Ryan crede că noua activitate de la Bach și Mozart ar putea fi legată de situația înarmării. S-ar putea să aibă dreptate. Vrea să pătrundă în *Tea Clipper*. I-am spus că va trebui să vă duceți la președinte.

Amiralul Greer zîmbi.

— Bine, o să-i trimit o notă scrisă. În orice caz, generalul Parks va fi fericit. Au programat un test total pentru sfîrșitul săptămînii. Ce părere ai?

— Cred că are dreptate. Dușanbe și *Tea Clipper* fac parte, în esență, din același proiect. Sînt multe asemănări evidente; prea multe ca să fie doar o pură coincidență. Ar trebui să ne îmbunătățim evaluarea.

— E-n regulă.

Moore se întoarse ca să se uite pe fereastră. *Lumea se va schimba din nou. Poate va dura zece sau chiar mai mulți ani, dar se va schimba. Peste zece ani nu va mai fi problema mea,* își spuse Moore. *Dar e al naibii de sigur că va fi problema lui Ryan.*

— O să-i transmit să zboare mîine pînă acolo. Și poate că vom avea noroc cu Dușanbe. Foley i-a transmis CARDINALULUI că ne interesează foarte mult locul acela.

— CARDINALUL? Bravo.

— Dar, dacă se întîmplă ceva...

Greer dădu din cap.

— Doamne, sper că va fi prudent, spuse directorul-adjunct.

Lucrurile s-au schimbat la Ministerul Apărării, după moartea lui Dmitri Fedorovici, scrise colonelul Mihail Semionovici Filitov cu mîna stîngă în jurnalul personal. Avea obiceiul să se scoale devreme și în clipa aceea ședea la un birou din lemn de stejar, vechi de o sută de ani, pe care soția lui i-l cumpărase cu puțin timp înainte de a muri — cît trecuse de atunci? Treizeci de ani, își spuse Misa. În februarie se vor împlini exact trezeci de ani. Închise ochii o clipă. *Treizeci de ani.*

Nu trecea o zi în care să nu-și-o amintească pe Elena lui. Fotografia ei era pe birou; era o fotografie sepia, decolorată de trecerea timpului, iar rama ei de argint era pătată. Niciodată nu-și găsea timp s-o lustruiască și n-avea chef să-și ia o femeie în casă. Fotografia înfățișa o femeie tînără, cu picioare subțiri și cu brațele ridicate deasupra capului înclinat într-o parte. Pe fața rotundă, slavă, înflorea un zîmbet larg care transmitea perfect bucuria pe care o simțea cînd dansa în ansamblul de balet Kirov.

Misa zîmbi și el, amintindu-și prima impresie a unui tînăr ofițer din trupele de blindate, căruia i se oferiseră bilete la spectacol drept răsplată pentru tancurile cel mai bine întreținute din divizie: *Cum pot face așa ceva?* Să

stea cocoțate pe vîrfurile degetelor de la picioare, ca pe niște picioroange cu baza cît vîrful acului? Își amintise că umblase pe picioroange în copilărie, *dar cum puteau fi atît de grațioase pe ele?* Apoi fata îi zîmbise chipeșului și tînărului ofițer din primul rînd. Preț de o fracțiune de secundă. Privirile li se încrucișaseră atît cît ai clipi din ochi, își aminti el. Zîmbetul ei se schimbase aproape imperceptibil. Nu mai era adresat publicului, ci în acea clipă nesfîrșită i se adresase doar lui. Un glonț în inimă n-ar fi avut un efect mai devastator. Misa nu-și mai amintea restul spectacolului — nici pînă în ziua aceea nu-și aduse aminte ce spectacol fusese în program. Își aminti cum se foise tot restul spectacolului, în timp ce mintea lui lucra febril, întrebîndu-se ce va face în continuare. Locotenentul Filitov era deja considerat un tînăr cu perspective, un ofițer de blindate strălucit, pentru care epurarea brutală de către Stalin a corpului de ofițeri reprezentase un prilej de avansare rapidă. Scria articole despre tactica blindatelor, conducea instrucții novatoare pe teren, se pronunța cu vehemență împotriva falselor „lecții" date de Spania, cu siguranța unui bărbat născut pentru acea profesiune.

Dar ce mă fac acum?? Armata Roșie nu-l învățase cum să se apropie de o artistă. Nu era ca țărăncile care se săturaseră să muncească la colhoz și care s-ar fi oferit oricui — și mai ales unui tînăr ofițer care ar fi putut să le scape de calvar. Misa încă își amintea rușinea tinereții lui — deși pe atunci nu i se păruse un lucru rușinos — cînd profitase de tresele de ofițer ca să se culce cu orice fată care-i cădea sub ochi.

Dar nici nu știu cum o cheamă, își spusese. *Cum să procedez?* Și cum să procedeze altfel decît tratînd toată chestiunea ca pe un exercițiu militar? De îndată ce se terminase spectacolul, își croise drum spre toaletă, unde se spălase pe mîini și pe față. Jegul care rămăsese sub unghii îl răzuise cu un briceag. Își umezise părul tuns scurt ca să stea ca lumea și își cercetase uniforma cu asprimea unui ochi de general. Măturînd praful și mătreața, se îndepărtase puțin de oglindă, ca să se asigure că cizmele

străluceau ca orice cizme de militar. Nu observase atunci că ceilalți bărbați de la toaletă îl priveau cu rînjete abia înăbușite, ghicind ce scop avea acel ritual și urîndu-i noroc în sinea lor, deși cu o oarecare invidie. Mulțumit de înfățișarea lui, Misa ieșise din clădirea teatrului și-l întrebase pe portar care era intrarea artiștilor. Îi dăduse o rublă și, primind informația solicitată, ocolise clădirea și ajunsese la intrarea spre scenă, unde dăduse peste un alt portar, de data aceasta un moș cu barbă, care avea prinse pe manta decorații pentru meritele sale în revoluție. Misa se așteptase să fie tratat cu o politețe deosebită, ca de la un militar la altul, dar aflase că el le considera pe toate balerinele ca pe propriile lui fiice — în orice caz, nu ca pe niște fetișcane bune de aruncat la picioarele militarilor! Misa se gîndise să-i ofere bani, dar avusese bunul simț să nu facă acest gest care ar fi implicat că omul era un proxenet. Dimpotrivă, vorbise calm și pe un ton rezonabil și sincer, mărturisindu-i că se îndrăgostise lulea de o anumită balerină, al cărei nume nu-l știa și pe care voia doar s-o cunoască.

— De ce ? întrebase bătrînul portar pe un ton rece.

— Păi, bunicule, fata mi-a zîmbit, răspunsese Misa cu glasul speriat și plin de respect al unui țînc.

— Deci, ești îndrăgostit... Răspunsul era aspru, dar, după o clipă, fața portarului devenise melancolică. Dar nu știi care este?

— Era în... nu era în primele rînduri, vreau să spun. Cum se cheamă? O să-mi amintesc chipul ei pînă în ziua cînd voi muri.

Portarul îl măsurase din cap pînă în picioare, observînd că uniforma cădea bine pe el și că își ținea spatele drept. Nu era un porc de ofițer NKVD care se clătina pe picioare, arogant și duhnind a vodcă. Era un militar chipeș și tînăr pe deasupra.

— Tovărășe locotenent, ai noroc. Și știi de ce? Ai noroc, fiindcă am fost și eu tînăr și, deși acum sînt bătrîn, mai țin minte cum era atunci. Stai acolo și să nu scoți un sunet.

Așteptase treizeci de minute. Artiștii ieșeau cîte doi sau cîte trei. Misa îi văzuse pe bărbații din trupa de balet și îi privise cu dispreț, așa cum l-ar fi privit orice militar pe un bărbat dintr-o trupă de balet. Bărbăția lui se simțise jignită de faptul că se țineau de mînă cu niște fete așa de frumoase, dar trecuse peste asta. Cînd se deschisese ușa, vederea i se întunecase din cauza strălucirii bruște a luminii albe-gălbui pe fondul beznei din aleea neluminată și fusese cît pe-aci să n-o recunoască, într-atît de diferit arăta fără machiaj.

Îi văzuse chipul și încercase să decidă dacă era cel pe care-l căuta, apropiindu-se de el cu mai multă prudență decît sub focul armelor germane.

— Erați pe scaunul numărul doisprezece, rostise ea înainte ca el să-și adune curajul ca să spună ceva.

Ce glas avea!

— Da, tovarășă artistă, bălmăjise el în chip de răspuns.

— V-a plăcut spectacolul, tovarășe locotenent?

Un zîmbet sfios, dar oarecum îmbietor.

— A fost minunat!

— Nu avem prea des ocazia să vedem ofițeri chipeși în primul rînd, remarcase ea.

— Am primit biletul ca răsplată pentru realizări deosebite în unitatea mea. Sînt tanchist, spusese el mîndru. *A spus că sînt chipeș!*

— Și are vreun nume tovarășul locotenent tanchist?

— Sînt locotenent Mihail Semionovici Filitov.

— Eu sînt Elena Ivanovna Makarova.

— E frig în seara asta. Sînteți îmbrăcată prea subțire, tovarășă artistă. E vreun restaurant prin apropiere?

— Restaurant? Fata izbucni în rîs. Cît de des veniți la Moscova?

— Divizia mea este încartiruită la treizeci de kilometri de aici, dar eu vin des în capitală, recunoscuse el.

— Tovarășe locotenent, nici măcar la Moscova nu sînt prea multe restaurante. Puteți veni la mine?

— Da, sigur, răspunsese el fîstîcindu-se, în timp ce ușa pentru scenă se deschisese din nou.

— Marta, îi spusese Elena fetei care ieșise, vom avea escortă militară pînă acasă.

— Vin și Tania și Resa, spusese Marta.

Mișa simțise chiar o ușurare că se întîmplase așa. Drumul pînă la blocul ei durase treizeci de minute — metroul moscovit încă nu era gata și era de preferat să mergi pe jos decît să aștepți tramvaiul la ora aceea atît de tîrzie.

Era mult mai frumoasă fără machiaj, își aminti Mișa. Aerul rece de iarnă îi aducea în obraji culoarea care îi lipsea. Umbletul ei avea toată grația rezultată în urma a zece ani de exerciții intense. Aluneca pe stradă ca o nălucă, în timp ce el tropăia pe lîngă ea în cizmele lui grele. Se simțea ca un tanc rulînd pe șenile lîngă un cal pur sînge și se ferea să se apropie prea mult, ca nu cumva s-o calce. Încă nu descoperise puterea ascunsă atît de bine sub grația ei.

Noaptea aceea păruse mai presus de oricare altă noapte, deși — oare cît durase? — timp de douăzeci de ani fuseseră multe asemenea nopți, apoi nici una în ultimii treizeci de ani. *Dumnezeule*, își zise el, *am fi împlinit cincizeci de ani de căsătorie anul acesta, pe... 14 iulie*. Dumnezeule! Fără să-și dea seama, își șterse ochii cu o batistă.

Treizeci de ani însă era cifra care-i zăbovea în minte. Gîndul acesta îi clocotea în piept și degetele i se albiseră în jurul stiloului. Încă îl mai surprindea că dragostea și ura erau sentimente atît de strîns împletite. Mișa se întoarse la jurnalul lui...

După o oră se ridică de la birou și se duse spre șifonierul din dormitor. Își scoase uniforma de colonel de blindate. Din punct de vedere tehnic, era pe lista militarilor în rezervă încă dinainte de a se naște cei de pe lista actualului colonel. Dar activitatea din Ministerul Apărării avea regulile sale speciale și Mișa făcea parte din personalul ministerului. Acesta era unul din motive. Celelalte trei erau prezente pe tunica lui: trei stele de aur, de care atîrnau tot atîtea panglici de culoare bordo. Filitov era

singurul militar din istoria Armatei Sovietice care primise decorația de Erou al Uniunii Sovietice de trei ori pe cîmpul de bătălie, pentru fapte personale de vitejie în fața inamicului. Mai dețineau și alții asemenea medalii, dar acestea erau adeseori, după cum știa prea bine colonelul, motivate politic. Se simțea jignit din punct de vedere estetic de acest lucru. Nu era o medalie care să se acorde pentru munca în birouri și în orice caz nu era o podoabă de pus la rever, pe care să și-o ofere în dar membrii de partid între ei. Distincția de Erou al Uniunii Sovietice ar trebui să fie rezervată doar unor bărbați ca el, care-și puseseră viața în pericol, care-și vărsaseră sîngele — și, atît de des, care muriseră — pentru *Rodina*. Își reamintea acest lucru ori de cîte ori își punea uniforma. Sub maiou erau cicatricile pentru care primise ultima stea de aur: o rafală de cartușe de calibrul 88 ale nemților pătrunsese prin blindajul tancului lui, producînd explozia rezervelor de combustibil, iar el trăsese o ultimă rafală cu mitraliera lui de 76 de mm., reușind să lichideze cuibul de mitraliere al nemților, în timp ce hainele îi luaseră foc. În urma accidentului, nu-și mai putuse folosi brațul drept decît în proporție de cincizeci la sută, dar, în ciuda acestui fapt, condusese ceea ce mai rămăsese din regimentul lui încă aproape două zile în contraofensiva de la Kursk. Dacă s-ar fi retras cu restul echipei sale — sau dacă ar fi fost imediat evacuat din zonă, după cum îi recomandase medicul regimentului — poate că s-ar fi vindecat total, dar nu, el știa că n-ar fi putut să nu riposteze, n-ar fi putut să-și părăsească oamenii în ajunul bătăliei. Prin urmare, trăsese și fusese cît pe-aci să ardă de viu. Dar pentru asta ar fi putut primi gradul de general, poate chiar de mareșal, își zise el. Ar fi avut vreo importanță? Filitov era un om prea practic și prea cu picioarele pe pămînt pentru a zăbovi mult timp asupra unui asemenea gînd. Dacă ar mai fi luptat și în alte campanii, poate că ar fi fost ucis. Așa stînd lucrurile, avusese mai mult răgaz să stea cu Elena. Ea venea aproape în fiecare zi la spitalul din Moscova; la început se îngrozise de cît de întinse erau arsurile lui, dar apoi ajunsese să fie la fel de mîndră de ele ca Misa. Nimeni nu putea pune la îndoială faptul că bărbatul ei își făcuse datoria față de *Rodina*.

Acum însă, el își făcea datoria față de Elena lui.

Filitov ieși din apartament și se îndreptă spre lift, cu o servietă de piele balansîndu-i-se în mîna dreaptă. Cam de atît era în stare partea dreaptă a corpului lui. *Babuška* de la lift îl salută ca de obicei. Erau de aceeași vîrstă, ea fiind văduva unui sergent din regimentul lui Mișa, care primise de asemenea steaua de aur, prinsă la piept chiar de el.

— Ce mai face ultima nepoțică? întrebă colonelul.

— E un îngeraș, răspunse ea.

Filitov zîmbi, pe de o parte în semn de încuviințare — exista oare un copilaș urît? — iar pe de altă parte deoarece cuvintele ca „îngeraș" supraviețuiseră după șaptezeci de ani de „socialism științific."

Mașina îl aștepta. Șoferul era un recrut abia ieșit de pe băncile școlii de sergenți și ale celei de șoferi. Îi dădu colonelului salutul militar, grav, ținînd ușa deschisă cu cealaltă mînă.

— Bună dimineața, tovarășe colonel.

— Așa și e, sergent Jdanov, răspunse Filitov.

Cei mai mulți dintre ofițeri s-ar fi mulțumit să mormăie ceva, dar Filitov era un militar combatant, ale cărui succese pe cîmpul de luptă se datoraseră grijii față de nevoile oamenilor lui. O lecție pe care puțini ofițeri o înțelegeau, își reaminti colonelul. Păcat.

În mașină era o căldură plăcută, iar radiatorul funcționa de cincisprezece minute. Filitov era tot mai sensibil la frig, semn sigur de bătrînețe. Tocmai fusese internat din nou pentru pneumonie — era a treia oară în ultimii cinci ani. În curînd, va fi ultima, era convins. Filitov alungă acest gînd. Păcălise moartea de prea multe ori ca să se mai teamă de ea. Viața apărea și dispărea într-un ritm constant. Dura doar o secundă de fiecare dată. Și cînd va sosi ultima secundă, se întrebă el, va observa oare? Îi va păsa?

Șoferul opri mașina în fața Ministerului Apărării, înainte ca Filitov să găsească răspunsul la întrebare.

Ryan era convins că era de prea mult timp în slujba guvernului. Ajunsese nu chiar să-i placă să zboare cu

avionul, dar cel puțin să aprecieze avantajele pe care le oferea. Era la numai patru ore distanță de Washington cu un Learjet C-21 al forțelor aeriene SUA, al cărui pilot, o femeie, arăta ca o proaspătă absolventă de liceu.

Ai îmbătrînit, Jack, își spuse el. De la aerodrom pînă în vîrful muntelui zburase cu un elicopter, o performanță deloc ușoară la acea altitudine. Ryan nu mai fusese niciodată în New Mexico. Pe munții aceia înalți nu creșteau copaci, aerul era prea rarefiat ca să poată respira normal, dar cerul era atît de senin, încît pentru o clipă își închipui că era un astronaut care privea stelele neclintite în acea noapte rece, fără nori.

— Doriți cafea, domnule? întrebă un sergent.

Îi întinse lui Ryan un pahar de termos și din lichidul fierbinte se răspîndiră în noapte aburi, vag luminați de luna nouă argintie.

— Mulțumesc.

Ryan sorbi din cafea și se uită în jur. Se vedeau cîteva lumini. Era posibil să existe case în construcție dincolo de următorul șir de creste muntoase; vedea strălucirea ca de halou a orașului Santa Fe, dar nu putea ghici la ce distanță se afla. Știa că stînca pe care era situat se găsea la unsprezece mii de picioare înălțime deasupra nivelului mării (cel mai apropiat nivel al mării era la sute de kilometri distanță) și că noaptea nu poate fi estimată distanța. Totul era superb, cu excepția frigului. Degetele îi înțepeniră în jurul paharului de plastic. Din păcate, nu-și luase mănușile cu el.

— Șaptesprezece minute, anunță cineva. Toate sistemele sînt nominale. Marcatoarele sînt pe automat. PS în opt minute.

— PS? întrebă Ryan.

Își dădu seama că vocea lui suna cam ciudat. Era atît de frig, încît îi înțepeniseră obrajii.

— Primirea semnalului, explică maiorul.

— Locuiți pe aici?

— La șaizeci de kilometri în direcția asta, spuse el, arătînd vag cu mîna. După standardele locale, asta înseamnă la doi pași.

Accentul de Brooklyn al ofițerului justifica întrucîtva comentariul făcut de el.

Este cel cu doctoratul la Universitatea de Stat din New York, de la Stony Brook, își aminti Ryan. La numai douăzeci și nouă de ani, maiorul nu arăta deloc a militar, cu atît mai puțin a ofițer superior. În Elveția fusese poreclit „spiridușul", avînd puțin peste un metru șaizeci și opt înălțime, o față colțuroasă și acneică și fiind slab ca un cadavru. În clipa aceea, ochii lui înfundați în orbite erau ațintiți asupra porțiunii de orizont unde urma să-și facă apariția naveta spațială *Discovery*. Ryan își aminti documentele pe care le citise pe drum și știa că acel maior probabil că nu putea să-i spună ce culoare avea zugrăveala de pe pereții din propria lui cameră de zi. El locuia, de fapt, în Laboratorul Național din Los Alamos, cunoscut sub numele de Hill. Fusese primul în clasă la West Point și își luase doctoratul în fizică nucleară după numai doi ani. Teza lui de doctorat era în dosarele ultrasecrete. Jack o citise și nu înțelesese de ce se obosiseră să o țină secretă — deși avea și el doctoratul, documentul de două sute de pagini era de neînțeles, de parcă ar fi fost scris în limba kurdă. Alan Gregory era deja un nume menționat alături de Stephen Hawking de la Cambridge sau Freeman Dyason de la Princeton. Numai că numele lui era cunoscut de puțini oameni. Jack se întrebă dacă se gîndise cineva să țină secret și acest lucru.

— Totul e gata, domnule maior Gregory? întrebă un general-locotenent al aviației militare.

Jack remarcă tonul lui respectuos. Gregory nu era un maior oarecare.

— Ești căsătorit? întrebă Ryan, dat fiind că în dosar nu scria.

— Sînt logodit, domnule. Soția mea este doctor în lasere, la Hill. Ne vom căsători pe trei iunie.

Vocea puștiului devenise fragilă ca sticla.

Felicitări. Păstrați secretul în familie, nu? chicoti Jack.

— Da, domnule.

Maiorul Gregory avea încă privirea ațintită spre zona de sud-est a orizontului.

— PS! anunță cineva în spatele lor. Avem semnal.

— Ochelarii de protecție! se auzi ordinul prin difuzoarele metalice. Toată lumea să-și ocrotească ochii!

Jack suflă în palme înainte de a-și scoate din buzunar ochelarii de protecție. I se spusese să-i țină acolo ca să rămînă calzi. Și totuși, îi simți reci cînd și-i puse pe față. Dar, de îndată ce își acoperi ochii cu ei, Ryan deveni efectiv orb. Stelele și luna dispăruseră.

— Urmărire! Avem baraj. *Discovery* a stabilit legătura cu pămîntul. Toate sistemele sînt nominale.

— Primirea țintei! anunță o altă voce. Începeți lanțul de interogări... prima țintă blocată... circuitele de autoaprindere sînt libere.

Nici un sunet nu indica în vreun fel ce se întîmplase. Ryan nu vedea nimic — *sau oare văd ceva?* se întrebă el. Parcă îi trecuse prin fața ochilor ceva, ca o părere... ce? *Sau mi-am imaginat doar?* Lîngă el, simți respirația lentă a maiorului.

— Exercițiul s-a încheiat, rosti crainicul.

Jack își scoase ochelarii de protecție.

Asta era tot? Ce văzuse? Ce făcuseră? Era chiar atît de în urmă, încît nici după ce fusese informat nu înțelegea ce se întîmpla în fața ochilor lui?

— Lumina de laser nu poate fi văzută, explică maiorul Gregory. La înălțimea la care ne aflăm, nu prea există nici praf și nici umiditate în aer care s-o reflecte.

— Atunci de ce ne-am pus ochelarii?

Tînărul ofițer zîmbi, în timp ce și-i scoase.

— De pildă, dacă se întîmplă să zboare o pasăre în clipa aceea, impactul ar putea fi... destul de spectaculos. V-ar putea afecta vederea.

La trei sute de kilometri deasupra capetelor lor, *Discovery* își continuă traiectoria spre orizont. Naveta urma

să rămînă pe orbită încă trei zile, efectuîndu-și „misiunea științifică de rutină"; în principal studii oceanografice de data aceasta, o misiune ținută în secret de marina militară. Ziarele făcuseră speculații asupra acestei misiuni, săptămîni la rînd. Comentatorii afirmau că era vorba de urmărirea submarinelor nucleare de pe orbită. Metoda cea mai bună de a păstra un secret era de a folosi un alt „secret" pentru a-l masca. Ori de cîte ori întreba cineva de misiune, un ofițer de marină însărcinat cu relațiile cu publicul rostea eternul „fără comentarii".

— A dat rezultate? întrebă Jack.

Își ridică privirea, dar nu putu deslușI dîra luminoasă care indica nava spațială care costase miliarde de dolari.

— Vom vedea.

Maiorul se întoarse și se îndreptă spre camionul vopsit în culori de camuflaj, aflat la cîțiva metri depărtare. Generalul cu trei stele îl urmă, iar după el veni Ryan.

În camion, unde temperatura se apropia, probabil, de zero grade, un ofițer subaltern derula o casetă video.

— Unde au fost țintele? întrebă Jack.

— La aproximativ șaptezeci de kilometri spre sud, patruzeci și cinci spre vest, răspunse generalul.

Maiorul Gregory stătea cocoțat în fața ecranului TV.

— Asta înseamnă pe lîngă Insulele Falkland, nu? De ce acolo?

— Mai aproape de sudul Georgiei, de fapt, răspunse generalul. Este un loc frumos, liniștit, izolat și distanța e tocmai bună.

Iar sovieticii nu aveau mijloace de culegere a informațiilor secrete pe o rază de patru mii cinci sute de kilometri, din cîte știa Ryan.

Testul *Tea Clipper* fusese prevăzut exact pentru momentul cînd toți sateliții spioni sovietici erau sub orizontul vizibil. În sfîrșit, distanța de tragere era aceeași cu distanța pînă la terenurile de rachete balistice distribuite de-a lungul principalei căi ferate est-vest.

— Gata! anunță ofițerul subaltern.

Imaginea video nu era nemaipomenită, fiind luată de la nivelul mării, și anume de pe puntea navei *Observation Island,* o navă de trageri care se întorcea de la testele cu rachete Trident din Oceanul Indian. Lîngă primul ecran TV mai era unul. Pe acesta se vedea imaginea radarului de urmărire a rachetelor, *Cobra Judy.* Ambele ecrane arătau patru obiecte, distanțate pe o linie ușor neregulată. Un cronometru din colțul din dreapta jos al ecranului afișa niște cifre care se schimbau ca la probele de schi alpin, avînt trei unități în dreapta virgulei zecimale.

— Lovit!

Unul din puncte dispăru într-un nor de lumină verde.

— Ratat!

Un alt punct rămase.

— Ratat!

Jack se încruntă. Se așteptase pe jumătate să vadă fasciculele de lumină brăzdînd cerul, dar asta se întîmpla numai în filme. Nu era suficient praf în spațiu ca să se traseze traiectoria energiei.

— Lovit!

Un al doilea punct dispăru.

— Lovit!

Nu mai rămăsese decît unul.

— Ratat!

— Ratat!

Ultimul nu voia să moară, își zise Ryan.

— Lovit! Durata totală: 1,80 secunde.

— Cincizeci la sută, spuse încet maiorul Gregory. Și s-a corectat.

Tînărul ofițer dădu încet din cap. Reuși să-și înăbușe zîmbetul, trădat doar de cutele de la ochi.

— Funcționează.

— Cît de mari au fost țintele? întrebă Ryan.

— Trei metri. Baloane sferice, desigur.

Gregory își pierdea repede stăpînirea de sine. Arăta ca un țînc pe care Crăciunul îl luase prin surprindere.

— Același diametru ca un SS-18.

— Cam așa ceva.

De data asta răspunsese generalul.

— Unde e cealaltă oglindă?

— La zece mii de kilometri spre nord, de obicei deasupra Insulei Ascension. Oficial, este satelitul meteorologic care n-a reușit niciodată să se mențină pe orbita proprie.

Generalul zîmbi.

— Nu știam că îl puteți trimite atît de departe.

Maiorul Gregory chicoti de-a binelea.

— Nici noi nu știam.

— Deci, ați trimis fasciculul de acolo la oglinda navetei, de pe *Discovery* spre cealaltă de deasupra ecuatorului și de acolo, la ținte?

— Exact, spuse generalul.

— Înseamnă că sistemul de ochire se află pe celălalt satelit?

— Da, răspunse generalul fără tragere de inimă.

Jack făcu niște calcule în minte.

— Bun... deci asta înseamnă că sînteți în stare să distingeți o țintă de trei metri la... zece mii de kilometri. Nu știam că putem face asta. Cum reușim?

— Nu-i nevoie să știi, răspunse sec generalul.

— Ați lovit patru ținte și ați ratat patru — opt focuri în total, în două secunde, și maiorul a spus că sistemul de ochire s-a corectat la rateuri. Bun... deci, dacă ar fi fost niște SS-18 lansate din sudul Georgiei, tirul i-ar fi ucis?

— Probabil că nu, recunoscu Gregory. Ansamblul laser degajă doar cinci megajouli energie. Știți ce este un joule?

— Am răsfoit manualul de fizică de la colegiu înainte de a pleca. Un joule este un newton-metru pe secundă sau 0,7 *foot-pounds* de energie plus variațiile, nu-i așa? Prin urmare, un megajoule înseamnă un milion... șapte sute de mii de *foot-pounds*. Mai pe înțelesul meu...

— Un megajoule este aproximativ echivalent cu o încărcătură de dinamită. Am descărcat adineauri cinci batoane. Energia efectivă transferată este cît un kilogram de explozibil, dar efectele fizice nu prea sînt comparabile.

— Vreți să spuneți că fasciculul laser nu pătrunde în țintă și nu o arde — ci e mai degrabă un efect de șoc.

Ryan își extindea pînă la limită cunoștințele tehnice.

— Noi îi spunem „ucidere prin impact", răspunse generalul. Dar, într-adevăr, cam asta este. Întreaga energie se degajă în cîteva milionimi de secundă, mult mai rapid decît orice glonț.

— Înseamnă că tot ce-am auzit despre lustruirea corpului rachetei, despre rotirea ei, ca să nu fie afectată de ardere...

Maiorul Gregory chicoti din nou.

— Da, îmi place chestia asta. E ca și cum o balerină ar face piruete în fața unei mitraliere. Cam același efect. Se întîmplă însă lucrul următor: energia trebuie să se ducă undeva și acest loc nu poate fi decît corpul rachetei. Acesta este plin cu lichide stocate — aproape toate aparatele lor au combustibil lichid, nu? Efectul hidrostatic este suficient pentru a sparge rezervoarele aflate sub presiune — și bum! S-a terminat cu racheta.

Maiorul zîmbi, de parcă ar fi povestit festa pe care i-o jucase unui profesor de liceu.

— Bun, acum vreau să știu cum funcționează.

— Domnule doctor Ryan, uite ce e... începu generalul.

Jack îl întrerupse.

— Domnule general, am undă verde pentru *Tea Clipper*. Știți prea bine asta, așa că haideți să nu ne mai jucăm de-a hoții și vardiștii.

Maiorul obținu încuviințarea de la general, care dădu din cap.

— Domnule, avem cinci lasere de cîte un megajoule...

— Unde?

— În clipa asta stați deasupra unuia dintre ele. Celelalte patru sînt îngropate în jurul acestui vîrf de munte. Ritmul energiei este per pulsație, desigur. Fiecare emite un lanț de pulsații de un milion de jouli în cîteva microsecunde — cîteva milionimi de secundă.

— Și se reîncarcă în...

— 0,46 secunde. Putem trage douăzeci de focuri pe secundă, cu alte cuvinte.

— Dar n-ați tras atît de repede.

— N-a fost nevoie, domnule, răspunse Gregory. Factorul limitativ la ora actuală este aparatura electronică de ochire. La asta se lucrează acum. Scopul acestui test a fost să evalueze o parte a aparaturii electronice. Nu știm cum funcționează aceste lasere. Le avem aici de trei ani. Fasciculele laser converg într-o oglindă de aproximativ cincizeci de metri din direcția asta și sînt adunate într-un singur fascicul.

— Este neapărat nevoie — adică, toate fasciculele trebuie să fie exact armonizate, nu?

— În limbaj tehnic, asta se numește o rețea laser fazată. Toate fasciculele trebuie să fie perfect fazate, răspunse Gregory.

— Și cum naiba faceți asta? Ryan tăcu cîteva clipe. Lăsați, nu-mi mai spuneți. Probabil că oricum n-aș înțelege nimic. Bun... deci fasciculul lovește oglinda de jos...

— Oglinda este o piesă specială, alcătuită din mii de segmente, fiecare segment fiind controlat de un cip piezoelectric. Asta se numește „optică adaptivă". Trimitem un fascicul de interogare spre oglindă — asta s-a aflat pe navetă — și obținem o citire asupra distorsiunii atmosferice. Modul în care atmosfera îndoaie fasciculul este analizat de computer. Apoi oglinda corectează distorsiunea și noi lansăm tirul real. Oglind de pe navetă este și ea dotată cu elemente de optică adaptivă. Ea adună și focalizează fasciculul și îl trimite spre oglinda satelitului *Flyin' Cloud*. Oglinda respectivă refocalizează fasciculul pe ținte. Pac!

— Atît de simplu?

Ryan clătină din cap. Era atît de simplu, încît în decursul celor nouăsprezece ani anteriori se investiseră patruzeci de miliarde de dolari în cercetări de bază, în

douăzeci de domenii separate, numai pentru efectuarea acestui test.

— A trebuit să mai punem la punct cîteva detalii, admise Gregory.

Stabilirea acestor mici detalii urma să mai dureze încă cinci sau mai mulți ani; nu știa și nici nu-l interesa cîte alte miliarde se vor mai investi. Ceea ce conta pentru el era faptul că acum se întrezărea atingerea scopului propus. *Tea Clipper* nu mai era un proiect utopic după acest test de sistem.

— Iar tu ești cel care a spart gheața în sistemul de ochire. Ai găsit o metodă prin care fasciculul își poate obține singur informațiile asupra țintei.

— Cam așa ceva, răspunse generalul în locul puștiului. Domnule doctor Ryan, această parte a sistemului este ultrasecretă, așa că nu mai putem discuta despre ea fără o autorizație scrisă.

— Domnule general, scopul venirii mele aici este de a evalua acest program în comparație cu eforturile sovietice similare. Dacă vreți ca oamenii mei să vă spună ce pun la cale rușii, trebuie să știu ce naiba căutăm!

Nu era nevoie de un răspuns. Jack ridică din umeri și își vîrî mîna în buzunarul hainei. Îi întinse generalului un plic. Maiorul Gregory se uită la el nedumerit.

— Tot nu-ți place, observă Ryan după ce ofițerul împături scrisoarea și o puse de o parte.

— Nu, domnule, nu-mi place.

Ryan vorbi pe un ton mai rece decît noaptea din New Mexico.

— Domnule general, cînd am fost în infanteria marină, nu mi s-a spus niciodată că trebuie să-mi placă ordinele, mi s-a spus doar că trebuie să le execut.

Pe general îl derutară vorbele acestea, dar Jack adăugă:

— Eu sînt, de fapt, de partea dumneavoastră, domnule.

— Poți continua, domnule maior Gregory, spuse după o clipă generalul Parks.

— Eu îi spun acestui algoritm „Dansul evantaiului", începu Gregory.

Generalul schiță un zîmbet fără să vrea. Era imposibil ca Gregory să știe ceva despre Sally Rand.

— Asta-i tot? spuse Ryan din nou, după ce puștiul termină, conștient că toți specialiștii în computere implicați în proiectul *Tea Clipper* își puseseră, probabil, aceeași întrebare: Cum de nu mi-a venit mie ideea asta?

Nu era de mirare că toți îl considerau pe Gregory un geniu. Făcuse o descoperire crucială în tehnologia laserului la Stony Brook, apoi încă una în designul de softare.

— Dar e foarte simplu, adăugă Ryan.

— Da, domnule, dar a durat doi ani să fie pus în funcțiune și a fost nevoie de un computer Cray-2 să-l facă să meargă suficient de repede pentru a fi util. Încă mai e multă muncă, dar, după ce vom analiza ce a fost greșit în seara asta, probabil că peste încă patru sau cinci luni va fi pus la punct.

— Și pasul următor?

— Construirea unui laser de cinci megajouli. O altă echipă lucrează la el și e aproape gata. Apoi vom aduna douăzeci și vom putea lansa o pulsație de o sută de megajouli, de douăzeci de ori pe secundă, și astfel vom fi în stare să lovim orice țintă. Energia de impact va fi de ordinul a treizeci de kilograme de explozibil, să zicem.

— Și va doborî orice rachetă posibilă...

— Da, domnule, zîmbi maiorul Gregory.

— Asta înseamnă că acest *Tea Clipper* funcționează.

— Am validat arhitectura sistemului, îl corectă generalul pe Ryan. Am parcurs un drum lung din momentul cînd am început să examinăm sistemul. Acum cinci ani erau unsprezece obstacole. Au mai rămas trei obstacole și acelea tehnice. Peste cinci ani nu va mai fi nici unul. Apoi vom putea să începem să-l construim.

— Dar implicațiile strategice... spuse Ryan, apoi se opri. Dumnezeule!

— Vor schimba lumea, încuviință generalul.

— Știți că la Dușanbe se joacă și ei cu același lucru?

— Da, domnule, răspunse maiorul Gregory. Și s-ar putea să știe ceva ce noi nu știm.

Ryan încuviință din cap. Gregory era atît de deștept, încît știa că putea exista cineva și mai deștept. Era un tinerel pe cinste.

— Domnilor, am o servietă în elicopter. Puteți trimite pe cineva să mi-o aducă? Am acolo cîteva fotografii luate din satelit care vi se vor părea interesante.

— Cînd au fost luate? întrebă generalul după cinci minute, în timp ce se uita la fotografii.

— În urmă cu două zile, răspunse Jack.

Maiorul Gregory aruncă o privire pe ele un minut-două.

— Avem aici două instalații ușor diferite. Asta se numește „rețea răzleață". Rețeaua hexagonală — cea cu șase stîlpi — este un transmițător. Clădirea de aici, din mijloc, este probabil destinată adăpostirii a șase lasere. Stîlpii aceștia sînt suporturi stabile din punct de vedere optic, pentru oglinzi, iar acestea la rîndul lor sînt comandate prin computer să concentreze fasciculul asupra unei ținte.

— Ce înseamnă stabile din punct de vedere optic?

— Oglinzile trebuie să fie comandate cu cea mai mare precizie, domnule, îi spuse Gregory lui Ryan. Izolîndu-le de terenul din jur, se elimină vibrația produsă, de pildă, de un om care ar trece pe acolo sau de o mașină care se apropie. Dacă oglinzile se clatină cu un multiplu nesemnificativ al frecvenței luminii de laser, strici tot efectul pe care încerci să-l obții. Aici noi folosim suporteri de șoc pentru a întări factorul de izolare. Este o tehnică folosită inițial la submarine. Ați înțeles? Iar cealaltă țeava, în formă de diamant, este... a, desigur! Ăsta e receptorul.

— Ce?

Mintea lui Jack se lovi din nou de un zid de piatră.

— Să zicem că vreți să faceți o fotografie bună, excepțională. În acest caz, veți folosi un laser ca lumină de stroboscop.

— Dar de ce avem nevoie de patru oglinzi?

— Este mai ușor și mai ieftin de făcut patru oglinzi mici în loc de una mare, explică Gregory. Hm... Mă întreb dacă nu cumva încearcă să realizeze o imagine holografică. Dacă pot într-adevăr să-și fazeze fasciculele de iluminare... teoretic este posibil. Sînt vreo două chestii riscante, dar rușilor le place să folosească forța brută... Fir-ar să fie! E a naibii de interesantă ideea asta! Trebuie să mă mai gîndesc la ea.

— Vrei să spui că au construit acest loc numai ca să ia imagini ale satelitului nostru?

— Nu, domnule. Îl pot folosi și pentru asta, nici o problemă. Este un camuflaj perfect. Și un sistem care poate vizualiza un satelit la o altitudine geosincronă ar putea distruge unul aflat pe o orbită apropiată de pămînt. Dacă veți considera aceste patru oglinzi ca pe un fel de telescop, atunci amintiți-vă că un telescop poate fi un obiectiv pentru o cameră sau pentru o parte din cătarea unei arme. Ar putea constitui, de asemenea, un sistem de ochire al naibii de eficient. Cîtă energie intră în acest laborator?

Ryan puse jos o fotografie.

— Energia pe care o dă acest baraj este de circa cinci sute de megawați. Dar...

— Văd că instalează noi cabluri de înaltă tensiune, observă Gregory. De ce oare?

— Hidrocentrala are două etaje — se vede din acest unghi. Se pare că se activează jumătatea superioară. Deci, producția maximă de energie electrică va atinge nivelul de o mie o sută de megawați.

— Cîtă ajunge în acest loc?

— Noi îi spunem „Bach". Poate o sută de megawați. Restul se duce la „Mozart", orașul înălțat pe masivul următor. Altfel spus, își dublează energia disponibilă.

— Mai mult decît atît, domnule, remarcă Gregory. Dacă nu au de gînd să dubleze dimensiunile orașului, am putea presupune că sporul de energie va fi folosit pentru lasere, nu-i așa?

Jack simți că se sufocă. *De ce naiba nu te-ai gîndit la asta?* se mustră el în gînd.

— Vreau să spun, continuă Gregory, că... asta înseamnă un surplus de energie de cinci sute de megawați. Isuse, dacă tocmai au făcut o mare descoperire? E greu de aflat ce se întîmplă acolo?

— Privește fotografiile și spune-mi dacă ți se pare că locul ăsta poate fi infiltrat ușor, îi sugeră Ryan.

— Hm... Gregory își ridică privirea. Ar fi bine să aflăm cam cîtă energie reușesc să emită instrumentele lor. De cînd există locul ăsta, domnule?

— De vreo patru ani și tot nu l-au terminat. Mozart e nou. Pînă nu de mult, muncitorii stăteau în această cazarmă. Am observat asta cînd se construia blocul de locuințe, în același timp cu gardul care înconjoară locul. Cînd rușii au de gînd să-și răsfețe muncitorii, știți bine că un asemenea proiect are prioritate maximă. Are un gard și turnuri de pază și știm că este un complex militar.

— Cum ați descoperit? întrebă Gregory.

— Din întîmplare. Agenția își revizuia datele meteorologice despre Uniunea Sovietică și unul dintre tehnicieni s-a hotărît să analizeze pe computer care ar fi cele mai bune zone de acolo pentru observațiile astronomice. Asta e una din zone. În ultimele luni a fost neobișnuit de înnorat acolo, dar în medie cerul este la fel de senin ca aici. La fel este și la Sari Șagan, la Semipalatinsk și la o nouă stație, Storojevaia.

Ryan le mai arătă cîteva fotografii. Gregory se uită la ele.

— Sînt cu siguranță foarte ocupați.

— Bună dimineața, Mișa, spuse Dmitri Timofeevici Iazov, mareșal al Uniunii Sovietice.

— Bună să fie, tovarășe ministru al apărării, răspunse colonelul Filitov.

Un sergent îl ajută pe ministru să-și scoată mantaua, în timp ce un altul intră cu o tavă cu un serviciu de ceai. Amîndoi se retraseră cînd Mișa își deschise servieta.

— Ia spune, Mișa, ce am de făcut astăzi?

Iazov turnă ceai în două căni. Erau în clădirea Consiliului de Miniștri și afară era încă întuneric. Perimetrul interior al zidurilor Kremlinului era luminat de reflectoare puternice, alb-albăstrui, și în fasciculele de lumină apăreau și dispăreau santinelele.

— O să aveți o zi plină, Dmitri Timofeevici, răspunse Mișa.

Iazov nu putea fi comparat cu Dmitri Ustinov, dar Filitov era nevoit să recunoască în sinea lui că lucra toată ziua, ca orice ofițer activ. Ca și Filitov, mareșalul Iazov era de formație ofițer se artilerie. Deși nu se întîlniseră în timpul războiului, se cunoșteau după reputație. Mișa avea mai degrabă renumele de ofițer combatant — puriștii susțineau că, în adîncul sufletului, era un cavalerist de modă veche, deși Filitov detesta caii — în timp ce Dimitri Iazov își cîștigase de timpuriu reputația de strălucit ofițer, organizator de stat-major și, desigur, de om al partidului. Mai presus de orice, Iazov era un om de bază al partidului, altminteri n-ar fi obținut gradul de mareșal.

— Astăzi vine delegația de la stația experimentală din RSR Tadjică.

— A, da! „Steaua Strălucitoare". Raportul trebuie predat astăzi, nu?

— Sînt academicieni, rosti disprețuitor Mișa. Ăștia nu recunosc o armă adevărată nici dacă le-o bagi în fund.

— A trecut vremea sulițelor și a săbiilor, Mihail Semionovici, spuse Iazov cu un zîmbet satisfăcut.

Deși nu avea inteligența sclipitoare a lui Ustinov, Iazov nu era, totuși, un tîmpit, ca predecesorul lui, Serghei Sokolov. Lipsa lui de pricepere în inginerie era compensată de o intuiție fină a avantajelor noilor tipuri de arme și de o extraordinară capacitate de a cunoaște bine oamenii din armata sovietică.

— Intențiile astea par extrem de promițătoare.

— Desigur. Aș dori numai ca proiectul să se afle sub conducerea unui soldat adevărat și nu a acestor profesori universitari cu capul în nori.

— Dar generalul Pokrîșkin...

— A fost pilot de luptă. Eu am spus *soldat*, tovarășe ministru. Piloții susțin orice proiect care implică un număr mare de butoane și cadrane de control. Pe lîngă asta, în ultimul timp, Pokrîșkin și-a petrecut timpul mai mult pe la universități decît în avion. Nici măcar nu-l mai lasă să piloteze. Pokrîșkin nu mai e militar de zece ani. Acum e furnizorul vrăjitorilor. *Acolo își clădește micul lui imperiu, dar asta e o chestiune pe care o vom discuta altă dată*, completă el în gînd.

— Dorești o altă misiune, Mișa? întrebă Iazov.

— Oricare, în afară de cea de acum! Filitov rîse, apoi redeveni serios. Ceea ce vreau să spun, Dmitri Timofeevici, este că nu progresăm cum ar trebui cu proiectul „Steaua Strălucitoare", pentru că — nu știu cum să mă exprim — pentru că ne izbim de faptul că nu avem un militar adevărat acolo. Un om care să înțeleagă subtilitățile luptei, care să știe ce-i aia o armă.

Ministrul apărării încuviință din cap, cufundat în gînduri.

— Da, înțeleg ce vrei să spui. Este adevărat că ei consideră armele niște simple „instrumente". Pe mine însă mă preocupă complexitatea proiectului.

— Cîte piese mobile are acest nou ansamblu?

— N-am idee — cred că vreo cîteva mii.

— Un instrument nu devine o armă decît în momentul cînd poate fi mînuit cu toată siguranța de un soldat de rînd — sau, mă rog, de un ofițer superior. A făcut vreo persoană neimplicată în acest proiect o evaluare a siguranței lui?

— Nu-mi amintesc.

Filitov își luă cana de pe masă.

— Vedeți, Dmitri Timofeevici? Nu credeți că Biroul Politic ar fi interesat de această problemă? Desigur, deocamdată au fost dispuși să finanțeze proiectul experimental, dar — Filitov sorbi din ceai — acum vin aici să solicite finanțarea perfecționării stației pentru a deveni operațio-

nală, iar noi nu avem o evaluare independentă a proiectului.

— Și cum propui să obținem această evaluare?

— Este limpede că eu nu pot s-o fac. Sînt prea bătrîn și nu am cunoștințele necesare, dar avem în minister cîțiva noi colonei strălucițI, mai ales la secția de transmisiuni. Nu sînt ofițeri combatanți, strict vorbind, dar sînt militari și au competența necesară pentru a cerceta aceste minunății electronice. Este doar o propunere.

Filitov nu impunea nimic. Sădise doar o idee. Iazov era mult mai ușor de manipulat decît fusese vreodată Ustinov.

— Dar ce probleme mai sînt la uzina de tancuri din Celiabinsk? întrebă apoi Iazov.

Ortiz îl urmărea pe Săgetător urcînd la o distanță de șapte sute de metri de el. Erau doi bărbați și două cămile. Probabil că n-ar fi fost luați drept partizani, așa cum s-ar fi întîmplat dacă ar fi fost vreo douăzeci. Deși nu conta — Ortiz știa asta — sovieticii erau acum în stadiul în care atacau aproape orice mișca. *Vaya con Dios.*

— Mi-ar prinde bine o bere, spuse căpitanul.

Ortiz se întoarse.

— Domnule căpitan, am reușit să mă apropii de oamenii ăștia, fiindcă am adoptat modul lor de viață. Le respect legile și tradițiile. Asta înseamnă fără băutură, fără carne de porc și mai înseamnă fără să mă ating de femeile lor.

— Pe dracu'! protestă ofițerul. Sălbaticii ăștia ignoranți...

Ortiz îl întrerupse.

— Domnule căpitan, dacă te mai aud spunînd vreodată asta sau chiar gîndind-o cu glas tare, nu mai ai ce căuta aici! Oamenii ăștia muncesc pentru noi. Ne aduc tot ceea ce nu putem obține de nicăieri. Deci, repet, îi vei trata cu respectul pe care-l merită. E clar?

— Da, să trăiți. *Dumnezeule, tipul a devenit și el un cioroi.*

3

Vulpoiul roșu a ostenit

— E impresionant, dacă poți înțelege ce fac.

Jack căscă. Luase același avion al Aviației Militare de la Andrew înapoi la Los Alamos și era din nou în urmă cu somnul. I se întîmplase de atîtea ori și tot nu voia să facă față acestei stări.

— Puștiul ăla, Gregory, e foc de deștept. În două secunde a identificat instalația de la Bach, aproape cuvînt cu cuvînt, conform evaluării NPIC.

Deosebirea era că interpreții de fotografii de la Centrul Național Fotografic de Spionaj munciseră patru luni și întocmiseră trei rapoarte scrise ca să-și facă o idee precisă.

— Crezi că face parte din echipa de evaluare?

— Asta e ca și cum cineva ar întreba dacă aveți nevoie de chirurgi în sala de operație. A, apropo, vrea să infiltrăm pe cineva la Bach.

Ryan își dădu ochii peste cap.

Amiralul Greer fu cît pe-aci să scape ceașca din mînă.

— Puștiul ăsta o fi văzut prea multe filme cu ninja.

— E plăcut să știi că există cineva care crede în noi. Jack chicoti, apoi deveni serios. În orice caz, Gregory vrea să știe dacă au făcut vreo descoperire în degajarea energiei laserului — scuzați-mă, cred că noua denumire este „degajare totală". Bănuiește că cea mai mare parte din noua energie obținută în hidrocentrală va merge la Bach.

Greer își micșoră ochii.

— Nu-mi place ideea. Crezi că are dreptate?

— Au o mulțime de experți în laser. Amintiți-vă că Nikolai Bosov a căpătat Premiul Nobel și de atunci face cercetări în domeniul armelor cu laser, împreună cu Evgheni Velikov, cunoscutul luptător pentru pace, iar șeful Institutului Cercetării în Domeniul Lasere este fiul lui Dmitri Ustinov, pentru numele lui Dumnezeu! Complexul Bach este aproape sigur o rețea răzleață de lasere. Trebuie, totuși, să aflăm ce fel de lasere pot fi: dinamice sau chimice. El crede că va fi modelul cu degajare de electroni, dar e doar o bănuială. Mi-a dat cifrele pentru a se stabili avantajul de a amplasa ansamblul de lasere pe acest vîrf de munte, unde este aproape la jumătatea atmosferei, iar noi știm de cîtă energie este nevoie pentru a realiza unele din obiectivele lor. A spus că va încerca să refacă puțin calculele pentru a afla energia totală a sistemului. Cifrele vor fi mai degrabă tradiționale. Combinînd ceea ce a spus Gregory cu stabilirea zonei de locuit la Mozart, putem presupune că acest complex a fost creat pentru a se iniția teste neoficiale și evaluări în viitorul apropiat; deci va fi, probabil, operațional peste doi, trei ani. Dacă-i așa, Ivan va avea, probabil, în curînd un laser care va scoate din funcțiune unul din sateliții noștri cît ai zice pește. Va fi o moarte ușoară, spuse maiorul — va ecrana receptorii camerei și celulele fotovoltaice. Dar următorul pas...

— Exact. Sîntem angajați într-o cursă.

— Ce șanse există ca Ritter și cei doi de la secția Operațiuni să poată afla ce este în interiorul clădirilor din complexul Bach?

— Cred că putem discuta această posibilitate, spuse Greer neîncrezător și schimbă subiectul. Pari cam terminat.

Ryan înțelese mesajul: nu era nevoie să știe ce avea de gînd secția Operațiuni. Acum putea vorbi ca o persoană obișnuită.

— M-au cam obosit călătoriile asta de colo-colo. Dacă nu aveți nimic împotrivă, domnule, aș dori să fiu liber restul zilei.

— Corect. Ne vedem mîine. Dar mai întîi... Jack, m-au sunat de la Comisia de Asigurări și acțiuni în legătură cu tine.

— A, da, spuse Jack plecîndu-și capul. Uitasem. M-au sunat și pe mine înainte de a pleca la Moscova.

— Și ce doresc?

— Una dintre companiile la care am acțiuni îi cercetează pe ofițerii care fac schimb de acțiuni în cadrul companiei. Eu am cumpărat cîteva tocmai cînd au cumpărat și ei, iar Comisia vrea să știe de ce m-am hotărît să cumpăr tocmai atunci.

— Și...? întrebă Greer.

CIA fusese implicată în destule scandaluri și n-avea chef să aibă unul chiar în biroul lui.

— M-a informat cineva că ar putea fi o companie interesantă și, cînd am verificat-o, am descoperit că își răscumpăra acțiunile. Deci, ceea ce m-a convins să cumpăr a fost faptul că și ei cumpărau. E legal, șefule. Am acasă toate documentele. Fac toate operațiunile pe computer — de fapt, nici nu le mai fac de cînd lucrez aici — și am cópii la toate actele. N-am încălcat nici o regulă, domnule, pot dovedi.

— Să încercăm să rezolvăm treaba asta în cîteva zile, propuse Greer.

— Da, domnule.

După cinci minute, Jack era în mașina lui. Drumul spre casă, la Peregrie Cliff, se dovedi mai ușor ca de obicei, fiind parcurs în numai cincizeci de minute în loc de șaptezeci și cinci, cum se întîmpla în general. Cathy era la serviciu, ca de obicei, iar copiii plecaseră și ei — Sally la St. Mary și Jack la grădiniță. Ryan se duse în bucătărie și își turnă un pahar cu lapte. După ce-l bău, se duse sus, își

lepădă pantofii și se prăvăli pe pat, fără să se osteneasca să-și scoată măcar pantalonii.

Colonelul din unitatea de transmisiuni Ghenadi Iosifovici Bondarenko ședea în fața lui Mișa, țanțoș, cu spatele drept, cum îi ședea bine unui ofițer superior atît de tînăr. Nu se arăta deloc intimidat de colonelul Filitov, care era destul de bătrîn ca să-i fie tată și al cărui trecut era o mică legendă în Ministerul Apărării. Așa arăta, deci, bătrînul cal de luptă care participase la aproape toate bătăliile cu blindate în primii doi ani ai Marelui Război pentru Apărarea Patriei. Văzu duritatea din jurul ochilor lui, pe care vîrsta și oboseala nu le puteau șterge niciodată, observă brațul deformat al colonelului și își aminti cum se întîmplase. Se spunea că bătrînul Mișa se mai ducea și acum pe la fabricile de tancuri împreună cu cîțiva oameni din vechiul lui regiment, ca să constate personal dacă verificarea calității se făcea conform standardelor și să se asigure că ochii lui albaștri, duri, mai puteau ochi ținta în locul tunarului. Bondarenko nutrea o teamă plină de respect față de acest militar de excepție și era extrem de mîndru că purtau amîndoi aceeași uniformă.

— Cu ce vă pot ajuta, tovarășe colonel? îl întrebă el pe Mișa.

— În dosarul dumitale scrie că te pricepi bine la jucăriile astea electronice, Ghenadi Iosifovici, spuse Filitov, arătînd cu mîna spre dosarul de pe biroul lui.

— Asta e meseria mea, tovarășe colonel.

Bondarenko era mai mult decît „priceput" și amîndoi știau asta. Contribuise la perfecționarea telemetrilor cu laser pentru cîmpurile de bătălie și lucrase recent la un proiect pentru folosirea laserelor în locul aparatelor radio pentru comunicațiile din prima linie.

— Ceea ce vom discuta este considerat ultrasecret.

Tînărul colonel încuviință grav din cap și Filitov continuă.

— În ultimii ani, ministerul a finanțat un proiect de tehnologie prin laser foarte special numit Steaua

Strălucitoare — însăși denumirea este secretă, desigur. Misiunea sa de de bază este să realizeze fotografii de înaltă calitate ale sateliților occidentali, deși, atunci cînd va fi terminat, proiectul va include anihilarea lor — în momentul cînd o asemenea acțiune va deveni necesară din punct de vedere politic. Proiectul este condus de academicieni și de un fost pilot de luptă de la Voiska PVO — acest gen de instalații intră, din păcate, sub autoritatea forțelor aeriene de apărare. Personal, aș fi preferat să fie condus de un militar adevărat, dar...

Mișa se opri și arătă spre tavan. Bondarenko zîmbi solidar. Asta era politica, conchiseră amîndoi în gînd.

— Nu-i de mirare că nu realizăm niciodată nimic. Ministrul vrea să zbori pînă acolo și să evaluezi potențialul de arme al complexului, îndeosebi din punctul de vedere al siguranței lor. Dacă vrem într-adevăr ca acest complex să capete un statut operațional, ar fi bine să știm dacă drăcovenia asta o să funcționeze cînd o să avem nevoie.

Tînărul ofițer dădu din cap cufundat în gînduri, în timp ce mintea îi lucra. Era o misiune deosebită — chiar mai mult decît atît. Îi va raporta direct ministrului, prin asistentul lui cel mai apreciat. Dacă se va afirma, va obține girul ministrului, ceea ce îi va garanta tresele de general, un apartament mai mare pentru familia lui și o educație solidă pentru copii, atîtea lucruri pentru care muncea de mulți ani.

— Tovarășe colonel, presupun că ei știu de venirea mea, nu?

Mișa rîse batjocoritor.

— Așa se procedează acum în Armata Roșie? Îi anunțăm cînd se face inspecție? Nu, Ghenadi Iosifovici, dacă vrem să verificăm siguranța lor, îi luăm prin surprindere. Am aici o scrisoare pentru tine de la mareșalul Iazov personal. Îți este suficientă pentru a trece de paznicii din trupele de securitate — de securitatea complexului se ocupă colegii noștri de la KGB. Datorită ei, vei avea liber acces în tot complexul. Dacă întîmpini vreo dificultate,

sună-mă imediat. Pot fi găsit oricînd la acest număr. Chiar dacă sînt la *bania*, șoferul vine să mă ia.

— Cît de amănunțită trebuie să fie evaluarea, tovarășe colonel?

— Suficient de detaliată pentru ca un bătrîn tanchist ca mine să poată înțelege ce-i cu vrăjitoriile lor, spuse Mișa fără urmă de umor. Crezi că ai să înțelegi tot?

— Dacă nu o să-nțeleg, o să vă informez, tovarășe colonel.

Era un răspuns foarte bun, observă Mișa. Bondarenko va ajunge departe.

— Excelent, Ghenadi Iosifovici. Prefer un ofițer care-mi spune ce nu știe decît unul care încearcă să mă dea gata cu o grămadă de rahaturi.

Bondarenko înțelese clar aluzia. Se spunea că în biroul acela covorul se înroșise de sîngele ofițerilor care încercaseră să treacă peste capul acestui om.

— Cînd poți pleca?

— Este un complex vast?

— Da. Adăpostește sute de academicieni și ingineri și probabil vreo șase sute de oameni ca personal auxiliar. Poți sta o săptămînă ca să-ți faci evaluarea. În acest caz, viteza este mai puțin importantă decît meticulozitatea.

— Atunci va trebui să-mi pun în bagaje o altă uniformă. Pot pleca peste două ore.

— Excelent. Dă-i drumul, spuse Mișa, deschizînd un nou dosar.

Ca mai întotdeauna, Mișa termină lucrul cu cîteva minute după ministrul lui. Își încuie documentele personale în niște fișete sigure, iar restul le încredință curierului. Acesta le ducea cu un cărucior la Fișetul Central, aflat la cîțiva metri mai încolo, după ce străbăteai culoarul principal care pornea din fața biroului său. Același curier îi înmînă o notă care-l anunța că tînărul colonel Bondarenko luase avionul 1730 Aeroflot spre Dușanbe și că îi fusese asigurat transportul la sol de la aeroportul civil pînă la Steaua Strălucitoare. Filitov își notă în minte să-l felicite pe

Bondarenko pentru isteţimea lui. Ca membru al Inspectoratului General al ministerului, ar fi putut solicita transport special, zburînd direct la aerodromul militar al oraşului, dar forţele de securitate de la Steaua Strălucitoare aveau, fără îndoială, cîţiva oameni acolo, care ar fi raportat sosirea avionului. Totuşi, în felul acesta, un colonel din Moscova putea fi luat drept ceea ce erau de obicei coloneii din Moscova — nişte simpli curieri. Filitov se simţi jignit. Un om care muncise din greu ca să obţină gradul de comandant de regiment — ceea ce era, de fapt, cel mai bun post din orice armată — nu se cuvenea să fie un sclav al statului-major, care-i aduce băuturi generalului. Dar era convins că aşa se întîmpla în toate sediile militare. Cel puţin, Bondarenko va avea prilejul să-şi încerce mîna cu negustorii de vise din Tadjikistan.

Filitov se ridică şi întinse mîna să-şi ia haina. O clipă mai tîrziu, ieşi din birou cu servieta balansîndu-i-se în mîna dreaptă. Secretarul său sună imediat la poartă, anunţînd maşina să fie gata. Aceasta aştepta, cînd Mişa ieşi pe uşa principală.

Patruzeci de minute mai tîrziu, Filitov era îmbrăcat în haine de casă. Televizorul era deschis, transmiţînd ceva suficient de stupid pentru a fi fost importat din Occident. Lîngă farfuria pe care se afla cina lui se găsea o sticlă destupată de o jumătate de litru de vodcă. Mişa mînca nişte cîrnaţi, pîine neagră şi murături, adică exact ceea ce mîncase în război cu oamenii lui, cu două generaţii în urmă. Descoperise că stomacul lui se împăca mai bine cu alimentele grosolane decît cu delicatesele, fapt care derutase complet personalul spitalului la ultima lui internare pentru pneumonie. După fiecare înghiţitură, sorbea puţin din vodcă, privind pe fereastra ale cărei jaluzele tocmai fuseseră potrivite în acest scop. Luminile Moscovei străluceau puternic laolaltă cu nenumăratele dreptunghiuri gălbui de la ferestrele blocurilor.

Filitov avea capacitatea de a-şi aminti orice miros la comandă. Mirosul de verdeaţă al străvechiului pămînt rusesc, mireasma ierbii verzi a pajiştilor, combinată cu

duhoarea de motorină, și, mai presus de toate, mirosul pătrunzător al încărcăturii tunurilor de pe tancuri, care rămînea în interiorul salopetei chiar și după ce încercai să-l elimini prin spălare. Pentru un tanchist, acesta era mirosul luptei, la fel ca și mirosul mai urît al vehiculelor arse și al echipajelor cuprinse de flăcări. Fără să se uite, ridică un cîrnat și tăie o bucată, ducînd-o la gură înfiptă într-un cuțit. Privea pe fereastră, ca și cum s-ar fi uitat la un ecran de televizor. Văzu orizontul vast și îndepărtat în apusul soarelui și coloanele de fum înălțîndu-se de-a lungul suprafeței de verde și albastru, portocaliu și maro. Și, ca întotdeauna în nopțile de dinainte de a comite o trădare, nălucile îl bîntuiră din nou.

Le-am arătat de ce sîntem în stare, nu-i așa, tovarășe căpitan? întrebă o voce ostenită.

Totuși trebuia să ne retragem, caporal, își auzi propria voce răspunzînd. *Dar așa e, le-am arătat ticăloșilor că nu se pot juca cu T-34-urile noastre. Ai furat o pîine bună.*

Am furat? Dar, tovarășe căpitan, nu ne e ușor să-i apărăm, pe țărani, nu-i așa?

Dar cere băutură, nu? întrebă apoi căpitanul.

Așa e, tovarășe.

Caporalul chicoti. I se înmînă de undeva din spate o sticlă. Nu era vodcă produsă de stat, ci Samogan, o băutură rusească de contrabandă pe care Mișa însuși o cunoștea foarte bine. Orice rus adevărat susținea că-i place, deși nici unul nu se atingea de ea dacă avea vodcă autentică la îndemînă. Și totuși, în momentul acela, dorea acea băutură, acolo, pe pămînt rusesc, cu rămășițele trupei sale de tanchiști între un colhoz și elementele fruntașe ale panzerelor lui Guderian.

Vor veni din nou mîine dimineață, își zise sumbru conducătorul atacului.

Și o să mai doborîm cîteva tancuri cenușii, spuse servantul.

Apoi, își zise Mișa, fără a o spune cu glas tare, *ne vom retrage încă zece kilometri. Numai zece kilometri — dacă avem iarăși noroc și cartierul general al regimentului*

reușește să stăpînească situația mai bine decît a făcut-o după-amiază. În ambele cazuri, colhozul va fi în spatele liniilor germane la apusul soarelui. Mai pierdem o bucată de teren.

Nu era un gînd asupra căruia să zăbovești. Misa își șterse mîinile cu grijă, apoi își desfăcu nasturii de la buzunarul tunicii. Era timpul să-și hrănească sufletul.

Gingașă fată, observă caporalul, în timp ce privea peste umărul căpitanului fotografia pentru a suta oară și, ca întotdeauna, cu invidie. *Gingașă ca un pahar de cristal. Și ce fiu minunat aveți! Norocul dumneavoastră, tovarășe căpitan, că seamănă cu mama lui. E atît de mititică soția dumneavoastră, cum de a putut naște un băiat atît de mare fără să pățească nimic?*

Dumnezeu știe, răspunse el fără să-și dea seama. Ciudat că, după numai cîteva zile de război, chiar și cel mai aprig ateu invoca numele lui Dumnezeu. Pînă și cîțiva comisari o făceau, spre marele haz al soldaților.

O să mă întorc acasă la tine, promise el fotografiei. O să mă întorc. O să străpung armata germană și o să trec prin focul iadului, ca să mă întorc acasă la tine, Elena.

Tocmai atunci sosi poșta, un eveniment destul de rar pe front. Pentru căpitanul Filitov era o singură scrisoare, dar calitatea hîrtiei și scrisul delicat îi arătau importanța. Desfăcu plicul cu lama strălucitoare a baionetei și extrase scrisoarea cu grijă, deși era nerăbdător, ca să nu păteze cuvintele iubitei lui cu unsoarea tancului de luptă. După cîteva secunde sări în picioare și urlă către stelele de pe cerul întunecat.

Voi fi din nou tată la primăvară! Se întîmplase, probabil, în ultima noapte de permisie, cu trei săptămîni înainte de a începe această nebunie.

*Nu mă mir*ă, observă în glumă caporalul, *după cît i-am regulat azi pe nemți. Ce bărbat conduce unitatea asta! Căpitanul nostru ar trebui să fie armăsar de prăsilă.*

Ești nekulturnîi, *caporal Romanov. Sînt bărbat însurat.*

Atunci, ce-ar fi să-i iau locul tovarășului căpitan? întrebă el, plin de speranțe, apoi dădu sticla mai departe. *Să aveți încă un flăcău zdravăn, tovarășe căpitan, și să vă fie sănătoasă nevasta!* Tînărul avea în ochi lacrimi de bucurie, dar și de tristețe, știind că numai printr-un mare noroc va putea fi și el tată vreodată. Dar nu, n-ar fi spus niciodată asta. Romanov era un bun soldat și un bun tovarăș, capabil să conducă un tanc propriu.

Iar Romanov chiar îl obținuse, își aminti Misa, privind orizontul Moscovei. La Viasma, îl plasase sfidător între tancul defect T-34 al căpitanului lui și un tanc german Mark-IV care-i ataca, salvînd viața căpitanului, în timp ce el însuși și-o pierdea în flăcările roșii-portocalii. Alexei Ilici Romanov, caporal în Armata Roșie, obținuse în ziua aceea Ordinul Steagul Roșu. Misa se întrebă dacă era o compensație suficientă în fața mamei, pentru fiul ei pistruiat, cu ochi albaștri.

Sticla era goală pe trei sferturi și, ca în atîtea rînduri, Misa începu să plîngă, singur la masa lui.

Atîția morți...

Idioții ăia de la Inaltul Comandament! Romanov ucis la Viasma. Ivanenko mort lîngă Moscova. Locotenentul Abașin la Harkov. Mirka, tînărul ofițer zvelt și sensibil, care avea îndrăzneala și curajul unui leu, ucis în timp ce conducea cel de-al cincilea contraatac, dar croindu-i drum lui Misa pentru a salva ce mai rămăsese din regimentul de la Donețk, înainte de a se abate urgia.

Și Elena lui, ultima victimă... Toți uciși, nu de un dușman din exterior, ci de brutalitatea necontrolată, nepăsătoare, a propriei lor patrii...

Misa trase o ultimă dușcă din sticlă. Nu, nu era de vină patria. Nu era de vină *Rodina*, niciodată nu e de vină *Rodina*. Bestiile umane care...

Se ridică și se îndreptă împleticindu-se spre dormitor, lăsînd lumina aprinsă în camera de zi. Ceasul de pe noptieră arăta zece și un sfert și, într-un cotlon îndepărtat al creierului lui, Misa se strecură senzația de ușurare că reușise să doarmă nouă ore pentru a-și reveni după

agresările la care își supusese corpul, odinioară subțire și vînos, care îndurase cumplita încordare a operațiunilor de luptă prelungite. Dar tensiunea în care trăia acum făcea ca lupta să pară o vacanță și în subconștient se bucura că în curînd se va termina și va avea parte de odihnă.

Cam după o jumătate de oră, o mașină apăru pe stradă. O femeie conducea, avîndu-l în dreapta pe fiul ei, pe care-l aducea acasă de la un meci de hochei. Își ridică privirea și observă că la cîteva ferestre lumina era aprinsă și jaluzelele erau întredeschise.

Aerul era rarefiat. Bondarenko se trezi la 5, ca de obicei, își puse treningul și luă liftul pentru a coborî din apartamentul lui pentru oaspeți de la etajul zece. Rămase o clipă surprins — lifturile funcționau. Deci, tehnicienii circulau prin complex zi și noapte. *E-n regulă,* își zise colonelul.

Ieși din clădire cu un prosop în jurul gîtului și se uită la ceas. Se încruntă cînd își începu alergarea. La Moscova, avea în fiecare dimineață un traseu fix, o alee pe care o măsurase, în jurul blocurilor din oraș. Aici nu putea aprecia bine distanța, nu putea ști exact dacă va parcurge integral cei cinci kilometri. Mă așteptam la asta, își spuse el, ridicînd din umeri. Priveliștea era uluitoare. În curînd va răsări soarele, mai devreme decît la Moscova, din cauza altitudinii mai joase. Culmile zimțate ale munților erau tivite cu roșu, ca niște dinți de balaur. Bondarenko zîmbi în sinea lui. Fiul lui cel mai mic desena mereu balauri.

Zborul pînă acolo se încheiase spectaculos. O lună plină luminase întinderea de deșert de sub avion — apoi suprafața acoperită de nisip se oprise în fața unui zid înălțat parcă de zei. După trei grade longitudine, pămîntul se transformase dintr-o zonă depresionară de trei sute de metri altitudine în piscuri muntoase de cinci mii de metri. Din locul lui de observare, vedea licărind orașul Dușanbe, la aproximativ șaptezeci de kilometri nord-vest. Două rîuri, Kafirnigan și Surhandaria, flancau orașul de o jumătate de milion de locuitori și, ca un om care cutreierase jumătate din lume, colonelul Bondarenko se întreba de ce fusese ridicat aici și ce istorie străveche

determinase înălțarea lui între cele două rîuri izvorîte din munți. Părea un loc neprimitor, dar poate că aici poposiseră lungile caravane de cămile din Asia Centrală, poate că fusese o răspîntie sau... Se opri din visare. Bondarenko știa că încerca, de fapt, să-și amîne exercițiile de dimineață. Își legă masca chirurgicală peste gură și nas, ca protecție împotriva aerului înghețat. Își începu genuflexiunile ca să se dezmorțească, își întinse picioarele rezemîndu-le de clădire, după care porni în pas alergător, degajat.

Observă imediat că respira mai greu ca de obicei prin masca de tifon de pe față. Din cauza altitudinii, desigur. Asta însemna că va alerga mai puțin. Depășise deja cvartalul și privi spre dreapta, trecînd prin fața atelierelor mecanice și a magazinelor de optică.

— Stai! îl somă un glas.

Bondarenko bombăni în sinea lui. Nu-i plăcea să fie întrerupt din exerciții. Mai ales, după cum văzu, de o persoană avînd pe umeri tresele verzi ale KGB-ului. Niște spioni-huligani care se dădeau militari.

— Ce este, sergent?

— Vă rog, actele, tovarășe. Nu vă cunosc.

Din fericire, soția lui Bondarenko cususe mai multe buzunare în costumul Nike de jogging, pe care reușise să-l cumpere de la bursa neagră din Moscova și i-l dăruise la ultima lui zi de naștere. Alergă pe loc, în timp ce îi întinse sergentului actul de identitate.

— Cînd ați sosit, tovarășe colonel? întrebă sergentul. Și ce faceți atît de devreme?

— Unde-i superiorul tău? îi replică Bondarenko.

— La postul de pază principal, la patru sute de metri în direcția aceea, arătă sergentul.

— Atunci vino cu mine, sergent, să vorbim cu el. Un colonel al armatei sovetice nu dă explicații unui sergent. Hai, ai nevoie și tu de puțină mișcare! îl provocă el și porni.

Sergentul nu avea mai mult de douăzeci și ceva de ani; era îmbrăcat cu o manta grea și căra cu el o pușcă și o cartușieră. După două sute de metri, Ghenadi îl auzi gîfîind.

— Aici este, tovarășe colonel, rosti el cu respirația întretăiată, un minut mai tîrziu.

— Fumează mai puțin, sergent, îl sfătui Bondarenko.

— Ce naiba se petrece aici? întrebă un locotenent KGB din spatele biroului personal.

— Sergentul dumitale m-a somat. Sînt colonelul G.I. Bondarenko și îmi fac exercițiile de dimineață.

— Într-un costum occidental?

— De ce dracu' te interesează ce costum port cînd îmi fac exercițiile? Idiotule, îți închipui că spionii fac jogging?

— Tovarășe colonel, sînt ofițerul de pază care asigură securitatea. Nu vă cunosc și superiorii mei nu mi-au anunțat prezența dumneavoastră.

Ghenadi băgă mîna în alt buzunar și îi întinse permisul de vizitator special, împreună cu actele personale de identitate.

— Sînt reprezentantul special al Ministerului Apărării. Scopul vizitei mele nu te privește. Mă aflu aici din ordinul personal al mareșalului Uniunii Sovietice, D. T. Iazov. Dacă mai ai vreo întrebare, îl poți suna personal la acest număr.

Locotenentul din KGB citi cu atenție actele de identitate, ca să se asigure că în ele scria exact ceea ce i se comunicase.

— Vă rog să mă scuzați, tovarășe colonel, dar avem ordin să respectăm cu strictețe măsurile de securitate. Și, în orice caz, este ciudat să vezi un bărbat alergînd în zori într-un costum occidental.

— Înțeleg că este în general ciudat ca trupeții voștri să alerge, observă sec Bondarenko.

— Nu prea avem loc să instituim un regim adecvat de instruire fizică, pe acest vîrf de munte, tovarășe colonel.

— Zău? Bondarenko zîmbi, în timp ce scoase un carnet și un creion. Cu alte cuvinte, îți iei în serios îndatoririle de menținere a securității, dar nu îndeplinești normele de instruire fizică a soldaților. Mulțumesc pentru informație. Voi discuta problema cu comandantul vostru. Pot să plec?

— Din punct de vedere tehnic, am ordin să asigur escorta vizitatorilor oficiali.

— Minunat! Îmi place să am însoțitori cînd alerg. Te rog să ai amabilitatea să mă însoțești, tovarășe locotenent.

Ofițerul KGB își dădu seama că era prins în capcană. Cinci minute mai tîrziu, pufăia ca un pește pe uscat.

— Care-i principala amenințare a securității voastre? îl întrebă Bondarenko fără a încetini deloc pasul.

— Granița cu Afganistanul este la o sută unsprezece kilometri în direcția aceea, spuse locotenentul printre gîfîieli. Din cînd în cînd, banditii lor au mai pătruns în teritoriul sovietic, după cum ați auzit probabil.

— Iau legătura cu localnicii?

— Încă n-am stabilit acest lucru, dar ne preocupă problema. Populația locală este majoritar musulmană.

Locotenentul începu să tușească. Ghenadi se opri.

— Într-un aer rece cum e aici, am descoperit că e bine să-ți pui o mască, spuse el. Încălzește puțin aerul înainte de a-l inspira. Îndreaptă-ți spatele și respiră adînc, tovarășe locotenent. Dacă dumneata și oamenii dumitale luați în serios măsurile de securitate, trebuie să vă asigurați și o formă fizică adecvată. Sînt convins că afganii sînt pregătiți în acest sens. În urmă cu două ierni, am însoțit o echipă Spetnaț care i-a urmărit peste vreo șase masive afurisite. N-am reușit să-i prindem.

Dar ne-au prins ei pe noi, se abținu el să spună cu glas tare. Bondarenko nu putea uita ambuscada de atunci.

— Aveți elicoptere?

— Nu pot zbura întotdeauna pe vreme rea, tinere tovarăș. Și eu încercam să dovedesc atunci că putem lupta în munți.

— Păi, trimitem patrule în fiecare zi.

Pe Bondarenko îl puse pe gînduri felul în care o spusese tînărul își notă în minte să verifice.

— Cît am alergat?

— Doi kilometri.

— E greu la altitudinea asta. Hai să ne întoarcem.

Răsăritul de soare era spectaculos. Sfera de foc se ivi deasupra unui masiv fără nume spre est și lumina sa

coborî pe versanții cei mai apropiați, alungînd umbrele în văile glaciale adînci. Complexul acesta nu era un obiectiv simplu, nici măcar pentru mujahedinii aceia barbari. Turnurile de pază erau bine plasate, avînd cîmp liber de tragere pe o rază de cîțiva kilometri. Nu foloseau reflectoare din respect față de civilii care locuiau în zonă, dar oricum era de preferat folosirea dispozitivelor de iluminare nocturnă; era convins că trupele KGB-ului le foloseau. Și nu fusese trimis acolo ca să cerceteze securitatea instalațiilor, deși era un bun pretext pentru a atîța echipa de securitate a KGB-ului, își spuse Bondarenko, ridicînd din umeri.

— Pot să vă întreb cum ați obținut costumul de sport? întrebă ofițerul KGB cînd reuși să respire normal.

— Ești căsătorit, tovarășe locotenent?

— Da, tovarășe colonel.

— Eu n-o întreb pe nevastă-mea de unde-mi cumpără cadourile pentru ziua mea. Bineînțeles că nu sînt cekist.

Bondarenko făcu cîteva genuflexiuni ca să arate că era, totuși, un tip sportiv.

— Tovarășe colonel, deși avem îndatoriri diferite, amîndoi slujim Uniunea Sovietică. Eu sînt un ofițer tînăr și lipsit de experiență, după cum ați subliniat deja. Una dintre problemele care mă neliniștesc este rivalitatea inutilă dintre armată și KGB.

Bondarenko se întoarse cu fața spre locotenent.

— Bine spus, tinere tovarăș. Poate că atunci cînd vei avea pe umeri tresele de general, îți vei aminti acest sentiment.

Îl lăsă pe locotenentul KGB la postul de pază și se întoarse în pas vioi la cvartal, în timp ce vîntul ce adia de dimineață amenința să-i înghețe transpirația de pe ceafă. Nu se mira cînd descoperi că la ora aceea nu era apă fierbinte la duș. Colonelul suportă dușul rece, alungînd ultimele rămășițe de somn, se bărbieri și se îmbrăcă, apoi se duse la cantină ca să ia micul dejun.

La minister trebuia să ajungă abia la nouă și pe drum exista undeva o baie de aburi. Unul dintre lucrurile pe care Filitov le învățase de-a lungul anilor era că nimic nu

alunga mai bine mahmureala și nu limpezea mai mult mintea ca aburul. Avea suficientă practică în această privință. Sergentul lui îl duse cu mașina la Băile Sandunovski de pe Kuznețki Most, la șase intersecții de Kremlin. Întotdeauna se oprea miercuri dimineața acolo. Nu era singurul, chiar și la ora aceea. O mînă de oameni, probabil la fel de importanți, urcau agale treptele de marmură spre instalațiile de clasa întîi (care, desigur, nu se mai numeau așa) de la etajul al doilea, întrucît mii de moscoviți aleseseră același leac cu colonelul. Erau și femei, iar Mișa se întrebă dacă baia femeilor era diferită de cea pe care se pregătea s-o folosească el. Ciudat! Venea aici din 1943, cînd intrase în minister, și încă nu aruncase niciodată o privire în secția pentru femei. Acum sînt prea bătrîn pentru asta.

Se dezbrăcă. Avea ochii injectați și pleoapele grele. După ce rămase gol, își luă un prosop gros de baie din teancul aflat la capătul încăperii și un mănunchi de nuiele de mesteacăn. Filitov trase în piept aerul rece și uscat din cabină, apoi deschise ușa ce ducea la sălile cu aburi. Pardoseala, odinioară de marmură, fusese în mare parte înlocuită cu dale portocalii. Își mai amintea de vremea cînd pardoseala originală era încă intactă.

Doi bărbați la vreo cincizeci de ani purtau o discuție aprinsă, probabil pe teme politice. Le auzea vocile enervante peste șuierul aburului care ieșea din cazanul din mijlocul încăperii. Mișa mai numără încă cinci bărbați, cu capetele aplecate, fiecare suportîndu-și mahmureala într-o singurătate îmbufnată. Își alese un loc în primul rînd și se așeză.

— Bună dimineața, tovarășe colonel, rosti un glas la cinci metri distanță de el.

— Bună dimineața, tovarășe academician, își salută Mișa colegul de baie.

Ședea cu mîinile încleștate în jurul mănunchiului de nuiele, așteptînd să înceapă să transpire. Nu dură mult — temperatura din încăpere era de aproape 55°C. Respira cu grijă, cum făceau toți cei care aveau experiență. Aspirinele pe care le luase o dată cu ceaiul de dimineață începuseră să-și facă efectul, deși își simțea capul greu și sinusurile

din jurul ochilor erau umflate. Se lovi cu nuielele pe spinare, pentru a alunga parcă otrăvurile din corp ca pe niște duhuri rele.

— Cum se simte eroul de la Stalingrad în această dimineață? insistă academicianul.

— Cam la fel de bine ca geniul de la Ministerul Învățămîntului.

Replica lui produse un rîset dureros. Mișa nu-și putea aminti niciodată numele lui. Ilia Vladimirovici nu-știu-cum. *Tipul bea din cauza nevesti-sii,* își spuse el. *Bei ca să scapi de ea, nu-i așa? Te lauzi că îți regulai secretara, cînd eu, chipurile, mi-aș fi vîndut sufletul pentru a mai privi chipul Elenei.*

— În *Pravda* de ieri scria de negocierile de armamente, insistă omul. Sînt speranțe să se facă vreun progres?

— Habar n-am, răspunse Mișa.

Intră un îngrijitor, un tînăr de vreo douăzeci și cinci de ani, mic de înălțime, care numără capetele din încăpere.

— Dorește cineva ceva de băut? întrebă el.

Băutura era strict interzisă în băile publice, dar, după cum ar fi spus orice rus adevărat, asta nu făcea decît să îmbunătățească gustul vodcii.

— Nu! răspunseră toți în cor.

Pe nici unul nu-l interesa pileala în dimineața aceea, observă Mișa, ușor surprins. Dar era abia mijlocul săptămînii. Sîmbătă dimineața se va schimba situația.

— Foarte bine, spuse îngrijitorul, ieșind pe ușă. Aveți afară prosoape proaspete și s-a reparat instalația de apă caldă a bazinului. Iar înotul e un exercițiu bun, tovarăși. Nu uitați să vă folosiți mușchii acum și în felul acesta veți fi vioi toată ziua.

Mișa își ridică privirea. *Deci, ăsta era noul îngrijitor.*

— De ce naiba e atît de vesel? întrebă un bărbat dintr-un colț.

— E vesel fiindcă nu e un bătrîn bețiv și nătărău! răspunse un altul, în timp ce cîțiva chicotiră.

— Acum cinci ani, vodca nu avea efectul ăsta asupra mea. Vă spun eu, produsele nu se mai controlează ca altădată, continuă primul.

— Nici ficatul dumitale nu mai e ca altădată, tovarășe.

— Groaznic e să îmbătrînești!

Misa se întoarse să vadă cine vorbise. Era un bărbat de cincizeci de ani, cu o burtă umflată, de culoarea peștilor morți, care fuma o țigară, ceea ce era de asemenea interzis.

— E și mai groaznic să nu îmbătrînești, dar voi, tinerii, ați uitat asta, spuse el automat și se întrebă de ce.

Se ridicară toate capetele. Chiar și cei care nu-l cunoșteau pe Mihail Semionovici Filitov știau că nu era un om cu care să te ții de glume. Filitov mai stătu liniștit încă zece minute, apoi plecă.

Îngrijitorul era la ușă cînd ieși Filitov. Colonelul îi întinse nuielele și prosopul, apoi se duse spre dușurile cu apă rece. Zece minute mai tîrziu, era un alt om; durerea și mahmureala dispăruseră și încordarea se domolise. Se îmbrăcă repede și coborî spre locul unde-l aștepta mașina. Sergentul observă că avea alt umblet și se întrebă ce leac era ăla să te prăjești ca o halcă de carne.

Îngrijitorul își cunoștea îndatoririle. Cînd întrebă din nou peste cîteva minute, se dovedi că doi bărbați din camera cu aburi se răzgîndiseră. Ieși repede pe ușa din dos a clădirii și intră într-un mic magazin al cărui gestionar cîștiga mai mulți bani vînzînd băutură „în stînga" decît din curățătoria chimică. Îngrijitorul se întoarse cu o sticlă de jumătate de litru de vodcă — pe etichetă nu scria nimic de acest gen; excelenta Stolichnaia era destinată exportului și elitei — la un preț aproape dublu decît era pe piață. Impunerea restricțiilor la vînzările de alcool determinase apariția unei noi și extrem de profitabile activități pe piața neagră. Îngrijitorul mai făcuse rost și de o casetă mică de film, pe care i-o înmînase contactul lui împreună cu nuielele de mesteacăn. Era singurul lui om de legătură. Nu știa numele individului și rostise fraza codificată necesară cu firească teamă că acea parte a rețelei CIA din

Moscova era de mult compromisă de departamentul de contraspionaj al KGB-ului, Direcția a Doua. Viața îi era deja confiscată și știa asta. Dar trebuia să facă ceva. De atunci, de cînd petrecuse un an în Afganistan, de cînd văzuse ceea ce văzuse și fusese silit să facă anumite lucruri. Se întrebă în treacăt cine o fi bărbatul cu cicatrici, dar își reaminti că identitatea și firea omului nu erau treaba lui.

Curățătoria chimică era mai mult pentru străini, oferindu-și serviciile reporterilor, oamenilor de afaceri și cîtorva diplomați, precum și acelor ruși bizari care doreau să-și protejeze hainele cumpărate în străinătate. Unul dintre aceștia, o femeie, își ridică un palton englezesc, achită cele trei ruble și plecă. Trecu de două intersecții, ajunse la cea mai apropiată stație de metrou și coborî pe scara rulantă, ca să ia trenul pe ruta Jdanskovo-Krasnopresneskaia, marcată cu roșu pe hărțile orașului. Trenul era aglomerat, n-ar fi putut s-o vadă nimeni cînd înmînase caseta. De fapt, nici nu văzuse fața bărbatului. Acesta, la rîndul lui, își croi drum prin mulțime și coborî la stația următoare, Pușkinskaia, apoi traversă spre stația Gorkovskaia. Peste zece minute avu loc un nou transfer, de data aceasta către un american care se ducea la ambasadă, cam tîrziu în dimineața aceea, fiindcă zăbovise prea mult în noaptea precedentă la o recepție diplomatică.

Numele lui era Ed Foley și era atașatul de presă al ambasadei de pe Strada Ceaikovskovo. Se afla la Moscova împreună cu soția sa Mary Pat, tot agent CIA, de aproape patru ani și amîndoi abia așteptau să părăsească definitiv acest oraș mohorît și cenușiu. Aveau doi copii care fuseseră lipsiți prea mult timp de hot-dogs și de meciuri de fotbal american.

Nu se putea spune însă că misiunea lor nu fusese încununată de succes. Rușii știau că CIA avea în zonă cîteva cupluri căsătorite, dar ideea că spionii își iau și copiii în străinătate nu era prea agreată de sovietici. Mai era și problema acoperirii lor — Ed Foley fusese reporter la *New York Times* înainte de a fi angajat la Departamentul de Stat — pentru că, explica el, salariul nu era foarte diferit și un reporter nu călătorea niciodată mai departe de Attica. Soția lui stătea mai tot timpul acasă cu copiii —

deși era chemată să predea ca suplinitoare ori de cîte ori era nevoie, la școala anglo-americană de pe Leninski Prospekt 78 — ieșind cu ei adeseori la joacă în zăpadă. Fiul cel mare juca într-o echipă de hochei la juniori și ofițerii KGB care-i urmăreau notaseră în dosarul lor că Edward Foley II era un jucător foarte bun pentru un puști de șapte ani. Singura problemă reală pe care o avea guvernul cu această familie era curiozitatea exagerată a lui Foley față de crimele comise pe străzile capitalei lor, care le depășeau în perioadele cele mai rele pe cele despre care scrisese la New York. Dar asta dovedea că era relativ inofensiv. Curiozitatea lui era prea ostentativă ca să fi fost un ofițer din serviciile secrete. La urma urmelor, aceștia făceau tot posibilul să treacă neobservați.

Foley traversă ultimele intersecții de după stația de metrou. Îl salută politicos pe milițianul care păzea ușa clădirii de o banalitate sumbră și apoi pe sergentul din infanteria marină de dinăuntru, după care se duse în biroul lui. Nu era ceva grozav. Ambasada era descrisă în raportul Departamentului de stat al URSS ca fiind „aglomerată și greu de întreținut". Același autor ar fi putut descrie o dărăpănătură din South Bronx drept „un hogeac a-ntîia", își zise Foley. La ultima renovare a clădirii, biroul lui fusese reamenajat într-o veche cămară și o debara pentru mături, creîndu-se astfel un spațiu de vreo treizeci de metri pătrați. Debaraua era însă camera lui obscură și de aceea filiala CIA avea de douăzeci de ani un om în încăperea aceea, deși Foley era primul șef de filială adăpostit acolo.

În vîrstă de numai treizeci și trei de ani, înalt, dar foarte slab, Foley era un irlandez născut în Queens și intelectul lui se cupla cu un ritm cardiac extrem de lent și o figură inexpresivă, care-l ajutase să-și croiască drumul în viață. Recrutat de CIA în al patrulea an de universitate, lucrase patru ani la *Times* pentru a-și stabili propria „legendă" personală. Personalul redacțional și-l amintea ca pe un reporter competent, deși cam leneș, care scria articole bune, dar care, de fapt, nu se ducea niciodată nicăieri. Șeful lui nu avusese nimic împotrivă să-l cedeze guvernului, întrucît plecarea lui făcuse loc unui puști de la

Școala de Ziaristică din Columbia, cu mult nerv și fler gazetăresc. Corespondentul actual de la Moscova îl zugrăvise colegilor și oamenilor de legătură ca pe un tip șters și chiar cam prostănac, făcîndu-i astfel lui Foley un compliment mult rîvnit în domeniul spionajului: *Asta? Nu-i destul de deștept ca să fie spion.* Din acest motiv și din multe altele, lui Foley i se încredințase supravegherea și acoperirea celui mai vechi și mai productiv agent de teren, colonelul Mihail Semionovici Filitov, cu numele codificat CARDINALUL. Numele în sine era, desigur, suficient de secret pentru ca numai cinci oameni din Agenție să știe că însemna mai mult decît un prelat cu mantie roșie și rang diplomatic înalt.

Informațiile brute de la CARDINAL erau considerate strict secrete, așa încît doar șase oameni din guvern aveau acces la ele. La fiecare lună se schimba parola pentru date. În luna aceea, parola era SATIN și mai puțin de douăzeci de oameni aveau acces la informații. Chiar și sub acest titlu, datele erau invariabil parafrazate și modificate subtil înainte de a ieși din fișet...

Foley scoase caseta de film din buzunar și se încuie în camera obscură. Putea developa filme chiar și beat și pe jumătate adormit. De fapt, așa se și întîmplase de cîteva ori. În șase minute, treaba era terminată și Foley curățată în urma lui. Fostul lui redactor-șef de la New York ar fi fost surprins să-l vadă cît de ordonat era la Moscova.

Foley îndeplini procedurile, neschimbate de aproape treizeci de ani. Parcurse cu privirea cele șase cadre expuse printr-o lupă de tipul folosit pentru examinarea diapozitivelor de 35 mm. Memoră fiecare cadru în cîteva secunde și începu să dactilografieze o traducere pe propria mașină de scris portabilă. Era o mașină manuală, a cărei bandă de pînză uzată era prea ștearsă ca să mai folosească cuiva, în special KGB-ului. Ca mulți reporteri, Foley nu bătea bine la mașină. Paginile scrise de el aveau multe pauze și ștersături. Hîrtia era tratată chimic și nu se putea folosi radiera. Îi trebuiră aproape două ore să facă transcrierea. După ce termină, verifică ultima oară pe film, ca să fie sigur că nu omisese nimic și că nu făcuse greșeli gramati-

cale grave. Satisfăcut și cu un ușor tremur de care nu reușise să scape, făcu filmul ghem și-l puse într-o scrumieră de metal, în care un chibrit de bucătărie prefăcut în scrum era unica dovadă directă a existenței CARDINALULUI. Aprinse apoi un trabuc pentru a masca mirosul distinct de celuloid ars. Împături paginile dactilografiate și le bagă în buzunar, apoi urcă la etaj în biroul de comunicații al ambasadei. Aici redactă o telegramă inofensivă adresată CP 4108, Departamentul de Stat, Washington: „Ref. la telegrama voastră din 29 decembrie. Raportul de cheltuieli pe drum, *via* curier diplomatic. Foley. Sfîrșit." Ca atașat de presă, Foley trebuia să adune notele de plată de la restaurante ale unor foști colegi, care-l disprețuiau fiindcă nu încerca să se întoarcă acasă; avea de făcut destule rapoarte de cheltuieli pentru plești de la Foggy Bottom* și îl amuza teribil că frații lui din presă se căzneau atît de mult să-l acopere în continuare.

Îl căută apoi pe curierul intern al ambasadei. Deși puțin cunoscut, acest aspect al vieții postului din Moscova nu se schimbase din anii '30. Exista întotdeauna un curier care scotea informațiile și corespondența, deși la ora aceea avea și alte îndatoriri. Curierul era totodată unul din cei patru oameni ai ambasadei care știau pentru care agenție guvernamentală lucra cu adevărat Foley. Era un ofițer de armată în retragere și fusese distins cu o medalie DSC și patru *Purple Hearts* pentru că transportase cu avionul victimele de pe cîmpurile de luptă din Vietnam. Cînd le zîmbea oamenilor, o făcea ca rușii, cu gura, dar aproape deloc cu ochii.

— Ai avea chef să zbori acasă diseară?

Ochii bărbatului se luminară.

— Chiar cînd e finala? Glumești. Să trec pe la tine, la birou, în jur de patru?

— Exact.

---

* Foggy Bottom = Departamentul de Stat (n.tr.).

Foley închise ușa și se întoarse la birou. Curierul își rezervă un loc pentru zborul de 17.30 al companiei British Airways, cu aterizarea la Heathrow.

Diferența de fus orar dintre Washington și Moscova asigura efectiv sosirea mesajelor lui Foley la D.C. dis-de-dimineață. La ora șase, un angajat al CIA intră în sala de corespondență a Departamentului de Stat și extrase formularele de mesaje din vreo zece cutii, apoi își reluă drumul cu mașina spre Langley. Era ofițer de teren la Direcția Operațiuni, dar era exclus de la orice misiune peste ocean din cauza unui accident suferit la Budapesta, unde un huligan îi produsese o fractură de craniu pe stradă, după care fusese închis cinci ani de poliția locală furioasă. *Dacă ar fi știut*, își zise agentul, *i-ar fi dat o medalie*. Predă mesajele birourilor competente și se duse în biroul lui.

Foaia cu mesajul se afla pe biroul lui Bob Ritter cînd acesta ajunse la serviciu, la 7.25. Ritter era directorul-adjunct al Direcției Operațiuni. Secția lui, cunoscută din punct de vedere tehnic sub numele de Directoratul pentru Operațiuni, includea toți ofițerii de teren ai CIA și toți cetățenii străini pe care-i recrutau și-i foloseau ca agenți. Mesajul de la Moscova — ca de obicei, erau mai multe, dar acesta era cel mai important — fu introdus imediat în fișetul personal și el se pregăti pentru informarea de la ora 8, prezentată zilnic de ofițerii care erau de serviciu noaptea.

— E deschis.

Foley își ridică privirea cînd auzi o bătaie în ușă. Curierul intră.

— Avionul decolează peste o oră. Trebuie să mă grăbesc.

Foley bägă mîna în birou și scoase un obiect care părea a fi o tabacheră de argint scumpă. I-o întinse curierului, care o luă cu grijă și o vîrî în buzunarul de la piept. Înăuntru se aflau foile dactilografiate și împăturite, împreună cu o minusculă încărcătură pirotehnică. In caz că tabachera ar fi fost deschisă greșit sau ar fi fost supusă

unei accelerări bruște — de pildă, dacă ar fi căzut pe o pardoseală tare — încărcătura s-ar fi declanșat imediat, distrugînd hîrtia dinăuntru. Ar fi putut totodată să aprindă și costumul curierului, ceea ce justifica grija cu care o mînuia.

— Mă întorc marți dimineață. Vreți să vă aduc ceva, domnule Foley?

— Am auzit că a apărut o nouă carte din ciclul *Cealaltă parte...*

Îl făcu pe celălalt să rîdă.

— Bine, o s-o caut. Îmi dați banii cînd mă întorc.

— Călătorie plăcută, Augie.

Unul dintre șoferii ambasadei îl duse pe Augie Giannini la Aeroportul Șeremetievo, la douăzeci și nouă de kilometri de Moscova, unde, grație pașaportului diplomatic, curierul reuși să treacă de punctele de verificare ale securității, urcîndu-se direct în avionul companiei British Airways, cu destinația Heathrow. Călătorea la clasa a doua, pe partea dreaptă a avionului. Servieta-diplomat era așezată pe locul de la geam, iar Giannini ședea în mijloc. Avioanele care decolau din Moscova erau rareori aglomerate și scaunul din stînga lui era de asemenea gol. Boeingul începu să ruleze conform orarului. Comandantul anunță durata zborului și destinația. Avionul de linie începu să se deplaseze pe pistă. Așa cum se întîmpla adeseori, în clipa cînd se desprinse de pămîntul sovietic, cei o sută cincizeci de pasageri aplaudară. Pe curier îl amuza chestia asta întotdeauna. Își scoase o carte din buzunar și începu să citească. Nu putea bea și nici dormi în avion, așa că se hotărî să mănînce mai tîrziu. Stewardesa reuși, totuși, să-l convingă să bea o cafea.

Trei ore mai tîrziu, Boeingul 747 aterizâ la Heathrow. Giannini reuși din nou să treacă doar de formă prin vamă. Petrecînd mai mult timp în aer decît majoritatea piloților de pe cursele comerciale, avea acces la sălile de așteptare de clasa întîi, încă permise în aproape toate aeroporturile lumii. Acolo aștepta o oră un Boeing 747 cu aterizarea pe Aeroportul Dulles International din Washington.

Deasupra Atlanticului, curierul se bucură de masa oferită de Pan Am și de film pe care nu-l mai văzuse, ceea ce nu prea se întîmpla. Cînd tocmai termina cartea, avionul ateriză pe Aeroportul Dulles. Curierul își trecu mîna peste față și încercă să-și amintească la ce oră trebuia s-ajungă la Washington. După cincisprezece minute se urcă într-un Ford guvernamental fără însemne speciale, care se îndreptă spre sud-est. Se instală pe scaunul din față, pentru că avea loc să-și întindă picioarele.

— Cum a fost zborul? îl întrebă șoferul.

— Ca de obicei: plic-ti-si-tor.

Pe de altă parte, era mai plăcut decît în avioanele cu care pleca în misiune în Central Highlands. Guvernul îl plătea cu douăzeci de miare pe an ca să stea în avioane și să citească cărți, sumă care, împreună cu pensia din armată, îi asigura o viață destul de confortabilă. Nu-și bătea capul niciodată întrebîndu-se ce ducea în servieta diplomatică sau în tabachera de metal din haină. Își închipuia că, oricum, totul era o pierdere de vreme. Lumea nu se schimbase prea mult.

— Ai adus tabachera? întrebă omul din spate.

— Da.

Giannini o scoase din buzunarul interior și i-o dădu, ținînd-o în ambele mîini. Ofițerul CIA din spate o luă cu grijă și o bagă într-o cutie căptușită cu poliuretan. Ofițerul era instructor la Biroul de Servicii Tehnice al CIA, un departament al Direcției de Știință și Tehnologie. Era o secție cu multe activități birocratice. Ofițerul respectiv era specialist în explozibilele ascunse în obiecte aparent inofensive și în mecanismele explozibile, în general. La Langley, luă liftul pînă la biroul lui Ritter și deschise tabachera pe biroul acestuia, după care se întoarse în biroul lui, fără să fi văzut conținutul.

Ritter se duse la Xeroxul personal și făcu mai multe cópii, pe care apoi le arse. Nu era atît o măsură de securitate, cît mai ales una de precauție pentru propria lui siguranță. Ritter n-avea chef să țină la el în birou materiale extrem de periculoase. Începu să citească foile chiar înainte de a ieși toate copiile. Ca de obicei, se porni să-și miște capul de la stînga la dreapta la sfîrșitul primului

paragraf. Directorul-adjunct al secției Operațiuni se duse la biroul lui și îl sună pe director.

— Ești ocupat? Pasărea a aterizat.

— Vino încoace, răspunse imediat judecătorul Arthur Moore.

Nimic nu era mai important decît datele de la CARDINAL.

Ritter îl culese pe drum pe amiralul Greer și cei doi intrară în biroul spațios al directorului Agenției Centrale de Investigații.

— Individul ăsta e de milioane, spuse Ritter, întinzîndu-i hîrtiile. L-a convins pe Iazov să trimită un colonel la Bach ca să facă „o evaluare serioasă" a întregului sistem. Se presupune că acest colonel Bondarenko va raporta cum funcționează toată treaba, pe înțelesul tuturor, astfel încît ministerul să înțeleagă tot și să raporteze Biroului Politic. Firește că l-a băgat și pe Misa în priză, așa că raportul trece mai întîi pe la biroul lui.

— Puștiul cu care s-a întîlnit Ryan — Gregory, parcă — voia să trimitem un om la Dușanbe, remarcă Greer chicotind. Ryan i-a spus că nu se poate.

— Perfect, observă Ritter. Toată lumea știe că Direcția de Operațiuni nu e bună de nimic.

Întreaga CIA avea perversitatea de a se mîndri că numai eșecurile sale erau politice. Direcția de Operațiuni îndeosebi tînjea după aprecierea publică cu care îi blagoslovea în mod constant presa. Nereușitele KGB-ului nu se bucurau niciodată de atenția acordată boacănelor CIA și imaginea publică, atît de des accentuată, era convingătoare chiar și pentru serviciile secrete rusești. Rareori îi trecea cuiva prin cap că scurgerile de informații erau comandate.

— Aș dori, observă cu seriozitate judecătorul Moore, să-i explice cineva lui Misa că există spioni bătrîni și spioni cutezători, dar foarte puțini sînt și bătrîni și cutezători.

— E un tip foarte prudent, șefule, sublinie Ritter.

— Da, știu.

Directorul privi foile.

După moartea lui Dimitri Fedorovici, lucrurile s-au schimbat la Ministerul Apărării, citi el. *Uneori mă întreb dacă mareșalul Iazov ia într-adevăr în serios noile progrese tehnologice, dar cui i-aș putea raporta îndoielile mele? KGB-ul m-ar crede? Trebuie să-mi pun gîndurile în ordine. Da, trebuie să-mi organizez gîndurile înainte de a acuza pe cineva. Dar pot încălca regulile de securitate ?*

Am oare de ales? Dacă nu-mi pot documenta îndoielile, cine mă va lua în serios? E greu să fii nevoit să încalci o regulă importantă de securitate, dar siguranța statului e mai presus de aceste reguli. Trebuie să fie.

Așa cum epopeile lui Homer încep cu o invocare a muzei, tot așa mesajele CARDINALULUI începeau invariabil în acest mod. Ideea se născuse în urmă cu cîțiva ani, înainte de 1970. Rușii au obsesia jurnalelor. Pe fiecare CARDINALUL îl începea cu un *cri du coeur* slavic, exprimîndu-și îngrijorarea personală față de deciziile politice luate de Ministerul Apărării. Uneori, el își manifesta preocuparea față de securitatea unui anumit proiect sau față de performanțele unui nou tanc sau avion. În fiecare caz, calitățile tehnice ale obiectului sau ale deciziei politice erau examinate pe îndelete, dar întotdeauna punctul esențial al documentului era o presupusă problemă birocratică din cadrul ministerului. Dacă apartamentul lui Filitov ar fi fost percheziționat vreodată, jurnalul lui ar fi fost repede găsit, nefiind în nici un caz ascuns, așa cum se aștepta să procedeze un spion și, deși ar fi fost clar că încălca regulile securității și că ar fi fost mustrat pentru asta, exista cel puțin șansa ca Misa să se poată apăra cu succes. Tocmai asta era ideea.

După ce voi primi raportul lui Bondarenko, peste o săptămînă sau două, poate că îl voi putea convinge pe ministru că acest proiect are o importanță vitală pentru patrie, încheia el.

— Se pare că au făcut o mare descoperire în domeniul degajării energiei prin laser.

— Al degajării totale, se spune acum, îl corectă Greer. Cel puțin așa mi-a spus Jack. Domnilor, nu-i o veste bună.

— Ca de obicei, remarci repede detaliile, James, spuse Ritter. Dumnezeule, dacă vor fi primii?

— Nu-i sfîrșitul lumii. Nu uita că va dura zece ani pînă să fie aplicat sistemul, chiar și după ce va fi validat conceptul. Și nici măcar de asta nu s-au apropiat încă, sublinie directorul. Nu cade cerul pe noi. Poate chiar va fi în avantajul nostru, nu crezi, James?

— Da, dacă Misa ne va furniza o descriere utilă a descoperirii lor. În multe privințe sîntem mai avansați decît ei, răspunse ofițerul. Ryan va avea nevoie de asta pentru raportul lui.

— Nu are acces la asemenea informații, obiectă Ritter.

— S-a mai uitat pe informațiile Delta, observă Greer.

— O dată. Doar o dată și atunci au fost motive serioase — dar într-adevăr s-a descurcat foarte bine pentru un amator. James, nu poate folosi nimic din ce avem aici, în afară de faptul că avem motive să bănuim că Ivan a făcut o mare descoperire și că pușiul ăsta, Gregory, bănuiește deja ceva. Spune-i lui Ryan că bănuiala noastră a fost confirmată de alte surse. Domnule judecător, îi puteți transmite personal președintelui că se pune ceva la cale, dar că trebuie să mai așteptăm cîteva săptămîni. Deocamdată nu se poate merge mai departe.

— Mi se pare corect, aprobă judecătorul din cap.

Greer căzu de acord fără nici un comentariu.

Cei prezenți erau tentați să declare că aceasta era cea mai importantă misiune a CARDINALULUI, dar ar fi fost un gest prea dramatic pentru oricare dintre cei trei înalți funcționari și, pe lîngă asta, CARDINALUL furnizase CIA o mulțime de date importante de-a lungul anilor. Judecătorul Moore reciti raportul după plecarea ceilorlalți. Foley nu se lăsase pînă nu aranjase ca Ryan să se ciocnească efectiv de CARDINAL, după ce Mary Pat îi dăduse noua misiune — și asta chiar sub nasul mareșalului Iazov. Judecătorul Moore clătină din cap. *Ce pereche fac soții Foley!* Și ce lucru extraordinar că Ryan luase într-un fel legătura cu colonelul Filitov. Moore clătină din cap. Era o lume nebună.

4

Stele strălucitoare și nave rapide

Jack nu se obosise să întrebe ce „sursă" confirmase bănuielile maiorului Gregory. Operațiunile de teren erau o problemă pe care încerca — și reușea de cele mai multe ori — s-o țină la respect. Important era ca informațiile să fie clasificate în clasa 1 de securitate — sistemul de notare recent adoptat de CIA folosea numerele 1-5 în loc de literele A-E. Era rodul a șase luni de muncă grea depusă de directorul-adjunct al nu știu cărui institut, absolvent de Harvard.

— Și cum rămîne cu informațiile tehnice specifice?

— O să te anunț cînd sosesc, răspunse Greer.

— Am două săptămîni la dispoziție, șefule, sublinie Ryan.

Limita de timp nu era deloc amuzantă. Mai ales cînd documentul ce urma să fie pregătit era destinat președintelui.

— Parcă am citit asta undeva, Jack, observă sec amiralul. Cei de la ACDA mă sună și ei zilnic pentru drăcovenia asta. Cred că pînă la urmă va trebui să ne repezim pînă acolo să-i informăm personal.

Ryan se crispă. Scopul principal al evaluării sale speciale naționale secrete era de a contribui la pregătirea terenului pentru următoarea sesiune de negocieri legate de armament. Agenția de Dezarmare și Control al Armamentelor, ACDA, avea de asemenea nevoie de ea,

ca să știe ce să ceară și cît putea să cedeze. Era o povară în plus pe umerii lui, dar, după cum îi plăcea lui Greer să-i spună, Ryan lucra cel mai bine sub presiune. Jack se întrebă dacă n-ar trebui să mai dea cîte un chix, numai ca să infirme ideea.

— Cînd trebuie să plec?

— Încă n-am hotărît.

— Pot fi anunțat cu două zile înainte?

— Vom vedea.

Maiorul Gregory era într-adevăr acasă, un lucru destul de neobișnuit. Mai mult de atît, avea zi liberă. Dar nu el o ceruse. Generalul ajunsese la concluzia că munca neîntreruptă, fără relaxare, începea să-l marcheze pe tînărul maior. Nu se gîndise că Gregory putea să lucreze și acasă.

— Nu te oprești niciodată? întrebă Candi.

— Păi, ce putem face între timp?

Zîmbi pe deasupra tastaturii.

Așezarea se numea Mountain View. Nu era deloc o denumire originală. În acea parte a țării, ca să nu vezi munți trebuia să închizi ochii. Gregory avea computerul lui personal — un Hewlett Packard oferit de Proiect — și din cînd în cînd își scria o parte din „codul" lui pe el. Trebuia, desigur, să se asigure că munca lui rămînea strict secretă, deși uneori glumea, spunînd că nici el nu avea acces la informațiile cu care lucra. Nu era o situație pe care cei din guvern să n-o cunoască.

Dr. Candace Long era mai înaltă decît logodnicul ei, avînd aproape 1,80 înălțime, o siluetă suplă și păr scurt și negru. Dinții ei erau ușor curbați, fiindcă nu suportase niciodată aparatele dentare, iar ochelarii ei erau mai groși decît ai lui Alan.

Era slabă, pentru că, asemenea tuturor universitarilor, era atît de absorbită de munca ei, încît adeseori uita să mănînce. Se cunoscuseră la un seminar pentru doctoranzii de la Universitatea Columbia. Candi era specialist în fizica optică, și anume în oglinzile optice adaptive, domeniu pe care și-l alesese pentru că era complementar

pasiunii ei de-o viață, astronomia. Locuind în apropierea munților din New Mexico, avea posibilitatea să facă singură observații cu un telescop Meade de 5000 de dolari și uneori să folosească instrumentele de la Proiect pentru a cerceta cerul — pentru că, explica ea, era singurul mod eficient de a le calibra. Manifesta un interes real față de obsesia lui Alan pentru apărarea cu rachete balistice, dar era convinsă că instrumentele pe care le creau ei aveau o mulțime de aplicații „reale" în sfera ei de interes.

În momentul acela, nici unul din ei nu era prea îmbrăcat.

Amîndoi se amuzau caracterizîndu-se singuri drept niște „nasoi" și, așa cum se întîmpla adeseori, treziseră fiecare în celălalt sentimente pe care colegii lor mai atrăgători nu le-ar fi crezut posibile.

— Ce faci? întrebă ea.

— Mă gîndesc la ce nu ne iese. Cred că problema se află în codul de control al oglinzii.

— Zău? Ești sigur că e o problemă de software?

— Da. Alan încuviință din cap. Am la birou datele din computer despre *Flying Cloud.* A focalizat bine, dar nu în locul care trebuia.

— Cît durează ca să-l găsim?

— Două săptămîni.

Se încruntă privind ecranul, apoi îl închise.

— Să-l ia naiba! Dacă generalul află că fac asta, s-ar putea să nu mă mai lase nici să intru pe ușă.

— Eu îți repet asta mereu.

Candi îi cuprinse ceafa cu mîinile. El se lăsă pe spate, odihnindu-și capul între sînii ei. Avea sîni destul de frumoși, își zise el. Pentru Alan Gregory, faptul că fetele erau drăguțe fusese o descoperire importantă. Se întîlnise cu cîteva fete în liceu, dar în cea mai mare parte a vieții lui, petrecută la West Point, iar apoi la Stony Brook, dusese o existență monahală, dedicată studiului, proiectelor, laboratoarelor. Cînd o cunoscuse pe Candi, îl interesaseră inițial ideile ei despre configurația oglinzilor, dar la o cafea la Uniunea Studenților, observase, cu un

ochi destul de neutru, că era, hai să spunem, atrăgătoare — pe lîngă că era foarte pricepută în fizica optică. Faptul că tot ceea ce discutau în mod frecvent în pat nu putea fi înțeles decît de unu la sută din populația țării nu era semnificativ. Lor li se părea la fel de interesant ca activitatea lor din pat — sau aproape la fel de interesant. Și în acest domeniu trebuiau efectuate multe experiențe și, ca niște buni oameni de știință, își cumpăraseră manuale — așa le considerau ei — pentru a explora toate posibilitățile. Li se părea palpitant, ca orice nou domeniu de studiu.

Gregory întinse mîna și-o apucă de cap pe dr. Long, trăgîndu-i fața în jos spre a lui.

— Nu mai am chef să lucrez deocamdată.

— Nu-i așa că e plăcut să ai o zi liberă?

— Poate că aranjez să mai am una săptămîna viitoare.

Boris Filipovici Morozov coborî din autobuz, la o oră după apusul soarelui. El și cei paisprezece tineri ingineri și tehnicieni angajați recent în proiectul Steaua Strălucitoare, deși el încă nu cunoștea numele proiectului, fuseseră întîmpinați la aeroportul din Dușanbe de personalul KGB, care le verificase cu atenție actele de identitate și fotografiile. În timpul călătoriei cu autobuzul, un căpitan KGB le ținuse o lecție de securitate destul de serioasă pentru a capta atenția tuturor. Nu aveau voie să discute despre munca lor cu nici o persoană din afară; nu aveau voie să scrie despre ce lucrau și nici să spună cuiva unde se aflau. Corespondența le va fi adresată la o căsuță poștală din Novosibirsk — la o distanță de peste o mie cinci sute de kilometri. Căpitanul nu menționase că scrisorile vor fi citite de ofițerii de securitate de la bază, fiindcă nu era nevoie. Morozov își notă în minte să nu-și lipească plicurile. Familia lui avea să fie îngrijorată, văzînd că scrisorile lui fuseseră deschise și lipite din nou. Pe lîngă asta, nu avea nimic de ascuns. Îi trebuiseră patru luni să obțină accesul la informațiile secrete necesare pentru acest post. Ofițerii KGB din Moscova care

cercetaseră trecutul îl găsiseră imaculat și chiar și cele șase interogatorii la care fusese supus se sfîrșiseră într-o atmosferă prietenească.

Căpitanul KGB își încheie lecția pe un ton mai lejer, descriind activitățile sociale și sportive de la bază, anunțînd totodată ora și locul la care se țineau ședințele bisăptămînale de partid, la care Morozov avea intenția să participe regulat, în măsura în care-i va permite munca. Cazarea, continuă căpitanul, era o altă problemă. Morozov și ceilalți nou-sosiți vor fi repartizați în dormitorul comun din barăcile inițiale, ridicate de echipele de constructori care dinamitaseră stîncile pentru a face loc instalațiilor hidrocentralei. Nu vor sta înghesuiți, spuse el, iar barăcile aveau sală de jocuri, bibliotecă și chiar și un telescop pe acoperiș pentru observații astronomice; tocmai se înființase un mic club de profil. Aveau la dispoziție un autobuz din oră-n oră spre zona rezidențială principală, unde existau un cinema, o cafenea și o braserie. Erau exact treizeci și una de femei la bază, încheie căpitanul, dar una dintre ele era logodită cu el „și dacă vreunul din voi se ia de ea, va fi împușcat!" Rîseră cu toții. Nu se întîmpla prea des să întîlnești un ofițer KGB cu simțul umorului.

Se lăsase întunericul cînd autobuzul pătrunse în complex. Toți erau deja obosiți. Pe Morozov nu-l dezamăgi prea mult cazarea. Toate paturile erau priciuri. Primi un pat de sus, într-un colț. Pe perete erau afișe care solicitau menținerea liniștii în dormitor, întrucît muncitorii lucrau zi și noapte, în trei schimburi. Tînărul inginer se simți mulțumit că își putea schimba hainele și se putea culca. Fusese repartizat la secția de aplicații direcționale pentru o lună, după care urma să primească o misiune într-un post permanent. Tocmai se întreba ce-o fi însemnînd „aplicații direcționale", cînd îl cuprinse somnul.

Ceea ce este plăcut la un microbuz este faptul că mulți oameni dețin un asemenea vehicul și că un observator accidental nu poate vedea cine e înăuntru, își zise Jack

cînd microbuzul alb intră în garajul lui improvizat. Șoferul era, desigur, angajat CIA, ca și agentul de pe scaunul din dreapta. Coborî și cercetă zona o clipă, apoi deschise ușa laterală. Ieși la iveală un chip cunoscut.

— Salut, Marko, spuse Ryan.

— Deci, asta e casa spion, spuse vesel căpitanul de rangul unu — în rezervă — Marko Alexandrovici Ramius, din Marina Militară Sovietică. Engleza lui se îmbunătățise, dar, asemenea multor emigranți ruși, uita adeseori să folosească articolul. Ba nu, e casa timonier!

Jack zîmbi și clătină din cap.

— Marko, nu putem vorbi despre asta.

— Familia ta nu știe?

— Nu știe nimeni, dar fii liniștit. Familia mea e plecată.

— Am înțeles.

Marko Raimus îl urmă pe Jack în casă. Pe pașaportul lui, pe cartea de asistență socială și pe carnetul de șofer din Virginia era trecut numele Mark Ramsey. Încă o dovadă a originalității de care dădea dovadă CIA, deși era un lucru perfect logic: oamenii trebuiau să-și țină minte numele. Jack observă că slăbise de cînd mînca mai puține făinoase. Era bronzat. Cînd se cunoscuseră, cu ocazia operațiunii de salvare a submarinului nuclear *Red October*, Marko/Mark avea pielea albă-lăptoasă o ofițerilor de submarine. Acum arăta ca o reclamă pentru Clubul Mediteranean.

— Pari obosit, observă „Mark Ramsey".

— Mă tot poartă de colo-colo cu avionul. Îți plac Insulele Bahamas?

— Nu vezi ce bronzat sînt? Nisip alb, soare, cald în fiecare zi. Ca în Cuba — am fost acolo — dar oamenii sînt mai cumsecade.

— Cu AUTEC, nu? întrebă Jack.

— Da, dar nu pot să discut despre asta, răspunse Marko.

Cei doi bărbați schimbară o privire. AUTEC — Centrul Atlantic de Evaluare și Testare Subacvatică — era

programul de testare a submarinelor aparținînd Marinei Militare, în cadrul căruia oamenii și navele erau angajați în exerciții denumite minirăzboaie. Totul era, desigur, secret. Marina Militară își ocrotea operațiunile cu submarine. Marko inventa tactici pentru Marina Militară, jucînd, fără îndoială, rolul unui comandant sovietic în jocurile de-a războiul și totodată ținînd și lecții. Raimus fusese cunoscut în Marina Militară sovietică sub numele de „profesorul". Lucrurile importante nu se schimbă niciodată.

— Îți place ce faci aici?

— Să nu spui nimănui, dar m-au lăsat să fiu comandant de submarin american o săptămînă — comandant adevărat! M-au lăsat să fac totul, înțelegi? Doborît portavion! Da! Doborît *Forrestal*. Ar fi mîndri de mine cei din Flota din Nord, nu-i așa?

Jack rîse.

— Ce-au zis cei de la Marina Militară americană?

— Comandant de submarin și cu mine îmbătat foarte. Comandant *Forrestal* furios, dar băiat bun, da? Săptămîna următoare venit cu noi și discutat exercițiu. El învățat ceva, deci bine pentru toți.

Ramus se opri.

— Unde e familie?

— Cathy îi face o vizită tatălui ei. Joe și cu mine nu prea ne împăcăm.

— Pentru că ești spion? întrebă Mark-Marko.

— Din motive personale. Să-ți aduc ceva de băut?

— O bere e bună, răspunse el.

Raimus se uită în jur, în timp ce Jack se duse în bucătărie. Tavanul casei era ca o boltă de catedrală, la vreo cinci metri înălțime, își zise el, iar jos erau covoare scumpe. Totul arăta cîți bani se băgaseră în casa aceea. Raimus se încruntă cînd Ryan se întoarse.

— Ryan, eu nu sînt prost, spuse el pe un ton aspru. CIA nu te plătește atît de bine.

— Ai auzit de bursă? întrebă Ryan chicotind.

— Da, am și eu bani investiți acolo.

Toți ofițerii de pe *Red October* aveau destui bani puși deoparte pentru a nu mai fi nevoiți să muncească vreodată.

— Am cîștigat o mulțime de bani acolo, apoi m-am hotărît să mă retrag și să fac altceva.

Era o idee nouă pentru căpitanul Raimus.

— Nu ești — cum se spune? Lacom. Nu ai lăcomie?

— Cîți bani îi trebuie unui om ? întrebă retoric Ryan. Am cîteva întrebări pentru tine.

— Aha, afaceri, rîse Marko. Asta n-ai uitat!

— În raportul tău de după misiune, ai menționat că ai condus un exercițiu în care ai lansat o rachetă, iar apoi o altă rachetă a fost lansată spre voi.

— Da, cu mulți ani în urmă — era în 1981... Aprilie, da, era 20 aprilie. Eu comandat submarin rachete clasa Delta și lansat două rachete din Marea Nordului, una la Marea Ohoțk, alta la Sari Șagan. Testat rachete de submarin, desigur, dar și radar de apărare rachete și sistem contrabaterie — ei simulat lansare de rachetă spre submarinul meu.

— Ziceai că a eșuat.

Marko confirmă din cap.

— Rachete submarin zboară perfect. Radar din Sari Șagan funcționează, dar prea încet ca să intercepteze — problemă de computer, spun ei. Ei spun primit computer nou, ultim tip, aud. A treia parte de test aproape mers.

— Partea de contraatac. E prima de care am aflat, observă Ryan. Cum au efectuat, de fapt, testul?

— Ei nu lanseză rachetă sol, desigur, spuse Marko, ridicînd un deget. Ei fac așa și înțelegi cum este test, da? Sovieticii nu sînt așa proști cum credeți voi. Desigur știi că toată granița sovietică e acoperită cu gard radar. Astea văd lansare rachetă și calculează unde este submarin — foarte ușor de făcut. Apoi sună la Cartier General al Forțelor Strategice de Rachete. Au regiment cu rachete vechi în alertă pentru asta. Gata să riposteze la trei minute după ce detectează racheta mea pe radar.

Se opri o clipă.

— Voi nu aveți asta în America?

— Nu, eu cel puțin nu știu să avem. Dar noile noastre rachete acoperă distanțe mult mai mari.

— Adevărat, dat tot e ceva bun pentru sovietici, pricepi?

— Cît de sigur e sistemul?

Marko ridică din umeri.

— Nu foarte. Problema este cît de repezi sînt oamenii. Pe timp de — cum se spune? — pe timp de criză, da? Pe timp de criză, toți sînt rapizi și sistem poate funcționa un timp. Dar de fiecare dată cînd sistem funcționează, multe, multe bombe nu explodează în Uniunea Sovietică. Chiar una poate salva suta de mii cetățeni. Asta e important pentru conducere sovietică. Sute de mii mai mulți sclavi după ce războiul se sfîrșește, adăugă el pentru a-și exprima dezacordul față de guvernul fostei sale patrii. Nu aveți ceva la fel în America?

— Eu n-am auzit să avem așa ceva, spuse sincer Ryan.

Ramius clătină din cap.

— Ei spun că aveți. După ce lansăm rachete noastre, ne scufundăm adînc și gonim cu viteză maximă, linie dreaptă în orice direcție.

— Chiar în clipa asta încerc să-mi imaginez cît este de interesat guvernul sovietic să copieze cercetările noastre despre SDI.

— Te interesează, nu? pufni Ramius. Douăzeci de milioane de ruși au murit în Mare Război pentru Apărarea Patriei. Crezi că vor să se întîmple asta din nou? Îți spun, sovieticii sînt mai inteligenți în privința asta decît americanii — avut lecții mai dure și învățat mai bine. Într-o zi o să-ți spun despre orașul meu natal după război, distrus tot. Da, avem foarte bună lecție de ocrotit *Rodina*.

Uite încă un lucru ce trebuie reținut despre Rusia, își reaminti Jack. Nu era atît faptul că au o memorie anormal de lungă; dar în istoria lor existau lucruri ce nu puteau fi uitate. Ar fi la fel de inutil să te aștepți ca sovieticii să uite pierderile suferite în al doilea război mondial ca a le pretinde evreilor să uite de Holocaust. Și pe deasupra la fel de ilogic.

Deci, cu aproape peste trei ani în urmă, rușii înscenaseră un exercițiu ABM major împotriva rachetelor balistice lansate de pe submarine. Radarul de primire și urmărire funcționase, dar sistemul căzuse din cauza unei probleme de computer. Asta era important. Dar...

— Motivul pentru care computerul nu a funcționat bine...

— E tot ce știu. Pot spune însă că a fost un test cinstit.

— Ce vrei să spui? întrebă Jack.

— Prima noastră... da, ordine noastre inițiale au fost să tragem din localizare cunoscută. Dar ordine s-au schimbat tocmai cînd submarinul părăsea portul. Numai pentru căpitan s-au dat ordine semnate de aghiotantul Ministrului Apărării. Era colonel în Armata Roșie, dar colonel le semnează, da? El voia să fie — cum se spune?

— Spontan?

— Da! Nu, nu spontan. Test adevărat trebuie să fie surpriză. Deci, ordine mele trimise în locuri diferite și spus să tragă la ore diferite. Aveam la bord general de la Voiskaia PVO și cînd vede ordine noi se enervează. Foarte, foarte furios, dar ce fel de test este fără surprize? Submarine americane cu rachete nu sună la telefon să spună rușilor în ce zi trag. Ori sînteți gata, ori nu sînteți, observă Ramius.

— Nu știam că veniți, remarcă sec generalul Pokrîșkin.

Colonelul Bondarenko avu grijă să-și mențină figura impasibilă. Deși avea ordine scrise de la Ministerul Apărării și deși aparținea unui serviciu cu uniforme total diferite, avea de-a face cu un general cu relații în Comitetul Central. Dar și generalul trebuia să fie precaut. Bondarenko purta uniforma cea mai nouă și mai bine croită, împodobită cu mai multe rînduri de panglici, inclusiv două medalii pentru vitejie obținute în Afganistan și insigna specială purtată de ofițerii de stat-major ai Ministerului Apărării.

— Tovarășe general, regret dacă v-am deranjat, dar am și eu ordinele mele.

— Desigur. Pokrîșkin îi adresă un zîmbet larg și făcu semn spre o tavă de argint. Ceai?

— Mulțumesc.

Generalul turnă singur ceai în două cești, în loc să cheme ordonanța.

— Ce văd acolo? Medalia Steagul Roșu? Pentru Afganistan?

— Da, tovarășe general. Am petrecut un timp acolo.

— Și cum ai cîștigat-o?

— Am fost atașat la o unitate Spetnaț ca observator special. Urmăream un mic grup de bandiți. Din nefericire, erau mai deștepți decît își închipuia comandantul unității, care ne-a lăsat să-i prindem într-o ambuscadă. Jumătate din echipă a fost ucisă sau rănită, inclusiv comandantul unității. *Care și-a meritat moartea,* adăugă în gînd Bondarenko. Am preluat comanda și am cerut ajutoare. Banditii s-au retras înainte de a aduce forțe de susținere, dar au lăsat în urma lor opt cadavre.

— Cum a reușit un expert în comunicații să...

— Eu m-am oferit. Aveam probleme cu comunicațiile tactice și m-am hotărît să iau situația în mînă. Eu nu sînt un adevărat combatant, tovarășe general, dar există lucruri pe care trebuie să le rezolvi singur. E una din problemele pe care le am în acest post. Sîntem periculos de aproape de granița afgană și securitatea dumneavoastră pare... nu slabă, dar poate cam prea delăsătoare.

Pokrîșkin confirmă din cap.

— Forța de securitate este KGB-ul, după cum ai observat, fără îndoială. Ei îmi raportează mie, dar nu sînt direct sub ordinele mele. Pentru anunțarea rapidă a unor posibile amenințări, am o înțelegere cu Aviația de Război. Școala lor de recunoaștere aeriană folosește văile dimprejur ca zonă de antrenament. Un coleg de-al meu de la Frunze a aranjat cu ei să acopere toată zona. Dacă se apropie cineva de acest complex dinspre Afganistan,

trebuie să facă un drum lung, dar putem afla cu mult timp înainte de-a ajunge aici.

Bondarenko notă acest lucru cu satisfacție. Codoș de vrăjitori sau nu, Pokrîșkin nu uitase chiar tot, cum aveau tendința majoritatea generalilor.

— Deci, ce dorești, de fapt, Ghenadi Iosifovici? întrebă generalul.

Atmosfera se mai îmblînzise acum, după ce cei doi bărbați își dovediseră profesionalismul.

— Ministrul dorește o estimare a eficienței și a siguranței sistemelor dumneavoastră.

— Ce știi despre lasere? întrebă Pokrîșkin, ridicînd dintr-o sprînceană.

— Cunosc partea aplicativă. Am făcut parte din echipa academicianului Goremkin care a lucrat la noile sisteme de comunicație prin laser.

— Adevărat? Avem cîteva aici.

— Nu știam, spuse Bondarenko.

— Da, le folosim în turnurile de pază și pentru a face legătura între instalațiile de laborator și magazine. E mai simplu decît să înșiri cabluri telefonice și e mai sigur. Invenția dumitale s-a dovedit foarte utilă, Ghenadi Iosifovici. E-n regulă... Știi, desigur, ce misiune avem aici.

— Da, tovarășe geneal. Cît de aproape sînteți de țintă?

— Peste trei zile vom efectua un test major de sistem.

— Da?

Bondarenko păru foarte surprins.

— Abia ieri am primit permisiunea să-l efectuăm. Poate că ministrul nu a fost informat total. Poți rămîne să asiști la test?

— N-aș vrea să-l pierd.

— Splendid! Generalul Pokrîșkin se ridică. Hai să ți-i arăt pe vrăjitorii mei.

Cerul era senin, de un albastru intens, acel albastru de deasupra atmosferei. Bondarenko se miră să-l vadă pe general conducîndu-și singur mașina, un GAZ-469, echivalentul sovietic al Jeepului.

— Nu-i nevoie să mă întrebi, tovarășe colonel. Conduc singur mașina, pentru că aici sus nu ne putem permite să ținem personal inutil, iar eu am fost pilot de luptă. De ce mi-aș încredința viața unui țînc căruia nu i-a mijit încă mustața și care nu știe să schimbe vitezele? Îți plac drumurile noastre?

Deloc, spuse în gînd Bondarenko, în timp ce generalul cobora o pantă în viteză. Drumul avea mai puțin de cinci metri lățime și era înclinat în partea de mașină unde era locul pasagerului.

— Să vezi cum e cînd e înghețat, rîse generalul. Am avut noroc de vreme bună în ultimul timp. Toamna trecută am avut parte numai de ploi, două săptămîni la rînd. Lucru neobișnuit aici. Se presupune că musonul își lasă toată apa pe pămîntul Indiei, dar iarna a fost plăcută, uscată, fără ninsori.

Schimbă viteza cînd drumul deveni drept. Un camion venea din direcția opusă și Bondarenko se stăpîni cu greu să nu se ghemuiască, în timp ce cauciucurile din partea dreaptă a Jeepului se frecară de stîncile ce mărgineau drumul. Pokrîșkin se amuză pe seama lui, ceea ce era de așteptat. Camionul trecu pe lîngă ei cam la un metru distanță și generalul reveni pe mijlocul drumului acoperit cu bitum. Schimbă din nou viteza cînd începură să urce o pantă.

— N-avem nici măcar loc pentru un birou ca lumea — eu, cel puțin nu am, observă Pokrîșkin. Academicienii au prioritate.

Bondarenko văzuse doar unul din turnurile de pază în dimineața aceea, în timp ce alerga în jurul zonei de locuințe și, cînd Jeepul urca ultimii metri, zona de teste pentru Steaua Strălucitoare deveni vizibilă.

Trecură prin trei puncte ale controlului de securitate. Generalul Pokrîșkin opri vehiculul și își arătă permisul la fiecare din ele.

— Turnurile de control? întrebă Bondarenko.

— Toate au asigurate personal zi și noapte. E greu pentru cekiști. A trebuit să instalez calorifere electrice în turnuri, spuse generalul chicotind. Avem aici atîta energie, încît nici nu știm cum s-o mai folosim. Inițial am avut și cîini de pază care alergau între garduri, dar a trebuit să renunțăm. Acum două săptămîni, cîțiva au murit înghețați. M-am gîndit că n-o să meargă treaba asta. Mai avem cîțiva, dar umblă cu paznicii. Aș vrea să scap de ei.

— Dar...

— Cîteva guri în plus de hrănit, explică Pokrîșkin. De îndată ce încep ninsorile, trebuie să aducem hrana cu elicopterul. Un cîine de pază adevărat trebuie să mănînce carne. Știi ce efect are asupra moralului taberei faptul de a hrăni cîinii cu carne, cînd oamenii noștri de știință nu au destulă? Nu merită cîinii atîta bătaie de cap. Comandantul KGB este de acord. Încearcă să obțină permisiunea să scăpăm de ei definitiv. Avem reflectoare puternice în toate turnurile. Putem vedea un intrus cu mult înainte ca un cîine să-l adulmece sau să-l audă.

— Cît de numeroase sînt forțele de pază?

— O companie de pușcași întărită. O sută șaisprezece ofițeri și soldați, comandați de un locotenent-colonel. Sînt cel puțin douăzeci de oameni de pază zi și noapte. Jumătate aici, jumătate pe celălalt masiv. În locul ăsta, doi oameni în fiecare turn tot timpul, plus patru care patrulează și, desigur, cei de la punctele de control ale vehiculelor. Zona e sigură, tovarășe colonel. O întreagă companie de pușcași cu arme grele pe creasta acestui munte. Ca să fim siguri, am ordonat unei echipe Spețnaț să efectueze un exercițiu de asalt în octombrie anul trecut. Arbitrii i-au marcat ca morți înainte de a ajunge la patru sute de metri de perimetrul nostru. Unul chiar era să moară cu adevărat, de altfel. Un locotenent rumen în obraji era să cadă naibii în prăpastie. Mulțumit? întrebă Pokrîșkin. Mulțumit?

— Da, tovarășe general. Vă rog să scuzați prudența mea excesivă.

— Doar n-ai primit frumusețea asta de panglici ca răsplată că ai fost laș, observă cu umor generalul. Eu accept întotdeauna idei noi. Dacă ai ceva de spus, ușa mea nu e niciodată încuiată.

Bondarenko își dădu seama că îi va plăcea de generalul Pokrîșkin. Era suficient de departe de Moscova ca să nu fie nevoit să se poarte ca un imbecil ceremonios și, spre deosebire de majoritatea generalilor, era clar că nu vedea un nimb în oglindă cînd se bărbierea. Poate că existau, totuși, speranțe pentru acest complex. Filitov avea să fie mulțumit.

— Mă simt ca un șoarece pîndit de șoim din văzduh, observă Abdul.

— Atunci fă ce face șoarecele, îi replică Săgetătorul pe un ton sec. Rămîi ascuns.

Își ridică privirea ca să vadă un AN-26. Era la cinci mii de metri înălțime și uruitul turbomotoarelor aproape că nu ajungea pînă la ei. Din păcate, era prea departe pentru o rachetă. Alți lansatori de rachete mujahedini doborîseră cîte un Antonov, dar nu și Săgetătorul. În felul acesta, puteau fi uciși vreo patruzeci de ruși. Și sovieticii învățaseră să folosească avioanele de transport mascate pentru supravegherea solului. Asta le făcea partizanilor viața și mai grea.

Cei doi bărbați mergeau pe o potecă îngustă, pe un alt versant al muntelui, iar soarele încă nu ajunsese la ei, deși aproape toată valea era scăldată în lumină, sub cerul de iarnă fără nori. Poate că odinioară trăiseră acolo vreo două sute de oameni, pînă cc apăruseră bombardierele de mare altitudine. Vedea craterele răspîndite în șiruri neregulate pe o lungime de doi, trei kilometri. Bombele căzuseră în toată valea și cei care nu fuseseră uciși plecaseră în Pakistan, lăsînd în urmă doar pustietatea. Nu exista hrană pe care s-o împartă cu luptătorii pentru libertate, nici ospitalitate și nici măcar o moschee în care să se roage. Săgetătorul încă se mai întreba de ce trebuia să fie atît de nemilos războiul. Era altceva cînd bărbații se luptau între

ei; era o chestiune de onoare, în care putea fi implicat uneori și un dușman vrednic de a fi confruntat. Dar rușii nu luptau așa. *Și ne mai fac pe noi sălbatici...*

Atîtea lucruri aparțineau trecutului. Ceea ce fusese el odinioară, speranțele lui de viitor, toată viața lui din trecut, toate se îndepărtau din ce în ce mai mult cu fiecare zi ce se scurgea. Acum parcă se gîndea la toate astea numai cînd adormea — iar cînd se trezea, visele despre o viață pașnică, liniștită, se risipeau în depărtare, fugind de el, ca ceața dimineții. Dar chiar și aceste vise dispăreau. Mai vedea chipul soției lui, al fiicei și al fiului, dar acum erau ca niște fotografii plate și lipsite de viață, care-i aminteau cu cruzime de vremurile ce nu se mai puteau întoarce. Cel puțin, datorită lor viața lui avea o țintă. Cînd i se făcea milă de victimele lui, cînd se întreba dacă Allah încuviința cu adevărat faptele lui — tot ceea ce la început îl dezgustase — putea să-și închidă o clipă ochii, amintindu-și de ce urletele rușilor muribunzi îi erau la fel de plăcute auzului ca strigătele pasionale ale soției lui.

— Pleacă, observă Abdul.

Săgetătorul se întoarse să privească. Soarele se reflecta pe coada avionului, în timp ce acesta trecea peste crestele din depărtare. Chiar dacă Săgetătorul s-ar fi aflat pe țancul din vîrf, AN-26 tot ar fi fost prea sus. Rușii nu erau proști. Nu zburau decît atît de jos cît erau nevoiți. Dacă voia într-adevăr să doboare unul, va trebui să se apropie de un aerodrom. Era o idee. Săgetătorul începu să-și ordoneze gîndurile în legătură cu această problemă, în timp ce mergea pe nesfîrșita potecă pietruită.

— O să funcționeze? întrebă Morozov.

— Scopul testului este să vedem dacă funcționează, îi explică răbdător inginerul-șef.

Își aminti de vremea cînd fusese și el tînăr și nerăbdător. Morozov avea un potențial real. O dovedeau clar documentele de la universitate. Fiu al unui muncitor de la o fabrică din Kiev, el reușise datorită inteligenței și muncii lui asidue să obțină un post la cea mai prestigioasă instituție de învățămînt a Uniunii Sovietice, unde

obținuse cele mai înalte distincții — suficiente pentru a fi scutit de serviciul militar, ceea ce era un lucru destul de neobișnuit pentru o persoană fără relații printre politicieni.

— Iar acest nou înveliș optic...

Morozov privi oglinda de la o distanță de numai cîțiva centimetri. Amîndoi bărbații purtau halate, măști și mănuși pentru a nu influența suprafața reflectorizantă a oglinzii numărul patru.

— După cum ai bănuit, acesta este unul dintre elementele testului. Sîntem gata, spuse inginerul, întorcîndu-se.

— Dați-i drumul! strigă un tehnician.

Coborîră o scară fixată de o parte a stîlpului, apoi traversară puntea spre inelul de beton care înconjura gaura.

— Destul de adîncă, observă el.

— Da, trebuie să determine cît de eficiente sînt măsurătorile noastre împotriva vibrațiilor.

Inginerul-șef era preocupat de această problemă. Auzi un motor de Jeep și, cînd se întoarse, îl văzu pe comandantul bazei conducînd încă un bărbat în clădirea unde se afla laserul. *Încă un vizitator de la Moscova,* bănui el. *Cum naiba să lucrezi cu toți ștabii ăștia de la Partid în spinare?*

— Îl cunoști pe generalul Pokrîșkin? îl întrebă el pe Morozov.

— Nu. Ce fel de om e?

— Am cunoscut alții mai răi. Ca majoritatea oamenilor, crede că laserele sînt partea importantă. Lecția numărul unu, Boris Filipovici: oglinzile sînt partea importantă — alături de computere. Laserele nu-s bune de nimic, dacă nu reușim să focalizăm energia lor asupra unui anumit punct în spațiu.

Lecția îi dezvăluia lui Morozov care parte a proiectului se afla sub autoritatea acestui om, dar proaspătul inginer știa deja adevărata lecție — tot sistemul trebuia să funcționeze perfect. Un singur segment defect ar transforma cel mai costisitor produs al Uniunii Sovietice într-o grămadă de jucării ciudate.

5

Ochiul șarpelui, chipul dragonului

Boeingul 767 modificat avea două nume. Cunoscut inițial ca *Airborne Optical Adjunct,* i se spunea acum *Cobra Belle*, ceea ce măcar suna mai bine. Aeronava se reducea, în fond, la o platformă destinată transportării unui imens telescop cu infraroșii, potrivit spațiului vast care exista într-un astfel de avion. Proiectanții trișaseră oarecum, desigur, prevăzînd fuzelajul cu o cocoașă dizgrațioasă imediat în spatele punții de zbor care se întindea pe jumătatea lungimii avionului, așa că aparatul 767 aducea mai degrabă cu un șarpe care tocmai înghițise ceva și se înecase cu o bucată prea mare.

Totuși, și mai interesantă la această aeronavă era inscripția de pe coada verticală: U.S. ARMY. Acest fapt, care scotea din fire Aviația Militară, era rezultatul unei ciudate previziuni sau obstinații din partea Armatei, care nici în anii '70 nu renunțase încă la cercetările în domeniul apărării cu rachete balistice, lăsîndu-și „atelierul de marote" (cum erau îndeobște cunoscute asemenea secții) să inventeze senzorii cu infraroșii la AOA.

Aparatul făcea parte acum dintr-un program al Aviației Militare, al cărui nume generic era *Cobra*. El lucra în colaborare cu un radar *Cobra Dane* din Shemya și zbura adeseori împreună cu o aeronavă numită *Cobra Ball* — un 707 modificat — întrucît *Cobra* era numele de cod al unei familii de sisteme menite să identifice rachetele

sovietice. Armata era plină de îngîmfare și satisfacție, văzînd că Aviația Militară avea nevoie de ajutorul ei, deși rămînea precaută vizavi de tentativele continue de a i se fura programul.

Echipajul de zbor trecu prin rutina verificărilor foarte degajat, știind că avea mult timp la dispoziție. Membrii echipajului erau de la Boeing. Pînă acum, Armata rezistase cu succes încercărilor făcute de Aviația Militară pentru a-și aduce propriul personal pe puntea de zbor. Copilotul, fost membru al Aviației Militare, își plimba degetul în jos pe lista cu operațiunile ce trebuiau făcute, enumerîndu-le pe un ton nici entuziasmat, dar nici plictisit, în timp ce pilotul și mecanicul de bord, unul și același cu observatorul, apăsa pe butoane și verifica aparatele de măsurat, pregătind într-un cuvînt aeronava pentru un zbor în siguranță.

Partea cea mai proastă a misiunii era vremea la sol. Shemya, situată în partea de vest a Arhipelagului Aleutinelor, este o insulă mică, avînd o lungime de aproximativ șase kilometri și jumătate și o lățime ce depășește cu puțin trei kilometri, punctul cel mai înalt măsurînd doar șaptezeci și doi de metri deasupra mării cenușii. Ceea ce în Aleutine se considera vreme obișnuită ar fi putut determina închiderea majorității aeroporturilor renumite, iar ceea ce aici se chema vreme proastă trezea echipajului de pe Boeing nostalgia Amtrakului. Printre soldați era foarte răspîndită convingerea că singurul motiv pentru care rușii expediau pentru testare rachete balistice intercontinentale (ICBM) în Marea Ohoțk provenea din dorința de a-i șicana cît mai mult pe americanii care îi monitorizau. Astăzi vremea era destul de bună. Se putea vedea pînă în capătul îndepărtat al pistei, unde luminile albastre erau înconjurate de mici globuri de ceață. La fel ca majoritatea aviatorilor, pilotul prefera lumina zilei, dar, pe timp de iarnă, asta era o excepție. Se rugă în gînd; plafonul trebuia să fie la patru sute șaizeci de metri, iar deocamdată nu ploua. Vînturile laterale constituie și ele o problemă, dar, oricum, vîntul nu bate niciodată cum vrei, aici, sus — sau mai corect, cei

care au proiectat pista n-au știut sau nu le-a păsat că vîntul este un factor important în pilotarea avioanelor.

— Turnul din Shemya, sînt Charlie Bravo, gata pentru deplasarea la sol.

— Charlie Bravo, liber pentru deplasarea la sol. Vîntul e de doi-cinci-zero la cincisprezece.

Turnul nu mai trebuia să precizeze că avionul *Cobra Belle* era numărul unu la rînd. În acel moment, 767 era singura aeronavă prezentă la bază. Aflată pînă atunci, probabil, în California pentru testări, fusese adusă în mare grabă aici, cu numai douăzeci și patru de ore înainte.

— Înțeles. Charlie Bravo rulează.

După zece minute, Boeingul porni pe pistă, începînd ceea ce se presupunea a fi o nouă misiune de rutină.

După alte douăzeci de minute, AOA atinse altitudinea de croazieră de treisprezece mii șapte sute de metri. Călătoria era aceeași alunecare lină cunoscută în cazul avioanelor de pasageri, numai că, în loc să dea pe gît primele pahare și să-și aleagă meniul, oamenii de la bordul acestei aeronave își desfăcuseră deja centurile de siguranță și se puseseră pe treabă.

Instrumentele trebuiau puse în funcțiune, computerele resetate, legăturile de informații reglate, iar legăturile vocale verificate și ele. Aeronava era dotată cu toate sistemele de comunicare cunoscute de om și ar fi avut chiar și un mediu spiritist la bord, dacă programul Departamenului Apărării — exista așa ceva — ar fi progresat cît se sperase inițial. Comandantul era artilerist, avînd o diplomă în astronomie de la Universitatea din Texas. Ultima lui comandă fusese pe o baterie de rachete Patriot, în Germania. În timp ce majoritatea bărbaților se uită la avioane și își doresc să le piloteze, preocuparea lui dintotdeauna fusese aceea de a le doborî de pe cer. Avea aceeași atitudine și în privința rachetelor balistice și își adusese contribuția la elaborarea modificărilor ce puteau permite rachetei Patriot să distrugă alte rachete, pe lîngă aeronavele sovietice. Era totodată foarte familiarizat cu

instrumentele utilizate pentru depistarea rachetelor aflate în zbor.

Colonelul ținea în mînă un raport de la cartierul general al Defense Intelligence Agency (DIA) din Washington, în care i se spunea că, peste patru ore și șaisprezece minute, sovieticii aveau să demareze un test de tragere la SS-25 ICBM. Raportul nu preciza felul în care obținuse DIA această informație, deși colonelul știa că în nici un caz n-o făcuse prin lecturarea unui anunț publicitar în *Izvestia*. Misiunea lui *Cobra Belle* era de a monitoriza tragerea, de a intercepta toate transmisiile de telemetrie de la instrumentele de testare ale rachetei și, lucrul cel mai important, de a fotografia focoasele în timpul zborului. Informațiile colectate urmau să fie analizate ulterior, pentru a se determina performanța rachetei și mai ales precizia lansării focoaselor, subiect de importanță majoră pentru Washington.

În calitate de comandant al misiunii, colonelul nu avea mare lucru de făcut. Tabloul lui de comandă era un panou cu lumini colorate, care indicau starea diferitelor sisteme de bord. Întrucît AOA era un articol relativ nou în inventar, totul la bord funcționa acceptabil. Astăzi, singurul lucru deocamdată „stricat" era un agregat de rezervă la legăturile de informații, așa că un tehnician încerca să-l repare, în timp ce colonelul sorbea din cafea. Era, totuși, un efort pentru el de a părea cît de cît preocupat, deși nu avea nimic special de făcut, dar, dacă se arăta plictisit, însemna că dădea un exemplu prost oamenilor lui. Băgă mîna în buzunarul cu fermoar de pe mînecă ca să-și scoată o bomboană. Dulciurile erau mai sănătoase decît țigările pe care le fuma cînd era locotenent, deși nu erau prea bune pentru dinți, cum obișnuia să-i atragă atenția stomatologul de la bază. După ce supse bomboana vreo cinci minute, colonelul ajunse la concluzia că trebuia să facă, totuși, *ceva*. Își desfăcu centura cu care era legat de scaunul de comandă și se duse în față, pe puntea de comandă.

— Bună dimineața la toată lumea.

Era 00:04 la Lima, sau 12:04 a.m., ora locală.

— Bună dimineața, domnule colonel, răspunse pilotul în numele echipajului. Totul e în regulă, în spate ?

— Pînă acum, da. Cum e vremea în zona de patrulater?

— Strat compact de nori la trei mii șase sute pînă la patru mii cinci sute de metri, îi răspunse navigatorul, ridicînd o fotografie făcută din satelit. Vîntul trei-doi-cinci la treizeci de noduri. Sistemele noastre de navigare se verifică și țin legătura cu ce identifică Shemya, mai adăugă el.

În mod normal, 767 operează cu un echipaj format din doi ofițeri de zbor. Dar nu și în cazul de față. De cînd zborul 007 de la Korean Air fusese doborît de sovietici, toate zborurile peste Oceanul Pacific acordau o mare atenție navigării propriu-zise. Lucrul acesta era cu atît mai mult valabil pentru *Cobra Belle*; sovieticii urau toate dispozitivele însărcinate cu strîngerea de informații secrete. Nu depășeau niciodată linia de opt sute de kilometri distanță față de teritoriul rusesc și nici nu pătrundeau în Zona de Identificare a Apărării Aeriene, dar, cu toate acestea, sovieticii trimiseseră de două ori avioane de vînătoare, pentru ca AOA să-și dea seama că erau vigilenți.

— În fine, se presupune că nu trebuie să ne apropiem prea mult, comentă colonelul.

Stătea rezemat între pilot și copilot și privea pe geam. Ambele motoare cu reacție funcționau bine. Ar fi preferat o aeronavă cu patru motoare pentru un zbor prelungit deasupra apei, dar asta nu depinsese de el. Văzînd că femeia ce îndeplinea funcția de navigator ridicase sprîncenele, mirată de interesul lui în acest domeniu, colonelul o bătu ușor pe umăr, în loc de scuze. Era timpul să plece.

— Cît facem pînă la zona de observație?

— Trei ore și șaptesprezece minute, domnule; trei ore și treizeci și nouă de minute pînă la punctul de traiectorie.

— Cred că am timp să trag un pui de somn, spuse colonelul, îndreptîndu-se spre ușă.

Ieși agale și porni spre partea din spate a avionului, trecînd pe lîngă instalația de telescop, aflată în drum spre

cabina principală. De ce oare membrii echipajului de la acest zbor erau atît de groaznic de tineri? Se gîndesc, probabil, că *am nevoie* de un pui de somn, cînd de fapt eu mă plictisesc de moarte.

În partea din față a avionului, pilotul și copilotul schimbară niște priviri. *Băsinosul ăla bătrîn n-are încredere în noi că sîntem în stare să pilotăm afurisenia asta de avion, așa-i?* Se instalară în scaune, plimbîndu-și ochii după luminile intermitente ale vreunui alt avion, în timp ce pilotul automat dirija aeronava.

Morozov era îmbrăcat la fel ca și ceilalți oameni de știință din camera de comandă, cu un halat alb de laborator, garnisit cu un ecuson de liberă trecere, de la serviciul de siguranță. Era încă în perioada de acomodare, așa că numirea lui în cadrul echipei de comandă era, probabil, doar temporară, deși începea să-și dea deja seama de importanța acestei secțiuni din program. La Moscova, învățase cum funcționează laserele și efectuase niște lucrări de laborator impresionante, cu modele experimentale, fără să fi înțeles însă vreodată cu adevărat că eliberarea energiei prin partea frontală a instrumentelor marca doar începutul sarcinii. În afară de asta, Steaua Strălucitoare repurtase deja o victorie epocală în sfera puterii laserelor.

— Resetează, spuse în cască inginerul mai mare în grad.

Testau calibrarea sistemului, urmărind cu oglinzile o stea îndepărtată. Nici măcar nu avea importanță care stea. Alegeau cîte una la întîmplare, pentru fiecare test.

— Ca un telescop nemaipomenit, nu-i așa? comentă inginerul, uitîndu-se la ecranul televizorului.

— Vă era teamă de stabilitatea sistemului. De ce?

— După cum îți poți imagina și dumneata, avem nevoie de un grad foarte ridicat de precizie. De fapt, n-am testat niciodată întregul sistem. Putem identifica și urmări stelele destul de ușor, dar... Programul e încă nou, prietene. Ca și dumneata, spuse inginerul, ridicînd din umeri.

— De ce nu folosiți radarul pentru selectarea și urmărirea unui satelit?

— Bună întrebare! chicoti bărbatul mai în vîrstă. M-am întrebat și eu același lucru. Ține de protocoalele privind controlul înarmărilor sau nu știu ce tîmpenie de genul ăsta. Deocamdată, zic ei, e suficient să ne furnizeze coordonatele țintelor prin intermediul aparatelor de la sol. Nu-i nevoie să ni le obținem singuri. Prostii! conchise el.

Morozov se rezemă de spătarul scaunului, privind în jurul lui. In cealaltă parte a camerei, membrii echipei de control prin laser își tîrșîiau picioarele agitați, fîțîindu-se de colo-colo, cu o droaie de soldați în civil care șușoteau în spatele lor. Verifică apoi ceasul — încă șaizeci și trei de minute pînă la începerea testului. Unul cîte unul, tehnicienii se retrăgeau în camera de odihnă. El nu simțea nevoia să se relaxeze și nici șeful de secție, de altfel, care se declară în cele din urmă mulțumit de sistemele lui, plasîndu-se pe linia de așteptare, în rezervă.

La 36.000 de kilometri deasupra Oceanului Indian, un satelit american pentru Programul de Susținere a Apărării stătea suspendat pe o orbită geosincronică deasupra unui punct fix. Uriașul telescop Schmidt era orientat permanent spre Uniunea Sovietică, avînd misiunea de a furniza prima alarmă în cazul lansării unor rachete rusești împtriva Statelor Unite. Baza lui de date era conectată la sol prin Alice Springs, Australia, cu diferitele instalații din Statele Unite. Deocamdată, condițiile de vizibilitate erau excelente. Aproape întreaga emisferă vizibilă a pămîntului era cufundată în întuneric, iar vremea rece și geroasă de la sol putea semnala cu mare precizie cea mai măruntă sursă de căldură.

Tehnicienii care monitorizau instalația DSPS din Sunnyvale, California, se amuzau, ca de obicei, numărînd obiectivele industriale. Era vorba de Oțelăriile Lenin din Kazan, marea rafinărie de lîngă Moscova și...

— Atenție toată lumea, anunță sergentul. Avem o emanație de energie la Plesețk. Ca un fel de pasăre care se ridică de pe instalația de testare ICBM.

Maiorul care era de serviciu în această noapte luă imediat legătura telefonică cu „Crystal Palace", cartierul general al Comandamentului Apărării Aerospațiale pentru America de Nord — NORAD — situat lîngă Cheyenne Mountain, Colorado, pentru a se asigura că se copiau datele de pe satelit. Așa și era, desigur.

— Este vorba de lansarea rachetei despre care ni se spunea, își zise el.

Văzură cum imaginea strălucitoare a rachetei lansate începea să se întoarcă, îndreptîndu-se spre est, în timp ce instalația ICBM se arcuia peste traiectoria balistică de zbor, al cărei nume îl purta și racheta. Maiorul avea înmagazinate în memorie caracteristicile tuturor rachetelor sovietice. Dacă aceasta era un SS-25, ar însemna ca prima treaptă să se separe cam... acum.

Pe ecran izbucni o lumină puternică, în mijlocul căreia își făcu apariția o minge de foc, cu un diametru de cinci sute de metri. Camera orbitală funcționa ca un dispozitiv intermitent, modificîndu-și sensibilitatea în funcție de senzorii impresionați de brusca izbucnire de energie calorică. După trei secunde, începu să urmărească traiectoria unui nor de fragmente încălzite, ce se curbau în jos, spre pămînt.

— S-ar zice că a explodat, remarcă sergentul, fără să mai fie nevoie. Înapoi la planșeta de desen, Ivan...

— N-am dezlegat, totuși, problema treptei secundare, adăugă maiorul.

Se întrebă rapid care era de fapt această problemă, însă fără să-i pese prea mult. Sovieticii lansaseră în producție seria-25, începînd să le deplaseze deja pe cărucioare cu șine, pentru o mai mare mobilitate, deși aveau încă probleme cu combustibilul solid. Maiorului îi convenea această situație. La rachete, cel mai mic grad de nefiabilitate face ca utilizarea lor să devină un lucru

foarte riscant. Or, această nesiguranță reprezenta, totuși, cea mai bună garanție pentru pace.

— Crystal Palace, testul a eșuat după cincizeci și șapte de secunde de la lansare. *Cobra Belle* este sus, pentru a monitoriza testul?

— Întocmai, îi răspunse ofițerul de la capătul firului. Le spunem că s-a contramandat.

— Perfect. Noapte bună, Jeff.

La bordul avionului *Cobra Belle*, zece minute mai tîrziu, comandantul misiunii confirmă primirea mesajului și întrerupse legătura radiofonică. Se uită la ceas și oftă. Nu-i venea încă să se întoarcă la Shemya. Căpitanul însărcinat cu baza tehnică a misiunii sugeră că puteau oricum profita de timp pentru a-și calibra instrumentele. Colonelul se gîndi la această propunere și își dădu acordul, încuviințînd din cap. Aeronava și echipajul fiind relativ noi, toată lumea avea nevoie de antrenament. Sistemul de aparate fotografice era reglat în registrul MTI. Un computer ce înregistra toate sursele de energie descoperite de telescop începu să caute doar țintele aflate în mișcare. Tehnicienii de la ecrane urmăreau cum Indicatorul de Ținte Mobile elimina rapid stelele și începea să identifice cîțiva sateliți de joasă altitudine, precum și resturi spațiale orbitale. Sistemul de obiective fotografice era suficient de sensibil pentru a detecta căldura corpului omenesc la o distanță de o mie șase sute de kilometri, așa că în scurt timp țintele fuseseră deja alese. Aparatul de fotografiat se oprea rînd pe rînd asupra lor, luînd imagini pe computerul în cod digital. Deși nu era vorba în principal decît de un exercițiu de antrenament, datele respective urmau să fie trimise automat la NORAD, pentru reactualizarea registrului de informații referitoare la obiectele orbitale.

— Ai realizat o performanță uluitoare a randamentului de energie, spuse calm colonelul Bondarenko.

— Da, încuviință generalul Pokrîșkin. Extraordinar cum funcționează toată chestia asta, nu-i așa? Unul dintre magicienii mei observă ceva și îi spune unui al doilea, care îi povestește și el altuia, iar al treilea zice la rîndul lui ceva care ajunge înapoi pînă la primul și așa mai departe. Avem aici cele mai grozave minți din țară și, cu toate astea, procesul de descoperire nu-i mai științific decît arta de a te împiedica într-un ciot! Asta-i ciudățenia. Dar de-aia și e atît de palpitant, Ghenadi Iosifovici. Este lucrul cel mai palpitant pe care l-am făcut de cînd mi-am dobîndit galoanele de aviator! Locul acesta va transforma lumea. După treizeci de ani de muncă, se prea poate să fi descoperit fundamentul unui sistem menit să protejeze *Rodina* împotriva rachetelor inamice.

Bondarenko era de părere că generalul exagera, testul urmînd să demonstreze cît de mare era această exagerare. Totuși, Pokrîșkin era omul ideal pentru această funcție. Fostul pilot de vînătoare era un geniu în materie de coordonare a eforturilor oamenilor de știință și ale inginerilor, mulți dintre aceștia avînd niște personalități cît un tanc de luptă, deși cu mult mai fragile. Cînd trebuia să terorizeze, teroriza. Cînd trebuia să convingă cu lingușiri, o făcea cu succes. Era rînd pe rînd tatăl, unchiul și fratele tuturor. Numai un rus cu inimă mare putea face așa ceva. Colonelul intuia că piloții de vînătoare cu funcții de comandanți reprezentaseră un bun exercițiu pentru această sarcină; Pokrîșkin fusese, probabil, un strălucit comandant de regiment. Echilibrul dintre presiune și încurajare era foarte greu de menținut, dar acest om reușea să-l păstreze cu o mare ușurință. Bondarenko urmărea îndeaproape cum proceda. Era vorba de lecții utile pentru propria lui carieră.

Camera de comandă era separată de clădirea propriu-zisă unde se aflau laserele, fiind mult prea neîncăpătoare pentru toți oamenii și toate utilajele din ea. Erau acolo peste o sută de ingineri — șaizeci cu doctoratul în fizică — și chiar și cei numiți tehnicieni ar fi putut preda științele la orice universitate din Uniunea Sovietică.

Stăteau jos sau în picioare la mesele lor de lucru. Majoritatea fumau, iar sistemul de aer condiționat, necesar pentru răcirea computerelor, se străduia din răsputeri să mențină aerul curat. Peste tot existau contoare digitale. Majoritatea arătau ore: cea a meridianului din Greenwich, aceasta fiind ora după care se urmăreau sateliții, ora locală și, desigur, ora Moscovei. Alte contoare arătau coordonatele exacte ale satelitului-țintă, Cosmos-1810, care purta codificarea de satelit internațional 1986-102A. Fusese lansat de pe cosmodromul din Tyutatam pe 26 decembrie 1986, fiind încă pe cer, fiindcă nu reușise să se dezorbiteze din cauza negurii din jur. Telemetria indica faptul că sistemele lui electrice erau încă în stare de funcționare, deși orbita lui se deprecia treptat-treptat, cu un perigeu uzual — punctul cel mai de jos de pe orbită — de o sută optzeci de kilometri. Acum se apropia de perigeu, exact deasupra bazei Stelei Strălucitoare.

— Pompați energie! strigă inginerul-șef. Verificarea finală a sistemului.

— Camerele de luat vederi sînt conectate, raportă un tehnician. Fluxurile de criogen sînt la valori normale.

— Dispozitivele de urmărire cu oglinzi funcționează automat, raportă inginerul de lîngă Morozov.

Acesta stătea pe marginea scaunului pivotant, nedezlipindu-și ochii de pe ecranul care deocamdată rămînea gol.

— Computerul în automatizare secvențială, spuse un al treilea.

Bondarenko sorbea din ceai, străduindu-se în zadar să se calmeze. Își dorise întotdeauna să fie de față la lansarea unei rachete spațiale, dar nu izbutise niciodată să aranjeze acest lucru. Și acum era cam la fel. Emoția era copleșitoare. De jur împrejurul lui, mecanismele și oamenii se contopeau într-o entitate unică, menită să declanșeze ceva, fiecare anunțînd rînd pe rînd că, împreună cu mecanismele pe care le avea în sarcină, era gata de acțiune. În cele din urmă se auzi:

— Toate sistemele laser sînt alimentate cu energie și conectate.

— Sîntem gata de tragere, încheie litania inginerul-șef.

Toate privirile se întoarseră spre partea dreaptă a clădirii, unde echipa de la aparatele de fotografiat pentru urmărire își ajustase instrumentele pe o secțiune de orizont înspre nord-vest. Se ivi un punct alb, ridicîndu-se pe bolta neagră a cerului cufundat în întunericul nopții...

— Capturarea țintei!

Inginerul de lîngă Morozov ridică mîinile de pe panoul de comandă, pentru a nu atinge din greșeală vreun buton. Lumina „automatică" clipea intermitent.

La două sute de metri, cele șase oglinzi înșirate în jurul clădirii cu lasere se răsuciră și se întoarseră împreună, ajungînd aproape în poziție verticală față de sol, în încercarea de a urmări o țintă plasată deasupra orizontului crestat și muntos. Pe următoarea movilă, situată ceva mai departe, cele patru oglinzi din bateria de imagini făceau același lucru. Afară răsunau sirenele de alarmă, iar proiectoarele rotative avertizau lumea să se îndepărteze de clădirea cu lasere.

Pe ecranul TV de lîngă pupitrul inginerului-șef era fixată o fotografie a dispozitivului Cosmos-1810. În dorința de a fi siguri încă o dată că se elimina orice posibilitate de eroare, inginerul-șef și alte trei persoane trebuiau să identifice vizual ținta.

— Ăsta e Cosmos-1810, îi spuse căpitanul colonelului de la bordul avionului *Cobra Belle.* O navă deteriorată, pentru acțiuni de recunoaștere. A suferit, probabil, vreo defecțiune la motor — nu a coborît la sol atunci cînd i s-a comandat. Este pe o orbită degeneratoare, cred că mai rezistă încă patru luni. Satelitul trimite în continuare date uzuale de telemetrie. Nimic important, din cîte ne dăm seama, doar că îi spune lui Ivan că mai e încă pe-acolo sus.

— Panourile solare funcționează, probabil, în continuare, observă colonelul. Căldura provine dintr-o sursă internă.

— Mda. Mă întreb de ce nu le opresc... Oricum, temperatura la bord măsoară cincisprezece grade Celsius sau cam așa ceva. Suficient de rece pentru a avea un termen de comparație. La lumina soarelui n-am fi reușit să distingem între ce e la bord și încălzirea solară.

Oglinzile din linia transmițătoarelor cu laser urmăreau lent țintele, dar mișcarea era vizibilă pe cele șase ecrane de televizor care le monitorizau. Un laser cu energie scăzută reacționa la imaginea unei oglinzi, operînd extensia pentru identificarea țintei. Pe lîngă direcționarea întregului sistem, realiză și o imagine cu rezoluție înaltă pe consola de comandă. Identitatea țintei era acum confirmată. Inginerul-șef apăsă pe butonul care „autoriza" întregul sistem. Steaua Strălucitoare ieșise acum complet din mîinile omului, fiind comandată în totalitate de complexul principal de computere al ansamblului.

— Iată unghiul de rotație al țintei, remarcă Morozov către superiorul lui.

Inginerul încuviință. Acul de pe cadran cobora rapid, pe măsură ce satelitul venea spre ei, învîrtindu-se cu o viteză de douăzeci și nouă de mii de kilometri pe oră spre punctul de distrugere. Imaginea pe care o recepționau semăna cu o picătură ușor lunguiață și albă, din cauza căldurii interne proiectate pe un cer lipsit de căldură. Era plasată exact în mijlocul reticulului de țintă, ca un oval alb în vizorul unei puști.

Nu auziră nimic, firește. Clădirea cu lasere era complet izolată termic și fonic. Nici nu văzură nimic la nivelul solului. Dar, privind ecranele de televizor din clădirea centrului de comandă, o sută de oameni își încleștară pumnii în aceeași clipă.

— Ce naiba! exclamă căpitanul.

Imaginea obiectivului Cosmos-1810 se făcu strălucitoare ca soarele. Computerul își reglă imediat sensibilitatea, dar timp de cîteva secunde nu reuși să țină pasul cu modificarea temperaturii survenită în țintă.

— Ce mama dracului a izbit... Domnule, nu poate fi vorba de căldură internă.

Căpitanul dădu o comandă pe tastatură și obținu o informație digitală asupra temperaturii aparente a satelitului. Radiațiile cu infraroșii reprezintă o funcție cu patru puteri. Căldura degajată de un obiect este *pătratul pătratului* temperaturii lui.

— Domnule, temperatura țintei a urcat de la cincisprezece grade C la... s-ar zice o mie opt sute grade C, în două secunde. Și crește în continuare... stați așa, scade — nu, crește iar. Ritmul de creștere este neregulat, aproape că... Acum scade. Ce naiba a fost asta?

În stînga lui, colonelul începu să apese pe diverse butoane pe consola lui de comunicații, activînd o legătură codificată prin satelit cu Cheyenne Mountain. Cînd vorbi, folosi tonul sec pe care soldații profesioniști îl rezervă doar celor mai cumplite coșmaruri. Colonelul știa perfect ce văzuse.

— Crystal Palace, aici *Cobra Belle*. Fiți pregătiți să copiați un mesaj Superflash.

— Sîntem pregătiți.

— Avem un eveniment de energie superioară. Repet, urmărim un eveniment de energie superioară. *Cobra Belle* declară Dropshot. Confirmați.

Palid la față, se întoarse spre căpitan.

La cartierul general NORAD, ofițerul de gardă trebui să se gîndească bine pentru a-și aminti ce era un Dropshot. Cîteva secunde mai tîrziu, el exclamă "Isuse" în cască. După aceea rosti:

— *Cobra Belle*, confirmăm primirea mesajului. Am recepționat Dropshot. Stați pregătiți, pînă punem totul în mișcare aici. Isuse, repetă el, întorcîndu-se spre locțiitorul lui. Transmite o Alarmă Dropshot la NMCC, îi zise el, și spune-le să fie gata pentru recepționarea unor date brute. Găsește-l pe colonelul Welch și fă-mi legătura codificat aici.

După aceea, ofițerul de gardă ridică receptorul telefonului și formă codul șefului său, șeful Comandamentului de Apărare Aerospațială pentru America de Nord, CINC-NORAD.

— Da, îi răspunse o voce morocănoasă la telefon.

— Domnule general, sînt colonelul Henriksen. *Cobra Belle* a decretat o Alarmă Dropshot. Afirmă că tocmai au văzut un eveniment de energie superioară.

— I-ai informat pe cei de la NMCC?

— Da, domnule, și l-am chemat și pe Doug Welch.

— Ai primit deja datele de la ei?

— Le am pregătite, cînd ajungeți aici.

— Foarte bine, domnule colonel. Pornesc acum. Trimite o aeronavă la Shemya să-l aducă pe tipul ăla de la Armată.

Colonelul de la bordul avionului *Cobra Belle* discuta acum cu ofițerul de la comunicații, ordonîndu-i să trimtă toate datele de care dispuneau prin legătură digitală la NORAD și Sunnyvale. Lucrul acesta se realiză în cinci minute. După aceea, comandantul misiunii spuse echipajului de zbor să se întoarcă la Shemya. Mai aveau suficient combustibil pentru încă două ore de patrulare, dar își imagina că în noaptea aceasta nu avea să se mai întîmple nimic. Ce se petrecuse pînă atunci era de ajuns. Colonelul avusese privilegiul de a fi martorul unui lucru pe care puțini oameni în istoria omenirii îl văzuseră vreodată. Tocmai văzuse lumea schimbîndu-se și, spre deosebire de majoritatea oamenilor, înțelegea semnificația acestui lucru. Era o onoare își zise el, de care ar fi preferat să nu aibă niciodată parte.

— Domnule căpitan, au ajuns primii acolo. *Doamne Sfinte.*

Tocmai cînd Jack Ryan se pregătea să iasă de pe autostrada I-495, intrînd într-o intersecție, auzi sunînd telefonul din mașină.

— Da?

— Avem nevoite de tine înapoi aici.

— Perfect.

Legătura se întrerupse. Jack intră în intersecție și rămase pe linia de curbură, luînd-o apoi pe o altă bifurcație ce ducea înapoi pe Washington Beltway, spre CIA. Așa pățea întotdeauna. Își luase liber în acea după-amiază, pentru a se întîlni cu oamenii de la SEC. Se dovedise că

ofițerii companiei erau dezvinovățiți de orice acuzație, inclusiv el — oricum, așa urma să fie, dacă anchetatorii de la SEC aveau să închidă vreodată acest dosar. Nădăjduise să-și încheie ziua de lucru și să se ducă acasă cu mașina. Așa că, întorcîndu-se în Virginia, Ryan bombănea, întrebîndu-se ce criză ce se mai ivise și de data asta.

Maiorul Gregory și trei membri ai echipei lui de informaticieni stăteau în picioare lîngă o tablă neagră, făcînd diagrama fluxului de la pachetul programului lor de control prin oglinzi, cînd în cameră intră un sergent.

— Domnule maior, sînteți chemat la telefon.

— Sînt ocupat, nu poate aștepta?

— E generalul Parks, domnule.

— Vocea stăpînului, bodogăni Al Gregory.

Întinse bucata de cretă celui de lîngă el și ieși din cameră. Ajunse la telefon într-un minut.

— Un elicopter e în drum spre dumneata, ca să te ia, spuse generalul, fără să mai facă vreo glumă.

— Domnule, încercăm să identificăm...

— Te așteaptă un Lear la Kirtland. N-avem timp să te aducem cu un avion comercial. Nu-i nevoie să-ți faci bagajele. Pune-te în mișcare, domnule maior Gregory!

— Să trăiți!

— Ce n-a mers cum trebuie? întrebă Morozov.

Inginerul se holba la consolă, încruntat de supărare.

— Escaladarea termică. Fir-ar să fie! Credeam că depășiserăm problema asta.

În cealaltă parte a încăperii, sistemul laser de mică putere realiza o altă imagine a țintei. Imaginea monocoloră semăna cu o fotografie prim-plan alb-negru, deși ceea ce ar fi trebuit să fie negru era castaniu. Tehnicienii de televiziune împărțiseră ecranul în două, pentru a compara cele două imagini, înainte și după.

— Nici o gaură, remarcă Pokrîșkin pe un ton acru.

— Și ce dacă? spuse Bondarenko, surprins. Dumnezeule, omule, ai topit drăcovenia! Arată de parcă ar fi fost cufundată în oțel lichid.

Ceea ce chiar așa și era. Suprafețele plane erau acum încrețite de la căldura intensă care mai radia încă. Celu-

lele solare înșirate pe corpul satelitului — concepute pentru absorbția energiei luminii — păreau complet arse. La o cercetare mai amănunțită, întregul corp al satelitului era deformat de la energia care îl aruncase în aer.

Cu aceeași expresie, Pokrîșkin dădu din cap.

— Ar fi trebuit să perforăm o gaură în el. Dacă putem realiza acest lucru, ar arăta ca și cum o bucată de resturi spațiale orbitale ar fi intrat în impact cu satelitul. Iată tipul de concentrare de energie pe care vrem să-l obținem.

— Bine, dar acum puteți distruge orice satelit american ați avea chef!

— Tovarășe colonel, Steaua Strălucitoare n-a fost realizată pentru distrugerea sateliților. Putem face deja lucrul ăsta cu destulă ușurință.

Bondarenko sesiză sensul. Într-adevăr, Steaua Strălucitoare fusese realizată pentru acest scop anume, dar performanța de putere, care justificase finanțarea pentru instalație, depășea de patru ori așteptările, iar Pokrîșkin voia să obțină două lucruri deodată: să demonstreze o capacitate antisatelit *și* un sistem ce putea fi adaptat apărării cu rachete balistice. Planuri de om ambițios, deși nu în cel mai adevărat sens al cuvîntului.

Bondarenko lăsă deoparte acest aspect și se concentră cu gîndul asupra celor văzute. Ce nu mersese cum trebuia? Fusese, probabil, o escaladare termică. În timp ce razele laser despicau aerul, transferaseră o fracțiune din puterea lor, sub formă de căldură, în atmosferă. Acest proces tulburase aerul, perturbînd traiectoria optică, mișcînd raza cînd pe țintă, cînd în afara ei, și proiectînd-o totodată pe un spațiu mai larg decît diametrul prevăzut.

Și, cu toate acestea, fusese suficient de puternică pentru a topi metalul la o distanță de o sută optzeci de kilometri! își zise colonelul în sinea lui. Ăsta nu se putea numi eșec. Era un pas uriaș spre o tehnologie cu totul nouă.

— Vreo avarie la sistem? îl întrebă generalul pe directorul proiectului.

— Nu, altfel n-am fi putut capta imaginea de urmărire. S-ar părea că parametrii noștri de compensare atmosferică sînt suficienți pentru obținerea imaginii razei,

dar nu și pentru transmisia de înaltă putere. Succes pe jumătate, tovarășe general.

— Da. Pokrîșkin se frecă la ochi și reluă pe un ton mai ferm. Tovarăși, în seara asta am realizat un mare progres, dar mai rămîn încă multe de făcut.

— Asta mă privește pe mine, zise cel de lîngă Morozov. Rezolvăm noi porcăria asta!

— Mai ai nevoie de vreun om în echipă?

— În parte e o treabă de oglinzi, în parte de computere. Cît știi despre chestiile astea?

— De tine depinde să hotărăști. Cînd începem?

— Mîine. Cei de la telemetrie au nevoie de douăsprezece ore pentru a-și organiza datele. Mă duc pînă acasă cu primul autobuz ca să beau ceva. Familia lipsește încă o săptămînă. Vrei să vii cu mine?

— Ce crezi că a fost asta? întrebă Abdul.

Tocmai ajunseseră în vîrful unei creste, cînd apăruse un meteor. Cel puțin la început, semănase cu dîra aprinsă pe care o lasă un meteor pe cer. Numai că linia aurie subțire rămăsese suspendată acolo și o luase, de fapt, în sus — foarte repede, dar totuși sesizabil.

O linie aurie subțire, își zise Săgetătorul. Aerul din jur strălucise. De la ce, oare, se poate întîmpla așa ceva? Uită pentru o clipă unde și cine era, aducîndu-și aminte de anii de studenție. Căldura putea da o asemenea reacție în aer. Numai căldura. Cînd cade un meteor, fricțiunea de trecere... dar era imposibil ca linia aceasta să fi fost un meteor. Chiar dacă deplasarea în sus fusese o iluzie — lucru de care nu era sigur, ochii îți mai joacă și feste — linia aurie persistase aproximativ cinci secunde. Poate mai mult, reflectă Săgetătorul. Nici mintea nu poate măsura timpul. Hm. Se așeză brusc jos și își scoase carnețelul. I-l dăduse tipul de la CIA și îi spusese să țină un jurnal al evenimentelor. Un lucru util; nu-i trecuse niciodată prin minte. Notă ora, data, locul și direcția aproximativă. Peste cîteva zile, urma să se întoarcă în Pakistan și poate că tipului de la CIA toate aceste însemnări aveau să i se pară interesante.

6

O supoziție la sol

Cînd ajunse, era întuneric. Șoferul lui Gregory ieși dinspre George Washington Parkway, îndreptîndu-se spre intrarea la Pentagon. Paznicul ridică poarta, lăsînd mașina guvernamentală, un Ford comun — în anul acesta, Pentagonul cumpărase Forduri — să urce pe rampă, după care făcu o buclă în jurul cîtorva mașini parcate, pentru a coborî apoi lîngă trepte, în spatele unui autobuz local. Gregory știa destul de bine procedura de rutină: trebuia să-i arate paznicului permisul, să treacă prin detectorul de metale, mergînd apoi pe un culoar plin cu drapele de state, pe lîngă bufet și în josul rampei spre galeria comercială luminată și decorată în stilul unei temnițe subterane din secolul al XII-lea. Locul îi amintea de un joc cu care se distrau în liceu, iar cînd intrase prima oară în poligonul lugubru al clădirii căpătase ferma convingere că autorii se inspiraseră chiar de aici.

Biroul de inițiativă pentru Apărarea Strategică se afla sub holul comercial al Pentagonului (avînd intrarea, de fapt, exact sub patiserie), un spațiu cu o lungime de aproximativ trei sute de metri, care fusese înainte locul de staționare a autobuzelor și taxiurilor — înainte ca apariția bombelor plasate în mașini să fi convins comunitatea de apărare a națiunii că automobilele nu erau tocmai lucrul potrivit pentru a fi păstrat sub structura unei clădiri. Prin urmare, această porțiune a construcției era cel mai nou și

cel mai sigur birou — destinat celui mai nou, dar totodată și celui mai puțin sigur program militar național. Gregory își scoase aici celălalt permis. Îl arătă celor patru bărbați de la secția de pază și securitate, după care îl lipi de panoul de pe perete, care, descifrînd codul electromagnetic, stabili că maiorul putea intra. Trecu printr-o sală de așteptare, îndreptîndu-se spre o ușă dublă din sticlă. Intrînd, zîmbi recepționerului, iar apoi secretarei generalului Parks. Aceasta îl salută dînd din cap, prost-dispusă din cauza faptului că fusese reținută atît de tîrziu.

Aceeași proastă dispoziție o avea și generalul-colonel Bill Parks. În spațiosul său birou se aflau o masă de lucru, o măsuță joasă pentru cafele și discuții confidențiale și o masă mare de ședințe. Pereții erau acoperiți cu fotografii înrămate, ilustrînd diferite activități spațiale, precum și numeroase modele de vehicule spațiale reale și imaginare... și arme. De felul lui, Parks era un om jovial. Fost pilot de încercare, avusese o carieră atît de desăvîșită, încît te-ai fi așteptat să ai de-a face cu o persoană prietenoasă și deschisă. În schimb, însă, Parker avea o fire aproape de pustnic, cu un zîmbet de denota deopotrivă o timiditate fermecătoare și o profunzime calmă. Pe cămașa cu mînecă scurtă cu care era îmbrăcat nu se vedeau numeroasele galoane, ci doar o tresă în miniatură, ce indica funcția de pilot-comandant. Nu era nevoie să impresioneze lumea cu ceea ce făcuse. Putea să o facă și prin ceea ce era. Parks era unul dintre cei mai sclipitori oameni din guvern, categoric între primii zece, dacă nu chiar în fruntea lor. Gregory observă că în seara aceasta generalul nu era singur.

— Ne întîlnim din nou, domnule maior, spuse Ryan, întorcîndu-se.

Ținea în mîini un dosar cu spirală, cam de două sute de pagini, pe care îl parcusese pe jumătate.

Gregory luă drepți în fața asupra lui Parks, raportînd că se prezentase la ordin.

— Cum a fost zborul?

— Nemaipomenit. Sifonul e tot acolo, domnule? Sînt mort de sete.

Parks zîmbi scurt:

— Dă-i drumul, nu ne grăbim chiar atît de mult.

— Băiatul ăsta merită toată afecțiunea, spuse generalul, după ce maiorul închise ușa, ieșind.

— Mă întreb dacă mămica lui știe cu ce se ocupă după școală, chicoti Ryan, după care deveni serios. N-a văzut încă nimic din chestiile astea, nu?

— Nu, n-a avut timp, iar colonelul de la *Cobra Belle* nu ajunge aici decît peste cinci ore.

Jack încuviință din cap. Așa se explica de ce singurii oameni de la CIA prezenți aici erau el și Art Graham, de la unitatea de sateliți. Toți ceilalți aveau o noapte liniștită, în timp ce ei pregăteau raportul complet pentru a doua zi dimineață. Parks ar fi putut s-o șteargă și el, lăsînd treaba în seama savanților lui, numai că nu-i stătea în fire să procedeze așa. Pe măsură ce îl cunoștea mai bine, Ryan îl plăcea tot mai mult pe Parks. Acesta îndeplinea principala cerință pentru un conducător. Avea viziune — și, în plus, Ryan i-o împărtășea. Era un ofițer superior, în uniformă, care ura armele nucleare. Lucrul acesta nu era nemaipomenit de neobișnuit, oamenii în uniformă au tendința de a fi destul de ordonați, iar armele nucleare pot duce la o lume foarte dezordonată. Mulți soldați, marinari și aviatori renunțaseră la opiniile lor, făurindu-și carierele în jurul unor arme despre care nădăjduiau să nu fie folosite niciodată. Parks își petrecuse ultimii zece ani din carieră încercînd să găsească o modalitate de a le elimina. Lui Jack îi plăceau oamenii care încercau să înoate contra curentului. Curajul moral era o calitate mai rară decît cel fizic, adevăr valabil pentru profesiunea militară, dar și pentru oricare alta.

Gregory reapăru cu o cutie de Coca-Cola de la un aparat de lîngă ușă. Lui Gregory nu-i plăcea cafeaua. Era timpul să se apuce de lucru.

— Datele problemei, domnule?

— Avem o bandă video de la *Cobra Belle*. Au fost sus să monitorizeze un test sovietic ICBM. Aeronava lor — un SS-25 — a șters-o, dar comandantul misiunii a decis să mai rămînă sus să-și manevreze jucăriile. Iată ce a văzut.

Generalul luă telecomanda de la videocasetofon și apăsă pe pornire.

— Ăsta e Cosmos-1810, zise Art Graham, arătînd o fotografie. Este o aeronavă de recunoaștere, care l-a scăpat de sub control.

— Imagine cu infraroșii pe TV, nu-i așa? întrebă Gregory, sorbind din Coca Cola. Dumnezeule!

Ceea ce fusese un singur punct luminos se lățise ca un astru, explodînd ca într-un film științifico-fantastic. Imaginea se schimba, pe măsură ce sistemul de luat vederi computerizat încerca să țină pasul cu explozia de energie. La baza ecranului, se vedea un afișaj digital care indica temperatura aparentă a satelitului strălucitor. După cîteva secunde imaginea păli, computerul fiind nevoit din nou să se regleze, pentru a prinde imaginea fixată pe Cosmos.

După una sau două secunde, pe ecran începu să se formeze o nouă imagine.

— Asta e de-acum nouăzeci de minute. Satelitul a trecut peste Hawaii, după cîteva orbite, zise Graham. Avem camere acolo, pentru observarea sateliților ruși. Uită-te la poza pe care ți-am dat-o.

— „Înainte" și „după", așa-i? întrebă Gregory, plimbîndu-și ochii de la o imagine la cealaltă. Panourile solare au dispărut... oho. Din ce e făcut corpul satelitului?

— În cea mai mare parte din aluminiu, spuse Graham. În comparație cu noi, rușii preferă construcțiile mai solide. S-ar putea ca structurile interioare să fie făcute din oțel, dar e mai probabil că au fost făcute din titan sau magneziu.

— Asta ne dă o cifră superioară pentru transferul de energie, zise Graham. Au distrus aeronava. Au încins-o suficient de mult cît să prăjească toate celulele solare și, probabil, cît să distrugă circuitul electric interior. La ce înălțime era?

— O sută optzeci de kilometri.

— Sari Șagan sau locul ăla nou pe care mi l-a arătat domnul Ryan?

— Dușanbe, zise Jack. Locul cel nou.

— Dar noile linii de alimentare cu energie nu sînt încă terminate.

— Mda, remarcă Graham. Pot cel puțin să dubleze energia pe care tocmai am văzut-o demonstrată. Sau, oricum, așa cred ei.

Vorbea cu glasul unui om care tocmai ar fi descoperit că un membru al familiei suferă de o boală fatală.

— Pot vedea din nou prima succesiune de imagini? zise Gregory.

Întrebarea suna aproape ca un ordin. Jack observă că generalul Parks reacționă imediat, îndeplinindu-i solicitarea.

Continuară așa încă cincisprezece minute, cu Gregory stînd în picioare la nici un metru de monitorul televizorului, bînd Coca-Cola și privind fix ecranul. În ultimele trei vizionări, imaginea avansase cadru cu cadru, tînărul maior luîndu-și notițe la fiecare. Pînă la urmă, ajunse la concluzia că văzuse suficient.

— Pot să vă dau o cifră de putere într-o jumătate de oră, dar deocamdată cred că tipii au ceva probleme.

— Expandare, zise generalul Parks.

— Și o dificultate de ochire, domnule. Cel puțin, așa se pare. Îmi trebuie timp să lucrez și un calculator bun. L-am lăsat pe al meu la birou, recunoscu el, încurcat.

La curea, lîngă *beeper,* se vedea un toc gol. Graham îi aruncă un Hewlett-Packard programabil, foarte scump.

— Cum rămîne cu puterea? întrebă Ryan.

— Lăsați-mi un răgaz și am să vă dau o cifră corectă, îi spuse Gregory, de parcă ar fi vorbit cu un copil înapoiat mintal. Pe moment, tot ce știu e că depășește cel puțin de opt ori tot ce putem face noi. Am nevoie de un loc liniștit, unde să pot lucra. Pot să mă duc la bufet? îl întrebă el pe Parks.

Generalul încuviință din cap, iar Gregory ieși.

— *Opt* ori... remarcă Art Graham. Isuse, s-ar putea să fie în stare să despisteze aeronavele DSPS. Este absolut

sigur că pot distruge orice sateliții de comunicare. În fine, există modalități de a-i proteja...

Ryan se simțea un pic pe dinafară. Studiase istoria și economia, nefiind încă pe deplin familiarizat cu limbajul științelor exacte.

— Trei ani, șopti generalul Parks, turnîndu-și niște cafea. Sînt cu cel puțin trei ani înaintea noastră.

— Numai în privința performanței de putere, zise Graham.

Jack se uită de la unul la celălalt, înțelegînd semnificația îngrijorării lor, dar nu și esența propriu-zisă. Gregory se întoarse după douăzeci de minute.

— Am calculat randamentul lor maxim de putere la ceva între douăzeci și cinci și treizeci milioane de wați, anunță el. Dacă presupunem că ansamblul de transmisie are șase lasere, este — mă rog, e suficient, nu-i așa? Totul e să conectezi suficient de multe împreună și să le direcționezi spre o țintă unică.

Gregory făcu o pauză.

— Asta e partea proastă, continuă el. Partea bună este că e clar că au probleme de expandare și escaladare. Nu furnizează putere maximă asupra țintei decît în primele cîteva miimi de secundă. După care au început să expandeze necontrolat. Puterea medie furnizată a fost între șapte și nouă megawați. Și s-ar zice că au avut o problemă de ochire în momentul culminant el expandării. Fie că instalarea dispozitivelor nu este adecvată pentru șocuri, fie că nu se pot adapta ascilațiilor rotaționale ale pămîntului. Sau poate ambele variante. Oricare ar fi adevăratul motiv, au probleme cu o ochire mai precisă decît trei secunde pe arc. Ceea ce înseamnă că nu vor putea să regleze decît la plus sau minus două sute patruzeci de metri pentru un satelit geostaționar — desigur, țintele acestea sînt destul de staționare, iar factorul mișcare ar putea conta în orice eventualitate.

— Cum așa? întrebă Ryan.

— Păi, pe de o parte, dacă lovești o țintă mobilă — iar obiectele spațiale de pe orbite joase deasupra pămîntului se deplasează pe cer destul de repede, cam cu

opt mii de metri pe secundă — înseamnă că avem o mie patru sute de metri pe grad de arc; deci, urmărim o țintă care se deplasează cam cu cinci grade pe secundă. Pînă aici e clar? Escaladarea termică înseamnă că laserul degajă o bună parte din energia lui în atmosferă. Dacă îl urmărești rapid pe cer, înseamnă că trebuie să perforezi în permanență aerul. Numai că escaladarea amintită nu devine cu adevărat periculoasă decît după un timp — ceea ce constituie un avantaj pentru noi. Pe de altă parte, dacă ai probleme de vibrare, de fiecare dată cînd îți schimbi punctul de ochire adaugi o nouă variabilă în geometria ta de vizare, ceea ce înrăutățește mult lucrurile. Trăgînd într-o țintă relativ staționară, cum ar fi un satelit de comunicații, îți simplifici problemele de ochire, dar continuînd să propulsezi aceeași escaladare termică pînă ce îți pierzi aproape toată energia în aer. Ați înțeles ce vreau să spun?

Ryan mormăi ceva afirmativ, deși mintea lui ajunsese din nou într-o zonă situată dincolo de limitele priceperii. Abia înțelegea limbajul în care vorbea tînărul, iar informațiile pe care încerca să le transmită Gregory făceau parte dintr-un domeniu pe care pur și simplu nu-l pricepea. Graham se repezi însă să intervină.

— Vrei să spui că n-avem de ce să ne facem griji în privința asta?

— Nu, domnule! Cînd ai puterea, poți să-ți imaginezi cum să o livrezi. Ce naiba, noi am făcut deja asta. E partea ușoară a problemei.

— După cum ți-am spus, i se adresă inginerul lui Morozov, problema nu e să faci laserele să elibereze puterea — asta e partea simplă a procesului. Dificultatea constă în livrarea energiei spre țintă.

— Computerul tău poate corecta la — cît?

— E vorba, probabil, de o combinație de factori. Vom analiza aceste date astăzi. Factorul principal? Probabil că programarea compensării atmosferice. Am crezut că putem regla procesul de ochire pentru a elimina expansiunea — ei bine, n-am reușit. Trei ani de muncă

teoretică s-au concentrat în testul de ieri. Proiectul meu. Și n-a funcționat cum trebuie.

Rămase încruntat, cu ochii pironiți în zare. Copilul său bolnav fusese operat, iar intervenția chirurgicală nu reușise întru totul, deși doctorii afirmau că existau încă speranțe.

— Așadar, creșterea randamentului laserului provine din asta? întrebă Bondarenko.

— Da. Doi dintre angajații noștri mai tineri — el are numai treizeci și doi de ani, iar ea douăzeci și opt — au propus o modalitate de creștere a diametrului cavității laserului. Ce trebuie să mai realizăm noi este să găsim un control mai bun asupra magneților oscilatorii, spuse Pokrîșkin.

Colonelul încuviință din cap. Problema esențială în cazul laserului fără electroni, asupra căruia se concentrau ambele părți, era aceea de a-l „regla" într-un fel ca pe un radio, alegînd frecvența de lumină pe care doreai să transmiți — oricum, aceasta era teoria. Din punct de vedere practic, randamentul cel mai înalt de putere se situa întotdeauna cam în același ordin de frecvență — și era vorba de niște parametri greșiți. Dacă, în ziua precedentă, ar fi fost în stare să obțină o frevență ușor diferită — care să poată străpunge atmosfera mai eficient — expansiunea termică ar fi putut fi redusă cu cincizeci la sută. Lucrul acesta presupunea însă un control mai bun asupra magneților supraconductori. Erau numiți „oscilanți", întrucît induceau un cîmp magnetic oscilatoriu prin electronii încărcați din cavitatea laserului. Din nefericire, performanța prin care se reușise lărgirea cavității laserului avusese totodată și un efect neașteptat asupra capacității de a controla fluxul cîmpului magnetic. Pînă acum nu se găsise nici o explicație teoretică pentru acest fenomen, iar savanții considerau că era vorba de o problemă minoră, dar încă neidentificată, de ordin tehnic, la nivelul proiectării magneților. La rîndul lor, firește, tehnicienii susțineau că era vorba de o eroare la nivelul explicațiilor teoreticienilor asupra celor petrecute, întrucît ei știau că

magneții funcționau adecvat. Controversele care animaseră deja sala de conferințe erau aprinse, dar cordiale. Cîțiva oameni foarte sclipitori se străduiau împreună să descopere adevărul — cel de tip științific, care nu depindea de opinia omului.

În timp ce își nota cîteva însemnări, Bondarenko depăna în minte toate detaliile. Se considerase cunoscător în materie de lasere — își adusese, în fond, contribuția la un întreg nou program de aplicații în acest domeniu — dar, privind munca făcută aici, se simțea ca un puștan pierdut într-un laborator universitar, minunîndu-se de toate luminile frumoase pe care le vedea. Principala performanță, notă el, era proiectarea cavității laserului. Lucrul acesta permitea o creștere enormă a randamentului de putere și fusese realizat pe o masă de cantină, cînd un inginer și un fizician dăduseră împreună peste o parte din adevăr. Colonelul zîmbi în sinea lui. *Pravda* era, de fapt, cuvîntul pe care îl foloseau. „Adevăr" reprezenta traducerea exactă, iar cei doi tineri licențiați îl rostiseră extrem de natural. Într-adevăr, cuvîntul intrase în circulație la Steaua Strălucitoare, iar Bondarenko se întrebă care era partea de zeflemea în această poveste. „Dar e *pravilno?*" se obișnuia să se întrebe despre un lucru. „E adevărat?"

În fine, își zise el, un lucru era, totuși, suficient de adevărat. Cei doi tineri care se întîlniseră să discute despre viața lor amoroasă — Bondarenko auzise deja mai multe detalii despre această poveste — la o masă de cantină reușiseră să facă împreună un colosal pas înainte în domeniul laserelor. Restul urma să vină la timpul său, își mai zise Bondarenko. Așa se întîmpla întotdeauna.

— Așadar, din cîte se pare, principala dumitale problemă este controlul pe computer, atît al cîmpului fluxului magnetic, cît și al dispunerii oglinzilor.

— Întocmai, domnule colonel, spuse Pokrîșkin, încuviințînd din cap. Avem nevoie de o finanțare și de un sprijin suplimentare pentru a remedia aceste dificultăți. Trebuie să le mai spuneți totodată la Moscova că partea

cea mai importantă a lucrării a fost realizată și testată în practică.

— Tovarășe general, pe mine, unul, m-ați cîștigat.

— Nu, tovarășe colonel. Dumneata ai doar inteligența de a percepe *adevărul*!

Rîseră amîndoi cu poftă, strîngîndu-și mîinile. Bondarenko abia aștepta să plece înapoi cu avionul la Moscova. Trecuse de mult vremea cînd un ofițer sovietic trebuia să se teamă cînd aducea o veste proastă, iar transmiterea unei vești bune nu putea fi decît benefică pentru carieră.

— Păi, nu se poate să folosească optică adaptivă, zise generalul Parks. Ce aș vrea să știu este de unde provin învelișurile lor optice.

— E a doua oară cînd aud de chestia asta.

Ryan se ridică în picioare și începu să se miște în jurul mesei, pentru a se dezmorți.

— Ce se face atîta tevatură cu oglinda asta? E o oglindă de sticlă, nu-i așa?

— Nu chiar de sticlă — nu ar putea face față energiei. În momentul de față, noi folosim cupru sau molibden, zise Gregory. Oglinzile de sticlă au suprafața de reflectare pe spate. La tipul ăsta de oglindă, însă, suprafața de reflectare este pe față. Pe spate se află un sistem de răcire.

— Zău? *Ar fi trebuit să urmezi mai multe cursuri de științe exacte la BC, Jack.*

— Lumina nu se reflectă de pe un metal gol, zise Graham.

Ryan avea impresia că era singurul nătăfleț din încăpere. Și pe deasupra era însărcinat cu redactarea raportului special de informații naționale secrete.

— Lumina se reflectă de pe un înveliș optic. În cazul aplicațiilor cu adevărat precise — un telescop astronomic, bunăoară — ce se vede pe fața oglinzii seamănă cu o peliculă de benzină pe o băltoacă.

— Și atunci, de ce se mai folosește metalul? întrebă Jack. Maiorul îi răspunse:

— Folosim metalul pentru a menține suprafața de reflectare cît mai rece posibil. De fapt, încercăm să

renunțăm la acest material. Proiectul ADAMANT: Dezvoltarea Accelerată a Grupului de Materiale Avansate și Noi Tehnologii. Sperăm ca viitoarele oglinzi să fie făcute din diamant.

— Din *ce*?

— Diamant artificial obținut din Carbon-12 pur — este o formă izotopică a carbonului obișnuit, foarte potrivit pentru scopul nostru. Problema este absorbția energiei, continuă Gregory. Dacă suprafața reține prea multă lumină, energia calorică poate pulveriza învelișul de pe sticlă, iar oglinda se face țăndări. Am văzut o dată cum s-a spart o oglindă de o jumătate de metru. Un zgomot de parcă ar fi pocnit Dumnezeu din degete. În cazul diamantului C-12, avem un material ce se comportă aproape ca un supraconductor de căldură. Se creează, astfel, posibilitatea unei densități sporite a puterii, folosindu-se totodată o oglindă mai mică. General Electric tocmai a aflat cum să fabrice diamante cu proprietăți de piatră prețioasă, pornind de la Carbon-12. Iar Candi încearcă deja să vadă cum putem produce oglinzi dintr-un astfel de material.

Ryan frunzări cele treizeci de pagini de notițe, după care se frecă la ochi.

— Domnule maior, cu permisiunea generalului, vii și dumneata la Langley cu mine. Vreau să informezi personalul nostru științific și tehnologic și să vezi tot ce avem despre proiectul sovietic. Domnule, sînteți de acord? îl întrebă Jack pe Parks. Generalul încuviință din cap.

Ryan și Gregory plecară împreună. Se dovedi că era nevoie de un permis și ca să ieși de aici. Paznicii schimbaseră tura, dar vigilența cu care cercetau fiecare persoană era la fel de meticuloasă. Cînd ajunseră în parcare, maiorul își zise că mașina XJS a lui Jack era „de știab". *Se mai zice oare tot așa?* se întrebă Jack.

— Cum poate ajunge un soldat din infanteria marină să lucreze pentru Agenție? întrebă Gregory, admirînd tapițeria interioară din piele. *Și de unde are atîția bișțari să-și permită așa ceva?*

— Ei m-au invitat. Înainte de asta, predam istoria la Annapolis. *Nici vorbă să fie celebrul Sir John Ryan. În fine, nu cred să mă fi găsit trecut în vreun manual de lasere...*

— Unde ți-ai făcut studiile?

— Licența la Boston College, iar doctoratul mi l-am luat exact acolo, dincolo de rîu, în Georgetown.

— Nu știam că ești doctor, remarcă maiorul.

Pe Ryan îl bufni rîsul.

— Alt domeniu, amice. Îmi vine îngrozitor de greu să înțeleg ce naiba urmăriți voi, dar m-au pricopsit cu sarcina de a explica sensul acestor chestii celor care poartă tratative privind înarmările. În ultimele șase luni, am lucrat cu ei pe partea de informații secrete.

Celălalt reacționă printr-un mormăit.

— Tipii ăștia vor să mă treacă pe linie moartă. Vor să negocieze pînă nu mai rămîne nimic.

— Își fac și ei meseria, spuse Jack, înțelegător. Am nevoie de ajutorul tău pentru a-i convinge că ceea ce faci este important.

— Rușii cred că este important.

— Mda, păi tocmai am văzut și noi, nu-i așa?

Bondarenko coborî din avion și rămase plăcut impresionat descoperind că îl aștepta o mașină oficială. Era un automobil de la Voiska PVO. Îi anunțase generalul Pokrîșkin. Ziua de lucru se încheiase, iar colonelul îi spuse șoferului să-l ducă acasă. Avea de gînd să-și redacteze raportul a doua zi și să-l prezinte colonelului Filitov, iar mai tîrziu, poate, să-l informeze chiar pe ministru. Bînd un pahar de vodcă, se întrebă dacă Pokrîșkin nu-l manipulase — nu știa expresia occidentală „lucrase" — prea mult pentru a crea o falsă impresie. Nu suficient, își zise el. Generalul se străduise din răsputeri să-și vîndă atît programul, cît și pe sine, dar asta nu era doar *pokajuka*. Nu sabotaseră testul și fuseseră sinceri în detalierea problemelor. Tot ceea ce pretindeau le trebuia cu adevărat. Nu, Pokrîșkin avea o misiune, fiind dispus să-și pună cariera... mă rog, dacă nu la spate, măcar deoparte;

iar asta era tot ce se putea cere, în mod rațional. Dacă își făurea propriul imperiu, acesta merita oricum tot efortul.

Modul de preluare se dovedi deopotrivă unic și rutinier. Galeria comercială era efectiv obișnuită, o alee acoperită, cu nouăzeci și trei de magazine, plus un grup de cinci estrade mici. Erau șase magazine de încălțăminte și trei de bijuterii. Tipic pentru asemenea locuri în Vest, exista și un magazin cu mărfuri de sport destinate sportivilor și un perete plin de puști de vînătoare Winchester model 70, articole pe care nu le prea vezi în Est. Galeria mai avea și trei puncte comerciale cu confecții bărbătești de bună calitate, precum și șapte magazine de confecții pentru femei. Unul dintre acestea se învecina direct cu magazinul de arme.

Lucrul acesta îi convenea proprietarei magazinului Eve's Leaves, întrucît magazinul de arme era dotat cu un sistem de alarmă antifurt foarte sofisticat; de aceea, profitînd totodată și de personalul de pază al galeriei, ea își putea permite să comercializeze o cantitate importantă de confecții pentru femei, fără a fi nevoită să cheltuiască prea mult pe polițele de asigurare. Magazinul se lansase destul de timid — modelele în vogă la Paris, Roma și New York nu corespundeau prea bine gustului agreat în partea de vest a fluviului Mississippi, decît poate de-a lungul Coastei Pacificului — însă o bună parte din comunitatea universitară provenea de pe ambele coaste, conservîndu-și preferințele și obiceiurile. Anne Klein II n-avea nevoie să se arate prea mult la cluburile provinciale, pentru a deveni un subiect de senzație și în Munții Stîncoși.

Ann intră în magazin. Proprietara știa că era o clientă pentru care găsea cu ușurință confecții pe măsură. Fiind exact talia șase, proba, totuși, hainele pentru a vedea cum îi vin. N-avea nevoie niciodată de vreo modificare, ceea ce simplifica lucrurile pentru toată lumea, permițîndu-i proprietarei să-i facă o reducere de cinci la sută la mărfurile cumpărate. Pe lîngă avantajul taliei potrivite, Ann cheltuia totodată o mulțime de bani aici — niciodată mai

puțin de două sute de dolari la o vizită. Era o clientă permanentă, venind cam la șase săptămîni o dată. Proprietara nu știa cu ce se ocupa, deși arăta și se purta ca un medic. Foarte precisă, foarte meticuloasă în toate. În mod ciudat, plătea cu banii jos, alt motiv pentru reducerea de care beneficia, avînd în vedere că firmele de cărți de credit primeau un procentaj din cifra de vînzări în schimbul unei garanții de plată. Astfel, un procent de cinci la sută revenea proprietarului. Ce păcat, își zise proprietara magazinului, că nu toți clienții ei procedau la fel. Ann avea ochii căprui și senzuali și un păr castaniu, ușor ondulat, tuns pînă la nivelul umerilor. Era sveltă și minionă. Un alt lucru ciudat consta în faptul că nu folosea nici un fel de parfum; un motiv întemeiat pentru ca proprietara s-o considere medic. La asta se adăugau oreie la care venea de obicei — niciodată cînd era aglomerație, de parcă ar fi fost întru totul stăpînă pe timpul și pe viața ei. Acesta era, probabil, adevărul, iar ideea că era „medic" se potrivea perfect imaginii persoanei. Ceea ce pe proprietară o impresiona teribil. De fiecare dacă cînd Ann se mișca, puteai sesiza alura ei hotărîtă.

Luă fusta și bluza, pornind spre cabinele de probă din spate. Fără ca proprietara magazinului să fi remarcat, Ann folosea întotdeauna aceeași cabină de probă. După ce intră, își desfăcu fermoarul de la fustă și își descheie nasturii de la bluză, dar, înainte de a-și pune confecțiile pe care vroia să le probeze, băgă mîna sub băncuța de lemn și scoase o casetă de microfilm, care fusese lipită acolo cu o seară înainte. O vîrî în poșetă, după care se îmbrăcă și ieși ca să se admire în oglinzi.

Cum or putea americancele să poarte porcării din astea? se întrebă Tania Bisiarina, zîmbind în oglindă. Căpitan în Direcția Întîi (cunoscută și sub denumirea „Pentru Străinătate") a KGB-ului, Ann prezenta rapoarte la Direcția T, care supraveghează lucrările și spionajul științific, în cooperare cu Comitetul de Stat pentru Știință și Tehnologie. La fel ca și Edward Foley, funcționa ca agent independent. Numele de cod al agentului era Livia.

Costul confecțiilor se ridica la două sute șaptezeci și trei de dolari, iar căpitanul Bisiarina plăti cu bani gheață. Își spuse în gînd că trebuia să țină minte să poarte aceste haine cînd urma să mai vină pe la magazin, chiar dacă arătau oribil.

— Pe curînd, Ann, îi spuse proprietara.

Acesta era singurul nume sub care era cunoscută în Santa Fe. Căpitanul se întoarse și îi făcu cu mîna. Cu toată prostia ei, proprietara magazinului era o femeie destul de plăcută. Ca orice ofițer de spionaj competent, căpitanul arăta și se purta perfect normal. În contextul acestei zone, asta însemna să se îmbrace cu o eleganță ponderată, să conducă o mașină bună, dar nu extravagantă, și să aibă un mod de viață menit să sugereze un confort înstărit, dar la limita bogăției propriu-zise. Din acest punct de vedere, America nu era o țintă dificilă. Dacă aveai un stil de viață corect, nimeni nu se întreba de unde proveneau mijloacele necesare. Trecerea frontierei fusese o experiență aproape comică. Pierduse atîta vreme pentru obținerea actelor și pentru punerea la punct a detaliilor aferente „poveștii" vieții ei, iar paza de frontieră nu făcuse decît să pună un cîine să-i adulmece mașina în căutare de droguri — intrase pe la frontiera mexicană din El Paso — făcîndu-i apoi cu mîna și zîmbind. *Iar din cauza asta* — surîse ea în sinea ei, la opt luni de la acea întîmplare — *efectiv m-am simțit incitată.*

Drumul cu mașina spre casă îi luă Liviei patruzeci de minute, verificînd mereu, ca de obicei, să nu fie urmărită. După ce ajunse, developă filmul și făcu fotografiile: nu chiar la fel de bine ca Foley, dar acceptabil. Imaginile obținute erau cópii ale unor acte guvernamentale autentice. Puse filmul developat într-un mic aparat de proiecție și direcționă imaginea pe peretele alb din baie. Bisiarina avea o formație tehnică, acesta fiind unul dintre motivele pentru care primise misiunea actuală, așa că știa oarecum să interpreteze ceea ce tocmai obținuse. Era convinsă că superiorii ei aveau să fie încîntați.

A doua zi dimineață livră informația, iar fotografiile trecură granița în Mexic, pe o remorcă de autovehicul aparținînd unui concern de transport, cu sediul în Austin. La sfîrșitul zilei, fotografiile urmau să ajungă la Ambasada Sovietică din Mexico City, iar în ziua următoare în Cuba, de unde trebuiau să plece cu un avion Aeroflot direct la Moscova.

7

Catalizatorii

— Așadar, tovarășe colonel, care este estimarea dumitale? întrebă Filitov.

— Tovarășe, cred că Steaua Strălucitoare este cel mai important program din Uniunea Sovietică, zise Bondarenko cu convingere.

Îi întinse patruzeci de pagini scrise de mînă.

— Iată primul proiect al raportului meu. L-am făcut în avion. Îl dau azi la dactilografiat, dar m-am gîndit că o să vreți...

— Te-ai gîndit foarte bine. Din cîte înțeleg, au făcut un test...

— Acum treizeci și șase de ore. Am văzut testul și mi s-a permis să inspectez o bună parte din utilaje, atît înainte, cît și după. Am rămas profund impresionat de instalație și de cei care lucrează acolo. Dacă îmi permiteți, vă rog, generalul Pokrîșkin este un ofițer remarcabil, omul ideal pentru acest post. În mod cert nu e un carierist, ci mai degrabă un excelent ofițer cu vederi progresiste. Să știi cum să-i iei pe toți academicienii de pe vîrful acela de deal nu-i o sarcină ușoară.

Misa mormăi, dîndu-i dreptate.

— Știu și eu cum sînt academicienii. Vrei să spui că le-a făcut o organizare de unitate militară?

— Nu, tovarășe colonel, dar Pokrîșkin și-a dat seama cum trebuie să se poarte cu ei ca să fie deopotrivă fericiți și productivi. Există un simț al... un simț al misiunii la Steaua Strălucitoare care este rar întîlnit chiar și în rîndul

cadrelor ofițerești. Nu este o afirmație nechibzuită, Mihail Semionovici. Am fost deosebit de impresionat de toate aspectele operațiunii. Poate că e la fel și la instalațiile spațiale. Am auzit că așa e, dar, nefiind niciodată acolo, nu pot face o comparație.

— Și sistemele propriu-zise?

— Steaua Strălucitoare nu este deocamdată o armă. Există încă dificultăți tehnice. Pokrîșkin le-a identificat și mi le-a explicat în amănunt. Pentru moment, este vorba doar de un program experimental, dar performanțele cele mai importante au fost deja atinse. Peste cîțiva ani, va fi o armă cu un potențial enorm.

— Ce poți să-mi spui de costuri? întrebă Mișa, iar Bondarenko ridică din umeri.

— Imposibil de estimat. Va fi scump, dar partea costisitoare a programului, faza de cercetare și dezvoltare, a fost în mare proporție realizată. Costurile reale de producție și tehnologie ar trebui să fie mai reduse decît s-ar bănui inițial — asta pentru armele propriu-zise. Nu pot evalua costurile utilajelor de susținе secundare, radarele și sateliții de supraveghere. Oricum, acest aspect nu a făcut obiectul documentării mele.

În afară de asta, ca toți soldații din lume, Bondarenko privea lucrurile din punctul de vedere al misiunii, nu al costurilor.

— Și fiabilitatea sistemului?

— Aceasta va fi o problemă, rezolvabilă însă. Laserele individuale sînt complexe și greu de întreținut. Pe de altă parte, instalînd un număr mai mare decît cel efectiv necesar pentru obiectiv, am putea să le supunem unui program de întreținere regulat, avînd permanent în funcțiune stocul de lasere cerut. De fapt, aceasta este metoda propusă de inginerul-șef al proiectului.

— Atunci, înseamnă că au rezolvat problema randamentului de putere?

— În proiectul de raport, am prezentat o descriere generală a acestui aspect. Documentul final va fi mai clar în această privință.

Misa catadicsi să zîmbească.

— Suficient de clar cît să înțeleg și eu?

— Tovarășe colonel, replică Bondarenko grav, știu perfect că înțelegeți mult mai bine problemele tehnice decît vă place să recunoașteți. Aspectele importante ale performanței de putere sînt, de fapt, foarte simple — în teorie, vreau să spun. Detaliile tehnologice exacte sînt destul de complexe, dar pot fi deduse cu ușurință din respectarea dimensiunilor cavității de lansare. Ca și în cazul primei bombe atomice, odată descrisă teoria, tehnologia poate fi pusă în practică.

— Excelent. Poți să-ți termini raportul pînă mîine?

— Da, tovarășe colonel.

Misa se ridică în picioare. Bondarenko îi urmă exemplul.

— Am să citesc în după-amiaza asta raportul preliminar pe care l-ai făcut. Dă-mi mîine raportul complet și am să-l rumeg în weekend. Săptămîna viitoare îl vom informa pe ministru.

Misterioase sînt căile lui Allah, își zise Săgetătorul. Deși își dorise enorm să distrugă o aeronavă de transport sovietică, nu-i mai rămînea acum decît să se întoarcă acasă, în orașul riveran Gaznîi. Nu plecase din Pakistan decît cu o săptămînă în urmă. Cîștigase mult timp și înaintase bine, avînd în vedere că o furtună locală țintuise la sol avioanele rusești în ultimele cîteva zile. Cînd ajunse, aducînd o rezervă proaspătă de rachete, îl găsi pe comandant plănuind un atac asupra aeroportului de la marginea orașului. Toată lumea resimțea asprimea iernii, iar necredincioșii lăsaseră posturile de pază în exterior pe seama soldaților afgani aflați în serviciul guvernului trădător de la Kabul. Aceștia nu știau însă că maiorul, care avea sub comandă batalionul de serviciu în acel perimetru, lucra pentru mujahedinii din zonă. Perimetrul urma să fie deschis la momentul potrivit, asigurînd cale liberă celor trei sute de luptători de gherilă pregătiți să atace tabăra sovietică.

Se preconiza un atac major. Partizanii care luptau pentru libertate erau organizați în trei detașamente, fiecare cu cîte o sută de membri. Toate trei trupele erau angajate în acest atac; căpetenia lor înțelegea utilitatea unei rezerve tactice, numai că frontul ce trebuia acoperit era prea mare pentru efectivul pe care îl avea în subordine. Era un risc, dar el și oamenii lui trecuseră mereu prin asemenea riscuri, încă din anul 1980. Ce mai conta unul în plus? Ca de obicei, căpetenia urma să se găsească în locul cel mai primejdios, iar Săgetătorul lîngă el. Se îndreptau spre aerodromul cu avioanele inamice aflate în bătaia vîntului. La primul semn de pericol, sovieticii erau pregătiți să deplaseze aeronavele, atît pentru a degaja locul, cît și pentru a le folosi în scopuri defensive. Săgetătorul cercetă cu binoclul patru elicoptere Mi-24, constatînd că toate aveau sub aripile butucănoase piese de artilerie. Mujahedinii nu dispuneau decît de un singur mortier pentru a le avaria la sol, așa că Săgetătorul trebuia să stea mai în spatele valului atacator, pentru a asigura sprijinul necesar. Nu era timp pentru a recurge la capcana obișnuită, dar, oricum, noaptea lucrul acesta conta prea puțin.

La o sută de metri în față, căpetenia se întîlni la locul stabilit cu maiorul din armata afgană. Se îmbrățișară, proslăvindu-l pe Allah. Fiul rătăcitor revenise la matca islamică. Maiorul îi raportă că doi dintre comandanții lui de companie erau gata să acționeze conform planului, deși comandantul companiei a treia rămăsese loial sovieticilor. După cîteva minute, un sergent de încredere urma să-l ucidă pe acest ofițer, dînd posibilitatea astfel ca sectorul respectiv să fie folosit pentru retragere. De jur împrejurul lor, oamenii așteptau în bătaia vîntului geros. După ce sergentul își îndeplinea misiunea, trebuia să le dea un semnal luminos.

Căpitanul sovietic și locotenentul afgan erau prieteni, ceea ce la o reflecție mai adîncă îi surprindea pe amîndoi. Lucrul acesta se datora faptului că ofițerul sovietic făcuse

un efort real de a respecta tradițiile indigenilor, iar omologul său afgan era convins că marxism-leninismul reprezenta calea spre viitor. Nimic nu putea fi mai rău decît rivalitățile și vendetele tribale, care marcaseră această țară nefericită de-a lungul întregii ei istorii. Depistat de timpuriu ca un candidat promițător pentru convertirea ideologică, fusese expediat în Uniunea Sovietică, unde i se arăta cît de bine mergeau lucrurile — în comparație cu Afganistanul — mai ales în privința serviciilor sanitare publice. Tatăl locotenentului murise cu cincisprezece ani în urmă, din cauza unei infecții la braț, iar datorită faptului că nu fusese niciodată în grațiile șefului de trib, fiul său unic nu se bucurase de o tinerețe idilică.

Cei doi bărbați se uitau împreună la o hartă, stabilind activitățile de patrulare pentru săptămîna următoare. Trebuiau să patruleze tot timpul în zonă, pentru a-i îndepărta pe banditii mujahedini. Astăzi patrularea se afla în sarcina companiei a doua.

Un sergent intră în buncărul centrului de comandă, cu un mesaj. Chipul lui nu trăda mirarea ce îl cuprinsese găsind acolo doi ofițeri în loc de unu. Cu mîna stîngă, întinse plicul locotenentului afgan. În palma dreaptă ținea plăselele unui cuțit, cu lama în sus sub mîneca umflată a tunicii în stil rusesc cu care era îmbrăcat. Încerca să rămînă impasibil sub privirea fixă a căpitanului rus, prefăcîndu-se a nu-i da atenție ofițerului pe care fusese însărcinat să-l omoare. În cele din urmă, rusul se întoarse cu spatele, privind afară printr-o fantă strategică pentru arme, din peretele buncărului. Aproape ca la o indicație scenică, ofițerul afgan azvîrli mesajul pe masa unde se afla harta și își formulă răspunsul.

Rusul se întoarse brusc. Ceva îl alertase, făcîndu-l să presimtă primejdia înainte de a mai avea timp să se întrebe despre ce era vorba. Văzu brațul sergentului mișcîndu-se rapid de jos în sus, spre grumazul prietenului său. Căpitanul sovietic duse mîna la pușcă, în timp ce locotenentul se arunca înapoi, pentru a evita prima lovitură. Reuși să scape numai deoarece cuțitul sergentului se

agățase în mîneca mult prea lungă a tunicii. Înjurînd, sergentul izbuti să scoată cuțitul și se năpusti în față, spintecînd abdomenul victimei. Locotenentul țipă, dar reuși să-i prindă pe sergent de încheietura mîinii, evitînd o rană la organele vitale. Cu fețele aproape lipite, cei doi bărbați își simțeau respirația unul celuilalt. Chipul unuia era prea șocat pentru a mai exprima spaima, iar al celuilalt prea mînios. Pînă la urmă locotenentul scăpă cu viață, datorită lungimii nepotrivite a unei mîneci de tunică, sovieticul avînd astfel timp să ridice piedica puștii și să descarce zece gloanțe în corpul asasinului. Sergentul se prăbuși fără să mai scoată un sunet. Locotenentul își privi mîna însîngerată. Căpitanul dădu alarma, strigînd.

Zgomotul tipic al puștii Kalașnikov se auzi la patru sute de metri distanță, în locul unde așteptau mujahedinii. Aceiași gînd le trecu tuturor prin minte: planul eșuase. Din nefericire, nu era prevăzută nici o soluție alternativă. În stînga lor, pozițiile companiei a treia se luminară brusc cu focuri de arme. Trăgeau în aer — nu existau luptători de gherilă acolo — dar zgomotul era menit să alerteze pozițiile rusești situate la trei sute de metri în față. Căpetenia ordonă oamenilor lui să se deplaseze, totuși, înainte, susținuți de aproape două sute de soldați din armata afgană, pentru care trecerea de partea partizanilor venise ca o ușurare. Efectivul uman suplimentar nu schimba însă cu mult lucrurile, așa cum ar fi fost de așteptat. Acești noi mujahedini nu aveau alte arme grele, în afara celor cîteva mitraliere cu servanți, iar singurul mortier al căpeteniei era greu de pus în funcțiune.

Săgetătorul înjură văzînd luminile stingîndu-se pe aerodrom, la trei kilometri depărtare. În locul lor, apărură dîre luminoase oscilante, proiectate de lanternele echipajelor care alergau spre aparatele de zbor. După cîteva clipe, aparatele de iluminat cu parașută începură să transforme noaptea în zi. Vîntul aspru dinspre răsărit le împingea repede departe, dar apăreau mereu altele. Nu-i rămînea altceva de făcut decît să-și activeze lansatorul.

Văzu elicopterele și unicul AN-26 pentru transport. Cu mîna stîngă, ridică binoclul la ochi și zări aeronava cu două motoare care, cu aripile ei mari, semăna cu o pasăre adormită într-un cuib descoperit. Cîțiva oameni alergau deja spre avion. Își îndreptă din nou binoclul spre zona cu elicoptere.

Primul se ridică un aparat Mi-24, luptîndu-se să capete altitudine, în ciuda rafalelor de vînt și a tirurilor de mortier care începuseră să cadă în perimetrul aerodromului. Proiectilele cu fosfor căzură la cîțiva metri de un alt aparat Hind, iar masa slabă, incandescentă, aprinse combustibilul elicopterului Mi-24; echipajul sări afară, unul dintre piloți fiind cuprins de flăcări. Reușiră să iasă din zona periculoasă, cînd aeronava explodă, antrenînd în erupție și un alt Hind. Ultimul elicopter decolă după cîteva clipe, legănîndu-se îndărăt, și dispăru în bezna nopții, cu luminile stinse. Ambele elicoptere urmau să vină înapoi — Săgetătorul era convins de asta, dar oricum reușiseră să distrugă două la sol, ceea ce era peste așteptările lor.

Restul, în schimb, mergea prost. Tirurile de mortiere cădeau în fața trupelor de asalt. Vedea focuri de arme și explozivi. Peste toate aceste zgomote, se auzea vacarmul de pe cîmpul de luptă: strigătele de luptă ale combatanților și țipetele răniților. De la o distanță așa mare, era imposibil să-i deosebești pe ruși de afgani. Pe el nu-l privea, însă, acest aspect.

Săgetătorul nu avea nevoie să-i mai spună lui Abdul să măture cerul în căutarea elicopterelor. Încercă să folosească lansatorul de rachete pentru a depista căldura invizibilă a motoarelor. Nu descoperi nimic, așa că își îndreptă atenția spre singurul avion pe care îl mai putea vedea. Proiectilele mortierului cădeau acum aproape de aparatul AN-26, dar echipajul de zbor pornise deja motoarele. După cîteva momente, deslușì o mișcare laterală. Evaluînd intensitatea vîntului, Săgetătorul ajunse la concluzia că aeronava urma, probabil, să intre direct în vînt, virînd apoi stînga deasupra porțiunii de perimetru

aflată în siguranță. Ascensiunea era dificilă în aceste condiții atmosferice, iar pilotarea avionului în viraj urma să diminueze altitudinea, din cauza accelerării. Săgetătorul îl bătu pe Abdul pe umăr și începu să alerge spre stînga. După o sută de metri, se opri și se uită din nou după avionul sovietic. Deja în mișcare, aeronava căpăta viteză, avansînd prin hîrtoapele și norii de praf de pe pista înghețată.

În picioare, Săgetătorul se opri și orientă racheta mai bine spre țintă; aceasta țiui imediat, găsind motoarele fierbinți în bezna rece a nopții.

— V-1! strigă copilotul peste vacarmul luptelor și al motoarelor.

Nu-și dezlipea ochii de pe instrumente, în timp ce pilotul se căznea să mențină avionul drept.

— V-R — *rotește!*

Pilotul trase de mansă. Botul aeronavei se ridică, iar avionul AN-26 se săltă, în sfîrșit, de pe pista prăfuită. Copilotul retrase imediat trenul de aterizare pentru a reduce sarcina, ușurînd astfel mărirea vitezei într-un ritm mai rapid. Pilotul vira ușor dreapta, evitînd zona de concentrare maximă a tirurilor de la sol. După ce scăpa de pericol, urma să revină spre nord, în direcția Kabul. În spatele lui, navigatorul nu primea diagramele, ci dădea drumul la aparatele de iluminat cu parașută, la fiecare cinci secunde. În ciuda aparențelor, acestea nu ușurau munca țintașilor de jos. Dimpotrivă, aveau menirea de a deruta lansatoarele de rachete de la sol. Potrivit instrucțiunilor din manual, aceste lumini trebuiau aruncate cu o frecvență de cinci secunde.

Săgetătorul cronometră cu atenție luminile cu parașută. Auzea perfect țiuitul detectorului, cînd acestea ieșeau prin trapa avionului și se aprindeau. Trebuia să se fixeze pe motorul din partea stîngă a avionului și să-și calculeze bine momentul tragerii, pentru a lovi ținta. Măsurase deja în minte punctul de apropiere maximă — aproximativ nouă sute de metri — și, exact înainte de a-l

atinge, avionul aruncă o altă lumină. După o secundă, detectorul reveni la tonalitatea de recepție normală, iar el apăsă pe trăgaci.

Ca de obicei, ori de cîte ori simțea vibrînd tubul lansatorului în mîini, senzația pe care o avea semăna cu ușurarea care urma actului sexual. Concentrat asupra punctului de flacără galbenă, nu mai auzi nici zgomotele luptei din jur.

Navigatorul tocmai lansase o altă lumină cu parașută, cînd proiectilul Stinger lovi motorul din partea stîngă. Pe moment, se simți indignat — manualul dădea instrucțiuni eronate. Alta fu însă reacția imediată a inginerului de zbor. Automat el acționă maneta de anulare a avariei, lăsînd în funcțiune turbina numărul unu. Manevra oprise astfel fluxul de combustibil, întrerupsese curentul electric, modificase unghiul elicei și pusese în funcțiune extinctorul. Pilotul apăsă pe pedala de direcție, pentru a compensa deviația spre stînga cauzată de pierderea puterii motrice pe această latură, și împinse botul avionului în jos. Comanda era periculoasă, dar inginerul de zbor trebuia să opteze între viteză și altitudine, iar viteza era esențială în acest moment. Tehnicianul raportă că rezervorul de combustibil din partea stîngă era perforat, dar că nu mai aveau decît o sută de kilometri pînă la Kabul. Ceea ce surveni după aceea se dovedi însă mai periculos:

— Alarmă de incendiu la numărul unu!

— Scoate trenul!

— Executat! Nu mai funcționează nimic!

Pilotul se abținu să privească în jur. Se afla la numai o sută de metri deasupra solului și nu voia ca atenția să-i fie distrasă de ceva. Cu coada ochiului, sesiză o flacără portocalie, dar o ignoră. Își plimbă privirea de la linia orizontului la vitezometru și înapoi.

— Pierdem altitudine, raportă copilotul.

— Încă zece grade trimere, ordonă pilotul.

Aprecia că avea suficientă viteză pentru a se încumeta. Copilotul se aplecă pentru a deschide trimerele cu zece grade, sortind astfel pieirii aeronava și pasagerii.

Explozia rachetei avariase liniile hidraulice spre trimerele din partea stîngă. Presiunea sporită necesară reglării fisură ambele linii, iar trimerele de pe aripa stîngă se retraseră fără nici un semn de avertizare. Din cauza pierderii de altitudine pe partea stîngă, avionul aproape că se dădu peste cap, dar pilotul reuși să-l redreseze. Totul funcționa prost acum. Avionul începu să se prăbușească, iar pilotul țipă să se furnizeze mai multă putere, știind că motorul din partea dreaptă avea un perete ignifug. Se ruga ca zborul la joasă altitudine, cu efect de aer dedesubt, să-i salveze aeronava, numai că îi era aproape imposibil să mențină aparatul drept, dîndu-și seama că se prăbușeau mult prea repede. Trebuia să aterizeze. În ultimul moment, aprinse luminile de aterizare, pentru a găsi o suprafață plană. Dar sub el se întindea un cîmp de stînci. Într-un ultim efort de a controla aparatul, reuși să dirijeze prăbușirea între două stînci mai mari. Cu o secundă înainte ca avionul să lovească solul, pilotul trase o înjurătură. Nu era un strigăt de disperare, ci unul de furie.

La un moment dat, Săgetătorul crezu că aeronava ar fi putut scăpa. Explozia rachetei fusese evidentă, dar cîteva secunde nu se întîmplă nimic. Apăru apoi limba lungă de flăcări, dovadă că ținta fusese grav avariată. La treizeci de secunde după aceea, se auzi o explozie la sol, poate la zece kilometri distanță, nu departe de ruta de evadare plănuită. Știa că putea să-și vadă opera, înainte de revărsatul zorilor. Acum se întoarse însă înapoi, auzind zumzetul unui elicopter deasupra. Abdul descărcase deja din lansator tubul uzat și atașa pachetul de achiziție/ghidare la un tub, cu o rapiditate demnă de un soldat bine antrenat. Îi întinse Săgetătorului dispozitivul cu care acesta începu să cerceteze cerul, în căutarea altei ținte.

Săgetătorul nu știa însă că atacul asupra localității Gaznîi nu dădea semne de izbîndă. Comandantul sovietic reacționase prompt la zgomotul focurilor de armă — compania a treia a armatei afgane trăgea în continuare în gol, iar ofițerul sovietic de acolo nu reușea să controleze

situația — și își plasase oamenii pe poziții, pe durata a două minute pline de febrilitate. Afganii se confruntau acum cu un batalion alertat, aparținînd trupelor regulate, susținut de arme grele și ascuns în buncăre de protecție. Tirul mortal al mitralierelor opri valul atacator la două sute de metri de pozițiile sovietice. Căpetenia și maiorul încercau să redreseze situația prin exemplul personal. Un strigăt feroce de luptă răsună de-a lungul liniei de bătaie, iar căpetenia rămase exact în direcția unor trasoare care îl străpunseră timp de aproape o secundă, azvîrlindu-l apoi într-o parte, ca pe o jucărie stricată. Așa cum se întîmplă în general în cazul trupelor primitive, uciderea șefului determina scăderea elanului ofensiv. Vestea se răspîndi în rîndul combatanților, înainte chiar ca informația să fie recepționată de liderii unităților. Imediat mujahedinii degajară pozițiile, descărcîndu-și cu disperare armele, în timp ce băteau în retragere. Deși comandantul sovietic înțelesese manevra, nu ordonă urmărirea partizanilor. Aceasta era sarcina elicopterelor.

Săgetătorul își dădu seama că se întîmplase ceva în momentul în care mortierele rusești începură să arunce focuri într-o altă direcție. Deja un elicopter trăgea cu rachete și mitraliere în luptătorii de gherilă, dar el nu reușea să-l ochească. După aceea auzi strigătele camarazilor lui. Nu erau urlete temerare, specifice înaintării, ci țipetele alarmate ale unor oameni în retragere. Se așeză jos, concentrîndu-se asupra armei. Știa că serviciile lui erau absolut necesare acum. Îi ordonă lui Abdul să atașeze detectorul de rezervă unui alt tub de rachetă. În nici un minut, adolescentul executase deja ordinul.

— Acolo, spuse Abdul. La dreapta.

— Văd.

Pe cer apărură mai multe licăriri lineare. Un Hind trăgea cu rachete. Ajustîndu-și lansatorul în direcția respectivă, Săgetătorul auzi sunetul de identificare al detectorului. Nu știa care era bătaia armei — este imposibil să apreciezi distanțele pe întuneric — dar trebuia să riște. Așteptă ca sunetul să se stabilizeze

complet, după care trase al doilea Stinger din acea noapte.

Pilotul de pe Hind văzu proiectilul. Se învîrtise la o sută de metri deasupra aparatelor de luminat cu parașută, iar acum își concentra întreaga comandă colectivă pentru a trece în jos printre ele. Proiectilul pierdu punctul de vizare corect și rată elicopterul la numai treizeci de metri. Pilotul roti imediat aeronava, ordonînd mitraliorului să lanseze în jos zece rachete, pe traiectoria de zbor a proiectilului.

Săgetătorul căzu în spatele bolovanului pe care își cocoțase aparatul. Toate rachetele se prăbușiră la o sută de metri față de locul unde se afla. Așadar, de data asta, era o confruntare de la om la om... iar pilotul acesta era isteț. Se întinse să ia celălalt lansator. Ca de obicei, în astfel de situații, Săgetătorul se ruga.

Dar elicopterul dispăruse acum. Pe unde o fi?

Pilotul virase sub vînt, așa cum învățase, pentru a masca zgomotul rotorului. Ceru să se lanseze trasoare luminoase în această parte a perimetrului, solicitarea fiindu-i îndeplinită aproape imediat. Sovieticii voiau să anihileze cît mai multe trăgătoare de proiectile. În timp ce celălalt elicopter bombarda trupa de mujahedini în retragere, acesta trebuia să urmărească la sol suportul lor SAM. În ciuda primejdiei implicate, pilotul era încîntat de misiunea primită. Aruncătorii de proiectile erau inamicii lui personali. Evită raza de acțiune a lansatorului Stinger, așteptînd ca trasoarele să lumineze solul.

Săgetătorul folosi din nou detectorul pentru a depista elicopterul. Modul de căutare era ineficient, dar aparatul Mi-24 trebuia să fie undeva într-un loc previzibil, ușor de presupus, avînd în vedere faptul că era familiarizat cu tactica sovieticilor. Auzi de două ori țiuitul detectorului, întrerupt însă din cauza mișcărilor ondulatorii spre stînga și spre dreapta, prin care elicopterul își modifica intenționat altitudinea, pentru a-l deruta pe Săgetător. Un inamic cu adevărat iscusit, își zise partizanul. Cu atît mai mare avea să fie satisfacția de a-l ucide. Trasoarele luminoase

punctau cerul deasupra lui, dar știa că sclipirile acelea intermitente asigurau o vizibilitate slabă, mai ales dacă stătea nemișcat.

— Văd mișcare, raportă mitraliorul de pe Hind. Pe arcul zece.

— Nu e bun locul, zise pilotul.

Își direcționă comanda ciclică spre dreapta, alunecînd orizontal, în timp ce cerceta solul cu privirea. Sovieticii capturaseră mai multe rachete Stinger americane, testîndu-le exhaustiv pentru a le determina viteza, raza de acțiune și sensibilitatea. După părerea lui, elicopterul se afla la cel puțin trei sute de metri dincolo de raza de acțiune a lansatorului, iar dacă acesta trăgea cumva, era hotărît să folosească dispozitivul de urmărire de la trăgător pentru fixarea țintei, după care să coboare în picaj pentru a-l anihila pe aruncătorul de proiectile, înainte ca acesta să aibă timp de a mai trage din nou.

— Dă-mi o rachetă fumigenă, zise Săgetătorul.

Abdul nu avea decît una de acest tip. Era un dispozitiv mic, cu aripioare de plastic, ca o jucărie. Fusese conceput pentru antrenarea piloților americani din Aviația Militară, pentru a simula senzația — spaima — pe care o pot avea atunci cînd se trage cu rachete în ei. La cei șase dolari cît costa, racheta fumigenă putea zbura cîteva secunde în linie aproape dreaptă, lăsînd în urmă o dîră de fum. Mujahedinii le primiseră pentru a alunga aeronavele sovietice, în cazul în care li se terminau rezervele de SAM, dar Săgetătorul descoperise o utilizare mult mai practică a acestor dispozitive. Abdul alergă o sută de metri și plasă racheta pe lansatorul simplu din sîrmă de oțel. Se întoarse lîngă șeful lui, trăgînd în spate sîrma de la lansator.

— Ei, rusule, unde te-ai ascuns? făcu Săgetătorul în bezna nopții.

— Ceva în față s-a mișcat, sînt sigur, spuse mitraliorul.

— Ia să vedem.

Pilotul acționă comenzile și trase două rachete. Proiectilele loviră solul la o distanță de doi kilometri, mult în dreapta Săgetătorului.

— Acum! urlă Săgetătorul.

Văzuse locul de unde trăsese rusul, iar detectorul era fixat pe obiectiv. Receptorul cu infraroșii începu să țiuie.

Pilotul înțepeni de frică, văzînd flacăra rachetei în mișcare, dar își dădu seama înainte de a manevra aeronava că proiectilul nu-l putea nimeri. Fusese lansat în apropriere de locul de unde trăsese el mai înainte.

— Aha, acum te-am prins! zbieră el.

Mitraliorul începu să tragă în ținta de dedesubt. Săgetătorul văzu trasoarele și auzi gloanțele ciuruind pămîntul în dreapta lui. Stingerul explodă, lovind o paletă de rotor, iar elicopterul se prăbuși ca o piatră. Pilotul izbuti să atenueze viteza coborîrii, dar aparatul lovi totuși solul cu duritate. În mod miraculos, nu izbucni nici un incendiu. Cîteva momente mai tîrziu, la hublouri apărură mai mulți oameni înarmați. Pilotul observă că unul dintre ei era un căpitan rus.

— Cum te simți, tovarășe?

— Spatele, gîfîi pilotul.

Săgetătorul se pusese deja în mișcare. Abuzase de două ori în acea noapte de bunăvoința lui Allah. Cei doi oameni care formau echipa de proiectile abandonară tuburile de lansator goale și o luară la fugă, ca să-i prindă din urmă pe partizanii în retragere. Dacă trupele sovietice i-ar fi urmărit, ar fi putut să-i prindă. Comandantul sovietic își ținea oamenii pe loc, iar singurul elicopter valid se mulțumea să se rotească deasupra campamentului. După o jumătate de oră, Săgetătorul află vestea morții căpeteniei lor. Dimineața, sovieticii urmau să aducă aeronave pentru a-i prinde pe teren deschis, așa că partizanii trebuiau să ajungă repede pe terenurile stîncoase. Mai rămînea, însă, ceva de făcut. Săgetătorul se duse cu Abdul și cu alți trei oameni ca să găsească aparatul de zbor pe care îl doborîse. Prețul rachetelor Stinger era obligativitatea de a inspecta toate aeronavele doborîte, în căutare de articole ce ar fi putut fi de interes major pentru CIA.

Colonelul Filitov își încheie însemnările în jurnal. Așa cum remarcase Bondarenko, cunoștințele sale de natură

tehnică erau mult mai bune decît te-ai fi putut aștepta, ținînd seama de titlurile sale academice. După patruzeci de ani în eșaloanele superioare ale Ministerului Apărării, Mișa se specializase, prin metode autodidacte, într-o serie de domenii tehnice, de la costumele de protecție antigaz pînă la utilajele de decodificare a comunicațiilor și chiar... laserele. Ceea ce însemna că, deși nu înțelegea întotdeauna teoria atît de bine pe cît ar fi vrut, putea, totuși, descrie echipamentele de lucru la fel de bine ca inginerii care le asamblaseră. Îi trebuiseră patru ore pentru a transcrie toate elementele în jurnalul său. Aceste date trebuiau difuzate. Implicațiile erau mult prea înspăimîntătoare.

Problema, în cazul unui sistem defensiv strategic, consta de fapt în aceea că nici o armă nu fusese vreodată „ofensivă" sau „defensivă" prin natura ei. Proprietatea și tipologia oricărei arme, ca și în cazul frumuseții feminine, depindeau de ochiul privitorului — sau de direcția spre care era țintită — iar de-a lungul istoriei, succesul în războaie era determinat de un echilibru adecvat între elementele ofensive și cele defensive.

Strategia nucleară sovietică, își zise Mișa în sinea lui, era mult mai logică decît cea occidentală. Pentru strategii ruși, războiul nuclear nu era de neconceput. Aceștia erau educați să fie pragmatici. Problema, deși complexă, avea totuși o soluție, chiar dacă nu perfectă; spre deosebire de mulți gînditori occidentali, ei recunoșteau că trăiau într-o lume imperfectă. Strategia sovietică de după Criza Proiectilelor Cubaneze din 1962 — incidentul care cauzase moartea proaspătului camarad de atunci al lui Filitov, colonelul Oleg Penkovski — se baza pe o expresie succintă: „Limitarea dezastrului". Problema nu era distrugerea inamicului cu arme nucleare. În cazul armelor nucleare, chestiunea era mai degrabă de a *nu* distruge prea mult, încît să nu mai rămînă parteneri de tratative în faza de „terminare a războiului". Problema care îi preocupa pe sovietici era aceea de a împiedica armele nucleare inamice să distrugă Uniunea Sovietică. Cu douăzeci de milioane

de morți în *fiecare* dintre cele două războaie mondiale, rușii erau sătui de distrugeri.

Această sarcină nu era considerată ușoară, dar motivul necesității ei era atît de ordin politic, cît și tehnic. Marxism-leninismul concepea istoria ca pe un proces: nu era o simplă înșiruire de evenimente trecute, ci redarea științifică a evoluției sociale a omului, care va trebui să culmineze în recunoașterea colectivă din partea omenirii a faptului că marxism-leninismul este forma ideală pentru toate societățile umane. Un marxist angajat, așadar, credea în ascendentul suprem al crezului său, la fel cum creștinii, evreii și musulmanii credeau în viața de apoi. Și, la fel după cum comunitățile religioase se arătaseră dornice de-a lungul istoriei să-și răspîndească învățătura prin foc și sabie, tot așa și un marxist avea datoria de a-și transpune concepțiile în realitate, cît mai repede cu putință.

Dificultatea aici consta firește, în faptul că nu toți oamenii din lume împărtășeau viziunea marxist-leninistă asupra istoriei. Doctrina comunistă punea acest lucru pe seama forțelor reacționare ale imperialismului, capitalismului, burgheziei și ale restului adversarilor, a căror rezistență era previzibilă, neputîndu-se spune, însă, același lucru și despre *tactica* lor. La fel ca un jucător care și-a aranjat masa de joc, comuniștii „știau" că urmau să cîștige, dar, tot ca un jucător, în momentelor lor sumbre recunoșteau cu părere de rău că norocul — sau, mai științific, șansa hazardului — ar putea să le modifice ecuația. Neavînd o concepție științifică adecvată, democrațiile occidentale erau lipsite totodată și de un etos comun, ceea ce le făcea imprevizibile.

Acesta era motivul principal pentru care Răsăritul se temea de Apus. De cînd Lenin preluase puterea, rebotezînd imperiul Uniunea Sovietică, guvernul comunist investise miliarde pentru spionarea Vestului. La fel ca în cazul tuturor obiectivelor unui serviciu secret, scopul primordial era de a prezice ce avea de gînd și ce putea face Vestul.

Dar, în ciuda nenumăratelor reușite tactice, problema fundamentală persista. Cînd și cînd, guvernul sovietic

făcuse eroarea gravă de a interpreta greșit acțiunile și intențiile Vestului, iar imprevizibilitatea în epoca nucleară putea însemna că un lider american dezechilibrat — sau chiar, într-o mai mică măsură, englez sau francez — ar putea dicta sfîrșitul Uniunii Sovietice și amînarea instaurării socialismului mondial pentru generații întregi. (Pentru ruși, prima eventualitate era mai gravă, întrucît nici un etnic rus nu dorea ca lumea să ajungă la socialism sub conducerea chinezilor). Arsenalul nuclear apusean era cea mai mare amenințare pentru marxism-leninism; contracararea acestui arsenal constituia sarcina primordială a militarismului sovietic. Dar, spre deosebire de Occident, sovieticii nu considerau că preîntîmpinarea utilizării acestui arsenal se reducea pur și simplu la prevenirea războiului. Întrucît, în viziunea sovieticilor, Occidentul era imprevizibil din punct de vedere politic, convingerea lor era că nu se puteau bizui pe simpla împiedicare a războiului. Trebuiau să fie capabili să elimine, sau cel puțin să degradeze, arsenalul nuclear apusean, în cazul în care o criză amenința să depășească pragul schimburilor de cuvinte.

Arsenalul nuclear sovietic era conceput avîndu-se în vedere tocmai această sarcină. Distrugerea orașelor și uciderea milioanelor de locuitori puteau reprezenta oricînd un exercițiu simplu. Nu același lucru se putea spune și despre distrugerea proiectilelor deținute de țările respective. Posibilitatea de a distruge proiectilele americane însemnase elaborarea și producerea mai multor generații de rachete extrem de precise — și extraordinar de scumpe — ca de pildă SS-18, a cărei unică misiune era de a face praf escadroanele americane de rachete Minuteman, împreună cu bazele de submarine și bombardiere. Toate, cu excepția ultimelor, erau plasate în afara centrelor populate; prin urmare, o lovitură menită să dezarmeze Vestul putea fi realizată fără a declanșa automat un holocaust mondial. În același timp, occidentalii nu dispuneau de suficiente focoase de precizie care să reprezinte aceeași amenințare la adresa potențialului de rachete sovietic. Rușii, așadar, aveau un avantaj într-un atac

potențial de „contraforță" — tipul de arsenal îndreptat împotriva armelor și nu împotriva oamenilor.

Inconvenientul era de ordin naval. Mai mult de jumătate din focoasele americane erau amplasate pe submarine nucleare. Marina Statelor Unite credea că submarinele ei militare nu fuseseră niciodată depistate de omoloagele lor sovietice. Ceea ce era incorect. În douăzeci și șapte de ani, ele fuseseră identificate și urmărite exact de trei ori, dar niciodată mai mult de patru ore. În ciuda muncii efectuate de o generație întreagă în cadrul Marinei sovietice, nimeni nu prezisese că această misiune ar fi putut fi vreodată realizată. Americanii recunoșteau că ei înșiși nu erau în stare să-și urmărească propriile „bubuitoare", cum erau numite submarinele cu rachete. Pe de altă parte, americanii *puteau* depista și urmări submarinele militare sovietice dotate cu rachete, acesta fiind și motivul pentru care sovieticii nu plasaseră decît o parte dintre focoasele lor pe mare, iar pînă de curînd nici una dintre părți nu putea amplasa pe submarine arme de contraatac de mare precizie.

Numai că jocul luase iar o altă întorsătură. Americanii fabricaseră un nou miracol tehnic. În curînd, armele lor lansate de pe submarine aveau să fie rachete D-5 Trident, cu o mare capacitate de distrugere a țintelor masive. Acest lucru amenința strategia sovietică printr-o imagine-oglindă a propriului ei potențial, deși un element crucial al sistemului erau sateliții de localizare globală, fără de care submarinele americane nu erau capabile să-și determine pozițiile cu suficientă precizie pentru ca armele lor să distrugă țintele fortificate. Logica amăgitoare a echilibrului nuclear se modifica din nou — așa cum se întîmpla cel puțin o dată la o generație.

Fusese admis anterior că proiectilele erau arme ofensive cu o misiune defensivă, iar capacitatea de a anihila și distruge opozantul reprezenta formula clasică atît pentru prevenirea războiului, cît și pentru atingerea propriilor țeluri în materie de pace. Totuși, faptul că o asemenea forță, sporită de ambele părți, transformase formula inti-

midării unilaterale, probată istoric, în descurajare bilaterală determina respingerea acestei soluții.

Descurajarea Nucleară: prevenirea războiului prin amenințarea reciprocă și stabilă cu holocaustul. Cele două părți își spuneau, în esență, una celeilalte: *Dacă ne omorîți civilii neajutorați, îi vom omorî și și noi pe ai voștri.* Apărarea nu mai semnifica protejarea propriei societăți, ci amenințarea proferată cu o violență absurdă la adresa celeilalte. Mișa se strîmbă. Nici un trib de sălbatici nu formulase vreodată o asemenea idee — pînă și cei mai necivilizați barbari erau prea avansați pentru așa ceva, numai că popoarele cele mai avansate ale lumii ajunseseră să hotărască — sau să se poticnească de — exact așa ceva. Deși se putea afirma că principiul descurajării funcționa, lucrul acesta însemna că Uniunea Sovietică — și Occidentul — trăiau sub o amenințare cu multiple posibilități de declanșare. Nimeni nu considera satisfăcătoare această situație, dar sovieticii exploataseră, cum putuseră mai bine, dezavantajele afacerii, proiectînd un arsenal strategic capabil să dezarmeze literalmente cealaltă parte, în cazul în care o criză mondială ar fi impus acest lucru. Realizînd capacitatea de a elimina o bună parte din arsenalul american, ei aveau totodată avantajul de a dicta modul de desfășurare a unui război nuclear; în termeni clasici, acesta era primul pas spre victorie, iar în viziunea sovietică nerecunoașterea de către occidentali a faptului că „victoria" era o posibilitate într-un război nuclear reprezenta primul pas spre înfrîngerea lor. Cu toate acestea, teoreticienii ambelor părți admiseseră dintotdeauna natura nesatisfăcătoare a întregului deznodămînt nuclear, desfășurînd o activitate discretă, menită să ducă la identificarea altor soluții.

Încă din anii '50, atît America, cît și Uniunea Sovietică începuseră cercetări în domeniul apărării cu rachete balistice, sovieticii efectuînd testări în partea de sud-vest a Siberiei, la Sari Șagan. La sfîrșitul anilor '60, ei reușiseră aproape să pună la punct un sistem funcțional, dar apariția dispozitivelor MIRV anulase complet o muncă de

cincisprezece ani — în mod pervers, pentru ambele părți. Lupta pentru supremație între sistemele ofensive și defensive înclina întotdeauna în favoarea primei categorii.

Acum însă, situația se schimbase. Armele cu laser și celelalte sisteme de proiecție cu energie superioară, adaptate puterii computerelor, reprezentau un salt de proporții pe un nou tărîm strategic. O apărare realizabilă, citi colonelul Filitov în raportul lui Bondarenko, era acum o posibilitate reală. Și ce însemna acest lucru?

Semnificația consta în faptul că ecuația nucleară era menită să revină la echilibrul clasic între ofensivă și defensivă, ambele elemente putînd face parte acum dintr-o unică strategie. În general, soldații profesioniști considerau acest sistem mai satisfăcător — de ce ar vrea omul să se creadă cel mai mare asasin din istorie? — dar acum posibilitățile tactice puneau în evidență aspectele urîte. Avantaj și dezavantaj, mișcare și contramișcare. Un sistem strategic-defensiv american putea anula tot potențialul nuclear sovietic. Dacă americanii puteau împiedica lansarea rachetelor SS-18 de la bazele lor situate la sol, atunci prima lovitură de anihilare, pe care sovieticii contau pentru limitarea avariei la *Rodina*, nu mai era posibilă. Ceea ce însemna că toate miliardele înghițite de producerea proiectilelor balistice se duceau pe apa sîmbetei.

Dar mai era un aspect. Exact cum acel *scutum* al legionarului roman era văzut de oponentul lui barbar ca o armă ce îi permitea să înjunghie fără drept de apel, la fel sistemul SDI din ziua de azi era văzut ca un scut din spatele căruia inamicul putea să-și lanseze inițial prima lovitură anihilatoare, folosindu-și apoi mijloacele defensive pentru a reduce sau chiar elimina efectul loviturii punitive de reacție.

Această concepție era, desigur simplistă. Nici un sistem nu putea fi total garantat — și chiar dacă sistemul era valabil, Mișa știa foarte bine că liderii politici puteau oricînd găsi un mod dezavantajos de a-l utiliza; politicienii nu ratau niciodată ocazia de a proceda astfel. Un plan defensiv strategic realizabil ar avea drept efect adăugarea

unui nou element de nesiguranță în cadrul ecuației. Era puțin probabil ca oricare dintre țări să-și elimine toate focoasele viitoare, iar moartea unui „mic" număr de douăzeci de milioane de cetățeni reprezenta o perspectivă sumbră, chiar și pentru conducerea sovietică. Dar chiar și un sistem SDI rudimentar putea distruge suficient de multe focoase pentru a invalida cu totul ideea de contraforță.

Dacă sovieticii ar putea avea primii un asemenea sistem, slabul arsenal de contraforță american ar putea fi contracarat mult mai ușor decît cel sovietic, iar situația strategică pentru care sovieticii munciseră treizeci de ani ar rămîne neatinsă. Guvernul sovietic ar ieși învingător în ambele lumi, deținînd o forță mult mai mare de proiectile precise, cu care să elimine focoasele americane, precum și un scut pentru a distruge majoritatea loviturilor represive împotriva cîmpurilor lor de proiectile de rezervă — iar sistemele americane de baze navale ar putea fi neutralizate prin eliminarea sateliților de navigare GPS, fără de care puteau, totuși, distruge în continuare orașele. Dar capacitatea de a ataca depozitele de rachete ar fi iremediabil contracarată.

Scenariul vizualizat de colonelul Mihail Semionovici Filitov era studiul de caz sovietic standard. Izbucnea o criză oarecare (Orientul Mijlociu era zona preferată, avînd în vedere că nimeni nu putea prezice ce se putea întîmpla acolo), iar în timp ce Moscova făcea demersuri pentru a stabiliza situația, Occidentul intervenea — neîndemînatic și prostește, desigur — și începea să discute fățiș, în presă, despre o confruntare nucleară. Organele serviciilor secrete urmau să înștiințeze Moscova că o lovitură nucleară reprezenta o posibilitate reală. Regimentele SS-18 din cadrul Forțelor de Rachete Strategice urmau să intre disimulat în alertă totală, la fel ca și noile arme laser cu baza la sol. În timp ce Ministerul Afacerilor Externe — nu exista forță militară care să-și agreeze colegii din diplomație — s-ar lupta pentru calmarea situației, Occidentul ar lua atitudine și ar amenința,

atacînd eventual o forță navală sovietică, pentru a-și arăta hotărîrea, și mobilizînd desigur armatele NATO pentru a amenința cu o invazie a Europei de Est. Panica ar cuprinde rapid întreaga lume. Cînd tonul declarațiilor occidentale ar atinge punctul culminant, forțele cu rachete în dotare ar primi ordinul de lansare a proiectilelor, dînd drumul la trei sute de proiectile SS-18, cu trei focoase alocate fiecărui depozit american de rachete Minuteman. Armele mai mici ar urma să atace bazele de submarine și bombardiere, pentru a limita cît mai mult pierderile colaterale — sovieticii nu aveau intenția de a agrava situația mai mult decît era necesar. Simultan, laserele urmau să dezafecteze cît mai mulți sateliți de recunoaștere și observare, lăsînd însă intacți sateliții de comunicații — manevră menită să le dovedească „buna" intenție. Americanii nu ar avea posibilitatea de a răspunde la atac înainte ca focoasele sovietice să-și atingă ținta. (Misa era îngrijorat în această privință, deși informațiile furnizate de KGB și GRU specificau existența unor hibe grave în sistemul american de comandă și control, plus factorii psihologici implicați). Probabil că americanii ar urma să-și păstreze în rezervă armele plasate pe submarine și să lanseze dispozitivele Minuteman, rămase valide, împotriva depozitelor sovietice cu proiectile, dar era de așteptat ca după primul atac să nu rămînă mai mult de două pînă la trei sute de focoase; multe dintre acestea urmau să țintească spre obiective goale, iar sistemul defensiv trebuia să distrugă majoritatea armelor atacatoare.

La capătul primei ore, americanii urmau să-și dea seama că utilitatea proiectilelor lor plasate pe submarine era serios periclitată. Mesaje permanente, pregătite minuțios, urmau să fie trimise pe linia telefonică directă Moscova-Washington: NU PUTEM PERMITE CONTINUAREA ACESTEI SITUAȚII. Și probabil că americanii aveau să se oprească și să chibzuiască. Aceasta era partea importantă a problemei — să-i faci pe oameni să se oprească și să chibzuiască. Oamenii pot ataca orașele sub impulsul

momentului sau al furiei, dar nu și după o reflecție la rece.

Pe Filitov nu-l privea faptul că oricare dintre părți ar putea vedea în sistemele ei defensive o fundamentare rațională pentru un atac. Totuși, într-o criză, existența lor ar putea atenua teama de a lansa atacul — dacă ar ști că partea cealaltă nu are mijloace defensive. Prin urmare, ambele părți trebuiau să dispună de o apărare adecvată. Prin aceasta, probabilitatea primei lovituri devenea mai restrînsă, iar lumea se afla într-o mai mare siguranță. Sistemele defensive nu puteau fi oprite chiar acum. La fel cum nu puteai opri fluxul și refluxul mării. Bătrînului soldat îi plăcea ideea că rachetele intercontinentale, atît de distructive pentru etica războinicului, ar putea fi în cele din urmă neutralizate, iar moartea în război ar redeveni apanajul oamenilor înarmați pe un cîmp de luptă, așa cum se cuvenea...

Ei, își zise el, *ești obosit și e prea tîrziu pentru astfel de gînduri profunde.* Intenționa să termine acest raport cu datele de la proiectul final al lui Bondarenko, să-l fotografieze și să dea filmul superiorului său.

8

Transfer de documente

Se făcuse aproape dimineață cînd Săgetătorul găsi epava aeroplanului. Era însoțit de zece oameni, plus Abdul. Trebuiau să procedeze rapid. Rușii urmau să apară, de îndată ce soarele se ridica deasupra munților. Cercetă epava, stînd pe o movilă. La impactul inițial, ambele aripi fuseseră retezate, iar fuzelajul zburase proiectat în față, pe o pantă ușoară, rostogolindu-se și dezmembrîndu-se, încît numai coada rămăsese întreagă. Săgetătorul n-avea de unde să știe că doar un pilot strălucit ar fi putut realiza, totuși, o asemenea performanță, căci aducerea la sol a unui aeroplan în asemenea condiții era aproape un miracol. Făcu semn oamenilor lui și se duse grăbit spre corpul principal al epavei. Le spuse să caute arme și orice fel de documente. Săgetătorul și Abdul se îndreptară spre ceea ce mai rămăsese din coadă.

Ca de obicei, scena prăbușirii era contradictorie. Unele cadavre erau sfîșiate, în timp ce altele erau intacte la suprafață, moartea fiind provocată de traume interne. Cadavrele acestea păreau straniu de liniștite, țepene, dar nu încă înghețate de la temperatura scăzută. Numără șase corpuri care fuseseră în secțiunea din spate a aeronavei. Toți, observă el, erau ruși, toți în uniformă. Unul purta uniformă de căpitan KGB și rămăsese legat de scaun. În jurul buzelor avea un fel de spumă roz. A mai trăit probabil un pic după prăbușire, scuipînd sînge, își zise

Săgetătorul. Răsturnînd cadavrul, văzu că de mîna stîngă era prinsă, cu cătușe, o servietă. Promițător. Săgetătorul se aplecă să vadă dacă putea scoate ușor cătușele, dar constată că nu avea noroc în această privință. Ridicînd din umeri, își scoase cuțitul. N-avea încotro, trebuia să taie încheietura mîinii. Răsuci membrul cadavrului și se puse pe treabă — cînd brațul zvîcni, iar un țipăt ascuțit îl făcu pe Săgetător să sară în picioare. Ce se întîmpla, omul încă trăia? Aplecîndu-se spre fața lui, se trezi stropit de sîngele împroșcat de un acces de tuse. Omul căscase ochii mari, chinuit de spaimă și durere. Se căznea să articuleze ceva, fără să izbutească însă să spună nimic inteligibil.

— Verifică să vezi dacă mai sînt și alții în viață, îi ordonă Săgetătorul asistentului lui.

Se întoarse înapoi spre ofițerul KGB și îi spuse în afgană: „Salut, rusule". Îi flutură cuțitul la cîțiva centimetri în fața ochilor.

Căpitanul începu din nou să tușească. Omul se trezise complet și avea dureri mari. Săgetătorul îl căută de arme. În timp ce îl pipăia, corpul omului se chircea în agonie. În cazul cel mai bun avea doar cîteva coaste rupte, deși membrele păreau intacte. Pronunță cîteva cuvinte chinuite. Săgetătorul știa un pic rusește, dar nu reuși să înțeleagă ce spunea. N-ar fi trebuit să-i fie greu să deslușească sensul — mesajul pe care ofițerul încerca să i-l transmită era foarte clar, deși Săgetătorului îi trebui aproape o jumătate de minut ca să pricepă.

— Nu mă omorî...

După ce înțelese ce-i spunea, Săgetătorul continuă să-l percheziționeze. Scoase portofelul căpitanului și cercetă conținutul. Îi atraseră atenția fotografiile. Omul avea o soție. O femeie scundă, brunetă, cu fața rotundă. Nu era frumoasă, dar zîmbea plăcut. Avea surîsul pe care îl rezervă o femeie bărbatului iubit, un surîs ce lumina chipul, așa cum avusese ocazia să vadă cîndva și Săgetătorul. Rămase însă și mai impresionat de celelalte două fotografii. Omul avea un fiu. Prima fotografie, făcută cînd acesta avea, probabil, doi ani, înfățișa un băiețel cu părul zbîrlit

și un zîmbet poznaș. Nu poți urî un copil, fie el și fiul rus al unui ofițer KGB. În cealaltă fotografie micuțul era atît de diferit, încît cu greu puteai face o legătură între cele două imagini. Nu mai avea păr, iar obrajii erau trași... și transparenți, ca paginile unui vechi Coran. Copilul era pe moarte. Cîți ani o fi avînd, trei sau patru? se întrebă el. Un copil muribund, pe chipul căruia înflorea un zîmbet de curaj, de durere și de dragoste. *De ce se revarsă mînia lui Allah asupra celor mici?* Întoarse fotografia spre fața bărbatului.

— Fiul tău? întrebă el, pe rusește.

— A murit de cancer, explică omul, observînd însă că banditul nu înțelesese. Boală. Boală lungă.

O fracțiune de secundă, expresia de durere dispăru de pe chipul lui, înlocuită de o profundă mîhnire. Lucrul acesta îi salvă viața. Rămase uluit cînd îl văzu pe bandit băgîndu-și cuțitul în teacă, dar avu dureri prea mari pentru a mai reacționa.

Nu. Nu o voi năpăstui pe această femeie cu încă o moarte. Această decizie îl ului și pe Săgetător. Fusese ca și cum glasul lui Allah însuși îi reamintise că îndurarea era a doua datorie după credința în virtuțile umane. Această convingere era suficientă prin ea însăși — tovarășii lui partizani nu puteau fi influențați de un verset din scriptură — dar după aceea Săgetătorul găsi o legătură de chei în buzunarul pantalonilor căpitanului. Cu o cheie desfăcu cătușele, iar cu cealaltă deschise servieta. Era plină de mape cu documente, fiecare cu benzi multicoloare, ștampilate cu mențiunea SECRET. Un cuvînt rusesc pe care îl știa și el.

— Amice, spuse el în afgană, ai să vii cu mine la un prieten de-al meu. Dacă nu mori pînă atunci, mai adăugă el.

— Cît de gravă e situația? întrebă președintele.

— Potențial, foarte gravă, răspunse judecătorul Moore. Vreau să aduc cîteva persoane care să vă informeze.

— Nu l-ai pus pe Ryan să facă evaluarea?

— El va fi unul dintre ei. Altul e acest maior Gregory, despre care ați auzit.

Președintele răsfoi paginile agendei de birou.

— Pot să-ți acord patruzeci și cinci de minute. Să fii aici la unsprezece.

— Am înțeles, o să venim, domnule.

Moore închise telefonul, iar apoi își sună secretara prin interfon.

— Poftește-l înăuntru pe doctorul Ryan.

Un minut mai tîrziu, Jack intră pe ușă. Nici nu apucă să se așeze.

— La unsprezece mergem la șeful cel mare. În ce fază ești cu materialul?

— Nu sînt persoana competentă pentru a discuta probleme de fizică, dar presupun că Gregory poate face față acestui aspect. În momentul de față stă de vorbă cu amiralul și cu domnul Ritter. Merge și generalul Parks? întrebă Jack.

— Da.

— Bun. Cît material ilustrativ vreți să iau cu mine?

Judecătorul Moore chibzui cîteva momente la acest aspect.

— Intenția noastră nu este să-l zăpăcim. Cîteva fotografii de fundal și o digramă bună. Crezi că este important?

— Oricît de departe am merge cu imaginația în această privință, nu văd nici o amenințare imediată pentru noi, dar recunosc că era preferabil să nu ne confruntăm cu această situație. Este greu de estimat efectul asupra discuțiilor privind controlul înarmărilor. Nu cred să existe o legătură directă.

— Nu există, de asta sîntem siguri, făcu directorul CIA, strîmbîndu-se. În fine, credem că sîntem siguri.

— Domnule judecător, plutesc pe-aici informații și date despre această problemă pe care eu nu le-am văzut încă.

Moore zîmbi blajin.

— Și de unde știi tu asta, băiete?

— Mi-am petrecut aproape toată ziua de vineri parcurgînd dosare vechi despre programul sovietic de apărare cu rachete. În '81, au efectuat un test major pe poligonul de la Sari Șagan. Am aflat, la vremea respectivă, o mulțime de date despre această experiență — de pildă, am aflat că parametrii misiunii fuseseră schimbați dintr-un ordin venit de la Ministerului Apărării. Aceste instrucțiuni au plecat sigilate din Moscova, fiind remise personal comandantului subunității de rachete care a tras în aparatele de zbor — Marko Ramius. El mi-a povestit cealaltă parte a întîmplării. Cu cele aflate de la el și cu alte cîteva elemente peste care am mai dat, am ajuns la concluzia că avem un om plasat acolo, într-o poziție destul de înaltă.

— Ce alte elemente există? se interesă judecătorul.

Jack șovăi cîteva clipe, dar se hotărî să-și formuleze în continuare presupunerile.

— Cînd a dezertat *Red October*, mi-ați arătat un raport ce provenea de undeva din interiorul Ministerului Apărării; numele de cod de pe dosar era SALCIA, dacă mi-aduc bine aminte. N-am mai văzut decît un singur alt dosar cu acest nume, pe un subiect complet diferit, dar legat tot de apărare. Lucrul acesta mă face să cred că există o sursă care își schimbă foarte rapid numele de cod. Astfel de situații apar în cazul surselor foarte sensibile și, dacă este o chestiune pentru care nu am autorizație, atunci pot doar conchide că este ceva foarte strict păstrat. Exact acum două săptămîni mi-ați spus că estimarea lui Gregory despre poligonul de la Dușanbe a fost confirmată de „alte elemente", domnule, făcu Jack zîmbind. Domnule judecător, mă plătiți ca să văd conexiuni. Nu mă deranjează să mi se taie accesul la lucruri pe care nu trebuie să le știu, dar încep să cred că se întîmplă ceva legat de ceea ce încerc să fac. Dacă vreți să-l informez pe președinte, domnule, ar trebui să mă prezint cu informații corecte.

— Stai jos, domnule Ryan.

Moore nu se osteni să-l întrebe pe Jack dacă mai discutase cu cineva această problemă. Mai era oare timp

să admită un nou membru în confreria „delta"? După cîteva clipe, zîmbi viclean.

— L-ai cunoscut.

Și judecătorul continuă să-i dea informații, timp de cîteva minute.

Jack se rezemă de spătarul scaunului, închizînd ochii. După ce se gîndi cîteva clipe, chipul bărbatului reveni în fața ochilor.

— Dumnezeule. Iar el ne furnizează informațiile... Dar o să putem să le folosim?

— Înainte ne-a mai furnizat și alte date tehnice. Majoritatea au fost utilizate în practică.

— Îi spunem chestia asta președintelui?

— Nu. Asta e ideea lui, nu a noastră. Ne-a spus acum cîtva timp că pe el nu-l interesează detaliile operațiunilor secrete, ci doar rezultatele. E la fel ca majoritatea politicienilor — vorbește prea mult. Măcar e suficient de inteligent ca să-și dea seama de asta. S-a întîmplat să pierdem agenți din cauza președinților care au vorbit prea mult. Ca să nu mai pomenim de acel membru ciudat al Congresului.

— Cînd așteptăm, deci, sosirea acestui raport?

— Curînd. Poate în această săptămînă, poate chiar în trei zile...

— Și dacă ține figura, putem lua de la ei ce știu și putem adăuga la datele noastre...

Ryan se uită pe fereastră la crengile desfrunzite ale copacilor.

— De cînd sînt aici, domnule judecător, m-am întrebat mereu, cel puțin o dată pe zi, care e lucrul cel mai extraordinar la acest loc, chestiile pe care le știm sau cele pe care nu le știm?

Moore dădu din cap, în semn de acord.

— Ăsta-i jocul, domnule Ryan. Strînge notele informative. Fără nici o referire la prietenul nostru, totuși. Tratez eu această problemă, dacă e nevoie.

Clătinînd din cap, Jack porni înapoi spre biroul lui. Bănuise de cîteva ori că avea acces la lucruri pe care

președintele nu le vedea niciodată. Acum era sigur de asta. Se întrebă dacă era o idee bună și recunoscu că nu putea aprecia. Mintea îi era plină de importanța acestui agent și de informațiile lui. Existaseră precedente în acest sens. Sclipitorul agent Richard Sorge, în Japonia, în 1941, ale cărui avertizări la adresa lui Stalin nu fuseseră crezute. Oleg Penkovski, care furnizase Occidentului informații despre militarismul sovietic ce ar fi putut preveni războiul nuclear în timpul Crizei Rachetelor Cubaneze. Și acum altul. Nu medită la faptul că era singurul din CIA care știa cum arată agentul, fără să-i cunoască însă numele sau numele de cod. N-avea cum să bănuiască, totuși, că judecătorul Moore nu știa cum arată CARDINALUL și că de ani de zile evitase să se uite la fotografie, pentru motive ce nu le-ar fi putut explica niciodată, nici măcar directorilor lui adjuncți.

La sunetul telefonului, o mînă ieși de sub pătură, înhățînd receptorul.

— Alo.

— 'neața, Candi, spuse Al Gregory de la Langley.

La o distanță de peste trei mii de kilometri, doctorul Candace Long se răsuci în pat și se holbă la ceas.

— Ești la aeroport? întrebă ea.

— Tot în Washington, iubito. Dacă am noroc, vin cu avionul mai tîrziu, astăzi, spuse el, pe un ton istovit.

— Dar ce se întîmplă, de fapt? întrebă ea.

— Oh, a făcut unul un test și trebuie să le explic oamenilor de-aici ce înseamnă.

— Bine. Anunță-mă cînd vii, Al. Te aștept la aeroport.

Candi Long era prea buimacă pentru a-și da seama că logodnicul ei încălcase o regulă de securitate, răspunzîndu-i la întrebare.

— Sigur. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, dragule.

Puse receptorul în furcă și se uită din nou la ceas. Mai avea timp să doarmă încă o oră. Își propuse să nu uite să se ducă la serviciu cu o prietenă. Al își lăsase mașina la

laborator, cînd plecase cu avionul în Est, așa că putea să se ducă la aeroport cu mașina lui.

Ryan conducea și de data asta automobilul, avîndu-l ca pasager pe maiorul Gregory. Moore îl luase pe generalul Parks în limuzina Agenției.

— Te-am mai întrebat deja: ce șanse avem să descoperim ce face Ivan la Dușanbe?

Jack nu știu dacă era bine să-i răspundă, după care își dădu seama că Gregory avea să afle oricum informația în Biroul Oval.

— Avem legături care lucrează să descopere ce au făcut ăia ca să-și mărească randamentul de putere.

— Tare aș vrea să știu cum vă reușește chestia asta, remarcă tînărul maior.

— Mai bine nu. Ascultă-mă pe mine, făcu Ryan, luîndu-și o clipă ochii de la drum. Dacă știi chestii din astea și îți scapă cumva ceva, poți să omori oameni. S-a mai întîmplat deja. Rușii sînt foarte duri cu spionii. Circulă pe-aici o poveste cum că pe unul l-au incinerat — adică l-au băgat de viu în crematoriu.

— Ooo, nu se poate! Cum să fie atît...

— Domnule maior, ar trebui să cam ieși din laboratorul ăla ca să vezi cît de afurisită poate fi lumea. Acum cinci ani, niște indivizi au încercat să-mi omoare nevasta și copilul. Iar pentru asta au venit cu avionul de la cinci mii de kilometri.

— Ah, așa-i! Dumneata ești tipul....

— Povești vechi, domnule maior.

Jack era sătul să tot repete ce se întîmplase atunci.

— Cum e de fapt, domnule? Vreau să zic, dumneata ai fost efectiv în luptă. Adică ...

— Nu-i amuzant, făcu Ryan, venindu-i aproape să rîdă de felul cum se exprimase. Trebuie să-ți joci rolul, atîta tot. Și ori o faci bine, ori pierzi. Dacă ai noroc, nu intri în panică decît cînd se termină.

— Spuneai la laborator că ai fost în Marină...

— Mi-a fost oarecum de folos. Măcar s-a sinchisit cineva să mă învețe cîte un pic, odată demult.

Cînd erai la liceu sau așa ceva, continuă Jack în gînd. N-avea rost să mai spună și asta.

— Ai făcut deja cunoștință cu președintele?

— Nu, domnule.

— Mă cheamă Jack, bine? E un tip tare simpatic, te ascultă cu atenție și pune întrebări pertinente. Nu te lăsa indus în eroare de mutra lui adormită. Cred că și-a ales expresia asta ca să-i prostească pe politicieni.

— Sînt așa de ușor de prostit? se miră Gregory.

Ryan pufni în rîs.

— Unii, da. O să fie acolo și șeful de la controlul înarmărilor. Unchiul Ernie. Ernest Allen, diplomat de carieră de pe vremuri, Dartmouth și Yale; e deștept.

— Părerea lui e că ar trebui să punem iar sub lupă munca mea. De ce-l mai ține președintele?

— Ernie se pricepe să trateze cu rușii și e un profesionist. Nu amestecă niciodată opiniile personale cu munca. Pe cuvînt dacă am habar ce gîndește despre rezultatele finale. La fel ca la doctori. Chirurgul nu trebuie să te placă pe tine ca persoană. Treaba lui e să remedieze ce nu merge bine. În cazul domnului Allen, în fine, e la fel, știe ce atitudine să adopte față de toate porcăriile ce apar în cursul negocierilor. N-ai aflat niciodată nimic despre chestiile astea, așa-i?

Jack clătină din cap și zîmbi, privind drumul.

— Toată lumea crede că e dramatic, dar nu e. N-am văzut în viața mea ceva mai plictisitor. Ambele părți spun exact același lucru ore în șir — se repetă cam la fiecare cincisprezece sau douăzeci de minute, și asta toată ziua. Apoi, cam după o săptămînă, una dintre părți face o mică modificare, pe care o repetă iarăși ore de-a rîndul. Cealaltă parte își verifică tot capitalul de care dispune și propune și ea o mică modificare, repetînd-o mereu. Și povestea continuă așa săptămîni, luni, uneori ani de zile. Dar unchiul Ernie e bun la chestia asta. Lui i se pare palpitant. Eu, unul, după o săptămînă aș fi în stare să declanșez războiul, numai să știu că s-a terminat cu procesul de negociere — zise Ryan, rîzînd — nu te-apuca însă să spui mai departe ce părere am. Îți dai seama cam

cît e de pasionant, ca atunci cînd ar trebui să urmărești cum se usucă vopseaua ; anost ca naiba, dar e important și e nevoie de o anumită capacitate intelectuală pentru a face așa ceva. Ernie e un tip rece și colțos, dar știe foarte bine cum să se descurce în afacerea asta.

— Generalul Parks spune că Allen vrea să ne închidă secția.

— Ce naiba, Gregory, întreabă-l pe tip. Dacă vrei, pot să mă interesez și eu.

Cotind, Jack ieși de pe Pennsylvania Avenue, mergînd în urma limuzinei de la CIA. După cinci minute, el și Gregory stăteau în aripa de vest a sălii de recepție, sub o copie a celebrului tablou cu Washington mergînd spre Delaware, în timp ce judecătorul discuta cu Jeffrey Pelt, consilierul prezidențial în probleme de securitate națională. Președintele încheia o ședință de lucru cu Ministrul Comerțului. În cele din urmă, un agent al Serviciului Secret îi chemă, conducîndu-i pe cîteva coridoare.

Ca și în cazul studiourilor de televiziune, lumea presupune că Biroul Oval este mult mai mare decît în realitate. Lui Ryan și lui Gregory li se indică să se îndrepte spre o sofa mică de lîngă peretele nordic. Nici unul nu se așează încă; președintele stătea în picioare lîngă birou. Ryan remarcă paloarea de pe chipul lui Gregory și își aminti de prima lui vizită aici. Chiar și cei care lucrau în Casa Albă recunoșteau că uneori se simțeau intimidați de această încăpere și de puterea pe care o inspira.

— Salut, Jack! zise președintele, apropiindu-se de Ryan și dînd mîna cu el. Iar dumneata ești, probabil, celebrul maior Gregory.

— Da, domnule, făcu Gregory aproape sugrumat de emoție, dregîndu-și glasul. Vreau să zic, da, domnule președinte.

— Relaxează-te și ia loc. Vreți niște cafea? întrebă el, arătînd cu mîna spre o tavă de pe colțul biroului lui.

Lui Gregory îi ieșiră aproape ochii din cap, cînd președintele îi întinse o ceașcă. Ryan se abținu să zîmbească. Omul care dăduse din nou o aură „imperială" funcției prezidențiale — indiferent ce se putea înțelege

prin asta — se pricepea de minune să-i facă pe oameni să se simtă în largul lor. Sau să pară că o face, se corectă Jack în gînd. Chestia cu servirea cafelei îi stînjenea uneori chiar și mai mult, iar lucrul acesta poate că nu era întîmplător.

— Domnule maior Gregory, am auzit lucruri excelente despre dumneata și despre munca pe care o faci, zise președintele. Generalul spune că ești cel mai strălucit dintre ofițerii lui.

Auzind aceasta, Parks se foi pe scaun. Președintele se așeză lîngă Jeff Pelt.

— Bun, hai să începem.

Ryan își deschise mapa și puse o fotografie pe măsuța joasă. Apoi scoase și o diagramă.

— Domnule președinte, aceasta este o fotografie de satelit a ceea ce noi numim pozițiile Bach și Mozart. Sînt situate pe un munte la sud-est de orașul Dușanbe, în Republica Sovietică Socialistă Tadjică, cam la o sută zece kilometri de granița afgană. Muntele are o înălțime de aproximativ două mii trei sute de metri. Este sub urmărirea noastră de doi ani. Aici — continuă el, scoțînd o altă fotografie — este Sari Șagan. În ultimii treizeci de ani, rușii au desfășurat aici operațiuni de apărare cu rachete balistice. Se presupune că acest poligon servește testelor cu laser. Avem convingerea că, acum doi ani, rușii au obținut aici o performanță majoră în ceea ce privește puterea laserelor. După aceea, au adaptat la aceste condiții noi activitatea de la Bach. Este probabil ca testul efectuat săptămîna trecută să fi avut în vedere parametrii de putere totală. Acest dispozitiv de la Bach este un transmițător cu laser.

— Și au aruncat un satelit în aer cu el? întrebă Jeff Pelt.

— Da, domnule, răspunse maiorul Gregory. L-au „făcut zgură", cum spunem noi în laborator. Au pompat atîta energie în el, încît au topit o parte din metal și au distrus complet celulele de putere solară.

— Noi nu putem face încă așa ceva? îl întrebă președintele pe Gregory.

— Nu, domnule. Nu putem elibera atîta energie în punctul terminal frontal.

— Cum de ne-au luat-o înainte? Doar investim o grămadă de bani în lasere, nu-i așa, domnule general?

Parks era jenat de ultimele evenimente, dar răspunsul lui veni pe un ton calm.

— Așa fac și rușii, domnule președinte. Au realizat cîteva salturi înainte, datorită eforturilor făcute în materie de fuziune. O parte din efortul de a obține reactoare cu putere de fuziune s-a materializat de ani de zile în investițiile făcute în domeniul fizicii de înaltă energie. Cam cu cincisprezece ani în urmă, acest efort a fost coordonat cu programul lor de apărare cu rachete. Cînd aloci atîta timp și efort cercetării fundamentale, e normal să ai și recompense, iar ei s-au bucurat din plin de satisfacții în această privință. Au inventat RFQ-ul — cvadrapolul de frecvență radiofonică — pe care noi îl folosim în experimentele cu raze de particule neutre. Au inventat dispozitivul de reținere magnetică Tokamak, pe care l-am copiat și noi la Princeton, și au inventat Girotronul. Iată trei performanțe majore în domeniul fizicii de energie înaltă, despre care avem cunoștință. Pe unele le-am folosit în cercetările noastre și este absolut sigur că și ei au avut în vedere aplicații similare.

— Bun, ce știm despre testul pe care l-au efectuat?

Fu din nou rîndul lui Gregory.

— Domnule președinte, știm că testul a fost executat la Dușanbe, întrucît celelalte două poligoane cu lasere de înaltă energie, cel de la Sari Șagan și cel de la Semipalatinsk, erau sub orizontul de vizibilitate — adică nu se putea vedea satelitul de acolo. Știm că nu a fost un laser cu infraroșii, deoarece în acest caz raza ar fi trebuit să fie văzută de senzorii de pe aeronava *Cobra Belle*. Presupunerea mea, domnule, este că sistemul a folosit laserul fără electroni.

— Așa e, remarcă judecătorul Moore. Am primit recent această confirmare.

— Este cel folosit de noi la *Tea Clipper*. Se pare că oferă cel mai bun potențial pentru aplicațiile armate.

— Poți să-mi explici de ce, domnule maior Gregory? întrebă președintele.

— Datorită eficienței de putere, domnule. Acțiunea propriu-zisă a laserului operează într-un flux fără electroni — adică nu au tangență cu atomii, așa cum se întîmplă de obicei, domnule — și totul are loc în vid. Folosind un accelerator linear, se produce un flux de electroni care sînt proiectați în cavitate, avînd de-a lungul axei o radiație de laser cu energie scăzută. Ideea este că se pot folosi electromagneți pentru a face ca electronii să oscileze transversal pe traiectoria lor. Rezultatul obținut în acest caz, domnule, este o rază de lumină ce coincide cu frecvența de oscilare a magneților sensibili — adică există posibilitatea de reglare, ca la un aparat de radio. Modificînd energia razei, se poate selecta frecvența de lumină exactă pe care vrei să o generezi. După care electronii pot fi reciclați înapoi în acceleratorul linear și proiectați din nou în cavitatea laserelor. Cum electronii sînt deja într-o stare de energie înaltă, se cîștigă un mare randament de putere exact acolo. Nivelul inferior, domnule, indică faptul că poți pompa teoretic în exterior patruzeci la sută din energia din interior. Avînd posibilitatea de a atinge această fiabilitate, ai capacitatea de a distruge tot ce vezi — cînd ne referim la niveluri de energie înaltă, domnule, vorbim în termeni relativi. În comparație cu energia electrică folosită de această țară pentru pregătirea hranei, cantitatea necesitată de un sistem de apărare cu lasere este neglijabilă. Totul este să poți pune acest sistem în funcțiune. Noi n-am reușit încă acest lucru.

— De ce? se interesă președintele, aplecîndu-se ușor în față.

— Sîntem în faza în care învățăm cum se lucrează cu laserele, domnule. Problema fundamentală este la nivelul cavității laserului — locul unde energia se degajă din electroni și se transformă în rază de lumină. Deocamdată, nu am izbutim să realizăm o cavitate foarte largă. În cazul în care cavitatea este prea îngustă, densitatea puterii înalte este atît de mare, încît prăjește învelișurile optice, atît în cavitatea propriu-zisă, cît și pe oglinzile folosite pentru direcționarea razei.

— Dar ei au rezolvat această problemă. Cum crezi că au reușit?

— Știu ce încercăm noi să facem. Pe măsură ce introducem energie în raza laserului, electronii devin mai puțin energetici, corect? Aceasta înseamnă că trebuie să îngustăm vîrful cîmpului magnetic ce îi conține — ținînd seama că în același timp trebuie să continuăm acțiunea oscilatorie a cîmpului. N-am reușit încă să proiectăm acest lucru. Probabil însă că ei au ajuns la un rezultat în această privință, poate datorită cercetărilor făcute în domeniul puterii de fuziune. Toate ideile legate de obținerea energiei din fuziunea controlată au legătură cu utilizarea unui cîmp magnetic pentru a reține o masă de plasmă cu energie înaltă — în principal, același lucru pe care încercăm să-l facem și noi cu electronii liberi. Cea mai mare parte a cercetării fundamentale în acest domeniu, domnule, provine din Rusia. Sînt înaintea noastră, fiindcă au investit mai mult timp și bani în sectorul cel mai important.

— Bun, mulțumesc, domnule maior Gregory.

Președintele se întoarse spre judecătorul Moore.

— Arthur, ce părere are CIA?

— Păi, nu intenționăm să ne arătăm în disensiune cu maiorul Gregory — și-a petrecut o zi întreagă pentru informarea personalului nostru științific și tehnologic. Am confirmarea faptului că sovieticii au într-adevăr în funcțiune șase lasere fără electroni. Au realizat o mare performanță în randamentul de putere și încercăm să aflăm în ce constă exact această realizare.

— Puteți face asta? întrebă generalul Parks.

— Am spus că încercăm, domnule general. Dacă sîntem norocoși, vom avea un răspuns la sfîrșitul lunii.

— Bun, știm așadar că sînt capabili să construiască un laser foarte puternic, zise președintele. Următoarea întrebare: este aceasta o armă?

— Probabil că nu, domnule președinte, spuse generalul Parks. Cel puțin, deocamdată nu. Au probleme cu expansiunea termică, deoarece încă nu ne-au putut copia

optica adaptivă. Dispun de multă tehnologie din Vest, dar deocamdată nu au putut obține și aceste informații. Până atunci, nu pot folosi laserele de la sol așa cum facem noi, adică retransmițînd raza prin oglinda de orbitare spre o țintă îndepărtată. Dar, cu ceea ce au acum, pot distruge, probabil, în mare parte un satelit situat pe o orbită joasă față de pămînt. Desigur, există modalități de a proteja sateliții împotriva unor astfel de acțiuni, dar e vorba de vechea confruntare între armăturile mai grele și focoasele mai grele. În această opțiune, focoasele cîștigă întotdeauna pînă la urmă.

— De aceea negocierile trebuie să vizeze dezarmarea totală.

Remarca venise din partea lui Ernie Allen, care intervenea pentru prima oară în discuție. Parks îi aruncă o privire vizibil iritată.

— Domnule președinte, avem acum o probă — doar o probă — despre cît de periculoase și destabilizatoare pot fi aceste arme. E suficient să considerăm poligonul de la Dușanbe doar o armă antisatelit și uitați-vă la implicațiile acestui fapt asupra verificării respectării tratatelor de înarmare, la fel ca și asupra colectării informațiilor secrete în general. Dacă nu încercăm să oprim acum aceste lucruri, vom ajunge la haos.

— Nu poți opri progresul, remarcă Parks.

— Progresul? pufni Allen. Ce naiba, avem pe masă un proiect de tratat pentru reducerea la jumătate a armelor. *Asta* înseamnă progres, domnule general. În testul pe care tocmai l-ați efectuat în Atlanticul de Sud, jumătate din focuri și-au ratat ținta — pot și eu să elimin la fel de multe proiectile ca și voi.

La această remarcă, Ryan îl și văzu pe general țîșnind din scaun, dar Parks se mulțumi, în schimb, să adopte o mască intelectuală.

— Domnule Allen, acesta a fost primul test al unui sistem experimental, iar jumătate din focuri și-au atins ținta. De fapt, *toate* obiectivele au fost eliminate în mai puțin de o secundă. Uite, maiorul Gregory o să rezolve această problemă de ochire a țintei pînă la vară — nu-i așa, băiete?

— Da, domnule, confirmă Gregory, pe un ton sigur. Nu trebuie decît să reoperăm codul.

— Bun. Dacă oamenii judecătorului Moore ne pot spune ce au făcut rușii pentru a spori puterea laserelor, restul structurii sistemului a fost deja în cea mai mare parte testat și validat. În doi sau trei ani, toate elementele vor fi probate — după care putem să începem să ne gîndim serios la desfășurări aplicative.

— Și dacă sovieticii se apucă să tragă din spațiu în oglinzile voastre? întrebă Allen pe un ton sec. Puteți avea cel mai bun sistem cu lasere fabricat vreodată pe pămînt, că tot nu veți fi în stare să apărați mai mult decît New Mexico.

— Vor trebui mai întîi să le găsească, ceea ce e o problemă mult mai grea decît crezi. Putem să le punem destul de sus, între patru sute optzeci și o mie șase sute de metri. Putem folosi tehnologii secrete, pentru a le face mai greu de localizat pe radar — la majoritatea sateliților lucrul acesta nu este posibil, dar în cazul menționat putem realiza acest lucru. Oglinzile vor fi relativ mici și ușoare. Ceea ce înseamnă că putem folosi foarte multe. Te-ai gîndit vreodată cît de vast e spațiul și cîte mii de resturi orbitale se învîrt pe sus? Niciodată nu vor putea să le nimerească pe toate, conchise Parks, plin de încredere.

— Jack, i-ai studiat pe ruși. Care e părerea dumitale? îl întrebă președintele pe Ryan.

— Domnule președinte, principala forță cu care ne confruntăm aici este constanța hotărîrii sovieticilor de a-și apăra țara — și, subliniez, e vorba de *apărarea* împotriva atacurilor. Au investit treizeci de ani de muncă și o grămadă de bani în acest domeniu, fiindcă după părerea lor miza merită acest efort. Pe timpul administrației Johnson, Kosîghin spunea: „Apărarea este morală, ofensiva este imorală". Aceasta reprezintă o concepție rusească, nu doar comunistă. Sincer să fiu, argumentul mi se pare prea dur pentru a-l respinge. Dacă intrăm într-o nouă fază de competiție, măcar de-ar fi defensivă și nu ofensivă. E cam dur să omori un milion de civili cu un laser, remarcă Jack.

— Dar asta va schimba întregul echilibru de forțe, obiectă Ernest Allen.

— Se prea poate ca actualul echilibru de forțe să fie destul de stabil, dar asta nu înseamnă că nu este fundamental nebunesc, spuse Ryan.

— Dar funcționează. Menține pacea.

— Domnule Allen, pacea pe care o avem reprezintă o criză continuă. Dumneata spui că putem reduce la jumătate armamentul din dotare încă o dată, și ce-i cu asta? Și dacă reduci cu două treimi armamentul sovietic, tot le rămîn suficiente focoase cu care să poată transforma America într-un crematoriu. Același lucru este valabil și în cazul dotării noastre cu armament. Așa cum am afirmat cînd m-am întors de la Moscova, protocolul de reducere aflat acum pe masa tratativelor este doar cosmetic. Nu oferă nici un grad de securitate suplimentară. Este un simbol — poate unul important, dar doar un simbol cu foarte puțin miez.

— Mde, nu știu ce să zic, interveni generalul Parks. Dacă mi-ai reduce sarcina țintelor la jumătate, nu cred că m-ar deranja prea mult.

Allen îi aruncă o privire răutăcioasă.

— Dacă putem descoperi ce anume fac rușii altfel, care ar fi situația pentru noi? întrebă președintele.

— Dacă CIA ne-ar da informații pe care să le putem folosi? Domnule maior Gregory? făcu Parks, întorcîndu-și capul.

— Asta ar însemna că am avea un sistem de arme pe care le putem proba în trei ani, folosindu-le în următorii cinci sau zece ani după aceea, zise Gregory.

— Ești sigur? zise președintele.

— Foarte sigur, domnule. Ca și în cazul Programului Apollo, domnule, problema nu este atît să inventezi o nouă știință, cît să înveți cum să utilizezi practic tehnologia de care dispui deja. Totul e să știi cum să potrivești bucșele și bolțurile.

— Ești un tînăr foarte încrezător, domnule maior Gregory, spuse Allen, pe un ton profesoral.

— Da, domnule, așa e. Eu cred că putem face acest lucru. Domnule Allen, obiectivul nostru nu diferă foarte mult de al dumneavoastră. Vreți să scăpați de armele nucleare, și noi la fel. Poate că vă putem ajuta, domnule.

Zbang! își zise Ryan, ascunzîndu-și repede zîmbetul. Se auzi un ciocănit discret la ușă. Președintele se uită la ceas.

— Va trebui să încheiem aici întrevederea. Sînt nevoit să iau parte la un dejun pentru programele antidrog, cu Procurorul General. Vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați alocat.

Cu o ultimă privire asupra fotografiei de la Dușanbe, se ridică în picioare. Toată lumea îi urmă exemplul. Ieșiră pe ușa laterală, disimulată de pereții tencuiți în alb.

— Te-ai descurcat frumos, băiete, îi spuse Ryan lui Gregory, pe un ton liniștit.

Candi Long se sui în mașină în fața casei. Șoferul era o prietenă de-a ei din Columbia, dr. Beatrice Taussing, de profesie tot fizician specialist în optică. Erau prietene din timpul studenției. Beatrice era o apariție mai șocantă decît Candi. Conducea o mașină sport Nissan 300Z, așa cum se putea constata și după amenzile rutiere pe care le primea. Totuși, mașina se potrivea bine cu hainele și cu pieptănătura, dar și cu personalitatea arogantă a lui Beatrice, care îi îndepărta instantaneu pe toți bărbații.

— 'neața, Bea, spuse Candi Long, intrînd în mașină și fixîndu-și centura de siguranță, înainte de a închide portiera.

Cînd mergeai cu Beatrice la volan, era preferabil să-ți pui centura — deși ea, ca șofer, nu se sinchisea niciodată s-o facă.

— Cum ți s-a părut noaptea asta, Candi, neplăcută?

În dimineața asta, se îmbrăcase cu un taior de lînă sobru, nu chiar masculin, iar la gît își pusese o eșarfă de mătase. Long nu înțelegea niciodată ce sens aveau toate aceste toalete. Cînd îți petreci toată ziua într-un halat alb nenorocit, în laborator, cui îi pasă ce ai pe dedesubt —

decît lui Al, desigur, numai că pe el îl interesează ce este sub ce este dedesubt, își zise ea în gînd, zîmbind.

— Dorm mai bine cînd e și el cu mine.

— Unde a plecat? întrebă Bea Taussing.

— La Washington, răspunse Candi, căscînd.

Pe drum se vedeau umbre proiectate de soarele care răsărea.

— Cum așa?

Bea acceleră, intrînd pe autostrada liberă. Candi se simți împinsă lateral, în cureaua centurii de siguranță. De ce conducea prietena ei în halul ăsta? Doar nu era Marele Premiu de la Monaco.

— Mi-a zis că au făcut unii un test și că trebuie să le explice altora despre ce e vorba.

— Hm.

Beatrice se uita în oglinda retrovizoare, încercînd să găsească un loc pe unde să pătrundă în traficul aglomerat de la acea oră. Schimbînd vitezele cu dexteritate, reuși să se fofileze într-un spațiu doar cu trei metri mai lung decît Nissanul ei. Manevra stîrni un claxon puternic de la mașina din spate. Beatrice zîmbi. Făcînd abstracție o clipă de volan, remarcă în sinea ei că testul pe care Al trebuia să-l explice nu fusese în mod sigur american. Și nu erau prea mulți cei care făceau teste pe care prăpăditul ăsta să trebuiască să le explice. Bea nu înțelegea ce găsea Candi la Al Gregory. Dragostea, își spuse ea, e oarbă, ca să nu mai spunem că e și surdă și nătîngă — mai ales nătîngă. Biata de Candi Long, atît de comună, și-ar fi putut găsi, totuși, ceva mai bun. Ce păcat că nu putuse sta în aceeași cameră cu Candi la școală... ce păcat că nu găsea o modalitate de a o face să-și dea seama...

— Și cînd se întoarce Al?

— Diseară, poate. O să mă sune. Mă duc cu mașina lui. Și-a lăsat-o la laborator.

— Să pui un prosop pe scaun, înainte să te așezi, chicoti Beatrice.

Gregory avea un Chevrolet Citation. Mașina ideală pentru un prăpădit ca el, își zise ea. Era plină cu ambalaje de celofan de la Hostess Twinkies, iar Gregory nu o spăla

mai mult de o dată pe an, indiferent de halul în care era. Se întrebă cum era în pat, dar nu duse gîndul mai departe. Nu dimineața, nu imediat după ce tocmai te-ai sculat. I se făcea pielea de găină la ideea că prietena ei... era încurcată cu *ăsta*. Candi era atît de naivă, atît de inocentă... atît de *proastă* în anumite privințe.

— Cum merge treaba la oglinzile cu diamante la care lucrezi? o mai întrebă Beatrice.

— ADAMANT? Mai lasă-mă un an și am să știu. Păcat că nu mai lucrezi cu noi în echipă, spuse dr. Long.

— Aflu mai multe pe partea administrativă, îi răspunse Bea cu sinceritate. În afară de asta, nu sînt așa de deșteaptă ca tine.

— Da, dar mai drăguță, comentă Candi cu regret.

Bea se uită la prietena ei. Da, mai existau încă speranțe.

Misa intră în posesia raportului final la ora patru. Apăruse o întîrziere, îi explică Bondarenko, deoarece toate secretarele cu acces la documentele foarte secrete fuseseră ocupate cu alt material. Raportul avea patruzeci și una de pagini, inclusiv diagramele. Filitov constată că tînărul colonel era foarte competent. Tradusese tot jargonul ingineresc într-un limbaj normal și clar. Misa își petrecuse toată săptămîna precedentă citind tot ce găsise în dosare despre lasere. Deși nu înțelegea prea bine principiile modului lor de operare, reușise totuși să memoreze detaliile tehnice implicate. Se simțea ca un papagal care învățase totul pe de rost. Putea repeta cuvintele, fără să le priceapă sensul. În fine, era bine și-așa.

Citea lent, reținînd totul pe parcurs. Cu toată vocea lui de țăran și cuvintele grosolane, Filitov era mult mai ascuțit la minte decît bănuia Bondarenko. Nici nu era nevoie de prea multă inteligență pentru a pricepe despre ce era vorba, constată el. Partea importantă părea destul de simplă, nefiind vorba de mărirea dimensiunii cavității laserelor, ci de adaptarea formei acesteia la cîmpul magnetic. În cazul unei forme adecvate, dimensiunile puteau fi mărite după cum se dorea... iar noul factor de limitare devenea parte a agregatului superconductor de

control al pulsului magnetic. Mișa oftă. Occidentul reușise din nou să realizeze acest lucru. Uniunea Sovietică nu dispunea de materialele adecvate. Așa că, la fel ca de obicei, KGB-ul le procurase din Vest, livrîndu-le de astă dată prin Cehoslovacia, *via* Suedia. Nu puteau să învețe și ei o dată cum să se descurce singuri?

Raportul conchidea că cealaltă problemă se afla la nivelul sistemelor optice și de computere. *Să nu uit să văd ce fac organele serviciilor noastre secrete în această privință*, își spuse Filitov. În cele din urmă, studie douăzeci de minute diagrama noului laser. Cînd ajunse în faza în care, închizînd ochii, vedea toate detaliile, puse la loc raportul în mapă. Se uită la ceas și apăsă pe buton, chemîndu-și secretarul.

Ofițerul apăru la ușă în cîteva secunde.

— Da, tovarășe colonel?

— Du asta jos la Dosarele Centrale — Secția 5, maximă securitate. A, unde e sacul de dat la ars?

— La mine, tovarășe colonel.

— Adu-mi-l.

Omul se întorsese în anticameră și reveni după cîteva clipe cu un sac de pînză, care mergea zilnic la camera pentru distrugerea documentelor. Mișa îl luă și începu să bage hîrtii în el.

— Mulțumesc, ești liber. Îl duc eu la plecare.

— Mulțumesc, tovarășe colonel.

— Muncești foarte mult, Iuri Ilici. Noapte bună.

După ce secretarul închise ușa, Mișa scoase niște pagini ce reprezentau documente din afara Ministerului. Aproape în fiecare săptămînă, se ocupa personal de sacul de dat la ars. Ofițerul care făcea oficiul de secretar de birou al lui Filitov presupunea că superiorul lui o făcea din amabilitate, vrînd să-l scutească de un efort, sau poate și fiindcă era vorba de documente foarte speciale ce trebuiau distruse. În orice caz, obiceiul data dinaintea perioadei de cînd era în slujba colonelului, iar serviciile de securitate îl considerau deja o rutină. Trei minute mai tîrziu, în drumul spre mașină, Mișa intră în camera de distrugere a documentelor. Un sergent tînăr îl întîmpină

pe colonel de parcă acesta i-ar fi fost bunic și deschise toboganul de la incinerator. Îl urmări pe Eroul de la Stalingrad cum își pune jos servieta, folosindu-se de brațul schilodit pentru a desface sacul pe care îl ținea ridicat cu celălalt braț, care îi rămăsese valid, aruncînd apoi cam un kilogram de documente clasate în focul alimentat cu gaze din subsolul Ministerului.

N-avea cum să bănuiască, desigur, că îl asista pe acest om în distrugerea unor mărturii de înaltă tradare. Colonelul semnă în registru, atestînd că distrusese documente din secția lui. Dînd din cap prietenește, Misa atîrnă sacul în cui și ieși pe ușă, îndreptîndu-se spre mașina de serviciu care îl aștepta.

Misa știa că în seara aceasta fantomele aveau să-l viziteze din nou și că, a doua zi, cu un nou elan, un alt pachet de informații urma să plece spre Vest. În drum spre casă, șoferul opri la o băcănie specială, unde avea acces numai nomenclatura. Misa cumpără niște cîrnați și pîine neagră, precum și o jumătate de litru de vodcă Stolichnaia. Într-un gest de camaraderie, cumpără una și pentru șofer. Pentru un tînăr soldat, vodca era mai bună decît banii.

Cincisprezece minute mai tîrziu, în apartamentul lui, Misa își scoase jurnalul din sertar și se apucă întîi să reproducă diagrama anexată la raportul lui Bondarenko. La fiecare cîteva minute, se oprea un moment și se uita la fotografia înrămată a soției lui. În cea mai mare parte, raportul oficial reproducea conținutul acelui manuscris; așadar, nu avu de scris decît zece pagini noi, inserînd cu grijă formulele esențiale pe parcurs. Rapoartele CARDINALULUI erau întotdeauna modele de concizie și claritate, calități deprinse în lunga sa carieră, în care redactase directive operaționale. După ce termină, își puse o pereche de mănuși și intră în bucătărie. În spatele panoului de oțel din partea de jos a frigiderului de fabricație vest-germană se afla, prins cu un magnet, un mic aparat de fotografiat. Cu tot inconvenientul mănușilor, Misa manevră aparatul cu ușurință. Nu-i trebui decît un minut pentru a fotografia noile pagini scrise în jurnal, după care

rulă filmul și scoase caseta din aparat. Puse filmul în buzunar și fixă la loc aparatul de fotografiat în ascunzătoare, după care își scoase mănușile. Apoi aranjă storurile de la ferestre. Mișa era extrem de precaut. La o examinare mai atentă, se putea constata că ușa de la apartamentul lui avea zgîrieturi în dreptul broaștei, semne ale faptului că fusese deschisă de un expert. De fapt, zgîrieturile ar fi putut fi făcute de oricine. După ce primea confirmarea că raportul lui ajunsese la Washington — urme de anvelopă pe o anumită secțiune — Mișa urma să rupă foile respective din jurnal, să le ducă, ascunse în buzunar, la Minister, să le pună în sacul de dat la ars și să le arunce personal pe tobogan. Cu douăzeci de ani în urmă, Mișa supervizase instalarea sistemului de distrugere a documentelor.

După ce termină ce avea de făcut, colonelul Mihail Semionovici Filitov se uită din nou la fotografiei Elenei, întrebînd-o parcă dacă procedase corect. Elena zîmbea, așa cum făcuse întotdeauna. *Au trecut atîția ani*, își zise el, *și tot mă mai simt cu conștiința încărcată*. Clătină din cap. Urma partea finală a ritualului. Mîncă pîine cu cîrnați, revăzînd în minte chipurile tovarășilor săi din Marele Război pentru Patrie, care muriseră de mult, dar nereușind să-i întrebe pe cei care căzuseră pentru țara lor dacă trădarea lui de acum era întemeiată. Știa că ei puteau înțelege chiar mai bine decît Elena lui, dar îi era frică să afle. Nici jumătatea de litru de vodcă nu-i aduse vreun răspuns. Băutura izbuti măcar să-i amorțească mintea pînă la o stare de insensibilitate; imediat după ora zece, Mișa porni spre pat, clătinîndu-se pe picioare. Luminile rămăseseră aprinse în urma lui.

Exact după ora unsprezece, pe bulevardul larg din fața blocului apăru o mașină, iar niște ochi albaștri inspectară ferestrele colonelului. De data asta era Ed Foley. Remarcă storurile. În drum spre casă, zări un alt mesaj secret. Un muncitor de la serviciul de salubritate din Moscova pusese la punct o serie de semnale. Era vorba de lucruri banale, ca de pildă un semn cu creta pe un stîlp de

iluminat, dar fiecare mesaj de genul ăsta transmitea membrilor echipei să fie la posturile desemnate. Un alt membru al personalului CIA din Moscova urma să verifice indicațiile codificate în zori, iar dacă ceva era anapoda, Foley putea anula totul.

Deși munca pe care o făcea era foarte încordată, Ed Foley găsea, totuși, multe aspecte amuzante în activitatea lui. În primul rînd, rușii îi ușuraseră mult misiunea, dîndu-i CARDINALULUI un apartament pe o stradă foarte circulată. În al doilea rînd, noua clădire a ambasadei fiind într-un hal fără de hal, Foley și familia lui nu puteau locui în noul corp construit, ceea ce făcea posibil ca el sau nevasta lui să treacă în fiecare seară cu mașina pe acest bulevard. Soții Foley erau încîntați de faptul că fiul lor făcea parte din echipa de hochei locală. Ce rău o să-i pară băiatului, cînd o să plece de aici, își zise Foley, coborînd din mașină. Îi plăcea acum hocheiul de juniori mai mult decît base-ballul. În fine, mai era și soluția cu fotbalul, dar lui Foley nu-i plăcea ideea ca fiul lui să joace acest sport. Mulți copii se accidentau și, oricum, nu era destul de mare să joace fotbal. Dar astea erau gînduri de viitor, iar prezentul îi oferea deocamdată destule motive de îngrijorare.

Trebuia să aibă grijă ce spunea cu glas tare în propriul apartament. Se știa că locuințele americanilor erau înțesate de microfoane. Ed și Mary Pat glumeau și ei pe această temă. După ce intră în casă și își atîrnă haina în cuier, își sărută nevasta, gîdilînd-o ușor la ureche. Soția lui Foley chicoti, în semn că înțelesese, deși erau amîndoi istoviți de încordarea implicată de acest post. Mai aveau doar cîteva luni.

— Cum a fost recepția? întrebă ea, pentru microfoanele din pereți.

— O prostie, ca de obicei, răspunse Ed, pentru înregistrarea de pe banda magnetică.

9

Ocazii favorabile

Beatrice Taussing nu făcu nici un raport, deși vorbele scăpate de Candi i se păreau semnificative. Avea acces la aproape tot ceea ce se petrecea la Los Alamos National Laboratory, dar nu i se spusese nimic despre un test neprogramat și, deși în Europa și Japonia se desfășura o activitate SDI, aceasta nu necesita servicii de interpretare din partea lui Al Gregory. Asta însemna că era vorba de ceva făcut de ruși, iar dacă îl chemaseră pe pîrlitul ăla cu avionul la Washington — și știa că tipul își lăsase mașina la laborator; prin urmare, îi trimiseseră un elicopter — treaba era importantă. Nu-l putea suferi pe Gregory, dar nu avea, totuși, nici un motiv să-i pună la îndoială capacitățile intelectuale. Se întreba ce fel de test fusese, dar, cum nu avea acces la informațiile legate de ruși, știa să-și disciplineze curiozitatea. N-avea încotro. Ce f cea ea era periculos.

Dar și distractiv, nu-i așa? remarcă ea în gînd, zîmbind.

— Asta înseamnă că mai rămîn trei despre care nu se știe nimic.

În urma afganilor, rușii cercetau amănunțit epava avionului An-26. Cel care vorbise era un maior KGB. Nu mai văzuse niciodată o catastrofă aviatică și doar aerul

rece care îi bătea în nări îl făcuse să reziste senzației de vomă.

— Omul tău?

Căpitanul de infanterie din armata sovietică — pînă de curînd consilier de batalion în armata afgană de marionete — se uită în jur, pentru a se convinge că oamenii din subordinea lui ocupau perimetrul adecvat. Și lui stomacul îi juca feste. Imaginea prietenului său aproape spintecat îi crease un șoc cumplit. Se întrebă dacă tovarășul lui afgan avea să supraviețuiască intervenției chirurgicale de urgență.

— Tot lipsă, cred.

Fuzelajul avionului se rupsese în mai multe bucăți. La impactul avionului cu solul, pasagerii din partea din față fuseseră inundați de combustibil și arseseră, fiind de nerecunoscut. Cu toate acestea, soldații adunaseră bucățile pentru aproape toate cadavrele. Toate cu excepția a trei persoane, iar experții legiști urmau să stabilească persoanele decedate și pe cele date dispărute. În mod normal, nu dădeau atît de multă atenție victimelor unei catastrofe aeriene — din punct de vedere tehnic, avionul An-26 făcuse parte din Aeroflot și nu din Aviația Militară sovietică — dar în cazul de față se depuneau toate eforturile pentru identificarea cadavrelor. Căpitanul dat dispărut făcea parte din Direcția a Noua „de Pază", așadar era un ofițer administrativ care făcuse un tur al regiunii, verificînd personalul și activitățile de securitate în anumite zone sensibile. Documentele lui de drum includeau acte extrem de importante și, în plus, ofițerul știa multe lucruri confidențiale despre personalul și activitățile KGB-ului. Era posibil ca actele să fi fost distruse — fuseseră găsite resturile mai multor serviete, arse complet, dar, pînă cînd moartea căpitanului avea să fie confirmată, multe persoane de la Centrul din Moscova trăiau clipe de neliniște și chin.

— Avea familie — în fine, nevastă — acum poate că e văduvă. Fiul lor a murit luna trecută, mi s-a spus. O formă de cancer, remarcă maiorul KGB, pe un ton liniștit.

— Sper să vă ocupați cum se cuvine de soția lui, răspunse căpitanul.

— Da, avem un departament care se ocupă de astfel de situații. Crezi că e posibil să-l fi cules ăia?

— Nu știu ce să zic, avem informații că au fost aici. Vin întotdeauna să jefuiască locurile catastrofelor aeriene, în căutare de arme. Documente? Luptăm împotriva unor sălbatici ignoranți, tovarășe maior. Mă îndoiesc să-i intereseze prea mult documentele de orice fel. Se prea poate să-i fi recunoscut uniforma de ofițer KGB și să-l fi tîrît cine știe unde, să-i mutileze cadavrul. Nici nu vă puteți imagina ce fac cu prizonierii.

— Barbari, mormări tipul de la KGB. Să dobori un aeroplan neînarmat.

Se uită în jurul lui. Soldați afgani „leali" — ce adjectiv optimist la adresa lor, bombăni el — puneau cadavrele și resturile umane în saci de cauciuc, pentru a fi trimise cu elicopterul înapoi la Gaznîi, iar de acolo cu avionul la Moscova, pentru identificare.

— Și dacă au tîrît cadavrul tipului?

— N-o să-l mai găsim niciodată. A, există o oarecare șansă, dar mult prea slabă. Cum vedem un vultur care dă tîrcoale, trimitem acolo un elicopter, dar...

Căpitanul clătină din cap.

— Există și probabilitatea să avem deja cadavrul, tovarășe maior. Va fi numai nevoie de ceva timp, pentru a avea confirmarea acestui fapt.

— Bietul om — un funcționar. Nici măcar nu era pe terenul lui, dar tipul care avea misiunea aici este internat în spital cu pietre la vezică, așa că preluase el și sarcina lui.

— Care-i terenul lui de obicei?

— RSS Tadjică. Presupun că a vrut să îndeplinească această muncă suplimentară ca să mai uite de necazuri.

— Cum te simți, rusule? îl întrebă Săgetătorul pe prizonier.

Nu puteau să-i acorde cine știe ce asistență medicală. Cea mai apropiată echipă medicală, formată din doctori și

asistente de origine franceză, se afla într-o pivniță, lîngă Hasan Khél. Răniții care puteau merge se îndreptau acum într-acolo. Dar cu cei în stare mai gravă... ce să facă? Aveau o rezervă bună de analgezice, fiole de morfină fabricate în Elveția, pe care le injectau muribunzilor, pentru a le atenua durerile. Uneori, morfina îi ținea pe cîte unii în viață, dar toți răniții cu șanse de vindecare erau puși pe o targă și transportați spre granița pakistaneză. Cei care suportau drumul de peste nouă sute de kilometri și rămîneau în viață urmau să primească îngrijiri într-un fel de spital, situat lîngă aeroportul închis de la Miram Shah. Săgetătorul devenise liderul grupului. Reușise să-și convingă camarazii că rusul era mai de preț viu decît mort și că *Americastani* urmau să le dea mult pentru un membru al poliției politice ruse, plin de documente. Numai căpetenia tribului ar fi putut să se opună acestui argument, dar omul murise. Îl înmormîntaseră în pripă, dar potrivit datinei; sufletul lui era acum în Paradis. Astfel, Săgetătorul rămăsese cel mai însemnat războinic de încredere din toată ceata.

Cine ar fi crezut, după privirea dură și cuvintele reci, că, pentru prima oară, după trei ani de zile, inima lui se înduioșase de milă? Pînă și el era uimit de acest sentiment. Cum de îi veniseră în minte asemenea gînduri? Era voia lui Allah? *Probabil*, își zise el. *Cine altcineva m-ar fi putut împiedica să ucid un rus?*

— Mă doare, îi răspunse rusul în cele din urmă.

Dar mila Săgetătorului nu era chiar atît de mare. Morfina transportată de mujahedini era pentru oamenii lor. Asigurîndu-se întîi că nu se uita nimeni să vadă ce făcea, îi dădu rusului fotografiile de familie. O fracțiune de secundă, privirea lui se îmblînzi. Ofițerul KGB îl privi mirat, uitînd o clipă de durere. Cu mîna validă, luă fotografiile, strîngîndu-le la piept. Pe chipul lui se citeau recunoștința și nedumerirea. Omul se gîndea la fiul lui mort, contemplîndu-și propria soartă. Lucrul cel mai groaznic care i se putea întîmpla, aprecie el, chinuit de dureri, însemna de fapt posibilitatea de a fi din nou alături de copilul lui, pe un tărîm sau altul. Afganii nu-i puteau provoca o suferință mai mare decît durerile care îi chinuiau

acum trupul și sufletul. Căpitanul ajunsese deja în faza în care durerea devine un fel de drog, atît de familiară, încît agonia ajunsese suportabilă, aproape confortabilă. Auzise că așa ceva era posibil, dar nu-i venise să creadă pînă acum.

Procesele mintale continuau să fie doar parțial funcționale. În starea aceasta de transă, se întrebă de ce nu fusese ucis. Auzise multe zvonuri la Moscova despre felul cum sau purtat afganii cu prizonierii... *de-aia te-ai oferit de bună voie să preiei și această misiune...?* Se gîndea acum la soarta lui și la felul cum o influențase.

Nu se poate să mori, Valeri Mihailovici, trebuie să trăiești. Ai o nevastă, care a suferit și-așa prea mult, își spuse el. *Deja trece prin...* Gîndul se bloca de la sine. Căpitanul vîrî fotografia în buzunarul de la piept, lăsîndu-se în voia stării de inconștiență, în timp ce trupul se căznea să se vindece singur. Nu se trezi cînd îl ridicară pe o scîndură și îl puseră pe un fel de cabrioletă. Săgetătorul își conduse oamenii înainte.

Misa se trezi în zgomotele de luptă care îi răsunau în cap. Afară era încă noapte — zorile se lăsau așteptate — dar primul lucru care îi veni în gînd fu să se ducă la baie, unde se spălă pe față cu apă rece și înghiți trei aspirine. Încercă să verse deasupra toaletei, dar nu scoase decît fiere galbenă. Se privi în oglindă, pentru a constata efectul trădării asupra unui Erou al Uniunii Sovietice. Nu putea — nu voia — să se oprească, desigur, dar... *dar uită-te în ce hal ai ajuns, Misa.* Ochii, odinioară de un albastru limpede, erau acum injectați și inerți, iar tenul altădată rumen căpătase o paloare de cadavru. Pielea i se fleșcăise, iar barba cenușie, nerasă, acoperea un chip considerat cîndva chipeș. Întinse brațul drept și, ca de obicei, constată că țesutul de pe cicatrice era dur, ca de plastic. În fine. Își clăti gura și porni tîrșîindu-și picioarele spre bucătărie, ca să-și facă niște cafea.

Bine că o avea și pe asta, cumpărată tot dintr-un magazin destinat membrilor nomenclaturii; noroc și de mașina de rîșnit, fabricată în Vest. Ezită să mănînce ceva, iar pînă la urmă se hotărî să bea doar o cafea. Putea oricum să mănînce niște pîine la birou. După trei minute,

cafeaua era gata. Dădu ceașca pe gît, făcînd abstracție că lichidul era fierbinte, după care ridică receptorul ca să cheme mașina de serviciu. Voia să fie luat mai devreme astăzi și, deși nu spusese că intenționa să meargă la băi, sergentul care răspunsese la telefon în garaj știa motivul apelului matinal. După douăzeci de minute, Mișa ieși prin partea din față a clădirii. Ochii îi lăcrimau deja, iar vîntul rece dinspre nord-vest îl făcea să-și mijească privirea, împingîndu-l aproape înapoi pe ușă, în rafale puternice. Sergentul se gîndi să-i dea o mînă de ajutor, dar Filitov își recăpătă echilibrul, reușind să învingă furia invizibilă a naturii care îl împiedica să înainteze, și se sui în mașină, cu mișcările uzuale — de parcă s-ar fi urcat în vechiul lui T-34, pentru a pleca la luptă.

— La băi, tovarășe colonel? întrebă șoferul, după ce se urcă pe locul de la volan.

— Ai vîndut vodca pe care ți-am dat-o?

— Păi, da, tovarășe colonel, răspunse tînărul.

— Bravo, e mai sănătos decît să o bei. La băi. Repede, spuse colonelul, compunîndu-și o mină gravă. Poate reușesc să mă pun pe picioare și să scap cu viață.

— Dacă n-au reușit germanii să vă omoare, mă îndoiesc să o poată face cîteva picături de vodcă, spuse băiatul, pe un ton vesel.

Mișa rîse, amuzat de remarca șoferului. Acesta chiar semăna cu caporalul Romanov pe care îl avusese pe vremuri.

— Ți-ar plăcea să ajungi ofițer, într-o bună zi?

— Mulțumesc, tovarășe colonel, dar vreau să mă întorc la universitate, să studiez. Tatăl meu este inginer chimist și am de gînd să-i urmez exemplul.

— Înseamnă că e un om norocos, sergent. Hai, dă-i drumul.

Mașina ajunse în fața clădirii după zece minute. Sergentul îl ajută pe colonel să coboare, după care parcă mașina în spațiul rezervat, de unde putea vedea ușile. Își aprinse o țigară și deschise o carte. Era mulțumit de acest serviciu, datorită căruia scăpase de neplăcerea de a se tîrî prin noroaie cu cine știe ce companie motorizată. Se uită la ceas. Bătrînul Mișa nu se întorcea decît cam peste o

oră. Bietul om, își zise el, e atît de singur. Ce soartă mizerabilă pentru un erou să ajungă într-o asemenea situație.

Înăuntru, rutina era atît de limpede, încît Mișa ar fi putut face toate mișcările cu ochii închiși. După ce se dezbrăcă, își luă prosoapele, papucii și nuielele de mesteacăn și intră în saună. Venise mai devreme decît de obicei. Majoritatea clienților obișnuiți nu apăruseră încă. Cu atît mai bine. Mări debitul de apă de pe cărămida refractară și se așeză jos, așteptînd să-i treacă durerea de cap. În încăpere mai erau alte trei persoane. Pe doi îi mai văzuse, dar nu făcuse cunoștință cu ei și se vedea clar că oamenii nu aveau chef de vorbă. Lui Mișa îi convenea de minune. Îl durea și dacă încerca să-și miște maxilarul, iar aspirina își făcea greu efectul astăzi.

După cincisprezece minute, trupul lui alb șiroia de sudoare. Ridicînd privirea, îl văzu pe asistent, auzi propunerea obișnuită de a bea un pahar — nimeni nu voia deocamdată băutură — plus invitația la piscină. Cele spuse păreau absolut normale, avînd în vedere funcția omului, dar, de fapt, sensul exact al cuvintelor era: *Totul e în regulă. Sînt gata pentru transfer.* Drept răspuns, Mișa își șterse transpirația de pe frunte, cu un gest exagerat, tipic persoanelor în vîrstă. *Gata.* Asistentul plecă. Rar, Mișa începu să numere pînă la trei sute. Cînd ajunse la două sute cincizeci și șapte, unul dintre alcoolicii din încăpere se ridică și ieși afară. Mișa remarcă mișcarea, fără să-și facă însă griji. Avea mult prea multă experiență. Vînd ajunse cu numărătoarea la trei sute, se ridică în picioare, cu o mișcare bruscă din genunchi, și ieși din încăpere, fără să spună o vorbă.

Temperatura era mult mai răcoroasă în vestiar, dar observă că bărbatul celălalt nu plecase încă. Discuta cu asistentul despre ceva. Mișa aștepta răbdător ca asistentul să-l remarce, ceea ce se și întîmplă. Tînărul veni spre el, iar colonelul făcu și el cîțiva pași în întîmpinarea lui. Mișa se împiedică de o plăcuță de mozaic care se desprinsese, fiind cît pe-aci să cadă. Încercînd să-și recapete echilibrul, întinse brațul valid în față. Asistentul îl prinse. Nuielele

de mesteacăn căzură pe jos. Tînărul le ridică imediat și îl ajută pe Misa să revină la verticală. Îi dădu apoi un prosop curat pentru duș.

— Ați pățit ceva, tovarășe? întrebă celălalt, tocmai din capătul încăperii.

— Nu, mulțumesc. Genunchii mei bătrîni și vechitura asta de pardoseală. Nu știu de ce n-au de gînd să o repare.

— Ar cam trebui, într-adevăr. Veniți să facem duș împreună, zise bărbatul.

Avea în jur de patruzeci de ani; un om cu trăsături banale, cu excepția ochilor injectați. Alt bețiv, remarcă Misa imediat.

— Ați făcut războiul, nu?

— La tancuri. Ultimul trăgător german mi-a venit de hac — dar și eu lui, la Kursk Bulge.

— A luptat și tatăl meu acolo. A fost în al șaptelea regiment de pază, sub Konev.

— Eu eram în cealaltă parte, în al doilea regiment de tancuri, sub Konstantin Rokosovski. Ultima mea campanie.

— Îmi dau seama de ce, tovarășe...

— Filitov, Mihail Semionovici, colonel la trupele de tancuri.

— Pe mine mă cheamă Klementi Vladimirovici Vatutin, dar nu sînt nici un fel de erou. E o plăcere să vă cunosc, tovarășe.

— Orice bătrîn se simte bine cînd e tratat cu respect.

Tatăl lui Vatutin servise în Campania din Kursk, dar ca ofițer politic. Cînd trecuse în rezervă, avusese gradul de colonel NKVD, iar fiul său îi călcase pe urme, în agenția rebotezată ulterior KGB.

Douăzeci de minute mai tîrziu, colonelul era în drum spre birou, iar asistentul de la saună se strecurase din nou afară pe ușa din spate și intrase pe cea de la curățătoria chimică. Șeful depozitului trebuise să fie chemat din camera mașinilor, unde ungea o pompă. Conform unor reguli elementare de securitate, se presupunea că omul care îi luă caseta din mînă nu-i știa nici numele și nici locul de muncă. Bagă caseta în buzunar, îi dădu trei sticle

de jumătate de litru cu băutură și se întoarse să termine de uns pompa, cu inima bătîndu-i puternic în piept, așa cum se întîmpla mereu în ultima vreme. Se amuza în sinea lui de faptul că misiunea secretă de „agent" CIA — cetățean sovietic care lucra pentru agenția americană de spionaj — îi aducea un beneficiu fiscal substanțial. Vînzarea clandestină de alcool însemna încasarea de ruble „convertibile" pe care le putea utiliza pentru cumpărarea de mărfuri occidentale și alimente de calitate de la magazinele pe valută forte. Ștergîndu-și uleiul de pe mîini, compară acest avantaj cu tensiunea implicată de misiune. Făcea parte de șase luni din această rețea pentru scurgerea informațiilor, dar nu știa că, în scurt timp, activitatea lui în acest sector urma să ia sfîrșit. Avea să mai fie folosit și pe viitor la transmiterea informațiilor, dar nu pentru CARDINAL. În curînd, tipul de la saună avea să-și caute o altă slujbă, ceea ce însemna dizolvarea acestei legături de agenți fără nume — imposibil de descoperit chiar și pentru versații ofițeri de contraspionaj din Direcția a Doua a KGB-ului.

După cincisprezece minute, apăru o clientă cu una dintre hainele ei englezești. Era un mantou impermeabil, de la care fusese scoasă căptușeala prinsă cu fermoar. Ca de obicei, femeia îi recomandă să fie deosebit de atent cu procedeul de curățare a acestui mantou și, tot ca de obicei, omul înceuviință din cap, asigurînd-o că se adresase celei mai bune curățătorii din toată Uniunea Sovietică. Cu toate acestea, nu dispunea de formulare imprimate pentru înregistrarea produselor, așa că funcționarul se apucă să scrie de mînă un bon, făcînd trei exemplare cu indigo. Prinse primul exemplar, cu un ac de gămălie, de mantou, îl băgă pe al doilea într-o cutiuță, iar cu al treilea... dar mai întîi căută prin buzunare.

— Tovarășă, ați uitat niște mărunțiș înăuntru. Vă mulțumesc, dar nu e nevoie.

Îi dădu banii și bonul. Plus încă ceva. Era foarte ușor. Nimeni nu căuta niciodată prin buzunare, exact ca în Vest.

— Ah, ce om cinstit ești, spuse doamna, cu un formalism ciudat, foarte răspîndit în Uniunea Sovietică. Bună ziua, tovarășe.

— Bună ziua, îi răspunse bărbatul. Următorul la rînd!

Doamna — pe care o chema Svetlana — porni spre stația de metrou, ca de obicei. Timpul îi permitea o plimbare degajată, în cazul în care ar fi apărut ceva probleme la unul dintre cele două contacte de schimb. Străzile Moscovei erau întotdeauna aglomerate — oameni grăbiți și încruntați, mulți privindu-i haina cu invidie. Avea o garderobă vastă cu confecții britanice, întrucît fusese de multe ori în Vest, trimisă de GOSPLAN, ministerul sovietic pentru planificarea economiei, unde lucra. Iar în Anglia fusese recrutată de serviciul britanic de informații secrete. Era folosită în lanțul CARDINAL, întrucît CIA nu dispunea de prea mulți agenți în Rusia; i se dăduseră, cu multă precauție, sarcini doar în centrul lanțului, niciodată la vreun capăt al rețelei. Datele pe care ea le transmitea în Occident erau informații economice de mică importanță, iar serviciile ocazionale de curierat erau, de fapt, mult mai folositoare decît informațiile cu care ea se mîndrea atît de mult. Ofițerii ei de legătură nu-i spuseseră niciodată lucrul acesta, desigur; orice spion e convins că posedă cele mai importante informații secrete care au fost difuzate vreodată. Jocul era, de aceea, cu atît mai interesant, știut fiind că, în ciuda motivațiilor lor ideologice (sau de altă natură), spionii consideră că meseria lor este cea mai însemnată dintre toate, avînd în vedere că trebuie în permanență să inducă în eroare cele mai iscusite manevre din propriile lor țări. Fără să-și dea seama de ce, Svetlanei îi plăcea efectiv să trăiască periculos, între viață și moarte. Avea totodată convingerea că funcția înaltă a tatălui ei — vechi membru al Comitetului Central — o putea proteja în orice situație. La urma urmei, nu tot influența lui îi dădea posibilitatea de a pleca în Europa de Vest de două sau de trei ori pe an? Tatăl ei era un om tare pedant și îngîmfat, dar Svetlana era singurul lui copil, mama unicului său nepot și, prin urmare, centrul universului lui.

Cînd intră în stația Kuznețki Most, văzu un tren care tocmai pleca de la peron. Sincronizarea era întotdeauna partea dificilă a problemei. În orele de vîrf, trenurile metroului din Moscova circulă la interval de numai treizeci de secunde. Svetlana se uită la ceas, constatînd că și de această dată își sincronizase sosirea perfect. Contactul ei trebuia să vină cu următorul tren. Se îndreptă pe peron spre locul exact unde urma să se deschidă ușa din față a celui de-al doilea vagon, asigurîndu-se că putea să se suie prima. O avantaja și îmbrăcămintea. Era confundată adeseori cu o străină, iar moscoviții îi tratează de obicei pe străini cu o deferență rezervată familiilor regale — sau celor grav bolnavi. Nu trebui să aștepte mult. Auzi în curînd zgomotul trenului care se apropia. Capetele se întoarseră, ca de obicei, pentru a urmări farurile vagonului din față, iar bolta galeriei răsună de scrîșnetul ascuțit al frînelor. Ușa se deschise, din vagon revărsîndu-se un val de oameni. După aceea Svetlana intră, făcînd cîțiva pași spre partea din spate a vagonului. Se prinse de bara de sus — toate locurile erau ocupate și nici un bărbat nu se ridică s-o poftească să se așeze — și se întoarse spre direcția de mers, înainte ca trenul să se urnească. Ținea mîna stîngă, fără mănușă, în buzunarul de la haină.

Svetlana nu trebuia să vadă fața contactului ei din acest tren, dar știa că el îi văzuse chipul. Indiferent cine o fi fost, tipului îi plăcuse silueta ei subțire. Svetlana înțelese acest lucru după felul cum bărbatul îi făcu semn. În îmbulzeala trenului aglomerat, o mînă ascunsă sub un număr din *Izvestia* o mîngîie pe fesa stîngă, ciupind-o ușor. Gestul era ceva nou, iar Svetlana se abținu să întoarcă încet capul, ca să-l vadă la față. Dacă era un amant bun? Nu i-ar strica o aventură amoroasă. Fostul ei soț era așa de... dar, nu. Era mai bine așa, mai poetic, mai rusesc, ca un bărbat, pe care n-avea să-l vadă niciodată la față, să o considere frumoasă și atrăgătoare. Strînse caseta de film între degetul mare și arătător, așteptînd să treacă cele două minute pînă ce trenul urma să oprească la Pușkinskaia. Stătea cu ochii închiși, zîmbind în colțul gurii, cu gîndul la identitatea și calitățile agentului care o

mîngîia. Să fi știut ofițerul ei de contact, s-ar fi îngrozit, dar oricum Svetlana nu lăsa să i se citească nimic pe chip.

Trenul încetinea. Oamenii se ridicară de pe scaune, iar cei care stăteau în picioare începură să se pregătească să coboare. Svetlana își scoase mîna din buzunar. Caseta era alunecoasă, ori de la apă, ori de la vreo substanță uleioasă cu care fusese curățată. Mîna se ridică de pe șoldul ei — cu o ultimă strîngere prelungă și delicată — pregătindu-se să prindă micul cilindru metalic, în timp ce Svetlana întorcea capul spre dreapta.

Exact în spatele ei, o femeie mai în vîrstă se împiedică, ciocnindu-se de agent. Acesta se lovi din greșeală de caseta din mîna Svetlanei. Inițial, Svetlana nu-și dădu seama ce se întîmplase, dar în clipa în care trenul opri, omul era în patru labe, încercînd să apuce filmul. Mai mult surprinsă decît îngrozită, se uită în jos și îi văzu ceafa. Era chel, iar smocurile de păr de lîngă urechi erau pline de fire cărunte — un bărbat bătrîn! Apucă imediat caseta și țîșni în picioare. Bătrîn, dar sprinten, își zise ea, zărindu-i conturul maxilarului. Un profil puternic — da, ar fi un amant bun, poate chiar răbdător, cum era mai bine. Tipul o zbughi din tren, iar Svetlana renunță să se mai gîndească la el. Nu observă cum un bărbat, așezat în partea stîngă a vagonului, se ridică brusc în picioare și țîșni din tren, cu o secundă înainte de închiderea ușilor.

Se numea Boris și era ofițer pentru paza de noapte la cartierul general al KGB-ului, fiind acum în drum spre casă, ca să se culce. De obicei, citea ziarul de sport — cunoscut la început sub denumirea de *Sovietki Sport* — dar astăzi uitase să și-l ia de la chioșcul din clădirea cartierului general, așa că văzuse, cu totul din întîmplare, pe podeaua neagră și murdară a vagonului de metrou, ceva ce nu putea fi decît o casetă de film, și încă una prea mică pentru a proveni dintr-un aparat de fotografiat obișnuit. Nu văzuse tentativa de pasare și nu știa de la cine căzuse caseta. Presupusese că era vorba de bărbatul cam de cincizeci de ani, surprinzîndu-l totodată agilitatea cu care acesta recuperase obiectul căzut. După ce bărbatul coborîse din vagon, își dăduse seama brusc că avusese loc un schimb, dar fusese luat prin surprindere, neputînd

reacționa corespunzător. Aceasta și datorită oboselii acumulate după lungul serviciu de noapte.

Fost ofițer de contact, Boris operase în Spania, dar, din cauza unui atac de cord, fusese trimis acasă și atribuit serviciului de noapte din secția lui. Avea gradul de maior. Considera că pentru munca făcută merita gradul de colonel, numai că în clipa de față nu se gîndea la acest lucru. Cerceta peronul cu privirea, în căutarea bărbatului cărunt, cu paltonul maro. *Uite-l!* Porni după el, simțind o mică înțepătură în partea stîngă a pieptului. Nu dădu însă nici o atenție acestui junghi. Se lăsase de fumat cu cîțiva ani înainte, iar doctorul de la KGB îi spusese că nu avea probleme cu sănătatea.

Ajunse la cinci metri în urma bărbatului, dar nu se apropie mai mult. Era faza în care trebuia să aibă răbdare. Îl urmări prin pasaj pînă la stația Gorkovskaia, iar apoi pe peron. Aici lucrurile se complicară. Peronul era înțesat de oameni care se duceau la serviciu, așa că pierdu contactul vizual cu persoana urmărită. Ofițerul KGB era scund și se descurca greu în aglomerații. Să se încumete să se apropie mai mult? Asta însemna să-și croiască drum prin mulțime... atrăgînd atenția. Lucru periculos.

Desigur, fusese antrenat pentru astfel de situații, dar trecuseră mai bine de douăzeci de ani de atunci; se căznea cu disperare să-și amintească procedurile. Știa cum să procedeze pe teren, cum să identifice și să scape de cineva care îl urmărea, dar era, totuși, membru al Direcției Întîi, iar tehnicile de învăluire folosite de copoii din Direcția a Doua nu făceau parte din instruirea primită. *Ce să fac acum?* își zise el, turbat de furie. Ce șansă i se ivise! Cum era și firesc, oamenii din Direcția Întîi nu-i puteau suferi pe omologii lor din Direcția a Doua, iar ideea de a prinde pe cineva... dar dacă mai era și un tip de la „Doi", care își urmărea cazul în care era implicat acest curier? Putea să aibă de suferit din această cauză? *Ce să fac acum?* Se uită în jur, sperînd să identifice persoanele de la contraspionaj care se ocupau de acest curier. Nu spera să poată deslușî vreun chip cunoscut prin mulțimea aceea de oameni, dar se gîndi să dea un semnal. Își aminti ce trebuia să facă pentru asta. Nimic. Ce să fac acum? Îl treceau sudorile în

stația rece de metrou, iar durerea din piept se accentuă, sporindu-i și mai mult dilema. În fiecare segment al sistemului de metrou moscovit se afla o structură de linii telefonice secrete. Orice ofițer KGB știa cum să le utilizeze, dar maiorul își dădu seama că nu avea timp să găsească și să activeze rețeaua telefonică.

Trebuia să-l urmărească pe bărbat. Trebuia să-și asume riscul. Dacă se dovedea că luase o decizie greșită, era, în fond, un ofițer superior cu multă experiență și cu dreptul de a acționa, iar, în plus, *se uitase* după semnalul de recunoaștere din partea vreunui coleg. Tipii de la „Doi" erau în stare să-l umple de ocară, dar știa că se putea bizui pe protecția superiorilor lui din Direcția Întîi. Odată decizia luată, durerea din piept se atenuă. Mai rămînea însă problema de a-l vedea. Ofițerul KGB se strecură prin mulțime, suportînd boscorodelile celor pe care îi deranja, și ajunse în cele din urmă în fața unui grup de muncitori de care nu avea cum să mai treacă. Își suci gîtul ca să-l zărească pe cel urmărit — *Da! era tot acolo, privind spre dreapta...* Simți o ușurare cînd auzi zgomotul metroului care intra în stație.

Stătea acolo, încercînd să nu se uite la țintă. Auzi fîșîitul ușilor care se deschideau, apoi zgomotul produs de cei care coborau, după care tîrșîitul celor care se îngrămădeau spre uși.

Vagonul era plin! Omul lui intrase înăuntru, dar ușile erau blocate de trupurile pasagerilor. Ofițerul KGB se năpusti spre ușa din spate și izbuti să suie în ultimul moment. Îl trecură fiori la gîndul că se făcuse, poate, remarcat, dar știa că nu avusese încotro. În timp ce trenul se urnea din loc, începu să-și croiască drum în față. Pasagerii așezați și cei în picioare remarcară mișcarea lui neîndemînatică. Văzu o mînă potrivind la loc pălăria pe cap. Auzi zgomotul unor ziare frunzărite — toate aceste indicii puteau fi, de fapt, semnale menite să atragă atenția celui urmărit.

Așa și era, de fapt. Ed Foley privea în jur, după ce își potrivise ochelarii cu mîna dreaptă înmănușată, în care ținea cealaltă mănușă. Curierul se întoarse din nou cu fața, continuîndu-și procedurile de transmitere. Foley, la

rîndul lui, se pregătea de interceptare. Curierul trebuia să scape de film, mai întîi expunîndu-l, prin extragerea din cilindrul metalic, iar apoi aruncîndu-l în cel mai apropiat coș de gunoi. Știa de două cazuri anterioare în care se procedase la fel, iar în ambele agentul scăpase basma curată. *Acum sînt antrenați*, își zise Foley. *Știu cum să procedeze.* CARDINALUL avea să fie avertizat, urmînd să facă un alt film, și... dar lucrul acesta nu se întîmplase niciodată sub ochii lui Foley, care trebuia să-și folosească toată stăpînirea de sine pentru a afișa o expresie impasibilă. Curierul nu se mișcă deloc. Coborî oricum la următoarea stație. Nu făcuse nimic neobișnuit, nimic care să pară anormal. Urma să spună că găsise prostioara aia cu — *ce film, tovarășe*? — chestia dinăuntru scoasă și aruncată pe podeaua trenului și crezuse că era un gunoi bun de azvîrlit la coș. Cu mîna în buzunar, tipul încerca să scoată filmul din casetă. Cine îl lua lăsa întotdeauna cîțiva milimetri afară, ca să ai de ce să apuci — sau, oricum, așa i se spusese. Dar caseta era alunecoasă și nu reușea să prindă bine capătul liber. Trenul se opri din nou, iar curierul coborî. Nu știa cine îl urmărea. Nu știa decît că îi surprinsese semnul de recunoaștere, care pentru el însemna să distrugă ce avea, în modul indicat — dar pînă acum nu mai făcuse niciodată lucrul ăsta. Încercă să nu se uite în jur și ieși din stație la fel de repede ca toată mulțimea. Foley, la rîndul lui, nici măcar nu se uită pe fereastra vagonului. Era un efort aproape neomenesc, dar izbuti să-l facă, temîndu-se în primul rînd să nu-l pună în pericol pe agent.

Curierul stătea singur pe o treaptă a scării rulante. Mai avea cîteva secunde și ajungea în stradă. Trebuia să găsească o alee unde să expună filmul și un canal unde să-l arunce, împreună cu țigara tocmai aprinsă. O mișcare lină din mînă și, chiar dacă era arestat, nu exista nici un fel de probă, iar povestea, pe care și-o întipărise bine în minte, repetînd-o în fiecare zi, putea induce în eroare KGB-ul. Cariera lui de spion era acum încheiată. Știa lucrul ăsta, mirîndu-se de sentimentul de ușurare care îl învăluise ca o baie caldă și plăcută.

Aerul rece îl trezi la realitate, dar soarele tocmai răsărea, iar cerul era înseninat. Coti la dreapta, mergînd în continuare. Știa o alee între niște blocuri și un canal potrivit. Cînd ajungea acolo, trebuia să fi terminat de fumat țigara, alt lucru pe care îl exersase mult. Acum totul era să reușească să scoată filmul din casetă și să-l expună la lumina soarelui... Fir-ar să fie. Își scoase și cealaltă mănușă, frecîndu-și mîinile. Cu unghiile, izbuti să tragă filmul. Da! Mototoli filmul și puse caseta înapoi în buzunar, după care...

— Tovarășe.

O voce puternică pentru un bărbat de vîrsta lui, își zise curierul. Ochii căprui sclipeau de agerime, iar mîna pusă pe buzunarul lui era puternică. Observă că omul ținea cealaltă mînă în buzunar.

— Arată-mi ce ai în mînă.

— Cine ești? zbieră curierul. Ce-nseamnă chestia asta?

Mîna dreaptă ieși brusc din buzunar.

— Sînt omul care o să te omoare aici, pe stradă, dacă nu-mi arăți ce ai în mînă. Sînt maiorul Boris Ciurbanov.

Ciurbanov știa că în curînd afirmația avea să devină falsă. După expresia de pe chipul omului, înțelese că urma să fie avansat la gradul de colonel.

Zece minute mai tîrziu, Foley era la birou. Își trimise pe unul dintre oameni — de fapt, o femeie — afară pe stradă ca să urmărească semnalul că aruncarea probei fusese dusă la îndeplinire cu succes, sperînd în sinea lui că se înșelase, că reacționase exagerat. Dar... chipul omului acela îi sugerase că avea de-a face cu un *profesionist*. Nu știa ce-l făcuse să creadă asta, dar simțea că așa era. Cu palmele întinse pe birou, își privi mîinile cîteva minute.

Ce n-am făcut bine? se întrebă el. Fusese antrenat să facă și asta, să-și analizeze acțiunile pas cu pas, căutînd hibele, greșelile... Fusese oare urmărit? Era supravegheat frecvent, ca toți americanii din personalul ambasadei. Pe cel desemnat să se țină după el îl numea în mintea lui „George". Dar George nu era prezent prea des. Rușii nu știau cine era Foley. Era convins de asta. I se puse un nod

în gît. În munca de spionaj, a fi sigur de ceva reprezenta calea cea mai certă spre pierzanie. Acesta era motivul pentru care rămăsese mereu circumspect, neabătîndu-se niciodată de la instrucția făcută la Camp Peary, pe York River, în Virginia, și exersată ulterior în lumea întreagă.

În fine. Următorul lucru ce-l avea de făcut era prestabilit. Se duse în încăperea de comunicații și trimise un telex la Foggy Bottom. Acesta ajunse la un număr rar folosit. La un minut de la recepționare, un ofițer din garda de noapte de la Langley se duse cu mașina ca să-l ia. Formularea mesajului era banală, dar nu același lucru se putea spune și despre semnificația lui: PROBLEME PE AXA CARDINALULUI. URMEAZĂ DATE COMPLETE.

Nu-l duseră în Piața Jerjinski. Cartierul general al KGB-ului, folosit atîta timp ca închisoare — o temniță pentru tot ce se întîmpla acolo — era acum doar o clădire de birouri, după ce, în conformitate cu Legea lui Parkinson, agenția se extinsese, absorbind tot spațiul disponibil. Interogatoriile se desfășurau acum la Închisoarea Lefortovo, la un cvartal distanță de Cinema Sputnik. Acolo era spațiu suficient.

Stătea singur într-o cameră, cu o masă și trei scaune. Curierului nu-i trecuse nici o clipă prin minte să se împotrivească și nici acum nu-și dădea seama că, dacă ar fi luat-o la fugă sau s-ar fi luptat cu omul care îl arestase, ar fi putut fi liber. Nu era ideea că maiorul Ciurbanov avea o armă — de fapt, n-avea — ci pur și simplu faptul că rușii, fiind lipsiți de libertate, sînt privați adeseori și de conceptele necesare pentru o rezistență activă. Simțise că viața lui se sfîrșește. Se împăcase cu acest gînd. Curierul era un om temător, dar nu-i era teamă decît de ceea ce era scris să fie. Nu te poți împotrivi destinului, își zise el.

— Bun, Ciurbanov, deci cum stăm?

Anchetatorul era un căpitan din Direcția a Doua, cam de treizeci de ani.

— Dă asta la developat, zise maiorul, întinzîndu-i caseta. Cred că tipul ăsta e agent.

Ciurbanov povesti ce văzuse și ce făcuse. Nu mai pomeni că rulase filmul la loc în casetă.

— L-am ochit din pură întîmplare, conchise el.

— Nu mă așteptam ca voi ăștia de la „Unu" să știți cum să procedați, tovarășe maior. Ai lucrat bine.

— Mi-era frică să nu mă bag prostește peste cineva din departamentul vostru și...

— Dacă era așa, aflai deja pînă acum. E necesar să faci un raport complet. Sergentul o să te ducă aici la o stenografă. Totodată, am să convoc o echipă pentru cercetarea completă a datelor pe care le deții. Va dura cîteva ore. Dacă vrei, poți să-i telefonezi soției.

— Filmul, insistă Ciurbanov.

— Da. Am să-l duc personal jos, la laborator. Du-te cu sergentul, vin și eu în zece minute.

Laboratorul era în cealaltă aripă a închisorii. Direcția a Doua avea aici o mică instalație, știut fiind că o bună parte din activitatea acestui departament era concentrată la Lefortovo. Căpitanul îl prinse pe laborant între două lucrări, așa că procesul de developare demară imediat. În timp ce aștepta, îl sună pe colonel. Nu putea să-și dea încă seama de anvergura depistării făcute de tipul de la „Unu", dar era vorba aproape cert de un caz de spionaj, iar toate chestiunile de acest fel erau considerate de maximă importanță. Căpitanul clătină din cap. Interesant cum un ofițer veteran dăduse cu nasul de așa ceva.

— Gata, am terminat, spuse tehnicianul, întorcîndu-se.

Developase filmul și făcuse o fotografie mărită, încă udă de la soluție. Îi dădu înapoi și caseta de film, într-un plic mic. Filmul fusese expus și rulat înapoi.

— Am reușit să salvez o parte dintr-un cadru. E interesant, dar habar n-am ce reprezintă de fapt.

— Și restul?

— Nu se poate face nimic. Dacă filmul este expus la lumina soarelui, se distruge complet.

Căpitanul privi atent fotografia mărită, în timp ce laborantul îi spunea ceva. Era o diagramă, cu o legendă scrisă cu verzale. Deasupra diagramei era imprimat: COMPLEXUL STEAUA STRĂLUCITOARE 1, iar în

altă parte — DISPUNEREA LASERELOR. Căpitanul trase o înjurătură și ieși valvîrtej din cameră.

Cînd căpitanul se întoarse, maiorul Ciurbanov bea ceai împreună cu echipa de cercetare completă a datelor. O scenă tovărășească. Atmosfera urma să devină și mai cordială.

— Tovarășe maior, se prea poate să fi descoperit ceva de importanță maximă, spuse căpitanul.

— Sînt în slujba Uniunii Sovietice, replică Ciurbanov, pe un ton calm.

Era răspunsul perfect — recomandat de Partid. Poate că avea șansa să sară peste gradul de locotenent-colonel și să devină colonel plin...

— Arată-mi și mie, spuse șeful echipei de cercetare, care avea gradul de colonel.

Examină cu atenție fotografia și rămase nedumerit.

— Asta-i tot?

— Restul a fost distrus.

Colonelul bombăni nemulțumit. Asta crea ceva probleme, dar nu de ordin major. Diagrama era suficientă pentru identificarea poligonului. Fotografia părea realizată de o persoană tînără, probabil o femeie, avînd în vedere caracterul îngrijit. Colonelul se opri și privi cîteva secunde pe fereastră.

— Trebuie să trimitem asta la eșalonul cel mai de sus, și repede. Informațiile de aici sînt — în fine, eu n-am auzit niciodată de chestiile astea, dar probabil că e vorba de o problemă din registrul secretelor absolute. Tovarăși, începeți deja cercetarea datelor complete. Mă duc să dau cîteva telefoane. Dumneata, tovarășe căpitan, du caseta la laborator pentru amprentele digitale și...

— Tovarășe, am pus și eu mîna pe ea, zise Ciurbanov, rușinat.

— Nu ai de ce să te scuzi, tovarășe maior, vigilența dumitale este mai mult decît exemplară, spuse colonelul, cu mărinimie. Identificați oricum amprentele.

— Spionul? întrebă căpitanul. Cum rămîne cu interogarea lui?

— Avem nevoie de un om experimentat. Știu eu pe cineva, spuse colonelul, ridicîndu-se. Am să-l sun și pe el.

Îl urmăreau mai multe perechi de ochi, analizîndu-l, cercetîndu-i chipul, capacitatea decizională, inteligența. Curierul era tot singur în camera de anchetă. I se luaseră, desigur, șireturile de la pantofi, cureaua, țigările și tot ce ar fi putut să folosească drept armă împotriva lui însuși, sau ca modalitate de a se calma. N-avea nici o posibilitate de a evalua trecerea timpului, iar lipsa nicotinei îi accentua starea de neliniște și nervozitate. Privi prin încăpere și văzu o oglindă, fără să știe că avea proprietăți bilaterale. Camera era complet izolată fonic, privîndu-l pînă și de posibilitatea de a măsura timpul după zgomotul pașilor de pe coridorul de afară. Cu excepția unor chiorăieli de burtă, de cîteva ori, nu produse nici un zgomot. În cele din urmă, ușa se deschise.

Intră un bărbat cam de patruzeci de ani, îmbrăcat frumos, în haine civile. Avea în mînă cîteva foi de hîrtie. Bărbatul se îndreptă spre capătul mai îndepărtat al mesei și nu se uită la curier decît după ce se așeză jos. Cînd își ațintì ochii spre el, avu o privire indiferentă, ca la Grădina Zoologică, atunci cînd examinezi o vietate venită dintr-o țară îndepărtată. Curierul se căzni să-l privească impasibil în ochi, dar nu reuși. Anchetatorul își dădu deja seama că omul era ușor de manevrat. După cincisprezece ani, nu-i era niciodată greu să aprecieze cu cine avea de-a face.

— Ai de ales, spuse el cam după un minut, pe un ton aspru și sec. Poți să-ți ușurezi situația sau poți să ți-o îngreunezi extrem de mult. Ai trădat Patria. Nu-i nevoie să-ți mai spun ce pățesc trădătorii. Dacă vrei să scapi cu viață, îmi spui acum, azi, tot ce știi. Dacă nu faci așa, noi tot o să aflăm, iar tu ai să mori. Dacă ne spui astăzi, îți cruțăm viața.

— Oricum o să mă omorîți, observă curierul.

— Nu-i adevărat. Dacă ești dispus să cooperezi astăzi, vei primi în cazul cel mai rău o sentință de condamnare pe termen lung într-un lagăr de muncă foarte strict din punct de vedere al regimului. Ba chiar e posibil să te mai folosim pentru depistarea altor spioni. În acest caz, vei fi

trimis într-un lagăr mai puțin sever, pentru o perioadă de timp mai scurtă. Dar pentru asta, trebuie să cooperezi astăzi. Am să-ți explic. Dacă îți reiei imediat viața normală, tipii pentru care lucrezi s-ar putea să nu afle că te-am arestat. Prin urmare, vor continua să te folosească, ceea ce ne va permite să-i prindem în acțiunea de spionaj îndreptată împotriva Uniunii Sovietice. Vei depune mărturie la proces împotriva lor, iar statul îți va arăta indulgență. Beneficiază și statul de pe urma unor astfel de demonstrații publice. Dar, pentru ca toate astea să se întîmple, ca să-ți salvezi viața și să-ți ispășești nelegiuirile, trebuie să cooperezi astăzi.

Bărbatul făcu o pauză, după care continuă pe un ton și mai blajin:

— Tovarășe, nu-mi produce nici o plăcere să-i fac pe oameni să sufere, dar, dacă situația mi-o cere, am să dau acest ordin fără nici o șovăire. Nu poți să reziști la ceea ce-ți vom face. Nimeni nu poate. Oricît de curajos ai fi, corpul își are propriile limite. Corpul oricărui om, și al meu la fel. E doar o chestiune de timp. Înțelegi, timpul este important pentru noi doar pentru următoarele cîteva ore. După aceea, avem tot timpul la dispoziție. Un ciocan poate sparge piatra cea mai dură. Cruță-ți durerea, tovarășe. Salvează-ți viața, conchise bărbatul, iar ochii, ciudat de triști și de hotărîți în același timp, îl priveau fix pe curier.

Anchetatorul văzu că pînă la urmă cîștigase. Îți dădeai seama întotdeauna după ochi. Tipii sfidători, duri, aveau privirea neclintită. Se uitau drept în ochii tăi sau la un punct fix de pe peretele din spatele tău, extrăgîndu-și într-un fel tăria din acest imobilism. Nu era cazul acestui om. Ochii îi alunecau tot timpul în jur, încercînd zadarnic să-și regăsească puterea și fermitatea. În fine, știuse de la bun început că nu avea să-i fie greu cu acest tip. Poate încă o mutare...

— Vrei să fumezi? Anchetatorul scoase un pachet, din care lăsă să cadă o țigară pe masă.

Curierul o luă, hîrtia albă a țigării simbolizînd steagul capitulării.

10

Evaluarea pagubelor

— Ce știm? întrebă judecătorul Moore.

Era puțin după șase dimineața la Langley, înainte de ivirea zorilor, și priveliștea care se vedea pe fereastră se potrivea cu tristețea pe care o simțeau directorul și cei doi subalterni principali.

— Cineva îl urmărea, probabil, pe contactul numărul patru, spuse Ritter.

Directorul-adjunct al operațiunilor frunzări paginile din mîna lui.

— L-a detectat pe urmăritor chiar înainte de a se efectua transferul și i-a făcut semn tipului s-o șteargă. Urmăritorul nu i-a văzut, probabil, fața și a șters-o după contact. Foley a spus că părea derutat — e cam ciudat, dar s-a lăsat condus de instinct și Eddy are nas bun. A pus un ofițer de pe stradă să prindă semnalul de încetare a urmăririi de la agentul nostru, dar semnalul n-a fost dat. Trebuie să presupunem că a fost fraierit și mai trebuie să presupunem că filmul este în mîinile lor, pînă la proba contrarie. Foley a întrerupt lanțul. CARDINALUL va fi înștiințat să nu-l mai folosească niciodată pe omul care adună mesajele. O să-i spun lui Ed să folosească semnalul de rutină pentru pierderea datelor, nu pe cel de urgență.

— De ce? întrebă amiralul Greer.

Judecătorul Moore răspunse:

— Informațiile pe care le-a adunat pe parcurs sînt foarte importante, James. Dacă-i dăm semnalul s-o șteargă, ar putea... ei, fir-ar să fie, i-am spus că, dacă se întîmplă asta, trebuie să distrugă orice dovada incriminatorie. Dacă nu mai poate să refacă informațiile? Avem nevoie de ele.

— Pe lîngă asta, Ivan are multe de făcut ca să ajungă din nou la el, continuă Ritter. Vreau ca Foley să refacă datele și să le scoată, iar apoi vreau să-l scot definitiv pe CARDINAL. Și-a făcut datoria. După ce obținem datele, îi dăm semnalul de urgență și, dacă avem noroc, o să se sperie suficient ca să se lase convins.

— Cum vrei să procedăm? întrebă Moore.

— Pe apă, spre nord, răspunse directorul-adjunct al operațiunilor.

— Ce părere ai, James? îl întrebă Moore pe Ritter.

— E bine așa. Dar pregătirile vor dura ceva timp. Zece, paisprezece zile.

— Atunci să ne apucăm azi de treabă. Sună la Pentagon și solicită ce ne trebuie. Dar să ne dea una bună.

— Desigur. Greer dădu din cap, apoi zîmbi. Știu eu pe care s-o cer.

— De îndată ce vom ști care e, vom trimite omul nostru cu ea. Îl vom folosi pe Clark, spuse Ritter.

Ceilalți încuviințară din cap. Clark era un fel de legendă a Direcției de Operațiuni. Era singurul care putea îndeplini această misiune.

— E-n regulă. Transmite-i mesajul lui Foley, spuse judecătorul. Eu va trebui să-l informez pe președinte.

Nu prea era încîntat de această perspectivă.

— Nimeni nu este veșnic. CARDINALUL și-a forțat norocul de trei ori, spuse Ritter. Ai grijă să-i spui și asta.

— Da. E-n regulă, domnilor. La treabă!

Amiralul Greer se duse imediat în biroul lui. Era puțin înainte de șapte și sună la Pentagon, OP-02, biroul șefului-adjunct al operațiunilor navale (submarine de război). După ce se prezentă, puse prima întrebare:

— Ce program are *Dallas*?

Căpitanul Mancuso se apucase și el de treabă. Ultima lui misiune pe USS *Dallas* urma să înceapă peste cinci ore. Nava va ridica ancora o dată cu începerea fluxului. La pupa, tehnicienii pregăteau deja reactorul nuclear. În timp ce ofițerul de bord conducea operațiunile, căpitanul recapitula ordinele misiunii. Urma să se îndrepte „spre nord" pentru ultima oară. În marina militară americană și în cea regală britanică, „spre nord" însemna Marea Barents, zona de amplasare a navelor Marinei militare sovietice. Odată ajuns acolo, urma să efectueze ceea ce marina numea oficial *cercetări oceanografice*, ceea ce în cazul navei USS *Dallas* însemna că va urmări cît mai mult timp posibil submarinele nucleare sovietice. Nu era o treabă ușoară, dar Mancuso era expert în așa ceva și odată reușise, de fapt, să vadă „o minune" rusească mai aproape decît oricare alt comandant american de submarine. Nu putea, desigur, să comenteze asta cu nimeni, nici măcar cu un alt comandant, coleg cu el. Cea de-a doua medalie pentru servicii deosebite, acordată pentru acea misiune, era secretă și nu putea s-o poarte; deși existența sa era consemnată în secțiunea confidențială a dosarului personal, citația respectivă lipsea din el. Dar asta se întîmplase demult și Mancuso era un om care privea întotdeauna înainte. În fond, era mai bine că ultima lui misiune era „spre nord". În clipa aceea sună telefonul.

— Comandantul la aparat, răspunse el.

— Bart, sînt Mike Williams, spuse comandantul grupului doi al submarinului. Am nevoie de tine aici, în clipa asta.

— Vin imediat, să trăiți.

Mancuso închise telefonul mirat. Într-un minut urcă scara, coborî de pe navă și străbătu cheiul asfaltat de pe Tamisa, spre locul unde aștepta mașina amiralului. După patru minute era în biroul grupului doi.

— S-au modificat ordinele, anunță contraamiralul Wiliamson de îndată ce se închise ușa.

— Ce s-a întîmplat?

— Te vei îndrepta cu viteză maximă spre Faslane. Acolo te vor întîmpina cîteva persoane. Este tot ce știu, dar ordinul a pornit de la OP-02 și a venit prin SUBLANT în aproximativ treizeci de secunde.

Nu fu nevoie ca Williamson să spună mai mult. Se ivise o urgență extremă. *Dallas* primea adeseori urgențe extreme. De fapt, le primea Mancuso, dar acesta se identifica cu nava *Dallas*.

— Am încă prea puțini oameni la secția sonar, spuse comandantul. Am cîțiva tineri buni, dar noul meu șef e în spital. Dacă va fi o treabă mai dură...

— De ce ai nevoie? întrebă amiralul Williamson, căpătînd imediat răspunsul. Bine, o să mă ocup de asta. Ai cinci zile pînă în Scoția și o să rezolv treburile aici. Dă-i bice, Bart.

— Am înțeles, să trăiți.

Odată ajuns la Faslane, avea să înțeleagă ce se petrecea.

— Cum te simți, rusnacule? întrebă Săgetătorul.

Se simțea mai bine. În urmă cu două zile, era sigur că o să moară. Acum nu mai era la fel de sigur. Poate că își făcea iluzii deșarte, dar așa ceva nu mai trăise. Ciurkin se întrebă dacă viața lui mai avea vreun viitor și dacă mai avea de ce să se teamă. Teamă. Uitase de acest sentiment. Văzuse moartea cu ochii de două ori într-un interval scurt de timp. O dată, într-un avion care se prăbușea în flăcări, lovindu-se de pămînt, cînd trăise clipa în care viața i se sfîrșea; apoi trezindu-se din morți și pomenindu-se cu un bandit afgan aplecat deasupra lui cu un cuțit, văzînd din nou moartea cu ochii, pentru ca apoi acesta să nu-l omoare și să plece. De ce? Ciurkin avea acum timp și energie să pună această întrebare, dar nu i se răspunse la ea.

Era într-o mașină aflată în mers. Ciurkin își dădea seama că stătea întins pe o tăblie de oțel. Un camion? Nu, fiindcă deasupra era tot o suprafață plată de oțel. Unde mă aflu? Probabil că afară e întuneric. Prin orificiile pentru arme nu pătrundea nici o lumină — se afla într-o mașină blindată pentru transport de personal! Unde duceau banditii asemenea mașini? Unde...

Îl duceau în Pakistan! Îl vor preda... americanilor? Speranța se transformă iarăși în disperare. Îl apucă din nou tusea și scuipă sînge.

În ceea ce-l privea, Săgetătorul se simțea norocos. Grupul lui se întîlnise cu un altul, care ducea două blindate sovietice BTR-60 în Pakistan, transportîndu-și rănițiii cu ele. Săgetătorul era vestit și nu le prindea rău să fie protejați de un SAM în caz că ar apărea elicopterele rusești. Dar nu prea se întrezărea această amenințare. Nopțile erau lungi, vremea se înăsprise, iar ei făceau în medie cincisprezece kilometri pe oră pe porțiunile plate și nu mai puțin de cinci pe cele în pantă. Vor ajunge la graniță într-o oră și această zonă era sub controlul mujahedinilor. Partizanii începeau să se relaxeze. În curînd, vor avea o săptămînă de calm relativ, iar americanii plăteau întotdeauna bine pentru produsele sovietice. Acesta avea mecanisme pentru vizibilitate pe timpul nopții, pe care șoferul le folosea pentru a desluși drumul de munte. Vor primi, probabil, în schimb rachete, aruncătoare de mine, cîteva mitraliere și medicamente.

Lucrurile mergeau bine pentru mujahedini. Se zvonea că rușii s-ar putea retrage. Trupele lor nu mai doreau lupte corp la corp cu afganii. Rușii foloseau mai mult infanteria pentru a realiza contactul, apoi mobilizau artileria și aviația. În afară de cîteva bande de paramilitari înrăiți și de odioasele forțe Spețnaț, afganii aveau sentimentul că obținuseră o victorie morală pe cîmpul de luptă — datorită cauzei lor sfinte, desigur. Cîteva căpetenii de-ale lor spuneau chiar că învinseseră și zvonul ajunsese și la luptătorii pe cont propriu. Începuseră să aibă și alte speranțe decît continuarea războiului sfînt.

Cele două blindate ajunseră la graniță la miezul nopții. De acolo drumul era mai ușor, fiindcă pînă în Pakistan era păzit de forțele lor. Șoferii știau să gonească și chiar le făcea plăcere. După trei ore, ajunseră la Miram Șah. Săgetătorul coborî primul, luîndu-i cu el pe prizonierul rus și pe rănițiii lui.

Îl găsi pe Emilio Ortiz așteptîndu-l cu o cutie de suc de mere. Aproape că îi ieșiră ochii din cap cînd își dădu seama că omul pe care-l ducea Săgetătorul era un rus.

— Ce mi-ai adus, prietene?

— E grav rănit, dar uite ce este.

Săgetătorul îi întinse una din tresele omului, apoi o servietă.

— Iar asta o avea în mînă.

— Lepădătura! izbucni Ortiz în engleză.

Văzu sîngele închegat din jurul gurii prizonierului și își dădu seama că starea sănătății lui nu era tocmai promițătoare, dar... ce captură! Mai dură un minut pînă ce duseră rănitii la spitalul de campanie, apoi ofițerul își puse următoarea întrebare: *Ce naiba facem cu el?*

Echipa medicală era alcătuită mai ales din francezi și pe lîngă ei, cîțiva italieni și suedezi. Ortiz îi cunoștea aproape pe toți și bănuia că mulți dădeau raportul la DGSE, agenția franceză de spionare a străinilor. Important era însă faptul că erau acolo cîțiva medici și cîteva infirmiere bune. Știau asta și afganii, care îi ocroteau cum l-ar fi ocrotit pe Allah însuși. Chirurgul care tria cazurile îl programă pe rus al treilea la operație. O infirmieră îi administră medicamentele și Săgetătorul îl lăsă pe Abdul să supravegheze situația. Nu-l adusese pe rusnac pînă acolo pentru a fi ucis. Se duse să discute cu Ortiz.

— Am aflat ce s-a întîmplat la Gaznîi, spuse ofițerul CIA.

— Așa a vrut Dumnezeu. Rusnacul ăsta și-a pierdut un fiu. N-am putut... poate că omorîsem destui în ziua aceea. Săgetătorul oftă lung. O să fie de vreun folos?

— Ăștia sînt, de obicei. Ortiz răsfoia deja documentele. Prietene, nici nu știi ce faptă bună ai făcut. Ei, acum vorbim despre ultimele două săptămîni?

Raportul dură pînă în zori. Săgetătorul își scoase jurnalul și trecu în revistă tot ce făcuse, oprindu-se doar cînd Ortiz schimbă benzile de magnetofon.

— Lumina pe care ai văzut-o pe cer...

— Da... părea foarte ciudată, spuse Săgetătorul, frecîndu-se la ochi.

Omul pe care l-ai adus se ducea acolo. Asta e diagrama de bază.

Unde este exact... și ce este?

— Nu știu, dar e la numai aproximativ o sută de kilometri de granița afgană. Pot să-ți arăt pe hartă. Cît stai aici?

— Poate o săptămînă, răspunse Săgetătorul.

— Trebuie să raportez superiorilor mei. Poate doresc să te vadă. Prietene, vei fi bine răsplătit. Fă o listă cu tot ce ai nevoie. O listă lungă.

— Și rusnacul?

— O să vorbim și cu el. Dacă va trăi.

Curierul mergea pe Lazovski Perevlok, așteptîndu-și contactul. Avea și nu prea avea speranțe. Îl credea cu adevărat pe anchetatorul lui și, pe la sfîrșitul după-amiezii, luase creta pe care o folosea și făcuse cu ea semnul convenit în locul fixat. Știa că întîrziase cu cinci ore, dar spera că supraveghetorul lui va pune asta pe seama nehotărîrii lui. Nu făcuse semnul fals, cel care l-ar avertiza pe ofițerul CIA că fusese predat. Nu, acum juca un joc prea periculos. Se plimbă pe trotuarul mohorît, așteptînd să apară agentul de legătură la întîlnirea clandestină.

Ceea ce nu știa era că agentul de legătură ședea în biroul lui de la ambasada americană și că nu avea să mai dea prin acea parte a Moscovei timp de mai multe săptămîni. Cel puțin pentru acest interval nu erau prevăzute contacte cu curierul. Linia CARDINAL dispăruse. Din punctul de vedere al CIA, ea ar fi putut să nu existe niciodată.

— Cred că ne pierdem vremea, spuse anchetatorul.

Ședea împreună cu un alt ofițer superior de la Direcția a Doua lîngă fereastra unui apartament cu chirie. La cealaltă fereastră era un alt om de la „a Doua", cu un aparat de fotografiat. El și celălalt ofițer superior aflaseră în dimineața aceea ce era Steaua Strălucitoare și generalul care comanda A Doua Direcție Principală acordase acestui caz prioritate maximă. O scurgere de informații de o amploare uriașă fusese descoperită de acest bătrîn cal de luptă de la „a-ntîia".

— Crezi că te-a mințit?

— Nu. Pe ăsta l-am terminat repede — ba nu, n-a fost prea ușor. A clacat, spuse anchetatorul încrezător. Trebuia

să-l ducem înapoi stradă mai repede. Cred că ei știu, cred că au întrerupt lanțul.

— Dar ceea ce n-a mers... din punctul lor de vedere, putea fi o chestiune de rutină.

— Da. Anchetatorul încuviință din cap. Dar noi știm că informațiile sînt extrem de delicate. Și probabil că la fel este și sursa. Acum nu mai putem umbla cu mănuși.

— Adu-l aici.

— Da.

O mașină se opri lîngă curier. Îl urmăriră cum se urcă, apoi se duseră la vehiculul lor. După treizeci de minute erau cu toții înapoi, în Închisoarea Lefortovo. Fața anchetatorului era tristă.

— Ia spune, de ce cred eu că m-ai mințit? întrebă el.

— Dar n-am mințit! Am făcut tot ce trebuia să fac. Poate că am întîrziat, dar v-am spus asta.

— Și semnul pe care l-ai lăsat era cel prin care îi anunțai că ești al nostru?

— Nu! Curierul aproape că intră în panică. Am explicat și asta.

— Înțelegi, problema este că noi nu putem face deosebirea dintre un semn cu cretă și altul. Dacă ești un tip deștept, poate că ne-ai păcălit. Oricine ne poate păcăli — un timp. Dar nu foarte mult.

Se opri ca să mai lase să plutească în aer această replică încă un minut. Era atît de ușor să interoghezi oameni slabi! Dai speranțe, apoi le iei înapoi; le redai și iar le iei. Te joci cu stările lor sufletești pînă nu mai știu de ei — și, lipsindu-le măsura propriilor sentimente, te poți folosi de ele cum vrei.

— O luăm de la capăt. Femeia cu care te întîlnești în tren — cine este?

— Nu știu cum o cheamă. Are peste treizeci de ani, dar pare mai tînără. Are părul blond, e subțire și drăguță. Este întodeauna îmbrăcată bine, ca o străină, dar nu e străină.

— Îmbrăcată ca o străină? Cum adică?

— Are de obicei un palton occidental. Se vede după croială și după stofă. E drăguță, după cum am mai spus, și...

— Continuă, spuse anchetatorul.

— Semnalul este cînd îi pun mîna pe fund. Cred că îi place. Adesecri se împinge în mîna mea.

Anchetatorul nu mai auzise acest detaliu, dar îl consideră imediat adevărat. Detaliile de genul ăsta nu erau niciodată inventate și se potriveau în acest caz. Femeia de legătură era o aventurieră. Nu era o adevărată profesionistă dacă reacționa în felul acesta. De aceea, probabil — aproape sigur — că era rusoaică.

— De cîte ori te-ai întîlnit cu ea?

— Doar de cinci ori. Niciodată în aceeași zi a săptămînii și nu la intervale regulate, dar întotdeauna în al doilea vagon al aceluiași tren.

— Și bărbatul căruia îi dai obiectul?

— Nu-i văd niciodată fața, adică nu o văd toată. Stă întotdeauna cu mîna pe bară și își mișcă fața ca să-și păstreze brațul între ea și mine. Am zărit o parte, dar nu toată. Cred că e străin, dar nu știu de ce naționalitate.

— L-ai întîlnit de cinci ori și nu i-ai văzut niciodată fața! bubui glasul anchetatorului, apoi un pumn se abătu asupra mesei. Mă iei drept prost?

Curierul se chirchi, apoi vorbi rapid:

— Poartă ochelari; sînt occidentali, precis. De obicei are pălărie. Și are un ziar împăturit, *Izvestia,* întotdeauna e *Izvestia.* Între ziar și braț nu se poate vedea mai mult de un sfert din față. Îmi dă semnalul de start, întorcînd ușor ziarul, ca și cum ar urmări un articol, apoi se răsucește ca să-și ascundă fața.

— Mai spune o dată cum se face transferul.

— Cînd se oprește trenul, înaintează, ca și cum s-ar pregăti să coboare la prima stație. Eu am obiectul în mînă și mi-l ia pe la spate, în timp ce trec pe lîngă el.

— Deci, îi știi fața ei, dar ea nu o știe pe a ta. El îți știe fața, dar tu nu o știi pe a lui... *Aceeași metodă pe care o folosește ăsta pentru transfer. Bună tactică, dar de ce folosesc aceeași tehnică, de două ori, pe aceeași linie?* Și KGB-ul o folosea, desigur, dar era mai complicată decît alte

metode, de două ori mai complicată la orele de vîrf, cînd aglomerația la metrou era foarte mare. Începea să creadă că metoda cea mai banală de transfer a informațiilor, la loc fix, nu era folosită în acest caz. Și asta era foarte ciudat. Trebuia să fi fost cel puțin un loc fix, altminteri KGB-ul ar putea închide linia — sau poate...

Încercau deja să identifice sursa scurgerii de informații, bineînțeles, dar trebuiau să fie prudenți. Exista întotdeauna posibilitatea ca spionul să fie el însuși (sau ea însăși) un ofițer de securitate. Era, desigur, postul ideal pentru un agent al serviciilor secrete, de vreme ce oferea acces la orice, plus cunoașterea în avans a tuturor operațiunilor de contraspionaj în curs de desfășurare. Se mai întîmplase asta — investigarea unei scurgeri de informații îl alertase ea însăși pe spion, fapt descoperit abia la cîțiva ani după încheierea investigațiilor. Celălalt lucru ciudat era că singurul cadru fotografic pe care-l dețineau nu înfățișa o diagramă reală, ci mai degrabă una făcută de mînă...

Scrisul de mînă — era acesta motivul pentru care nu exista un loc fix? În felul acesta, spionul putea fi identificat, nu-i așa? Ce mod prostesc de a...

Dar nu era nimic prostesc în acest caz, nu-i așa? Și nici întîmplător. Deși tehnicile folosite în acest caz erau ciudate, ei erau, totuși, niște profesioniști. Mai exista un nivel, pe care anchetatorul nu-l cunoștea încă.

— Cred că mîine vom călători împreună cu metroul.

Colonelul Filitov se trezi fără bătăi puternice de inimă, ceea ce era destul de plăcut. Rutina lui de dimineață nu era diferită de cea a altor dimineți, dar lipseau durerea și drumurile la baie. Verifică jurnalul băgat în sertarul de la birou după ce se îmbrăcă, în speranța că va fi în stare să-l distrugă, așa cum făcea de obicei. Pregătise deja un nou jurnal cu file goale, pe care urma să-l înceapă după ce îl va distruge pe cel vechi. În ziua precedentă notase ceva despre evoluția problemei laserului, plus niște însemnări despre sistemele de rachete pe care urma să le vîndă în săptămîna următoare.

După ce se urcă în mașină, se lăsă pe speteaza scaunului, mai atent ca de obicei, și privi pe geam tot drumul spre birou. Deși era devreme, erau cîteva camioane pe stradă și unul dintre ele îl împiedică să vadă o parte a bordurii. Era semnalul lui de „pierdere a datelor". Se enervă puțin fiindcă nu vedea unde era, dar rapoartele lui se pierdeau rareori și asta nu-l frămînta prea mult. Semnalul „transfer efectuat" era într-un alt loc, întotdeauna ușor de văzut. Colonelul Filitov se lăsă din nou pe speteaza scaunului, privind pe geam în timp ce se apropia de locul cu pricina... acolo... dar nu era acolo. Ciudat! Celălalt reper fusese marcat? Va trebui să verifice diseară, în drum spre casă. În toți anii de cînd lucra pentru CIA, mai multe rapoarte de-ale lui se pierduseră într-un fel sau altul, iar semnalul de pericol nu fusese pus și nici nu primise un apel telefonic în care cineva întreba de Serghei, ceea ce constituia un avertisment că trebuia să părăsească imediat apartamentul. Deci, probabil că nu era în pericol. Doar o neplăcere enervantă. Foarte bine. Colonelul se relaxă și își făcu planuri pentru ziua aceea la minister.

De data aceasta, aveau toată echipa la metrou. Un total de o sută de oameni de la Direcția a Doua se aflau doar în acel district, majoritatea îmbrăcați ca niște moscoviți obișnuiți, iar cîțiva ca muncitori. Aceștia din urmă se ocupau de liniile „negre" de telefon instalate pe lîngă tablourile electrice de serviciu din tot sistemul. Anchetatorul și prizonierul lui călătoreau cu diverse trenuri de la un capăt la celălalt, pe liniile „roșie" și „verde", căutînd o femeie bine îmbrăcată, cu un palton occidental. Milioane de oameni călătoreau zilnic cu metroul, dar ofițerii de contraspionaj erau optimiști. Timpul lucra în favoarea lor, iar ținta fixată de ei era o aventurieră. Nu era, probabil, suficient de disciplinată pentru a separa rutina zilnică de activitățile conspirative. Se mai întîmplaseră asemenea lucruri. Era o chestiune de fidelitate, împărtășită de omologii lor din toată lumea: ofițerii de securitate considerau că oamenii care își spionează patria au niște deficiențe grave. Oricît de abili ar fi, asemenea trădători se vor distruge singuri, mai devreme sau mai tîrziu.

Și aveau dreptate, cel puțin în acest caz. Svetlana apăru pe peron, cu un pachet învelit în hîrie maro. Curierul îi recunoscu mai întîi părul. Avea o coafură obișnuită, dar și un fel special de a-și ține capul, ceva intangibil, care-l făcu să arate cu mîna; imediat i se dădu peste mîna întinsă. Femeia se întoarse și colonelul KGB îi zări fața. Anchetatorul văzu că era relaxată, mai relaxată decît ceilalți călători, cuprinși de trista apatie tipică moscoviților. Îi făcu pe loc impresia unei persoane care se bucura de viață. N-o să se mai bucure.

Vorbi într-un mic emițător radio și, cînd femeia se urcă în trenul următor, era deja însoțită. Omul de la „a Doua" care se urcase cu ea avea o cască de radio cît un aparat auditiv. În urma lor, în stație, oamenii care lucrau la circuitul telefonic îi anunțară pe agenții de la toate stațiile de pe traseu. O urmărire pe scara rulantă pînă în stradă. O mașină era deja acolo și alți ofițeri își începură supravegherea. Cel puțin doi oameni aveau întotdeauna contact vizual cu subiectul și misiunea de învăluire era preluată rapid prin rotație de membrii grupului, pe măsură ce tot mai mulți oameni participau la urmărire. Se ținură după ea tot drumul pînă la clădirea GOSPLAN din Marska Prospekt, vizavi de Hotelul Moscova. Ea nu știa că era urmărită și nici măcar nu încercă să caute vreo dovadă a acestui fapt. După o jumătate de oră, erau deja developate vreo douăzeci de fotografii. Acestea îi fură arătate prizonierului, care o identifică imediat.

Procedurile ulterioare se dovediră mai prudente. Un paznic al clădirii îi spuse numele unui ofițer KGB care îl avertiză să nu dezvăluie nimănui că fusese întrebat. Aflîndu-se numele ei, la ora prînzului fu stabilită adevărata ei identitate, iar anchetatorul descoperi că Svetlana Vanceva era fiica unui vechi membru al Comitetului Central. Asta va crea complicații. Colonelul adună repede un alt set de fotografii și îl interogă din nou pe prizonier, dar alese aceeași femeie din șase. Un membru al familiei unui om din Comitetul Central nu putea fi... dar femeia fusese identificată și era vorba de un caz important. Vatutin se duse să se consulte cu șeful Direcției lui.

Situația deveni delicată. Deși considerat atotputernic de Occident, KGB-ul fusese întotdeauna aservit organelor de partid; chiar și KGB-ul trebuia să ceară permisiunea să se ocupe de un membru de familie al unui oficial atît de puternic. Șeful Direcției a Doua urcă la secretarul KGB-ului. Se întoarse după treizeci de minute.

— Puteți s-o arestați.

— Secretarul Comitetului Central...

— Nu a fost informat, spuse generalul.

— Dar...

— Poftim ordinul.

Vatutin luă foaia scrisă de mînă, semnată chiar de secretarul KGB-ului.

— Tovarășa Vaneeva?

Femeia își ridică privirea și văzu un bărbat în haine civile — GOSPLAN era, desigur, o agenție civilă — care o privea ciudat.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Sînt căpitanul Klementi Vladimirovici Vatutin de la Miliția Moscovei. Aș dori să mă însoțiți.

Anchetatorul observă cu atenție dacă exista vreo reacție, dar nu văzu nimic.

— De ce?

— Poate că ne veți ajuta să identificăm pe cineva. Mai mult nu vă pot explica aici, spuse omul, în chip de scuze.

— Va dura mult?

— Probabil cîteva ore. O să vă aducă apoi cineva acasă cu mașina.

— Bine. Pe moment n-am nimic important pe birou.

Se ridică fără să mai spună o vorbă. Îl privi pe Vatutin cu o oarecare superioritate. Miliția Moscovei nu era o instituție prea răsfățată de respectul cetățenilor capitalei și rangul de căpitan la vîrsta aceea nu spunea multe despre cariera lui. După un minut femeia își puse paltonul, luă sub braț pachetul și ieșiră din clădire. Cel puțin căpitanul era *kulturnîi*, observă ea, căci deschise ușa ca s-o lase

să treacă înaintea lui. Svetlana deduse din acest gest că Vatutin știa cine era ea — mai precis, cine era tatăl ei.

Îi aștepta o mașină care porni imediat. O surprinse traseul, dar abia după ce trecură de Koklovskaia își dădu seama precis încotro mergeau.

— Nu mergem la Ministerul Justiției? întrebă ea.

— Nu. Mergem la Lefortovo, răspunse grăbit Vatutin.

— Dar...

— Înțelegeți-mă, n-am vrut să vă alarmăm la birou. Eu sînt, de fapt, colonelul Vatutin de la Direcția a Doua.

Consemnă o reacție de data asta, dar Vaneeva își reveni imediat.

— Atunci, cu ce v-aș putea ajuta?

E tare, observă Vatutin. N-o să le fie ușor cu ea. Colonelul era devotat partidului, dar nu neapărat și oficialilor lui. Ura corupția aproape la fel de mult ca trădarea.

— E o chestiune minoră. Veți ajunge cu siguranță acasă la masa de seară.

— Dar fiica mea...

— O va lua unul din oamenii mei. Dacă întîrziem cumva, presupun că pe tatăl dumneavoastră nu-l va deranja s-o vadă.

Ea reuși să zîmbească.

— Nu, tatei îi place s-o răsfețe.

— Probabil că oricum nu va dura atît, spuse Vatutin, privind pe geam.

Mașina pătrunse pe poarta verde a închisorii. O ajută să coboare din mașină, în timp ce un sergent le ținea portiera deschisă. *Le dai o speranță, apoi le-o iei.* O apucă ușor de braț.

— Biroul meu este în direcția aceasta. Am înțeles că plecați adeseori în Occident.

— Face parte din meseria mea.

Acum era precaută, dar nu mai precaută decît oricine intra acolo.

— Da, știu. Secția dumneavoastră se ocupă de textile.

Vatutin deschise ușa și-i făcu semn să intre.

— Ea este! strigă o voce.

Svetlana se opri încremenită, de parcă înghețase pe loc. Vatutin o luă din nou de braț și o duse spre un scaun.

— Vă rog, luați loc.

— Ce-nseamnă asta? spuse ea, în sfîrșit alarmată.

— Acest individ a fost prins cu cópii ale unor documente de stat secrete asupra lui. Ne-a spus că dumneavoastră i le-ați dat, spuse Vatutin în timp ce se așeza la birou.

Vaneeva se întoarse și îl privi pe curier.

— N-am văzut chipul ăsta niciodată în viața mea! Niciodată!

— Da, spuse sec Vatutin. Știu asta.

— Ce...

Femeia își căuta cuvintele.

— Dar e absurd!

— Ați fost foarte bine instruită. Amicul nostru spune că semnalul de transfer al informației era să vă pună mîna pe fund.

Femeia se întoarse spre acuzatorul ei.

— *Govnoed!* Obiectul ăsta a spus așa ceva?! Acest... ezită o clipă... acest nimic! Astea-s prostii!

— Deci, respingeți acuzația? întrebă Vatutin.

Va fi o adevărată plăcere s-o îngenuncheze.

— Desigur! Sînt un cetățean sovietic loial. Sînt membră de partid. Tatăl meu...

— Știm cine e tatăl dumneavoastră.

— O să afle, tovarășe colonel Vatutin, și dacă mă amenințați...

— Noi nu vă amenințăm, tovarășă Vaneeva, noi vă cerem informații. Ce căutați ieri în metrou? Știu că aveți o mașină personală.

— Merg adeseori cu metroul. E mai simplu decît să conduc mașina și trebuia să mă opresc într-un loc.

Își luă pachetul de pe jos.

— Poftiți! Îmi lăsasem haina la curățat. E mai complicat să parchezi mașina, să intri și să pleci iar cu mașina... De aceea am folosit metroul. La fel am procedat și astăzi, ca s-o iau de la curățat. Puteți verifica la curățătorie.

— Și nu i-ați înmînat acest obiect amicului nostru? Vatutin ridică în mînă caseta de film.

— Nici nu știu ce este.

— Desigur. Colonelul Vatutin clătină din cap. Asta e situația...

Apăsă pe un buton de intercomunicație. Ușa laterală a biroului se deschise după o clipă. Intrară trei oameni. Vatutin făcu semn spre Svetlana.

— Pregătiți-o.

Reacția ei fu mai degrabă de uimire decît de panică. Nu-i venea să creadă. Încercă să se ridice brusc de pe scaun, dar doi bărbați o înșfăcară de umeri și o țintuiră locului. Cel de al treilea îi suflecă mîneca rochiei și îi înfipse un ac în braț, înainte ca ea să aibă prezența de spirit să țipe.

— Nu puteți face asta, spuse ea, nu puteți...

Vatutin oftă.

— Ba da, putem. Cît durează?

— Va rămîne în starea asta cel puțin două ore, răspunse medicul.

O ridică de pe scaun, ajutat de cei doi infirmieri. Vatutin se apropie și luă pachetul.

— Va fi la dispoziția dumneavoastră îndată ce termin examenul medical, dar cred că nu vor fi probleme. Are o fișă medicală destul de curată.

— Excelent. Cobor după ce mănînc ceva. Făcu semn spre celălalt prizonier. Puteți să-l luați. Cred că am terminat cu el.

— Tovarășe, eu... începu curierul, dar nu apucă să termine.

— Să nu îndrăznești să mai folosești acest cuvînt.

Mustrarea era cu atît mai aspră cu cît fusese rostită pe un ton blînd.

Colonelul Bondarenko era acum șeful departamentului arme-laser al ministerului. Fusese hotărîrea Ministrului Apărării Iazov, la recomandarea colonelului Filitov.

– Ce vești ne aduci, tovarășe colonel? întrebă Iazov.

– Colegii noștri de la KGB ne-au furnizat planurile parțiale pentru oglinda cu optică adaptivă americană.

Îi întinse două cópii separate ale diafragmelor.

— Și nu putem face și noi așa ceva? întrebă Filitov.

— Proiectul este într-adevăr foarte ingenios și, după cum scrie în raport, este în fază de proiect un model și mai avansat. Vestea cea bună este că necesită și mai puțini actuatori...

— Ce-s ăștia?

— Actuatorii sînt mecanismele care schimbă contururile oglinzii. Reducînd numărul lor, se reduc și solicitările sistemului de computere care comandă ansamblul de oglinzi. Oglinda existentă — cea de aici — necesită serviciile unui supercomputer extrem de puternic, pe care nu-l putem copia deocamdată în Uniunea Sovietică. Noua oglindă este proiectată pentru a necesita doar o pătrime din puterea computerului. Asta permite atît folosirea unui computer mai mic pentru comandarea oglinzii, cît și un program de control mai simplu.

Bondarenko se aplecă în față.

— Tovarășe ministru, după cum am indicat în primul meu raport, una dintre principalele dificultăți ale proiectului Steaua Strălucitoare este sistemul de computere. Chiar dacă am putea fabrica o oglindă ca asta, nu deținem încă elementele de *hard* și *soft* pentru a putea s-o folosim la capacitate maximă. Dar am putea, dacă am avea această nouă oglindă.

— Dar nu avem încă planurile noii oglinzi? întrebă Iazov.

— Exact. La asta lucrează acum KGB-ul.

— Nu putem face deocamdată replici ale acestor „actuatori", medită Filitov. Avem specificațiile și diagramele de cîteva luni și totuși, nici un director de fabrică nu a...

— E o chestiune de timp și de fonduri, bombăni Bondarenko.

Începuse deja să învețe să vorbească deschis în acea atmosferă cît se poate de neobișnuită.

— Fondurile, mormăi Iazov. Întotdeauna fondurile! Putem construi un tanc invulnerabil — cu suficiente fonduri. Putem ajunge la înălțimea tehnologiei de submarine a Occidentului — cu suficiente fonduri. Orice proiect

îndrăgit de orice academician al Uniunii poate furniza arma absolută — dacă avem suficiente fonduri. Din păcate, nu sînt suficiente pentru toate. *Într-un singur mod am prins din urmă Occidentul!*

— Tovarășe ministru, spuse Bondarenko, sînt de douăzeci de ani militar de carieră. Am comandat batalioane și divizii, am participat direct la luptă. Am slujit întotdeauna Armata Roșie, numai Armata Roșie. Steaua Strălucitoare aparține unei alte secții. Și totuși, vă spun că, dacă va fi necesar, va trebui efectuată retragerea fondurilor afectate tancurilor, navelor și avioanelor, pentru a se duce la îndeplinire proiectul Steaua Strălucitoare. Avem destule arme convenționale pentru a opri orice atac al NATO, dar nu avem cu ce să oprim rachetele occidentale să ne distrugă țara.

Se dădu apoi mai în spate.

— Vă rog, iertați-mă că mi-am susținut opinia cu atîta vehemență.

— Te plătim ca să gîndești, remarcă Filitov. Tovarășe ministru, eu sînt de acord cu acest tînăr.

— Mihail Semionovici, de ce adulmec oare o lovitură de palat pusă la cale de coloneii mei?

Iazov se aventură să zîmbească, lucru neobișnuit la el, și se întoarse spre bărbatul mai tînăr.

— Bondarenko, între acești pereți poți să-mi spui ce gîndești. Și dacă îl poți convinge pe acest bătrîn cavalerist că proiectul tău științifico-fantastic merită să fie concretizat, va trebui să mă gîndesc serios la el. Zici că ar trebui să acordăm prioritate maximă acestui program?

— Tovarășe ministru, trebuie să luăm în considerare acest lucru. Mai rămîn de făcut cîteva cercetări de bază, dar cred că sporirea fondurilor constituie o prioritate indiscutabilă.

Bondarenko se opri, avînd în vedere avertismentele lui Iazov. Era o decizie politică, în care nu avea rost să-și frîngă gîtul un simplu colonel. CARDINALUL se gîndi

că, într-adevăr, îl subestimase pe acest tînăr și strălucit colonel.

— Ritmul inimii se accelerează, spuse medicul după aproape trei ore. Durata zero, pacienta conștientă.

Cuvintele lui erau înregistrate pe un magnetofon. Femeia nu-și dădea seama în ce moment se termina somnul și începea luciditatea. Majoritatea oamenilor nu percep acest prag, mai ales în absența unui ceas deșteptător sau a primelor raze de soare. Nu primea nici un semnal. Prima reacție conștientă a Svetlanei Vaneeva fu nedumerirea. *Unde mă aflu?* se întrebă ea, după circa cincisprezece minute. Efectul barbituricelor se diminua, dar nimic nu lua locul plăcutei relaxări a somnului fără vise. Oare... plutea?

Încercă să se miște, dar... oare nu putea? Era total relaxată, fiecare centimetru pătrat al corpului ei era susținut în mod egal, astfel încît nici un mușchi nu era întins sau încordat. Nu mai cunoscuse o relaxare atît de minunată. *Unde mă aflu?*

Nu vedea nimic, dar nici asta nu era în regulă. Nu era negru în jurul ei, ci... cenușiu... ca un nor care reflectă noaptea luminile Moscovei, fără contur, dar cu o oarecare consistență.

Nu auzea nimic, nici uruitul traficului, nici sunetele mecanice produse de scurgerea apei, de ușile trîntite...

Întoarse capul, dar priveliștea rămînea aceeași, un vid cenușiu, ca interiorul unui nor, al unui ghem de bumbac, sau...

Trase aer în piept. Aerul nu avea miros, nu avea gust, nu era nici umed și nici uscat, nu avea nici măcar o temperatură pe care s-o poată simți. Vorbi... dar, incredibil, nu auzi nimic. *Unde mă aflu?*

Svetlana începu să cerceteze lumea cu mai multă atenție. O jumătate de oră nu făcu altceva. Își ținea în frîu emoțiile, își impunea să fie calmă, relaxată. Era un vis, nu se putea altfel. Nu i se întîmplase nimic adevărat, nu ei. Adevărata frică nu-și arătase colții, dar o simțea dîndu-i tîrcoale. Își mobiliză toată puterea și se luptă să o

mențină. *Explorează mediul din jur.* Privirea i se roti în dreapta și în stînga. Era doar atîta lumină cît să-și dea seama că era conștientă. Brațele erau la locul lor, dar parcă erau departe de corp și nu putea să le miște spre ea, deși se căzni ore-n șir, după cum i se păru. La fel și picioarele. Încercă să-și încleștezе palma dreaptă, făcînd-o pumn... nici măcar nu putea să-și apropie degetele unele de altele.

Respirația i se acceleră. Cu atîta rămăsese. Simțea aerul intrînd și ieșind, simțea mișcarea pieptului, dar nimic altceva. Închizînd ochii, avea de ales între un neant negru și unul cenușiu, dar asta era tot. *Unde mă aflu?*

Mișcare, își spuse, cît mai multă mișcare. Se răsuci, să vadă dacă întîmpină rezistență, căutînd o senzație tactilă în afara propriului corp. Efortul ei nu primi nici o răsplată, doar aceeași rezistență lentă, fluidă — oricum s-ar fi răsucit, avea aceeași senzație că plutește. Nu conta — nu-și dădea seama — dacă forța gravității o menținea sus sau jos, la dreapta sau la stînga. Îi era indiferent. Țipă cît o ținură puterile, numai să audă un sunet real, aproape de ea, ca să fie sigură că trăia. Nu auzi decît ecoul înpărtat, tot mai vag, al unui străin.

Intră cu adevărat în panică.

— Durata... douăsprezece minute... cincisprezece secunde, spuse medicul în microfonul magnetofonului.

Cabina de control era la cinci metri deasupra bazinului.

— Bătăile inimii se accelerează, acum sînt patruzeci, respirația patruzeci și doi, se instalează anxietatea acută. Se uită spre Vatutin. Mai curînd ca de obicei. Cu cît subiectul este mai inteligent...

— Cu atît mai mare este nevoia de alimentare senzorială, spuse posac Vatutin.

Citise materialul informativ despre această procedură, dar era sceptic. Era o procedură de ultimă oră și necesita o susținere de specialitate, de care nu avusese nevoie niciodată în cariera lui.

— Ritmul cardiac a ajuns la unu șaptezeci și șapte, nu se înregistrează mari iregularități.

— Cum îi blocați glasul? îl întrebă Vatutin pe medic.

— E ceva nou. Folosim un mecanism electronic pentru a-i duplica vocea și care o repetă total asincronic. Sunetele emise de ea sînt astfel complet neutralizate, e ca și cum ar striga în vid. Ne-au trebuit doi ani să perfecționăm această tehnică.

Zîmbi. Ca și Vatutin, îi plăcea munca lui și aici avea șansa de a-și pune în aplicare anii de efort, de a reforma poliția psihiatrică, introducînd metode noi și mai bune, care să poarte numele lui.

Svetlana era în pragul hiperventilației, dar medicul modifică amestecul de gaz pe care-l introduse în organismul ei. Trebuia să-i urmărească foarte atent semnele vitale. Această tehnică de interogare nu lăsa urme pe corp, nu lăsa cicatrici, nici o dovadă de tortură — de fapt, nici nu era o formă de tortură. Nu fizică, în orice caz. Singurul efect al privațiunii senzoriale era, totuși, acela că spaima pe care o insufla putea provoca oamenilor tahicardie — iar asta putea omorî subiectul.

— E mai bine, spuse el, privind electrocardiograma. Ritmul cardiac s-a stabilizat la unu treizeci și opt, un ritm normal, dar accelerat. Subiectul este agitat, însă stabil.

Panica nu folosea la nimic. Deși mintea ei era încă agitată, Svetlana simți că trupul ei nu mai avea tendința de a-și face singur rău. Se lupta să-și impună controlul asupra ei însăși și se simți din nou ciudat de calmă.

Trăiesc sau am murit? Își cercetă toate amintirile, toate experiențele ei și nu găsi nimic... dar...

Auzi un sunet.

Ce era?

Pac-pac, pac-pac... ce era?

Era o inimă? Da!

Avea ochii deschiși, căutînd în vid sursa sunetului. Era ceva acolo, numai de-ar putea găsi ce era! Mintea ei lucra. *Trebuie să ajung la el. Trebuie să-l apuc de undeva.*

Dar era prinsă în ceva ce nici nu putea să descrie. Iarăși nu găsi nimic să apuce, să atingă.

Începea să înțeleagă cît de singură era. Simțurile ei strigau după date, după informații, după ceva! Centrii senzoriali ai creierului ei căutau susținere și găseau doar un vid.

Dacă am murit? se întrebă ea.

Asta se întîmplă cînd ai murit?... Neant? Apoi îi veni un gînd și mai tulburător:

Acesta este iadul?

Dar era ceva. Era sunetul acela. Se concentră asupra lui, descoperind însă că, sforțîndu-se să asculte, îi era și mai greu să audă. Era ca și cum ar fi încercat să apuce un nor de fum; era acolo numai cînd încerca — dar trebuia să-l apuce!

Și încercă. Închise strîns ochii și își concentră toată voința ca să repete zgomotul produs de o inimă omenească. Nu reuși decît să elimine acest zgomot din simțurile ei. Zgomotul se îndepărtă, pînă cînd numai imaginația ei îl auzea și apoi dispăru de tot.

Gemu, sau i se păru că geme. Nu auzea aproape nimic. Cum putea să vorbească și să nu audă?

Am murit? Întrebarea cerea neapărat un răspuns, dar răspunsul putea fi prea înfricoșător ca să-l conceapă. Trebuia să fie ceva... dar îndrăznea oare? Da!

Svetlana își mușcă limba cît putu de tare. Răsplata efortului ei fu un gust sărat, de sînge.

Trăiesc! își spuse. Se bucură de această informație mult timp — cum i se păru ei. Însă chiar și ceea ce durează mult se sfîrșește.

— *Dar unde mă aflu? Sînt îngropată... de vie? ÎNGROPATĂ DE VIE!*

— Ritmul cardiac se accelerează din nou. Se pare că se instalează a doua perioadă de anxietate, consemnă medicul în microfon.

Era chiar păcat, își zise el. Ajutase personal la pregătirea corpului. O femeie atît de atrăgătoare; pîntecul neted era deteriorat doar de cusătura operației de cezariană. Apoi îi unseseră pielea și o îmbrăcaseră în costumul acvatic special, din cauciuc Nomex de cea mai bună calitate, atît de fin, încît abia îl simțeai cînd era uscat — iar cînd era umplut cu apă, aproape că nu exista. Chiar și apa din bazin avea o formulă specială, cu o mare concentrație de sare, astfel încît subiectul să plutească în voie. Rotațiile ei de jur împrejurul bazinului o răsuciseră cu fața în jos, însă nu-și dăduse seama. Singura problemă reală era că se putea încurca în furtunurile cu aer, dar doi scafandri aflați în bazin evitau acest accident, avînd grijă tot timpul să nu atingă furtunul sau să nu fie atinsă de el. De fapt, scafandrii aveau misiunea cea mai grea din unitate.

Medicul îl privi plin de el pe colonelul Vatutin. Amenajarea acestei aripi a Închisorii Lefortovo dedicată interogatoriilor, care era cea mai secretă din toate, durase ani de zile. Bazinul, cu o lățime de zece metri și o adîncime de cinci metri, apa cu o concentrație de sare specială, costumele pe măsură, exeprințele realizate de oameni ani de zile pentru a pune în aplicare munca teoretică — toate acestea, pentru a crea o metodă de interogare mai bună din toate punctele de vedere decît metodele învechite pe care le folosise KGB-ul după revoluție. Cu excepția unui subiect care murise de un infarct produs de anxietate... Semnele vitale se modificară din nou.

— Se pare că ne aflăm în a doua fază. Durata: o oră și șase minute.

Se întoarse spre Vatutin.

— Aceasta este de obicei o fază lungă. Va fi interesant să observăm cît va dura la acest subiect.

Lui Vatutin i se părea că medicul era ca un copil care se amuza cu un joc complicat și crud; oricît și-ar fi dorit să afle ce știa subiectul, o parte din el se îngrozea de ceea ce

urmărea. Se întrebă dacă nu cumva de frică se gîndea că într-o bună zi procedeul va fi încercat și asupra lui...

Svetlana era stoarsă de vlagă. Tremurul provocat de orele nesfîrșite de chinuri îi obosise membrele. Respirația ei era acum un gîfîit superficial, ca al unei femei care se ține să nu nască. Acum o părăsise și trupul, iar mintea încerca să iasă din lăcașul ei pentru a explora pe cont propriu. Conștiinței ei i se părea că propria-i persoană se separase de sacul inutil de carne, că spiritul, sufletul sau ce era acela, era acum singur, singur și liber. Dar libertatea era un chin la fel de cumplit ca tot ceea ce se petrecuse înainte.

Acum se putea mișca liber, putea să vadă spațiul din jurul ei, dar totul era gol. Se mișca de parcă înota sau zbura într-un spațiu tridimensional, ale cărui limite nu le putea distinge. Își lăsă brațele și picioarele să se miște fără efort, dar, cînd încercă să-și vadă membrele, constată că erau în afara cîmpului ei vizual. Le simțea mișcîndu-se, dar... nu erau la locul lor. Partea din mintea ei care mai judeca îi spuse că totul era o iluzie, că înota spre propria ei distrugere — dar chiar și asta era de preferat singurătății, nu i așa?

Acest efort dură o veșnicie. Partea cea mai mulțumitoare era lipsa oboselii în membrele ei invizibile. Svetlana își alungă temerile și se bucură de libertate, de faptul că putea să vadă spațiul din jur. Acceleră ritmul deplasării. Își închipui că spațiul dinaintea ei era mai luminos decît cel din urmă. Dacă exista o lumină, o va găsi și lumina va schimba totul. O parte din ea își aminti bucuria înotului din copilărie; nu mai înotase de... cincisprezece ani, parcă. Era campioana școlii la înot subacvatic, putea să-și țină respirația mai mult decît toți ceilalți. Amintirile o făcură să se simtă din nou tînără, tînără, veselă, mai frumoasă și mai bine îmbrăcată decît toți ceilalți. Pe chipul ei se ivi un zîmbet angelic, ignorînd avertismentele date de simțurile intelectului ei.

I se păru că înota de zile, de săptămîni întregi, tot mai departe, spre spațiul mai luminos din fața ei. Abia după alte zile își dădu seama că spațiul nu devenea mai lumi-

nos, dar ignoră acest ultim avertisment al propriei conștiințe. Înotă cu și mai multă forță și simți oboseala pentru prima dată. Svetlana Vaneeva trecu și acest fapt cu vederea. Trebuia să profite de libertatea ei. Trebuia să afle unde era, sau chiar mai mult, să caute o cale de scăpare din locul acela. Locul acela îngrozitor.

Mintea ei tresări din nou și se îndepărtă de corp; cînd ajunse suficient de sus, privi înapoi, în jos, spre silueta îndepărtată care înota. Chiar și de la o asemenea înălțime, nu putea să vadă marginile acelei lumi late, amorfe, dar zări mica siluetă de sub ea, înotînd singură în gol, mișcîndu-și membrele spectrale într-un ritm zadarnic... îndreptîndu-se spre nicăieri.

Țipătul pe care îl auzi în difuzorul de pe perete aproape că îl făcu pe Vatutin să sară de pe scaun. Poate că așa auziseră și germanii urletele victimelor din lagărele de concentrare, după ce închideau ușile și pulverizau cristalele de gaz. Dar asta era și mai rău. Văzuse execuții. Văzuse torturi. Auzise urlete de durere, de furie și disperare, dar nu auzise niciodată urletul unui suflet condamnat la ceva mai rău decît iadul.

— Iată... acesta este, probabil, începutul celei de-a treia faze.

— Cum adică?

— Vedeți, explică medicul, animalul uman este un animal *social.* Trupurile și simțurile noastre sînt concepute să adune date care să ne permită să reacționăm atît față de mediu, cît și față de semenii noștri. Eliminați societatea oamenilor, eliminați informația adusă de simțuri și mintea va rămîne complet singură cu ea însăși. Există numeroase date pentru a demonstra ce se întîmplă. De pildă, idioții ăia din Occident care navighează singuri în jurul lumii. Un număr surprinzător de mare dintre ei înnebunesc și mulți dispar; probabil, sinucideri. Chiar și cei care supraviețuiesc, cei care folosesc zilnic aparatele de radio, au adeseori nevoie de supraveghere medicală pentru a fi avertizați asupra riscurilor psihologice ale unei asemenea singurătăți. Iar ei *văd* apa din jurul lor. Își văd

ambarcațiunile. Simt mișcarea valurilor. Luați toate astea...

Medicul clătină din cap.

— Și n-ar mai trăi decît vreo trei zile. După cum vedeți, noi luăm totul.

— Care a fost perioada de supraviețuire cea mai lungă?

— Optsprezece ore — un tînăr ofițer de la Direcția Întîi, care se oferise voluntar. Singura problemă este că subiectul nu poate ști ce i se întîmplă. Asta schimbă efectul. Subiecții clachează, desigur, dar nu pînă la capăt.

Vatutin trase aer în piept. Era prima veste bună pe care o auzise acolo.

— Și acest subiect cît va mai rezista?

Medicul se uită doar la ceas și zîmbi. Vatutin voia să-l urască, dar recunoștea că acest medic, acest tămăduitor, nu făcea decît ceea ce făcuse ani de zile, dar mai repede și fără vătămări vizibile, care ar fi putut șoca publicul la procesele publice prin care trebuia să treacă acum KGB-ul. Apoi, mai era avantajul că nici medicul nu se așteptase la aceste rezultate cînd începuse programul.

— S-auzim, ce se întîmplă în faza a treia?

Svetlana le văzu înotînd în jurul siluetei ei. Încercă să dea un avertisment, dar asta ar fi însemnat să se retragă din nou înăuntru și nu avea curajul. Nu era ceva ce se vedea, erau niște forme, niște forme agresive care străbăteau spațiul din jurul trupului ei. Una dintre ele se apropie, apoi se îndepărtă. Pe urmă se înapoie. Și ea se întoarse. Încercă să i se opună, dar ceva o atrăgea înapoi, în trupul care urma să dispară în curînd. Ajunse acolo exact la timp. În timp ce ea le comanda membrelor să înoate mai repede, lucrul acela se ivi din spate. Fălcile se deschiseră și îi cuprinseră tot trupul, apoi se închiseră încet în jurul ei. Ultimul lucru pe care îl văzu fu lumina spre care înotase — lumina, acum știa în sfîrșit, nu era niciodată acolo. Știa că protestul ei era zadarnic, dar îi țîșni de pe buze.

— *Nu!*

Dar nu-l auzi, bineînțeles.

Se întoarse, condamnată să revină la trupul ei real și inutil, la masa cenușie din fața ochilor ei și la membrele care nu se puteau mișca decît fără scop. Înțelese cumva că imaginația ei încercase s-o ocrotească, s-o elibereze — și eșuase cu totul. Dar nu-și putea bloca imaginația și acum eforturile ei deveniseră distructive. Plînse fără sunet. Spaima pe care o simțea acum era ceva mai rău decît panica. Cel puțin panica era o evadare, o negare a situației cu care se confrunta, o retragere în sine. Dar nu-și mai găsea sinele. Asistase la moartea lui, fusese acolo cînd se întîmplase. Svetlana nu mai avea prezent și în mod sigur nu mai avea viitor. Nu mai avea decît trecut și imaginația ei alegea numai părțile cele mai rele...

— Da, acum sîntem la faza finală, spuse medicul.

Ridică telefonul și comandă un ceai.

— A fost mai ușor decît mă așteptam. Se potrivește cu caracterizarea mai bine decît am crezut.

— Dar încă nu ne-a spus nimic, obiectă Vatutin.

— O să ne spună.

Svetlana își văzu toate păcatele vieții. Asta o ajută să înțeleagă ce se întîmpla. Acesta era iadul a cărui existență o nega Statul și își primea pedeapsa. Așa trebuia să fie. Iar ea era de ajutor. Trebuia să ajute. Trebuia să revadă totul și să înțeleagă ce făcuse. Trebuia să participe la judecată în mintea ei. Nu se mai oprea din plîns. Lacrimile ei șiroiră zile întregi, în timp ce se vedea făcînd ceea ce n-ar fi trebuit să facă niciodată. Toate păcatele vieții ei i se derulau în fața ochilor, în cele mai mici detalii. Mai ales cele din ultimii doi ani... Știa cumva că din cauza lor ajunsese aici. Văzu toate ocaziile în care își trădase Patria. Prima cochetare timidă cu Londra, întîlnirile clandestine cu niște bărbați serioși, avertismentele date pentru a nu mai fi ușuratică, apoi ocaziile în care își folosise importanța pentru a trece necontrolată prin vamă, amuzîndu-se de acest joc, în timp ce comitea cele mai groaznice crime.

Gemetele ei căpătară un timbru de nerecunoscut. Rosti iarăși și iarăși, fără să știe: „Iertați-mă."

— Acum vine partea delicată.

Medicul își puse căștile. Trebuia să facă niște reglaje la pupitrul de control.

— Svetlana, șopti el în microfon.

La început ea nu-l auzi și trecu un timp pînă cînd simțurile ei reușiră să-i comunice că striga cineva, care-i solicita atenția.

— *Svetlana...* o chemă vocea. Sau era doar în imaginația ei?

Își răsuci capul, căutînd.

— *Svetlana...* șopti din nou vocea. Își ținu respirația cît putu de mult, comandă trupului ei să nu se miște, dar aceasta o trădă iarăși. Inima îi bătea nebunește și sîngele care-i pulsa în urechi acoperea acel sunet, dacă era un sunet. Scoase un geamăt disperat, întrebîndu-se dacă își imaginase vocea, dacă nu va fi și mai rău... sau dacă exista vreo speranță...?

— *Svetlana...* Ceva mai mult decît o șoaptă, îndeajuns pentru a detecta un conținut emoțional. Vocea era atît de tristă, atît de dezamăgită... *Svetlana, ce-ai făcut?*

— N-am făcut, n-am făcut... îi ieși Svetlanei din gură, dar tot nu-și auzea propriul glas, în timp ce striga din mormînt. Primi ca răsplată o nouă tăcere. După o oră, cît i se păru ei, țipă: „Te rog, te rog, întoarce-te la mine!"

— *Svetlana* repetă în cele din urmă vocea, *ce-ai făcut?*

— Iertați-mă... repetă ea cu glasul înecat de lacrimi.

— Ce-ai făcut? întrebă din nou vocea. Cum e cu filmul...?

— Da, răspunse ea și în cîteva clipe spuse totul.

— Durata: unsprezece ore, patruzeci și unu de minute. Exercițiul a luat sfîrșit.

Medicul închise magnetofonul. Apoi stinse și aprinse de mai multe ori luminile din bazin. Unul din scafandri făcu semn că receptase mesajul și înfipse un ac în brațul subiectului Vanceva. De îndată ce corpul ei deveni total

inert, o scoaseră de acolo. Medicul ieși din cabina de control și coborî s-o examineze.

O găsi întinsă pe o targă cînd ajunse acolo, cu costumul special deja scos. Se așeză lîngă forma fără cunoștință și îi ținu mîna, în timp ce tehnicianul îi injecta un stimulent slab. Era frumoasă, își zise medicul, în timp ce femeii îi revenea respirația. Îi făcu semn tehnicianului să iasă și să-i lase singuri.

— Bună, Svetlana, spuse el pe un ton cît se poate de blînd.

Ochii albaștri se deschiseră, iar Svetlana văzu luminile de pe tavan și pereții. Apoi întoarse capul spre el. Medicul știa că ăsta era un răsfăț pentru el, dar muncise destul toată noaptea și a doua zi la acest caz și aceasta era, probabil, cea mai importantă aplicare a programului lui curent. Femeia goală sări de pe targă drept în brațele lui și aproape că îl sugrumă într-o îmbrățișare. Nu fiindcă ar fi fost el deosebit de chipeș, medicul știa asta, ci pentru că era pur și simplu o ființă omenească pe care voia s-o atingă. Încă avea corpul unsuros și lacrimile ei picurau pe halatul lui alb de laborator. După tratamentul ăsta, nu va mai comite nici o crimă împotriva Statului, era sigur. Păcat că va trebui expediată într-un lagăr de muncă. Mare pierdere, își zise el, studiind-o. Poate că ar putea face ceva în privința asta. După zece minute, era din nou sedată, iar el o lăsă dormind.

— I-am administrat un medicament numit versed. E un medicament nou din Occident, un anamnezic.

— De ce? întrebă Vatutin.

— Vă mai dau o alternativă, tovarășe colonel. Cînd se va trezi ceva mai tîrziu, în această dimineață, își va aminti foarte puțin. Versed este ca scopolamina, dar e mai eficace. Nu-și va aminti detalii precise și nici mare lucru din ce i s-a întîmplat. I se va părea totul un vis oribil. Versed este și hipnotic. De exemplu, pot să mă întorc acum la ea și s-o sugestionez că nu-și va aminti nimic, dar că nu-și va mai putea trăda niciodată Statul. Există o posibilitate de aproximativ optzeci la sută ca ambele sugestii să nu fie încălcate niciodată.

— Glumești!

— Tovarășe, unul dintre efectele acestei tehnici este că femeia s-a condamnat singură mult mai aspru decît o poate condamna vreodată Statul. Are acum față de faptele ei mai multe remușcări decît ar avea în fața unui pluton de execuție. Ați citit, probabil, *1984*. Chiar dacă era un vis cînd a scris-o Orwell, acum, cu tehnologia modernă, noi îl putem pune în practică. Șmecheria este să nu distrugi persoana din exterior, ci din interior.

— Asta înseamnă că acum o putem folosi...?

11

Proceduri

— Nu va supraviețui.

Ortiz îl adusese pe medicul ambasadei, un medic militar care avea misiunea să ajute la îngrijirea răniților afgani. Plămînii lui Ciurkin erau prea vătămați pentru a se putea lupta cu pneumonia pe care o contractase în timpul transferului.

— Probabil că nu va apuca sfîrșitul zilei. Îmi pare rău, sînt prea multe vătămări. Dacă-l aduceați cu o zi mai devreme, poate că l-aș fi salvat, dar...

Medicul clătină din cap.

— Aș vrea să-i aduc un preot, dar probabil că ar fi inutil.

— Poate vorbi?

— Nu prea. Puteți încerca. Nu-i poate înrăutăți și mai mult starea. O să mai fie conștient cîteva ore, apoi o să se piardă.

— Mulțumesc pentru încercare, doctore, spuse Ortiz.

Aproape că oftă de ușurare, dar rușinea unui asemenea gest îl îngheță. Ce-ar fi făcut cu el viu? L-ar fi dat înapoi? L-ar fi păstrat? L-ar fi negociat? se întrebă el. De fapt, nici nu înțelegea de ce îl luase Săgetătorul. „Asta e", își spuse în sinea lui și intră în încăpere.

Ieși după două ore. Apoi se duse cu mașina la ambasadă, unde se servea bere la sala de mese. Dădu raportul Langley și, în următoarele cinci ore, șezînd singur la o masă dintr-un colț, se îmbătă temeinic, de supărare.

Ed Foley nu-și putea permite acest lux. Unul din curierii lui dispăruse cu trei zile în urmă. Un altul, o

femeie, își părăsise biroul de la GOSPLAN și se întorsese după două zile. Apoi, chiar în dimineața aceea, omul lui de la curățătoria chimică sunase ca să anunțe că e bolnav. Îi trimisese un avertisment puștiului de la baia publică, dar nu știa dacă ajunsese la el. Nu era doar o disfuncție în rețeaua CARDINAL, ci un adevărat dezastru. Svetlana Vaneeva era folosită în primul rînd datorită presupusei ei imunități față de măsurile mai dure ale KGB-ului și el se bazase pe faptul că ea va rezista cîteva zile pentru a-i da răgaz să-și deplaseze oamenii. Sosise ordinul pentru scoaterea CARDINALULUI, dar încă nu fusese rostit fără echivoc. Nu avea rost să-i dea emoții omului înainte de a fi totul gata. După aceea va fi foarte simplu pentru colonelul Filitov să găsească un pretext pentru a vizita cartierul general militar din Leningrad — pe care-l vizita cam la fiecare șase luni — ca să poată fi luat de-acolo și dus într-un loc sigur.

Dacă o să meargă, își spuse Foley. Se mai procedase așa de două ori, din cîte știa el, și, deși lucrurile merseseră bine... nu exista nici o certitudine, nu-i așa? *Nu prea*. Era momentul să plece. El și soția lui aveau nevoie de o vacanță, departe de toate astea. Următorul lor post avea să fie în personalul de instruire de la „Ferma" de pe rîul York. Dar aceste gînduri nu-l ajutau în problema lui curentă.

Se întrebă dacă nu ar trebui să-l alerteze oricum pe CARDINAL, să-l avertizeze să fie mai prudent — dar în acest caz ar putea distruge datele solicitate de cei de la Langley, iar datele aveau prioritate. Asta era regula, o regulă pe care Filitov o cunoștea și o înțelegea, probabil, la fel de bine ca Foley. Dar spionii nu sînt doar niște mașini de furnizat informații, nu-i așa?

Ofițerii de țeren ca Foley și soția lui ar fi trebuit să-i considere niște bunuri de preț, dar care pot fi înstrăinate, să se distanțeze de agenții lor, să se poarte frumos cu ei cînd era posibil și să fie nemiloși cînd era nevoie. Să-i trateze ca pe niște copii, cu un amestec de indulgență și disciplină. Dar ei nu erau copii. CARDINALUl era mai bătrîn decît propriul lui tată, era deja agent cînd Foley era

în clasa a doua! Putea să nu-i fie loial lui Filitov? Desigur că nu. Trebuia să-l ocrotească. Dar cum?

Operațiunile de contraspionaj erau adeseori doar muncă de poliție și, drept rezultat, colonelul Vatutin se pricepea la interogatorii la fel de bine ca oamenii cei mai buni ai Miliției moscovite. Svetlana îi furnizase numele directorului curățătoriei chimice și, după două zile de supraveghere formală, se hotărîse să-l aducă pe individ la interogatoriu. Cu el nu folosiră bazinul. Colonelul încă nu avea încredere în această tehnică și, în plus, nu era nevoie să-l menajeze. Pe Vatutin îl enerva că Vaneeva avea acum șansa de a rămîne în libertate — să fie liberă, după ce lucrase pentru dușmanii Statului! Cineva voia s-o folosească drept monedă de schimb pentru cine știe ce problemă a Comitetului Central, dar asta nu-l privea pe colonel. Directorul curățătoriei chimice îi furnizese descrierea unui alt membru al acestei rețele nesfîrșite.

Și cel mai enervant era că Vatutin avea impresia că îl cunoștea pe acel băiat! Directorul curățătoriei îi mărturisise repede că bănuia că lucrează la baia publică, iar descrierea se potrivea îngrijitorului cu care vorbise el însuși! Deși era neprofesional, Vatutin era furios că se întîlnise cu un trădător în dimineața aceea, săptămîna trecută, și că nu-l bănuise că era un trădător...

Care era numele colonelului? se întrebă el brusc. Al celui care se împiedicase? Filitov — Misa Filitov? Aghiotantul personal al Ministrului Apărării, Iazov?

Cred că eram mahmur de-a binelea dacă n-am reușit să fac legătura! Filitov de la Stalingrad, tanchistul care a luat foc într-un tanc distrus, în timp ce continua să ucidă nemți. Mihail Filitov, de trei ori Erou al Uniunii Sovietice... Precis era același. Oare chiar era...

Imposibil, își spuse el.

Dar nimic nu era imposibil. Atîta lucru știa și Vatutin cu siguranță. Își limpezi gîndurile și cîntări posibilitățile la rece. Era un lucru bun că orice persoană importantă din Uniunea Sovietică avea un dosar în Piața Jerjinski, numărul 2. Era o treabă simplă să obțină dosarul lui Filitov.

Era un dosar gros, constată el cu cincisprezece minute mai tîrziu. Vatutin își dădu seama că, de fapt, știa foarte puțin despre el. La fel ca în cazul celor mai mulți eroi de război, faptele întreprinse în răstimpul a cîtorva minute erau extinse pe toată perioada vieții. Dar nici o viață nu este atît de simplă. Vatutin începu să citească dosarul.

O foarte mică parte din el avea legătură cu faptele de război, deși erau prezentate în detaliu, inclusiv citațiile pentru toate medaliile. Ca aghiotant personal a trei miniștri ai apărării succesivi, Misa fusese trecut prin filtre de securitate severe, știind de unele, neștiind de altele. Toate documentele erau, desigur, în ordine. Începu să cerceteze următorul teanc.

Vatutin constată cu surprindere că Filitov fusese implicat în rușinosul caz Penkovski. Oleg Penkovski fusese ofițer superior în GRU, serviciul de spionaj militar sovietic; recrutat de englezi, apoi „patronat" de SIS și CIA la un loc, își trădase țara cît putuse de mult. Penultima lui trădare fusese să transmită informații Occidentului despre stadiul pregătirilor — sau inexistența lor — legate de Forța de Rachete Strategice în perioada Crizei Rachetelor din Cuba; aceste informații îi permiseseră președintelui american Kennedy să-l forțeze pe Hrușciov să-și retragă rachetele pe care le plasase atît de neinspirat pe insula aceea nenorocită. Dar strîmba loialitate a lui Penkovski față de străini îl silise să-și asume prea multe riscuri furnizînd acele date și nici un spion nu putea risca la nesfîrșit. Bănuiala plana deja asupra lui. De obicei, îți dai seama cînd ceálaltă parte devine prea inteligentă, dar... Filitov fusese cel care adusese prima acuzație concretă...

Filitov fusese cel care îl denunțase pe Penkovski? Vatutin era uluit. Cercetările avansaseră mult. Supravegherea permanentă dovedise să Penkovski făcea lucruri ciudate, incluzînd cel puțin un posibil „transfer la loc fix", dar... Vatutin clătină din cap. *Cîte coincidențe găsești în treaba asta!* Bătrînul Misa îi raportase ofițerului superior de securitate o ciudată conversație cu cunoștința lui din GRU — aparent inocentă, spusese el — dar antenele lui reacționaseră și de aceea se simțise obligat să raporteze. La indicațiile KGB-ului, continuase conversația, care se

dovedise la fel de inocentă. Cazul Penkovski era deja clar și, de fapt, nu mai era nevoie de existența altor dovezi...

Era o coincidență ciudată, își zise Vatutin, dar nu suficientă pentru a arunca umbra unor bănuieli asupra acestui om. Secțiunea personală a dosarului arăta că era văduv. Era inclusă o fotografie a soției lui, pe care Vatutin o admiră îndelung. Mai era și o fotografie de nuntă, iar bărbatul de la Direcția a Doua zîmbi cînd văzu că bătrînul cal de luptă fusese și el tînăr odată și încă un tînăr al naibii de chipeș! Pe pagina următoare erau informații despre cei doi fii — amîndoi decedați. Acest fapt îi atrase atenția. Unul se născuse cu puțin timp înainte de izbucnirea războiului, celălalt curînd după aceea. Dar nu muriseră din cauza războiului... Atunci, de ce? Mai răsfoi cîteva pagini.

Cel mare murise în Ungaria, citi Vatutin. Avînd un dosar politic bun, fusese scos din Academia Militară împreună cu alți cîțiva cadeți și trimis la înăbușirea contrarevoluției din 1956. Fusese tanchist, călcînd pe urmele tatălui lui, dar murise cînd vehiculul în care era fusese distrus. Asta e, militarii riscă. Evident, și tatăl lui riscase. Cel de al doilea fiu — tot tanchist, observă Vatutin — murise în clipa cînd explodase obturatorul mitralierei din tancul lui T-55. Fabrica nu făcuse corect controlul de calitate, industria sovietică fusese sursa răului, ucigînd întregul echipaj... Și cînd murise soția lui? În iulie, anul următor. Probabil de supărare, indiferent de explicațiile medicale. Dosarul arăta că amîndoi fiii fuseseră tineri sovietici model. Toate speranțele și visurile muriseră o dată cu ei, își zise Vatutin, iar apoi Filitov își pierduse și soția.

Îmi pare rău, Misa. Probabil că ai epuizat tot norocul familiei tale luptînd împotriva nemților și ceilalți trei au trebuit să plătească... E trist că unui om care a făcut atît de mult i s-au...

I s-au oferit motive să-și trădeze Rodina? Vatutin își ridică privirea, îndreptînd-o apoi spre fereastra biroului. Văzu piața de afară, mașinile întorcînd în jurul statuii lui Felix Jerjinski. „Felix-cel-de-Fier", întemeietorul Cekei. Polonez evreu din aștere, înzestrat cu un barbișon

ciudat și o inteligență nemiloasă, Jerjinski respinsese regimul sovietic. Era cu spatele la clădire și mucaliții spuneau că Felix era condamnat la izolare veșnică în locul acela, așa cum fusese izolată Svetlana Vaneeva...

Ah, Felix, ce sfat mi-ai da tu acum? Vatutin știa prea bine răspunsul. Felix l-ar fi arestat pe Misa Filitov și l-ar fi supus unui interogatorui nemilos. Pe vremea aceea, simpla probabilitate a unei bănuieli era suficientă și cine știe cîți oameni nevinovați fuseseră distruși și uciși fără nici un motiv? Acum situația era alta. Acum chiar și KGB-ul se supunea unor reguli. Nu puteai să înhați oamenii de pe stradă și să-i torturezi pînă scoteai ce voiai de la ei. Și e mai bine așa, își zise Vatutin. KGB-ul este o organizație profesionistă. Acum trebuie să muncească mai mult ca să-și facă treaba și asta necesită ofițeri bine instruiți și rezultate mai bune... În clipa aceea sună telefonul.

— Colonelul Vatutin.

— Vino sus. Peste zece minute îi prezentăm raportul secretarului.

Sediul KGB-ului se află într-o clădire veche, construită la începutul secolului pentru compania de asigurări Rusia. Zidurile exterioare sînt din granit ruginiu, iar interiorul este oglinda epocii în care fusese construită, cu tavane înalte și uși exagerat de mari. Coridoarele lungi, acoperite cu covoare, nu sînt însă prea bine luminate, deoarece se consideră că fețele oamenilor care trec prin ele nu trebuie văzute prea bine. Se zăreau multe uniforme. Erau ofițeri din Direcția a Treia, care supravegheau serviciile armate. O caracteristică a clădirii este liniștea care domnește în ea. Oamenii umblă cu fețe grave și cu gurile închise, ca nu cumva să lase să scape unul din milioanele de secrete conținute în clădire.

Biroul secretarului KGB-ului dădea tot spre piață, deși avea o vedere mult mai bună decît biroul colonelului Vatutin. Un secretar se ridică de la biroul lui și îi trecu pe cei doi vizitatori de cei doi paznici de securitate postați permanent în colțurile sălii de primire. Vatutin trase aer în piept cînd intră pe ușa deschisă.

Nikolai Gherasimov era de patru ani Secretarul Comitetului pentru Securitatea Statului. Nu era spion de

profesie, ci mai mult un om al Partidului, care făcuse parte timp de cincisprezece ani din aparatul birocratic al PCUS, fiind apoi numit într-un post de importanță medie la Direcția a Cincea a KGB-ului, a cărei misiune era suprimarea opoziției interne. Maniera lui discretă de îndeplinire a acestei misiuni îi asigurase o promovare constantă și, în final, fusese numit în urmă cu zece ani vicepreședinte. În acest post învățase dedesubturile administrative ale spionajului extern și se descurcase atît de bine, încît cîștigase respectul ofițerilor superiori profesioniști pentru intuițiile lui. Mai presus de orice, era însă un om al Partidului și acest fapt explica de ce devenise secretarul KGB-ului. La cei cincizeci și trei de ani ai lui, era destul de tînăr pentru acest post și părea și mai tînăr. Fața lui tinerească nu avea ridurile pe care le produce spaima de eșec și în ochii lui se citea convingerea că va fi mereu avansat. Pentru un bărbat care avea funcții atît în Biroul Politic, cît și în Consiliul de Apărare, avansarea însemna vizarea postului suprem — secretar general al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice — post pe care considera că avea toate șansele să-l obțină. Ca un om ce avea în mînă „spada și scutul" Partidului (aceasta era, într-adevăr, deviza oficială a KGB-ului), știa tot ce se putea ști despre ceilalți rivali. Se șușotea în clădire despre ambiția lui, deși nu și-o exprima deschis niciodată, și mulți tineri ofițeri KGB se străduiau zi de zi să-și lege soarta de steaua lui în plină ascensiune. Știa să cucerească oamenii, conchise în gînd Vatutin. Chiar și în momentul acela, se ridică de la birou și îi pofti cu gest al mîinii pe vizitatori să se așeze pe scaunele din fața biroului masiv de stejar. Vatutin știa să-și controleze gîndurile și sentimentele; era totodată prea versat ca să se lase impresionat de asemenea indivizi cuceritori.

Gherasimov ridică un dosar.

— Tovarășe colonel Vatutin, am citit raportul despre cercetările în curs. Excelentă treabă. Poți să mă pui la curent?

— Da, tovarășe secretar. În acest moment îl căutăm pe un anume Eduard Vasilievici Altutin. Este îngrijitor la Băile Sandunovski. Interogatoriul la care a fost supus directorul curățătoriei ne-a arătat că el este următoarea

verigă din rețeaua curierului. Din păcate, a dispărut în urmă cu treizeci și șase de ore, dar îl vom găsi pînă la sfîrșitul săptămînii.

— Am fost și eu la baia publică, observă ironic Gherasimov.

— Eu încă o frecventez, tovarășe președinte, rosti Vatutin pe același ton. L-am văzut cu ochii mei pe acest tînăr. Am recunoscut fotografia din dosarul pe care-l întocmim. A fost caporal într-o unitate de artilerie din Afganistan. Dosarul lui de la armată dezvăluie faptul că s-a opus folosirii unor anumite arme acolo — cele pe care le folosim pentru a-i descuraja pe civili să-i ajute pe bandiți. (Vatutin se referea la bombele ascunse în jucării și destinate să fie atinse de copii). Ofițerul politic al unității lui a făcut raport, dar primul avertisment i-a închis gura și și-a încheiat misiunea fără alte incidente. Din cauza raportului, nu s-a putut angaja în fabrică și a oscilat între diverse misiuni minore. Cei care au lucrat cu el îl descriu ca pe un tip obișnuit, dar destul de tăcut. Exact cum ar trebui să fie un spion, desigur. Nu a pomenit niciodată despre „problemele" lui din Afganistan, nici măcar la băutură. Apartamentul lui este supravegheat. Sînt, de asemenea, supravegheați toți membrii familiei lui și prietenii. Dacă nu dăm de el foarte repede, vom deduce că e spion. Dar îl vom găsi și voi discuta chiar eu cu el.

Gherasimov încuviință din cap, cufundat în gînduri.

— Văd că ați folosit noua tehnică de interogare cu această femeie, Vaneeva. Ce părere ai despre ea?

— E interesantă. În cazul acesta a fost bună, dar, sincer să fiu, mă îndoiesc că o putem lăsa liberă pe stradă.

— Dacă nu ți-a spus nimeni, află că eu am decis așa, spuse degajat Gherasimov. Avînd în vedere delicatețea cazului și recomandarea medicului, cred că deocamdată merită acest risc. Ești de acord că nu trebuie să atragem prea mult atenția asupra cazului? Acuzațiile ce i se aduc rămîn deschise.

Aha! Și le poți folosi împotriva lui taică-său? Dizgrația ei este și dizgrația lui și ce tată ar accepta să-și vadă copilul trimis în Gulag? Un mic șantaj prinde bine întodeauna, nu-i așa, tovarășe secretar?

— Cazul este, desigur, delicat și probabil că va deveni și mai delicat, răspunse prudent Vatutin.

— Continuă.

— Singura dată cînd l-am văzut pe acest Altunin stătea lîngă colonelul Mihail Semionovici Filitov.

— Mișa Filitov, aghiotantul lui Iazov?

— Exact, tovarășe secretar. I-am cercetat dosarul azi dimineață.

— Și...? întrebă șeful lui Vatutin.

— N-am găsit nimic de care m-aș putea lega. Nu știam că a fost implicat în cazul Penkovski...

Vatutin se opri și pentru prima dată fața lui exprima ceva.

— Te frămîntă ceva, tovarășe colonel, remarcă Gherasimov. Ce anume?

— Filitov a fost implicat în cazul Penkovski curînd după ce i-au murit cel de-al doilea fiu și soția.

După o clipă, Vatutin ridică din umeri.

— Ciudată coincidență!

— Nu a fost Filitov primul martor împotriva lui? întrebă șeful Direcției a Doua, care lucrase efectiv la aspectele marginale ale cazului.

Vatutin confirmă din cap.

— Ba da, dar după ce spionul era deja sub supravegherea noastră. Se opri o clipă. După cum am spus, este o coincidență ciudată. În momentul acesta, urmărim un curier suspect care a transmis date despre apărare. L-am văzut lîngă un vechi oficial de la Ministerul Apărării, implicat într-un caz similar în urmă cu aproape treizeci de ani. Pe de altă parte, Filitov a fost primul care l-a demascat pe Penkovski și este erou de război distins cu medalii... Și-a pierdut familia în împrejurări nefericite...

Era prima dată cînd își adunase gîndurile laolaltă.

— A existat vreodată o urmă de bănuială împotriva lui Filitov? întrebă secretarul KGB-ului.

— Nu. Cariera lui este absolut impresionantă. Filitov a fost singurul aghiotant al ministrului Ustinov în toată cariera sa și de atunci a rămas în acest post. Funcția lui oficială este inspector general în minister.

— Știu, spuse Gherasimov. Am aici o cerere semnată de Iazov pentru dosarul nostru despre activitatea SDI din America. Cînd m-am interesat, ministrul mi-a spus că Filitov și Bondarenko adună date pentru un raport complet la Biroul Politic. Parola pentru cadrul fotografic pe care l-ai recuperat era Steaua Strălucitoare, nu-i așa?

— Da, tovarășe secretar.

— Valutin, acum avem trei coincidențe, observă Gherasimov. Ce recomanzi?

Era destul de simplu.

— Să-l punem pe Filitov sub supraveghere. Eventual și pe acest Bondarenko.

— Cu multă prudență, dar cu maximă minuțiozitate.

Gherasimov închise dosarul și continuă:

— E un raport excelent și se pare că intuițiile dumitale de anchetare sînt la fel de corecte ca întotdeauna, tovarășe colonel. Să mă ții la curent cu acest caz. Vreau să ne vedem de trei ori pe săptămînă pînă la rezolvarea lui. Tovarășe generale, i se adresă el șefului de la „a Doua", ai grijă să primească tot sprijinul necesar. Poți rechiziționa resurse din orice secție a Comitetului. Dacă există vreo obiecție, te rog să-mi raportezi. Putem fi siguri că există o scurgere de informații la cel mai înalt nivel al Ministerului Apărării. Punctul doi: acest caz nu va fi cunoscut decît de mine și de voi. Nimeni — repet, nimeni — nu trebuie să afle de existența lui. Cine știe unde au reușit americanii să-și infiltreze agenții? Valutin, dacă-i dai de capăt, pînă în vară vei avea tresele de general. Dar... Gherasimov ridică un deget... Cred că ar trebui să renunți la băutură pînă terminăm. Trebuie să ai capul limpede.

— Am înțeles, tovarășe secretar.

Cînd Valutin și șeful lui ieșiră din biroul secretarului, coridorul era aproape pustiu.

— Cum rămîne cu Vaneeva? întrebă colonelul *sotto voce*.

— Bineînțeles că e vorba de tatăl ei. Secretarul general Narmonov își va anunța săptămîna viitoare alegerea în Biroul Politic, răspunse generalul cu o voce calmă, neutră.

Și nu prinde rău să mai ai un prieten al KGB-ului la curte, își zise Vatutin în sinea lui. *Poate că Gherasimov va face o mișcare, cine știe?*

— Nu uita ce ți-a spus despre băutură, spuse apoi generalul. Am auzit că în ultimul timp bei zdravăn. Este singurul punct asupra căruia secretarul KGB-ului și secretarul general sînt de acord, dacă n-ai știut pînă acum.

— Da, tovarășe general, răspunse Vatutin. *Bineînțeles că este singurul punct asupra căruia sînt de acord.* Ca orice rus adevărat, Vatutin considera vodca la fel de necesară vieții ca aerul. Se gîndi că tocmai mahmureala din dimineața aceea îl ajutase să prindă curaj și să observe acea coincidență crucială, dar se abținu să sublinieze această situație ironică. Înapoindu-se la biroul lui cîteva minute mai tîrziu, Vatutin scoase un carnet și începu să facă planul de supraveghere a doi colonei ai armatei sovietice.

Gregory folosea de obicei liniile aeriene comerciale pentru a ajunge acasă, schimbînd avionul la Kansas City, după o escală de două ore. Dormi cît dură transferul și se duse direct la poarta de ieșire, fără să aibă grija bagajelor. Logodnica lui îl aștepta.

— Cum a fost la Washington? întrebă ea după obișnuita sărutare de bun venit.

— La fel ca întotdeauna. M-au purtat peste tot. Cred că ăștia își închipuie că oamenii de știință n-au nevoie de somn.

O luă de mînă și se duseră spre mașină.

— Spun-mi ce s-a întîmplat? întrebă ea cînd ajunseră afară.

— Rușii au făcut o experiență importantă.

Se opri să se uite în jur. Era o încălcare tehnică a securității — dar, în fond, Candie făcea parte din echipă.

— Au făcut praf un satelit cu laserele instalate la sol, la Dușanbe. N-a mai rămas din el decît ceva care arată ca o bucată de plastilină băgată la cuptor.

— Asta nu-i bine, observă dr. Long.

— Sigur că nu e, încuviință dr. Gregory. Dar au probleme de optică. E clar că nu au un specialist ca tine care

să construiască oglinzi. Dispun însă, probabil, oameni pricepuți la lasere.

— Cît de pricepuți?

— Destul de pricepuți ca să realizeze ceva ce noi n-am reușit încă, bombăni Al cînd ajunseră la Chevroletul lui. Conduci tu, eu sînt încă amețit.

— O să reușim? întrebă Candi în timp ce descuia portiera.

— Mai devreme sau mai tîrziu.

Nu putea intra în alte amănunte, indiferent că era vorba de logodnica lui. Candi se urcă și întinse mîna ca să deschidă cealaltă portieră. Imediat ce Al se așeză și își puse centura de siguranță, deschise despărțitura pentru mănuși și își scoase un Twinkie. Avea întotdeauna o rezervă. Era cam vechi, dar nu-l deranja. Uneori Candi se întreba dacă nu cumva el o iubea fiindcă porcelul ei îi amintea lui Al de alimentele de mîna a doua, dar cu multe calorii.

— Cum merge munca la noua oglindă? întrebă el, după ce înfulecă jumătate din Twinkie.

— Marv are o idee nouă și o testăm. Crede că ar trebui să subțiem învelișul în loc să-l îngroșăm. Săptămîna viitoare facem proba.

— Marv e un tip original, deși e bătrîn, remarcă Al.

Doctorul Marv Green avea patruzeci și doi de ani. Candi rîse.

— Și secretara lui îl consideră un tip original.

— Nu face bine că s-a încurcat cu o femeie de la serviciu, spuse Gregory serios deși, după o clipă, regretă.

— Așa este, iubitule.

Candi se întoarse spre el și amîndoi izbucniră în rîs.

— Ești foarte obosit?

— Nu. Am dormit în timpul zborului.

— Perfect.

Înainte de a o îmbrățișa, Gregory mototoli ambalajul produsului său preferat Twinkie și îl aruncă pe jos, unde mai erau vreo treizeci. Al zbura mult cu avionul, dar Candi avea un leac sigur împotriva oboselii.

— Ce zici, Jack? întrebă amiralul Greer.

— Sînt îngrijorat, recunoscu Ryan. Am avut un noroc chior că am văzut testul. Sincronizarea a fost bună. Toate aparatele noastre de recunoaștere erau sub orizontul optic. Noi nu trebuia să observăm nimic — ceea ce nu e deloc surprinzător, întrucît e vorba de o încălcare tehnică a tratatului ABM, presupun, continuă Jack, ridicînd din umeri. Depinde cum interpretezi tratatul. Acum o să începi discuția despre înterpretarea „strictă" și cea „laxă". Dacă am face așa ceva, Senatul ar înnebuni.

— Oricum, nu le-ar plăcea deloc testul pe care l-ai văzut.

Foarte puțini oameni știau cît de avansat era proiectul *Tea Clipper*. Era un proiect „negru". Chiar mai importante decît materialele ultrasecrete, proiectele „negre" pur și simplu nu existau.

— Poate. Dar noi am testat sistemul de țintire, nu o armă reală.

— Iar sovieticii au testat un sistem ca să vadă dacă... Greer chicoti și clătină din cap. Parcă discutăm metafizică, nu-i așa? Cîte lasere pot dansa pe gămălia unui ac?

— Sînt sigur că Ernie Allen ne-ar putea lămuri, spuse Jack zîmbind.

Nu era de acord cu Allen, dar trebuia să-l suporte și să-l susțină.

— Sper că amicul nostru din Moscova poate să ne dea date.

12

Reușită și eșec

Una din problemele supravegherii oricărui om este că trebuie să afli cum își petrece bărbatul sau femeia respectivă o zi obișnuită, înainte de a putea stabili resursele necesare pentru această operațiune. Cu cît persoana sau activitatea este mai solitară, cu atît mai greu este, în general, să urmărești pe furiș. De pildă, ofițerii KGB care-l urmăreau pe colonelul Bondarenko îl urau deja cu înverșunare. Obiceiul lui de a face zilnic jogging era o activitate ideală pentru un spion, își ziceau cu toții. Alerga aproape singur pe străzile orașului, în cea mai mare parte pustii — suficient de pustii pentru ca oricine ar fi ieșit la ora aceea să-i fie cunoscut din vedere și suficient de pustii pentru ca el să observe imediat un eventual lucru neobișnuit. În timp ce alerga în jurul blocurilor din acea parte a Moscovei, cei trei agenți însărcinați să-l supravegheze pierduseră contactul vizual cu el de nu mai puțin de cinci minute. Cei cîțiva copaci în spatele cărora s-ar fi putut ascunde erau desfrunziți și blocurile de locuințe se înălțau ca niște pietre de mormînt pe un teren plat, deschis. În cele cinci minute, Bondarenko s-ar fi putut opri ca să ia ceva de la un loc fix de transfer sau ar fi putut lăsa chiar el ceva. Era cît se poate de descurajant, mai ales că acest colonel al armatei sovietice avea un dosar imaculat ca o cîmpie acoperită cu un strat proaspăt de zăpadă; era, bineînțeles, protecția la care aspira orice spion.

Îl detectară din nou cînd coti spre casă; picioarele lui alergau în ritm susținut, iar respirația lăsa în urmă norișori de abur. Cel care coordona acest aspect al cazului trase concluzia ca vor fi necesari șase ofițeri de la „a Doua" numai pentru a urmări subiectul în cursele lui matinale. Și va trebui ca ei să fie la post cu o oră înainte ca acesta să înceapă alergarea, îndurînd frigul uscat și aprig al zorilor din Moscova. Oamenii de la Direcția a Doua nu se considerau suficient de apreciați pentru greutățile implicate de misiunea lor.

La cîțiva kilometri depărtare, o altă echipă de trei oameni era foarte mulțumită de subiectul ei. În acest caz, se obținuse un apartament în blocul de vizavi de cel al subiectului — diplomatul care locuia acolo era plecat în străinătate. O pereche de lentile speciale erau orientate spre ferestrele lui Misa, care nu era genul care să se osteneasca să coboare obloanele sau măcar să le adapteze la lumina de afară. Îl urmăriră cum își executa rutina zilnică a unui bărbat care băuse prea mult în seara precedentă, lucru destul de familiar oamenilor de la „a Doua" care priveau de vizavi, stînd confortabil la căldură.

Misa avea, de asemenea, destulă vechime în Ministerul Apărării pentru a i se pune la dispoziție o mașină cu șofer. Era o treabă simplă să-i dea altă misiune sergentului și să fie înlocuit cu un tînăr abia ieșit de pe băncile școlii de contraspionaj a KGB-ului. Mecanismul atașat de telefonul lui înregistră solicitarea lui de a fi luat devreme de acasă.

Ed Foley ieși din apartament mai devreme ca de obicei. Soția lui îl ducea la serviciu, iar copiii erau instalați pe bancheta din spate a mașinii. În dosarul lui Foley se consemna cu amuzament că, în majoritatea zilelor, mașina rămînea la ea ca să-i ducă pe copii în diverse locuri și în general să facă vizite soțiilor altor diplomați occidentali. Un bărbat sovietic ar fi păstrat pentru el mașina. Astfel, cel puțin, nu-l obligase să meargă cu metroul, observară ei. Frumos din partea ei. Milițianul de la intrarea în complexul diplomatic — și care făcea parte din KGB, după cum știa toată lumea — notă ora de plecare și persoanele din mașină. Era oarecum în afara rutinei și

paznicul de la poartă se uită în jur să vadă dacă filatorul lui Foley de la KGB era la locul lui. Nu era. Americanii „importanți" beneficiau de o supraveghere regulată.

Ed Foley avea o căciulă de blană în stil rusesc, iar paltonul lui era suficient de vechi și de ros ca să nu pară străin. Fularul contrasta cu paltonul, protejîndu-i gîtul și ascunzîndu-i cravata cu dungi. Ofițerii ruși de securitate care-l cunoșteau observară că și pe el, ca pe toți străinii, vremea locală îl făcea egal cu ceilalți. Cînd trăiești o iarnă tuscască, începi în curînd să te îmbraci și să te comporți ca un rus, pînă într-atît, încît începi să umbli cu capul plecat.

Mai întîi fură lăsați copiii la școală. Mary Pat Foley conducea normal, uitîndu-se în oglindă la fiecare trei, patru secunde. Nu era chiar atît de greu de condus, în comparație cu marile orașe americane. Deși șoferii ruși erau absolut imprevizibili, străzile nu erau prea aglomerate și, după ce învățase să conducă în New York, Mary putea face față oricărei situații. Ca toți navetiștii din lume, își făcuse un traseu care ocolea cele cîteva gîtuiri de trafic și cîștiga zilnic cîteva minute, sacrificînd în schimb un litru sau doi în plus de benzină.

Imediat după ce coti după un colț, opri cu dibăcie lîngă trotuar și soțul ei coborî. Mașina era deja în mișcare cînd el trînti portiera și se îndreptă, nu prea repede, spre intrarea laterală a blocului de locuințe. De data asta, lui Ed Foley îi bătea tare inima. Nu mai făcuse așa ceva decît o singură dată și nu-i plăcuse deloc. După ce intră, ocoli liftul și urcă în fugă cele opt etaje, uitîndu-se la ceas.

Nu știa cum reușea soția lui. Orgoliul lui masculin era rănit de faptul că trebuia să admită că ea conducea mașina mult mai bine decît el și că parca oriunde voia, în aproximativ cinci secunde. Avea răgaz două minute ca să ajungă pînă la etajul opt. Foley ajunse cu cîteva secunde mai devreme. Deschise ușa dinspre scara de incendiu și cercetă neliniștit coridorul. Minunate lucruri sînt coridoarele. Mai ales cele drepte și pustii ale blocurilor de locuințe. Nu existau ascunzători pentru oamenii cu aparate de fotografiat, nu exista un set de lifturi în mijloc și scări de incendiu la ambele capete. Trecu repede pe lîngă lift, îndreptîndu-se spre celălalt capăt. Bătăile inimii îi

slujeau drept cronometru. La douăzeci de metri în fața lui se deschise o ușă și ieși un bărbat în uniformă. Se întoarse să încuie la ușa apartamentului, apoi își ridică servieta și se apropie de Foley. Dacă ar fi trecut cineva pe acolo, ar fi observat mirat că nici unul din ei nu încearcă să-i facă loc celuilalt.

Totul se petrecu într-o clipă. Mîna lui Foley se atinse de mîna CARDINALULUI, luînd caseta de film și dîndu-i în schimb un minuscul sul de hîrtie. I se păru că vede o urmă de iritare în ochii agentului, dar nimic mai mult, nici măcar un *Scuză-mă, tovarășe*, în timp ce ofițerul își continuă drumul spre lifturi. Foley se duse direct spre scara de incendiu. Coborî foarte încet.

Colonelul Filitov ieși din clădire la ora fixată. Sergentul care îi ținea deschisă portiera mașinii observă că avea ceva în gură și mesteca — poate că îi rămăsese o coajă de pîine între dinți.

— Bună dimineața, tovarășe colonel.

— Unde e Jdanov? întrebă el după ce se urcă.

— E bolnav. Cică ar avea apendicită.

Filitov mormăi ceva, apoi spuse:

— Dă-i drumul. Vreau să fac o baie de aburi.

Foley ieși pe ușa din spate a clădirii după un minut și trecu pe lîngă alte două blocuri de locuințe, apoi se îndreptă spre strada următoare. Tocmai ajunsese la bordură, cînd soția lui opri mașina și îl luă fără să oprească. Amîndoi răsuflară ușurați, în timp ce ea porni spre ambasadă.

— Ce faci astăzi? întrebă ea, privind în oglindă.

— Ce fac de obicei, răspunse el resemnat.

Misa era deja în baia de aburi. Observă absența îngrijitorului și prezența cîtorva fețe necunoscute. Asta explica înlocuirea șoferului de dimineață. Fața lui nu trăda nimic, în timp ce schimba cîteva vorbe cu obișnuiții băii. Păcat că nu mai avea film în aparat. Apoi mai era și avertismentul primit de la Foley. Dacă era supravegheat din nou... dar la fiecare cîțiva ani li se vîrau microfoane și în fund unor ofițeri de securitate, iar la minister erau mereu verificați.

CIA băgase de seamă și spărsese rețeaua curierului. Era amuzantă, își zise el, expresia de pe fața tînărului de pe coridor. Puțini oameni din ziua de azi mai știau ce este lupta. Oamenii puteau fi speriați ușor. Lupta îl învață pe om de ce să se teamă și ce să nu bage în seamă, își spuse Filitov.

Lîngă sala de aburi, un individ de la „a Doua" scotocea prin hainele lui Filitov. În mașină i se cerceta servieta. În ambele cazuri, treaba era executată rapid și amănunțit.

Vatutin supraveghea personal percheziția din apartamentul lui Filitov. Era o treabă pentru experții cu mănuși chirurgicale care stătuseră mult timp ca să caute „probe". O bucățică de hîrtie, o fărîmitură, chiar și un singur fir de păr uman îndepărtat dintr-un ungher puteau să-i spună omului care locuia în apartament că fusese cineva acolo. Se făcură numeroase fotografii care fură trimise imediat la developat, iar apoi căutătorii se puseră pe treabă. Jurnalul fu găsit aproape imediat. Vatutin se aplecă să se uite la caietul simplu care stătea deschis în sertarul de la birou, asigurîndu-se că locul unde era plasat nu fusese marcat în secret. După un minut sau două îl ridică și începu să citească.

Colonelul Valutin era nervos. Nu dormise în noaptea aceea. Ca majoritatea băutorilor de mare clasă, avea nevoie să bea cîteva pahare ca să poată adormi și emoțiile produse de acest caz, adăugate la lipsa sedativului, îl făcuseră să se perpelească toată noaptea; toate acestea i se citeau pe chip suficient de clar pentru a avertiza întreaga echipă că trebuia să-și țină gura.

Aparatul de fotografiat, spuse el scurt.

Un bărbat se apropie și începu să fotografieze paginile jurnalului, în timp ce Vatutin le întorcea.

Cineva a încercat să spargă broasca de la ușă, folosind un maior. Există cîteva zgîrieturi pe lîngă gaura cheii. Dacă demontăm broasca, sînt sigur că vom găsi alte zgîrieturi și pe mecanismul broaștei. Probabil că a pătruns cineva aici.

Am aici ceea ce căutau, spuse sec Vatutin.

Toți se uitară de jur împrejur prin apartament. Cel care controla frigiderul scoase ușa, se uită dedesubt, apoi puse ușa la loc.

Omul ăsta ține un jurnal, lua-l-ar naiba! Nu mai citește nimeni regulamentele de ordine interioară?

Acum înțelegea. Colonelul Filitov își schița rapoartele oficiale în jurnale personale. Cineva aflase și pătrunsese în apartamentul lui ca să copieze...

Dar era posibil? se întrebă Vatutin. *La fel de posibil ca un om capabil să scrie din memorie documentele oficiale, cînd era mult mai simplu să le copieze la biroul lui de la Ministerul Apărării.*

Percheziția dură două ore și oamenii plecară pe rînd, cîte unul sau cîte doi, după ce puseră toate obiectele la loc, exact așa cum le găsiseră.

Întors în biroul lui, Vatutin citi pînă la capăt tot jurnalul fotografiat. În apartament îl răsfoise doar. Fragmentul din filmul capturat se potrivea exact cu o pagină de la începutul jurnalului lui Filitov. Stătu o oră să studieze fotografiile paginilor. Datele în sine erau impresionante. Filitov descria în amănunt proiectul Steaua Strălucitiare. De fapt, explicațiile bătrînului colonel erau mai bune decît informarea care i se făcuse conform directivei de investigare. Existau în jurnal detalii despre observațiile colonelului Bondarenko asupra securității obiectivului, precum și cîteva plîngeri despre modul în care erau atribuite prioritățile la minister. Era evident că ambii colonei erau foarte entuziasmați de Steaua Strălucitoare și Vatutin era deja de acord cu ei. Dar, citi el, ministrul Iazov nu era încă sigur. Se mai plîngea încă de fondurile acordate — vechea poveste.

Era clar că Filitov încălcase regulile de securitate, ținînd acasă consemnări ale unor documente ultrasecrete. Era o chestiune suficient de gravă, pentru care un funcționar proaspăt angajat sau cu o vechime mai mică ar fi fost dat afară, dar Filitov avea aceeași vechime ca ministrul însuși și Vatutin știa prea bine că vechii angajați considerau regulile de securitate niște piedici care trebuiau igno-

rate în interesul Statului, ai căror arbitri supremi se socoteau. Se întrebă dacă asta era valabil și în alte părți. De un lucru era sigur: pentru ca el sau altcineva de la KGB să-i poată aduce o acuzație lui Filitov, trebuia să descopere ceva mai serios. Chiar dacă Misa era agent străin... *De ce caut ceva care să nege acest lucru?* se întrebă Vatutin, oarecum mirat. Se înapoie cu gîndul în apartamentul lui Filitov și își aminti fotografiile de pe pereți. Trebuie să fi fost vreo sută: Misa pe turela tancului T-34, cu binoclul la ochi; Misa cu oamenii lui în zăpadă, lîngă Stalingrad; Misa cu echipa lui de tanchiști, arătînd spre găurile din blindajul lateral al unui tanc german... și Misa pe un pat de spital, în timp ce Stalin însuși îi prindea pe pernă a treia medalie de Erou al Uniunii Sovietice, iar alături se aflau frumoasa lui soție și amîndoi copiii. Erau amintirile unui patriot și ale unui erou.

Pe vremuri, asta n-ar fi contat, își aminti Vatutin. *Pe vremuri suspectam pe oricine.*

Oricine ar fi putut zgîria broasca de la ușă. Se pripise presupunînd că autorul era îngrijitorul de la baie care dispăruse. Fusese tehnician la artilerie, deci probabil că se pricepea. *Și dacă era o coincidență?*

Dar dacă Misa era spion, de ce nu a fotografiat el însuși documentele oficiale? În calitatea sa de aghiotant al Ministrului Apărării, putea comanda orice documente și ar fi fost un fleac să introducă un aparat de fotografiat pentru spionaj în minister.

Dacă am obține filmul cu un cadru dintr-un asemenea document, Misa ar fi deja în Închisoarea Lefortovo...

Și dacă e șmecher? Dacă vrea să ne facă să credem că altcineva fură materiale din jurnalul lui? Pot să duc chiar acum la minister ceea ce dețin, dar nu-l putem acuza decît de încălcarea regulamentului intern de securitate și, dacă va răspunde că a lucrat acasă și va recunoaște că a încălcat regulamentul, iar ministrul își va apăra aghiotantul.. dar oare îl va apăra ministrul pe Filitov?

Da. Vatutin era sigur de asta. În primul rînd, Misa era un aghiotant de încredere și un distins militar de carieră. În al doilea rînd, armata își strîngea întotdeauna rîndurile ca să-și apere oamenii împotriva KGB-ului. *Ticăloșii ăștia*

ne urăsc pe noi mai mult decît Occidentul. Armata sovietică nu uitase anii dinainte de 1940, cînd Stalin folosise securitatea pentru a-i omorî pe aproape toți ofițerii vechi și, drept rezultat direct, aproape că dăduse Moscova pe mîinile armatei germane. Nu, dacă nu le ducem decît asta, vor respinge dovezile noastre și vor iniția o investigație proprie prin GRU.

Oare cîte nereguli vor ieși la iveală în acest caz? se întrebă colonelul Valutin.

Foley se întreba cam același lucru în cămăruța lui, aflată la cîțiva kilometri distanță. Developase filmul și îl studia. Observă enervat că tocmai atunci CARDINALUL terminase filmul și nu putuse să reproducă întregul document. Partea pe care o avea în fața lui arăta însă că și KGB-ul avea un agent infiltrat în proiectul american denumit *Tea Clipper.* Era clar că Filitov considera că pe americani îi interesa mai mult decît ceea ce plănuiau propriii lui oameni și, citind datele, Foley era tentat să fie de acord cu el. O să-i mai dea CARDINALULUI cîteva casete de film ca să fotografieze tot documentul, apoi o să-l anunțe că era momentul să se retragă. Scoaterea lui din țară era programată abia după minimum zece zile. Era destul timp, își spuse el, deși simțea o mîncărime la ceafă care-i spunea altceva.

Următorul vicleșug este cum facem să ajungă noul film la CARDINAL? Întrucît rețeaua curierului fusese distrusă, înființarea altei rețele va dura cîteva săptămîni, iar el nu voia să mai riște un contact direct.

Trebuia să se întîmple, pînă la urmă. Sigur, totul mersese bine de cînd patrona acest agent, dar, mai devreme sau mai tîrziu, trebuia să se întîmple ceva. Șansa, își spuse el. Pînă la urmă, zarul va fi aruncat greșit. Cînd fusese trimis aici în misiune și aflase biografia operațională a CARDINALULUI, se mirase că omul acesta rezistase atît, că refuzase cel puțin trei oferte de scoatere din țară. Cît putea un om să-și forțeze norocul? Ticălosul ăsta bătrîn s-o fi crezînd invincibil. *Cei pe care zeii îi distrug sînt primii care se fălesc,* își zise Foley.

Alungă acest gînd și își continuă treburile zilnice. În aceeași seară, curierul pleca spre Vest cu un nou raport CARDINAL.

— E pe drum, îi spuse Ritter directorului CIA.

— Slavă Domnului, zîmbi judecătorul Moore. Acum hai să chibzuim cum naiba îl scoatem de acolo.

— I se face instructajul lui Clark. Zboară mîine în Anglia și poimîine se întîlnește cu submarinul.

— Încă unul care își forțează norocul, remarcă judecătorul.

— Cel mai bun pe care-l avem, răspunse Ritter.

— Deocamdată aveam destule date ca să acționăm, îi spuse Vatutin secretarului KGB, după ce schiță rezultatele supravegherii și ale percheziției. Am să desemnez mai mulți oameni pentru această operațiune. Am introdus aparatură de ascultare în apartamentul lui Filitov...

— Și celălalt colonel?

— Bondarenko? N-am reușit să pătrundem acolo. Soția lui nu lucrează și stă acasă toată ziua. Am aflat astăzi că individul aleargă cîțiva kilometri în fiecare dimineață și am mai desemnat și pentru acest caz un număr suplimentar de oameni. Singura informație pe care o deținem în prezent este un dosar curat — exemplar chiar — și o mare ambiție. Acum este reprezentantul oficial al ministerului în proiectul Steaua Strălucitoare și, după cum observați din paginile jurnalului, este și un susținător entuziast al proiectului.

Impresia personală pe care ți-a făcut-o?

Întrebările secretarului erau adresate pe un ton ferm, dar nu și amenințător. Era un om ocupat, care își chiverlisea timpul.

Pînă acum, nimic care să ne facă să bănuim ceva. A fost decorat pentru că a luptat în Afganistan; a preluat comanda unui grup Spețnaț care a fost prins într-o ambuscadă și a respins un atac dur al bandiților. Cît timp a stat în complexul proiectului Steaua Strălucitoare, l-a mustrat pe paznicul KGB pentru neglijență în serviciu, dar raportul lui oficial la minister explica motivele și acestea nu pot fi puse la îndoială.

— Se face ceva în privința asta? întrebă Gherasimov.

— Ofițerul care a fost trimis să cerceteze problema a murit într-un accident de avion în Afganistan. Mi-au spus că vor trimite în curînd un alt ofițer.

— Îngrijitorul de la baie?

— Încă îl căutăm. Deocamdată n-avem rezultate. Avem oameni peste tot: în aeroporturi, gări, pretutindeni. Dacă apare ceva, vă raportez imediat.

— Foarte bine. Ești liber, tovarășe colonel.

Gherasimov se întoarse la hîrtiile de pe biroul lui. Secretarul Comitetului pentru Securitatea Statului își îngădui un zîmbet după ce Vatutin plecă. Era uimit cît de bine mergeau lucrurile. Lovitura de grație era cazul Vaneeva. Nu se întîmpla prea des să fie descoperită o rețea de spionaj la Moscova și, cînd reușeai să faci acest lucru, felicitărilor li se adăuga întotdeauna întrebarea *De ce ți-a trebuit atît de mult?* Acum nu se va întîmpla așa ceva. Nu, fiindcă tatăl lui Vaneeva urma să fie numit în Biroul Politic. Iar Secretarul Narmonov credea că el îi va fi loial celui care îi aranjase avansarea. Narmonov, care visa reducerea armamentelor, slăbirea amestecului Partidului în viața națiunii, „liberalizarea" tuturor moștenirilor Partidului... Gherasimov va schimba toate astea.

Nu va fi ușor, desigur. Gherasimov avea doar trei aliați fermi în Biroul Politic, dar unul din ei era Alexandrov, ideologul pe care secretarul nu reușise să-l elimine după ce își schimbase loialitatea. Și acum mai avea un aliat, de care nu știa nimic tovarășul secretar general. Pe de altă parte, Narmonov era susținut de armată.

Asta era o moștenire de la Mathias Rust, adolescentul german care aterizase cu un avion Cessna închiriat, în Piața Roșie. Narmonov era viclean. Rust pătrunsese pe teritoriul Uniunii Sovietice de Ziua Grănicerilor, o coincidență pe care nu putuse s-o explice — iar Narmonov nu lăsase KGB-ul să-l interogheze ca lumea pe huligan! Gherasimov încă mai era supărat pentru asta. Tînărul își plănuise zborul în singura zi a anului cînd numeroasele patrule de grăniceri ale KGB-ului erau în mod sigur bete criță. În felul acesta reușise să nu fie detectat cînd zburase peste Golful Finlandei. Apoi nici comandamentul

apărării aeriene, Voiska PVO, nu reușise să-l detecteze, iar băiatul aterizase chiar în fața Bisericii Vasili Blajenîi!

Secretarul general Narmonov acționase repede după aceea: îi trecuse în rezervă pe șeful comandamentului Voiska PVO și pe Ministrul Apărării Sokolov, după o ședință furtunoasă a Biroului Politic, în care Gherasimov nu reușise să ridice nici o obiecție. Noul Ministru al Apărării, Iazov, era omul secretarului, un nimeni, printre ultimii pe lista ofițerilor cu vechime; un om care, neobținînd acest post pe merit, era total dependent de secretar, datorîndu-i menținerea în acest post. Era punctul cel mai vulnerabil al lui Narmonov. Se mai adăuga o complicație: Iazov încă învăța meserie și era clar că depindea de cătanele bătrîne ca Filitov ca să fie instruit.

Iar Vatutin crede că e doar un caz de contraspionaj, bombăni Gherasimov pentru sine.

Măsurile de securitate luate în legătură cu datele despre CARDINAL îl împiedicau pe Foley să trimită informațiile pe căi normale. Nu putea recurge nici la cifrurile de unică folosință, care teoretic erau imposibil de descifrat. Deci, în ultimul său raport va avertiza confreria Delta că datele expediate nu erau chiar cele la care se așteptau.

Cînd înțelese asta, Bob Ritter sări de pe scaun. Făcu fotocopii și distruse originalele, apoi intră în biroul judecătorului Moore. Greer și Ryan erau deja acolo.

N-a mai avut film, spuse Ritter de îndată ce se închise ușa.

Poftim?!

A intervenit ceva. Se pare că omologii noștri din KGB au un agent în proiectul *Tea Clipper* care le-a dat recent schița noii oglinzi-minune și CARDINALUL a hotărît că acest lucru este mai important. N-a mai avut destul film pentru tot, așa că a dat prioritate planurilor KGB-ului. Avem doar jumătate din descrierea sistemului lui de laser.

Poate că jumătate este suficient, observă Ryan.

Ritter mormăi ceva. Nu era deloc încîntat că Ryan avea acum acces la informațiile confreriei Delta.

— Comentează efectele modificării proiectului, dar despre modificare în sine nu spune nimic.

— Putem identifica sursa scurgerii de informații de la noi? întrebă amiralul Greer.

— Nu-i exclus. E o persoană care se pricepe bine la oglinzi. Parks trebuie să se ocupe imediat de asta. Ryan, ai fost acolo. Ce părere ai?

— Testul pe care l-am văzut a validat performanța oglinzii și a sistemului de computere care o comandă. Dacă rușii o pot copia... știm că partea de laser o au la degetul mic, nu?

Se opri o clipă.

— Domnilor, perspectivele sînt sinistre. Dacă rușii reușesc primii, toate criteriile de control al armamentelor vor fi răsturnate și ne vom confrunta cu o situație strategică dezastruoasă. Problema va apărea abia peste cîțiva ani, dar...

— Dacă omul nostru poate să obțină o casetă de film, spuse directorul-adjunct al operațiunilor, am putea s-o prelucrăm noi înșine. Avem și o veste bună: acest Bondarenko, pe care Mișa l-a recrutat pentru a se ocupa de laser la minister, îi va raporta regulat omului nostru ce se petrece. Vestea cea rea este că...

— Nu-i nevoie să intrăm acum în amănunte, spuse judecătorul Moore.

Ryan nu trebuia să știe toate astea, îi transmise el lui Ritter din privire și Ritter încuviință din cap.

— Jack, spuneai că mai ai o informație...

— Va avea loc o nouă numire în Biroul Politic, luni — Ilia Arkadievici Vaneev. Are șaizeci și trei de ani și este văduv. Fiica lui, Svetlana, lucrează la GOSPLAN; e divorțată, are un copil. Vaneev e un tip destul de corect, cinstit după standardele lor, neamestecat în spălarea rufelor murdare pe care o cunoaștem. A avansat printr-o breșă făcută în Comitetul Central. E tipul care a preluat postul de la agricultură deținut de Narmonov și s-a descurcat foarte bine. Se spune că va fi omul lui Narmonov. Deci, are de partea lui patru membri votanți

în Biroul Politic, cu unul mai mult decît facțiunea Alexandrov, și... Se opri cînd văzu privirile mîhnite de pe celelalte trei chipuri din birou.

— S-a întîmplat ceva?

— Fiica lui. Lucrează pentru Sir Basil, îi spuse judecătorul Moore.

— Reziliază-i contractul, spuse Ryan. Ar fi bine să avem o asemenea sursă, dar, dacă iese scandal, îl punem în pericol pe Narmonov. Trebuie retrasă. Poate că o reactivăm peste cîțiva ani, dar deocamdată las-o naibii deoparte.

— S-ar putea să nu fie atît de simplu, spuse Ritter, fără alte explicații. Cum stăm cu evaluarea?

— A fost încheiată ieri.

— Este exclusiv pentru președinte, plus cîțiva alții, dar de data asta se va păstra perfect secretul.

— Mi se pare normal. Pot să dau ordin să se tipărească azi după-amiază. Dacă asta-i tot...

Era tot. Ryan ieși din birou. Moore așteptă să se închidă ușa, apoi vorbi:

— N-am spus încă nimănui, dar președintele este din nou preocupat de situația politică a lui Narmonov. Ernie Allen este îngrijorat de faptul că ultimele schimbări ale situației politice din Uniunea Sovietică dovedesc o slăbire a sprijinului intern de care beneficiază Narmonov și l-a convins pe șeful cel mare că nu e momentul pentru lansarea de noi acțiuni. Asta înseamnă că scoaterea CARDINALULUI ar putea avea consecințe politice nedorite.

— Dacă Misa este prins, vom avea aceleași consecințe politice, sublinie Ritter. Ca să nu mai vorbim de efectul oarecum vătămător pe care-l va avea asupra omului nostru. Artur, ei sînt pe urmele lui. Poate că fiica lui Vaneev este deja în mîinile lor.

— A revenit la lucru, la GOSPLAN, spuse Moore.

— Da, dar omul de la curățătorie a dispărut. Au înhățat-o și au făcut-o să vorbească, insistă directorul-adjunct al operațiunilor. Trebuie să-l scoatem de-acolo definitiv. Nu-l putem lăsa de izbeliște, Arthur. Îi sîntem îndatorați.

— Nu pot aproba scoaterea lui fără acceptul președintelui.

Ritter simți că explodează.

— Atunci obține acceptul lui! S-o ia naiba de politică în cazul ăsta! Dacă-l lăsăm pe omul ăsta să se prăbușească și nu mișcăm nici un deget ca să-l ocrotim, lumea va vui — fir-ar să fie, rușii vor face din treaba asta un miniserial! Pe termen lung, ne va costa mai mult decît acest gunoi politic trecător.

— Ia stai puțin, spuse Greer. Dacă au silit-o să vorbească pe fiica acestui tip din Partid, cum de s-a întors la serviciu?

— Motive politice? cugetă Moore. Crezi că KGB-ul nu este în stare să facă rău familiei acestui individ?

— Exact! izbucni Ritter. Gherasimov face parte din facțiunea adversă și nu va scăpa prilejul de a-l împiedica pe omul lui Narmonov să pătrundă în Biroul Politic? Miroase a politică, într-adevăr, dar nu de felul acesta. E mai probabil ca amicul nostru Alexandrov să aibă un as în mînecă, despre care Narmonov să nu știe.

— Deci, crezi că au silit-o să vorbească, dar i-au dat drumul și o folosesc ca mijloc de constrîngere asupra bătrînului? întrebă Moore. Pare logic. Dar n-avem dovezi.

— Alexandrov e prea bătrîn ca să vîneze postul și, oricum, ideologul nu capătă niciodată locul cel mai bun — e mai amuzant să fii eminență cenușie. Gherasimov este băiețelul lui cu păr blond și știm că e destul de ambițios ca să se încoroneze ca Nikolai al III-lea.

— Bob, ai mai adus un argument ca să nu clătinăm barca tocmai acum. Greer sorbi o clipă din cafea. Nu-mi place nici ideea de a-l lăsa pe Filitov acolo. Ce șanse sînt să rămînă deoparte? Adică, așa cum stau lucrurile, s-ar putea să-i convingă că nu e amestecat în nici una din acuzațiile ce i se pot aduce.

— Nu, James. Ritter clătină din cap cu vehemență. Nu-l putem lăsa să se dea la o parte, pentru că avem nevoie de restul raportului lui, nu-i așa? Dacă el riscă să-l scoată, în pofida atenției care i se acordă, nu-l putem lăsa în voia soartei! Nu e corect. Nu uita ce a făcut acest om pentru noi de-a lungul anilor.

Ritter continuă argumentația cîteva minute, demonstrîndu-și ferma loialitate față de oamenii lui, trăsătură de caracter pe care și-o însușise de cînd era tînăr ofițer. Deși agenții trebuie tratați adeseori ca niște copii, încurajați, susținuți și deseori disciplinați, ei devin la un moment dat copiii tăi și trebuie să te lupți să nu fie puși în pericol.

Judecătorul Moore puse capăt discuției.

— Argumentele tale sînt bune, dar eu tot trebuie să mă duc la președinte. Nu mai e vorba de o simplă operațiune de teren.

Ritter rămase pe poziție.

— Noi am făcut toate pregătirile.

— De acord, dar nu putem duce planul la îndeplinire pînă nu obținem aprobarea.

La Faslane, vremea era mizerabilă, dar așa era de obicei în acea perioadă a anului. Un vînt de treizeci de noduri biciuia coasta scoțiană cu ninsoare și lapoviță, cînd *Dallas* ieși la suprafață. Mancuso își luă poziția pe punte și cercetă masivii stîncoși de la orizont. Traversase rapid Atlanticul, cu o viteză medie de treizeci și unu de noduri, trăgînd mai tare ca niciodată de ambarcațiunea lui pe o perioadă atît de mare de timp, făcînd abstracție de faptul că navigase sub apă mult mai aproape de coastă decît ar fi vrut. Dar, mă rog, era plătit ca să se supună ordinelor și nu ca să aprecieze aceste ordine.

Valurile aveau o înălțime de aproximativ cinci metri și submarinul se legăna o dată cu ele, croindu-și drum înainte cu o viteză de douăsprezece noduri. Valurile se ridicară peste prora sferică și se sparseră cînd întîlniră suprafața netedă a punții. Nici echipamentul de vreme rea nu era de folos. În cîteva minute se udă leoarcă și tremura tot. Un remorcher al Marinei Regale se apropie și se instală la stînga prorei, conducînd-o în golf, în timp ce Mancuso începea să se obișnuiască puțin cu tangajul. Unul dintre secretele profesionale pe care le păzea cu strășnicie era răul de mare care-l chinuia din cînd în cînd. Pe punte era mai bine, dar cei care se aflau în carena cilin-

dricã a submarinului regretau acum dejunul copios pe care-l mîncaserã cu cîteva ore în urmã.

După o oră ajunseră în apele ocrotite, intrînd în baza care adăpostea submarinele nucleare britanice și americane. Odată intrați acolo, vîntul îi ajută, săltînd corpul masiv, cenușiu ca ardezia, al submarinului în dana portului. Oamenii așteptau deja acolo, adăpostiți în cîteva mașini, în timp ce odgoanele se trăgeau și erau legate de echipajul submarinului. După ce se lăsă pasarela, Mancuso coborî în cabina lui.

Primul lui vizitator fu un comandant. El aștepta un ofițer de submarin, dar acesta nu avea nici un însemn militar. Era, deci, de la o agenție secretă.

— Cum a fost traversarea, domnule comandant? întrebă bărbatul.

— Liniștită. *Hai, spune despre ce e vorba!*

— Veți pleca peste trei ore. Acestea sînt ordinele misiunii.

Îi întinse un plic din plastic cu sigilii de ceară și cu o notă pe fața plicului, care-l anunța pe Mancuso cînd va putea să-l deschidă. Deși văzuse asta adeseori în filme, era prima dată cînd i se întîmpla lui, în calitate de comandant de navă. De obicei, trebuia să discuți despre misiunea ta cu oamenii care ți-o încredințează. Dar de data asta nu era așa. Mancuso semnă pentru documente și le închise în seiful lui, sub privirea atentă a filatorului, pe care-l expedie imediat.

— Fir-ar să fie! spuse comandantul pentru sine.

Oaspeții lui puteau urca acum la bord.

Erau doi, amîndoi în haine civile. Primul coborî prin tambuchi cu aplombul unui marinar adevărat. Mancuso văzu imediat care era motivul.

— Vă salut, domnule comandant!

— Jonesy, ce naiba cauți aici?

— Amiralul Williamson m-a lăsat să aleg: ori să fiu rechemat în serviciul activ, ori să mă îmbarc pe o navă în calitate de consultant tehnic. Leafa e mai bună.

Jones coborî glasul.

— Dumnealui este domnul Clark. Nu prea vorbește.

Lucru cît se poate de adevărat. Mancuso îi alocă patul liber din cabina mecanicului. După ce i se aduse echipamentul, domnul Clark intră în încăpere, închise ușa în urma lui și cu asta, basta.

— Unde vrei să-mi pun lucrurile? întrebă Jones.

— E un pat liber la vestiar, răspunse Mancuso.

— E-n regulă. Oricum, șefii au condiții speciale.

— Cum merge școala?

— Mai am un semestru pînă la examenul de absolvire. Încep deja să caut contracte. Și sînt logodit.

Jones își scoase portofelul și-i arătă comandantului o fotografie.

— O cheamă Kim și lucrează la bibliotecă.

— Felicitări, domnule Jones.

— Mulțumesc, domnule comandant. Amiralul a spus că ai nevoie efectiv de mine. Kim înțelege. Tatăl ei este militar. Deci, ce se întîmplă? Am auzit că e o chestie de „op-spec" și că nu vă descurcați fără mine, așa e?

„Operațiunile speciale" reprezentau o denumire generală, care includea tot felul de activități, majoritatea periculoase.

— Nu știu. Încă nu mi-au spus.

— Păi încă o excursie „spre nord" n-ar strica, remarcă Jones. Ca să fiu sincer, chiar îi simțeam lipsa.

Mancuso nu credea că vor porni într-acolo, dar se abținu să-și exprime părerea. Jones plecă să se instaleze. Mancuso se duse în cabina mecanicului.

— Domnule Clark...

— Da, să trăiți.

Își agățase haina în cuier, arătîndu-se într-o cămașă cu mîneci scurte. Avea puțin peste patruzeci de ani, estimă Mancuso. La prima vedere, nu părea grozav, era destul de înalt și slab, dar apoi Macuso observă că nu avea în jurul taliei manșonul de grăsime obișnuit la bărbații de vîrstă mijlocie și că umerii erau lați, deși nu păreau, din cauza înălțimii. Privind mai bine unul din brațe, imaginea lui deveni mai clară. Pe jumătate ascuns sub părul negru de pe antebraț se afla un tatuaj ce părea să înfățișeze o focă roșie, cu un rînjet impertinent.

— Am cunoscut un tip cu același tatuaj. Un ofițer — acum este în Echipa-Șase.

— A fost odată ca niciodată, domnule comandant. Nu am voie să discut acest subiect.

— Despre ce este vorba?

— Nu vă supărați, ordinele misiunii dumneavoastră...

— Fă-mi pe plac.

Mancuso zîmbi dînd acest ordin.

— Înseamnă că luăm un om de legătură.

Dumnezeule! Mancuso dădu din cap imperturbabil.

— O să ai nevoie de sprijin?

— Nu, domnule. Lucrez singur. Eu și echipamentul meu.

— E-n regulă. După ce ieșim în larg, putem discuta amănuntele. Vei mînca la popota ofițerilor. Imediat ce cobori scara de afară, faci cîțiva pași spre prora, la tribord. Încă o întrebare: tipul este o problemă?

— N-ar trebui să fie, dacă nu vă deranjează să așteptați. O parte din această acțiune nu este încă stabilită — e tot ce vă pot spune deocamdată, domnule comandant. Iertați-mă, dar am primit și eu ordine.

— Corect. Ia patul de sus. Culcă-te, dacă simți nevoia.

— Vă mulțumesc, domnule.

Clark îl urmări cu privirea pe comandant pînă ce acesta ieși, dar nu zîmbi decît după ce se închise ușa. Nu mai fusese niciodată pe un submarin de clasa Los Angeles. Majoritatea misiunilor de spionaj erau efectuate de submarine mai mici, mai ușor de manevrat, tip „Sturgeson". Dormea întotdeauna în același loc, în patul de sus din cabina mecanicului, singurul pat liber de pe navă. Întotdeauna era o problemă unde să-și pună echipamentul, dar „Clark" știa să se descurce, întrucît făcuse asta de multe ori. După ce termină, se urcă în pat. Era obosit după zbor și avea nevoie de cîteva ore de relaxare. Patul era întotdeauna tare și vîrît sub carena boltită a submarinului. Parcă erai într-un sicriu cu capacul pe jumătate deschis.

— Americanii trebuie admirați pentru inteligența lor, spuse Morozov.

Petrecuse cîteva săptămîni la Dușanbe, unde avusese o activitate febrilă. Imediat după test — mai precis, după ce plecase vizitatorul lor de la Moscova — două dintre cele șase lasere fuseseră degivrate și demontate pentru a fi verificate și se descoperise că sistemul lor optic se arsese rău. Deci, încă erau probleme cu învelișul optic, la urma urmelor. Mai degrabă controlul de calitate era deficitar, observase șeful secției, pasînd problema unei alte echipe de ingineri. Ei aveau ceva mult mai pasionant, proiectul oglinzii americane, despre care auziseră de ani de zile.

— Un astronom a avut ideea asta. Voia să găsească o metodă de a realiza fotografii stelare care să nu „clipească". Nimeni nu s-a ostenit să-i spună că asta e imposibil, așa că și-a văzut de treabă și a reușit. Știam ideea în general, dar nu și detaliile. Ai dreptate, tinere. E o chestie foarte inteligentă. Prea inteligentă pentru noi, bombăni el scurt, în timp ce dădu foile pînă la pagina cu indicații pentru computer. Nu avem cele necesare pentru a copia această realizare. Putem doar să construim actuatorii — și nici de asta nu sînt sigur.

— Americanii construiesc telescopul...

— Da, știu, în Hawaii. Dar cel de acolo este mult în urma acestuia, din punct de vedere tehnic. Americanii au făcut o breșă care încă nu a pătruns în comunitatea oamenilor de știință. Observă data de pe diagramă. S-ar putea să fi intrat deja în funcțiune. Ne-au luat-o înainte.

— Trebuie să pleci.

— Da. Mulțumesc că m-ați ocrotit atîta timp.

Recunoștința lui Eduard Vasilievici Altunin era sinceră. I se puseseră la dispoziție o pardoseală pe care să doarmă și cîteva mese calde, ca să reziste cît timp își făcea planurile.

Sau măcar încercase. Nu putea să aprecieze condițiile dezavantajoase în care lucrase. În Occident ar fi obținut cu ușurință haine noi, o perucă sub care să-și ascundă părul, chiar și o trusă de machiaj însoțită de instrucțiuni pentru schimbarea trăsăturilor feței. În Occident s-ar fi putut ascunde pe bancheta din spate a unei mașini și ar fi fost transportat astfel în mai puțin de patru ore pe o distanță de trei sute de kilometri. La Moscova nu putea să

se bucure de aceste facilități. Pînă acum, KGB-ul i-ar fi percheziționat apartamentul și ar fi stabilit cu ce haine se îmbracă. I-ar fi cunoscut chipul și culoarea părului. Singurul lucru pe care era clar că nu-l știau era micul lui cerc de prieteni din forțele militare afgane. Nu vorbise cu nimeni despre ei.

Aceștia îi oferiseră o altă identitate, care însă nu se potrivea, iar el nu voia să-i pună într-un pericol și mai mare. Își pregătise deja o versiune de alibi: se ascunsese cu un grup de criminali la cîteva intersecții distanță. În Occident se cunoștea prea puțin situația ratei criminalității din Moscova, care se înrăutățea mereu. Deși Moscova nu ajunsese din urmă marile orașe americane comparabile cu ea, existau cartiere unde nu era prudent să umbli singur noaptea. Dar, întrucît străinii treceau rareori prin aceste zone și criminalii străzii nu prea se atingeau de străini — în caz contrar, miliția moscovită ar fi reacționat ferm — informațiile ajungeau greu.

Pătrunse pe Trofimov, o arteră de circulație murdară de lîngă rîu. Altunin se minună de propria lui prostie. Întotdeauna își spusese că, dacă va fi nevoit să fugă din oraș, o va face pe un șlep de mărfuri. Tatăl lui lucrase toată viața pe ele și Eduard știa ascunzători pe care nimeni nu le-ar fi putut dibui — dar rîul era înghețat și navigația șlepurilor era oprită. Nu-i trecuse asta prin cap! Altunin era furios pe sine însuși.

Acum nu avea rost să-și facă nervi, își spuse. Trebuia să mai existe o cale. Știa că uzina de automobile Moskvici era doar la un kilometru distanță și că trenurile circulau tot anul. O să încerce să prindă unul care merge spre sud și o să se ascundă, poate, într-un vagon de marfă plin cu piese de mașini. Dacă va avea noroc, va ajunge în Gruzia sovietică, unde nu va putea nimeni să-i cerceteze cu prea multă atenție actele noi. Puteai să dispari în Uniunea Sovietică. În fond, are o populație de 280 de milioane de locuitori, își spuse el. Oamenii își pierd sau își deteriorează mereu actele. Se întrebă cîte din aceste idei erau realiste și cîte nu reprezentau decît o încercare de îmbărbătare.

Dar nu se mai putea opri. Aventura începuse în Afganistan și Altunin se întrebă dacă se va încheia vreodată.

La început, reușise să nu chibzuiască prea mult. Fiind caporal într-o unitate de artilerie, lucrase cu ceea ce militarii sovietici numesc eufemistic „mecanisme antiteroriste". Acestea erau distribuite pe calea aerului sau cel mai des de către soldații sovietici care dădeau cîte o raită prin sate. Unele erau tipicele păpuși rusești *matrioșka,* o figurină cu basma și cu fundul mobil, un camion de jucărie sau un stilou. Adulții se prindeau repede, dar, din păcate, copiii erau curioși și nici nu erau în stare să învețe din greșelile altora. În curînd, observaseră că un copil ar fi luat orice de pe jos și numărul de păpuși-bombe fusese redus. Un singur lucru rămăsese sigur: o sută de grame de exploziibil ridicat de jos se descarcă. Treaba lui fusese să asambleze bombele și să-i învețe pe soldați cum să umble cu ele.

La început, Altunin nu se gîndise prea mult la ce făcea. Asta era îndatorirea lui, conform unor ordine date de sus; rușii nu au în firea lor înclinația de a pune la îndoială ordinele date de sus și nici nu sînt educați în acest sens. Pe lîngă asta, fusese o slujbă sigură și ușoară. Nu fusese în pericol decît în bazarurile din Kabul și acolo avusese grijă să umble întotdeauna în grupuri de cinci sau mai mulți oameni. Dar, într-una din aceste călătorii, văzuse un copil — băiat sau fată, nu-și dădea seama — a cărui mînă dreaptă devenise un fel de gheară, iar mama lui le aruncase lui și tovarășilor lui o privire pe care nu o va uita niciodată. Știa tot felul de povești — cu cîtă plăcere îi jupuiau de vii banditii afgani pe piloții sovietici capturați, cum adeseori se ocupau de asta chiar femeile lor. I se păruse o dovadă clară a barbariei acestor oameni primitivi — dar un copil nu este primitiv. Așa spune marxismul. Orice copil care poate beneficia de o instruire și o îndrumare adecvată devine comunist pe viață. Dar nu copilul acela. Își amintea acea zi rece de noiembrie, în urmă cu doi ani. Rana se vindecase complet și copilul zîmbea, fiind prea mic ca să-și dea seama că va rămîne definitiv mutilat. Dar mama pricepuse și știa și de ce fusese pedepsit copilul ei: pentru că... se născuse. După aceea nu

13

Consultări

— Frumoasă treabă, comentă Vatutin. Ticăloșii!

Au încălcat regulile, își spuse în sinea lui. Era o regulă nescrisă, dar foarte reală: CIA nu ucidea cetățeni sovietici în Uniunea Sovietică; KGB-ul nu ucidea cetățeni americani și nici măcar transfugi sovietici în Statele Unite. Din cîte știa Vatutin, regula aceasta nu fusese încălcată de nici una din părți — cel puțin, nu în mod evident. Regula era logică: treaba agențiilor secrete este de a aduna informații; dacă unii ofițeri KGB sau CIA își petreceau vremea ucigînd oameni —cu inevitabilele represalii și contrarepresalii — această misiune esențială nu mai era împlinită. În felul acesta, meseria de agent secret era o meserie civilizată, *previzibilă.* În țările lumii a treia se aplică, desigur, alte legi, dar în America și în Uniunea Sovietică regulile erau respectate cu strictețe.

Adică au fost respectate pînă acum — dacă nu cumva se dorește să cred că nenorocitul ăsta a fost ucis de hoții de piese auto! Vatutin se întrebă dacă CIA nu cumva angajase o bandă de criminali ca să facă treaba asta — el bănuia că americanii foloseau criminali sovietici pentru unele misiuni prea urîte pentru mîinile lor imaculate. Asta ar reprezenta o violare tehnică a regulilor, nu-i așa? Se întrebă dacă oamenii de la Direcția Întîi foloseau vreodată asemenea procedee...

În clipa aceea nu știa precis decît că rețeaua curierului se prăbușise la picioarele lui și, o dată cu ea, și unica lui

speranță de a pune microfonul în cîrca spionului american din Ministerul Apărării. Vatutin se corectă: mai știa că va trebui să-i raporteze secretarului KGB peste aproximativ șase ore. Trebuia să bea ceva. Clătină din cap și se uită la rămășițele suspectului lui. Ningea atît de tare, încît nici nu se mai vedea sîngele.

— Dacă ar fi fost ceva mai deștepți și i-ar fi pus cadavrul pe șine, am fi putut jura că a fost un accident, remarcă un alt ofițer KGB.

Deși roțile locomotivei sfîrtecaseră corpul lui Altunin, era clar că pieptul îi fusese spintecat de un cuțit cu lamă îngustă. Medicul declarase că moartea survenise într-un minut. Nu erau semne de luptă. Mîinile victimei — ale trădătorului — nu aveau vînătăi sau tăieturi. Nu se împotrivise celui care-l omorîse. Concluzia: îl cunoștea, probabil, pe ucigaș. Se putea să fi fost un american?

— Primul lucru, spuse Vatutin. Vreau să știu dacă a lipsit vreun american din apartamentul lui între orele optsprezece și douăzeci și trei. Doctore!

— Da, domnule colonel?

— Spune-mi încă o dată la ce oră a decedat.

— Judecînd după temperatura bucăților de corp mai mari, între douăzeci și unu și miezul nopții. Poate și mai devreme, dar nu mai tîrziu, fiindcă frigul și zăpada complică situația. *Ca să nu mai menționez starea rămășițelor,* se abținu el să spună cu glas tare.

Vatutin se întoarse din nou spre asistentul lui principal.

— A lipsit cineva din sediu? Vreau să știu cine, unde a fost, cînd și de ce.

— Îi supraveghem pe toți străinii? întrebă omul cu glas tare.

— Va trebui să-l consult pe secretar, dar voi lua în considerare această idee. Vreau să vorbești cu anchetatorul-șef al Miliției. Cazul este ultrasecret. N-am chef să dea buzna un puhoi de milițieni care să scotocească peste tot și să ne încurce.

— Am înțeles, tovarășe colonel. Pe ei nu-i interesează, oricum, decît recuperarea pieselor auto. *Perestroika asta îi face pe toți capitaliști!*

Vatutin se duse la mecanicul de locomotivă.

— Cam frig, nu-i așa?

Mecanicul înțelese aluzia.

— Da, tovarășe colonel. Doriți ceva ca să vă încălziți?

— Ar fi amabil din partea dumitale, tovarășe mecanic.

— Cu plăcere, tovarășe colonel.

Mecanicul de locomotivă aduse o sticluță. În clipa cînd văzuse că omul acela era colonel KGB, se socotise un om pierdut. Dar părea un tip destul de cumsecade. Colegii lui își vedeau de treabă, întrebările lor fuseseră firești și mecanicul începu să se simtă la largul lui — pînă cînd își dădu seama că putea fi sancționat fiindcă avea asupra lui băutură în timpul serviciului. Îl observă pe colonel cum trage o dușcă serioasă, după care îi dădu sticla înapoi.

— *Spasibo*, spuse KGB-istul, dispărînd apoi în ninsoare.

Vatutin aștepta în anticamera secretarului, cînd acesta sosi. Auzise că Gherasimov era conștiincios și că la șapte și jumătate era instalat la biroul lui. Vorbele erau adevărate. Intră pe ușă la șapte douăzeci și cinci și îi făcu semn omului de la „a Doua" să-l urmeze în birou.

— Spune.

— Altunin a fost ucis ieri seară tîrziu în depoul de lîngă uzina de mașini Moskvici. I-au tăiat beregata și i-au lăsat cadavrul pe șine, unde a fost călcat de o locomotivă de manevră.

— Ești sigur că e el? întrebă Gherasimov încurcat.

— Da, a fost identificat cu precizie. Eu însumi i-am recunoscut fața. A fost găsit lîngă un vagon de marfă în care era evident că s-a pătruns cu forța și de unde lipseau cîteva piese auto.

— A, deci a dat peste o bandă de traficanți ai pieței negre și, foarte convenabil, l-au ucis?

— Așa s-a dorit să pară, tovarășe secretar. Coincidența mi se pare neconvingătoare, dar nu există dovezi materiale care să pledeze împotrivă. Investigațiile noastre continuă. Acum verificăm dacă vreunul din colegii de armată ai lui Altunin locuiește în zonă, dar nu am prea multe speranțe în privința aceasta.

Gherasimov sună să i se aducă un ceai. Secretara apăru după o clipă și Vatutin înțelese că aceasta era, probabil, rutina zilnică. Secretarul KGB nu lua lucrurile în tragic, cum se temuse colonelul. Deși era omul Partidului, se comporta ca un profesionist.

— Deci, pînă acum avem trei curieri de documente care au mărturisit și încă unul identificat precis, dar din nefericire, mort. Mortul a fost văzut foarte aproape de bătrînul aghiotant al Ministrului Apărării, iar unul dintre cei vii și-a identificat contactul ca fiind un străin, dar nu-i poate identifica precis fața. Pe scurt, avem mijlocul, dar nu deținem nici un capăt.

— Corect, tovarășe secretar. Supravegherea celor doi colonei din minister continuă. Propun să trecem la supravegherea personalului ambasadei americane.

Gherasimov încuviință din cap.

— Se aprobă. E timpul să mă duc la raportul de dimineață. Trage tare ca să rezolvi cazul. Arăți mai bine de cînd nu mai bei, Vatutin.

— Mă și simt mai bine, tovarășe secretar, recunoscu el.

Bravo. Gherasimov se ridică și vizitatorul său îl imită. Chiar crezi că omologii noștri de la CIA și-au ucis propriul om?

Moartea lui Altunin pică foarte bine pentru ei. Știu că asta ar însemna o încălcare a... a acordului nostru în această privință, dar...

Dar probabil că avem de-a face cu un spion foarte sus plasat și de aceea sînt, fără îndoială, foarte interesați să l protejeze. Da, este de înțeles. Dă-i bătaie, Vatutin, spuse din nou Gherasimov.

Foley era și el deja la birou. Pe masa lui de lucru erau trei casete cu film pentru CARDINAL. Următoarea problemă era predarea acestor obiecte afurisite. Meseria

de spion este plină de contradicții. Unele aspecte erau foarte dificile, diabolice. Altele erau atît de periculoase, încît își dorea deseori să fi rămas la *New York Times*. Dar cîteva erau atît de simple, că putea să le rezolve și unul din copiii lui. Se gîndise la asta de mai multe ori — nu fiindcă ar fi luat în serios ideea, dar, în momentele cînd i se urca puțin băutura la cap, își spunea că ar putea și Eddie să facă un anumit semn cu creta într-un anumit loc. Din cînd în cînd, membrii ambasadei umblau prin Moscova și făceau lucruri cam neobișnuite. Vara purtau flori la butonieră și le scoteau fără vreun motiv aparent — iar ofițerii KGB care-i urmăreau cercetau neliniștiți trotuarele, căutînd persoana căreia îi era destinat „semnalul". Tot anul, unii umbalu de colo-colo și fotografiau scene obișnuite de pe străzi. De fapt, nici nu era nevoie să li se spună ceva. Unii membri ai ambasadei trebuiau pur și simplu să se comporte ca niste americani excentrici ce erau, ca să-i scoată din minți pe ruși. Pentru un ofițer de contraspionaj, orice putea fi un semn: o apărătoare de soare coborîtă într-o mașină parcată, un pachet lăsat pe scaunul din față, direcția în care erau lăsate roțile. Efectul imediat al acestor măsuri, unele deliberate, altele întîmplătoare, era că oamenii de la „a Doua" scormoneau tot orașul, căutînd ceea ce pur și simplu nu exista. La treaba asta americanii se pricepeau mai bine ca rușii, prea înregimentați ca să facă gesturi întîmplătoare. Dar acest lucru îngreuna mult viața lucrătorilor din Direcția a Doua.

Dar ei erau cîteva mii, în timp ce personalul ambasadei (inclusiv oamenii de serviciu) număra doar șapte sute.

Foley trebuia, totuși, să predea filmul. Se întrebă de ce refuza întotdeauna CARDINALUL să folosească „transferul la loc fix". Era o metodă perfectă pentru așa ceva. „Locul fix" era ceva tipic, un obiect care arăta ca o piatră banală, sau un alt lucru obișnuit și inofensiv, în care se practica o gaură, ascunzîndu-se obiectul ce trebuia transferat. La Moscova se foloseau mai ales cărămizile, deoarece orașul era clădit în principal din cărămizi, multe

desprinzîndu-se fiindcă nu prea se reparau clădirile, dar existau nenumărate posibilități.

Pe de altă parte, posibilitățile de transfer din mînă-n mînă erau limitate și acest procedeu necesita o sincronizare perfectă într-un loc potrivit pentru acest joc. CIA nu-i dăduse această misiune pentru că era ușoară. Nu mai putea risca să facă el personal transferul. Poate soția lui...

— Și atunci, unde se produce scurgerea? îl întrebă Parks pe șeful pazei.

— Poate fi oricine dintr-o sută și ceva de oameni, răspunse acesta.

— Îmi dai o veste bună, remarcă sec Pete Wexton, inspector al biroului de contraspionaj al FBI. Numai o sută...

— Poate fi unul din oamenii de știință, secretara cuiva, sau cineva de la departamentul bugetului — toți sînt incluși în program. Mai sînt încă douăzeci și ceva în zona D.C., care cunosc suficient de bine proiectul *Tea Clipper* ca să fi văzut materialul acesta, dar sînt toți oameni cu vechime.

Șeful securității de la SDIO era un comandant de marină care umbla de obicei în civil.

— Cel mai probabil este ca persoana pe care o căutăm să fie în Occident.

— Majoritatea sînt oameni de știință, sub patruzeci de ani.

Wexton închise ochii. *Dintre cei care trăiesc cu ochii uniți în computer și cred că lumea este o videogramă mai mare.* Problema cu oamenii de știință, mai ales cu cei tineri, era că pur și simplu trăiau într-o lume foarte diferită de cea pe care o înțelegea și o aprecia personalul securității. Pentru ei, progresul depindea de transferul liber de informații și idei. Acești oameni se entuziasmau de tot ce era nou, discutau între ei despre asta, căutînd fără să-și dea seama sinergismul care făcea ca ideile să răsară ca niște buruieni în grădina deozordonată a laboratorului. Pentru ofițerul de securitate, lumea ideală era aceea în care

nimeni nu vorbește cu nimeni. În acest caz, problema era că într-o astfel de lume, nu prea ai mai avea ce măsuri de securitate să mai iei. Un echilibru era aproape imposibil de realizat și cei ce se ocupau de securitate erau prinși exact la mijloc, fiind urîți de toată lumea.

— Dar cum e securitatea internă a documentelor proiectului? întrebă Wexton.

— „Capcanele pentru canari" ?

— Ce naiba înseamnă asta? întrebă generalul Parks.

— Toate aceste documente se fac pe procesoarele de cuvinte. Aparatura se folosește pentru a face modificări subtile pe fiecare copie a documentelor importante. În felul acesta, toate pot fi urmărite și poate fi identificat cu precizie documentul care este transmis celeilate părți, explică șeful securității. Nu prea am folosit acest procedeu. Cere prea mult timp.

— CIA are un computer care face asta automat. Îi spun Spookscribe, sau cam așa ceva. Este ținut în mare secret, dar îl puteți obține dacă vă exprimați dorința.

— Frumos din partea lor să ne spună despre el, bombăni Parks. Ar fi important pentru cazul de față?

— Deocamdată nu, dar trebuie să folosim toate cărțile pe care le avem în mînă, îi spuse comandantul șefului lui. Am auzit de acest program. Poate fi folosit la documentele științifice. Limbajul este prea exact. Și o virgulă dacă bagi... în fine, se poate strica tot ce vor să spună.

— Să presupunem de la început că oricine poate să înțeleagă, spuse Wexton, clătinînd din cap enervat. Sînt sigur, fir-ar să fie, că rușii îl înțeleg.

Se gîndea deja ce resurse necesita acest caz — poate sute de agenți. Vor sări în ochi. Comunitatea respectivă era poate prea mică pentru a absorbi un aflux mare de oameni care să treacă neobservați.

Cealaltă măsură evidentă care trebuia luată era limitarea accesului la informațiile despre experimentele cu oglinda, dar în acest caz riscai să-l alertezi pe spion. Wexton se întreba de ce nu recursese la metode simple, cum ar fi răpirile și bandele mafiote. Dar el primise

instrucțiunile pentru *Tea Clipper* chiar de la Parks. Era o misiune importantă și el era omul cel mai potrivit. Wexton era sigur de asta, i-o spusese însuși directorul Jacobs.

Bondarenko observă primul. Avusese o senzație ciudată în urmă cu cîteva zile cînd își făcea alergarea de dimineață. Avusese întotdeauna această senzație, dar acele trei luni petrecute în Afganistan îi dezvoltaseră acel al șaselea simț care existase latent în el. Niște ochi îl priveau. *Dar ai cui ochi?* se întrebă el.

Erau pricepuți. Era sigur de asta. Mai bănuia că erau, probabil, vreo cinci perechi, sau chiar mai multe. Deci, erau ruși... probabil. Nu era sigur. Colonelul Bonderenko alergase deja un kilometru, cînd se hotărî să facă o mică experiență. Își schimbă traseul, luînd-o la dreapta în locul unde de obicei o lua la stînga. Va trece astfel prin fața noului bloc de locuințe unde se mai lucra încă la ferestrele de la primul etaj. Zîmbi în sinea lui, dar se bătu instinctiv pe șold cu mîna dreaptă, asigurîndu-se de existența pistolului automat. Zîmbetul i se stinse cînd își dădu seama ce gest făcuse mîna lui și se simți cumplit de dezamăgit că nu avea alt mijloc de apărare decît mîinile goale. Bondarenko știa foarte bine să se lupte cu ele, dar pistolul ajungea mai departe decît mîna sau piciorul. Nu-i era frică, nici pe departe, dar era soldat, fiind învățat să cunoască limitele și regulile propriei sale lumi. Răsuci capul, uitîndu-se la reflecția din ferestre. La o sută de metri în urma lui, se afla un bărbat cu mîna la față, de parcă vorbea într-un mic aparat de radio. Interesant! Bondarenko se întoarse și alergă înapoi cîțiva metri, dar, în clipa cînd întoarse capul, omul lăsase mîna în jos și mergea normal, părînd neinteresat de ofițerul care alerga. Colonelul Bondarenko se întoarse și își reluă ritmul normal. Dar ce constatase? Bondarenko își spuse că va afla asta la o oră după ce va ajunge la birou.

Treizeci de minute mai tîrziu ajunse acasă, făcu un duș, se îmbrăcă, își citi ziarul de dimneață — în cazul lui, *Krasnaia Zvezda*, „Steaua Roșie", cotidianul armatei sovietice, în timp ce bău o cană cu ceai. Se auzea radioul.

Soția lui îi pregătea pe copii pentru școală. Bondarenko nu auzea nimic și ochii lui priveau ziarul superficial, în timp ce mintea îi lucra. *De ce mă urmăresc? Sînt bănuit de ceva? De ce anume?*

— Bună dimineața, Ghenadi Iosifovici, spuse Mișa, intrînd în biroul lui.

— Bună dimineața, tovarășe colonel, răspunse Bondarenko.

Filitov zîmbi.

— Spune-mi Mișa. După felul în care merg lucrurile, în curînd vei fi avansat și vei părăsi această bătrînă carcasă. Ce este?

— Sînt supravegheat. Azi dimineață cînd îmi făceam alergarea m-au urmărit niște indivizi.

— Zău? se miră Mișa. Ești sigur?

— Știi cum e cînd simți că ești urmărit... Sînt sigur că știi, Mișa, observă tînărul colonel.

Dar se înșelase. Filitov nu observase nimic neobișnuit, nimic care să-i trezească instinctele pînă în acel moment. Apoi își aminti brusc că îngrijitorul de la baia de aburi încă nu se întorsese. Dacă semnalul se referea la ceva mai important decît o verificare de rutină a securității? Filitov se schimbă o clipă la față, înainte de a reuși să se stăpînească.

— Deci, ai observat și tu ceva? întrebă Bondarenko.

— Nu-i nimic. Flutură din mînă și îl privi ironic. N-au decît să ne urmărească. Vor descoperi că sînt un moș mai plicticos chiar decît viața sexuală a lui Alexandrov.

În Ministerul Apărării erau foarte populare aluziile la ideologul șef al Biroului Politic. Era oare un semn, se întrebă Mișa, că secretarul general Narmonov plănuia excluderea lui?

Mîncau ca afganii, adică fiecare își lua mîncarea cu mîna dintr-o farfurie comună. Ortiz organizase un adevărat ospăț. Săgetătorul avea locul de onoare, avîndu-l în dreapta pe Ortiz, care jura rolul de traducător. Mai

erau de față patru membri foarte vechi ai CIA. Lui i se părea că exagerau, dar, în fond, locul de unde se ivea lumina pe cer era, probabil, important. Ortiz deschise discuția cu obișnuitele amabilități.

— Ne faceți o onoare extrem de mare, răspunse Săgetătorul.

— Nu chiar, spuse cel mai vîrstnic vizitator de la CIA prim Ortiz. Priceperea și curajul dumneavoastră sînt cunoscute chiar și de către militarii noștri. Ne este rușine că nu vă putem acorda decît puținul ajutor pe care-l permite guvernul nostru.

Trebuie să ne recîștigăm țara, spuse Săgetătorul cu demnitate. Cu ajutorul lui Allah, ea va fi din nou a noastră. Este bine că toți credincioșii se solidarizează împotriva necredincioșilor, dar această datorie aparține poporului meu, nu poporului vostru.

Nu știe, își zise Ortiz. *Nu știe că se folosesc de el.*

Deci, continuă Săgetătorul, ați străbătut jumătate de lume numai pentru a sta de vorbă cu un biet luptător?

Vrem să discutăm despre lumina pe care ați văzut-o pe cer.

Săgetătorul se schimbă la față. Era surprins. Se așteptase să fie întrebat dacă rachetele lui funcționează bine.

A fost o lumină... o lumină ciudată, da. Ca un meteor, dar parcă se înălța în loc să coboare.

Descrise în detaliu ceea ce văzuse, spunîndu-le ora, locul, direcția luminii și felul în care ea brăzdase cerul.

Ați văzut ce a lovit? Ați mai văzut și altceva pe cer?

Ce să lovească? Nu înțeleg. Era o lumină.

Un alt vizitator vorbi.

Mi s-a spus că ați fost profesor de matematică. Știți ce este un laser?

Își schimbă iar expresia feței cînd se gîndi la asta.

Da, am citit despre ele cînd eram la universitate. Eu Săgetătorul sorbi dintr-un pahar cu suc. Eu nu prea mă pricep la lasere. Știu că proiectează un fascicul de lumină și că sînt folosite îndeosebi pentru măsurători și

cercetare. N-am văzut niciodată unul, doar am citit despre ele.

— Ceea ce ați văzut a fost un experiment cu o armă cu laser.

— Ce scop are?

— Nu știm. Experimentul pe care l-ați văzut a folosit sistemul laser pentru a distruge un satelit pe o orbită. Asta înseamnă...

— Știu ce este un satelit. Poate fi folosit laserul în acest scop?

— Țara noastră lucrează la proiecte similare, dar se pare că rușii ne-au luat-o înainte.

Săgetătorul rămase surprins. Nu deținea America supremația în tehnică? Nu era Stingerul o dovadă în acest sens? Zburaseră acești oameni douăsprece mii de mile cu avionul numai pentru că el văzuse o lumină pe cer?

— Vă temeți de acest laser?

— Ne interesează foarte mult, răspunse bărbatul mai vîrstnic. Unele documente pe care le-ați găsit ne-au furnizat date despre centrul de cercetări, date pe care noi nu le aveam și pentru accasta vă sîntem și mai îndatorați.

— Acum mă interesează și pe mine. Aveți documentele?

— Emilio!

Vizitatorul vîrstnic făcuse semn spre Ortiz, care scoase o hartă și o diagramă.

— Acest centru se construiește din 1983. Ne-a mirat că rușii ridică un obiectiv atît de important în apropierea granitei cu Afganistanul.

— În 1983, încă mai credeau că vor cîștiga, remarcă posac Săgetătorul.

El considera o insultă faptul că ei gîndiseră astfel. Observă poziția de pe hartă, vîrful muntelui fiind aproape înconjurat de un cot al rîului Vakșî. Își dădu seama imediat de ce era plasat acolo. Barajul energetic de la Nurek era la numai cîțiva kilometri. Săgetătorul știa că nu trebuia să se dea de gol. Știa ce sînt laserele și știa cîte ceva și despre modul lor de funcționare. Știa că lumina lor este periculoasă, că putea orbi...

Distrusese un satelit? La o înălțime de sute de kilometri, în spațiu, mai sus decît zburau avioanele... ce rău le putea face oamenilor de pe pămînt...? Poate că îl construiseră atît de aproape de țara lui din alt motiv...

— Deci, ați văzut doar lumina? N-ați auzit vorbindu-se despre un loc ca acesta, despre lumini ciudate pe cer?

Săgetătorul clătină din cap.

— Nu, este prima dată.

Observă că vizitatorii schimbau priviri dezamăgite.

— Bine, nu contează asta. Guvernul meu m-a delegat să vă transmit mulțumirile sale. Vor sosi trei camioane pline cu arme pentru grupul vostru. Dacă mai aveți nevoie de ceva, vom încerca să vă trimitem.

Săgetătorul încuviință din cap, cu gravitate. Se aștepta se la o recompensă importantă pentru predarea ofițerului sovietic, însă apoi moartea lui îl dezamăgise. Dar oamenii aceștia nu pentru asta îl vizitau. Pe ei îi interesau documentele și lumina aceea — era oare acest loc atît de important, încît moartea rusului să fie considerată un fleac? Americanii se temeau cu adevărat?

Și dacă ei se temeau, ce sentimente trebuia să aibă el?

— Nu, Arthur, nu-mi place, rosti președintele.

Judecătorul Moore insistă cu încăpățînare.

— Domnule președinte, cunoaștem dificultățile politice ale lui Narmonov. Dispariția agentului nostru nu va avea, probabil, ca efect decît arestarea lui de către KGB, poate nici atît. În fond, KGB-ul nu poate face prea multă vîlvă dacă-l lasă să le scape, sublinie directorul CIA.

— Este, totuși, un risc prea mare, spuse Jeffrey Pelt. Avem o ocazie istorică în persoana lui Narmonov. El dorește cu adevărat să facă schimbări esențiale în sistemul lor — ce naiba, oamenii dumneavoastră au făcut evaluarea situației.

Am mai avut această ocazie și am ratat-o — în timpul administrației Kennedy, își zise Moore. *Dar Hrușciov a avut și timp de douăzeci de ani am avut parte de niște mîrțoage rablagite ale Partidului. Acum poate că mai avem o șansă. Ți-e teamă că nu vom mai prinde o ocazie atît de*

bună. Se pot privi și astfel lucrurile, recunoscu el în sinea lui.

— Jeff, situația nu va fi mai gravă în cazul că îl scoatem din țară pe omul nostru decît în cazul că va fi prins...

— Dacă sînt pe urmele lui, de ce nu l-ați înhățat deja? întrebă Pelt. Nu cumva exagerați?

— Omul acesta lucrează pentru noi de peste treizeci de ani! Treizeci de ani! Știți cît a riscat pentru noi, știți ce informații am obținut de la el? Puteți aprecia cît de frustrat s-a simțit de fiecare dată cînd n-am luat în seamă sfaturile lui? Vă puteți imagina ce înseamnă să trăiești timp de treizeci de ani sub amenințarea unei condamnări la moarte? Dacă îl părăsim pe omul acesta, care mai e rostul acestei țări? Unde o să ajungă țara asta? spuse judecătorul Moore calm, dar hotărît.

Președintele era un om pe care-l convingeau argumentele bazate pe un principiu.

— Și dacă, din cauza acțiunii noastre, Narmonov va fi dat jos? întrebă Pelt. Dacă preia puterea clica lui Alexandrov și ne întoarcem iarăși la vremurile de odinioară — la tensiunea de atunci? La o nouă cursă a înarmării? Cum vom explica națiunii americane că am ratat această șansă pentru viața unui om?

— În primul rînd, nu se va afla decît dacă se vor scurge informații, răspunse rece directorul CIA. Rușii nu vor face public acest fapt, știți asta. În al doilea rînd, cum vom explica lepădarea acestui om, de parcă ar fi fost un șervețel folosit?

— Nu se va afla nici asta, decît în cazul în care se vor scurge informații, răspunse Pelt pe același ton rece.

Președintele tresări. Primul lui impuls fu să înghețe operațiunea de scoatere a acestui om. Cum putea explica toate astea? Fie printr-un act de angajare, fie printr-unul de omisiune, ei discutau cea mai bună metodă de a preîntîmpina producerea unei situații defavorabile pentru principalul dușman al Americii. *Dar nu poți declara așa ceva în public,* își zise președintele. *Dacă ai spune cu glas tare că rușii sînt dușmanul nostru, ziarele ar face un scandal*

monstru. Sovieticii au mii de focoase nucleare îndreptate spre noi și nu putem risca să le rănim susceptibilitățile.

Își aminti cele două întrevederi cu omul acela, Andrei Ilici Narmonov, secretarul general al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. Era mai tînăr decît el, își spuse președintele. Primele lor conversații fuseseră prudente, cei doi sondîndu-se reciproc și căutînd atît slăbiciunile celuilalt, cît și punctele comune, pentru avantaje și compromisuri. Un om care avea o menire, un om care dorea, probabil, să schimbe lucrurile, își zise președintele...

Dar oare e bine? Ce contează că va descentraliza economia lor, că va introduce economia de piață și că le va da puțină libertate — nu prea multă, desigur, doar atît ca să miște lucrurile? Destui oameni îl avertizaseră asupra acestei posibilități: Imaginați-vă o țară cu voința politică a sovieticilor, susținută de o economie care poate produce bunuri de calitate atît în sectoarele civile, cît și în cele militare. Asta îi va face oare pe ruși să-și recapete încrederea în sistemul lor, va retrezi în ei sentimentul menirii pe care o aveau în anii '30? *S-ar putea să ne confruntăm cu un dușman mai periculos ca oricînd.*

Pe de altă parte, i se spusese că nu există puțină libertate — în privința asta pot fi consultați Duvalier din Haiti, Marcos din Filipine, sau stafia șahului Mohamed Reza Pahlavi. Vîltoarea evenimentelor ar putea scoate Uniunea Sovietică din Evul Mediu, propulsînd-o în gîndirea politică a secolului douăzeci. Poate va dura o generație, poate două, dar dacă această țară va începe să evolueze, apropiindu-se de un stat liberal? Încă o lecție a istoriei: democrațiile liberale nu se războiesc între ele.

Grozave opțiuni am, își zise președintele. *Voi rămîne în istorie fie ca un idiot înapoiat, care a reinstaurat Războiul Rece în toată măreția sa sinistră, fie ca eroina lui Porter, care era atît de optimistă, încît își închipuise că leopardul își va pierde petele, pentru a descoperi că dimpotrivă, avea colți mai mari și mai ascuțiți? Doamne,* își spuse el, privindu-i pe cei doi interlocutori ai săi, *nu mă gîndesc deloc că putem reuși, ci numai la urmările eșecului.*

În acest domeniu, America și Rusia au avut traiectorii paralele în istorie — guvernele noastre postbelice nu au fost la înălțimea așteptărilor națiunii noastre, nu-i așa? Eu sînt președintele, se presupune că știu ce este bine. De aceea m-au ales oamenii. Pentru asta mă plătesc. Doamne, dacă ar ști că sîntem toți niște escroci! Nu discutăm cum să reușim. Noi discutăm despre omul care va transmite celeilalte părți motivul eșecului politicii noastre. Chiar aici, în Biroul Oval, noi discutăm pe cine va cădea vina dacă o acțiune pe care n-am hotărît-o încă va fi ratată.

— Cine știe de asta?

Judecătorul Moore făcu un semn cu mîna.

— Amiralul Greer, Bob Ritter și cu mine, dintre cei de la CIA. Cîțiva membri ai personalului de la fața locului știu care este operațiunea propusă — a trebuit să trimitem semnalul de alertă — dar nu cunosc implicațiile politice și nu le vor afla niciodată. Nu au nevoie să știe. În afară de asta, numai noi trei din CIA avem imaginea completă. Plus dumneavoastră, domnule președinte și domnul Pelt, deci șase persoane cu totul.

— Și discutăm despre scurgerea de informații! Fir-ar să fie! înjură președintele cu o vehemență surprinzătoare. Cum am reușit să ne lăsăm driblați în halul ăsta?

Toți se treziră. O înjurătură prezidențială limpezește imediat mințile oamenilor. Președintele se uită la Moore și la Pelt, principalul lui consilier de spionaj și respectiv consilierul în probleme de securitate națională. Unul pleda pentru viața unui om care slujise bine și cu credință America, cu riscul propriei sale vieți; celălalt avea privirea rece, cu bătaie lungă, a *realpoltikului* și întrezărea o ocazie istorică mai importantă decît orice viață omenească.

— Arthur, tu spui că acest agent — nici măcar nu-i știu numele — ne furnizează de treizeci de ani date de o importanță crucială, inclusiv actualul proiect laser la care lucrează rușii; spui că el este, probabil, în pericol și că este timpul să riscăm să-l scoatem de acolo, fiindcă avem față de el o obligație morală.

— Da, domnule președinte.

— Iar tu, Jeff, spui că momentul nu-i bine ales, că dezvăluirea unei scurgeri de informații la nivel atît de înalt în guvernul lor ar putea periclita situația politică a lui Narmonov, ar putea duce la excluderea lui din postul de conducere pe care-l deține și la înlocuirea lui ca un guvern mai puțin atrăgător pentru noi.

— Da, domnule președinte.

— Și dacă acest om moare fiindcă noi nu l-am ajutat?

— Am pierde informații importante, spuse Moore. S-ar putea să nu aibă un efect concret asupra lui Narmonov. Și vom trăda astfel un om care ne-a slujit bine și cu credință timp de treizeci de ani!

— Jeff, nu vei avea remușcări? îl întrebă președintele pe consilierul său în probleme de securitate națională.

— Nu, domnule. Nu-mi place, dar nu voi avea remușcări. Avem deja cu Narmonov o înțelegere asupra armamentului nuclear intermediar și avem șanse să încheiem o înțelegere și asupra forțelor strategice.

Parcă sînt judecător. Am în față doi avocați, siguri pe pozițiile lor. Mă întreb dacă principiile lor ar fi la fel de ferme în cazul în care ar ocupa scaunul meu și ar trebui să ia o decizie.

Dar ei nu candidau la președinție.

Acest agent slujea deja Statele Unite cînd eu eram un procuror începător și mă ocupam de cazuri în care erau implicate curve.

Narmonov ar putea fi cea mai mare șansă pe care am avut-o vreodată pentru a instaura pacea în lume.

Președintele se ridică și se duse la ferestrele din spatele biroului lui. Erau din sticlă foarte groasă, pentru a-l scuti de prezența oamenilor înarmați. Dar nu-l puteau scuti de îndatoririle funcției sale. Se uită la peluza de gazon dinspre sud, dar nu găsi nici un răspuns acolo. Se întoarse.

Nu știu ce să spun. Arthur, poți să te pregătești, dar vreau să-mi dai cuvîntul că nu va mișca nimic fără aprobarea mea. Nici o greșeală, nici o inițiativă, nici o acțiune fără asentimentul meu. Voi avea nevoie de timp pentru treaba asta. Avem destul răgaz?

— Da, domnule. Mai durează cîteva zile pînă așezăm toate piesele la locul lor.

— O să te anunț cînd voi lua o decizie.

Le strînse mîinile celor doi bărbați și se uită după ei cînd ieșiră. Președintele mai avea cinci minute libere pînă la următoarea întrevedere și le folosi ducîndu-se la baia de lîngă birou. Se întrebă dacă gestul spălării mîinilor avea vreo semnificație sau căuta doar un pretext ca să se vadă în oglindă? *Și se presupune că ești omul care are în mînecă toate răspunsurile, fir-ar să fie!* îi spuse imaginea lui. *Și tu nici măcar nu știi de ce ai intrat în baie!* Președintele zîmbi. Era amuzant, dar puțini oameni ar fi înțeles de ce.

— Deci, ce naiba îi spun lui Foley? izbucni Ritter după douăzeci de minute.

— Potolește-te, Bob, îl avertiză Moore. A spus că se gîndește. Nu avem nevoie de o decizie imediată și „poate" este oricum mai bine decît „nu".

— Iartă-mă, Arthur, dar... fir-ar să fie, am mai încercat să-l conving să iasă din țară. Nu-l putem lăsa de izbelițte pe omul ăsta.

— Sînt sigur că nu va lua o hotărîre definitivă pînă nu voi avea ocazia să mai discut o dată cu el. Deocamdată spune-i lui Foley să-și continue misiunea. Și vreau să mai fie verificată vulnerabilitatea politică a lui Narmonov. Am impresia că Alexandrov e pe ducă — e prea bătrîn ca să preia puterea de la cel care e în funție acum. Biroul Politic nu va accepta să înlocuiască un bărbat relativ tînăr cu unul bătrîn, mai ales după cortegiul de morți pe care l-au avut cu cîțiva ani în urmă. Cine mai rămîne, deci?

— Gherasimov, spuse imediat Ritter. S-ar putea să intre în cursă și alți doi, dar el este cel mai ambițios. Nemilos, dar foarte abil. Birocrații Partidului îl agreează, pentru că a făcut treabă bună cu disidenții. Și dacă are de gînd să facă o mișcare, va trebui s-o facă repede. Dacă se

va ajunge la un acord în privința armamentului, Narmonov va cîștiga un mare prestigiu și toate avantajele politice care decurg din asta. Dacă Alexandrov nu va fi prudent, va rata definitiv ocazia, va fi înlăturat și Narmonov se va instala frumos pe scaunul lui, unde va rămîne în siguranță ani de zile.

— Asta o să mai dureze pe puțin cinci ani, observă amiralul Greer, vorbind pentru prima dată. S-ar putea să nu reziste atît. Avem informații că Alexandrov ar fi pe ducă. Dacă nu este doar un zvon, s-ar putea să-i forțeze mîna.

Judecătorul Moore privi în tavan.

— Ar fi mult mai ușor cu nenorociții ăștia dacă la ei lucrurile ar fi previzibile. *La noi lucrurile sînt previzibile, dar ei nu știu.*

— Consolează-te, Arthur, spuse Greer. Dacă lumea ar urma un curs logic, noi ar trebui să ne găsim o muncă cinstită.

14

Schimbări

Trecerea prin Strîmtoarea Kattegat este o treabă dificilă pentru un submarin, cu atît mai mult cînd o face în secret. Nivelul apei este scăzut, prea scăzut pentru a se putea scufunda. La lumina zilei, canalele sînt înșelătoare. Noaptea e și mai rău, mai cu seamă în absența unui pilot. Întrucît trecerea submarinului *Dallas* era presupusă a fi secretă, nu putea fi vorba de un pilot.

Mancuso se agita pe punte. Dedesubt, navigatorul lui asuda la masa cu hartă, în timp ce timonierul-șef manevra periscopul și anunța reperele. Nu puteau folosi nici măcar radarul pentru a-i ajuta la navigație, dar periscopul avea un amplificator cu lumină scăzută, care nu transforma noaptea în zi, dar cel puțin transforma întunecimea fără stele într-un fel de amurg. Vremea era o adevărată binecuvîntare, cu nori la mică înălțime și lapoviță, care reduceau vizibilitatea suficient pentru ca silueta întunecată a submarinului din clasa 688 să fie greu de detectat de pe uscat. Marina militară daneză știa de trecerea submarinului și lansase cîteva ambarcațiuni pentru a preîntîmpina eventualele raiduri de verificare — nu era nici un semn de așa ceva — dar, în afară de ele, *Dallas* era singur.

— Navă la babord! strigă un marinar de veghe.

— Am văzut-o, răspunse imediat Mancuso.

Avea în mînă un fel de aparat care amplifica lumina și văzu nava de mărime mijlocie. Părea a fi un vas din blocul estic. Într-un minut, cursul și viteza navei care se întorcea

în port fură calculate, constatîndu-se un CPA — Cel mai apropiat punct de abordare — de șapte sute de metri. Comandantul înjură și dădu ordinele necesare.

Dallas avea luminile de parcurs aprinse — danezii insistaseră asupra acestui lucru. Lumina galbenă rotitoare din vîrful catargului semnaliza că este un submarin. La pupa, un marinar coborî steagul american și îl înlocui cu unul danez.

— Toți trebuie să părem scandinavi, spuse crispat Mancuso.

— *Ja, ja, kept'n,* chicoti în întuneric un tînăr ofițer.

Era cam greu pentru el, fiind negru.

— Prietenul nostru își modifică lent poziția. Din cîte văd eu, nu-și schimbă deloc cursul, domnule. Uitați...

— Da, le văd.

Două ambarcațiuni daneze țîșniră înainte, ca să se interpună între vasul-container și *Dallas.* Mancuso se gîndi că asta îi va ajuta. Toate pisicile sînt negre noaptea și un submarin la suprafață seamănă cu... cu un submarin la suprafață, o formă neagră cu o punte verticală.

— Cred că e polonez, remarcă locotenentul. Da, acum văd coșul. *Maersk.*

Cele două nave se apropiau cu o viteză de jumătate de milă pe minut. Mancuso se întoarse ca să observe, ținîndu-și periscopul pe puntea vasului. Nu zări nici o activitate specială. Normal, era trei noaptea. Echipajul de pe punte avea o sarcină dificilă de navigație și probabil că îi interesa la fel de mult submarinul lui cît îl interesa pe el vasul lor comercial — *te rog, nu mă lovi, idiotule.* Se termină totul surprinzător de repede și se pomeni privind lumina lor de la pupa. Mancuso se gîndi că fusese o idee bună să aprindă luminile. Dacă ar fi fost camuflați și apoi detectați, li s-ar fi acordat mai multă atenție.

După o oră pătrundeau în Marea Baltică propriu-zisă, cu un curs de zero-șase-cinci, *Dallas* croindu-și drum spre est la adîncimea cea mai mare posibilă. Mancuso îl luă pe navigator în cabina lui și plănuiră împreună cea mai bună cale de abordare și cel mai sigur loc de ancorare pe coasta

sovietică. După ce îl aleseră, li se alătură și domnul Clark și toți trei discutară partea cea mai delicată a misiunii.

Într-o societate ideală, își zise Vatutin cu obidă, ei și-ar exprima îngrijorarea față de Ministrul Apărării și acesta ar colabora efectiv cu KGB-ul la investigații. Dar nu era o societate ideală. Pe lîngă rivalitățile obișnuite dintre instituții, Iazov era la mîna secretarului general și cunoștea divergențele de opinii dintre Gherasimov și Narmonov. Nu. Ministrul Apărării fie că va prelua întreaga investigație prin propria sa securitate, fie că își va folosi influența politică pentru a închide definitiv cazul, deoarece KGB-ul putea să-l discrediteze chiar pe el, fiindcă avea ca aghiotant un trădător, punîndu-l astfel astfel în pericol pe Narmonov.

Dacă Narmonov va cădea, în cel mai bun caz Ministrul Apărării va fi din nou șeful personalului armatei sovietice; și mai probabil, va fi trecut în rezervă, consumîndu-și umilința în tăcere, după îndepărtarea șefului lui. Chiar dacă secretarul general va supraviețui acestei crize, Iazov va fi țapul ispășitor, așa cum pățise recent Sokolov. Ce alternative avea Iazov?

Ministrul Apărării avea și el o misiune. La adăpostul inițiativei de „restructurare" a secretarului general, Iazov spera să-și folosească toate cunoștințele despre corpul ofițerilor pentru a reface armata sovietică — în speranța, presupusă, că va face niște profesioniști din toți militarii. Narmonov afirma că voia să salveze economia sovietică, dar o autoritate de rangul lui Alexandrov, marele preot al marxism-leninismului, declara că el distrugea puritatea Partidului. Iazov voia să refacă armata din temelii. Asta ar avea ca efect, își zise Vatutin, faptul că armata îi va deveni loială lui Narmonov personal.

Exact asta îl îngrijora pe Vatutin. Partidul se folosise de KGB ca să țină armata sub control. În fond, armata deținea toate armele și, dacă se va trezi vreodată, dîndu-și seama ce putere avea, și va simți că Partidul își pierdea controlul asupra ei... ideea asta era atît de dureroasă, încît nici n-o putea concepe. Pentru Vatutin era și mai dureros

să conceapă o armată loială în exclusivitate secretarului general și nu Partidului însuși, întrucît asta ar afecta relațiile dintre KGB și întreaga societate sovietică luată în ansamblu. În acest caz, secretarul general n-ar mai putea fi controlat. Fiind susținut de armată, el ar putea dicta KGB-ului, folosindu-l pentru a „restructura" tot Partidul. Ar avea puterea unui nou Stalin.

Cum am ajuns la concluzia asta? se întrebă Vatutin. *Eu sînt ofițer de contraspionaj, nu teoretician al Partidului.* Toată viața lui, colonelul Vatutin nu-și bătuse capul cu marile probleme ale țării sale. Se bazase pe superiori să ia deciziile majore, ceea ce îi permitea să se ocupe de micile detalii. Acum nu se mai întîmpla așa. Făcîndu-l confidentul său, Gherasimov îl obliga în mod inevitabil să-i fie aliat. Totul se petrecuse foarte repede! Efectiv peste noapte — *trebuie să te remarci ca să poți obține tresele de general*, își zise el cu un zîmbet caustic. *Ai vrut întotdeauna să te remarci. Ei, iată, Klementi Vladimirovici, acum ai reușit să te remarci! Și poftim unde ai ajuns!*

Chiar în miezul unui joc pentru putere între secretarul KGB-ului și secretarul general.

Era foarte amuzant își spuse el. Știa că ar fi mai puțin amuzant dacă Gherasimov ar fi calculat greșit — dar culmea ironiei era că, în cazul în care președintele KGB-ului ar cădea, factorii liberali instalați deja de Narmonov l-ar proteja pe Vatutin, care, la urma urmelor, își făcea doar datoria, la ordinele superiorilor săi numiți legal. Nu credea că va fi închis și cu atît mai puțin împușcat, cum se întîmplase în alte ocazii. Nu va mai fi avansat. Se va trezi că este retrogadat, numit șef al biroului regional KGB din Omsk; cea mai puțin plăcută variantă ar fi să i se interzică revenirea la centrala moscovită.

Asta n-ar fi chiar așa de rău, se îșî zise el. Pe de altă parte, dacă Gherasimov va reuși... poate că ar ajunge șef la „a Doua", de exemplu...? Nici asta n-ar fi rău.

Și tu ai crezut cu adevărat că poți face carieră fără să devii „politic". Dar acum asta nu mai era o opțiune. Dacă va încerca să iasă din încurcătură, va fi degradat. Vatutin

știa că era prins în cursă. Singura lui scăpare era să-și facă meseria cu toată abilitatea de care era în stare.

Puse capăt visării, întorcîndu-se la rapoartele lui. Colonelul Bondarenko era perfect curat, își spuse el. Dosarul lui fusese cercetat și paracercetat și nimic nu indica în acest dosar că ar fi fost altceva decît un patriot și un ofițer cu o competență peste medie. Filitov este omul, conchise Vatutin. Deși ideea părea o nebunie, acest erou plin de decorații era un trădător.

Dar cum naiba să dovedim? Nici măcar nu putem investiga ca lumea acest caz fără ajutorul Ministerului Apărării. Aici era cealaltă bubă. Dacă investigațiile vor da greș, Gherasimov nu-i va mai privi cu ochi buni cariera; dar investigațiile lui erau obstrucționate de constrîngerile politice impuse de secretarul KGB-ului. Vatutin își aminti ocazia cînd fusese la un pas de a fi propus la avansare cu gradul de maior și își dădu seama ce ghinion avusese cînd comisia de avansare se răzgîndise.

Ciudat, nu-i trecu prin cap că toate problemele lui erau consecința faptului că avea un secretar al KGB-ului cu ambiții politice. Vatutin își convocă ofițerii superiori. Aceștia sosiră în cîteva minute.

— Ați făcut progrese cu Filitov? întrebă el.

— Îl supraveghează cei mai buni oameni ai noștri, răspunse un ofițer. Sînt șase care-l urmăresc zi și noapte. Rotăm oamenii în schimburi diferite, ca să nu vadă prea des aceleași chipuri, în caz că le observă. Am instalat supravegherea permanentă prin televiziune de jur împrejurul blocului în care stă și șase oameni verifică benzile în fiecare noapte. Am inițiat urmărirea spionilor americani și britanici suspecți și a lumii diplomatice, în general. Ne folosim oamenii la maximum și riscăm o contraidentificare, dar nu avem încotro. Singura noutate pe care o pot raporta este că Filitov vorbește uneori în somn — se adresează cuiva cu numele de Romanov, așa se aude. Cuvintele sînt distorsionate și nu se înțeleg, dar lucrează la asta un logoped și s-ar putea să obținem ceva. În orice caz, Filitov nu poate să tragă nici un pîrț fără să aflăm. Singu-

rul lucru pe care nu-l putem face este să menținem un contact vizual permanent fără ca oamenii noștri să se apropie prea mult. În fiecare zi, în momentul cînd dă colțul unei străzi sau intră într-un magazin, rămîne în afara cîmpului nostru vizual cinci pînă la cincisprezece secunde — suficient pentru a executa un transfer din mînă-n mînă sau „la loc fix". Nu pot face nimic în această privință decît dacă vreți să riscăm să-l alertăm.

Vatutin încuviință din cap. Chiar și cea mai bună supraveghere are limitele ei.

— A, mai e ceva ciudat, spuse maiorul. Am aflat abia ieri. Cam o dată pe săptămînă, Filitov duce singur punga cu hîrtii vechi la crematoriu. E un lucru atît de obișnuit, încît omul postat acolo a uitat să ne spună pînă ieri seară. E un puști și a venit chiar el să raporteze — după mai multe ore, îmbrăcat în civil. Isteț băiat. Am aflat că Filitov s-a ocupat el însuși de instalarea sistemului, cu ani în urmă. Am verificat personal planurile și nu-i nimic neobișnuit. E o instalație complet normală, cum avem și aici. Asta-i tot. Practic, singurul lucru ciudat în privința subiectului este că ar fi trebuit să fie trecut în rezervă pînă acum.

— Dar cazul Altunin cum merge? întrebă apoi Vatutin.

Un alt ofițer își deschise carnetul.

— Nu avem idee unde a fost înainte de a fi omorît. Poate că se ascundea undeva, poate că a fost ocrotit de niște prieteni pe care nu i-am putut identifica. N-am stabilit nici o legătură între moartea lui și mișcarea străinilor. Nu avea asupra lui nici un obiect incriminator, în afară de niște acte false care păreau întocmite de niște amatori, dar probabil bune pentru a trece granița în republicile învecinate. Dacă a fost omorît de CIA, și-au făcut treaba uimitor de bine. N-au lăsat nici o urmă. Absolut nici una.

Părerea ta?

Cazul Altunin este încheiat, răspunse maiorul. Mai sînt vreo șase chestiuni care trebuie verificate, dar nici una nu promite vreo dezvăluire importantă.

Se opri o clipă.

— Tovarășe...

— Continuă.

— Eu cred că a fost o coincidență. După părerea mea, Altunin a fost victima unei crime obișnuite și probabil că a încercat să treacă granița cu un vagon nepotrivit, într-un moment nepotrivit. Nu am nici o dovadă în acest sens, dar așa-mi spune instinctul.

Vatutin luă în considerare ipoteza lui. Îi trebuia mult curaj unui ofițer de la Direcția a Doua ca să afirme că nu lucra la un caz de contraspionaj.

— Cît de sigur ești?

— Nu vom fi niciodată siguri, tovarășe colonel, dar, dacă ar fi comis CIA crima, nu s-ar fi debarasat de cadavru; în caz că au încercat să folosească moartea lui pentru a proteja un spion plasat la nivel înalt, de ce n-au lăsat dovezi care să-l implice ca pe un caz cu totul separat? N-au lăsat în urmă nici o pistă falsă, deși era locul potrivit pentru așa ceva.

— Da, noi așa am fi făcut. Bun argument. Oricum, urmează-ți toate pistele.

— Desigur, tovarășe colonel. Cred că va dura patru pînă la șase zile.

— Altceva? întrebă Vatutin.

Ceilalți negară din cap.

— E-n regulă. Întoarceți-vă în secțiile voastre, tovarăși.

Mary Pat Foley se gîndi să acționeze la meciul de hochei. CARDINALUL va fi acolo, fiind anunțat de un apel de număr greșit de la un telefon public. Va face chiar ea transferul. Avea în poșetă trei casete de film și va fi suficientă o strîngere de mînă. Fiul ei juca în echipa de juniori, ca și strănepotul lui Filitov, iar ea se ducea la toate meciurile. Ar fi ciudat dacă nu s-ar duce și rușii se bazau pe faptul că oamenii nu ies din rutina lor. Era urmărită. Știa. Era evident că rușii o puseseră sub urmărire, dar filatorul ei nu era prea grozav — sau cel puțin îl foloseau tot timpul pe același și Mary Pat recunoștea un chip pe care-l vedea de mai multe ori într-o zi.

Mary Patricia Kaminski Foley avea strămoși de diverse nații — lucru tipic pentru americani — deși din pașaportul ei lipseau anumite aspecte. Bunicul ei fusese șeful grajdurilor regale ale Romanovilor, îl învățase să călărească pe prințul moștenitor Alexei — ceea nu fusese ușor, avînd în vedere că băiatul suferea de hemofilie și trebuia să fie extrem de prudent. Fusese cea mai mare realizare a vieții lui, altminteri prin nimic deosebită. Ca ofițer de armată fusese un rahat, deși prietenii de la curte îi asiguraseră avansarea la gradul de colonel. Nu reușise decît să-și distrugă cu totul regimentul în Pădurea Tanenberg, să fie capturat de nemți și să supraviețuiască după 1920. Aflînd că soția lui murise în dezlănțuirea revoluționară care urmase primului război mondial, nu se mai întorsese niciodată în Rusia — el îi spunea tot Rusia — și în cele din urmă emigrase în Statele Unite, unde se stabilise la marginea New York-ului și se recăsătorise, după ce își încropise o mică firmă. Trăise pînă la frumoasa vîrstă de nouăzeci și șapte de ani și Mary Pat nu uitase poveștile despre peregrinările lui. După ce intrase la colegiu și se specializase în istorie, se lămurise mai bine. Aflase că Romanovii erau total incapabili, iar curtea lor era iremediabil coruptă. Dar nu va uita niciodată cum plîngea bunicul ei în momentul cînd ajungea la acea parte a povestirii care descria modul în care Alexei, un tînăr curajos și dîrz, precum și întreaga lui familie fuseseră împușcați de bolșevici ca niște cîini. Această unică povestire, pe care o auzise de o sută de ori, îi oferea lui Mary Pat o perspectivă asupra Uniunii Sovietice pe care nici scurgerea timpului, nici educația ei universitară și nici realismul politic nu i-o puteau șterge. Sentimentele ei față de conducerea care guverna țara bunicului ei erau integral influențate de uciderea țarului Nikolai al II-lea, a soției și a celor cinci copii ai lui. Intelectul, își spunea ea în clipele de meditație, nu prea are legătură cu ceea ce simt oamenii.

Faptul că lucra la Moscova, împotriva acelei conduceri, era cea mai mare bucurie a vieții ei. Ținea la asta chiar mai mult decît la soțul ei, pe care-l cunoscuse în anii de studenție la Universitatea Columbia. Ed se angajase la CIA pentru că ea se hotărîse cînd era foarte tînără să intre

în rîndurile Agenției. Mary Pat știa că soțul ei era foarte capabil, avea intuiții excelente și talent organizatoric — dar îi lipsea pasiunea cu care își făcea ea meseria. Îi lipseau și genele ei. Ea învățase limba rusă pe genunchii bunicului ei — rusul mai bogat și mai elegant, a cărui imagine sovieticii o deteriorau în limbajul lor de astăzi — dar, ceea ce era și mai important, ea înțelegea poporul rus, așa cum nu-l putea înțelege nimeni din cărți. Înțelegea tristețea inerentă a firii rusești și paradoxala sinceritate personală, dezvăluirea totală a sinelui și a sufletului, rezervată doar prietenilor apropiați și negată de comportarea publică a moscovitului. Ca o consecință a acestui dar, Mary Pat reușise să recruteze cinci agenți bine plasați. La direcția de operațiuni a CIA, era cunoscută de cîțiva sub porecla de Superfata, care pe ea n-o încînta prea mult. La urma urmelor, Mary Pat era mama a doi copii. Zîmbi imaginii ei din oglindă. *Ai făcut de toate, fetițo.* Bunicul ei ar fi fost mîndru de ea.

Și partea cea mai bună era că nimeni nu bănuia cîtuși de puțin cine era cu adevărat. Își mai verifică o ultimă dată ținuta. Se presupunea că femeile occidentale din Moscova erau mai preocupate de îmbrăcămintea lor decît de bărbații occidentali. Ea exagera întotdeauna puțin. Imaginea pe care o proiecta în ochii publicului era concepută cu grijă și materializată cu finețe. Instruită, dar superficială, frumoasă dar artificială, o mamă bună, dar ceva mai mult, gata să-și manifeste oricînd sentimentele, ca toți occidentalii, dar nedemnă de luat în serios. Agitată din fire, fiind din cînd în cînd suplinitoare la școala copiilor, participînd la diverse activități mondene și hoinărind tot timpul ca un turist permanent, Mary Pat se potrivea perfect cu noțiunea preconcepută a sovieticilor despre femeia americană care n-are nimic în cap. Încă un zîmbet în oglindă: *Dacă ar ști nenorociții ăștia!*

Eddie aștepta deja nerăbdător, frecîndu-și crosa de hochei de covorul bej din camera de zi. Ed deschisese deja televizorul. Își sărută soția și-i spuse lui Eddie să fie cel mai tare — Foley senior fusese suporter al echipei de hochei Rangers încă înainte de a învăța să citească.

Era cam trist, își zise Mary Pat în lift. Eddie își făcuse aici cîțiva prieteni adevărați, dar nu era bine să te împrietenești prea mult cu oamenii din Moscova, fiindcă s-ar putea să uiți că ei reprezintă dușmanul. O îngrijora faptul că Eddie era îndoctrinat la fel cum fusese și ea, dar din cealaltă direcție. Dar asta se putea îndrepta ușor, își spuse ea. Acasă păstra o fotografie a țareviciului Alexei, cu un autograf pentru profesorul lui preferat. Era suficient să-i explice copilului cum murise Alexei.

Drumul cu mașina pînă la patinoar era cel obișnuit, Eddie devenind tot mai agitat pe măsură ce se apropia ora de începere a partidei. Era considerat al treilea marcator al echipei, cu numai șase puncte după atacantul echipei cu care jucau în seara aceea, și voia să le arate Ivanilor că americanii îi pot bate pe ruși la ei acasă.

Parcarea era uluitor de aglomerată, dar e drept că nu era prea mare și că hocheiul pe gheață era aproape un fel de religie permisă în Uniunea Sovietică. Acest meci urma să decidă echipele care vor juca în campionatul național și veniseră mulți spectatori. Lui Mary Pat îi convenea. Abia apăsase pe frînă ca să parcheze, cînd Eddie deschise portiera, își înșfăcă sacul cu echipament și așteptă nerăbdător pînă ce mama lui încuie mașina. Reuși să meargă destul de încet pentru ca mama lui să țină pasul cu el, apoi o zbughi la vestiare cînd ea intră în patinoar.

Avea, desigur, un loc rezervat. Deși rușii se fereau să fie prea aproape de străini în public, la un meci de hochei regulile erau diferite. Cîțiva părinți o salutară și ea le făcu semn cu mîna, cu un zîmbet exagerat. Se uită la ceas.

— N-am mai văzut de doi ani un meci de juniori, spuse Iazov, coborînd din mașina de serviciu.

— Nici eu nu prea mă duc, dar cumnată-mea mi-a spus că e un meci important și micuțul Misa mi-a solicitat prezența. Filitov zîmbi satisfăcut. Ei zic că le port noroc. Poate că și dumneavoastră le veți purta noroc, tovarășe mareșal.

— E bine să mai faci și altceva, consimți Iazov cu o seriozitate simulată. Biroul nu pleacă din loc pînă mîine. Am jucat și eu hochei în adolescență.

— Eu n-am jucat. Și erați bun?

— Eram apărător și ceilalți băieți se plîngeau că lovesc prea tare.

Ministrul Apărării chicoti, apoi le făcu semn gardienilor lui s-o ia înainte.

— Acolo unde am crescut eu nu exista patinoar și adevărul este că eram cam neîndemînatic. Tancurile mi s-au potrivit perfect — cu ele distrugi obiecte, rîse Mișa.

— Și zici că e bună echipa asta?

— Eu prefer echipele de juniori, răspunse colonelul Filitov. Sînt mai... mai exuberanți copiii. Cred că, de fapt, îmi place să văd copiii amuzîndu-se.

— Așa este.

Nu erau prea multe bănci în jurul mantinelei, dar, de fapt, nici un pasionat al hocheiului nu are răbdare să stea jos. Colonelul Filitov și mareșalul Iazov își găsiră un loc convenabil lîngă cîțiva părinți. Mantalele militare sovietice și tresele strălucitoare de pe umeri le garantau un unghi bun de vedere și spațiu suficient. Cei patru oameni care-i păzeau se învîrteau de colo colo, încercînd să nu se uite la meci prea evident. Nu erau foarte îngrijorați, deoarece ministrul se decisese să asiste la meci în ultimul moment.

Meciul se dovedi palpitant din primul minut. Atacantul primei linii a celeilalte echipe se strecura ca o nevăstuică, manevrînd pucul cu dibăcie și patinînd excelent. Echipa gazdă — cea în care jucau americanul și strănepotul lui Mișa — era mereu împinsă în partea ei de teren în prima fază a jocului. Micul Mișa era un apărător agresiv și băiatul american preluă o pasă, reușind să ducă pucul pe toată lungimea gheții și fiind apoi interceptat, dar suporterii ambelor echipe îi răsplătiră efortul cu urale. Deși rușii sînt un popor contestatar ca orice alt popor de pe pămînt, dăduseră dovadă întotdeauna de un generos spirit sportiv. La pauză scorul era zero la zero.

— Păcat, remarcă Mișa, în timp ce oamenii se grăbeau spre toaletă.

— A fost o pătrundere spectaculoasă, dar și intercepția a fost extraordinară, spuse Iazov. O să le spun să

reține numele acestui puști pentru echipa militarilor. Mișa, îți mulțumesc că m-ai invitat. Uitasem cît de palpitant este un meci de tineret.

— Oare despre ce or fi vorbind? întrebă ofițerul KGB.

Se postase împreună cu alți doi oameni sus de tot, ascunși de lămpile care luminau gheața.

— Poate că sînt pasionați de hochei, răspunse omul cu aparatul de fotografiat. Fir-ar să fie, pare un meci palpitant și noi nu-l vedem! Ia priviți la garda personală! Idioții ăia se uită la meci. Dacă aș vrea să-l ucid pe Iazov...

— Cred că nu-i o idee rea, remarcă al treilea bărbat. Secretarul KGB-ului...

— Nu e treaba noastră, i-o reteză ofițerul mai virstnic, punînd capăt conversației.

— Hai, Eddieee! strigă Mary Pat cînd se reluă partida.

Fiul ei își ridică privirea, stînjenit. Mami se agită întotdeauna prea mult la meciuri, își zise el.

— Cine a strigat? întrebă Mișa, la cinci metri distanță de ea.

— Slăbănoaga de acolo — am cunoscut-o, nu o mai ții minte? spuse Iazov.

— O pasionată de hochei, observă Filitov, urmărind jocul care se mutase în cealaltă jumătate de teren. *Vă rog, tovarășe ministru, duceți-vă...* Dorința îi fu îndeplinită.

— Hai să mergem s-o salutăm.

Mulțimea le făcu loc și Iazov se strecură în stînga ei.

— Sînteți doamna Foley, dacă nu mă înșel...

Se întoarse repede spre el și-i zîmbi grăbită, îndreptîndu-și apoi privirea din nou spre joc.

– Bună ziua, domnule general...

– De fapt, am grad de mareșal. Fiul dumneavoastră este numărul doisprezece?

– Da. Ați văzut cum i-a luat pucul?

– A fost o intercepție frumoasă, spuse Iazov.

— Dar s-o facă altui jucător! spuse ea, în timp ce echipa cealaltă se deplasa spre partea de teren a lui Eddie.

— Toți americanii sînt pasionați de hochei? întrebă Mișa.

Ea se întoarse din nou și glasul ei păru puțin stingherit.

— E îngrozitor, nu-i așa? Părinții ar trebui să se comporte...

— Ca niște părinți? rîse Iazov.

— Încep să devin o mamă pasionată de partidele de juniori, recunoscu Mary Pat.

Apoi îi explică expresia englezească pe care o folosise.

— Este suficient că noi l-am învățat pe fiul dumneavoastră să fie un bun jucător de hochei.

— Da, poate că peste cîțiva ani va ajunge în echipa olimpică, replică ea cu un zîmbet răutăcios, dar jucăuș.

Iazov rîse, ceea ce o surprinse pe Mary Pat. Îl credea pe Iazov un ticălos dur și serios.

— Cine e femeia asta?

— Americancă. Soțul ei este atașat de presă. Fiul ei joacă în echipa asta. Avem un dosar cu amîndoi. Nimic special.

— E frumușică. Nu știam că Iazov e mulieratic.

— Crezi că vrea s-o recruteze? insinuă fotograful, îndepărtîndu-se.

— Nu m-ar deranja.

Partida se transformase pe neașteptate într-o luptă defensivă care se concentrase în mijlocul gheții. Copiilor le lipsea finețea necesară pentru pase precise, care caracteriza hocheiul sovietic, și ambele echipe erau instruite să nu joace prea dur. Chiar dacă aveau echipament de protecție, erau, totuși, copii și oasele lor în creștere nu trebuiau vătămate. Era o lecție pe care rușii le-o puteau da americanilor, își zise Mary Pat. Rușii și-au ocrotit întotdeauna în mod deosebit copiii. Viața adulților era atît de dificilă, încît încercau să-și ferească măcar copiii de ea.

În sfîrșit, în repriza a treia lucrurile se precipitară. O lovitură la poartă fu oprită și pucul fu respins de portar. Atacantul îl preluă și se întoarse, gonind direct spre poarta opusă, în timp ce Eddie era la șase metri de el. Atacantul ezită o clipă, iar Eddie se repezi spre colțul terenului, dar nu reuși să preia pucul, fiind blocat de un apărător.

– *Centrează!* strigă mama lui.

El nu o auzi, dar nici nu era nevoie. Atacantul era acum în poziție și Eddie îi pasă pucul. Tînărul îl opri cu patina, făcu un pas înapoi și marcă un gol de senzație printre picioarele portarului din echipa adversă. Lumina din spatele cușii portarului pîlpîi și echipa care marcase ridică crosele în semn de bucurie.

Frumoasă pasă la centru, remarcă Iazov cu o admirație sinceră, continuînd pe un ton glumeț: Vă dați seama că fiul dumneavoastră deține acum secrete de stat, deci nu i putem permite să părăsească țara.

Mary Pat făcu o clipă ochii mari, speriată, convingîndu-l pe Iazov că era într-adevăr o muiere occidentală fără nimic în cap, deși poate că în pat făcea ceva parale. *Păcat că n-am să aflu asta niciodată.*

Glumiți? întrebă ea încet.

Amîndoi militarii izbucniră în rîs.

Desigur, tovarășul ministru a glumit, spuse Mișa după o clipă.

Am bănuit, spuse ea destul de neconvingător, după care își întoarse din nou privirea spre gheață. *Hai să mai băgăm un gol!*

Cîteva capete se întoarseră o secundă; oamenii se amuzau. Se distrau bine cu americanca asta care asista la meci. Pe ruși îi amuza teribil exuberanța americanilor.

Dacă asta e spioană, îmi mănînc aparatul de fotografiat.

Mai gîndește-te la ce-ai spus, tovarășe, șopti ofițerul care răspundea de acel grup.

Amuzamentul din glas îi pieri într-o clipă. *Mai gîndește-te la ce a spus tipul,* își spuse el. *Soțul ei, Edward Foley, este considerat de presa americană drept un*

prostănac, care nu-i bun nici măcar de reporter și cu atît mai puțin capabil să lucreze la New York Times.

Problema era că, deși acesta era genul de acoperire pe care o visa orice ofițer de spionaj adevărat, toate guvernele aveau în slujba lor asemenea prostănaci care chiar așa erau și care nu se prefăceau deloc. El însuși avea un văr cretin care lucra la Ministerul de Externe, culmea!

— Ești sigur că ai film destul?

Șansa lui Eddie se ivi cu patruzeci de secunde înainte de sfîrșitul partidei. Un apărător pară o lovitură și pucul alunecă înapoi spre centrul gheții. Atacantul îl împinse spre dreapta, cînd direcția jocului se schimbă. Cealaltă echipă era pe punctul de a marca și tînărul adversar nu luase poziție cînd Eddie preluă pasa și țîșni din stînga lui. Edward Foley II se răsuci brusc și șută prin spatele portarului. Pucul atinse bara, iar apoi căzu pe linia porții și ricoșă.

— Gol! zbieră Mary Pat, sărind în sus ca un șef de galerie.

Îl îmbrățișă pe Iazov, spre consternarea gardienilor lui de corp. Bucuria Ministrului Apărării fu însă imediat umbrită de gîndul că va trebui să-și scrie a doua zi raportul despre acest contact. Dar îl avea pe Mișa ca martor că nu discutaseră nimic nepotrivit. Mary Pat se repezi apoi la Filitov.

— V-am spus că îmi purtați noroc!

— Doamne, așa sînt toți amatorii de hochei americani? întrebă Mișa, desprinzîndu-se de ea.

Mîna ei i-o atinse pe a lui pentru o fracțiune de secundă, aproape neverosimilă, și în mănușa lui se aflau acum trei casete de film. Le simți și se miră cît de iute fusese efectuat transferul. Era oare Mary Pat o scamatoare înnăscută?

— De ce sînteți voi, rușii, atît de posaci tot timpul? Nu știți să vă distrați?

— Poate că ar trebui să avem mai mulți americani pe lîngă noi, recunoscu Iazov. *La naiba, mi-aș dori să fie și nevastă-mea așa de veselă ca tipa asta!* Aveți un fiu minu-

nat și, dacă va juca împotriva noastră la Olimpiadă, o să-l iert.

Ea îl răsplăti cu un zîmbet fermecător.

— Sînteți foarte amabil. *Sper să vă dea un șut în fundurile voastre comuniste, s-ajungeți pînă la Moscova.*

O enerva teribil să fie luată de sus.

— Eddie a marcat două goluri astă seară și Ivan numai-știu-cum n-a marcat nici unul!

— Puneți atîta suflet ca să cîștigați, chiar și la un joc de copii? întrebă Iazov.

Mary Pat se pierdu doar o clipă, atît de repede, încît creierul ei nu putu opri replica automată:

— Arătați-mi și mie un om care știe să piardă.

Se opri, apoi își repară greșeala.

— Scuzați-mă, probabil că mă considerați *nekulturnîi*. Aveți dreptate, e doar un joc de copii.

Zîmbi larg. *Lua-te-ar naiba!*

— Ai văzut ceva?

— O muiere proastă care se dă în spectacol, răspunse fotograful.

— Cînd îmi dai filmul developat?

— Peste două ore.

— Dă-i bătaie, spuse superiorul lui.

— Dumneavoastră ați văzut ceva? îl întrebă celălalt ofițer pe șeful lui.

— Nu, nu cred. O urmărim de două ceasuri și s-a comportat ca un părinte american tipic care se încinge prea tare la un meci, dar întîmplător i-a atras atenția Ministrului Apărării și principalului suspect dintr-un caz de trădare. Cred că ajunge, tovarășe, nu crezi? *Ce joc fantastic!*

După două ore, o mie de fotografii alb-negru erau întinse pe biroul ofițerului. Aparatul japonez pe care-l folosiseră marca ora pe marginea de jos și fotograful KGB-ului era la fel de bun ca orice fotoreporter din presă. Trăsese cadru după cadru, oprindu-se doar pentru a înlocui casetele imense de film din aparatul automat. Inițial voiseră să folosească o cameră TV portabilă, dar

fotograful îi convinsese că nu era bine. Rezoluția nu era la fel de bună și nici viteza. Un apartat foto era, totuși, mai bun pentru a surprinde scenele mici și rapide, deși nu puteai citi pe buze așa cum puteai s-o faci pe o bandă video.

La fiecare cadru, ofițerul rămînea cîteva secunde pentru a examina cu o lupă ceea ce îl interesa. Cînd începu secvența fotografiilor cu doamna Foley, se opri mai mult. Îi examină îmbrăcămintea și bijuteriile, apoi fața, pe îndelete. Avea un zîmbet deosebit de artificial, ca într-o reclamă occidentală de televiziune, și își aminti țipetele ei în mulțime. De ce naiba sînt atît de zgomotoși americanii?

Dar e bine îmbrăcată, recunoscu în sinea lui. *Ca majoritatea americancelor într-o scenă moscovită, sărea în ochi ca un fazan într-o ogradă cu păsări domestice* — bombăni el enervat. Și ce dacă americanii cheltuiesc mai mulți bani pe îmbrăcăminte? Ce contează îmbrăcămintea? *Prin binoclu nu părea să aibă mai multă minte decît o găină... dar nu și în aceste fotografii... de ce oare?*

Din cauza ochilor, își zise el. În fotografii, ochii aveau o licărire diferită de ceea ce văzuse el personal. De ce oare?

În fotografii, ochii ei — albaștri, își aminti el — fixau mereu ceva. Fața, observă el, avea pometi oarecum slavi. Știa că Foley e un nume irlandez și presupunea că și strămoșii ei fuseseră tot irlandezi. Rușilor le este străină ideea că America e o țară de emigranți și că emigranții încheie căsătorii interetnice. Dacă mai puneai pe ea cîteva kilograme, îi schimbai părul și îmbrăcămintea, putea s-arate ca orice femeie de pe străzile Moscovei... sau ale Leningradului. Mai degrabă a doua variantă, își zise el. Semăna mai mult a leningrădeancă. Fața ei avea aroganța oamenilor din acel mare oraș. *Mă întreb ce strămoși o fi avut cu adevărat.*

Continuă să se uite prin fotografii și își aminti că soții Foley nu fuseseră niciodată cercetați cu atîta atenție. Dosarele lor erau destul de subțiri. Erau considerați de „a Doua" drept niște nulități. Ceva îi spunea că fusese o greșeală, dar vocea din subconștient nu era încă destul de puternică. Luă ultima fotografie, uitîndu-se la ceas. E ora

trei noaptea! mormăi el și întinse mîna să mai ia o ceașcă de ceai.

Asta era, probabil, la al doilea gol. Țopăia ca o gazelă. Frumoase picioare, observă el pentru prima dată. După cum remarcaseră colegii lui din galerie, probabil că era bună la pat. Mai erau doar cîteva cadre pînă la sfîrșitul meciului și... iat-o îmbrățișîndu-l pe Iazov — țap bătrîn! Apoi îmbrățișîndu-l pe Filitov...

Încremeni. Fotografia prinsese ceva ce el nu văzuse prin binoclu. În timp ce îl îmbrățișa pe Filitov, privirea ei era fixată asupra unuia dintre cei patru agenți de corp, singurul care nu se uita la meci. Mîna ei stîngă nu îl înconjura pe Filitov, ci era mai jos, lîngă mîna lui dreptă, ascunsă vederii. Căută cîteva cadre precedente. Cînd îl îmbrățișase pe Ministrul Apărării, palma fusese făcută pumn. După ce îl îmbrățișase pe Filitov, era din nou deschisă și privirea ei era îndreptată tot spre garda de corp, cu un zîmbet foarte rusesc, într-adevăr, un zîmbet care se oprea la buze — dar în cadrul următor, era din nou ea însăși, o fluturatică. În momentul acela, căpătă certitudinea.

— Lepădătura! șopti el pentru sine.

De cînd sînt soții Foley aici? Își cercetă memoria obosită, dar nu extrase nimic. *De peste doi ani, cel puțin — și noi n-am știut, n-am bănuit măcar... dacă e numai ea?* Era o idee — dacă ea era spioană și soțul ei nu? Respinse ideea imediat și avu dreptate, dar dintr-un motiv greșit. Puse mîna pe telefon și sună acasă la Vatutin.

– Da, răspunse glasul acestuia la jumătatea apelului.

– Am ceva interesant, spuse simplu ofițerul.

– Trimite-mi o mașină.

Vatutin sosi după douăzeci și cinci de minute, nebărbierit și nervos. Maiorul îi întinse seria de fotografii cruciale.

– N-am bănuit-o niciodată, spuse el, în timp ce colonelul examina imaginile printr-o lupă.

Frumos travesti, observă acru Vatutin.

Dormea doar de o oră cînd sunase telefonul. Încă îi era greu să adoarmă fără să bea cîteva pahare zdravene

înainte de culcare — dar încerca să se deprindă. Colonelul își ridică privirea.

— Nu-mi vine să cred! În fața Ministrului Apărării și sub ochii a patru gardieni de corp! Ce *tupeu* are femeia asta! Cine o supraveghează de obicei?

Maiorul îi întinse dosarul. Vatutin îl răsfoi și găsi hîrtia.

— Băsinosul ăsta! Ăsta n-ar putea urmări un copil pînă la școală fără să fie arestat ca pervers! Poftim! E locotenent de douăzeci și trei de ani!

— Sînt șapte sute de americani la ambasadă, tovarășe colonel, observă maiorul. Avem un număr limitat de ofițeri cu adevărat buni...

— Și toți urmăresc pe cine nu trebuie.

Vatutin se duse la fereastră.

— Acum, gata! Trebuie urmărit și soțul ei! adăugă el.

— Și eu aș recomanda acest lucru, tovarășe colonel. Probabil că amîndoi lucrează pentru CIA.

— Ea i-a transferat ceva.

— Probabil — un mesaj sau poate altceva.

Vatutin se așeză și se frecă la ochi.

— Ai lucrat bine, tovarășe maior.

La granița dintre Pakistan și Afganistan se iviseră deja zorile. Săgetătorul se pregătea să se întoarcă la războiul lui. Oamenii își împachetaseră noile arme, în timp ce căpetenia lor — asta era ceva nou, își spuse Săgetătorul — revedea planurile pentru următoarele săptămîni. Printre lucrurile pe care le primise de la Ortiz era și un set complet de hărți tactice. Erau făcute după fotografii din satelit și erau aduse la zi, pentru a înfățișa punctele tari ale sovieticilor și zonele de patrulare susținută. Acum avea un aparat de radio cu bătaie lungă, de la care putea afla prognozele meteo — inclusiv cele rusești. Călătoria lor urma să înceapă înainte de căderea întunericului.

Privi în jur. Cîțiva din oamenii lui își aduseseră familiile în acest loc sigur. Tabăra refugiaților era aglomerată și zgomotoasă, dar erau mai eficienți aici decît în satele pustii și în orașele bombardate de ruși. Erau și copii, observă Săgetătorul, și copiii sînt fericiți oriunde au

părinți, hrană și prieteni. Băieții se jucau deja cu arme de jucărie — iar cei mai vîrstnici aveau arme adevărate. Acceptă acest adevăr cu o doză de regret care se micșora la fiecare drum. Pierderile mujahedinilor trebuiau înlocuite și cei mai tineri erau și cei mai curajoși. Dacă libertatea reclama moartea lor, ei vor muri pentru o cauză sfîntă, iar Allah îi iubește pe cei care mor pentru El. Lumea este într-adevăr un loc trist, dar cel puțin aici oamenii se distrau și se odihneau. Se uită la unul din pușcașii lui, care-l învăța pe primul lui născut să meargă. Copilașul nu putea singur, dar, la fiecare pas șovăielnic, își ridica privirea spre chipul zîmbitor și cu barbă al unui tată pe care-l văzuse doar de două ori de cînd se născuse. Noua căpetenie a grupului își aminti că la fel făcuse și el cu fiul lui... care acum învăța să meargă pe alte cărări...

Săgetătorul se întoarse la treburile lui. Nu se mai putea ocupa de lansarea rachetelor, dar îl instruise bine pe Abdul. Acum Săgetătorul își va conduce oamenii. Își cîștigase acest drept și, ceea ce era și mai bine, oamenii lui îl socoteau norocos. Va crește moralul grupului. Deși nu citise nici o carte de teorie militară, Săgetătorul simțea că știa destul de bine lecțiile.

Nu fură avertizați în nici un fel. Săgetătorul întoarse brusc capul cînd auzi zgomotul obuzelor de tun, iar apoi zări avioanele fusiforme Fencer la numai o sută de metri înălțime. Nu apucase să pună mîna pe armă, cînd observă bombele căzînd. Siluetele negre se clătinară ușor, apoi aripioarele le stabilizară și coborîră încet, cu botul în jos. Pe urmă se auzi uruitul bombardierelor sovietice Su-24 și el se întoarse să le urmărească, ducînd arma la umăr, dar erau prea rapide. Nu-i mai rămînea altceva de făcut decît să se lipească de pămînt; totul părea să se petreacă foarte încet. Aproape că pluti în aer, de parcă pămîntul nu voia să l primească. Era cu spatele la bombe, dar știa că erau acolo, în cădere. Își ridică iute privirea și văzu oameni alergînd, iar pe pușcașul lui încercînd să-și acopere copilașul cu trupul. Săgetătorul privi din nou în sus și se îngrozi, văzînd o bombă care părea să se îndrepte direct spre el, un cerc negru pe fundalul cerului senin al dimineții.

Nu apucă nici să rostească numele lui Allah cînd bomba trecu pe deasupra capului lui și pămîntul se cutremură.

Era încremenit și asurzit de bubuitură și, cînd se ridică, se clătină pe picioare. I se părea ciudat că vede și simte zgomotul, dar nu-l aude. Din instinct, ridică piedica armei, uitîndu-se după următorul avion. Uite-l! Arma se ridică și trase singură, dar în zadar. Următorul Fencer își lăsă încărcătura la o sută de metri distanță, apoi dispăru cu o coadă de fum negru în urmă. Nu mai apăru nici unul.

Sunetele se întorceau încet și păreau îndepărtate, ca zgomotele dintr-un vis. Dar nu era un vis. Locul în care fusese bărbatul cu copilașul lui era acum o groapă în pămînt. Nu se mai zărea nimic din luptătorul pentru libertate și din fiul lui și nici măcar convingerea lui că acum stăteau în fața Dumnezeului lor nu putea să-i alunge furia care-i clocotea în trup. Își aminti că îi fusese milă de rus și că îi păruse rău că murise. S-a terminat! Nu va mai fi milos cu un necredincios, niciodată. Mîinile i se înălbiră pe armă.

Prea tîrziu, un avion de luptă pakistanez F-16 brăzdă cerul, dar rușii erau deja dincolo de graniță și, un minut mai tîrziu, aparatul F-16 se roti de două ori pe deasupra taberei, iar apoi se întoarse spre bază.

— Ești teafăr?

Era Ortiz. Avea o tăietură pe față și vocea lui se auzea de departe.

Nu primi nici un răspuns de astă dată. Săgetătorul făcu semn cu arma, în timp ce privea cum o văduvă de dată recentă striga după familia ei. Cei doi bărbați căutară împreună răniții care mai puteau fi salvați. Din fericire, personalul medical al taberei era neafectat. Săgetătorul și ofițerul CIA cărară șase oameni la punctul sanitar, unde un medic francez înjura cu fluența unui om obișnuit cu asemenea lucruri, avînd deja mîinile pline de sînge.

La următorul drum îl găsiră pe Abdul. Tînărul era cu mitraliera Stinger ridicată și încărcată. Plîngea, mărturisind că adormise. Săgetătorul îl bătu ușor pe umăr și-i spuse că nu era vina lui. Se presupunea că exista o înțelegere între sovietici și pakistanezi, care interzicea raidurile peste graniță. Așa se întîmpla cu asemenea înțelegeri.

Apăru o echipă de reporteri francezi de televiziune și Ortiz îl duse pe Săgetător într-un loc unde nu puteau fi văzuți.

— Șase, spuse Arcașul.

Nu menționă și victimele dintre noncombatanți.

— Faptul că fac asta e un semn de slăbiciune, prietene, răspunse Ortiz.

— Este o nelegiuire față de Dumnezeu să ataci un loc unde se află femei și copii!

— Ai pierdut din provizii?

Pentru ruși era, desigur, o tabără de partizani, dar Ortiz nu se ostenea să dea glas felului în care vedeau ei lucrurile. Se afla de prea mult timp acolo ca să mai poată fi obiectiv în această privință.

— Doar cîteva arme. Restul a fost scos deja din tabără.

Ortiz nu mai avu ce să spună. Nu mai găsea cuvinte de consolare. Pentru el era un coșmar faptul că operațiunea lui de sprijinire a afganilor avea același efect ca încercările anterioare de a ajuta populația Hmong din Laos. Deși luptaseră vitejește împotriva inamicilor vietnamezi, aceștia fuseseră efectiv exterminați, în ciuda ajutorului primit din Occident. Ofițerul CIA își spuse că situația era diferită acum și, judecînd obiectiv, considera că așa era. Dar atît cît mai avea din suflet îl durea, văzînd cum părăsesc acei oameni tabăra, înarmați pînă-n dinți și numărîndu-i apoi pe cei care se întorceau. Îi ajuta într-adevăr America pe afgani să-și redobîndească țara, sau îi încuraja doar să ucidă cît mai mulți ruși, pînă ce vor fi și ei exterminați?

Care este cea mai corectă politică? se întrebăOrtiz. Recunoscu că nu știa.

Nu știa nici că Săgetătorul luase o decizie politică proprie. Chipul între două vîrste se întoarse spre vest, apoi spre nord și își spuse că voința lui Allah nu mai era restrînsă de granițe, așa cum nu mai era nici voința dușmanilor Lui.

15

Punctul culminant

— Acum este suficient să sară arcul capcanei, îi spuse Vatutin scretarului KGB-ului.

Tonul lui era degajat și fața imperturbabilă cînd arătă spre dovezile întinse pe biroul lui Gherasimov.

— Ai lucrat excelent, tovarășe colonel!

Secretarul KGB-ului își îngădui un zîmbet. Vatutin citi în el mai mult decît satisfacția de a fi rezolvat un caz dificil și delicat.

— Care-i următoarea mișcare?

— Avînd în vedere statutul neobișnuit al subiectului, cred că ar trebui să încercăm să-l compromitem în momentul transferului documentului. Se pare că CIA știe că am distrus rețeaua curierului care făcea legătura între Filitov și ei. Au făcut acest pas neobișnuit, folosind unul din ofițerii proprii pentru a efectua transferul — dar să nu ne amăgim, a fost un gest disperat, în ciuda dibăciei cu care a fost făcut. Aș vrea totodată să-i demasc pe soții Foley. Probabil că sînt mîndri că ne-au păcălit atîta vreme. Prinzîndu-i asupra faptului, le-am da peste bot și ar fi o lovitură psihologică grea pentru CIA, în general.

— Se aprobă. Gherasimov încuviință din cap. Dumneata conduci cazul, tovarășe colonel. Ai răgaz cît dorești.

Amîndoi știau că asta însemna mai puțin de o săptămînă.

— Vă mulțumesc, tovarășe secretar.

Vatutin se întoarse imediat în biroul lui, unde își instrui șefii de secții.

Microfoanele erau foarte sensibile. Asemenea celor mai mulți oameni cînd dorm, Filitov se răsucea și se întorcea mereu în somn, cu excepția cazurilor în care visa, iar casetofoanele care mergeau permanent înregistrau foșnetul așternutului și mormăielile aproape neinteligibile. În cele din urmă, se auzi un sunet nou și cel care avea căștile la urechi le făcu semn tovarășilor lui. Suna ca o pînză umflată de vînt și însemna că subiectul își azvîrlise păturile de pe el.

Apoi se auzi tusea. Bătrînul avea probleme cu plămînii, consemna dosarul lui medical. Era deosebit de sensibil la răceli și infecții respiratorii. Apoi își suflă nasul și KGB-iștii își zîmbiră. Suna ca un țignal de locomotivă.

— L-am prins, spuse operatorul cu camera TV. Se duce la baie.

Următoarea serie de sunete era previzibilă. Două camere de televiziune prindeau în obiectivele lor puternice cele două ferestre ale apartamentului. Reglajele speciale le permiteau să vadă în apartament, în ciuda strălucirii luminii de dimineață.

— Este deajuns să-i faci asta cuiva, observă un tehnician. Dacă ai arăta cuiva o bandă care să ne înfățișeze imediat după ce ne-am sculat, am muri de rușine.

— Nu din asta o să i se tragă lui moartea, observă sec ofițerul cel mai vîrstnic.

Asta era problema în aceste investigații. Începeai să te identifici prea mult cu subiectul și trebuia să-ți reamintești ție însuți periodic cît de odioși sînt trădătorii. *Unde ai greșit?* se întrebă maiorul. *Un om cu asemenea fapte de eroism în război!* Se întreba cum va evolua cazul. Va urma un proces public? Puteau îndrăzni să iasă în public cu un erou de război atît de celebru? Era o problemă politică, își spuse el.

Ușa se deschise și se închise la loc, indicînd că Filitov primise de la un curier al Ministerului Apărării cotidianul *Steaua Roșie*. Auziră bolboroseala filtrului de cafea și se

priviră — trădătorul ăsta nenorocit bea cafea bună în fiecare dimineață!

Acum putea fi văzut șezînd la măsuța din bucătărie și citind ziarul. Observară că își lua notițe pe un carnet și făcea semne chiar pe ziar. După ce pregăti cafeaua, se ridică să-și ia laptele din micul frigider. Îl mirosi înainte de a-și pune în cană, ca să se asigure că nu se stricase. Avea destul unt ca să să-și ungă cu generozitate pîinea neagră, ceea ce constituia, din cîte știau ei, micul lui dejun.

— Mănîncă tot ca un soldat, spuse operatorul.

— A fost un bun soldat odinioară, observă un alt ofițer. Cum de-ai putut face asta, boșorog neghiob?

Își termină curînd micul dejun și îl văzură apoi ducîndu-se la baie, unde se spălă și se bărbieri. Se întoarse să se îmbrace, în văzul lor. Urmăriră pe ecranul video cum scoate o perie și își lustruiește cizmele. Știau că purta întotdeauna cizme, ceea ce era neobișnuit pentru ofițerii din minister. Dar la fel de neobișnuite erau și cele trei stele aurite de pe bluza lui de uniformă. Își verifică ținuta în oglinda de la birou. Bagă hîrtia în servietă și ieși pe ușă. Ultimul zgomot pe care-l auziră fu cheia răsucindu-se în broasca de la ușa apartamentului. Maiorul puse mîna pe telefon.

— Subiectul se deplasează. Nimic neobișnuit în dimineața asta. Echipa de filaj este la post.

Unul din operatori își reglă camera pentru a înregistra ieșirea lui Filitov din clădire. Acesta răspunse salutului militar al șoferului, se urcă în mașină și se așeză pe spate. O dimineață total șterșă, își ziseră toți. Acum își puteau permite să fie răbdători.

Înspre vest, munții erau învăluiți în nori și burnița ușor. Săgetătorul nu plecase încă. Mai erau rugăciuni de rostit, oameni de alinat. Ortiz se dusese la unul din medicii francezi să-i panseze rănile de pe față, iar prietenul lui răsfoia hîrtiile ofițerului CIA.

Se simțea vinovat, dar Săgetătorul își spuse că de fapt căuta rapoartele lui către ofițerul CIA. Săgetătorul știa că

Ortiz avea obiceiul să-și ia note și că avea pasiunea hărților. Harta pe care dorea s-o vadă era la locul ei și de ea erau prinse mai multe diagrame. Le copie de mînă, repede și cu exactitate, apoi puse totul la loc.

— Sînteți foarte sinceri, rîse Bea Taussing.

— Ar fi păcat să stricăm imaginea, răspunse Al, mascînd cu un zîmbet sila față de oaspetele lor.

Nu înțelesese niciodată de ce lui Candi îi plăcea această... ce naiba o fi fost. Gregory simțea că femeia asta îi declanșa un clopoțel în subconștient. Nu conta că ea nu-l plăcea — lui Al puțin îi păsa de asta. Familia și logodnica lui îl iubeau și toți colegii îl respectau. Se mulțumea cu atît. Să-i ia naiba pe cei care considerau că nu se potrivea cu imaginea lor despre un ofițer de armată. Dar Bea avea ceva care...

— Bine, hai să trecem la afaceri, spuse ea amuzată. Cei de la Washington mă întreabă cît de curînd...

— Cineva ar trebui să le spună birocraților de acolo că lucrurile astea nu se fac cît ai bate din palme, bombăni Candi.

— Șase săptămîni cel mult, rînji Ali. Poate mai puțin.

— Cînd? întrebă Candi.

— În curînd. Încă n-am avut ocazia să-l încercăm pe simulator, dar pare a fi bine. Bob a avut ideea. Era și timpul să vină cu idei și a folosit performanțele computerului mai bine chiar decît mine. Nu trebuie să folosim IA atît de mult pe cît credeam.

— Zău?

Folosirea IA — inteligența artificială — era considerată esențială pentru performanțele oglinzii și detectarea țintei.

— Într-adevăr, am studiat problema prea inginerește, încercînd să folosim rațiunea în locul instinctului. Nu trebuie să-i spunem noi computerului cum să gîndească pentru a găsi soluțiile. Putem reduce sarcina comenzii cu douăzeci la sută, introducînd în program opțiuni prestabilite. Pare a fi mai rapid și mai simplu decît să pui computerul să aleagă aproape întotdeauna din tot meniul.

— Dar anomaliile? întrebă Taussing.

— Asta-i singura problemă. Rutina IA a încetinit lucrurile mai mult decît am crezut. Noi încercăm să facem chestia asta atît de flexibilă, încît aproape că n-am mai putut realiza nimic. Performanța prevăzută a laserului este destul de bună, reușind să preia opțiunea de declanșare a focului mai repede decît programul IA, care pierde vremea pentru a stabili dacă trebuie să țintească — de ce să nu riscăm? Dacă nu se potrivește cu planul nostru, oricum îi dăm drumul.

— Specificațiile voastre în privința laserului s-au modificat, observă Bea.

— Despre asta nu pot discuta.

Din nou Bea Taussing reuși să-i întoarcă zîmbetul. *Eu știu ceva ce tu nu știi!* Nu-i așa? Numai cînd se uita la el simțea că i se încrețește pielea pe ea, dar și mai rău era felul în care se uita Candi la el, de parcă ar fi fost cel puțin Paul Newman! Îl iubea pe urîtul ăsta cu fața gălbejită! Bea nici nu știa dacă trebuia să rîdă sau să plîngă.

— Chiar și noi ăștia mai proști trebuie să fim în stare să ne planificăm acțiunile, spuse Bea Taussing.

— Iartă-mă, Bea. Știi care sînt regulile de securitate.

— Începi să te întrebi cum de reușim să mai facem ceva, spuse Candi, clătinînd din cap. Dacă situația se înrăutățește, Al și cu mine n-o să mai putem face conversație între...

Îi zîmbi senzual soțului ei. Al rîse.

— Mă doare capul.

— Bea, îl crezi pe acest tip? întrebă Candi.

Bea se lăsă pe spetează fotoliului.

— Niciodată nu l-am crezut.

— Cînd ai de gînd să-l lași pe dr. Rabb să te scoată în oraș? Știi că îți dă tîrcoale de șase luni.

— Nu accept să-mi dea tîrcoale decît cu mașina. Doamne, ce gînd oribil!

Privirea pe care i-o aruncă lui Candi mască bine sentimentele ei. În același timp, își dădu seama că informațiile

din program pe care le scosese erau acum deficitare. Să-l ia naiba pe țicnitul ăsta care schimbase programul!

— E ceva. Întrebare este, ce anume? Jones își aranjă microfonul. Conn, Sonar, aveam un contract relevant zero-nouă-opt. Desemnează acest contact Sierra-Patru.

— Sigur e un contact? întrebă tînărul subofițer.

— Vezi asta?

Jones își plimbă degetul peste ecran. „Afișajul în cascadă" era împînzit cu zgomot ambiental.

— Nu uita că tu cauți date neaccidentale. Această linie nu este accidentală.

Introduse în calculator comanda de schimbare a afișajului. Calculatorul începu să proceseze o serie de benzi de frecvență discrete. După un minut, imaginea era clară. Cel puțin așa credea domnul Jones, observă tînărul de la sonor. Fasciculul de lumină de pe ecran avea o formă neregulată, bombîndu-se în afară și îngustîndu-se în jos, acoperind circa cinci grade din relevment. „Raportorul tehnic" mai privi ecranul cîteva secunde, apoi vorbi din nou.

— Conn, Sonar, identific ținta Sierra-Patru drept fregată clasa Krivak, relevment zero-nouă-șase. Pare să navigheze cu circa cincisprezece noduri.

Jones se întoarse spre tînăr. Își aminti prima lui cursă lungă. Puștiul ăsta de nouăsprezece ani nu știa încă să distingă o geamandură.

— Vezi asta? E semnul de înaltă frecvență de la turbomotoarele lui, asta le trădează întotdeauna și se aude de departe de obicei, deoarece Krivak nu are o bună izolare fonică.

Mancuso intră în compartiment. *Dallas* era o „primă versiune" 688 și nu avea acces direct din sala de control la sonar, cum aveau cele mai recente. Trebuia să mergi înainte și să ocolești o gaură din punte care ducea dedesubt. Probabil că după revizie se va schimba sistemul. Comandantul făcu semn spre ecran cu ceașca de cafea.

— Unde e Krivak?

— Chiar aici, relevmentul e constant deocamdată. Avem apă bună în jur. Probabil că e destul de departe.

Căpitanul zîmbi. Jones încerca întotdeauna să ghicească distanța. Drăcia era că în cei doi ani de cînd Mancuso îl avea la bord ca membru al echipajului, de cele mai multe ori o nimerise. La pupa, în sala de control, echipa de specialiști calcula poziția țintei față de traiectoria cunoscută a lui *Dallas,* pentru a determina distanța și cursul fregatei sovietice.

La suprafață nu era multă activitate. Celelate trei contacte calculate prin sonar erau toate vase comerciale. Deși în ziua aceea vremea era suportabilă, Marea Baltică — un lac mai mare în concepția lui Mancuso — era rareori un loc plăcut pe timp de iarnă. Rapoartele agențiilor secrete consemnau că majoritatea navelor adverse acostau pentru reparații. Asta era o veste bună. Dacă ar fi fost foarte frig, totul ar fi înghețat și misiunea lor ar fi fost împiedicată, își zise comandantul.

Singurul lor vizitator pînă în acel moment, Clark, știa în ce consta misiunea.

— Domnule comandant, avem poziția pentru Sierra-Patru, anunță din control un locotenent.

Jones împături o foaie de hîrtie și i-o dădu lui Mancuso.

— Aștept.

— Distanța trezeci și șase de mii, cursul aproximativ doi-nouă-zero.

Mancuso despături foaia și izbucni în rîs.

— Jones, ești un vrăjitor, fir-ai să fii!

I-o dădu înapoi, apoi se duse la pupa, pentru a schimba cursul submarinului, ca să ocolească nava Krivak.

Omul de la sonar, care era lîngă Jones, înșfăcă hîrtia și o citi cu glas tare.

— De unde ați știut? Dumneavoastră nu trebuie să știți asemenea lucruri.

— Experiența, băiete, răspunse Jones cu un minunat accent W.C. Fields.

Observă că submarinul își schimba cursul. Mancuso nu mai era ca altădată. Pe vremuri, căpitanul s-ar fi apropiat ca să fotografieze prin periscop, ar fi pregătit cîteva

torpile și în general ar fi tratat nava sovieticilor ca pe o adevărată țintă, într-un război adevărat. De data asta lăsau cale liberă fregatei rusești, ștergînd-o repede. Jones nu credea că Mancuso se schimbase chiar atît de mult și începu să se întrebe ce naiba era cu misiunea asta.

Nu prea-l văzuse pe domnul Clark. Acesta stătea foarte mult timp la pupa în sala motoarelor, unde se afla creierul electronic al navei — un fel de roată înghesuită între două mașinării. Echipajul cîrtea deja, fiindcă vorbea prea puțin. Doar zîmbea, dădea din cap și își vedea de treburile lui. Unul din șefi observă tatuajul de pe brațul lui Clark și șușoti ceva despre semnificația focii roșii, și anume că era semnul organizației SEAL. *Dallas* nu avusese niciodată la bord vreun membru al ei, deși se întîmplase pe alte nave și diverse povești, rostite încet și întrerupte doar de cîte un „nu, zău?", circulaseră printre echipajele submarinelor, dar nicăieri altundeva. Orice echipaj de submarin știa să păstreze un secret, era calitatea lor esențială.

Jones se ridică și se duse spre pupa. Socoti că dăduse destule lecții pentru o zi și statutul lui de consilier tehnic civil îi permitea să umble în voie pe navă. Observă că *Dallas* nu se grăbea, îndreptîndu-se spre est cu nouă noduri. Se uită pe hartă și își dădu seama unde se aflau, iar felul în care navigatorul bătea cu creionul pe ea îi spunea ce distanță vor parcurge. Jones începu să se gîndească serios, în timp ce cobora să-și ia o Coca-Cola. Pînă la urmă, îl aștepta din nou o misiune tensionată.

— Da, domnule președinte.

Judecătorul Moore răspunse la telefon, cu o privire la fel de tensionată. *O fi luat o decizie?*

— Chestiunea despre care am vorbit zilele astea...

— Da, domnule.

Moore privi telefonul. În afară de receptorul pe care-l ținea în mînă, sistemul de telefon „sigur" era un cub de un metru, ascuns inteligent în biroul lui. El prelua cuvintele, le transforma în impulsuri electronice, le amesteca pînă nu mai puteau fi recunoscute și le transmitea unei alte cutii similare, care le aduna din nou. Un efect interesant

al acestei procesări îl constituia claritatea convorbirilor, întrucît sistemul de codificare elimina orice zgomot accidental de pe linie.

— Poți să-i dai drumul. Nu putem să-l abandonăm, m-am hotărît aseară.

Era, probabil, primul telefon pe care-l dădea în dimineața aceea și Moore simți conținutul lui emoțional. Se întrebă dacă viața acelui agent fără chip îi stricase somnul președintelui. Probabil. Era acest gen de om. Moore știa că era și genul care respecta deciziile pe care le lua. Pelt va încerca să-l convingă să se răzgîndească, dar președintele își exprimase opțiunea la ora opt dimineața și va trebui s-o respecte.

— Vă mulțumesc, domnule președinte. Voi pune lucrurile în mișcare.

După două minute, Moore îl primea pe Bob Ritter în biroul lui.

— Soluția la cazul CARDINAL este „start"!

— Mă bucur că am votat în favoarea lui, spuse Ritter, frecîndu-și palmele. Peste șapte zile începînd de azi, îl vom pune la adăpost. Doamne, va dura ani de zile să ne raporteze tot ce știe!

Urmară cîteva clipe de tăcere gravă.

— Păcat că pierdem serviciile lui, dar îi eram îndatorați. Și pe lîngă asta, Mary Pat a recrutat pentru noi doi tipi buni. A făcut transferul de film ieri seară. N-am detalii, dar am înțeles că a fost pe muchie de cuțit.

— Ea a fost întotdeauna cam...

— Cam prea mult, Arthur, dar toți ofițerii superiori au ceva de cowboy în ei.

Cei doi texani schimbară o privire.

— Chiar și cei din New York.

— Ce echipă! Cu asemenea gene, te întrebi ce va ieși din copiii lor, observă Moore chicotind. Bob, ți-ai împlinit dorința. Treci la treabă.

— Da, să trăiți.

Ritter plecă să-și transmită mesajul, apoi îl informă pe amiralul Greer.

Telexul ajunse la Moscova prin satelit abia după cincisprezece minute: APROBATĂ CĂLĂTORIA. PĂSTRAȚI TOATE CHITANȚELE PENTRU DECONTAREA OBIȘNUITĂ.

Ed Foley își luă în birou mesajul decriptat. *Deci ,birocrații care s-au ocupat de acest caz au prins curaj pînă la urmă*, își zise el. *Slavă Domnului!*

Încă un transfer și gata! Vom transmite mesajul în același timp și Misa va lua avionul de Leningrad, apoi totul va merge conform planului.

Era un lucru bun faptul că, o dată pe an cel puțin, CARDINALUL exersa rutina de evadare. Vechea lui unitate de tancuri aparținea acum secției militare a Leningradului și rușii înțelegeau asemenea nostalgii. Totodată, Misa se îngrijise de-a lungul anilor ca regimentul lui să obțină primul echipamente noi și să fie instruit după ultimele metode. După moartea lui, urma să se numească Detașamentul Filitov — sau cel puțin asta era intenția armatei sovietice. Păcat, își zise Foley, că va trebui să se răzgîndească. Pe de altă parte, poate că CIA îi va ridica un monument...

Dar mai era de făcut un transfer și nu va fi deloc ușor. Ușurel, își spuse el. Mai întîi, va trebui să-l anunțăm.

După o jumătate de oră, un membru foarte șters al ambasadei părăsi clădirea. La o anumită oră, urma să stea într-un anumit loc. „Semnalul" urma să fie preluat de altă persoană care era puțin probabil să fie urmărită de cei de la „a Doua". Această persoană va avea alceva de făcut. Nu știa motivul, știa doar unde și cum să facă semnul. Persoana era dezamăgită. Își închipuise că activitatea unui spion este palpitantă.

— Uite-l pe prietenul nostru.

Vatutin era în mașină, dorind să vadă cu ochii lui că treaba mergea bine. Filitov se urcă în mașină și șoferul lui porni. Mașina lui Vatutin o urmări o jumătate de kilometru, apoi coti, lăsînd o altă mașină să continue urmărirea, și merse mai departe pe o stradă paralelă.

Vatutin urmărise evoluția evenimentelor prin radio. Rapoartele erau vioaie și seci, în timp ce cele șase mașini intrau și ieșeau din traseu, menținîndu-se în general una înaintea țintei și una în spatele ei. Mașina lui Filitov se opri la o alimentară specială pentru oficialii Ministerului Apărării. Vatutin avea un om înăuntru — se știa că Filitov trecea pe acolo de două, trei ori pe săptămînă — ca să vadă ce cumpără și cu cine stă de vorbă.

Din cîte observa, lucrurile mergeau perfect, ceea ce nu era surprinzător, de vreme ce le explicase tuturor celor implicați în acest caz că însuși secretarul KGB-ului se interesa de el. Șoferul lui Vatutin o luă înaintea pradei lor, depunîndu-l pe colonel vizavi de blocul în care locuia Filitov. Vatutin intră și urcă în apartamentul pe care-l preluaseră.

— Bine cronometrat, spuse ofițerul vîrstnic cînd Vatutin intră pe ușă.

Omul de la „a Doua" privi discret pe fereastră și văzu mașina lui Filitov oprindu-se. Mașina plecă mai departe, în timp ce colonelul de armată intră în clădire.

— Subiectul a intrat în clădire, anunță un specialist în comunicații.

Înăuntru, o femeie cu o plasă plină cu mere se urcă în lift cu Filitov. La etajul acestuia, doi tineri, aproape adolescenți, trecură prin fața liftului cînd el ieși, continuîndu-și drumul pe coridor și mărturisindu-și dragostea nestrămutată în șoapte cam sonore. Microfoanele prinseră sfîrșitul lor cînd Filitov deschise ușa.

— L-am prins, spuse operatorul.

— Să stăm mai departe de fereastră, spuse în mod inutil Vatutin.

Oamenii dotați cu binocluri stăteau departe de ea și, atîta timp cît luminile din apartament erau stinse — becurile fuseseră scoase — nimeni nu-și putea da seama că era cineva acolo.

Un lucru le plăcea la omul ăsta: aversiunea lui față de obloanele trase. Îl urmăriră pînă în dormitor, unde văzură cum se schimbă în haine de casă și papuci. Îl văzură cum desface o sticlă de jumătate de litru de vodcă. Se așeză, privind pe fereastră.

— Un bătrîn singur, observă un ofițer. Ăsta să fie motivul?

— Vom afla pînă la urmă.

De ce oare ne trădează Statul? îl întrebă Misa pe caporalul Romanov două ore mai tîrziu.

Pentru că sîntem soldați, probabil.

Misa observă că Romanov ocolea întrebarea și problema esențială. Înțelegea ce voia să întrebe căpitanul lui?

Dar dacă noi trădăm Statul...

Atunci murim, tovarășe căpitan. E foarte simplu. Ne atragem ura și disprețul țăranilor și muncitorilor și murim.

Romanov se uită peste timp în ochii ofițerului. Caporalul avea acum și el de pus o întrebare. Nu îndrăznea să-i dea glas, dar ochii lui păreau să spună: *Ce-ai făcut, scumpul meu căpitan?*

Peste drum, omul care înregistra auzi hohote de plîns și se întrebă care o fi cauza lor.

— Ce faci, iubito? întrebă Ed Foley și microfoanele auziră.

— Încep să fac listele pentru plecare. Sînt atîtea lucruri pe care nu trebuie să le uit, e mai bine să încep de acum.

Foley se aplecă peste umărul ei. Avea un carnet și un creion, dar scria pe o foaie de plastic cu un pix special. Pe multe frigidere era agățat acest tip de material, care permitea să se șteargă scrisul cu o cîrpă umedă.

O s-o fac, scrisese ea. AM UN ALIBI PERFECT. Mary Pat zîmbi și ridică o fotografie cu echipa de hochei a lui Eddie. Era semnată de toți jucătorii și sus Eddie scrisese în rusă, ajutat de mama lui: „Celui care ne poartă noroc, mulțumiri, Eddie Foley."

Soțul ei se încruntă. Era tipic pentru soția lui să folosească o abordare îndrăzneață și știa că își acoperise cu dibăcie urmele. Dar... clătină din cap. Dar ce? Singurul om din rețeaua CARDINAL care îl putea identifica nu-i văzuse niciodată fața. Lui Ed îi lipsea poate acel *panache*

al ei, dar era mai circumspect. Simțea că era mai pricpeut decît soția lui în contrasupraveghere. Recunoștea pasiunea cu care Mary Pat își făcea meseria și talentul ei actoricesc, dar — ei, fir-ar să fie, uneori era prea îndrăzneață. *Foarte bine, dar de ce nu-i spui?* se întrebă el.

Știa ce s-ar întîmpla — s-ar repezi la el. Nu mai aveau timp să stabilească o nouă serie de contacte. Știau amîndoi că ea avea o acoperire solidă, că deocamdată nu trezise nici cea mai mică bănuială.

Dar... Ei, drăcie, toată afacerea asta era o serie nesfîrșită de DAR-uri nenorocite!

BINE, DAR PĂZEȘTE-ȚI FUNDULEȚUL ĂLA DULCE!!! scrise el pe foaia de plastic.

Ochii ei scînteiară cînd șterse cuvintele. Apoi își scrise și ea mesajul.

HAI SĂ AJUTĂM MICROFOANELE SĂ LI SE SCOALE!

Ed simți că se sufocă, abținîndu-se să rîdă. Oricînd înainte de o misiune, își zise el. Nu avea nimic împotrivă, dar i se părea cam ciudat.

După zece minute, într-o încăpere de la parterul blocului, doi tehnicieni ruși care urmăreau înregistrarea ascultară captivați sunetele produse în dormitorul soților Foley.

Mary Pat Foley se trezi ca de obicei la șase și un sfert. Afară era încă întuneric și ea se întrebă cît de mult influențaseră iernile rusești, geroase și întunecate, caracterul bunicului ei... și în ce măsură îl influențaseră pe al ei. Asemenea celor mai mulți americani cu misiuni la Moscova, ura cu înverșunare ideea că în pereții ei erau ascunse dispozitive de ascultare. Uneori, avea o plăcere perversă de a le pune în încurcătură, așa cum făcuse în seara precedentă, dar pe urmă se gîndea că sovieticii se instalaseră, probabil, și în baie. Erau în stare, își zise ea, privindu-se în oglindă. Primul lucru pe care-l făcea dimineața era să-și ia temperatura. Amîndoi mai doreau un copil și se străduiau de cîteva luni — ceea ce era mult mai distractiv decît să se uite la programele TV rusești. Din punct de vedere profesional, sarcina ar fi, desigur, o

acoperire minunată. După trei minute, își notă temperatura pe un cartonaș pe care-l ținea în dulăpiorul cu medicamente. *Încă nu, probabil,* își zise ea. *Poate peste câteva zile.* Aruncă la coș resturile trusei pentru testarea precoce a sarcinii.

Apoi trebui să-i scoale pe copii. Începu să pregătească micul dejun și îi zgîlțîi pe toți ca să se trezească. Locuind într-un apartament cu o singură baie, programarea trebuia făcută foarte strict. Ca de obicei, Ed bombăni, iar copiii începură să scîncească și să geamă.

Doamne, ce bine va fi acasă! își spuse ea. Deși o pasiona teribil să lucreze chiar în gura lupului, pentru copii nu era prea amuzant să locuiască aici. Lui Eddie îi plăcea să joace hochei, dar simțea lipsa unei copilării normale în acest loc rece și sterp. Situația se va schimba în curînd. Se vor urca toți într-un avion Pan Am și vor zbura spre casă, lăsînd în urmă Moscova — dacă nu pentru totdeauna, măcar pentru cinci ani. Să trăiești în Virginia, la țărmul oceanului! Să navighezi în Golful Chesapeake! *Și ce ierni blînde! Aici trebuie să-ți înfofolești copiii ca pe niște eschimoși de la Polul Nord!* se gîndi ea. *Niciodată nu mi-a plăcut frigul.*

Puse pe masă micul dejun, exact în clipa cînd Ed eliberă baia, permițîndu-i să se spele și să se îmbrace. Conform obiceiului, el reușea să mănînce și să se îmbrace, în timp ce soția lui îi pregătea pe copii.

Auzi din baie televizorul și rîse spre imaginea ei din oglindă. Lui Eddie îi plăcea să vadă emisiunea cu gimnastica de dimineață — femeia care făcea exercițiile arăta ca un hamal portuar și el îi spunea femeia-bărbat! Fiul ei tînjea după serialul *Transformatorii* — „e mai grozav decît ceea ce vedeți" — își amintea și acum melodia cu care începea. Lui Eddie îi vor lipsi cîțiva prieteni ruși, își spuse ea, dar copilul era american și nimic nu-i putea schimba apartenența. La șapte și un sfert toți erau îmbrăcați și gata de plecare. Mary Pat luă sub braț un pachet învelit în hîrtie.

— E zi de curățenie, nu? își întrebă Ed soția.

— Mă întorc la timp ca să-i dau drumul femeii, îl asigură Mary Pat.

— E-n regulă.

Ed deschise ușa și conduse procesiunea la lift. Ca de obicei, familia lui era prima care ieșea dimineața. Eddie alergă să apese pe butonul liftului. Acesta sosi cînd restul familiei ajunse la ușa lui. Eddie sări în el, profitînd de rezistența cablurilor de la lifturile sovietice. Mama lui avea întotdeauna senzația că drăcia aia de lift o să se prăbușească, dar fiul ei se amuza cînd cușca mai cădea cîțiva centimetri. În această dimineață, Ed trecu la volan. După trei minute, urcau în mașină. Ieșind de pe alee, copiii îi făcură semn cu mîna milițianului care era de fapt KGB-ist, iar acesta le răspunse zîmbind. De îndată ce mașina ieși pe carosabil, ridică telefonul din ghereta lui.

Ed se uita în oglinda retrovizoare, iar soția lui își reglase deja oglinda laterală ca să vadă în spate. Copiii se certau în spate, dar părinții nu-i băgau în seamă.

— Pare o zi frumoasă, spuse el încet. *Nu sîntem urmăriți.*

— Îhî. *Ai dreptate.*

Erau foarte atenți la vorbele lor în prezența copiilor. Eddie putea repeta orice spuneau ei cu aceeași ușurință cu care rostea cuvintele de la începutul serialului de desene animate *Transformatorii*. Și mai exista întotdeauna pericolul microfoanelor în mașină.

Ed opri întîi la școală, unde soția lui intră cu copiii. Eddie și Katie păreau niște ursuleți de pluș cu hăinuțele lor groase. Soția lui se întoarse cu o figură posomorîtă.

— Nikki Wagner a anunțat că e bolnavă. M-au rugat s-o suplinesc după-amiază, îi spuse ea, urcîndu-se în mașină.

Soțul ei mormăi. De fapt, era perfect. Băgă în viteză Volkswagenul și intră pe Leninski Prospekt. *E timpul să ne jucăm.*

Acum se uitară cu toată seriozitatea în oglinzi.

Vatutin spera că nu se gîndiseră niciodată la așa ceva. Străzile Moscovei erau întotdeauna înțesate de basculante care goneau de la un șantier la altul. Cabinele înalte ale acestor vehicule ofereau o vizibilitate excelentă și meandrele vehiculelor asemănătoare între ele băteau mai puțin la ochi decît cele ale limuzinelor. În ziua aceea avea

pe traseu nouă bucăți și ofițerii care le conduceau comunicau între ei prin radiouri militare codificate.

Colonelul Vatutin personal era în apartamentul învecinat cu apartamentul lui Filitov. Familia care locuia acolo se mutase cu două zile în urmă la Hotelul Moscova. Văzuse benzile video care-l arătau pe subiectul lui bînd pînă nu mai știuse de el și folosise acest prilej pentru a mai introduce doi ofițeri de la „a Doua". Aceștia își instalaseră microfoanele în peretele care despărțea cele două apartamente și ascultau cu atenție cum colonelul umbla împleticindu-se, făcîndu-și tabieturile matinale. Instinctul îi spunea că aceasta era ziua cea mare.

Din cauza băuturii, își spuse el sorbind din ceai. Făcu o grimasă, amuzat. Poate că numai un bețiv îi poate înțelege pe bețivi. Era sigur că Filitov băuse fiindcă îl apăsa ceva și își mai aminti că, atunci cînd îl văzuse pe colonel cu îngrijitorul trădător de la baia de aburi, venise mahmur în sala de aburi — exact ca mine. Se potrivea, conchise el. Filitov era un erou care ajunsese rău — dar rămînea un erou. Probabil că nu-i era ușor să comită un act de trădare și avea nevoie să-și adoarmă conștiința frămîntată cu băutură. Lui Vatutin îi plăcea să știe că oamenii au asemenea sentimente, că trădarea era în continuare o faptă greu de comis.

— Se îndreaptă în această direcție, raportă un om de la comunicații prin radio.

— Chiar aici, le spuse Vatutin subordonaților lui. Se va petrece la o sută de metri de locul unde ne aflăm.

Mary Pat recapitulă ce avea de făcut. În timp ce va înmîna fotografia învelită în hîrtie, va recupera filmul pe care-l va strecura în mănușă. Apoi, semnalul. Își va freca fruntea cu mîna înmănușată, ca și cum și-ar fi șters transpirația, apoi se va scărpina pe sprînceană. Acesta era semnalul de pericol — evadare. Speră că el va băga de seamă. Deși ea nu mai dăduse niciodată semnalul, Ed oferise odată o evadare și fusese respinsă. Ea înțelegea asta mai bine decît soțul ei — la urma urmelor, lucra la CIA mai mult din pasiune decît din rațiune — dar nu trebuia

exagerat. Omul ăsta trimitea deja informații în Occident cînd ea învăța să se joace cu păpușile.

Apăru clădirea. Ed se apropie de bordură, zgîlțîind mașina peste hîrtoape, în timp ce ea ținea strîns pachetul. Cînd Mary apucă mînerul portierei, soțul ei o bătu încet pe picior. *Succes, puștoaico.*

— Foleeva a coborît din mașină și se îndreaptă spre intrarea laterală, scrîșni radioul.

Vatutin zîmbi cînd auzi rusificarea acelui nume străin. Se gîndi să-și vîre în centură pistolul de serviciu, apoi se răzgîndi. Mai bine să aibă mîinile libere și, pe lîngă asta, o armă se poate descărca accidental. Nu era momentul potrivit pentru accidente.

— Ai vreo idee? întrebă el.

— Dacă aș fi în locul ei, aș încerca un transfer prin contact direct, spuse unul din oamenii lui.

Vatutin încuviință din cap. Îl îngrijora faptul că nu reușiseră să instaleze camere de supraveghere și pe coridor, dar tehnicienii se opuseseră. Cei mai pricepuți fuseseră cei mai înverșunați. Nu puteau risca să-i alerteze și era sigur că americanii erau deja puși în gardă. Suficient ca să-și ucidă unul din agenți în acel depou de locomotive.

Din fericire, majoritatea apartamentelor moscovite aveau acum vizoare. Vatutin se pomeni că se bucură de sporirea numărului de spargeri, pentru că tehnicienii lui reușiseră să înlocuiască lentila obișnuită cu una care-i permitea să vadă aproape tot coridorul. Se instală chiar el la vizor.

Trebuia să punem microfoane și pe casa scării, își spuse el. *Să nu uit să recomand asta data viitoare. Nu toți spionii inamici folosesc lifturile.*

Mary Pat nu era la fel de sportivă ca soțul ei. Se opri pe palier, privind în susul și în josul casei scării și, neauzind nici un sunet, bătăile inimii i se încetiniră puțin. Se uită la ceasul electronic. Era momentul.

Deschise ușa dinspre scara de incendiu și porni drept pe mijlocul coridorului.

Misa, sper că n-ai uitat să-ți pui ceasul aseară.

E ultima dată, tovarășe colonel. Te rog să accepți de data asta semnalul de evadare, pentru numele lui Dumnezeu, și poate că raportul îl vei da de la Fermă, iar fiul meu va putea cunoaște un adevărat erou rus...

Doamne, cum aș dori să mă vadă bunicul acum...

Nu mai fusese acolo niciodată, nu mai făcuse nici un transfer în această clădire. Dar o știa pe dinafară, după ce studiase timp de douăzeci de minute diagrama. Ușa CARDINALULUI era... aceea!

E momentul! Inima ei se opri o clipă cînd zări ușa deschizîndu-se la cîțiva metri distanță.

Ce profesionist! Dar ceea ce urmă fu lovitura unui pumnal de gheață.

Ochii lui Vatutin se făcură mari de groază, auzind zgomotul. Zăvorul de la ușa apartamentului fusese montat, tipic pentru meseriașii ruși, la vreo jumătate de milimetru de lăcașul său. În clipa cînd îl trase ușor ca să se pregătească să țîșnească din încăpere, produse un păcănit.

Mary Pat Foley aproape că nu-și schimbă pasul. Instruirea pe care o primise o ajută să-și miște corpul, de parcă ar fi fost programat de un computer. Pe ușă era un vizor care ducea de la întuneric la lumină.

Cineva era acolo.

Acel cineva se mișcase adineauri.

Același cineva trăsese zăvorul.

Făcu un pas spre dreapta și își frecă dosul palmei înmănușate de frunte. Nu se prefăcea că se șterge de transpirație.

Misa văzu semnalul și încremeni, cu o privire intrigată care se prefăcu într-o privire amuzată, cînd auzi ușa deschizîndu-se brusc. Înțelese într-o clipă că bărbatul care ieșise nu era vecinul lui.

— Ești arestat! strigă Vatutin.

Apoi văzu că americanca și rusul erau la un metru distanță și mîinile lor erau pe lîngă corp. Cei doi ofițeri de la a „Doua" nu puteau din fericire să-i vadă expresia feței.

— Poftim? spuse femeia într-o rusă excelentă.

— *Ce?* bubui glasul lui Filitov, cu furia caracteristică unui militar profesionist mahmur.

— Dumneata — arătă Vatutin spre doamna Foley — la zid!

— Sînt cetățean american, nu puteți să...

— Ești spioană americană, spuse un căpitan, împingînd-o spre zid.

— Ce?!

În vocea ei se citea spaimă și nicidecum profesionalism, își zise căpitanul, dar apoi mintea aproape că i se blocă auzindu-i vorbele.

— Ce tot îndrugați? Ce-nseamnă asta? Cine sînteți? Apoi începu să țipe: *Poliția! Chemați poliția! Sînt atacată! Ajutor! Vă rog, ajutor!*

Vatutin n-o băgă în seamă. Îl apucase deja pe Filitov de mînă și, în timp ce un alt ofițer îl lipea de zid pe colonel, el luă caseta de film. Preț de o fracțiune de secundă, care păru că durează ore întregi, îi trecu prin cap groaznicul gînd că ratase totul, că ea nu făcea parte de fapt din CIA. Cu filmul în mînă, își înghiți nodul din gît și îl privi pe Filitov în ochi.

— Ești arestat pentru trădare, tovarășe colonel. Spre sfîrșitul propoziției, vocea lui șuieră. Luați-l.

Se întoarse s-o privească pe femeie. Ochii ei se măriseră se spaimă și indignare. Patru locatari scoseseră capetele pe ușă și se uitau pe coridor.

— Sînt colonelul Vatutin de la Comitetul Securității Statului. Am efectuat o arestare. Închideți ușile și vedeți-vă de treabă.

Observă că se supuseră ordinului în mai puțin de cinci secunde. Rusia era tot Rusia.

— Bună dimineața, doamnă Foley, spuse el, văzînd-o cum se străduiește să-și vină în fire.

— Cine sînteți și ce înseamnă toate astea?

— Uniunea Sovietică nu privește cu ochi buni pe oaspeții săi care fură secrete de stat. Probabil că v-au spus acest lucru la Washington — scuzați-mă, la Langley.

Vocea îi tremură cînd vorbi:

— Soțul meu este membru acreditat al misiunii diplomatice a Statelor Unite în țara dumneavoastră. Doresc să iau legătura cu ambasada mea imediat. Nu știu ce aiureli spuneți, dar știu că, în cazul în care, din cauza dumneavoastră, soția însărcinată a unui diplomat va pierde copilul, vă veți pomeni cu un incident diplomatic care va intra în știrile telejurnalelor! Nu am vorbit cu acest om, nu l-am atins — și dumneata știi asta, domnule. La Washington m-au avertizat într-adevăr asupra unui lucru: că sînteți niște clovni care îi zăpăcesc pe americani cu jocurile lor stupide de-a spionii.

Vatutin suportă acest discurs imperturbabil, deși cuvîntul „însărcinată" îi atrase atenția. Știa din rapoartele femeii care le făcea curat în apartment că Foleeva își făcea teste de sarcină de două ori pe săptămînă. Și dacă așa era — va izbucni un scandal mai mare decît își dorea. Balaurul politic ridică din nou capul. Președintele Cherasimov va trebui să hotărască.

— Mă așteaptă soțul meu.

— Îi voi spune că sînteți reținută. Vi se vor pune cîteva întrebări. Nu veți fi maltratată.

Mary Pat știa deja asta. Groaza ei față de cele întîmplate era domolită de mîndria ei. Se comportase demn și știa asta. Făcînd parte din corpul diplomatic, era teoretic în siguranță. S-ar putea s-o rețină o zi, chiar două, dar, dacă va fi serios maltratată, șase ruși vor fi expediați în consecință de la Washington înapoi acasă. Și în plus, nu era de fapt însărcinată.

Toate astea nu erau esențiale. Nu vărsă nici o lacrimă, nu manifestă alte sentimente decît cele ce se așteptau din partea ei, cele pe care fusese instruită să le manifeste. Nu conta decît că fusese demascat cel mai important agent al ei și, o dată cu el, informații de cea mai mare importanță. Îi venea să plîngă, avea nevoie să plîngă, dar n-o să le dea nemernicilor această satisfacție. O să plîngă în avionul care o va duce acasă.

16

Evaluarea pagubelor

— Ne spune multe despre acest om faptul că primul lucru pe care l-a făcut a fost să se ducă la ambasadă și să trimită telexul, rosti în sfîrșit Ritter. Ambasadorul a înmînat nota de protest ministrului lor de externe înainte ca ei să facă public arestul „pentru comportare incompatibilă cu statutul diplomatic".

— Halal consolare! observă posomorît Greer.

— Ar trebui s-o aducem înapoi în cel mult o zi, continuă Ritter. Vor ieși din țară cu primul zbor Pan Am.

Ryan se foi în scaun. *Ce facem cu CARDINALUL?* se întrebă el. *Doamne! Mi-au spus de acest superagent și după o săptămînă... În mod sigur, acolo nu au o Curte Supremă care să se opună pedepsei capitale.*

— Avem vreo șansă să le dăm un om în locul lui?

— Glumești, băiete.

Ritter se ridică și se duse la fereastră. La ora trei noaptea, parcarea era aproape pustie, cu excepția cîtorva mașini rămase între troienele de zăpadă adunată cu plugul.

— Nici măcar nu deținem o persoană atît de importantă, încît să negociem o reducere a pedepsei. Nu-i vor da drumul nici morți, nici măcar în schimbul unui șef de agenție, pe care oricum nu-l avem.

— Deci, e mort și o dată cu el se duc și informațiile.

— Asta spune omul, încuviință judecătorul Moore.

— Aliații nu ne pot ajuta? întrebă Ryan. Poate că are Sir Basil vreun as în mînecă.

— Ryan, nu-l putem salva pe omul ăsta.

Ritter se întoarse ca să-și descarce supărarea pe prima victimă care se va ivi.

— E mort — desigur, mai respiră încă, dar e totuși mort. După o lună, două, trei, din acest moment, se va face anunțul și noi îl vom confirma prin alte paragrafe de lege, apoi vom destupa o sticlă și vom bea cîteva pahare în memoria lui.

— Și ca *Dallas* cum rămîne? întrebă Greer.

— Poftim? se întoarse Ryan.

— Nu vă privește, spue Ritter, bucuros că apăruse o victimă. Predați-l înapoi Marinei de război.

— E-n regulă, încuviință Greer. Vor fi consecințe grave.

Judecătorul Moore îl țintui cu privirea. Acum va trebui să se ducă la președinte.

— Ce spui, Ryan?

— Consecințe asupra convorbirilor despre controlul armamentelor? Jack ridică din umeri. Depinde cum abordează problema. Au o gamă largă de opțiuni și cel care îți va spune că știe pe care o vor alege este un mincinos.

— Nimic nu cîntărește mai greu ca opinia unui expert, remarcă Ritter.

— Sir Basil crede că Gherasimov aspiră la postul suprem. Ar putea folosi asta în acest scop, spuse Ryan sec, dar eu cred că Narmonov se bucură de multă autoritate politică acum, cînd are un al patrulea om în Biroul Politic. De aceea își poate permite să susțină tratatul și să arate Partidului cît de puternic este militînd pentru pace, sau, dacă intuiește existența unei vulnerabilități politice mai mari decît văd eu, își poate consolida influența asupra Partidului condamnîndu-ne drept dușmani incorigibili al socialismului. Dacă există vreo metodă prin care să se stabilească precis care va fi opțiunea lor, eu n-am găsit-o încă.

— Pune-ți mintea la contribuție, porunci judecătorul Moore. Președintele va dori să aibă date concrete înainte ca Ernie Allen să pună proiectul pe masa tratativelor.

— Am înțeles, să trăiți. Jack se ridică. Domnule judecător, ne putem aștepta ca sovieticii să facă publică arestarea CARDINALULUI?

— Asta e întrebarea, spuse Ritter.

Ryan se îndreptă spre ușă, dar se opri din nou.

— Ia stai puțin...

— Ce este? întrebă Ritter.

— Ai spus că ambasadorul a predat protestul înainte ca ministrul lor de externe să spună ceva, da?

— Exact. Foley a acționat foarte repede, ca să-i dea gata.

— Cu tot respectul pentru domnul Foley, nimeni nu poate fi atît de rapid, spuse Ryan. Probabil că ei aveau comunicatul de presă gata tipărit înainte de a efectua arestarea.

— Și...? întrebă amiralul Greer.

Jack se întoarse spre ceilalți trei.

— Ministrul este omul lui Narmonov, nu-i așa? La fel și Iazov de la apărare. Ei n-au știut, spuse Ryan. Au fost la fel de surprinși ca și noi.

— Imposibil, mormăi Ritter. Ei nu procedează așa.

— Asta presupuneți voi. Jack își apără punctul de vedere. Ce dovadă susține această afirmație?

Greer zîmbi.

— Din cîte știu, pînă acum, nici una.

— Ei fir-ar să fie, James! Știu că el e...

— Continuă, domnule Ryan, spuse judecătorul Moore.

— Dacă acești doi miniștri nu știau ce se petrece, cazul ia o cu totul altă întorsătură, nu? Jack se lăsă pe speteaza scaunului. Bine, hai să-l eliminăm pe Iazov — CARDINALUL era vechiul lui aghiotant — dar de ce să-l eliminăm pe Ministrul de Externe? În treburile astea te miști repede, prinzi de veste imediat — că doar nu vrei să afle mai întîi tabăra adversă.

— Bob? întrebă directorul agenției.

Directorul-adjunct al operațiunilor nu-l agrease niciodată prea mult pe Ryan — i se părea că se cățărase prea sus și prea rapid — dar Bob Ritter era, totuși, un om cinstit,

Directorul-adjunct se așeză din nou și sorbi o clipă din cafea.

— S-ar putea ca Bob să aibă dreptate. Va trebui să confirmăm cîteva detalii, dar, dacă ele se verifică... atunci nu mai este un caz pentru „a Doua", ci și o operațiune politică în aceeași măsură.

— James?

Directorul-adjunct al Agenției încuviință din cap.

— Nemaipomenit.

— Poate că problema noastră nu este doar că pierdem o sursă bună, continuă Ryan, făcînd speculații în timp ce vorbea. Poate că, de fapt, KGB-ul se folosește de această situație în scopuri politice. Dar nu văd unde e baza de putere. Facțiunea Alexandrov are trei membri siguri. Narmonov are acum patru, incluzîndu-l pe cel nou, Vaneev...

— Ce naiba! drăcui Ritter. Noi am presupus că, atunci cînd a fost arestată fiica lui și apoi i-au dat drumul, fie că n au reușit s-o facă să vorbească — se zice că arată bine — fie că tatăl ei era prea important pentru ca ei să...

— Șantaj, interveni judecătorul Moore. Ai avut dreptate, Bob. Și Narmonov nu știe. Trebuie să recunoaștem că nemernicul ăsta de Gherasimov face mutări frumoase... Dacă toate astea sînt adevărate, Narmonov este depășit numeric și nu știe. Se opri și se încruntă. Facem speculații ca niște amatori.

— Scenariul care se întrezărește e sumbru.

Ryan aproape că zîmbi, dar pe urmă ajunse la o concluzie logică.

— Poate că am contribuit la căderea primului guvern sovietic din ultimii treizeci de ani, care a vrut să-și elibereze țara. *Ce-or să spună ziarele?* se întrebă Jack. *Și știți că o să se afle. Nu poate fi ținută secretă mult timp o știre atît de senzațională.*

— Știm ce ați făcut și de cînd faceți asta. Poftiți dovezile.

Ofițerul aruncă fotografiile pe masă.

— Frumoase imagini, spuse Mary Pat. Unde e omul de la ambasada mea?

— Nu sîntem obligați să lăsăm pe nimeni să vă vorbească. Vă putem reține aici cît vrem. Și ani de zile, dacă e necesar, adăugă el sumbru.

— Ascultă, domnule, eu sînt cetățean american, ai înțeles? Soțul meu este diplomat. Beneficiază de imunitate diplomatică și eu la fel. Numai fiindcă îți imaginezi că sînt o gospodină americană tîmpită, crezi că mă poți brusca și mă poți speria ca să semnez declarația asta stupidă, conform căreia aș fi o spioană cretină? Ei bine, nu sînt o tîmpită și n-o s-o semnez, iar guvernul meu mă va ocroti. Așa că, în ceea ce mă privește, poți să iei declarația asta, s-o ungi cu muștar și s-o mănînci. Vă hrăniți atît de prost, încît v-ar prinde bine puțină celuloză, observă ea. Și ziceai că și bătrînelul căruia îi duceam fotografia a fost arestat, nu? Ei bine, cred că nu ești în toate mințile.

— Știm că v-ați întîlnit cu el de mai multe ori.

— De două ori. Ne-am mai văzut la un meci anul trecut — ba nu, pardon, l-am mai întîlnit la o recepție diplomatică în urmă cu cîteva săptămîni. Deci, ne-am văzut de trei ori, dar numai meciurile de hochei contează. De aceea i-am adus fotografia. Băieții din echipă cred că le poartă noroc — întreabă-i, toți au semnat fotografia, n-ai văzut? La ambele meciuri la care a asistat, noi am cîștigat și fiul meu a marcat două goluri. Și dumneata îl consideri spion numai pentru că a asistat la un meci de hochei al juniorilor? Doamne, probabil că vedeți spioni americani sub toate paturile.

Mary Pat se distra cu adevărat. O tratau cu precauție. Amenințarea cu o sarcină e de bază, își spuse ea, în timp ce încălca o altă regulă verificată în timp a spionajului: *Să nu spui nimic*. Continuă să vocifereze, ca orice cetățean indignat — sub păvaza imunității diplomatice, bineînțeles — împotriva absurdității grosolane a rușilor. Urmări cu atenție reacția anchetatorului ei. Rușii detestau mai mult

decît orice să fie luați de sus și mai ales de către americani, față de care aveau un complex clar de inferioritate.

— Eram sigur că securiștii de la ambasadă sînt niște nesuferiți, se răsti ea după o clipă. Nu faceți asta, nu faceți ailaltă, aveți grijă ce fotografiați. Eu nu am făcut o fotografie, eu i-am dat o fotografie! Și copiii din fotografie sînt ruși — cu excepția lui Eddie.

Se întoarse și privi în oglindă. Mary Pat se întrebă dacă rușii găsiseră singuri ideea sau dacă se inspiraseră din serialele americane cu polițiști.

— Au instruit-o bine, remarcă Vatutin, privind prin oglinda din camera alăturată. Știe că sîntem aici, dar nu se dă de gol. Cînd îi dăm drumul?

— Spre sfîrșitul după-amiezii, răspunse adjunctul direcției. Nu merită s-o mai reținem. Soțul ei face deja bagajele. Trebuia să mai fi așteptat cîteva secunde, adăugă generalul.

— Știu.

Nu avea rost să mai explice defecțiunea zăvorului de la ușă. KGB-ul nu accepta scuze, nici măcar din partea coloneilor. Oricum, asta era neesențial — știa și Vatutin și șeful lui. Îl prinseseră pe Filitov — nu tocmai asupra faptului, dar îl prinseseră. Acesta era obiectivul cazului, cel puțin în ceea ce îi privea. Amîndoi știau și de celelalte aspecte, dar considerau că nici nu există. Era cea mai bună tactică pentru amîndoi.

— Unde-i omul meu? întrebă Iazov.

— La Închisoarea Lefortovo, firește, răspunse Gherasimov.

— Vreau să-l văd. Imediat.

Ministrul Apărării nu se oprise nici măcar pentru a-și scoate șapca și stătea acolo în picioare, îmbrăcat cu mantaua care-i venea pînă la glezne, cu obrajii încă înroșiți de gerul lunii februarie — sau poate de furie, își zise Gherasimov. Poate chiar de frică...

— Aici nu e locul potrivit pentru ieșiri autoritare, Dmitri Timofeevici. Și eu sînt membru în Biroul Politic.

Și eu particip la Consiliul de Apărare. Și poate că ești și dumneata implicat în această investigație.

Degetele lui Gherasimov se jucau cu un dosar de pe biroul lui. Iazov se schimbă la față. Păli, evident nu de spaimă. Gherasimov era uimit că militarul nu-și pierdea stăpînirea de sine, dar mareșalul făcu un efort suprem și i se adresă ca unui proaspăt recrut:

— Arată-mi aici și acum dovezile, dacă ai curajul!

— Foarte bine.

Secretarul KGB-ului deschise dosarul și scoase din el o serie de fotografii pe care i le întinse.

— M-ați pus *pe mine* sub supraveghere?

— Nu, l-am urmărit pe Filitov. S-a întîmplat să fii și dumneata acolo.

Iazov îi aruncă înapoi fotografiile, disprețuitor.

— Și ce-i cu asta? Misa a fost invitat la un meci de hochei. L-am însoțit. A fost un meci bun. În echipă e un băiețel american — am cunoscut-o pe mama lui la nu știu ce recepție — a, da, la Sala Sfîntul Gheorghe, după încheierea ultimelor negocieri cu americanii. Era și ea la meci și ne-am salutat. Este o femeie amuzantă, cam fără minte. În dimineața următoare am făcut raportul de contact. Și Misa la fel.

— Dacă nu are minte, de ce te-ai mai ostenit? întrebă Gherasimov.

— Pentru că e americancă, soțul ei e un fel de diplomat și am făcut prostia s-o las să mă atingă. Raportul de contact este în dosar. O să vă trimit o copie după al meu și după al lui Filitov.

Iazov vorbea acum mai sigur pe el. Gherasimov își făcuse greșit socotelile.

— Femeia asta este agent CIA.

— În acest caz, sînt convins că socialismul va învinge, Nikolai Borisovici. Nu credeam că folosiți asemenea tîmpiți — pînă azi n-am crezut.

Ministrul Apărării se calmă. Deși era nou-venit pe scena moscovită — pînă nu de mult fusese comandat al secției militare din Orientul Îndepărtat, unde Narmonov îl remarcase — știa care era, de fapt, lupta politică aici.

Nu credea, nu putea să creadă că Filitov era un trădător — nu credea din cauza trecutului acestui om; nu putea să creadă, pentru că un asemenea scandal ar fi distrus una dintre cele mai bine plănuite cariere din Armata Sovietică — cariera lui.

— Dacă aveți dovezi reale împotriva omului meu, vreau să fie revăzute și de oamenii mei de la securitate. Dumneata, Nikolai Borisovici, faci un joc politic cu ministerul meu. Nu accept amestecul KGB-ului în modul cum conduc eu armata. Va veni aici după-amiază cineva de la GRU. Dacă nu veți colabora cu el, voi ridica problema în Biroul Politic.

Gherasimov nu avu nici o reacție cînd Ministrul Apărării părăsi încăperea, dar își dădu seama că făcuse o greșeală. Jucase mai tare decît îi permiteau cărțile din mînă — ba nu, își spuse el, ai jucat cu o zi prea devreme. Te așteptai ca Iazov să clacheze, să cedeze presiunii, să accepte o propunere încă neformulată.

Și toate astea din cauză că Vatutin nu a adus dovezi concrete. De ce n-a mai așteptat o secundă?

Singurul lucru care rămîne de făcut este să obținem o declarație completă de la Filitov.

Colin McClintock lucra oficial în birourile comerciale ale ambasadei Maiestății Sale Britanice, de cealaltă parte a rîului Moscova față de Kremlin, și sîcîia conducerea sovietică încă de pe vremea lui Stalin. Dar și el participa la Marele Joc. El era, de fapt, ofițerul care o „patrona" pe Svetlana Vaneeva și o îndreptase spre CIA într-un scop ce nu fusese niciodată explicat, dar la ordinul direct emis de la Londra din Century House, sediul SIS. În acel moment, conducea un grup de oameni de afaceri britanici prin GOSPLAN, prezentîndu-i cîtorva birocrați cu care urmau să negocieze contractul prin care sperau să vîndă ceva barbarilor locali, își zise McClintock. Fiind „insular" din Whalsay, lîngă coasta Scoției, el considera pe oricine de la sud de Aberdeen drept un barbar, dar lucra oricum pentru SIS — Serviciul de Informații Secrete. Cînd vorbea în engleză cînta cuvintele, îmbinîndu-le cu unele folosite

doar în nordul Scoției, iar rusa lui era aproape neinteligibilă, dar putea trece de la un accent la altul, de parcă ar fi răsucit un comutator.

Urechile lui nu deosebeau însă nici un accent. Oamenii cred invariabil că o persoană care vorbește greu o limbă o aude la fel de greu. Era o impresie pe care McClintock se străduia să o cultive.

O cunoscuse astfel pe Svetlana, raportase la Londra că ar putea fi eventual recrutată și un ofițer mai vechi de la SIS chiar asta făcuse în sala de mese de la etajul doi al Braseriei Langan de pe Stratton Street. De atunci, McClintock nu avusese cu ea decît relații profesionale, numai în prezența altor cetățeni britanici sau sovietici. Alți ofițeri SIS din Moscova îi înmînau mesaje pentru transfer la loc fix, deși el răspundea oficial de operațiunile ei. Datele pe care le obținuse nu erau la înălțimea așteptărilor, dar uneori se dovedeau folositoare din punct de vedere comercial. Iei de obicei de la agenții secreți tot ce îți oferă și ea mai aducea bîrfe interne pe care le culegea de la tatăl ei.

Dar se întîmplase ceva cu Svetlana Vanceva. Dispăruse de la birou, apoi revenise, probabil după un interogatoriu la Lefortovo, afirmaseră cei de la CIA. Lui McClintock i se părea absurd. Cine intra la Lefortovo era reținut mai mult de o zi sau două. Se petrecuse ceva foarte ciudat și el se căznise să-și imagineze ce anume. Bineînțeles că acum locurile ei de transfer erau neatinse. Nimeni de la SIS nu se apropia decît ca să vadă dacă se umblase la ele și o făceau de la o distanță prudentă.

Avea însă o șansă acum, în timp ce își conducea delegația prin secția de textile a agenției de planificare. Ea ridică privirea și-i văzu pe străini trecînd. McClintock dădu semnalul obișnuit de interogare. Nu știa ce răspuns va primi și nici ce ar putea să însemne răspunsul. Trebuia să presupună că fusese silită să vorbească, fiind astfel definitiv compromisă, dar trebuia să reacționeze într-un fel. Dădu semnalul, trecîndu-și mîinile prin păr, firesc ca respirația, așa cum erau toate semnalele. Drept răspuns, ea trebuia să deschidă un sertar de la birou și să scoată un creion sau un pix. Primul era semnalul „e-n regulă", cel

de-al doilea era un avertisment. Nu alese nici unul din ele și continuă doar să citească documentul pe care-l avea în față. Tînărul ofițer de spionaj fu atît de uimit, încît se holbă la ea, dar își aminti apoi cine și unde era și se îndepărtă, cercetînd celelalte chipuri din încăpere, în timp ce își agita nervos mîinile, făcînd tot felul de gesturi care ar fi putut să însemne orice pentru o persoană care l-ar fi urmărit.

Ceea ce îi rămase în minte fu expresia feței ei. O față care înainte era foarte vie era acum lipsită de orice expresie. Înainte era însuflețită, acum era goală de sentimente ca orice față de pe străzi. Persoana care fusese odinioară fiica privilegiată a unui vechi membru al partidului era acum foarte schimbată. Nu se prefăcea. Era sigur; nu era atît de abilă.

Au pătruns în sufletul ei, își spuse McClintock. *Au pătruns în sufletul ei și apoi i-au dat drumul.* Nu știa de ce îi dăduseră drumul, dar asta nu era treaba lui. După o oră își duse oamenii de afaceri înapoi la hotel și se întoarse la birou. Raportul pe care-l expedie la Londra avea numai trei pagini. Nu bănuia ce vîlvă va stîrni. Nici nu știa că un alt ofițer SIS expediase un alt raport, în aceeași zi și cu același curier.

— Bună, Arthur, rosti vocea de la telefon.

— Bună dimineața — scuză-mă, bună ziua, Basil. Cum e vremea la Londra?

— E frig, e umezeală, e oribil. Mă gîndeam să trec pe malul tău ca să mă încălzesc puțin la soare.

— Nu uita să treci și pe la magazin.

— Mi-am și planificat. La prima oră?

— Ai întotdeauna un loc rezervat în agenda mea.

— Atunci, pe mîine.

— Splendid. Te salut.

Judecătorul Moore închise telefonul.

Ce zi a fost astăzi! își zise directorul CIA. *Mai întîi l-am pierdut pe CARDINAL, acum Sir Basil Charleston vrea să vină aici fiindcă are o problemă pe care nu o poate discuta prin cel mai sigur sistem telefonic construit de NSA*

și GCHQ! Nu se făcuse încă ora prînzului și el se afla deja la birou de nouă ore. *Ce naiba o să se mai întîmple?*

— Asta numiți voi dovezi?

Generalul Evgheni Igtnatiev conducea secția de contraspionaj a GRU, serviciul secret al armatei sovietice.

— Pentru ochii mei bătrîni, chestia asta e ca și cum ați fi sărit printr-o pojghiță subțire de gheață în căutarea unui pește.

Vatutin era uluit — și furios — fiindcă secretarul KGB-ului îl trimisese pe acest om în biroul lui ca să verifice cazul lui.

— Dacă puteți găsi o explicație plauzibilă pentru film, aparat de fotografiat și jurnal, poate că veți avea amabilitatea să mi-o comunicați și mie, tovarășe.

— Spui că l-ai luat din mîna lui, nu dintr-a femeii.

Era o afirmație, nu o întrebare.

— Am făcut o greșeală pe care nu mi-o iert, spuse Vatutin demn, ceea ce li se păru amîndurora cam ciudat.

— Și aparatul de fotografiat?

— A fost găsit atașat printr-un magnet în interiorul frigiderului.

— Văd că nu l-ați găsit prima dată cînd ați percheziționat apartamentul. Și nu avea amprente pe el. Iar din raportul pe care l-ați făcut după supravegherea lui nu reiese că Filitov l-a folosit. Deci, dacă el îmi spune că voi ați plasat atît filmul, cît și aparatul acolo, cum o să-l conving pe ministru că el e cel care minte?

Vatutin era surprins de tonul întrebării.

— Credeți pînă la urmă că este spion?

— Nu contează ce cred eu. Existența jurnalului mă frămîntă într-adevăr, dar habar nu aveți cu cîte încălcări ale regulilor de securitate mă confrunt, mai ales la nivel înalt. Cu cît devin oamenii mai importanți, cu atît mai puțin importante consideră regulile. Știi cine e Filitov? E mai mult decît un erou oarecare, tovarășe. Este cunoscut în întreaga Uniune Sovietică — bătrînul Misa, Eroul de la Stalingrad. A luptat la Minsk, la Viasma, lîngă Moscova, cînd i-a oprit pe fasciști, în catastrofa de la Harkov, apoi în retragerea de la Stalingrad, contraatacul...

— I-am citit dosarul, spuse sec Vatutin.

— Este un simbol pentru întreaga armată. Nu poți executa un simbol pe baza unor dovezi atît de echivoce, Vatutin. Nu ai decît aceste fotografii, fără a deține o dovadă obiectivă că el le-ar fi făcut.

— Încă nu l-am interogat.

— Și crezi că va fi așa de simplu?

Ignatiev își rostogoli ochii. Rîsul lui sună ca un lătrat.

— Ai idee cît de tare e omul ăsta? Omul ăsta a ucis nemți în timp ce luase foc! Omul ăsta a văzut moartea cu ochii de o mie de ori și s-a pișat pe ea!

— Pot scoate de la el tot ce vreau, insistă calm Vatutin.

— Prin tortură, nu? Ești nebun? Nu uita că divizia motorizată a Gărzilor Taman este plasată la cîțiva kilometri de acest loc. Crezi că Armata Sovietică va sta cu mîinile încrucișate, în timp ce voi îl torturați pe unul din eroii săi? Stalin a murit, tovarășe colonel, și Beria la fel.

— Știm să extragem informațiile fără a produce vătămare fizică, spuse Vatutin.

Era unul din secretele cele mai bine păzite ale KGB-ului.

— Aiurea!

— În acest caz, ce recomandați dumneavoastră? întrebă Vatutin, deși știa răspunsul.

— Să preiau eu cazul. Vom avea grijă să nu mai trădeze niciodată *Rodina,* poți fi sigur, promise Ignatiev.

— Și armata va ieși basma curată, desigur.

— Toată lumea va ieși basma curată și nu în ultimul rînd dumneata, tovarășe colonel, deși ai bălmăjit această așa-zisă anchetă.

Cam la asta mă și așteptam. O mică săpunеală și cîteva amenințări, presărate cu puțină înțelegere și camaraderie. Vatutin înțelese că avea o cale de scăpare, dar că aceasta îi promitea nu doar siguranță, ci și năruirea speranțelor de avansare. În mesajul scris de mînă de secretarul KGB-ului, totul era foarte clar. Era prins între doi dușmani și, deși putea încă să obțină aprobarea unuia din ei, scopul cel mai important implica și riscul cel mai mare. Se putea retrage din obiectivul real al investigației,

rămînînd colonel toată viața, sau putea face ceea ce sperase cînd îl inițiase — fără nici o implicare politică, își aminti posomorît Vatutin — riscînd dizgrația. În mod paradoxal, era o decizie ușoară. Vatutin era un om de la „a Doua"...

— Este cazul meu. Secretarul KGB-ului mi l-a încredințat și îl voi conduce așa cum știu. Vă mulțumesc pentru sfat, tovarășe general.

Ignatiev aprecie omul și declarația lui. Nu i se întîmpla des să aibă de-a face cu oameni integri și într-un fel îl întrista că nu putea să-l felicite pe cel care manifesta această calitate rară. Dar avea prioritate loialitatea față de armata sovietică.

— Cum dorești. Sper să fiu informat în continuare despre toate acțiunile dumitale.

Ignatiev ieși fără să mai rostească un cuvînt. Vatutin rămase la biroul lui cîteva minute, cîntărind situația. Apoi își chemă mașina. După douăzeci de minute era la Lefortovo.

— Imposibil, îi spuse medicul, chiar înainte de a i se pune întrebarea.

— Ce anume?

— Vreți să-l băgați pe omul ăsta în bazinul de privare senzorială, nu-i așa?

— Desigur.

— Probabil că va muri. Nu cred că doriți aceasta și nici eu nu doresc să-mi periclitez proiectul.

— E cazul meu, eu îl conduc...

— Tovarășe colonel, bărbatul respectiv are peste șaptezeci de ani. Am aici fișa lui medicală. Are toate simptomele unei afecțiuni cardio-vasculare moderate — normală pentru vîrsta lui, desigur — și vechi probleme respiratorii. Instalarea primei perioade de anxietate îi va face inima să explodeze ca un balon. Aș putea aproape să garantez că acesta va fi rezultatul.

— Cum adică, să-i explodeze inima?

— Scuzați-mă, este greu să-i explici termenii medicali unui profan. Arterele lui coronariene au învelișul îngroșat. Ni se întîmplă tuturor asta, din cauza hranei pe

care o consumăm. Arterele lui sînt mai blocate decît ale dumitale sau ale mele din cauza vîrstei și, tot din cauza vîrstei, arterele sînt mai puțin flexibile decît cele ale unei persoane mai tinere. Dacă ritmul inimii se accelerează prea tare, depunerile de pe învelișul arterelor se vor disloca și vor provoca un blocaj. Ăsta este infarctul, tovarășe colonel, un blocaj al arterei coronariene. O parte a mușchiului inimii moare, inima se oprește cu totul sau devine aritmică; în ambele cazuri, încetează să mai pompeze sîngele și pacientul moare. E limpede? Folosirea bazinului îi va produce aproape sigur pacientului un infarct care aproape sigur îi va fi fatal. Dacă nu se va produce un infarct, există probabilitatea mai mică a unui masiv atac cerebral — sau se pot produce amîndouă. Nu, tovarășe colonel, nu putem folosi bazinul în cazul acestui om. Nu cred că doriți să-l omorîți înainte de a obține informațiile.

— Dar alte măsuri fizice? întrebă calm Vatutin. *Doamne, dacă nu pot...?*

— Dacă sînteți sigur că este vinovat, împușcați-l imediat și ați rezolvat problema, afirmă medicul. Dar orice maltratare fizică severă îl poate omorî pe acest pacient.

Și toate astea, din cauza unui blestemat de zăvor, își spuse colonelul Vatutin.

Era o rachetă urîtă, ca și cum ar desena-o un copil sau ar construi-o o fabrică de artificii, deși nici copilul nici fabrica nu ar fi așezat-o pe partea superioară a avionului în loc s-o pună unde era normal, dedesubt. Dar ea se afla pe avion, după cum arătau în întuneric luminile de pe perimetrul pistei.

Avionul era celebrul SR-71 Blockbird, un aparat pentru zboruri de recunoaștere Mach-3. Decolase de la baza aviatică militară Kadena, îndreptîndu-se spre țărmul vestic al Pacificului, cu două zile în urmă. Acum rula pe pista de la baza aviatică militară Nellis, statul Nevada, în urma celor două motoare care încă mai ardeau. Combustibilul care se scurgea din rezervoarele aparatului Sr-71 — modelul Blackbird avea întotdeauna scurgeri — se aprinse din cauza căldurii, spre amuzamentul echipei din turnul de control. Pilotul trase de manetă la timp și

botul avionului Blackbird se ridică. Menținu maneta în poziție mai mult ca de obicei, ridicînd avionul brusc la patruzeci și cinci de grade, cu motoarele la maximă capacitate, și într-o clipă, pe pămînt nu mai rămase decît amintirea unui bubuit. Ultimul lucru pe care îl văzură oamenii fură două puncte furioase — cele două motoare — și în curînd dispărură și acestea în norii care pluteau la altitudinea de zece mii de picioare.

Balckbird continuă să se ridice. Controlorii de trafic aerian din Las Vegas observară impulsul de pe ecranele lor și constatară că abia se deplasa în lateral, deși indicatorul de altitudine se modifica la fel de rapid ca rotițele automatelor din sala de așteptare a aeroportului. Schimbară o privire — o altă rablă a aviației militare — apoi se întoarseră la munca lor.

Blackbird era acum la nivelul de șaizeci de mii de picioare și se pregătea să se îndrepte spre sud-est, spre baza de rachete White Sands. Pilotul verifică combustibilul — era destul — și se relaxă după decolarea obositoare. Mecanicii avuseseră dreptate. Racheta fixată pe spinarea avionului nu-l influențase deloc. Cînd devenise pilotul avionului Blackbird, acest gen de montare fusese depășit de evenimente. Fiind proiectat să susțină un singur avion-robot de recunoaștere foto, fittingurile fuseseră scoase de pe aproape toate aparatele de zbor SR-71, dar nu și de pe acesta, din motive care nu erau foarte clare în cartea tehnică a aeronavei. Avionul-robot fusese inițal destinat să ajungă acolo unde Blackbird nu putea ajunge, dar devenise de prisos după ce se descoperise că SR-71 putea ajunge oriunde în siguranță, după cum dovedea în mod regulat pilotul ori de cîte ori decola de la Kadena. Singura limită a avionului era cantitatea de combustibil, dar în ziua aceea nu era cazul.

— Juliet Whiskey, aici Controlul. Mă auzi? Terminat, spuse sergentul în casca lui.

— Controlul, aici Juliet Whiskey. Toate sistemele funcționează. Sîntem în profil.

— Recepționat. Începe secvența de lansare la semnalul meu. Cinci, patru, trei, doi, unu: *semnal!*

La o sută de mile distanță, pilotul trase din nou maneta. Blackbird se comportă minunat, ca întotdeauna, ridicîndu-se din coadă și țîșnind pe cer cu o greutate de aproape douăzeci și cinci de mii de kilograme. Privirea pilotului era pironită pe instrumente, în timp ce altimetrul se învîrtea ca un ceas turbat. Avea viteza de o mie trei sute de mile pe oră și încă mai creștea, avionul arătîndu-și disprețul față de forța gravitației.

— Separarea în douăzeci de secunde, îi spuse pilotului operatorul de sisteme așezat pe scaunul din spate.

Blackbird ajunsese la altitudinea de o sută de mii de picioare. Ținta era unu-douăzeci. Instrumentele erau deja greu de controlat. Nu era destul aer la altitudinea aceea pentru ca avionul să fie stăpînit ca lumea și pilotul era mai prudent decît de obicei. Observă că viteza ajunsese la o mie nouă sute mai devreme cu cîteva secunde și spuse:

— Pregătiți-vă pentru separare... desprindere, desprindere!

Pilotul coborî botul avionului și începu un viraj ușor spre stînga, pentru a trece peste New Mexico înainte de a se întoarce la baza Nellis. Era mult mai ușor decît să zboare de-a lungul granitei sovietice — și, din cînd în cînd, de-a curmezișul ei... Pilotul se întrebă dacă se va putea repezi pînă la Las Vegas ca să mai prindă un spectacol, după ce va ateriza.

Ținta își continuă traseul cîteva secunde, dar, în mod surprinzător, nu-și aprinse motorul de rachetă. Era acum un obiect balistic, care se deplasa conform legilor fizicii. Stabilizatoarele sale supradimensionate aveau suficientă forță aerodinamică pentru a-l menține în direcția dorită, în timp ce forța gravitației începea să-și reclame obiectul. Racheta bascula la o mie trei sute de picioare, îndreptîndu-se, parcă fără voia ei, cu botul spre pămînt.

Apoi motorul ei se aprinse. Mecanismul cu combustibil solid arse doar patru secunde, dar fu suficient pentru a

accelera botul său conic pînă la o viteză care l-ar fi înspăimîntat pe pilotul avionului Blackbird.

— E-n regulă spuse un ofițer de armată.

Radarul de apărare se activă și interceptă imediat acțiunea. Racheta-țintă cobora prin atmosferă cam cu aceeași viteză cu a unui focos ICBM. Ofițerul nu trebuia să dea nici o comandă. Sistemul era total automat. La o distanță de două sute de metri, o calotă din fibră de sticlă explodă dintr-o gaură betonată făcută în placa de ipsos și un FLAGE țîșni spre cer. FLAGE — Experimentul Ghidat Agil Ușor și Flexibil — arăta mai degrabă ca o lance decît ca o rachetă și era aproape la fel de simplu. Un radar cu undă milimetrică urmărea traseul, iar datele erau preluate într-un microcomputer aflat la bord. Partea cea mai interesantă era că toate piesele erau luate „de pe raft" de la aparatura de înaltă tehnicitate deja existentă.

Afară, oamenii priveau din spatele unui mal protector de pămînt. Văzură fasciculul de lumină galbenă care se ridica și auziră uruitul motorului solid al rachetei, apoi nimic, timp de cîteva secunde.

FLAGE își atinse ținta, manevrînd cîteva fracțiuni de grade cu minirachete de control. Capsula din bot explodă, dezvăluind ceea ce unui neinițiat i s-ar fi părut un schelet de umbrelă care se prăbușea, cu un diametru de vreo zece metri...

Parcă era o rachetă de 4 Iulie, dar fără a produce același zgomot. Cîțiva oameni ovaționară. Deși atît ținta, cît și „focosul" FLAGE erau total inerte, energia coliziunii transformase metalul și ceramica în vapori incandescenți.

— Patru la patru, spuse Gregory. Se abținu să caște. Mai văzuse și altădată focuri de artificii.

— N-o să capeți toți laurii, domnule maior Gregory, îl tachină generalul Parks. Încă mai avem nevoie de sistemele de curs mediu și de cele de ultimă apărare.

— Da, domnule, dar nu mai aveți nevoie de mine pentru asta. Funcționează.

Pentru primele trei teste, racheta țintă fusese lansată dintr-un bombardier Phantom și cei din Washington

susținuseră că această serie de teste subestimase dificultatea interceptării focoaselor. Parks avusese ideea de a se folosi dispozitivele Sr-71 ca platformă de lansare. Lansarea avionului-robot de la o altitudine mai mare și cu o viteză inițială mai mare permisese o țintă de reintrare mai rapidă. Acest test mărise de fapt gradul de dificultate și FLAGE nu se resimțise deloc. Parks fusese puțin îngrijorat din cauza sistemului electronic de ghidare a rachetei, dar, după cum observase Gregory, acesta funcționase.

— Al, spuse Parks, începe să cred că tot programul ăsta va merge bine.

— Bineînțeles. De ce nu? *Dacă nesuferiții ăia de la agenție ne-ar da planurile laserului rusesc...*

CARDINALUL era singur în celula goală, lată de un metru și jumătate și lungă de doi metri jumătate. Deasupra atîrna un bec, iar sub patul de lemn era o găleată, dar nu exista nici un geam, în afară de vizeta din ușa de fier ruginit. Zidurile erau din beton solid, prin care nu pătrundea nici un sunet. Nu auzea pașii gardianului pe coridor și nici măcar zgomotul mașinilor de pe strada din fața închisorii. Îi luaseră bluza de uniformă și centura, iar în locul cizmelor lustruite îi dăduseră niște papuci ieftini. Celula era la subsol. Era tot ce știa și simțea după umezeala din aer. Era rece.

Dar inima lui era și mai rece. Enormitatea crimei lui îi apăru mai clar ca niciodată. Colonelul Mihail Semionovici Filitov, de trei ori erou al Uniunii Sovietice, era singur cu trădarea lui. Se gîndea la marea și splendida țară ale cărei zări îndepărtate și priveliști nesfîrșite erau populate de concetățenii lui ruși. Îi slujise toată viață cu mîndrie și onoare și cu propriul lui sînge, după cum o dovedeau cicatricile de pe trupul lui. Își aminti de oamenii cu care luptase, dintre care mulți muriseră sub comanda lui. Își aminti cum muriseră, înjurînd sfidător tancurile și mitralierele germane, în timp ce ardeau de vii în tancurile TS-34, retrăgîndu-se numai cînd erau siliți, preferînd să atace chiar și atunci cînd știau că sînt condamnați. Își

aminti cum își condusese ostașii într-o sută de încleștări, entuziasmul nestăvilit care însoțea uruitul motoarelor diesel, norii de fum sufocant, hotărîrea de a lupta pînă la moarte, moartea pe care o păcălise de atîtea ori.

Și trădase toate astea.

Ce-ar spune acum oamenii mei despre mine? Privi fix zidul gol de beton din fața patului.

Ce-ar spuse Romanov?

Cred că ne-ar prinde bine ceva de băut, tovarășe căpitan, interveni glasul. Numai Romanov putea să fie serios și amuzant în același timp. *Te poți gîndi mai bine la lucruri de-astea, la un pahar de vodcă sau samogan.*

Știi de ce? întrebă Misa.

Nu ne-ai spus niciodată de ce, tovarășe căpitan. Și Misa îi spuse. Nu dură decît o clipită.

Din cauza fiilor și a soțiilor dumitale. Spune-mi, tovarășe căpitan, pentru ce am murit noi?

Misa nu știa. Nici în timp ce se trăgea nu știa. El fusese soldat și, cînd țara unui soldat este invadată, soldatul luptă ca să respingă inamicul. Este cu atît mai ușor cînd inamicul este brutal, așa cum erau nemții...

Am luptat pentru Uniunea Sovietică, caporal.

Am luptat, într-adevăr? Parcă îmi amintesc că am luptat pentru Maica Rusie, dar mai ales îmi amintesc că am luptat pentru dumneata, tovarășe căpitan.

Dar...

Un soldat luptă pentru camarazii lui, tovarășe căpitan. Am luptat pentru familia mea. Dumneata și detașamentul nostru erați familia mea. Mă gîndesc că și dumneata ai luptat pentru familia dumitale, familia cea mare și familia cea mică. Întotdeauna te-am invidiat pentru asta, tovarășe căpitan, și eram mîndru că m-ai socotit ca făcînd parte din amîndouă.

Dar eu te-am ucis, nu trebuia...

Fiecare avem un destin, tovarășe căpitan. Al meu a fost să mor tînăr la Viasna, fără nevastă, fără copii, dar, chiar și așa, nu am murit fără o familie.

Te-am răzbunat, Romanov. Am capturat tancul Mark-IV care te-a ucis.

Știu. Ți-ai răzbunat toți morții din familie. De ce crezi că te-am iubit? De ce crezi că am murit pentru dumneata?

Înțelegi? întrebă Misa surprins.

Muncitorii și țăranii poate că nu înțeleg, dar oamenii dumitale înțeleg. Acum noi înțelegem destinul, dar dumneata nu poți.

Dar ce să fac?

Căpitanii nu pun asemenea întrebări caporalilor. Romanov rîse. *Ai avut toate răspunsurile la întrebările noastre.*

Filitov ridică brusc capul cînd zăvorul alunecă pe ușa celulei sale.

Vatutin se aștepta să găsească un om distrus. Izolarea în celulă, un deținut despuiat de identitate și singur cu spaimele și crimele lui, aveau întotdeauna efectul dorit. Dar, privindu-l pe acel bătrîn istovit și infirm, văzu cum ochii și expresia gurii i se modifică.

Îți mulțumesc, Romanov.

— Bună dimineața, Sir Basil, spuse Ryan, întinzînd mîna după bagaje.

— Salut, Jack! Nu știam că te folosesc pe post de hamal.

— Depinde cine e clientul. Mașina e acolo. Făcu semn cu mîna. Era parcată la cincizeci de metri.

— Constance îți transmite sărutări. Ce-ți face familia? întrebă Sir Basil Charleston.

— Bine, mulțumesc. Cum mai e la Londra?

— Bănuiesc că n-ai uitat deja iernile noastre.

— Nu. Jack rîse în timp ce deschidea portiera. Dar n-am uitat nici berea voastră.

După un minut, ambele portiere erau închise și încuiate.

— Cîte de gravă e situația? întrebă Jack.

— Păi, tocmai de asta am venit, ca să aflu. Se petrece ceva foarte ciudat. Ați dat-o în bară cu ceva, nu?

— Cred că pot spune că da, dar restul trebuie să aflați de la judecătorul Moore. Îmi pare rău, dar nu pot divulga decît o parte.

— Asta e o chestie recentă, pun pariu.

— Mda.

Ryan schimbă viteza în timp ce vira, ieșind din aeroport.

— Atunci să vedem dacă putem stabili dacă doi și cu doi fac patru, Sir John.

Jack zîmbi, în timp ce schimba banda ca să depășească un camion.

— Tocmai făceam o evaluare a convorbirilor pentru controlul armamentelor din punctul de vedere al serviciilor secrete, cînd am intrat în această problemă. Acum trebuie să cercetez vulnerabilitatea politică a lui Narmonov. Dacă nu mă înșel, de aceea ați zburat pînă aici.

— Iar dacă eu nu greșesc prea mult, departamentul vostru a dibuit o treabă foarte serioasă.

— Vaneev?

— Exact.

— Isuse!

Ryan se întoarse o secundă.

— Sper că aveți vreo idee, fiindcă eu n-am nici una, fir-ar să fie.

Mări viteza pînă la o sută douăzeci de kilometri pe oră. După un sfert de oră, opri la Langley. Parcară în garajul subteran și urcară cu liftul pentru oficiali pînă la etajul șapte.

— Salut, Arthur. Nu am adeseori ocazia să beneficiez de un șofer cavaler, nici măcar la Londra.

Șeful SIS se așeză pe un scaun, în timp ce Ryan îi convocă pe șefii de departament ai lui Moore.

— Salut, Bas, spuse Greer cînd intră.

Ritter făcu doar semn cu mîna. Operațiunea lui declanșase criza. Ryan ocupă scaunul cel mai puțin comod, care rămăsese liber.

— Aș vrea să știu exact unde v-ați poticnit, spuse simplu Charleston, fără a aștepta măcar să se împartă cafelele.

— A fost arestat un agent. Un agent foarte bine plasat.

— Din cauza asta pleacă astăzi soții Foley cu avionul? Charleston zîmbi. Nu știam cine sînt, dar cînd doi oameni sînt expulzați din țara aceea încîntătoare, presupunem în general...

— Încă nu știm ce s-a întîmplat, spuse Ritter. Cam pe la ora asta aterizează probabil la Frankfurt, apoi peste încă zece ore vor fi aici să ne dea raportul. Lucrau cu un agent care...

— Era aghiotantul lui Iazov — colonelul M.S.Filitov. Atîta lucru am dedus și noi. De cînd e agentul vostru?

— A fost recrutat pentru noi de unul din oamenii voștri, răspunse More. Tot un colonel.

— Nu cumva... Oleg Penkovski...? Ei, drăcie!

În sfîrșit, Charleston era uimit, observă Ryan. Nu se întîmpla prea des.

— De atîta timp?

— De atîta timp, spuse Ritter. Dar vremea a trecut repede.

— Și femeia aceea, Vaneeva, pe care v-am dat-o pentru a servi drept curier, a fost părtașă la...

— Exact. Dar, apropo, ea nu s-a apropiat de nici unul din capetele rețelei. Știm că a fost, probabil, arestată, dar s-a întors la lucru. Încă n-am verificat-o, dar...

— Ba am verificat-o, Bob. Colegul nostru a raportat că femeia... s-a schimbat. A spus că nu-și dă seama cum e, dar s-a schimbat. E ca în poveștile alea de groază cu spălarea creierului. O chestie ca în Orwell, ceva de genul ăsta. A observat că e liberă — sau ceea ce se cheamă liberă acolo — și a pus asta pe seama lui taică-său. Apoi am aflat de o chestie tare la Ministerul Apărării — că un vechi aghiotant al lui Iazov a fost arestat.

Charleston se opri ca să amestece în cafea.

— Avem o sursă în Kremlin pe care o păzim din scurt. Am aflat că președintele Gherasimov a petrecut cîteva ore cu Alexandrov săptămîna trecută, în împrejurări cît se poate de neobișnuite. Aceeași sursă ne-a avertizat că Alexandrov dorește foarte mult să boicoteze

treaba asta cu *perestroika*. Deci, e clar, nu-i așa? întrebă retoric Charleston.

Era foarte clar pentru toți.

— Gherasimov a mituit un membru al Biroului Politic considerat loial lui Narmonov, în cel mai bun caz compromițînd sprijinul acordat de Ministerul Apărării, și a petrecut foarte mult timp cu omul care vrea să-l înlăture pe Narmonov. Mă tem că operațiunea voastră a declanșat o treabă cu urmări foarte neplăcute.

— Mai e ceva, spuse directorul CIA. Agentul aduna material despre cercetările sovietice SDI. S-ar putea ca Ivan să fi descoperit ceva important.

— Splendid, observă Charleston. Ne întoarcem la zilele rele de odinioară, dar de data asta noua versiune a „prăpastiei între rachete" este potențial foarte reală, din cîte înțeleg. Sînt mult prea bătrîn ca să-mi mai schimb tactica. Știi, desigur, că s-a produs o scurgere de informații despre programul vostru, nu?

— Adevărat? întrebă Moore cu o față de piatră.

— Gherasimov i-a spus lui Alexandrov. Nici un detaliu, din păcate, doar faptul că KGB-ul consideră informațiile scurse drept foarte importante.

— Am primit cîteva avertismente. Ne ocupăm de asta, spuse Moore.

— Chestiunile tehnice se vor aranja, ca de obicei. Dar, pe de altă parte, chestiunea politică a dat naștere unor probleme cu primul ministru. Avem și așa necazuri cînd dăm jos un guvern pe care chiar vrem să-l dăm jos, dar cînd asta se întîmplă accidental...

— Basil, nici nouă nu ne plac consecințele, cum nu vă plac nici vouă, remarcă Greer. Dar nu prea avem ce face.

— Puteți accepta condițiile lor de negociere, sugeră Charleston. În acest caz, prietenul nostru Narmonov își va întări suficient poziția pentru a-i putea spune lui Alexandrov să-și ia tălpășița. În orice caz, aceasta este poziția neoficială a guvernului Maiestății Sale.

Și acesta este adevăratul scop al vizitei dumneavoastră la noi, Sir Basil, își zise Ryan. Era momentul să spună ceva.

— Asta înseamnă să impunem restricții exagerate cercetărilor noastre în domeniul SDI și să ne reducem inventarul de focoase, știind că rușii avansează rapid cu programul lor. Nu cred că e o afacere prea bună.

— Dar un guvern sovietic condus de Gherasimov este?

— Și dacă pînă la urmă tot asta o să facem? întrebă Ryan. Eu mi-am scris deja pronosticul. Mă opun să mai facem vreo concesie.

— Un document scris poate fi oricînd modificat, sublinie Charleston.

— Eu mă conduc după o regulă, domnule. Cînd semnez o hîrtie cu numele meu, acolo scrie ce gîndesc eu, nu ce-mi spune altcineva să gîndesc, spuse Ryan.

— Nu uitați, domnilor, că eu vă sînt prieten. Ceea ce se va întîmpla, probabil, cu guvernul sovietic va constitui pentru Occident un eșec mai mare decît ar putea să reprezinte o restrîngere temporară a unuia dintre programele voastre de apărare.

— Președintele nu va fi de acord, spuse Greer.

— S-ar putea să fie nevoit, răspunse Moore.

— Trebuie să existe și altă cale, observă Ryan.

— Doar dacă-l puteți da jos pe Gherasimov, interveni Ritter. Nu-l putem sprijini direct pe Narmonov. Chiar presupunînd că ar accepta avertismentul nostru, ceea ce probabil că nu se va întîmpla, am risca și mai mult implicîndu-ne în politica lor internă. Dacă restul Biroului Politic află ceva... s-ar putea declanșa un mic război...

— Și dacă reușim? întrebă Ryan.

— Ce să reușim? întrebă Ritter.

17

Conspirația

Ann se întoarse la magazinul Eve's Leaves mai devreme decît ar fi trebuit, observă patronul. Zîmbind ca de obicei, își alese o rochie dintre cele expuse și o luă cu ea în cabină. Peste numai un minut ieși să se admire în oglinzile în mărime naturală, acceptînd obișnuitele complimente mai formal ca de obicei. Plăti din nou cu bani gheață, apoi ieși, zîmbind la fel de fermecător.

Afară, în parcare, situația era cu totul alta. Căpitanul Bisiarina încălcă regulamentul, deschizînd capsula și citind conținutul. Trase o înjurătură scurtă, dar urîtă. Mesajul consta într-o singură foaie de hîrtie. Bisiarina își aprinse o țigară cu o brichetă de gaz, apoi arse hîrtia în scrumiera mașinii.

Atîta muncă irosită! Și era deja la Moscova, deja era analizată. Se simțea ca o proastă. Era cu atît mai enervant cu cît agentul ei fusese total cinstit, furnizase ceea ce considera a fi material ultrasecret și, aflînd că fusese neutralizat, dăduse repede de veste. Bisiarina nu va avea nici măcar satisfacția că va împărtăși cu altcineva porția de mustruluială cu care se va alege pentru că irosise vremea Centrului din Moscova.

E adevărat că m-au avertizat. Poate că a fost prima dată, dar nu va fi și ultima. Se duse acasa și își expedie mesajul.

Soții Ryan nu prea aveau obiceiul să frecventeze cocteilurile care se țineau la Washington, dar erau cîteva

pe care nu le puteau evita. Recepția aceasta avea ca scop adunarea de fonduri pentru spitalul de copii din Washington și soția lui Jack era prietenă cu șeful secției de chirurgie. Punctul de atracție al serii urma să fie marea loterie. Viața nepoatei unui proeminent muzician de jazz fusese salvată de acest spital și, în semn de recunoștință, dădea un spectacol cu încasări importante la Centrul Kennedy. Recepția urma să ofere elitei Washingtonului șansa de a-l cunoște „îndeaproape" și de a audia într-un cadru intim saxofonul lui. De fapt, așa cum se întîmpla la mai toate petrecerile cu „ștabi", era o ocazie pentru membrii elitei de a se vedea și de a fi văzuți, pentru a-și confirma importanța. Ca în mai toate țările lumii, elita simțea nevoia să plătească pentru privilegiile ei. Jack înțelegea acest fenomen, dar i se părea absurd. La ora unsprezece, elita Washingtonului dovedise deja că putea vorbi prostește despre tot felul de fleacuri și că se putea îmbăta, ca orice alt muritor. Cathy nu băuse, totuși, decît un pahar cu vin. Jack putea să-și facă de cap: putea să bea oricît, fiindcă ea va fi șoferul. Și într-adevăr se răsfățase, în ciuda privirilor mustrătoare ale soției lui, și se scălda într-o molatecă stare meditativă care-l făcea să creadă că exagerase puțin — dar, în fond, nici nu trebuia să se prefacă. Spera însă că totul va fi conform planului în seara aceea.

Era amuzant felul în care era tratat Ryan. Poziția lui la agenție fusese întotdeauna cam șubredă. Primele comentarii sunau cam așa: „Cum mai merg treburile la Langley?", de obicei pe un ton afectat, conspirativ, și Jack răspundea că CIA nu este decît un organ birocratic al guvernului, adăpostit într-o clădire mare în care o mulțime de hîrtii sînt purtate de colo-colo. Răspunsul lui îi surprindea în general pe cei ce puseseră întrebarea. Se considera că CIA are mii de spioni de teren. Cifra reală era desigur secretă, dar mult mai mică.

Orele noastre de muncă sînt cele normale, îi explică el unei femei bine îmbrăcate, cu ochii ușor dilatați. De pildă, mîine sînt liber.

Serios?

— Da. Marți am ucis un agent chinez și întotdeauna obținem o zi liberă pentru așa ceva, spuse el serios, apoi zîmbi satisfăcut.

— Glumiți!

— Exact, glumesc. Vă rog, uitați ce v-am spus. *Cine o fi tîrfa asta răscoaptă?* se întrebă el.

— Dar ce spuneți despre relatările conform cărora ați fi chiar dumneavoastră cercetat? întrebă o altă persoană.

Jack se întoarse surprins.

— Cine sînteți?

— Scott Browning, de la *Chicago Tribune*.

Nu-i întinse mîna. Jocul începuse. Reporterul nu știa că lua parte la el, dar Ryan știa.

— Puteți să repetați, vă rog? spuse politicos Jack.

— Sursele mele mi-au comunicat că sînteți cercetat pentru tranzacții de bursă ilegale.

— E o noutate pentru mine, răspunse Jack.

— Știu că v-ați întîlnit cu anchetatorii de la SEC, anunță reporterul.

— Dacă știți asta, poate știți și că le-am dat informațiile pe care le doreau și i-am făcut fericiți.

— Sînteți sigur?

— Bineînțeles. N-am făcut nimic rău și am dovezi, insistă Ryan.

Poate cam prea ostentativ, își zise reporterul. Îi plăcea să tragă de limbă oamenii care beau prea mult. *In vino veritas.*

— Sursele mele mi-au spus altceva, insistă Browning.

— N-am ce să le fac! spuse Ryan.

În glasul lui se simtea o oarecare enervare și cîteva capete se întoarseră.

— Dacă n-ar fi oameni ca dumneata, poate am avea și noi o agenție ca lumea, observă un nou venit.

— Da dumneata cine naiba mai ești? spuse Ryan, înainte de a se întoarce. *Actul I, Scena 2.*

— Trent, membru în congres, spuse reporterul.

— Cred că se datorează niște scuze, spuse Trent.

Părea beat.

— Pentru ce? întrebă Ryan.

— Ce-ai zice de chixurile de pînă acum de pe malul de dincolo?

— Spre deosebire de chixurile de pe malul ăsta? întrebă Jack.

Lumea se aduna în jurul lor. Oamenii găsesc motiv de distracție oriunde.

— Știu ce ați încercat să puneți la cale și ați făcut-o de oaie. Nu ne-ați anunțat, după cum cere legea. Oricum ați continuat și vă spun eu că o să plătiți, o să plătiți gras.

— Bineînțeles, dacă va trebui să-ți plătim consumația la bar.

Ryan se întoarse, dîndu-i să înțeleagă s-o șteargă.

E grozav ! spuse Trent în spatele lui. O s-o pățești și dumneata.

Se strînseră deja vreo douăzeci de oameni care priveau și ascultau. Îl văzură pe Jack luînd un pahar cu vin de pe o tavă adusă de chelner. Văzură o privire ucigașă și cîțiva își amintiră că Jack Ryan ucisese. Era o realitate și o reputație care-l învăluiau în mister. Sorbi puțin din vin, apoi se întoarse din nou spre ei.

Cum adică o s-o pățesc, domnule Trent?

S-ar putea să ai o surpriză.

Orice ai face, amice, pe mine nu mă mai surprinde.

Poate, dar dumneata ne-ai surprins pe noi, domnule Ryan. N-am crezut că ești atît de prost, încît să te lași angrenat în această catastrofă. Probabil că ne-am înșelat.

Te înșeli în multe privințe, șuieră Jack.

Știi ceva, Ryan? Să mor dacă pot să ghicesc ce fel de om ești.

Nu mă surprinde.

Ce fel de om ești, Ryan? întrebă Trent.

Știi ceva, domnule din Congres, pentru mine asta e o experiență unică, observă Jack degajat.

Cum adică?

Atitudinea lui Ryan se schimbă brusc. Vocea lui tună în toată încăperea.

— E prima dată cînd un poponar îmi pune la îndoială bărbăția! Iartă-mă, amice...

Se lăsă o tăcere deplină. Trent nu ținea secretă înclinația lui, o făcuse publică în urmă cu șase ani. Asta nu-l împiedică să pălească. Paharul din mînă îi tremură suficient pentru a-și picura o parte din conținut pe pardoseala de marmură, dar reprezentantul Congresului își recăpătă stăpînirea de sine și vorbi aproape cu blîndețe.

— O să te nimicesc pentru asta!

— Ai grijă cum ții ntești, păpușelule.

Ryan se întoarse și ieși din încăpere, cu toate privirile ațintite asupra spatelui lui. Continuă să meargă pînă ce se pomeni în mijlocul traficului din Massachusetts Avenue. Știa că băuse prea mult, dar aerul rece începea să-i limpezească mintea.

— Jack?

Era glasul soției lui.

— Da, iubito.

— Ce s-a întîmplat?

— Nu pot să spun.

— Cred că e timpul să mergi acasă.

— Cred că ai dreptate. Mă duc să iau hainele.

Ryan se întoarse înăuntru și dădu jetonul la garderobă. Cînd se întoarse, își dădu seama ce liniște era. Simțea privirile îndreptate spre spinarea lui. Jack ridică din umeri, își puse paltonul, luă pe braț blana soției lui, apoi se întoarse să vadă ochii care-l priveau. O singură pereche îl interesa. Era acolo.

Misa nu era un om pe care să-l poți surprinde ușor, dar KGB-ul reușise. Se pregătise sufletește pentru tortură, pentru cele mai grave abuzuri fizice și acum era... dezamăgit? se întrebă el. Dar nu era cuvîntul potrivit.

Era în aceeași celulă și, din cîte își putea da seama, era singur în acel bloc de celule. Poate că se înșela, dar nu exista nici o dovadă că s-ar mai afla cineva în apropierea lui, nici un sunet, nici măcar vreo bătaie în zidurile de beton. Poate că erau prea groase. Singura „comparație" pe care o avea era din cînd în cînd scrîșnetul metalic al

vizetei din ușa celulei. Probabil că își închipuiau că singurătatea îl va afecta, se gîndi el și zîmbi. *Ei cred că eu sînt singur. Nu știu de camarazii mei.*

Exista un singur răspuns posibil: acest Vatutin se temea că ar putea fi, totuși, nevinovat — dar asta nu era posibil, își spuse Mișa. Ticălosul ăsta de cekist îi luase filmul din mînă.

Continuă să încerce să descifreze acest mister, privind zidul negru de beton. Nici o variantă nu era logică.

Dar, dacă se așteptau să-l sperie, vor fi dezamăgiți. Filitov păcălise moartea de prea multe ori. O parte din el chiar tînjea după ea. Poate că se va reîntîlni cu camarazii lui. Doar stătea de vorbă cu ei, nu? S-ar putea ca ei să fie încă... nu chiar vii, dar nici morți de tot. Ce este moartea? Ajunsese în acea etapă a vieții cînd aceasta devine o întrebare intelectuală. Mai curînd sau mai tîrziu, va afla, desigur. Răspunsul la această întrebare trecuse pe lîngă el de multe ori, dar nu reușise să-l prindă prea bine...

Se auzi cheia răsucindu-se în ușă și balamalele scîrțîiră.

— Ar trebui s-o ungeți. Orice mașinărie durează mai mult dacă este bine întreținută, spuse el în timp ce se ridică.

Gardianul nu răspunse, făcîndu-i doar semn cu mîna să iasă din celulă. Doi tineri gardieni stăteau lîngă temnicer, băieți imberbi de douăzeci și ceva de ani, își zise Mișa. Își țineau capul sus cu aroganța tipică KGB-iștilor. Cu patruzeci de ani în urmă, ar fi putut face ceva, își spuse Filitov. Erau neînarmați; la urma urmelor, pentru un militar activ ca el răpirea unei vieți era la fel de firească precum respirația. Ei nu erau cu adevărat soldați. Îți dădeai seama dintr-o privire. E minunat să fii mîndru, dar un soldat trebuie să fie și precaut...

Oare asta să fie? se gîndi el brusc. *Vatutin este precaut cu mine, deși știe...*

Dar de ce?

Ce-nseamnă asta? întrebă Mancuso.

Mi-e greu să spun, răspunse Clark. Probabil că vreun dobitoc din Washington nu se poate hotărî. Se întîmplă mereu.

Cele două semnale sosiseră la un interval de douăsprezece ore. Primul anulase misiunea și ordonase submarinului să se întoarcă în larg, dar cel de-al doilea transmisese navei *Dallas* să rămînă în vestul Mării Baltice și să aștepte noi ordine.

— Nu-mi place să fiu pus să aștept.

— Nimănui nu-i place, domnule comandant.

— Pe dumneata nu te afectează? întrebă Mancuso.

Clark ridică elocvent din umeri.

— O mare parte din povestea asta se petrece doar în mintea noastră. Ca atunci cînd te pregătești pentru un meci de fotbal. Nu te mai frămînta, domnule comandant. Eu învăț oamenii astfel de lucruri — cînd nu le practic și eu.

— Cîți?

— Nu pot să spun, dar cei mai mulți au evoluat bine.

— Cei mai mulți — nu toți? Și cînd nu...

— E foarte palpitant pentru toată lumea. Clark zîmbi. Mai ales pentru mine. Am niște amintiri extraordinare, dar nu le pot povesti. Probabil că și dumneata ai.

— Ar fi cîteva. Faptul că nu le poți povesti îți cam răpește din farmecul vieții, nu?

Cei doi bărbați schimbară o privire complice.

Ryan tîrguia singur. Se apropia ziua de naștere a soției lui — se nimerea în timpul următoarei lui călătorii la Moscova — și trebuia să rezolve toate treburile înainte. Era bine să începi întotdeauna cu bijuteriile. Cathy mai purta și acum lanțul greu de aur pe care i-l dăruise cu cîțiva ani în urmă și acum căuta niște cercei asortați. Problema era că nu-și amintea exact modelul... Mahmureala nu-l ajuta deloc și nici nervozitatea. Dacă nu mușcau din momeală?

— Salut, domnule Ryan, rosti o voce familiară.

Jack se întoarse, oarecum surprins.

— Nu știam că vă lasă atît de departe. *Actul II, Scena I.* Jack nu lăsă să i se întrevadă senzația de ușurare. În privința asta îl ajuta mahmureala.

— Traseul trece chiar prin Garfinckels, dacă studiezi cu atenție harta, sublinie Serghei Platonov. Faci tîrguieli pentru nevastă-ta?

— Sînt sigur că ați aflat tot ce este necesar din dosarul meu.

— Da, va fi ziua ei.

Își coborî privirea spre vitrina cu bijuterii.

— Din păcate, eu nu-mi pot permite asemenea cadouri pentru nevastă-mea...

— Dacă ai face demersurile adecvate, Agenția ar putea aranja ceva, Seghei Nikolaevici.

— Dar s-ar putea ca *Rodina* să nu înțeleagă, spuse Platonov. Începi să te familiarizezi cu această problemă, nu?

— Ești extraordinar de bine informat, murmură Jack.

— Asta mi-e meseria. Mi-e foame. Ai putea folosi o parte din averea dumitale ca să-mi cumperi un sandviș?

Ryan se uită pe bulevard cu un interes profesional.

— Nu astăzi, chicoti Platonov. Cîțiva colegi... cîțiva tovarăși sînt astăzi mai aglomerați ca oricînd și mă tem că FBI-ul vostru nu are destui oameni pentru a-i supraveghea.

— KGB-ul nu are problema asta, observă Jack, în timp ce se îndepărtau de magazin.

— S-ar putea să aveți o surpriză. De ce oare își închipuie americanii că serviciile noastre secrete sînt altfel decît ale voastre?

— Dacă prin asta vrei să spui că sînt mai confuzi, mi am liniștit. Ce-ai zice de un hot-dog?

— Dacă e cușer, răspunse Platonov, apoi explică. Nu sînt evreu, știi asta, dar prefer ceva gustos.

Stai aici de prea mult timp, spuse Jack zîmbind.

Zona Washingtonului e foarte frumoasă.

Jack intră într-un magazin cu minuturi, specializat în pogoși și conserve de carne de vacă, dar care servea și alte preparate. Serviciul era rapid și cei doi bărbați se așezară la o masă albă de plastic, singura plasată în mijlocul sălii. Inteligentă alegere, își zise Jack. Oamenii puteau trece pe lîngă ea fără să audă decît cîteva cuvinte, la întîmplare. Dar știa că Platonov e un profesionist.

— Am auzit că ai niște nefericite dificultăți juridice.

Platanov zîmbea la fiecare cuvînt. Se presupunea, desigur, că discutau niște banalități plăcute, își zise Jack, numai că nu-i trecea prin cap că rusul chiar se amuza.

— Chiar l-ai crezut pe cretinul de aseară? Știi ceva? Ceea ce admir eu cu adevărat la ruși este felul în care abordează...

— Comportamentul antisocial? Da — cinci ani într-un lagăr cu regim strict. Noua noastră deschidere nu include și acceptarea perversiunilor sexuale. Amicul dumitale, Trent, a cunoscut o persoană în ultima lui călătorie în Uninunea Sovietică. Tînărul... bărbat este acum într-un asemenea lagăr.

Platonov nu mai adăugă că refuzase să colaboreze cu KGB-ul și în felul acesta își atrăsese pedeapsa. Ce rost avea să amestece subiectele? își zise el.

— Din partea mea, să vă fie de bine. Avem destui aici, bombăni Jack.

Se simțea îngrozitor; ochii îi zvîcneau de parcă voiau să-i iasă din cap, după ce băuse vin și dormise insuficient.

— Am observat. Și ne dați și SEC? întrebă Platonov.

— Știi ceva? N-am făcut nimic rău. Absolut nimic! Mi-a vîndut un prieten un pont și l-am folosit. Nu l-am căutat eu, s-a întîmplat. Am cîștigat ceva parale, și ce-i cu asta? Eu scriu informările secrete pentru președinte! Mă pricep — și pe mine mă hărțuie! După tot ce...

Ryan se opri și privi îndurerat în ochii lui Platonov.

— Dar ce-ți pasă ție?

— De cînd ne-am cunoscut în Georgetown, acum cîțiva ani, te-am admirat sincer. Treaba aia cu teroriștii. Nu aprob vederile tale politice, așa cum nici tu nu le aprobi pe ale mele. Dar, vorbind ca între bărbați, ai adunat ceva jigodii de pe străzi. N-ai decît să nu crezi, dar eu m-am opus ca statul să întrețină asemenea animale. Pe adevărații marxiști care vor să-și elibereze popoarele — da, trebuie să-i susținem prin orice mijloace — dar banditii sînt niște ucigași, niște lepădături care ne socotesc drept o sursă de arme, atîta tot. Țara mea nu cîștigă nimic din asta. Lăsînd politica la o parte, ești un bărbat curajos și cinstit. Sînt calități pe care le respect. Păcat că nu le

respectă și țara ta. America își așază pe socluri cei mai buni oameni, pentru ca oamenii mai puțin buni să-i folosească drept ținte.

O fracțiune de secundă Ryan nu-l mai privi cu precauție, ci îl cîntări din ochi.

Ai sesizat bine.

Deci, prietene, ce-ți vor face?

Jack scoase un oftat adînc, în timp ce privea încăperea.

Trebuie să vorbesc cu un avocat săptămîna asta. Probabil că el o să știe. Speram să evit asta. Am crezut că pot să-i conving să mă lase-n pace, dar... nemernicul ăsta nou de la SEC, un poponar pe care Trent...

Oftă din nou.

Trent și-a folosit relațiile ca să obțină postul pentru el. Pe cît facem pariu că amîndoi... Descopăr că sînt de acord cu tine. Dacă trebuie să ai dușmani, măcar să-i poți respecta.

Și CIA nu te poate ajuta?

N-am prea mulți prieteni acolo — dar știi asta. Am avansat prea repede, eram cel mai bogat, favoritul lui Greer, aveam legături cu englezii. Îți atragi dușmani în felul ăsta. Uneori mă întreb dacă unul din ei ar fi putut să... Nu pot dovedi, dar nici nu-ți imaginezi ce rețea de calculatoare avem la Langley și toate tranzacțiile mele de bursă sînt stocate în sistemele de calculatoare... și știi ceva? Datele din calculator se pot modifica de cineva care se pricepe... Dar încearcă să dovedești asta, amice.

Jack luă două aspirine dintr-un mic tub și le înghiți.

– Ritter nu mă poate suferi, de cînd ne știm. L-am pus într-o situație proastă în urmă cu cîțiva ani și e genul care nu uită așa ceva. Poate unul din oamenii lui... are cîțiva oameni buni. Amiralul vrea să mă ajute, dar e bătrîn. Judecătorul e în pragul pensionării, trebuia să iasă acum un an, dar o mai ține așa — n-ar putea să mă ajute chiar dacă ar vrea.

– Președintele te apreciază. Știm asta.

– Președintele e avocat, procuror. Dacă-i ajunge la urechi cea mai mică bănuială că ai fi ocolit legea... E uimitor cît de repede poți rămîne singur. Mai e și în Departamentul de Stat o gașcă de tipi care nu mă-nghit, fiindcă

văd lucrurile altfel decît le văd ei. E greu să fii cinstit în orașul ăsta nenorocit.

Este adevărat, deci, își spuse Platonov. Primiseră mai întîi raportul lui Peter Henderson, Cassius după numele de cod, care furnizase date KGB-ului mai bine de zece ani, mai întîi ca asistent special al senatorului pensionat Donaldson din comisa de spionaj a Senatului, acum analist de spionaj pentru Biroul de Contabilitate. KGB-ul știa că Ryan era strălucitoarea stea în ascensiune a direcției de spionaj a CIA. La Centrul din Moscova fusese întîi etichetat drept un diletant bogat. Dar asta se schimbase în urmă cu cîțiva ani. Ryan îi atrăsese cu ceva atenția președintelui și acum scria aproape jumătate din rapoartele secrete speciale care mergeau la Casa Albă. Se știa de la Henderson că întocmise un raport voluminos despre situația armelor strategice, care stîrnise mare tărăboi la Departamentul de Stat. Platonov își făcuse de mult o impresie proprie. Fiind un bun cunoscător al oamenilor, el îl socotise pe Ryan încă de la prima lor întîlnire la Georgetown un adversar inteligent și curajos — dar un om prea obișnuit cu privilegiile, prea sensibil la atacurile personale. Sofisticat, dar ciudat de naiv. Ceea ce vedea acum, la dejun, îi confirma opinia. În esență, Ryan era prea american. Vedea lucrurile în alb și negru, în bine și rău. Dar astăzi conta mai ales că Ryan se crezuse invincibil și abia acum afla că nu era cazul. Din cauza asta, Ryan se revoltase.

— Atîta muncă irosită, spuse el după cîteva secunde. O să arunce la gunoi recomandările mele.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că Ernest Allen, naiba să-l ia, l-a convins pe președinte să pună pe masă proiectul SDI.

Platonov își mobiliză tot profesionalismul ca să nu reacționeze la această afirmație. Ryan continuă:

— Totul a fost în zadar. Mi-au discreditat studiul numai din pricina tîmpeniei cu bursa. Agenția nu mă susține așa cum ar trebui. Mă aruncă în gura lupilor. Și nu pot să fac nimic, fir-ar să fie.

Termină de mîncat hot-dog-ul.

— Poți, totuși, să acționezi, îi sugeră Platonov.

— Să mă răzbun? M-am gîndit. Aș putea recurge la presă, dar în *Post* se va publica un articol despre povestea cu SEC. Cineva din Capitoliu orchestrează condamnarea mea. Trent, probabil. Pun pariu că el l-a stîrnit pe reporterul de aseară asupra mea, nemernicul. Dacă încerc să spun adevărul, cine o să mă asculte? Doamne, îmi vîr gîtul în streang stînd de vorbă acum cu tine, Serghei.

— De ce spui asta?

— Nu ghicești? Ryan își îngădui un zîmbet care dispăru brusc. N-am de gînd să ajung la pușcărie. Mai bine mor decît să suport rușinea asta. Eu, fir-ar să fie, mi-am riscat viața — am pus totul în joc. Unele lucruri le știi, unul singur nu-l știi. Mi-am riscat viața pentru țara asta și ei vor să mă bage la pușcărie!

— Poate te vom ajuta noi.

În sfîrșit, apăru oferta.

— Adică să trădez? Cred că glumești. Doar nu-ți închipui că o să pot trăi în paradisul vostru muncitoresc!

— Nu, dar ca să urnim lucrurile, poate că noi am putea să-ți schimbăm situația. Vor exista martori împotriva ta. Ar putea suferi accidente...

— Nu-mi spune tîmpenii! Jack se aplecă în față. Voi nu faceți chestii de-astea în țara noastră și nici noi în a voastră.

— Totul are un preț. Înțelegi asta mai bine decît mine. Platonov zîmbi. De exemplu, „catastrofa" de care a pomenit domnul Trent aseară. Oare la ce s-o fi referit?

— Și de unde știu eu pentru cine lucrezi cu adevărat? întrebă Jack

— Ce?!

Era cu adevărat surprins. Ryan vedea dincolo de durerea din sinusuri.

— Vrei să urnim lucrurile? Serghei, eu o să-mi pun viața în joc. Să nu crezi că e ușor, fiindcă am mai făcut-o. Avem pe cineva la Centrul din Moscova. E un tip mare. Spune-mi ce-mi poate oferi acest nume.

— Libertatea, spuse imediat Platonov. Dacă e atît de mare cum spui, vom face foarte mult.

Ryan nu rosti nici un cuvînt, mai mult de un minut. Cei doi se priveau ca la o partidă de pocher, mizînd pe tot

ce avea fiecare — de parcă Ryan ar fi știut că are cărți mai mici. Platonov ținu piept privirii americanului și avu satisfacția să constate că e mai tare.

— La sfîrșitul săptămînii voi lua avionul de Moscova, dacă treaba nu transpiră pînă atunci, în care caz sînt terminat. Ceea ce ți-am spus, amice, să nu treacă prin nici un canal. Singura persoană de care sînt sigur că *nu este* e Gherasimov. Informația se duce direct la secretarul KGB-ului, fără intermediari, căci altminteri riști să pierzi numele.

— Și de ce să cred că o deții tu?

Rusul profita de avantajul lui, dar nu fără precauție. Veni rîndul lui Jack să zîmbească. Cărțile lui erau bune pînă la urmă.

— Nu cunosc numele, dar cunosc datele. Cu cele patru chestii care știu că vin de la DIRIJOR — ăsta e numele de cod — oamenii tăi pot face restul. Dacă scrisoarea ta trece prin canale, probabil că n-o să mă urc în avion. Atît de sus este individul în ierarhie — dacă e un tip, deși probabil că este. De unde știu că o să te ții de cuvînt?

— În spionaj, trebuie să-ți respecți promisiunile, îl asigură Platonov.

— Atunci spune-i secretarului tău că vreau să mă întîlnesc cu el, dacă se poate aranja. Ca de la bărbat la bărbat. Fără aiureli.

— Cu secretarul? Secretarul nu...

— Atunci o să-mi fac singur aranjamentele legale și o să văd ce șanse am. Și n-o să intru la pușcărie pentru trădare, dacă pot face ceva. S-a făcut, tovarășe Platonov, conchise Jack. Drum bun!

Jack se ridică și plecă. Platonov nu-l urmă. Se uită în jur și își găsi omul, care-i făcu semn că nu fuseseră observați.

Și el trebuia să ia o hotărîre. Ryan era sincer? Cassius așa spusese.

Îl „patronase" pe agentul Cassius timp de trei ani. Datele furnizate de Peter Henderson fuseseră întotdeauna corecte. Îl folosiseră pentru a urmări și aresta un colonel de la Forțele de Rachete Strategice care lucrase pentru

CIA, obținuse informații secrete strategice și politice valoroase și chiar și despre analiza efectuată de americani în povestea cu *Red October,* acum doi ani parcă, înainte de a se retrage senatorul Donaldson — iar acum, cînd lucra în GAO, avea nenumărate posibilități: acces direct la date de apărare secrete și contacte politice la Capitoliu. Cassius le spusese cu cîtva timp în urmă că Ryan era supus cercetărilor. Pe atunci era doar un zvon, nimeni nu-l luase în serios. Americanii se cercetau mereu între ei. Era un fel de sport național. Apoi mai auzise o dată aceeași poveste, urmată de scena cu Trent. Era oare posibil... ?

O scurgere de informații la nivel înalt în KGB, se gîndi Platonov. Exista, desigur, un protocol prin care datele importante mergeau direct la secretarul KGB-ului. KGB-ul întrevedea orice posibilitate. De îndată ce mesajul va fi trimis, el va trebui să fie urmărit pînă sus. Numai ideea că CIA avea un agent în vîrful ierarhiei KGB-ului...

Dar era doar o posibilitate.

Imediat ce vom arunca undița, Ryan ne va aparține. Poate că e atît de prost, încît își închipuie că scapă cu un singur schimb de informații și că pe urmă niciodată nu o să mai... dar probabil că este atît de disperat, încît pe moment nu-i pasă. Ce fel de informații am putea obține de la el?

Asistentul special al directorului-adjunct pentru spionaj! Probabil că Ryan vede aproape toate documentele! Un agent atît de prețios nu mai fusese recrutat de cînd îl recrutaseră pe Philby — și asta se întîmplase în urmă cu cincizeci de ani!

Dar este suficient de important pentru a se încălca regulile? se întrebă Platonov, în timp ce își termina băutura. Nu-și amintea nimeni să fi comis KGB-ul un act de violență în Statele Unite — exista o înțelegere de onoare în acest sens. Dar ce mai contau regulile față de un asemenea avantaj? Un american, doi, pot suferi un accident de mașină sau un infarct neașteptat. Va trebui să aprobe secretarul. Platonov va face recomandarea. Va fi luată în seamă. Era sigur.

Diplomatul era un om meticulos. Își șterse fața cu șervețelul de hîrtie, puse tot gunoiul în ceașca de carton și o aruncă în primul coș. Nu lăsă în urmă nimic care să sugereze că fusese acolo.

Săgetătorul era sigur că vor învinge. Cînd le anunțase misiunea subordonaților săi, reacția lor fusese extraordinară. Zîmbete triste sau amuzate, priviri piezișe, încuviințări din cap. Cel mai entuziast fusese noul lor membru, fostul maior în armata afgană. În cortul lor, la douăzeci de kilometri de graniță, în Afganistan, planurile lor fuseseră puse cap la cap în cinci ore tensionate.

Săgetătorul privi prima fază, care era deja gata. Șase camioane și trei transportoare de infanterie BTR-60 erau în mîinile lor. Unele erau avariate, dar era firesc. Soldații morți ai armatei-marionetă erau dezbrăcați de uniforme. Unsprezece supraviețuitori erau interogați. Nu vor lua parte la misiune, desigur, dar, dacă se dovedeau oameni de încredere, li se va îngădui să se alăture bandelor de partizani aliate. Iar ceilalți...

Fostul ofițer de armată aduna hărți și coduri radio. Cunoștea toate metodele pe care rușii le predaseră cu asiduitate „fraților" lor afgani.

La zece kilometri distanță, spre nord, pe drumul spre Sekabad, era tabăra de bază a unui batalion. Fostul maior o contactă prin radio, comunicînd că „Floarea Soarelui" respinsese ambuscada cu pierderi modeste și se îndrepta spre ei. Comandantul batalionului își dădu aprobarea.

Încărcară cîteva cadavre, cu uniformele încă pline de sînge. Foști membri instruiți ai armatei afgane luară în primire mitralierele grele de pe transportoarele BTR cînd coloana porni, menținînd formațiunea tactică adecvată pe drumul de pietriș. Tabăra de bază era pe celălalt mal al rîului. Peste zece minute o zăriră. Podul fusese distrus de mult, dar rușii adunaseră pietriș suficient ca să creeze un vad. Coloana se opri la postul de pază dinspre est.

Era un moment de tensiune. Maiorul dădu semnalul cuvenit și paznicul le făcu semn să treacă. Unul cîte unul, vehiculele străbătură rîul. Suprafața apei înghețase și șoferii trebuiau să se țină de un șir de pari ca să nu alu-

nece în apa adîncă de sub pojghița de gheață. Încă cinci sute de metri...

Tabăra de bază era un mic dîmb. Era înconjurată de buncăre joase, alcătuite din scai cu nisip și bușteni. Nici unul nu era păzit de un număr suficient de oameni. Tabăra era bine plasată, avînd în toate direcțiile terenuri mari de tragere, dar nu le foloseau pe deplin decît noaptea, în gropi speciale. O singură companie de soldați era de fapt la post, iar restul patrulau pe dealurile din jurul taberei. Pe lîngă asta, coloana sosise la ora mesei. Se vedea parcul auto.

Săgetătorul era în cabina primului camion. Se întreba de ce avusese atîta încredere în maiorul dezertor, dar trase concluzia că nu era momentul să-și facă asemenea griji.

Comandantul batalionului ieși din buncărul lui, mestecînd ceva în timp ce privea cum săreau soldații din camioane. Îl aștepta pe comandantul unității și se arătă cam enervat cînd portiera laterală a transportorului BMP se deschise încet și apăru un bărbat în uniformă de ofițer.

— Cine naiba ești?

— *Allahu akhbar!* strigă maiorul.

Îl izbi cu arma pe cel ce întrebase. Mitralierele grele de transportoarele de infanterie dădură iama în oamenii care mîncau de prînz, în timp ce partizanii Săgetătorului alergau spre buncărele prea puțin păzite. În zece minute, orice rezistență încetă; cei ce apărau baza nu aveau nici o șansă, de vreme ce pătrunseseră deja o sută de oameni înarmați. Fură luați douăzeci de prizonieri. Singurii ruși din post — doi locotenenți și un sergent de la comunicații — fură uciși imediat, iar ceilalți fură puși sub pază, în timp ce oamenii maiorului alergau spre parcul de vehicule.

Luară de acolo încă două transportoare BTR și patru camioane. Le era deajuns. Celorlalte le dădură foc. Arseră tot ce nu puteau căra. Luară patru mortiere, șase mitraliere și toate uniformele găsite. Restul taberei fu total distrusă — îndeosebi radiourile, care fură mai întîi sfărîmate cu paturile puștilor, apoi arse. Fu lăsat la fața locului un mic grup de pază pentru prizonieri, cărora li se acorda șansa de a se alătura mujahedinilor — în caz

contrar, urmînd să moară pentru devotamentul lor față de necredincioși.

Pînă la Kabul erau cincizeci de kilometri. Coloana cu vehiculele mai mari o luă spre nord. Cîțiva oameni ai Săgetătorului mergeau pe lîngă ea. Erau acum două sute de oameni, echipați și dotați ca soldați ai armate regulate afgane, îndreptîndu-se spre nord, în vehicule militare fabricate de ruși.

Timpul era dușmanul lor cel mai periculos. Nouăzeci de minute mai tîrziu ajunseră la marginea Kabulului, întîlnind primul din mai multe puncte de control.

Săgetătorul simțea că i se încrețește pielea pe el, știindu-se atît de aproape de un număr atît de mare de ruși. Știa că rușii se întorceau în cazematele și buncărele lor îndată ce se lăsa amurgul, lăsînd străzile în seama afganilor, dar nici apusul soarelui nu-l ajută să se simtă în siguranță. Punctele de control se dovediră mai formale decît se așteptase și maiorul îi convinse pe toți să-i lase să treacă, folosind documente și cuvinte codificate de la tabăra de bază recent distrusă. În plus, ruta lor ocolea zonele cele mai păzite ale orașului. În mai puțin de două ore, orașul rămase în urma lor și porniră mai departe în întunericul prietenos.

Merseră pînă ce combustibilul începu să se termine. Traseră vehiculele la marginea drumului. Un occidental s-ar fi mirat văzîndu-i pe mujahedini că se bucură să-și lepede vehiculele, deși asta însemna să continue drumul cu armele în spinare. Odihniți, partizanii urcară imediat dealurile, îndreptîndu-se spre nord.

Era o zi plină de vești proaste, observă Gherasimov, privindu-l pe colonelul Vatutin.

— Cum adică, nu-l poți face să vorbească?

— Tovarășe secretar, medicii au afirmat că orice formă de abuz fizic — la sediul KGB-ului nu se mai folosea cuvîntul tortură — i-ar putea provoca moartea. Avînd în vedere insistența cu care cereți o declarație, trebuie să folosim... metodele primitive de interogatoriu. Subiectul este un om dificil. Mintal, este mult mai tare decît ne-am așteptat, spuse Vatutin pe un ton cît mai calm.

Ar fi fost în stare să ucidă un om în clipa aceea, ca să bea ceva.

— Asta numai fiindcă ai ratat arestarea, remarcă rece Gherasimov. Nutream mari speranțe pentru dumneata, tovarășe colonel. Credeam că ești un om de viitor. Credeam că ești copt pentru avansare. M-am înșelat, tovarășe colonel? întrebă el.

— Acest caz mă preocupă numai în măsura în care pot demasca un trădător al Patriei.

Vatutin își mobiliză tot spiritul de disciplină ca să nu dea înapoi.

— Eu consider că mi-am făcut datoria. Știm că a comis trădarea. Avem dovada...

— Iazov n-o va accepta.

— Contraspionajul este de competența KGB-ului, nu a Ministerului Apărării.

— Poate că vei avea amabilitatea să-i explici asta secretarului general al Partidului, spuse Gherasimov, lăsînd să i se vadă prea mult mînia. Tovarășe colonel Vatutin, trebuie să am această declarație.

Gherasimov sperase să mai dea o lovitură în materie de informații secrete în ziua aceea, dar raportul FLASH din America îi năruise speranța — ba chiar, mai grav, Gherasimov dăduse informațiile cu o zi mai înainte de a afla că erau lipsite de valoare. Agentul Livia se scuzase, scria în raport, dar datele din programul de computer transmise atît de recent de căpitanul Bisiarina erau din păcate depășite. În felul acesta, se pierduse ceva ce ar fi putut contribui la domolirea relațiilor dintre KGB și noul proiect la care ținea atît de mult Ministrul Apărării.

Trebuia să obțină declarația și era nevoie ca această declarație să nu fie luată sub tortură. Toți știau că prin tortură anchetatorii pot obține tot ce doresc, că durerea îi face pe majoritatea subiecților să spună tot ce li se cere. Avea nevoie de informații atît de valoroase, încît să le ducă el însuși la Biroul Politic. Iar acesta nu se mai temea atît de mult de KGB, încît să ia drept bune cuvintele lui Gherasimov.

Vatutin, am nevoie de ea și am nevoie repede. Cînd poți să mi-o dai?

— Folosind metodele la care sîntem acum constrînși, în cel mult două săptămîni. Putem să-l lipsim de somn. Asta durează, mai ales dacă ținem seama că bătrînii au mai puțină nevoie de somn decît tinerii. Treptat, se va dezechilibra și va claca. Avînd în vedere ce am aflat despre acest om, ni se va împotrivi cu tot curajul — e un bărbat viteaz. Dar e și el om. Peste două săptămîni, spuse Vatutin, știind că ar trebui să-i ajungă zece zile.

Mai bine să i-o dea mai devreme.

— Foarte bine. Gherasimov se opri. Era momentul să-l încurajeze. Tovarășe colonel, obiectiv vorbind, ai condus bine investigația, în ciuda dezamăgirii pe care ne-ai produs-o în faza finală. Nu poți pretinde perfecțiune în toate și complicațiile politice nu le-ai creat dumneata. Dacă aduci ceea ce ți se cere, vei fi răsplătit pe măsură. Dă-i bătaie.

— Vă multumesc, tovarășe secretar.

Gherasimov îl văzu ieșind, apoi își chemă mașina. Secretarul KGB nu călătorea singur. Zilul personal — o limuzină comodă, specială, care arăta ca o mașină americană supradimensionată din urmă cu treizeci de ani — era urmată de o Volga și mai urîtă, plină cu gardieni de corp, aleși pentru capacitatea lor de luptă și loialitatea absolută față de cel ce ocupa funcția de secretar al KGB-ului. Gherasimov ședea singur în spate, privind clădirile Moscovei în goana mașinii care circula pe banda din mijloc a bulevardelor late. În curînd, ieși din oraș, îndreptîndu-se spre pădurile unde fuseseră opriți germanii în 1941.

Mulți dintre cei capturați — cei care supraviețuiseră tifosului și malnutriției — construiseră vilele de aici. Deși rușii încă îi mai urau pe nemți, *nomenklatura* — clasa conducătoare a acestei societăți fără clase — era fascinată de tehnica germană. Aparatele electronice Siemens și Blaupunkt erau în casele lor obiecte la fel de familiare ca ziarul *Pravda* și știrile necenzurate de la TASS. Vilele cu mai multe etaje din pădurile de pini de la vest de Moscova erau construite ca toate clădirile lăsate în urmă de țari. Gherasimov se întreba adeseori ce se întîmplase cu sol-

dații germani care trudiseră la ridicarea lor. Deși nu avea nici o importanță.

Vila oficială a academicianului Mihail Petrovici Alexandrov nu se deosebea de celelalte: avea două etaje, lemnăria extraordinară era vopsită în crem și avea un acoperiș țuguiat și abrupt, care s-ar fi potrivit și în Pădurea Neagră. Aleea care ducea la ea era pietruită și șerpuia printre copaci. O singură mașină era parcată. Alexandrov era văduv și trecuse de vîrsta la care să-și mai dorească o femeie lîngă el. Gherasimov deschise propria lui ușă, verificînd repede dacă gardienii de corp se dispersaseră ca de obicei printre copaci. Se oprise o clipă să-și scoată din portbagajul mașinii echipamentul pentru vreme rece, hanorace bine căptușite și cizme groase pentru zăpadă.

— Nikolai Borisovici!

Alexandrov însuși ieși în prag. În vilă locuia și un cuplu care gătea și făcea curat, dar amîndoi știau cînd nu era cazul să se arate. Era unul din aceste cazuri. Academicianul luă paltonul lui Gherasimov și-l agăță în cuierul de lîngă ușă.

– Mulțumesc, Mihail Petrovici.

– Bei un ceai?

Alexandrov arătă cu mîna spre masa din salon.

– E frig afară, recunoscu Gherasimov.

Cei doi bărbați se așezară față-n față la masă, pe scaunele bine îndesate. Lui Alexandrov îi făcea plăcere să fie gazdă — cel puțin cu colaboratorii lui. Turnă ceaiul, apoi împărți cîteva vișine zaharisite. Își băură ceaiul în maniera tradițională, mai întîi introducînd în gură cîteva vișine zaharisite, apoi înecîndu-le în ceai. Din cauza aceasta, conversația era dificilă, dar era un obicei rusesc. Mai precis, Alexandrov respecta tradițiile. Deși îmbrățișase idealurile marxismului, principalul ideolog al Biroului Politic se ținea de obiceiurile din tinerețe în lucrurile mărunte.

Ce vești îmi aduci?

Gherasimov făcu un gest de enervare.

Spionul Filitov e tare. Va mai dura o săptămînă sau două pînă vom obține declarația.

Ar trebui să-l împuști pe colonelul ăla al vostru care...

Secretarul KGB-ului clătină din cap.

— Nu, nu. Trebuie să fim obiectivi. Colonelul Vatutin a procedat bine. Ar fi trebuit să lase arestarea în sine pe seama unuia mai tînăr, dar eu i-am spus că se va ocupa de acest caz și e clar că a luat prea în serios instrucțiunile mele. În afară de asta, a procedat aproape perfect.

— Te pripești să fii generos, Kolea, observă Alexandrov. E atît de greu să iei prin surprindere un bătrîn de șaptezeci de ani?

— Nu e un om obișnuit. Spionul american era un spion bun — e și normal. Un bun ofițer de spionaj are instincte ascuțite. Dacă n-ar fi fost atît de abili, socialismul ar fi triumfat în lume pînă acum, adăugă el degajat.

Secretarul KGB-ului știa că Alexandrov trăia în lumea lui academică și că nu prea știa cum mergeau lucrurile în lumea reală. Era greu să respecți un asemenea om, dar nu era la fel de greu să te temi de el.

Bărbatul mai vîrstnic mormăi.

— Cred că putem aștepta o săptămînă, două. Mă cam deranjează că facem asta în perioada cînd e aici delegația americană...

— Se va produce după ce pleacă americanii. Dacă se ajunge la un acord, nu pierdem nimic.

— Este o nebunie să ne reducem armamentele! insistă Alexandrov.

Mihali Petrovici încă mai credea că armele nucleare sînt ca tancurile și mitralierele: cu cît ai mai multe, cu atît e mai bine. Asemenea celor mai mulți teoreticieni politici, nu se ostenea să cerceteze realitatea.

— Vom păstra rachetele noastre cele mai noi și mai bune, explică răbdător Gherasimov. Și ceea ce e mai important, proiectul nostru Steaua Strălucitoare avansează. Datorită realizărilor oamenilor noștri de știință și a informațiilor obținute de noi despre programul american, în mai puțin de zece ani vom avea capacitatea de a ocroti *Rodina* de orice atac străin.

— Ai surse bune în proiectul american?

— Prea bune, spuse Gherasimov, punînd jos cana de ceai. Se pare că unele din datele pe care le-am primit recent au fost trimise prea repede. O parte din instrucțiu-

nile pentru computerele americane ne-au fost trimise înainte de a fi autorizate și s-au dovedit a fi defectuoase. O mică încurcătură, dar, dacă tot e să se întîmple încurcături, e de preferat să fie provocate de prea multă eficiență decît de prea puțină.

Alexandrov încheie discuția cu un gest al mîinii.

— Am vorbit cu Vaneev ieri seară.

— Și... ?

— E al nostru. Nu poate suporta gîndul că urîta aia de fiică-sa, pe care o iubește, ar putea fi dusă într-un lagăr de muncă — sau mai rău. I-am explicat ce i se cere. A fost foarte ușor. De îndată ce obții declarația de la ticălosul de Filitov, vom declanșa și noi acțiunea simultan. E mai bine să realizăm totul imediat.

Academicianul își întări spusele dînd din cap. Era expert în manipulări politice.

— Pe mine mă îngrijorează posibilele reacții ale Occidentului... observă precaut Gherasimov.

Bătrînul vulpoi zîmbi pe deasupra ceaiului.

— Narmonov va suferi un infarct. E la vîrsta cînd se întîmplă așa ceva. Nu unul fatal, desigur, dar suficient ca să se retragă. Vom asigura Occidentul că politica lui va fi continuată — dacă insiști, eu pot chiar să susțin acordul în privința armamentelor. Alexandrov se opri o clipă. E normal să evităm să-i alarmăm în mod inutil. Pe mine nu mă interesează decît rolul conducător al Partidului.

— E normal.

Gherasimov știa ce va urma și se instală comod ca să asculte.

— Dacă nu-l oprim pe Narmonov, Partidul este condamnat! Nerodul ăsta aruncă la gunoi toate străda-niile noastre! Fără rolul conducător al Partidului, chiar în casa asta ar locui un neamț! Unde-am fi astăzi dacă n-ar fi fost Stalin să fortifice coloana vertebrală a oamenilor? Și poftim, Narmonov îl condamnă pe cel mai mare erou al nostru — după Lenin! adăugă repede academicianul. Țara asta are nevoie de o mînă de fier, o singură mînă puternică, nu o mie de mîini slabe! Poporul nostru înțelege asta. Poporul nostru dorește asta.

Gherasimov încuviință din cap, întrebîndu-se de ce îndruga ramolitul ăsta mereu aceleași lucruri. Partidul nu avea nevoie de o mînă de fier, în ciuda afirmațiilor lui Alexandrov. Partidul în sine era alcătuit dintr-o mie de mîini mici, acaparatoare, apucătoare: membrii Comitetului Central, activiștii locali care își făcuseră datoria, își strigaseră lozincile, asistaseră la ședințele săptămînale pînă se săturaseră de indicațiile Partidului, dar care nu dezertau fiindcă aceasta era calea spre avansare, iar avansarea înseamnă privilegii. Avansarea înseamnă o mașină, concedii la Soci... și aparate Blaupunkt.

Toți oamenii au ideile lor fixe. Gherasimov știa asta. Ideea fixă a lui Gherasimov era că prea puțini oameni credeau cu adevărat în Partid. Gherasimov nu credea. Partidul conducea însă țara. Partidul hrănea ambițiile. Puterea are justificarea ei și, pentru el, Partidul era calea spre putere. De cînd se știa, lucrase pentru a apăra Partidul de cei care doreau să modifice ecuația puterii. Acum, în calitatea lui de secretar al „spadei și scutului" Partidului, era în poziția cea mai favorabilă pentru a lua în mînă frîiele Partidului. Alexandrov ar fi fost surprins, chiar scandalizat, să afle că tînărul lui student considera puterea unicul său țel și că singurul lui plan era *statu quo ante*. Uniunea Sovietică va merge în continuare pe aceeași cale, păstrîndu-și granițele și încercînd să impună forma sa de guvernămînt în orice țară care-i oferea această posibilitate. Va exista progres, în parte datorită schimbărilor interne, în parte din ceea ce se putea obține din Occident, dar nu suficient pentru a fi pe măsura așteptărilor și nici prea rapid, cum amenința Narmonov. Dar lucrul cel mai important era că Gherasimov va fi omul care va ține frîiele în mînă. Avînd în spatele lui puterea KGB-ului, nu mai avea de ce să se teamă pentru securitatea lui — nici chiar după ce va rupe relațiile cu Ministrul Apărării. Ascultă, deci, delirul lui Alexandrov despre teoria Partidului, încuviințînd din cap cînd era cazul. Pentru un profan, scena semăna cu miile de tablouri vechi — aproape toate false — în care Stalin sorbea cuvintele lui Lenin. Ca și Stalin, el va folosi aceste cuvinte în avantajul lui. Gherasimov credea în steaua sa.

18

Avantaje

– Dar abia am terminat de mîncat, spuse Mișa.

– Prostii, spuse temnicerul. Îi arătă ceasul. Uite cît e ora, moș prostănac. Termină de mîncat, se apropie ora de interogatoriu. Omul se aplecă în față. De ce nu vrei, tovarășe, să le spui ce vor să audă?

Nu sînt trădător. Nu sînt!

– Cum dorești. Mănîncă zdravăn!

Ușa celulei se trînti de cadrul ei cu un scrîșnet metalic.

Nu sînt trădător, spuse Filitov după ce se închise ușa. Nu sînt, se auzi în microfon. Nu sînt.

Nu mai avem mult, spuse Vatutin.

Ceea ce i se întîmpla lui Filitov era puțin diferit ca efect concret de ceea ce încerca să realizeze medicul în bazinul lui de privare senzorială. Deținutul pierdea contactul cu realitatea, deși mult mai lent decît îl pierduse Vaneeva. Celula lui era situată în interiorul clădirii, deținutul fiind privat de succesiunea zi-noapte. Unicul bec nu se stingea niciodată. După cîteva zile, Filitov pierdu complet șirul orelor. Apoi, funcțiile lui organice începură să se deregleze. Începu să se modifice intervalul dintre mese. Organismul lui simțea că era ceva în neregulă, dar simțea atîtea lucruri în neregulă și își suporta atît de greu dezorientarea, încît starea lui se apropia de manifestările unei boli psihice. Era o tehnică tradițională și rareori era suportată mai mult de două săptămîni, iar atunci se descoperea în general că fericitul rezistase datorită unui

reper exterior necunoscut anchetatorilor lui, ca de pildă zgomotul instalației sanitare sau al traficului, zgomote care se succedau în mod regulat. Treptat, „a Doua" învățase să izoleze toate aceste surse. Noul bloc de celule speciale era izolat fonic de restul lumii. Mîncarea era gătită la un etaj superior, pentru a nu pătrunde mirosurile. Această parte din Lefortovo oglindea generații întregi de experiențe clinice de îngenunchere a spiritului uman.

Metoda era mai bună decît tortura, își spuse Vatutin. Tortura îi afecta invariabil și pe anchetatori. Asta era problema. Imediat ce un bărbat — sau, în cazuri mai rare, o femeie — reușea să reziste, mintea sa se modifica. Torționarul înnebunea treptat și, drept urmare, rezultatele interogatoriilor erau nesigure și ofițerul KGB devenit inutil trebuia înlocuit și, uneori, internat în spital. În anii '30, asemenea ofițeri fuseseră adeseori împușcați cînd stăpînii lor politici își dăduseră seama ce zămisliseră, fiind înlocuiți cu alții, pînă ce anchetatorii găsiseră metode mai creatoare, mai inteligente. Era mai bine pentru toți, colonelul Vatutin știa asta. Noile tehnici, chiar și cele abuzive, nu produceau un rău fizic permanent. Acum se părea aproape că tratau afecțiunile psihice pe care le provocau și medicii care se ocupau în cadrul KGB-ului de aceste cazuri observau în secret că trădarea Patriei era în sine un simptom al unor grave tulburări de personalitate, care necesitau un tratament ferm. În felul acesta, toată lumea se simțea mai bine. Cînd provoci durere unui dușman curajos te simți poate vinovat, în schimb, cînd contribui la vindecarea unei minți bolnave, te simți foarte bine.

Asta e mai rău decît mulți alții, își zise Vatutin. Era puțin prea cinic ca să creadă toate tîmpeniile pe care noua generație de la „a Doua" le învăța la cursurile de instruire și orientare. Își aminti cu nostalgie de cei care-l instruiseră pe el cu aproape treizeci de ani în urmă — frumoasele zile de odinioară, sub Beria... Deși i se încrețea pielea cînd îi auzea vorbind pe ticniții ăia, cel puțin erau cinstiți în ceea ce făceau. Era fericit că nu ajunsese ca ei, dar nu

se amăgea cu gîndul că Filitov era bolnav psihic. Era, de fapt, un bărbat curajos, care hotărîse din voință proprie să-și trădeze țara. Un ticălos, desigur, fiindcă încălcase regulile societății care-i era ca un părinte, dar, cu toate acestea, un adversar valoros. Vatutin privi prin tubul din fibră de sticlă încastrat în tavanul celulei lui Filitov, în timp ce asculta sunetele culese de microfon.

De cînd lucrezi pentru americani? De cînd ți-a murit familia? De atîta timp? De aproape treizeci de ani... este posibil? se minună colonelul de la Direcția a Doua. Era îngrozitor de mult. Kim Philby nu rezistase chiar atît. Cariera lui Richard Sorge, deși strălucită, fusese scurtă.

Dar era logic. Și era totodată un omagiu adus lui Oleg Penkovski, trădătorul colonel al GRU, a cărui captură fusese unul dintre cele mai importante succese ale Direcției a Doua — dar acum îl otrăvea gîndul că Penkovski folosise propria sa moarte pentru a clădi cariera unui spion și mai important... pe care probabil că el însuși îl recrutase. Ăsta da curaj, își spuse Vatutin. De ce oare au investit asemenea calități într-un act de trădare? se înfurie el. De ce nu pot să-și iubească Patria așa cum o iubesc eu? Colonelul clătină din cap. Marxismul le cerea adepților săi să fie obiectivi, dar asta depășea orice limite. Exista întotdeauna pericolul de a te identifica prea mult cu subiectul. El nu prea avusese această problemă, dar nici nu se ocupase de un caz ca acesta. De trei ori erou al Uniunii Sovietice! Un adevărat simbol național, al cărui chip fusese reprodus pe coperțile revistelor și cărților. Vom putea vreodată să facem publice faptele lui? Cum va reacționa poporul sovietic cînd va afla că bătrînul Misa, eroul de la Stalingrad, unul dintre cei mai curajoși luptători ai Armatei Roșii... trădase *Rodina*? Trebuia luat în considerare efectul asupra moralului națiunii.

Nu e problema mea, își spuse el. Îl privi pe bătrîn prin vizorul lui sofisticat. Filitov încerca să mănînce, nefiind prea convins că era ora mesei, dar neștiind că micul dejun – toate mesele erau la fel, evident — îl primise cu numai nouăzeci de minute înainte.

Vatutin se ridică și se întinse ca să-și domolească durerea de spate. Un efect secundar al acestei tehnici era modul în care deregla și viața anchetatorilor. Propriul lui program era dat peste cap. Trecuse de miezul nopții și abia dacă dormise șapte ore în ultimele treizeci și șase. Dar el măcar știa cît era ceasul, ce zi, ce perioadă a zilei era. Filitov nu știa, era sigur. Se aplecă din nou ca să-l vadă pe subiectul lui terminîndu-și castronul cu *kașa.*

— Luți-l, ordonă colonelul Klementi Vladimirovici Vatutin.

Se duse la baie ca să-și dea cu puțină apă rece pe față. Se privi în oglindă și conchise că nu era nevoie să se bărbierească. Apoi se asigură că ținuta lui era perfectă. Singurul factor constant în lumea dereglată a deținutului trebuia să fie chipul și înfățișarea anchetatorului lui. Vatutin își exersă atitudinea în oglindă: trufaș, arogant, dar și plin de compasiune. Nu-i era rușine de ceea ce văzuse. Iată un profesionist, spuse el imaginii lui din oglindă. Nu un barbar, nu un degenerat, ci un bărbat competent, care face o treabă dificilă, necesară.

Vatutin ședea deja în sala de interogatoriu, ca de obicei, cînd intră deținutul. Întotdeauna se prefăcea ocupat cînd se deschidea ușa și își ridica pe jumătate surprins capul, ca și cum ar fi spus: *A, iar ți-a venit rîndul?* Închise dosarul din fața lui și îl băgă în servietă, în timp ce Filitov se așeză pe scaunul din față. E bine, observă Vatutin fără să se uite. Subiectului nu trebuia să i se spună ce are de făcut. Mintea lui se concentra asupra singurei realități pe care o deținea: Vatutin.

— Sper că ai dormit bine, îi spuse el lui Filitov.

— Destul de bine, veni răspunsul.

Ochii bătrînului erau întunecați. Albastrul lor nu mai avea strălucirea pe care o admirase Vatutin la prima lor întrevedere.

— Sper că ești bine hrănit.

— Am mîncat și mai bine la viața mea. Un zîmbet istovit, în care se mai citea puțină sfidare și trufie, dar nu

în măsura în care își închipuia deținătorul zîmbetului. Dar am mîncat și mai prost.

Vatutin cîntări forța pe care o mai avea deținutul; se diminuase. *Știi,* își zise colonelul, *știi că trebuie să pierzi. Știi că este doar o chestiune de timp.* Se vede, spuse el din ochi, căutînd și găsind slăbiciunea în privirea lui. Filitov se lupta să nu cedeze sub presiune, dar semnele apăreau deja și se declanșa un alt fenomen, în timp ce Vatutin îl observa. *Știi că pierzi, Filitov.*

Ce rost are, Mișa? întreba o parte din el. *El are timpul de partea lui — el stăpînește timpul. Va folosi tot ce-i trebuie ca să te frîngă. El va învinge. Știi asta,* îi spunea deznădejdea.

Spune-mi, tovarășe căpitan, de ce îți pui asemenea întrebări prostești? De ce simți nevoia să-ți explici ție însuți de ce ești om? întrebă o voce cunoscută. *Pe tot drumul de la Brest-Litovsk la Viasma noi știam că vom pierde, dar eu n-am dezertat și nici dumneata. Dacă ai putut sfida armata germană, atunci poți cu siguranță să-l sfidezi pe cekistul ăsta dedulcit la viața de oraș!*

Îți mulțumesc, Romanov.

Cum te-ai putut descurca fără mine pînă acum, tovarășe căpitan? chicoti vocea aceea. *Cu toată inteligența dumitale, uneori ești tare prostănac.*

Vatutin observă că se schimbase ceva. Ochii se limpeziră și spinarea bătrînă și istovită se îndreptă.

Ce te susține? Ura? Detești într-atîta Statul pentru ceea ce s-a întîmplat familiei tale... sau e cu totul altceva?

– Ia spune-mi, începu Vatutin. Spune-mi de ce urăști Patria?

N-o urăsc, răspunse Filitov. Am ucis pentru Patrie. Mi-am vărsat sîngele pentru Patrie. Dar n-am făcut toate astea pentru unii ca tine.

În ciuda slăbiciunii lui, în ochii lui străfulgera sfidarea, ca o flacără. Vatutin nu se lăsă impresionat.

Eram aproape, dar ceva s-a schimbat. Dacă pot descoperi ce anume, vei fi al meu, Filitov! Vatutin simțea că găsise deja ceea ce îi trebuia. Problema era să identifice acel ceva.

Interogatoriul continuă. Deși Filitov va rezista de data asta, data viitoare și chiar și după aceea, Vatutin îi sugea energia fizică și sufletească. Amîndoi știau asta. Era doar o chestiune de timp. Dar amîndoi se înșelau asupra unui punct. Amîndoi credeau că Vatutin stăpînea timpul, deși timpul era stăpînul suprem al omului.

Pe Gherasimov îl surprinse ultima telegramă FLASH din America, de data aceasta trimisă de Platonov. Sosi prin cablu, anunțîndu-l că era pe drum un mesaj destinat lui în exclusivitate, transmis prin curier diplomatic. Era cu adevărat ceva neobișnuit. KGB-ul, în mai mare măsură decît agențiile secrete străine, utiliza încă sisteme de cifru cu unică folosință. Chiar și teoretic, ele erau indescifrabile, cu excepția cazului în care secvența însăși a codului era compromisă. Era un sistem încet, dar sigur, și KGB-ul dorea ceva „sigur". Totuși, dincolo de nivelul transmisiei mai era un protocol. Fiecare secție importantă avea un cifru special. Nu avea nici măcar nume, legătura făcîndu-se direct între *rezident* și secretarul KGB-ului. Platonov era mai important decît însăși CIA. El era rezidentul pentru Washington, șeful secției.

Cînd sosi telegrama, aceasta fu dusă direct în biroul lui Gherasimov. Funcționarul care-i decodifica mesajele, un căpitan cu un dosar impecabil, nu fu chemat. Secretarul descifră el însuși prima propoziție, descoperind că era un avertisment de trădare. KGB-ul nu avea un termen special pentru un trădător din propriile sale rînduri, dar șefii cunoșteau cuvîntul occidental.

Mesajul era lung și lui Gherasimov îi trebui o oră să-l decodifice pe tot, ocărîndu-și tot timpul nepriceperea, în timp ce descifra transpunerile făcute la întîmplare în alfabetul rusesc de treizeci și trei de litere.

Un agent în interiorul KGB-ului? Cît de sus plasat? Își chemă secretarul personal și îi ceru dosarele agentului Cassius și lui Ryan de la CIA. Dosarele sosiră imediat. Îl puse pe al lui Cassius deoparte deocamdată și deschise dosarul lui Ryan.

În el se afla o biografie de șase pagini, actualizată doar pînă în urmă cu șase luni, la care se adăugau tăieturi din ziare și traducerile lor. De ultimele nu avea nevoie. Gherasimov vorbea, deși cu accent, o engleză acceptabilă. Constată că Ryan avea treizeci și cinci de ani, un bun renume în lumea afacerilor, în cea academică și în cea a serviciilor secrete. Avansase rapid în CIA. Ofițer de legătură special la Londra. Gherasimov observă că primul său raport din Piața Jerjinski fusese colorat cu exprimarea unor vederi politice. Un diletant bogat. Nu, nu era bine. Avansase prea rapid. Sau poate că avea relații politice care nu apăreau în dosar. Era, probabil, un bărbat inteligent — Gherasimov observă că scria cărți, văzînd copiile a două dintre lucrările sale apărute la Moscova. În mod cert, un tip înfumurat, obișnuit cu un trai bun și privilegii.

Deci, ai încălcat legile bursei, nu? Ideea îi veni imediat secretarului KGB-ului. Corupția era în orice societate calea spre avere și putere. Ryan avea slăbiciunea lui, ca toți oamenii. Gherasimov știa că a lui era setea de putere, dar considera că un om care-și dorește mult ceva nu e un prost. Se întoarse la mesajul lui Platonov.

Evaluarea, conchidea mesajul: Subiectul nu este motivat nici de considerente ideologice, nici de considerente financiare, ci de furie și orgoliu. Îi este efectiv frică de închisoare, dar și mai frică îi este de dizgrație. Ryan deține, probabil, informațiile pe care susține că le are. Dacă CIA are într-adevăr „o cîrtiță" plasată la nivel înalt în Centrul de la Moscova, este posibil ca Ryan să fi primit datele de la el, deși nu-i cunoaște numele sau fața. Datele ar fi suficiente pentru a identifica sursele de informații.

Recomandare: Oferta ar trebui acceptată din două motive. Primul: pentru a fi identificat spionul american. Al doilea: pentru a fi folosit Ryan pe viitor. Această unică

ocazie care ni se oferă are două aspecte. Dacă eliminăm martorii împotriva subiectului, el ne va rămîne îndatorat. Dacă această acțiune este descoperită, se poate da vina pe CIA și cercetările ce vor urma vor afecta grav serviciile secrete americane.

— Hm, mormăi Gherasimov, în timp ce punea deoparte dosarul.

Dosarul agentului Cassius era mult mai gros. Acesta era pe cale de a deveni una dintre cele mai bune surse ale KGB-ului la Washington. Gherasimov îi mai citise dosarul de cîteva ori și acum doar îl frunzări pentru a ajunge la informațiile cele mai recente. Cu două luni în urmă, Ryan fusese cercetat, dar detaliile nu erau cunoscute — Cassius raportase că erau zvonuri fără bază reală. Un punct în favoarea lui, își zise secretarul KGB-ului. În felul acesta, Ryan era exclus din ultimele incidente.

Filitov?

Dar dacă agentul plasat la nivel înalt, pe care Ryan putea să-l identifice, este cel pe care tocmai l-am arestat? se întrebă Gherasimov.

Nu. Ryan era plasat destul de sus în CIA ca să nu confunde miniștrii între ei. Singura veste proastă era că, în momentul acela, Gherasimov nu avea nevoie de o scurgere de informații la nivel înalt în KGB. Era destul de grav că exista, dar să se mai și afle în afara clădirii... ar fi un dezastru. *Dacă am lansa o investigație adevărată, se va afla. Dacă nu găsim spionul printre noi... și dacă e plasat atît de sus pe cît spune Ryan... dacă CIA descoperă ceea ce Alexandrov și cu mine...?*

Ce-or să facă?

Dacă acest...?

Gherasimov zîmbi și privi pe fereastră. O să-i lipsească acest loc. O să-i lipsească jocul. Fiecare faptă are cel puțin trei aspecte și fiecare gînd are șase. Nu, dacă ar fi să creadă asta, ar trebui să creadă că agentul Cassius era „patronat" de CIA și că totul fusese plănuit înainte de arestarea lui Filitov. Era absolut imposibil.

Secretarul Comitetului pentru Securitatea Statului se uită în agenda lui, ca să vadă cînd veneau americanii. Vor fi tot felul de întruniri. Dacă americanii se hotărîseră într-adevăr să pună pe masa tratativelor Războiul Stelelor, secretarul generalul Narmonov va apărea într-o lumină bună, dar cîte voturi din Biroul Politic va influența? Nu prea multe, atîta timp cît pot ține în frîu încăpățînarea lui Alexandrov. Și dacă pot arăta că am recrutat un agent în vîrful piramidei CIA... Dacă pot prezice că americanii vor da în schimb programele lor de apărare, atunci îl învinge pe Narmonov cu inițiativa lui de pace cu tot...

Hotărîrea fusese luată.

Dar Gherasimov nu era un om impulsiv. Îi trimise un semnal lui Platonov să verifice cîteva detalii prin agentul Cassius. Semnalul îl putea trimite prin satelit.

Semnalul ajunse la Washington după o oră. După ce fu copiat de pe satelitul sovietic de comunicații Raduga-19 atît de ambasada sovietică, cît și de Agenția Națională de Securitate (ANSA), aceasta din urmă o transferă pe computer, alături de alte semnale rusești care se descifrau la Agenție zi și noapte.

Pentru sovietici era mai ușor. Semnalul fu dus într-o secție sigură a ambasadei, unde un locotenent KGB transforma literele amestecate într-un text inteligibil. Apoi acesta fu încuiat într-un seif păzit, pînă la sosirea lui Platonov în dimineața următoare.

Platonov sosi la 6,30. Pe biroul lui erau ziarele obișnuite. Presa americană era foarte folositoare pentru KGB, își zise el. Ideea de presă liberă îi era atît de străină, încît nici măcar nu lua în considerare care era funcția ei adevărată. Dar mai întîi avea alte treburi. La 6,45 veni ofițerul din schimbul de noapte și îi dădu raportul, aducîndu-i mesajele de la Moscova, unde era deja ora prînzului. În partea de sus a listei de mesaje era notat „în exclusivitate pentru rezident". Platonov știa ce însemna asta și se duse imediat la seif. Tînărul ofițer KGB care păzea

această parte a ambasadei verifică permisul de identitate al lui Platonov cu conștiinciozitate — predecesorul lui își pierduse slujba fiindcă îndrăznise să presupună că îl cunoștea pe Platonov din vedere, după numai nouă luni. Mesajul, pus într-un plic sigilat, era la locul știut și Platonov îl bagă în buzunar, apoi închise și încuie ușa.

Secția KGB din Washington era mai mare decît cea a CIA din Moscova, deși nu destul de mare după gustul lui Platonov, întrucît numărul oamenilor misiunii fusese redus pînă la echivalentul numeric al personalului ambasadei americane din Uniunea Sovietică, acțiune care la americani durase ani de zile. Platonov își convoca de obicei șefii de secții la 7,30 pentru ședința de dimineață, dar în ziua aceea își chemă mai devreme unul din ofițeri.

— Bună dimineața, tovarășe colonel, spuse omul politicos, deși la KGB nu se omoară lumea cu politeturile.

— Am nevoie să-mi obții informații de la Cassius despre treaba asta cu Ryan. Este absolut necesar să confirmăm cît mai repede dificultățile juridice pe care le are în acest moment. Asta înseamnă astăzi, dacă te descurci.

— Astăzi? întrebă omul, cam neplăcut impresionat, în timp ce lua instrucțiunile scrise. E riscant să ne mișcăm atît de rapid.

— Secretarul știe asta, observă sec Platonov.

— Astăzi.

Omul încuviință din cap.

Rezidentul zîmbi în sinea lui, după ce bărbatul ieși. De o lună nu mai manifestase o asemenea emoție. Avea un viitor cert.

— Ăsta e Huiduma, observă un agent FBI, în timp ce omul ieșea din sediul ambasadei.

Îi știau numele adevărat, desigur, dar primul agent care-l urmărise observase că semăna cu o huidumă și așa-i rămăsese numele. Rutina lui de dimineață era clară: descuia cîteva birouri ale ambasadei, apoi făcea diverse

curse pînă la nouă, cînd apărea personalul diplomatic superior. Asta însemna că își lua micul dejun într-un local din apropiere, își cumpăra cîteva ziare și reviste... și lăsa cîteva semnale în mai multe locuri. În toate operațiunile de contraspionaj partea cea mai grea este să prinzi primul fir. După aceea, e muncă de polițist. Ei prinseseră primul fir despre Huiduma cu optsprezece luni în urmă.

Traversă patru intersecții pînă la local, îmbrăcat gros împotriva frigului — probabil că i se păreau blînde iernile din Washington — și intră în local exact la ora cunoscută. Ca în majoritatea localurilor, și acolo erau infiltrați agenți. În acesta erau trei agenți FBI. Unul dintre ei, o femeie, îmbrăcată ca o femeie de afaceri, citea întotdeauna întotdeauna *Wall Street Journal*, retrasă într-un colț. Doi aveau centuri cu scule de dulgheri și se îndreptau spre bar fie înainte, fie după ce intra Huiduma. În ziua aceea îl așteptau. Desigur, nu erau întotdeauna acolo. Femeia, agentul special Hazel Loomis, își coordona programul cu o afacere reală, avînd grijă să lipsească în zilele de sîmbătoare. Era riscant, dar o supraveghere dură, oricît de bine ar fi plănuită, nu poate fi prea regulată. La fel, cei doi apăreau în local în zilele cînd știau că Huiduma era plecată, neschimbîndu-și obiceiurile ca să arate că îi interesa subiectul.

Agentul Loomis notă sosirea lui pe marginea unui articol — întotdeauna mîzgălea ceva pe hîrtie — și dulgherii îl priviră prin peretele cu oglinzi din spatele barului, în timp ce își croiau drum printre clienți, schimbînd cîte o glumă. Ca de obicei, Huiduma își cumpărase patru publicații diferite de la un chioșc de lîngă local. Revistele pe care le cumpăra el apăreau marțea. Chelnerița îi turnă cafeaua, fără să fie rugată. Huiduma își aprinse ca de obicei țigara — un Marlboro american, țigara preferată de toți — și își bău prima ceașcă de cafea, în timp ce se uita pe prima pagină din *Washington Post*, care era gazeta lui preferată.

Ceașca de cafea se reumplu pe gratis și la timp. Cu totul, după șase minute, ceea ce era tocmai bine, observară

agenții. După ce termină, își luă ziarele și lăsă niște bani pe masă. Cînd se îndepărtă, văzură că făcuse ghem șervețelul de hîrtie și îl puse pe farfurie lîngă ceașca goală de cafea.

Afaceri, notă imediat Loomis. Huiduma se duse la casă să plătească, apoi ieși. E bun, notă din nou Loomis. Ea știa unde și cum își lăsa mesajele, dar rareori îl surprindea asupra faptei.

Intră un alt client obișnuit. Era un șofer de taxi care își bea cafeaua înainte de începe ziua de muncă și ședea singur la capătul barului. Deschise ziarul la pagina sportivă, privind în jur, ca de obicei. Văzu șervețelul de pe farfurioară. Nu era la fel de bun ca Huiduma. Își puse ziarul pe genunchi, băgă mîna sub tejgheaua barului și extrase mesajul, vîrîndu-l în pagina de modă.

După aceea, totul fu simplu. Loomis își plăti consumația și plecă urcîndu-se în mașina ei, un Ford Escort, cu care ajunse la blocul din Watergate. Avea o cheie de la apartamentul lui Henderson.

— Primești astăzi un mesaj de la Huidumă, îi spuse ea agentului Cassius.

— Bine.

Henderson își ridică privirea din farfurie. Nu-i plăcea deloc faptul că era „patronat" de fata asta ca agent dublu. Și mai ales nu-i plăcea că lucra la acest caz datorită frumuseții ei, că „acoperirea" pentru asocierea lor era o presupusă legătură de amor, care era desigur pură ficțiune. În ciuda drăgălășeniei ei, a accentului ei sudic siropos — și a uluitoarei ei frumuseți! Henderson gemu — el știa foarte bine că Loomis îl considera ceva mai evoluat decît un microb. „Nu uita", îi spusese ea odată, „că există un loc care te așteaptă". Se referea la Penitenciarul Statelor Unite — care nu era o simplă „instituție corecțională" ca cea de la Marion, Illinois, care înlocuise Alcatrazul ca adăpost pentru cei mai mari nelegiuiți. Nu era un loc potrivit pentru un absolvent al Harvardului. Dar numai o dată făcuse asta, căci altminteri era politicoasă cu el și uneori chiar îl lua de braț în public. Ceea ce era și mai rău.

— Vrei să-ți dau o veste bună? întrebă Loomis.

— Bineînțeles.

— Dacă acest caz merge așa cum sperăm, s-ar putea să fii liber. Liber de tot.

Nu-i mai spusese asta niciodată.

— Care e problema? întrebă agentul Cassius interesat.

— Un ofițer CIA pe nume Ryan...

— Da, am auzit că SEC îl verifică — l-au verificat, în urmă cu cîteva luni. Să le spun eu rușilor ce-i cu el...

— E un nemernic. A încălcat regulile, a umflat un milion de dolari din informații scoase de el și peste două săptămîni se va întruni un juriu care-l va beli. O să facă pușcărie grea.

Zîmbetul ei de gingașă frumusețe sudică făcea ca vorbele ei vulgare să sune și mai plastic.

— Agenția o să se lepede de el. Nu va primi ajutor de la nimeni. Ritter îl urăște de moarte. Nu știi de ce, dar ai auzit motivul de la asistentul senatorului Fredenburg. Ai impresia că este țapul ispășitor pentru ceva care a dat greș, dar nu știi ce anume. Ceva ce s-a întîmplat poate cu luni în urmă în Europa Centrală, dar asta-i tot ce ai auzit. O parte spui acum. O parte, le spui după-amiază. Încă un lucru — ai auzit un zvon cum că SDI va fi cu adevărat pus pe masă. Tu crezi că e o informație de mîna a doua, dar l-ai auzit pe senator spunînd ceva despre asta. Ai înțeles?

Da.

E-n regulă.

Loomis se duse la baie. Localul preferat al Huidumei servea mîncăruri prea grase pentru organismul ei.

Henderson se duse în dormitor și își alese o cravată. *Liber?* se miră el în timp ce-și făcea nodul, apoi se răzgîndi. Dacă era adevărat — trebui să recunoască, totuși, că nu-l mințise niciodată. *M-a tratat ca pe un gunoi, dar nu m-a mințit niciodată,* se gîndi el. *Deci, pot scăpa...? Și pe urmă?* se întrebă el. *Contează oare?*

Conta, dar conta și mai mult că va scăpa.

Cea roșie îmi place mai mult, remarcă Loomis din ușă. Zîmbi dulce. Azi s-ar potrivi o cravată autoritară.

Henderson o luă pe cea roșie. Nu se gîndea niciodată să obiecteze.

— Poți să-mi spui...?

— Nu știu — și tu știi mai bine. Dar ei nu m-ar lăsa să spun asta, dacă nu și-ar închipui toți că ai de plătit niște datorii, domnule Henderson.

— Nu-mi poți spune Peter, măcar acum? întrebă el.

— Tatăl meu a fost cel de al douăzeci și nouălea pilot împușcat deasupra Vietnamului de Nord. L-au scos viu. Există fotografii cu el, viu — dar n-a scăpat niciodată.

— Nu știam.

Vorbea cu un glas neutru, de parcă discuta despre vreme.

— N-ai știut o mulțime de lucruri, domnule Henderson. Nu vor să mă lase să pilotez avioane ca tata, dar la FBI le fac zile fripte nemernicilor. Asta mă lasă să fac. Sper numai că îi doare, așa cum m-a durut și pe mine din cauza lor. Zîmbi din nou. Nu e prea profesional ceea ce fac, nu?

— Iartă-mă. Mă tem că nu știu ce altceva să spun.

— Ba știi. Să-i spui contactului tău ce ți-am spus eu să spui.

Îi aruncă un casetofon miniatural, cu cronometru electronic și un mecanism antibruiaj. Cît timp va fi în taxi va fi supravegheat. Dacă va încerca să-și avertizeze contactul, există șansa — cît de mare sau cît de mică, nu știa — să fie detectat. Nu-l agreau și nu aveau încredere în el. Știa că nu le va cîștiga afecțiunea sau încrederea, dar Henderson se va hotărî să plece.

Părăsi apartamentul cîteva minute mai tîrziu și coborî. Pe stradă era traficul obișnuit de taxiuri. Nu făcu semn, ci așteptă să se apropie unul de el. Nu începură să vorbească decît cînd taxiul pătrunse pe Virginia Avenue.

Taxiul îl conduse la Biroul de Contabilitate din C Street, Northwest. După ce intră în clădire, îi dădu casetofonul unui alt agent FBI. Henderson bănuia că are și radio, deși de fapt nu avea. Casetofonul ajunse în Hoover Building. Loomis aștepta cînd ajunse acolo. Banda fu derulată și pregătită pentru ascultare.

— CIA a nimerit-o de data asta, îi spuse ea șefului ei.

Mai era de față o persoană și mai mare în rang. Loomis își dădu seama imediat că era mai importantă decît crezuse.

— Se potrivește. Nu apare prea des o sursă ca Ryan. Henderson și-a învățat bine lecția.

— I-am spus că va fi, probabil, biletul lui de ieșire.

Glasul ei spunea mai mult decît atît.

— Nu aprobați? întrebă directorul-adjunct, care conducea toate operațiunile de contraspionaj ale FBI.

— N-a plătit destul pentru ce-a făcut.

— Domnișoară Loomis, după ce se va termina toată povestea asta, o să-ți explic de ce te înșeli. Las-o baltă deocamdată. Ai făcut o treabă bună cu cazul ăsta. Nu-l bate tocmai acum.

Ce se va întîmpla cu el? întrebă ea.

Conform obiceiului, va intra în programul de protecție a martorilor. Pînă la urmă poate că va ajunge la Wendy, în Billings, Montana. Dădu din umeri. Dumneata veți fi avansată și te vom trimite la Birourile din New York. Mai avem un caz pentru care te considerăm pregătită. Un diplomat atașat la ONU are nevoie de o mînă bună.

E-n regulă.

De data aceasta surîsul ei nu era forțat.

Ăștia mușcă. Mușcă rău, îi spuse Ritter lui Ryan. Speri să reziști, băiete.

Nu e nici un pericol. Jack desfăcu palmele. Ar trebui să fie o chestie civilizată.

Numai în părțile de care știi tu.

Ryan, tu ești încă un amator în privința operațiunilor de acest gen. Nu uita asta.

În acest caz, trebuie să fiu, sublinie Jack.

Cei pe care zeii vor să-i distrugă, îi fac mai întîi trufași, spuse Ritter.

Sofocle n-a spus chiar așa, zîmbi Jack.

Varianta mea e mai bună. Am pus chiar și un afiș în cabinet cu un citat din aforismele mele.

Ryan venise cu o idee simplă despre misiune — prea simplă chiar, și oamenii lui Ritter o cizelaseră timp de zece ore, pînă ce devenise o operațiune adevărată. Simplă ca idee, dar avea complicațiile ei. Întotdeauna erau complicații, iar lui Ritter nu-i plăcea asta.

Bart Mancuso se obișnuise de mult cu ideea că somnul nu era inclus în lista activităților unui comandant de submarin, dar ceea ce detesta peste măsură era să-i bată cineva în ușă, la un sfert de oră după ce reușise să se întindă.

— Intră! *Și du-te naibii!* Asta n-o mai spuse.

— FLASH, exclusiv pentru comandant, spuse locotenentul pe un ton care-i cerea scuze.

— Măcar să fie ceva ca lumea! bombăni Mancuso, dînd la o parte păturile.

Se duse de la pupa la sala de comunicații în chiloți, apoi la babord și din nou la pupa. După zece minute ieși și îi întinse navigatorului o foaie de hîrtie.

— Vreau să ajungem acolo în zece ore.

— Nici o problemă, domnule comandant.

— Să nu mă mai deranjeze nimeni decît dacă este un caz de forță majoră la scară națională!

Ieși, pășind cu picioarele goale pe punte.

— Mesajul a fost predat, îi spuse Henderson lui Loomis, la cină.

— Altceva? *Tot tacîmul,* își zise ea.

— Voiau doar să confirm. N-au vrut informații noi, doar confirmări pentru ce aveau deja din diverse surse. Cel puțin, așa am înțeles eu. Mai am să le dau ceva.

— Ce anume?

— Noul raport despre apărarea aeriană. N-am priceput niciodată de ce-și bat capul. Îl pot citi oricum la sfîrșitul lunii în *Aviation Week.*

— Să nu modificăm rutina tocmai acum, domnule Henderson.

Da data aceasta, mesajul putea fi transmis prin canalele obișnuite de informații secrete. Urma să fie supu

atenției secretarului KGB-ului, fiindcă era o informație „personală" despre o oficialitate cu rang înalt din serviciile secrete ale inamicului. În cercurile înalte ale KGB-ului se știa că pe Gherasimov îl interesau bîrfele din Occident în aceeași măsură ca acelea din țara lui.

Îl aștepta cînd sosi în dimineața următoare. Secretarul KGB-ului detesta diferența de fus orar dintre Moscova și Washington — era extrem de incomod! Pentru Centrul din Moscova însemna că, ordonînd o acțiune imediată, risca automat ca agenții lui de teren să-și demaște identitatea în fața americanilor. Drept urmare, se dădeau foarte puține semnale de „acțiune imediată" și secretarul KGB-ului se simțea jignit de faptul că puterea lui personală era știrbită de ceva atît de prozaic precum longitudinea.

„Subiectul P", începea mesajul, R fiind P în alfabetul chirilic, „este acum ținta unei investigații într-un caz care nu ține de spionaj. Se bănuiește, totuși, că interesul față de P are o bază politică, probabil o încercare din partea elementelor progresiste din congres de a incrimina CIA din cauza unui eșec operațional necunoscut — probabil ceva în legătură cu Europa Centrală, dar acest lucru nu s-a confirmat. Dizgrația lui P din cauza unui caz penal va afecta oficialitățile cu rang înalt din CIA, întrucît el este sus plasat. Noi considerăm gradul de siguranță al acestor informații drept grad A. Trei surse independente confirmă afirmațiile mele din mesajul 88(B)531-C/EOC. Urmează detalii pe cale diplomatică. Recomandăm urmărire. Rezident Washington. Sfîrșit."

Gherasimov băgă raportul în birou.

Asta e, murmură secretarul pentru sine.

Se uită la ceas. Trebuia să ajungă peste două ore la ședința de joi a Biroului Politic. Cum va fi? Un lucru știa sigur: va fi o ședință interesantă. Avea de gînd să introducă o nouă variantă a jocului lui — Jocul Puterii.

Informarea operațională zilnică era întodeauna mai lungă joia. Nu prindea rău să mai strecoare cîteva fleacuri nevinovate la ședințe. Pentru toți colegii lui din Biroul Politic, conspirația era o chestiune la fel de normală ca

respirația și în ultimul secol nu existase nicăieri un guvern care să nu asculte cu plăcere relatări despre operațiunile de spionaj. Gherasimov își notă cîte ceva, avînd grijă să aleagă numai lucruri pe care le putea comenta fără a compromite cazuri importante. Mașina veni să-l ia la ora fixată, însoțită ca de obicei de o mașină cu pază de corp, care porni înaintea lui spre Kremlin.

Gherasimov nu era niciodată nici primul și nici ultimul care sosea. De data aceasta, intră după Ministrul Apărării.

— Bună dimineața, Dmitri Timofeevici, spuse secretarul KGB-ului fără să zîmbească, dar destul de cordial.

— Bună dimineața, tovarășe secretar, spuse Iazov prudent.

Amîndoi se așezară. Iazov avea destule motive să fie prudent. În afară de faptul că Filitov îi stătea ca o sabie deasupra capului, el nu avea drept deplin de vot în Consiliul Sovietului Suprem. Gherasimov avea acest drept. Asta însemna că KGB-ul avea mai multă putere decît Apărarea, iar singura dată în istoria recentă cînd Ministrul Apărării votase în această încăpere fusese omul Partidului — așa cum fusese Ustinov. Iazov era în primul rînd militar. Deși era un membru de partid loial, uniforma lui nu mai însemna ceea ce însemnase costumația lui Ustinov. Iazov nu va vota niciodată la această masă.

Andrei Ilici Narmonov intră plin de energie, ca de obicei. Dintre toți membrii Biroului Politic, numai secretarul KGB-ului era mai tînăr decît el și Narmonov simțea nevoia să demonstreze că clocotea de energie ori de cîte ori apărea în fața bărbaților mai vîrstnici, răspîndiți în jurul mesei lui de ședințe. Încordarea și tensiunea pe care o implicau funcția lui i se citeau pe față. Toți observaseră. Claia de păr negru începuse să încărunțească rapid și parcă se contura o chelie. Dar nu era neobișnuit pentru un bărbat de cincizeci și ceva de ani. Le făcu semn să se așeze.

— Bună dimineața, tovarăși, spuse Narmonov pe un ton preocupat. Primul punct de pe ordinea de zi va fi sosi-

rea echipei americane pentru negocierile legate de armament.

— Am vești bune de raportat, spuse imediat Gherasimov.

— Adevărat? întrebă Alexandrov, înainte de a apuca s-o facă secretarul general, impunîndu-și poziția.

— Avem informații care sugerează că americanii sînt dispuși în principiu să pună pe masă programul de apărare strategică, raportă secretarul KGB-ului. Nu știm ce concesii vor dori din partea noastră și nici concesiile cuprinse în programul lor, dar este, totuși, o schimbare de atitudine din partea americanilor.

— Mi-e cam greu să cred, interveni Iazov. Programul lor e avansat — după cum mi-ați spus chiar dumneavoastră săptămîna trecută, Nikolai Borisovici.

— Tocmai am aflat că există cîțiva disidenți în guvernul american și e posibilă o luptă pentru putere care prinde contur în acest moment în cadrul CIA. În orice caz, aceasta este informația pe care am primit-o și o considerăm destul de sigură.

— Asta-i o adevărată surpriză.

Capetele se întoarseră spre locul unde ședea Ministrul de Externe. Acesta părea sceptic.

Americanii au fost absolut de neînduplecat în această privință. Spui „destul de sigură", dar nu în totalitate?

Sursa este sus plasată, dar informația încă nu a fost confirmată în mod adecvat. Vom ști mai multe la sfîrșitul săptămînii.

Capetele încuviințară în jurul mesei. Delegația americană urma să sosească sîmbătă la prînz, iar negocierile urmau să înceapă abia luni. Americanilor li se vor acorda treizeci și șase de ore pentru a se obișnui cu schimbarea de fus orar, timp în care va avea loc un dineu la Hotelul Academici de Științe. Și cam atît.

O asemenea informație este în mod evident o chestiune de mare interes pentru echipa mea de negociere, dar mi se pare cît se poate de surprinzătoare, mai ales dacă avem în vedere rapoartele care ni s-au prezentat

aici despre programul nostru, Steaua Strălucitoare, precum și versiunea lor despre el.

— Avem motive să credem că americanii au aflat despre Steaua Strălucitoare, răspunse calm Gherasimov. Poate că i-au dezmeticit progresele făcute de noi.

— A pătruns la ei Steaua Strălucitoare? întrebă un alt membru. Cum?

— Nu sîntem siguri. Încă mai lucrăm la asta, răspunse Gherasimov, avînd grijă să privească în direcția lui Iazov. *E rîndul dumitale, tovarășe Ministru al Apărării.*

— Deci, pe americani i-ar interesa mai mult să închidă programul nostru decît să-l reducă pe al lor, observă Alexandrov.

— Ei consideră că eforturile noastre au mers în direcție inversă, mormăi Ministrul de Externe. Ar fi frumos din partea mea să le pot spune oamenilor mei care sînt de fapt adevăratele probleme.

— Tovarășe mareșal Iazov? spuse Narmonov.

Nu știa că îl punea în încurcătură chiar pe omul lui.

Pînă în clipa aceea, Gherasimov nu fusese sigur pe Iazov, neștiind dacă acesta, ca să se simtă mai sigur, nu-i prezentase stăpînului său problema vulnerabilității politice a lui Filitov. Asta i-ar oferi răspunsul. *Iazov se temuse de această posibilitate — CERTITUDINE,* se corectă el. *Iazov trebuie să știe pînă acum că îl putem discredita. Se teme totodată că Narmonov nu-și va risca poziția ca să-l salveze. Deci, i-am cooptat atît pe Iazov, cît și pe Vaneev? Dacă-i așa, mă întreb dacă ar merita să-l păstrăm pe Iazov după ce îl voi înlocui pe secretarul general... Tu hotărăști, Iazov...*

— Am rezolvat problema energiei degajate de laser. A mai rămas problema controlului prin computer. În privința asta, sîntem cu mult în urma tehnicilor americane din cauza superiorității industriei lor de computere. Chiar săptămîna trecută tovarășul Gherasimov ne-a furnizat o parte din programul de control american, dar nici n-am început să-l studiem, cînd am aflat că programul a și fost depășit de evenimente.

— Aceasta nu este, desigur, o critică la adresa KGB-ului...

Da! În clipa asta Gherasimov avu certitudinea. *Îmi dă tîrcoale. Și avantajul cel mai mare este că nimeni din această încăpere, nici măcar Alexandrov, nu înțelege ce s-a întîmplat aici.*

— ... de fapt, problema tehnică este ilustrată foarte clar. Dar este numai o chestiune tehnică, tovarăși. Și aceasta poate fi rezolvată. Părerea mea este că sîntem inaintea americanilor. Dacă ei ar ști, s-ar teme de noi. Pînă acum, poziția noastră de negociere a avut obiecții numai la programele cu bază în spațiu și niciodată la cele cu bază la sol, pentru că noi am știut tot timpul că sistemele noastre cu bază la sol promit mai mult decît echivalentele americane. S-ar putea ca modificarea atitudinii americanilor să confirme acest lucru. Dacă-i așa, aș recomanda să nu negociem Steaua Strălucitoare pe orice.

— Este o opinie care poate fi discutată, comentă Gherasimov după o clipă. Dmitri Timofeevici a ridicat o problemă interesantă.

Cei din jurul mesei dădură din cap — în semn că ei cunosc problema, dar înșelîndu-se mai mult decît ar fi îndrăznit cineva să bănuiască — în timp ce secretarul Comitetului pentru Securitatea Statului și Ministrul Apărării își încheiară tocmeala doar cu un schimb de priviri și ridicînd din sprîncene.

Gherasimov se întoarse în capul mesei, în timp ce discuția continua în jurul lui. Secretarul general Narmonov urmărea cu interes dezbaterea, luîndu-și notițe și neobservînd privirea secretarului KGB-ului.

Mă întreb dacă acest scaun este mai comod ca al meu.

19

Călători

Chiar și unitatea de aviație militară 89 lua măsuri de securitate, se bucură Ryan să constate. Patrulele care păzeau „Unitatea Președintelui" la baza aviației militare de la Andrews cărau arme încărcate și aveau priviri grave pentru a-i impresiona pe „Distinșii Vizitatori" — aviația militară americană evita termenul VIP. Combinația dintre trupele înarmate și zăpăceala obișnuită dintr-un aeroport creau certitudinea că nimeni nu va deturna avionul ca să-l ducă la... Moscova. Pentru asta aveau un echipaj de zbor.

Ryan se gîndea întodeauna la același lucru înainte de a decola. În timp ce aștepta să treacă pe sub detectorul magnetic, își imagină că pe frontispiciul acestui mecanism de forma unei uși scria: LĂSAȚI ORICE SPERANȚĂ, VOI CEI CE INTRAȚI AICI. Își învinsese frica de avion; acum se teme de cu totul altceva, își spuse el. Dar nu era grav. Temerile sînt cumulative, nu paralele, descoperi el în timp ce ieșea din clădire.

Foloseau același avion ca ultima dată. Pe coada lui era înscris numărul 86971. Era un 707 fabricat la uzina Boeing din Seattle în 1958 și fusese transformat într-un VC-137. Mai confortabil decît VC-135, acesta avea și geamuri. Mai mult decît orice, Ryan nu putea să sufere să zboare cu un avion fără geamuri. În acesta nu se intra pe un coridor la același nivel cu el, ci pe clasica scară mobilă. Înăuntru, avionul era o combinație de banalitate și unicat. Toaleta era la locul obișnuit, vizavi de ușa principală, dar

în spatele ei era pupitrul de comunicații, care asigura legăturile sigure, instantanee prin radio-satelit cu orice punct din lume. Urmau spațiul destul de confortabil destinat echipajului și bucătăria. Mîncarea era satisfăcătoare. Locul lui Ryan era pe una dintre cele două canapele așezate de fiecare parte a fuzelajului, chiar în fața spațiului de șase locuri pentru persoanele cu adevărat importante. În spatele acestora, erau locurile pentru ziariști, agenți secreți și alte persoane socotite mai puțin distinse de către cei care luau asemenea hotărîri. În această călătorie, avionul era aproape gol, deși cîțiva membri tineri ai delegației urmau să stea în spate, unde puteau să se întindă comod.

Singurul defect al modelului VC-137 era limita de zbor independent, fiindcă nu putea ateriza direct la Moscova, făcînd de obicei o escală pentru aprovizionare cu combustibil la Shannon. Avionul prezidențial — de fapt, erau două — avea o limită de zbor mai mare, avînd la bază un 707-320 și în curînd urma să fie înlocuit cu ultramodernele 747. Aviația militară abia așteptase să dețină un avion prezidențial mai tînăr decît majoritatea membrilor echipajului. Și Ryan abia aștepta. Cel în care zbura ieșise de pe poarta uzinei cînd el era în clasa a doua și acest lucru i se părea ciudat. Dar ce ar fi trebuit să se întîmple? Ar fi trebuit ca tatăl lui să-l ducă la Seattle, să-i arate avionul și să-i spună: *Vezi tu, cu așa ceva vei zbura tu într-o bună zi spre Rusia...?*

Mă întreb cum poți prezice soarta? Mă întreb cum poți prezice viitorul... La început îl amuză ideea, apoi îl îngheță.

Meseria ta este să prezici viitorul, dar ce te face să crezi că ești cu adevărat în stare s-o faci? De data asta ce ai ghicit prost, Jack?

La fir-ar să fie! se înfurie el. *Ori de cîte ori mă urc într-un avion, naiba să-l ia...* Își fixă centurile, privind în fața lui, spre celălalt capăt al avionului, la un expert tehnic de la Departamentul de Stat care adora să zboare.

După un minut, porniră motoarele și imediat avionul începu să ruleze pe pistă. Anunțurile erau aceleași ca la un avion de linie, atît cît să afli că proprietarul avionului nu era o societate pe acțiuni. Jack dedusese deja asta. Stewardesa avea mustață. Avea cu ce să se amuze, în timp ce avionul se apropia de capătul pistei.

Vîntul bătea spre nord și aparatul VC-137 decolă în aceeași direcție, virînd dreapta la un minut după ce se înălță. Jack se întoarse și privi în jos spre autostrada 50. Era drumul care ducea la casa lui din Annapolis. O pierdu din vedere cînd avionul intră în nori. Vălul alb, impersonal, i se păruse adeseori o frumoasă perdea, dar acum... acum nu-i spunea decît că nu mai vedea drumul spre casă. Dar nu prea avea ce face. Ryan avea întreaga canapea la dispoziție și se hotărî să profite de acest avantaj. Își scoase pantofii și se întinse să tragă un pui de somn. Avea nevoie de odihnă. Era sigur de asta.

Dallas ieșise la suprafață la ora și în locul stabilit, apoi se anunță că planurile se modificaseră. Acum ieși din nou la suprafață. Mancuso urcă primul scara spre sala de control de pe punte, urmat de un tînăr ofițer și doi marinari de veghe. Periscopul era deja ridicat, cercetînd suprafața apei, în căutarea traficului, desigur. Noaptea era liniștită și senină, cu un cer pe care-l vezi numai pe mare, plin de stele care strălucesc ca niște nestemate pe o bucată de catifea.

— Puntea.

Mancuso apăsă pe buton.

— Aici puntea.

— ESM raportează un transmițător radar aeroportuar, reper unu-patru-zero. Reperul pare stabil.

— Foarte bine. Comandantul se întoarse. Puteți aprinde luminile.

— Cale liberă la tribord, spuse unul din marinarii de veghe.

— Cale liberă la prora, anunță celălalt.

— ESM raportează: contactul este încă stabil la unu-patru-zero. Puterea semnalului crește.

— Posibil avion la prora! strigă un marinar de veghe.

Mancuso ridică binoclul la ochi și cercetă întunericul. Dacă ar fi deja acolo, n-ar avea luminile aprinse... dar apoi văzu dispărînd un mănunchi de stele, acoperite de ceva...

— L-am prins. Ai ochi buni, Everly! Uite luminile de zbor!

— Puntea, primim un mesaj radio.

— Să auzim, replică imediat Mancuso.

— Da, să trăiți.

— Echo-Golf-Nine, aici Alfa-Whiskey-Five, terminat.

— Alfa-Whiskey-Five, aici Echo-Golf-Nine. Te aud tare și clar. Certifică, terminat.

— Bravo-Delta-Hotel, terminat.

— Receptat, mulțumesc. Stăm pe loc. Vîntul calm. Marea calmă.

Mancuso băgă mîna dedesubt și aprinse luminile pentru instrumentele stației de control. Deși în acel moment nu era nevoie de ele — centrul de comandă avea încă legătura — ofereau o țintă elicopterului care se apropia.

Îl auziră o clipă mai tîrziu: mai întîi fluturarea paletelor, apoi scîncetul motoarelor. După mai puțin de un minut, simțiră vîrtejul de aer, în timp ce elicopterul se roti de două ori pe deasupra, pentru ca pilotul să se orienteze.

Mancuso se întrebă dacă își aprinsese luminile de aterizare... sau dacă-l va strecura cu discreție.

Alese varianta a doua, sau mai exact, îl folosi drept ce era, un transfer mascat de personal: o misiune de luptă. Pilotul se concentră la o înălțime de cincizeci de metri la prora. Apoi reduse altitudinea. La pupa, văzură cum se deschide ușa pentru mărfuri. Prin ea se ivi o mînă care apucă de capătul prevăzut cu un cîrlig al unui cablu.

Fiți pregătiți toți, își anunță Mancuso oamenii. Am mai făcut asta. Verificați echipamentul de securitate. Aveți grijă.

Vîrtejul produs de elicopter amenința să-i sufle pe to de pe scară, jos, în centrul de comandă, în timp ce apar tul staționa direct deasupra capetelor lor. Mancuso văzu siluetă ieșind pe ușa pentru mărfuri, apoi coborînd dire spre ei. Parcurgerea celor trei metri părea să dureze veșnicie, în timp ce silueta cobora, răsucindu-se ușor p cablul de oțel. Un marinar întinse mîna și apucă u picior, trăgîndu-l pe bărbat spre ei. Comandantul îi lu mîna și amîndoi îl traseră pe navă.

— Gata, te-am prins, spuse Mancuso.

Bărbatul își scoase zgarda de care era prins și s întoarse, în timp ce cablul se ridică.

— Mancuso!

— Ticălosule! exclamă comandantul.

— Așa primești tu un camarad?

— Ei, drace!

Dar prioritate aveau treburile lui. Mancuso își ridic privirea. Elicopterul era deja la treizeci de metri înălțim Aprinse și stinse de trei ori luminile: TRANSFER EFEC TUAT. Elicopterul porni imediat înapoi spre coasta ge mană.

— Acum coborîm. Bart rîse. Marinarii de veghe d dedesubt, eliberați puntea. Ticălosule, spuse el pentr sine.

Comandantul îi urmări pe oamenii lui coborînd scar stinse luminile cocpitului și făcu ultima verificare de sigu ranță înainte de a coborî după ei. Peste un minut era î centrul de comandă.

— Acum trebuie să cer permisiunea să urc la bord întrebă Marko Ramius.

— Toate sistemele pregătite și gata de scufundar raportă navigatorul. Mancuso se întoarse automat să ver fice pupitrul de comandă.

— E-n regulă. Imersiune! Adîncime o sută d picioare, curs zero-șapte-unu, o treime. Se întoarse. Bu venit la bord, domnule căpitan.

— Mulțumesc, domnule comandant. Ramius îl strivi pe Mancuso într-o îmbrățișare de urs și îl sărută pe obraz. Apoi își scoase rucsacul de pe spate. Putem sta de vorbă?

— Dă-i drumul.

— Este prima oară cînd calc pe submarinul tău, afirmă Ramius.

După o clipă se ivi un cap din sala sonarului.

— Comandant Ramius! Ți-am recunoscut glasul. Iertați-mă, domnule. Am detectat un contact. Pare un vas comercial. Reper zero-opt-unu, viteză mică, motoare diesel. Probabil că a ieșit din traseu. Se raportează acum la ODD.

— Mulțumesc, Jonesy.

Mancuso îl duse pe Ramius în cabina lui și închise ușa.

— Ce naiba a fost asta? îl întrebă un tînăr de la sonar pe Jones după o clipă.

— Avem un oaspete.

Parcă vorbea cu accent.

Așa se pare. Jones arătă spre afișajul sonar. Și contactul acesta are accent. Hai să vedem în cît timp ghicești ce fel de vas comercial este.

Era periculos, dar orice viață e pîndită de pericole, își zise Săgetătorul. Granița sovieto-afgană era un rîu alimentat de zăpadă care șerpuia prin defileurile pe care le străpunse în munte. Granița era, de asemenea, bine păzită. Îi era de ajutor faptul că oamenii lui erau toți îmbrăcați în uniforme în stil sovietic. Rușii își dotaseră de mult soldații cu echipament simplu, dar călduros, de iarnă. Era în cea mai mare parte alb, pentru a se potrivi cu fundalul înzăpezit, presărat doar cu cîteva dungi și pete pentru a nu li se ghici conturul. Trebuiau să aibă răbdare în acest loc. Săgetătorul stătea pe burtă, de-a curmezișul unei creste, cercetînd terenul cu binoclul, în timp ce partizanii se ghemuiau la cîțiva metri în spatele lui și sub el. Ar fi putut apela la un detașament de partizani locali, dar ajungea prea departe pentru a risca. Cîteva triburi din nord fuseseră cooptate de ruși, sau cel puțin așa i se spusese. Adevărat sau nu, risca și așa destul.

În stînga lui, la șase kilometri, era un post de pază rusesc, pe vîrful muntelui. Era un post mare, poate că acolo era încartiruit un întreg pluton KGB care patrula în zonă. Granița însăși era prevăzută cu un gard și era minată. Rușilor le plăceau grozav minele... dar pămîntul era înghețat tun și minele sovietice adeseori nu funcționau în pămîntul înghețat, deși din cînd în cînd se mai declanșau cînd aerul se mai înmuia.

Alesese cu grijă locul. Aici, granița părea practic de netrecut — pe hartă. Contrabandiștii o folosiseră însă secole de-a rîndul. O dată ce traversai rîul, apărea o cărare șerpuită, alcătuită de zăpada topită de secole. Mai era un minicanion, abrupt și alunecos, care nu se vedea decît de deasupra. Dacă rușii îl păzeau, însemna că devenise o capcană a morții. Cum va fi voia lui Allah, își spuse el și se lăsă pe mîna soartei. Venise momentul.

Văzu întîi străfulgerările. Zece bărbați cu o mitralieră și unul dintre prețioasele sale mortiere. Cîteva fascicule de trasoare galbene traversară granița, pătrunzînd în tabăra de bază rusească. În timp ce privea, cîteva gloanțe ricoșară pe stînci, lăsînd dîre neregulate pe cerul de catifea. Apoi rușii începură să riposteze. Sunetul ajunse la el curînd. Speră că oamenii lui vor reuși să fugă, în timp ce se întoarse și făcu semn grupului lui să înainteze.

Coborîră versantul, fără nici o măsură de siguranță. Singurul lucru bun era că vîntul spulberase zăpada de pe stînci, făcînd posibilă coborîrea în condiții acceptabile. Săgetătorul îi conduse pînă jos, la rîu. Ciudat, dar nu era înghețat, avînd albia prea adîncă pentru ca apa să se oprească, fie și la temperaturi sub zero grade. Iată gardul de sîrmă!

Un tînăr cu o pereche de foarfece le croi drum și, din nou, Săgetătorul o luă în fruntea lor. Ochii lui erau adaptați la întuneric și acum mergea mai încet, căutînd pe pămînt movilele caracteristice care indicau mine ascunse sub terenul înghețat. Nu era nevoie să le spună celor din urma lui să meargă în șir indian și să păsească pe pietre;

ori de cîte ori era posibil. Spre stînga, trasoarele mai împodobeau cerul, dar se trăgea mai puțin.

Dură mai mult de o oră, dar își trecu toți oamenii peste graniță, pornind apoi pe drumul contrabandiștilor. Doi oameni fură lăsați pe un vîrf de deal care dădea spre gardul de sîrmă. Aceștia îl priveau pe genistul amator care tăiase sîrma, reparînd gardul, ca să mascheze pătrunderea lor. Apoi dispăru și el în beznă.

Săgetătorul nu se opri pînă în zori. Se conformaseră planului orar, iar apoi se opriră toți cîteva ceasuri ca să se odihnească și să mănînce. Totul mersese bine, îi spuseră ofițerii lui, mai bine decît speraseră.

Escala de la Shannon fu scurtă; nu stătură decît atît cît să se aprovizioneze cu combustibil și să ia la bord un pilot sovietic care avea misiunea să-i treacă prin sistemul rusesc de control al traficului aerian. Jack se trezi la aterizare și se gîndi să-și mai dezmorțească picioarele, dar apoi se hotărî să amîne vizitarea magazinelor scutite de taxă vamală pînă la întoarcere. Rusul își ocupă locul în carlingă și avionul cu numărul 86971 începu din nou să ruleze pe pistă.

Se lăsase noaptea. Pilotul avea chef de vorbă și anunță următoarea aterizare la Wallasey. În toată Europa, anunță el, era frig și senin și Jack urmări luminile galben-portocalii ale orașelor englezești alunecînd sub ei. În avion, încordarea creștea — sau poate nerăbdarea ar fi fost un cuvînt mai potrivit, își zise el, auzind cum în jurul lui glasurile erau mai ascuțite, deși aveau un volum mai redus. Nu poți zbura spre Uniunea Sovietică fără să capeți un ton oarecum conspirativ. În curînd, toate discuțiile se purtară în șoaptă. Jack zîmbi vag spre ferestrele de plastic și imaginea lui îl întrebă ce i se părea atît de amuzant. Sub ei apăru din nou apa, în timp ce zburau peste Marea Nordului, spre Danemarca.

Urmă Marea Baltică. Se distingea locul unde se întîlnea vestul cu estul. Spre sud, orașele Germaniei de Vest erau vesele, luminate, fiecare fiind înconjurat de un fel de aureolă caldă. Nu aceeași imagine oferea partea

estică a barierei minate. Toți pasagerii observară deosebirea și discuțiile se reduseră și mai mult.

Avionul urma ruta aeriană G-24; navigatorul din față avea harta Jeppesen desfăcută parțial pe masa lui. O altă deosebire dintre est și vest era numărul mic de rute aeriene din est. Nu prea sînt avioane Piper și Cessna pe aici, își spuse el. Deși fusese, desigur, acel unic Cessna...

— Ne apropiem de un viraj. Vom schimba direcția la zero-șapte-opt și vom intra sub control sovietic.

— Corect, răspunse după o clipă pilotul, „comandantul navei".

Era obosit. Avusese o zi lungă de zbor. Erau deja la nivelul de zbor 381 — 38.100 de picioare sau 11.600 de metri, cum preferau sovieticii. Pilotului nu-i plăceau metrii, deși instrumentele lui erau adaptate la ambele sisteme. După ce execută virajul, mai zburară încă șaizeci de mile înainte de a traversa granița sovietică, la Ventspils.

— Am ajuns! strigă cineva la cîțiva metri de Ryan.

Din aer, noaptea, teritoriul sovietic era atît de întunecat, încît în comparație cu el Germania de Est părea New Orleans în sărbătoare. Își aminti fotografiile făcute noaptea prin satelit. Era atît de simplu să distingi lagărele din Gulag! Erau singurele pete de lumină în toată țara... ce loc înfiorător, unde numai puștăriile sînt bine luminate...

Pilotul marcă intrarea doar prin cota de nivel. Mai aveau încă optzeci și cinci de minute, ținînd seama de vînt. Sistemul sovietic de control al traficului aerian pe acea rută — numită cum G-3 — era singurul din țară în care se vorbea engleza. De fapt, nu aveau nevoie de pilotul sovietic pentru a duce la capăt misiunea — era, desigur, un ofițer de la serviciul secret al aviației — dar, dacă s-ar fi întîmplat ceva, situația ar fi fost diferită. Indicațiile pe care le primea acum pentru cursul și altitudinea zborului erau mult mai exacte decît cele date în spațiul aerian american, de parcă el n-ar fi știut ce să facă dacă nu i-ar fi spus un amețit de la sol. Bineînțeles că era într-un fel amuzant. Pilotul era colonelul Paul von Eich. Familia lui venise în America din Prusia cu o sută de ani în urmă, dar nici unul din membrii ei nu se îndurase să se despartă de acel

„von", atît de important odinioară pentru statutul familiei. Cîțiva strămoși de-ai lui luptaseră acolo, dedesubt, medită el, pe pămîntul plat și acoperit de zăpadă al Rusiei. Luptaseră desigur și cîteva rude mai recente. Probabil că unii zăceau acolo sub pămînt, în timp ce el zbura vîjîind pe deasupra, cu șase sute de mile pe oră. Se întrebă vag ce părere ar avea ei despre misiunea lui, în timp ce ochii lui albaștri căutau pe cer luminile altor avioane.

La fel ca majoritatea pasagerilor, Ryan estima înălțimea față de pămînt după ceea ce vedea, dar întunericul de deasupra teritoriului sovietic făcea imposibil acest lucru. Știau că erau aproape, cînd avionul începu un viraj larg spre stînga. Auzi scrîșnetul metalic cînd flapsurile coborîră și observă că zgomotul motorului se diminuează. În curînd, putu deslușì copaci gonind pe lîngă ei. Se auzi vocea pilotului care invită pasagerii să-și stingă țigările și să se pregătească să-și pună centurile de siguranță. După cinci minute, reveniră la nivelul solului, pe Aeroportul Șeremetievo. Deși toate aeroporturile din luma arată la fel, Ryan era sigur că pe acesta îl putea distinge — pistele aveau mai multe hîrtoape decît oriunde.

Conversațiile erau mai însuflețite. Agitația începu cînd echipajul avionului se mișcă. Ceea ce urmă fu ca într-o ceață. Ernie Allan fu întîmpinat de un comitet de primire la nivelul adecvat și urcat într-o limuzină. Toți ceilalți fură urcați într-un autobuz. Ryan se așeză pe un loc separat, privind în continuare peisajul din vehiculul fabricat în Germania.

Va mușca Gherasimov momeala — va mușca oare?

Și dacă nu mușcă?

Dar dacă mușcă? se întrebă Ryan zîmbind.

Totul păruse foarte clar la Washington, dar aici, la cîteva mii de mile depărtare... asta e. Mai întîi va trage un somn, ajutat de capsula roșie. Apoi va sta de vorbă cu cîțiva oameni de la ambasadă. Restul va trebui să urmeze de la sine.

20

Cheia destinului

Era năprasnic de frig, cînd Ryan se trezi la soneria ceasului deșteptător. Ferestrele erau înghețate, chiar și la ora zece dimineața; își dădu seama că nu verificase dacă sistemul de încălzire din cameră funcționa. Își puse niște șosete, aceasta fiind prima acțiune conștientă din acea zi. Din camera lui, situată la etajul șapte — i se spunea „apartament pentru operativitate" — se vedea tot complexul. Cerul se acoperise de nori, iar cenușiul zilei prevestea ninsoare.

— Perfect, comentă Jack pentru sine, în drum spre baie.

Știa că ar fi putut fi și mai rău. Singurul motiv pentru care avea această cameră era faptul că ofițerul, care locuia aici în mod normal, plecase în concediu de nuntă. Bine că funcționau instalațiile sanitare. Dar găsi un bilețel lipit pe oglinda de la dulăpiorul de medicamente, prin care era avertizat să nu facă dezordine, așa cum se întîmplase cu ultimul pasager. Verifică apoi conținutul micului frigider. Nimic. *Bun venit la Moscova*. Revenind în baie, se spălă și se bărbieri. O altă ciudățenie a ambasadei era faptul că, pentru a coborî de la etajul șapte, trebuia să urci mai întîi cu liftul pînă la nouă, după care să cobori la parter. Cînd intră în cantină, Jack mai clătina încă din cap, nedumerit de acest procedeu.

— Nu-i așa că-i bine să lenevești după oboseala drumului cu avionul? îl întîmpină un membru al delegației. Cafeaua e acolo.

— Eu îi zic șocul călătoriei. Ryan își luă o cană și veni înapoi. Mda, cafeaua e bună. Unde-s ceilalți?

— Probabil că nu și-au revenit încă, chiar și unchiul Ernie. Eu am ațipit cîteva ore în timpul zborului și slavă Domnului că ne-au dat pilula aia.

Ryan rîse.

— Da, și eu la fel. Poate că pînă diseară încep să mă simt și eu om.

— Ai chef să explorezi nițel? Eu m-aș plimba, dar...

— E mai bine în doi, încuviință Ryan.

Regula se aplica numai în cazul celor implicați în negocierile privind înarmările. Se știa că accastă fază a tratativelor era deosebit de delicată, iar regulile pentru echipă erau mult mai stricte ca de obicei.

— Poate mai tîrziu, am ceva de lucru.

— N-avem șanse decît azi și mîine, remarcă diplomatul.

— Știu, îl asigură Ryan.

Se uită la ceas și se hotărî să aștepte cu masa pînă la prînz. Reușise să-și sincronizeze somnul cu ora Moscovei, dar nu și stomacul. Jack porni înapoi spre birouri.

Coridoarele erau aproape pustii. Soldați din infanteria marină patrulau, cu figuri foarte grave, după problemele apărute mai devreme, dar în rest nu se prea vedeau alte semne de activitate în această dimineață de sîmbătă. Jack se duse la ușa cunoscută și bătu. Știa că era încuiat.

Cine e, Ryan?

– Exact.

Ușa se deschise, lăsîndu-l să intre, după care se închise cu cheia la loc.

- Ia-ți un scaun. Sînt Tony Candela. Care-i treaba?

Avem o operațiune în curs.

Asta-i ceva nou — parcă nu ești de la operativ, ci de la spionaj, obiectă Candela.

Da, în fine, o știe și Ivan. De data asta, o să fie un pic cam ciudat.

Timp de cinci minute, Ryan îi explică despre ce era vorba.

— Un pic cam ciudat, ziceai? făcu Candela, rotindu-și ochii.

— Am nevoie de un paznic, parțial. Am nevoie de niște numere unde să pot suna și s-ar părea că o să-mi trebuiască o mașină.

— Adică, ceva eforturi pentru mine.

— Știm asta.

— Bineînțeles, dacă treaba merge...

— Exact. De data asta e nevoie efectiv de forță.

— Soții Foley știu?

— Regret, dar nu.

— Păcat, ce i-ar mai fi plăcut lui Mary Pat. Ea e bătăușa. Ed e mai mult genul de funcționar. Deci, speri să muște luni sau marți seara?

— Ăsta-i planul.

— Îți spun eu ce părere am despre planuri, zise Candela.

Îl lăsau să doarmă. Doctorii îl avertizaseră din nou, își aminti Vatutin. Cum să realizeze ceva, cînd ăștia tot...

— A spus iar numele ăla, rosti istovit tipul cu căștile. Romanov. Dacă tot vorbește în somn, de ce nu poate să și mărturisească...

— Poate că reușește cu năluca Țarului, glumi alt ofițer.

Vatutin ridică brusc capul.

— Sau poate cu a altuia.

Colonelul clătină din cap. Fusese și el pe punctul de a ațipi. Deși Romanov era numele familiei regale defuncte a Imperiului Rus, nu era totuși atît de neobișnuit — îl avusese chiar și un membru al Biroului Politic.

— Unde e dosarul?

— Poftim.

Cel care glumise deschise un sertar și i-l dădu. Dosarul cîntărea șase kilograme și avea mai multe părți. Vatutin îl

memorase în cea mai mare parte, dar se concentrase mai mult asupra ultimelor două secțiuni. De data asta, deschise prima parte.

— Romanov, bombăni el. Unde am văzut...?

Îi trebuiră cincisprezece minute, răsfoind în viteză paginile uzate.

— Am găsit! Era o citare pe ordinul de zi, scrisă cu creionul. „Caporalul A.I. Romanov, ucis în acțiune pe 6 octombrie 1941... și-a plasat cu temeritate tancul între inamic și tancul dezafectat al comandantului de regiment, dînd astfel posibilitate comandantului să-și retragă oamenii răniți..." Da! Asta era într-o carte pe care am citit-o cînd eram mic. Mișa și-a plasat răniții pe un alt tanc, a sărit înăuntru și a distrus tancul care răpusese tancul lui Romanov. Caporalul îi salvase viața lui Mișa și i se acordase postum Steagul Roșu...

Vatutin se opri. Își dădu seama că îl numise pe subiect *Mișa*.

— Acum aproape cincizeci de ani?

— Erau camarazi. Tipul ăsta, Romanov, făcuse parte în primele luni din echipajul tancului lui Filitov. Ei bine, a fost un erou. A căzut pentru Patrie, salvînd viața ofițerului lui, remarcă Vatutin. *Iar Mișa tot mai vorbește cu el...*

Te am la mînă, Filitov.

— Să-l trezim și să...

— Unde-i doctorul? întrebă Vatutin.

Se dovedi că tocmai se pregătea să plece acasă, nefăcîndu-i deloc plăcere să fie rechemat. Dar gradul nu-i permitea să forțeze nota față de colonelul Vatutin.

— Cum să procedăm? întrebă Vatutin, după ce își expusese intențiile.

— Probabil că e stors, dar foarte treaz. Nu-i prea complicat.

— Deci să-l trezim acum și să...

— Nu, clătină doctorul din cap. Nu în timpul unui somn REM...

— Ce?

— Somn cu mișcări rapide ale ochilor... așa se spune cînd pacientul visează. După mișcarea ochilor, îți dai seama

întotdeauna dacă pacientul visează, indiferent dacă vorbește sau nu.

— Dar asta nu se vede de aici, obiectă alt ofițer.

— Da, poate că ar trebui să reproiectăm sistemul de observație, reflectă doctorul. Dar asta nu contează prea mult. În timpul somnului REM, corpul este efectiv paralizat. Remarcați că acum nu se mișcă, da? Este acțiunea minții pentru a preveni vătămarea trupului. Cînd începe să se miște din nou, visul s-a sfîrșit.

— Cît durează? întrebă Vatutin. Nu-l vrem prea odihnit.

— Depinde de subiect, dar cu unul nu mi-aș face prea multe griji. Puneți-l pe gardian să fie gata cu micul dejun și, cum începe să se miște, treziți-l și dați-i de mîncare.

— Sigur că da, zîmbi Vatutin.

— După care îl ținem treaz... opt ore sau mai mult. Da, cred că e bine așa. Vă ajunge intervalul ăsta de timp?

— Din plin, afirmă Vatutin, mult prea încrezător.

Se ridică și se uită la ceas. Colonelul de la „a Doua" sună la Centru și dădu cîteva ordine. Și el simțea cu disperare nevoia să doarmă. Dar pe el îl aștepta un pat confortabil. Voia ca la momentul potrivit mintea să-i funcționeze brici. Colonelul se dezbrăcă dezgustat, chemînd o ordonanță să-i lustruiască cizmele și să-i calce uniforma, în timp ce se odihnea. Era atît de obosit, încît nici nu simțea nevoia să bea ceva. „Te am la mînă acum", murmură el, pe cînd îl fura somnul.

— Noapte bună, Bea, îi strigă Candi din ușă prietenei ei, în timp ce aceasta deschidea portiera de la mașină.

Taussing se mai întoarse o dată și îi făcu cu mîna, înainte de a intra. Candi și prăpăditul ei nu putuseră vedea violența cu care băgase cheia în contact. Conduse doar cîteva sute de metri, dădu colțul și parcă, rămînînd cu privirea ațintită în noapte.

Au început deja, își zise ea. *În tot timpul mesei, cum o privea — și cum se uita și ea la el! Bîjbîia deja, cu mîinile alea blege de avorton, să-i deschidă nasturii de la bluză...*

Își aprinse o țigară și se rezemă de spătar, imaginîndu-și scena. Stomacul i se contractă, ca o minge plină cu acid. Maimuțoiul ăla și Candi. Îl suportase trei ore. Un dineu pregătit splendid, ca de obicei, de Candi. În ultimele douăzeci de minute dinainte de masă, în timp ce se finalizau ultimele detalii, se pricopsise în salonaș cu *el*, ascultîndu-i glumele idioate și trebuind să facă pe zîmbăreața. Era mai mult decît limpede că nici Alan n-o plăcea, dar, fiindcă era prietena lui Candi, se simțise obligat să fie drăguț cu ea, drăguț cu biata Bea, care se îndrepta vertiginos spre statutul de fată bătrînă, sau cum i-o mai spune astăzi — văzuse asta cu ochii lui de tîmpit. Că o trata cu condescendență era și-așa suficient de rău, darămite să o mai și compătimească...

Iar acum o mîngîia, o săruta, îi asculta șoaptele, îi susura dezmierdările lui tîmpești și dezgustătoare — iar lui Candi îi plăcea! Cum era *posibil* așa ceva?

Candi nu era numai drăguță, Taussing o știa prea bine. Era un spirit independent. Avea o minte iscoditoare, dublată de un suflet cald și sensibil. Era sentimentală. Era minunat de feminină, cu acea frumusețe care pornește de la inimă și radiază în exterior, cu fiecare surîs.

Dar acum se dăruiește rahatului ăla! Tipul a început, probabil. Prăpăditul ăsta n-are cum s-o ia pe îndelete și cum să-și arate dragostea și sensibilitatea. Pun pariu că o face deja, frecîndu-se și chicotind ca un puștan neisprăvit. Cum poate Candi să-l suporte!

— Oh, Candace, exclamă Bea, cu glasul frînt.

I se făcuse greață și trebui să se stăpînească. Reuși pînă la urmă și rămase singură în mașină, douăzeci de minute, plîngînd în tăcere, după care izbuti să demareze.

— Tu ce-nțelegi din chestia asta?

— Cred că e lesbiană, spuse agentul Jennings, după cîteva clipe.

— Nu figurează nimic de genul ăsta în dosarul ei, Peggy, remarcă Will Perkins.

— Felul în care se uită la doamna doctor Long, felul cum reacționează în privința lui Gregory... asta-i senzația mea instinctivă.

— Dar...

— Mda, dar ce naiba putem face? observă Margaret Jennings, pornind mașina.

Cochetă o clipă cu ideea de a se duce după Taussing, dar și-așa avusese o zi destul de lungă. Nici o probă, iar dacă am avea-o și am acționa bazîndu-ne pe ea, cine știe ce-am descoperi.

— Crezi că în trei...?

— Will, iar ai citit reviste din alea, rîse Jennings, risipind pentru o clipă încordarea. Perkins era mormon și nu fusese văzut niciodată cu vreo publicație pornografică. Ăștia doi se iubesc atît de mult, încît habar n-au ce se petrece în jurul lor — în afară de serviciu. Pun pariu că și în pat discută despre munca lor. Ce se întîmplă, însă, Will, este că Taussing a fost exclusă din viața prietenei ei și e foarte nefericită din acest motiv. Dură treabă.

— Deci, cum raportăm chestia asta în scris?

— Fîs. Un mare nimic.

Sarcina lor pentru acea seară fusese aceea de a verifica veridicitatea unui raport, care afirma că la locuința lui Gregory-Long erau văzute uneori mașini ciudate. Zvonul pornise, probabil, își zise sergentul Jennings, de la vreun vecin plin de scrupule, pe care îl deranja ideea că cei doi tineri trăiau împreună fără a fi căsătoriți. Și ea era un pic cam demodată, în această privință, dar situația respectivă nu prezenta riscuri pentru nici unul dintre ei. Pe de altă parte...

— Cred că următorul pas este verificarea lui Taussing.

— Stă singură.

— Sînt convinsă.

Era nevoie de ceva timp pentru a cerceta fiecare membru cu funcție de răspundere la *Tea Clipper,* dar acest gen de investigație trebuia făcut pe îndelete.

— N-ar fi trebuit să vii aici, remarcă Tania imediat.

Pe fața lui Bisiarina nu se citea furia. O luă pe Taussing de mînă și o duse înăuntru.

— Ann, e atît de oribil totul.

— Hai, stai jos. Ai fost urmărită? *Idioato! Perverso!* Tocmai ieșise de sub duș și își puse halatul de baie și un prosop pe cap.

— Nu, am verificat tot timpul.

Sigur că da, își zise Bisiarina. Ar fi mirat-o să fie adevărat. În ciuda securității delăsătoare de la *Tea Clipper* — care accepta o asemenea persoană — agentul ei încălcase toate regulile venind aici.

— Nu poți sta mult.

— Știu. Își suflă nasul. Aproape că au terminat primul proiect la noul program. Pîrlitul ăla a avut acces la optzeci de mii de rînduri codificate — așa că nu-i puțin lucru să obții tot ce știe Al. Știi, cred că a memorat toate informațiile astea noi — știu, știu, e imposibil, chiar și pentru *asta*.

— Cînd ai să poți...

— Nu știu, răspunse Taussing, cu un zîmbet scurt. Cred că e singurul care înțelege efectiv întregul program — adică întregul obiectiv.

Din păcate, noi nu te avem decît pe tine, completă Bisiarina în gînd. Se întinse și o luă pe Taussing de mînă.

Plîngea iar. Beatrice aproape țîșni în brațele Taniei. Ofițerul rus o îmbrățișă strîns, încercînd să-și compătimească agentul. Luase multe lecții la școala KGB-ului, toate menite să o ajute să se descurce cu agenții. Trebuia să afișezi un amestec de compasiune și disciplină. Trebuia să-i tratezi ca pe niște copii răzgîiați, combinînd favorurile și mustrările pentru a-i determina să acționeze. Iar agentul Livia era deosebit de important.

Îi venea, totuși, greu să-și întoarcă fața spre capul de pe umărul ei și să sărute obrazul cu gust sărat de la atîtea lacrimi. Bisiarina răsuflă ușurată, dîndu-și seama că nu era nevoie să depășească această fază. Nu fusese nevoie deocamdată să meargă mai departe, dar trăia cu spaima că „Livia" ar putea să i-o ceară într-o bună zi — categoric că s-ar întîmpla dacă și-ar da cumva seama că pe amanta dorită n-o interesau cîtuși de puțin avansurile ei. Bisiarina

se minună la gîndul acestei perspective. Beatrice Taussing era sclipitoare, în mod cert mai inteligentă decît ofițerul KGB care o „coordona", dar se pricepea prea puțin la oameni. Culmea ironiei era că, de fapt, semăna foarte mult cu Alan Gregory, pe care îl detesta atît de profund. Deși era mai drăguță și mai rafinată, lui Taussing îi lipsea, totuși, capacitatea de a interveni atunci cînd era necesar. Gregory nu procedase, probabil, așa decît o dată în viața lui, aceasta fiind diferența dintre el și ea. Ajunsese primul, întrucît Beatrice fusese lipsită de curaj. Bisiarina știa că era preferabil așa. O respingere ar fi distrus-o.

Bisiarina se întrebă ce fel de om era, de fapt, Gregory. Probabil tot tipul omului de știință — cum îi numeau englezii pe cei de genul ăsta? Savanți. Un savant sclipitor — în fine, toți cei care lucrau la *Tea Clipper* erau sclipitori, într-un fel sau altul. Lucrul ăsta o înspăimînta. În felul ei, Beatrice era mîndră de program, deși îl socotea o amenințare pentru pacea mondială, opinie împărtășită și de Bisiarina. Gregory era un savant care voia să schimbe lumea. Bisiarina înțelegea motivația. Și ea voia s-o schimbe. Dar altfel. Gregory și *Tea Clipper* erau o amenințare în această privință. Nu-l ura pe tip. La o adică, se gîndea ea, s-ar putea să-l placă. Dar simpatiile și antipatiile personale nu aveau absolut nimic de-a face cu problemele de spionaj.

— Te simți mai bine? întrebă ea cînd lacrimile încetară.

— Trebuie să plec.

— Ești sigură că ți-ai revenit?

— Da. Nu știu cînd am să pot să...

— Înțeleg.

Tania o conduse la ușă. Bine că avusese măcar înțelepciunea să-și parcheze mașina în altă parte, remarcă „Ann". Așteptă, cu ușa crăpată, pînă ce auzi sunetul specific al mașinii sport. După ce închise ușa, își privi mîinile și se duse la baie să și le spele.

La Moscova se înnoptă devreme, soarele ascunzîndu-se după norii ce începuseră să-și scuture ninsoarea. Membrii

delegației, strînși în foaierul ambasadei, porniră spre mașinile ce le fuseseră atribuite pentru dineul de bun sosit. Ryan era în mașina numărul trei — o mică promovare față de ultima vizită, remarcă el cu o grimasă. După ce procesiunea se puse în mișcare, își aminti remarca făcută de un șofer data trecută, că Moscova avea nume de străzi în primul rînd pentru a identifica impresionantul număr de gropi. Mașina avansa hurducăindu-se spre est, străbătînd străzile aproape pustii. Traversară rîul exact la Kremlin și trecură pe lîngă Parcul Gorki. Observă că locul era plăcut luminat, cu oameni care patinau pe ninsoare. Simpatic să mai vezi și oameni care se distrau. Pînă și Moscova e un oraș, își reaminti el, plin de oameni obișnuiți care duc o existență obișnuită. Lucru ușor de uitat, cînd meseria te silește să te concentrezi asupra unui grup restrîns de dușmani.

Mașina ieși din Piața Octombrie și, după o manevră complicată, trase în fața Hotelului Academiei de Științe. O clădire destul de modernă, care în America ar fi putut trece drept un bloc pentru birouri. Un șir stingher de mesteceni se înălța între zidul cenușiu din beton și stradă, întinzîndu-și crengile desfrunzite și goale spre cerul plin de fulgi de ninsoare. Ryan clătină din cap. Dacă mai ningea cîteva ore, peisajul devenea efectiv frumos. Temperatura era de zero grade — Ryan gîndea în scala Fahrenheit, și nu în Celsius — iar vîntul aproape calm. Condiții perfecte de ninsoare. Îndreptîndu-se spre intrarea principală a hotelului, respiră aerul greu și rece al nopții.

Ca majoritatea clădirilor rusești, hotelul era supraîncălzit. Jack își scoase paltonul și i-l dădu unui asistent. Delegația sovietică era deja aliniată în întîmpinarea omologilor americani, iar americanii trecură încet prin fața șirului de sovietici, sfîrșind în fața unei mese cu băuturi, de unde se servi toată lumea. Înainte de dineul propriu-zis, erau prevăzute nouăzeci de minute pentru băuturi și conversații. Bun venit la Moscova. Lui Ryan îi convenea acest plan. O cantitate apreciabilă de alcool putea să transforme orice masă într-un festin, iar ceea ce

îi aștepta era un dincu rusesc mult deasupra meselor obișnuite. În încăpere, lumina era difuză, dînd astfel posibilitatea de a contempla ninsoarea prin ferestrele mari.

— Hei, salut, domnule doctor Ryan, îi spuse o voce cunoscută.

— Serghei Nikolaevici, sper că în seara asta nu conduci, îi zise Jack, arătînd cu paharul de vin spre vodca lui Golovko. Se îmbujorase deja la față, iar ochii îi sticleau de la băutură.

— Cum a fost zborul cu avionul? întrebă colonelul de la GRU. Rîse vesel, pînă cînd Ryan să-i răspundă. Tot îți mai e frică să mergi cu avionul?

— Nu, ce mă sperie e impactul cu solul, rînji Jack.

Reușise întotdeauna să se amuze pe socoteala propriilor fobii.

— Aha, rana de la spate, de la prăbușirea cu elicopterul. E de înțeles, nimic de zis.

Ryan arăta cu mîna spre fereastră.

— Crezi că o să ningă mult în seara asta?

— Poate un strat de jumătate de metru, sau chiar mai mult. Viscolul nu e prea mare, dar mîine văzduhul va fi proaspăt și limpede, iar orașul va străluci sub o mantie albă și curată, îi explică Golovko, în termeni aproape poetici.

S-a îmbătat deja, își zise Ryan. În fine, seara asta nu era decît o ocazie socială și nimic mai mult, iar rușii știau să fie teribil de ospitalieri cînd voiau. Deși exista un om care trecea prin cu totul altceva, își reaminti Jack.

— Ce mai face familia? îl auzi el pe Golovko întrebîndu-l pe alt delegat american.

— Bine, mulțumesc, dar a dumneavoastră?

Golovko îi făcu semn lui Ryan să vină cu el la masa cu băuturi. Chelnerii nu apăruseră încă. Ofițerul de spionaj își luă alt pahar cu un lichid transparent.

— Da, sînt toți bine, zîmbi el, cu gura pînă la urechi.

Serghei era imaginea întruchipată a sociabilității tipic rusești. Chipul lui nu afișă nici o schimbare, cînd rosti fraza următoare:

— Înțeleg că vrei să te întîlnești cu președintele Gherasimov.

Isuse! Jack încremeni: avu senzația că i se oprește inima în loc.

— Zău? Cum de ți-a venit ideea asta?

— De fapt, nu sînt GRU, Ryan. Funcția mea inițială a fost în Direcția a Treia, dar de atunci am trecut la alte lucruri, îi explică el, rîzînd din nou.

Un rîs sincer. Tocmai contrazisese dosarul CIA asupra lui — și, după cum constata, și opinia lui Ryan. Întinse mîna și îl bătu ușor pe Ryan pe braț.

— Acum te las. Peste cinci minute, intri pe ușa din spatele tău și o iei la stînga, ca și cum te-ai duce la toaletă. După aceea, urmezi instrucțiunile care ți se vor da. Ne-am înțeles?

Îl bătu din nou pe braț.

— Da.

— În seara asta nu ne mai vedem.

Își dădură mîna, iar Golovko plecă.

— Oh, fir-ar să fie, își șopti Ryan în barbă.

În sala de recepție intră o trupă de violoniști. Pe puțin zece sau cincisprezece, interpretau cîntece țigănești, deplasîndu-se prin încăpere. Au exersat mult, își zise Jack, ca să poată cînta perfect sincronizat, în ciuda luminii difuze și a deplasării de colo-colo. Cu mișcările lor și cu semiîntunericul din sală, era mai greu să deosebești oamenii prezenți. O manevră abilă și profesionistă, menită să faciliteze dispariția lui Jack.

— Salut, domnule doctor Ryan, îi spuse alt glas.

Era un tînăr diplomat sovietic, un fel de funcționar bun la toate, care ținea hîrtiile și făcea comisioane pentru cei superiori în grad. Jack înțelese că era totodată și membru KGB. Gherasimov nu se mulțumea cu o singură surpriză în seara asta, își dădu el seama. Voia să-l uluiască pe Ryan cu excepționalele atuuri ale KGB-ului. *Cu asta, mai vedem noi*, se gîndi Jack, dar bravada i se părea pînă și lui fără temei. *Nu te pripi. Nu te pripi.*

— Bună seara — n-am făcut cunoștință pînă acum.

Jack băgă mîna în buzunarul de la pantaloni, căutînd să vadă dacă avea legătura de chei. Da, nu o uitase.

— Mă cheamă Vitali. Absența dumitale nu va fi remarcată. Toaleta pentru bărbați e acolo, îi arătă el.

Jack îi dădu paharul și se îndreptă spre ușă. După ce ieși din încăpere, rămase aproape înlemnit. Nimeni dinăuntru n-avea cum să știe, dar coridorul fusese perfect verificat, interzicîndu-se orice acces. Cu excepția unui singur bărbat, în celălalt capăt, care îi făcu semn. Ryan porni spre el.

La naiba. Iar începem...

Era un bărbat tinerel, cam la treizeci și ceva de ani. Genul de individ musculos. Deși constituția fizică îi era mascată de mantou, se mișca energic și rapid, ca un atlet. După expresia feței și ochii pătrunzători, se vedea că era gardă de corp. Singurul gînd care îi veni lui Ryan în minte era că ar fi trebuit să pară agitat. Și nici nu-i era greu să se prefacă. Bărbatul îl conduse după colț și îi dădu un palton făcut în Rusia și o căciulă de blană, rostind un singur cuvînt:

— Haide.

Îl conduse pe Ryan pe un coridor de serviciu și afară în frig, pe o alee. Acolo îl aștepta alt bărbat, cu ochii în patru. Făcu un semn scurt din cap către escorta lui Ryan, care se întoarse o dată și gesticulă spre Jack să se grăbească. Aleea dădea spre Strada Sabolovka, iar ambii bărbați o luară la dreapta. Jack constată imediat că erau în partea veche a orașului. Majoritatea clădirilor erau dinainte de revoluție. Pe centrul străzii, se vedeau șine de tramvai, îngropate în pavele, iar deasupra, firele de alimentare pentru vagoane. Văzu un tramvai trecînd — de fapt, două vagoane legate unul de celălalt, vopsite în alb și roșu. Cei doi bărbați traversară sprinteni strada alunecoasă spre o clădire din cărămidă roșie, cu un fel de acoperiș de tablă. Ryan nu înțelese ce reprezenta pînă cînd dădură colțul.

Depoul de tramvaie, își dădu el seama, amintindu-și de locuri similare, văzute în timpul copilăriei, la Baltimore. Șinele coteau intrînd aici, bifurcîndu-se apoi în diferite direcții, în depou. Se opri cîteva clipe, dar escorta îi făcu semn să se miște rapid, înspre cel mai din stînga șopron. Înăuntru, evident, erau tramvaie aliniate ca niște vite dormind în întuneric. Nici un fel de mișcare, constată el mirat. Ar fi trebuit să vadă muncitori, să audă zgomot de ciocane și scule, dar nici urmă de așa ceva. Îi bătea inima puternic în piept, în timp ce trecea pe lîngă două tramvaie încremenite. Escorta lui se opri la al treilea. Ușile erau deschise, iar dinăuntru coborî un al treilea individ, tot genul de gardă de corp, care se uită spre Ryan. Îl pipăi rapid, din cap pînă-n picioare, căutînd să vadă dacă era înarmat; percheziția operativă nu dăduse nimic la iveală. Cu o mișcare din deget, i se făcu semn să urce în tramvai.

Se vedea limpede că vagonul abia venise, prima treaptă fiind acoperită de zăpadă. Ryan alunecă, fiind cît pe-aci să cadă, dacă unul dintre KGB-iști nu l-ar fi prins de braț. Îi aruncă lui Jack o privire care în Vest ar fi fost însoțită de un zîmbet, numai că rușii nu zîmbeau decît cînd aveau ei chef. Se cățără din nou, ținîndu-se bine de bară. *Nu trebuie decît să...*

— Bună seara, i se adresă o voce.

Nu prea tare, fiindcă nici nu era nevoie. Ryan își mîji ochii pe întuneric și zări vîrful incandescent al unei țigări aprinse. Trase aer adînc în piept și porni într-acolo.

— Secretarul Gherasimov, presupun?

— Cum, nu mă recunoști? se miră vocea, ușor amuzată.

Omul își aprinse bricheta de fabricație occidentală, pentru a-și lumina chipul. Era Nikolai Borisovici Gherasimov. Flacăra arunca asupra feței exact expresia potrivită acestui personaj. Prințul Întunericului în persoană...

— Nu știu, spuse Jack, încercînd să-și controleze vocea.

— Din cîte înțeleg, vrei să stai de vorbă cu mine. Cu ce te pot ajuta? întrebă el pe un ton politicos, care contrasta cu ambianța din jur.

Jack se întoarse și arătă spre cele două gărzi de corp, care stăteau în partea din față a vagonului. Nu trebui să spună însă nimic. Gherasimov rosti un singur cuvînt în rusește, iar cei doi dispăruseră.

— Te rog să-i scuzi, dar datoria lor este să-l protejeze pe secretar, iar oamenii mei își iau sarcinile foarte în serios.

Flutură din mînă, arătînd spre scaunul din fața lui. Ryan se așeză.

— Nu știam că vorbiți atît de bine englezește.

— Mulțumesc, spuse el, înclinînd politicos din cap, după care intră în subiect: Te previn că n-avem mult timp la dispoziție. Ai informații pentru mine?

— Da.

Jack băgă mîna în haină. Gherasimov se încordă cîteva clipe, după care se relaxă. Doar un nebun ar încerca să-l omoare pe șeful KGB-ului, iar el știa din dosarul lui Ryan că nu era nebun.

— Am ceva pentru dumneata, spuse Ryan.

— Zău? Rusul își manifestă nerăbdarea.

Lui Gherasimov nu-i plăcea să fie lăsat să aștepte. Urmărise cum Ryan bîjbîia cu mîinile pe ceva și rămăsese nedumerit auzind zgomot de metal frecat pe metal. Dar neîndemînarea lui Jack luă sfîrșit cînd scoase cheia de pe inel, iar cînd vorbi, tonul vocii lui denota siguranța celui care se știa tare pe poziție.

— Poftim, i-o dădu Ryan.

— Ce-i asta?

Din nou Gherasim era bănuitor. Ceva mergea teribil de prost, atît de prost încît glasul îi trăda starea de neliniște.

Jack nu-l lăsă să aștepte. Începu să vorbească într-o manieră pe care o repetase o săptămînă întreagă. Nu-și dădea seama însă că vorbea mai repede decît era prevăzut.

— Aceasta, tovarășe secretar Gherasimov, este cheia de comandă a focoaselor de pe submarinul sovietic cu rachete balistice — *Krasni Octiabr*. Mi-a dat-o căpitanul Marko Alexandrovici Ramius cînd a dezertat. O să-ți facă plăcere să afli că îi place noul trai în America, la fel ca și celorlalți ofițeri din subordinea lui.

— Submarinul a fost...

Ryan îi tăie vorba. Deși din cauza întunericului abia deslușea conturul feței lui, sesiză totuși noua expresie întipărită pe chipul ofițerului KGB.

— Distrus de propria încărcătură explozivă? Nu. Spionul de la bord, camuflat pe post de bucătar al navei, cred că Sudets îl chema — în fine, n-are nici un sens să ținem ascuns. L-am omorît. Nu sînt prea mîndru de isprava asta, dar între el și mine a fost o problemă de viață și de moarte. Oricum, era un tînăr foarte curajos, zise Jack, reamintindu-și grozăvia celor zece minute în cala de proiectile a submarinului. Dosarul pe care-l ai despre mine nu pomenește nimic de cîmpul operativ, așa-i?

— Dar...

Jack îi tăie iarăși vorba. Nu venise încă momentul pentru finețuri. Trebuiau să-l zgîlțîie, să-l zgîlțîie dur.

— Domnule Gherasimov, vrem cîteva lucruri de la dumneata.

— Prostii, conversația noastră s-a încheiat.

Dar Gherasimov nu se ridică, iar de data asta Ryan îl lăsă să aștepte ceva mai mult.

— Îl vrem pe colonelul Filitov. Raportul oficial pe care l-ai făcut la Biroul Politic despre *Red October* afirma că submarinul a fost efectiv distrus și că dezertarea nu fusese probabil planificată, ci mai degrabă fusese vorba de o infiltrare în securitatea GRU, drept care submarinul primea ordine false, după ce avusese loc acțiunea de sabotare a motoarelor. Această informație ți-a parvenit prin agentul Cassius. Lucrează pentru noi, îi explică Jack. Ai folosit datele pentru a-l defăima pe amiralul Gorșkov și pentru a-ți consolida controlul asupra securității interne a armatei. Sînt și acum furioși din cauza asta, nu-i așa? Așadar, dacă nu ni-l dați pe colonelul Filitov, la Washington, mîntîmîna viitoare presa va afla o anumită versiune a faptelor, pentru edițiile de duminică. Va conține cîteva detalii ale operațiunii, precum și o fotografie a submarinului tras la un doc de uscat în Norfolk, Virginia. După aceea îl vom scoate la iveală pe căpitanul Ramius.

Acesta va spune că ofițerul politic al navei — presupun că unul dintre oamenii voștri din Direcția a Treia — făcea parte din conspirație. Din nefericire, Putin a murit după sosire, din cauza unui atac de cord. E o minciună, dar cine poate dovedi contrariul?

— N-ai cum să mă șantajezi, Ryan!

De data asta, nu se deslușea nici un fel de emoție în glas.

— Și încă ceva. SDI nu are ce căuta în această tranzacție. Le-ai spus cumva la Biroul Politic că intră în discuție? întrebă Jack. Ești un om terminat, domnule Gherasimov. Avem capacitatea de a te discredita și nu uita că reprezinți o țintă mult prea bună pentru a fi trecut cu vederea. Dacă nu mi-l dați pe Filitov, putem divulga tot felul de lucruri. Unele vor fi confirmate, dar cele efectiv corecte vor fi tăgăduite, desigur, în timp ce FBI-ul va lansa o investigație urgentă pentru identificarea delatorilor.

— Doar n-ați făcut toate astea pentru Filitov, spuse Gherasimov, pe un ton foarte echilibrat.

— Nu chiar. Îl lăsă din nou să aștepte. Vrem să te scoatem și pe dumneata.

Jack coborî din tramvai, după alte cinci minute. Escorta îl conduse înapoi la hotel. Grija pentru detalii era impresionantă. Înainte de a intra în sala de recepție, cineva îi curăță bine pantofii lui Jack. După ce intră, se duse direct la masa cu băuturi, dar nu mai găsi nimic. Depistă un chelner cu o tavă și luă un pahar la nimereală. Era vodcă, dar Ryan îl dădu pe gît dintr-o înghițitură, după care mai luă un pahar. După ce îl termină și pe acesta, începu să se întrebe unde era de fapt toaleta pentru bărbați. Descoperi că era exact acolo unde i se spusese. Jack intră acolo exact la timp.

Gradul de elaborare a lucrării era perfect pentru o simulare pe computer. Nu mai operaseră niciodată așa, desigur, acesta fiind și scopul testului. Computerul de control la sol nu știa ce făcea, la fel cum nu știau nici celelalte. Una dintre mașini era programată să raporteze

contactele radar la distanță. Rezultatul fu recepționarea unei serii de semnale, ca acelea generate de un satelit orbital tip nor, cu replici de la una din aeronavele DSPS aflată la o înălțime geosincronică. Computerul transmise această informație computerului de control, care o examină din punctul de vedere al autorizației pentru absența armelor, stabilind că datele se potrivesc. Laserele reacționară după cîteva secunde, raportînd însă că erau pregătite doar după alte cîteva. Faptul că laserele în chestiune nu existau nu era pertinent pentru test. Oglinda de la sol intră în funcțiune, trimițînd raza laserului imaginar oglinzii corespunzătoare, situate la opt sute de kilometri deasupra. Această oglindă, recent transportată de naveta spațială și aflată de fapt în California, își primi propriile instrucțiuni, modificîndu-și configurația corespunzător și trimițînd raza laserului la oglinda de luptă. Oglinda era în fabrica de la Lockheed și nu pe orbită iar instrucțiunile le primea la nivelul solului. La toate cele trei oglinzi se ținea o evidență strictă a lungimii focale mereu în schimbare și a reglărilor de azimut. Aceste informații fură trimise la computerul pentru înmagazinarea performanțelor, de la centrul de control *Tea Clipper*.

Testul la care Ryan asistase cu cîteva săptămîni înainte avusese mai multe scopuri. O dată cu validarea arhitecturii sistemului, obținuseră și date empirice extrem de valoroase despre funcționarea efectivă a componentelor de *hardware*. Drept consecință, puteau simula exerciții reale la sol, fiind aproape absolut siguri pe rezultatele teoretice.

Gregory răsucea un pix între degete, în timp ce datele se afișau pe terminalul video. Renunțase să-l mai roadă la capăt, de teamă să nu-și umple gura de pastă.

— În regulă, urmează ultima tragere, remarcă inginerul. Iată și parametrii de performanță...

— Oho! exclamă Gregory. Nouăzeci și șase la o sută! Care-i durata ciclului?

— Zero virgulă zero-unu-șase, îi răspunse un expert în *software*. Asta înseamnă zero virgulă zero-zero-patru *sub* parametrul nominal — putem efectua o verificare

dublă la fiecare comandă de țintă în timpul ciclului de laser...

— Ceea ce mărește automat coeficientul Pk cu treizeci la sută, zise Gregory. Putem chiar încerca varianta trage-privește-trage, în loc de trage-trage-privește, și tot economisim timp. *Mamă Doamne* — sări în picioare — *am reușit! Ce software, i-am dat gata! Cu patru luni mai devreme decît speram!*

În cameră izbucniră strigăte și ovații, pe care nimeni, în afară de echipa de treizeci de oameni, nu avea cum să le înțeleagă.

— Haide, gata, laserelor mofturoase! strigă cineva. Puneți-vă pe treabă și dați-ne o rază mortală! *S-a zis* cu cine e în vizor!

— Hei, poartă-te frumos cu laserele noastre mofturoase, rîse Gregory. Lucrez și eu cu ele.

Afară, Beatrice Taussing tocmai trecea pe culoar prin fața ușii, îndreptîndu-se spre o întrunire administrativă, cînd auzi strigătele de veselie. Nu putea intra în laborator — era prevăzut cu o încuietoare cu cifru, iar ea nu știa combinația corectă — dar nici nu era nevoie. Fusese realizat experimentul la care făcuseră aluzie cu o seară înainte, la cină. Rezultatul era destul de evident. Candi era, probabil, înăuntru, stînd lîngă pîrlitul ăla, își zise Bea. Continuă să meargă pe culoar.

— Slavă Domnului că nu e prea multă gheață, remarcă Mancuso, privind prin periscop. Să zicem șaizeci, poate nouăzeci de centimetri.

— Vom avea un culoar liber. Spărgătoarele de gheață garantează accesul la coastă, spuse Ramius.

— Periscop în submersie, interveni căpitanul. Se îndreptă spre masa cu diagrame. Vreau să ne deplasăm cu două mii de metri la sud, după care să ieșim la suprafață. În felul ăsta sîntem la adăpost și scăpăm de toți acești Grișa și Mirka.

— S-a înțeles, domnule căpitan, replică secundul.

— Hai să bem o cafea, le spuse Mancuso lui Ramius și lui Clark.

Coborîră o punte și se îndreptară spre tribord, la popota ofițerilor. De cîte ori făcuse asemenea lucruri în ultimii patru ani, Mancuso avusese o stare de nervozitate. Se aflau la o adîncime mai mică de șaizeci de metri sub apă, în raza de vizibilitate a coastei sovietice. Dacă vreo navă sovietică îi detecta și îi localiza, urmau să fie atacați. Se mai întîmplase și altă dată. Deși pînă acum nu se întîmplase ca un submarin occidental să sufere avarii grave, pentru orice exista un început, mai ales cînd începi să iei lucrurile de bune, își spuse căpitanul submarinului USS *Dallas*. Stratul de șaizeci centimetri de gheață era prea gros pentru a permite accesul bărcilor de patrulare tip Grișa, cu carena destul de subțire, iar principala lor armă antisubmarin, un lansator multiplu de rachete numit RBU-6000, era ineficient pe gheață, dar un Grișa putea chema un submarin. Existau submarine rusești în zonă. Auziseră două în ziua precedentă.

— Cafea, domnule? întrebă ordonanța de la popotă.

Primi un răspuns afirmativ din cap și aduse o carafă și cești.

— Crezi că e suficient de aproape? îl întrebă Mancuso pe Clark.

— Da, pot intra și ieși.

— N-o să fie prea distractiv, comentă căpitanul.

Clark afișă un surîs afectat.

— De-aia și sînt plătit atît de mult. Cred...

Dar conversația se opri cîteva momente. Carena submarinului atinse fundul cu un scîrțîit, iar ambarcațiunea se înclină ușor. Uitîndu-se la cafeaua din ceașcă, Mancuso aprecie că era o înclinație de șase sau șapte grade. Din spirit de colegialitate se abținu de la orice comentariu, dar el nu făcuse niciodată așa ceva, cel puțin nu cu *Dallas*. Doar cîteva submarine din Marina Statelor Unite erau special concepute pentru aceste misiuni. Specialiștii le identificau dintr-o privire, după dispunerea cîtorva elemente la carenă, dar *Dallas* nu făcea parte din această categorie.

— Mă întreb cît o să dureze chestia asta? îl întrebă Mancuso pe supraveghetor.

— S-ar putea să nu se întîmple deloc, remarcă Clark. E valabil pentru aproape jumătate din cazuri. Cel mai lung interval de timp cît a trebuit să stau așa a fost... de douăsprezece zile, cred. Groaznic de mult. Și chestia aia tot n-a ieșit afară.

— Știi cît de multe sînt? întrebă Ramius.

— Îmi pare rău, domnule, nu, clătină Clark din cap.

Ramius își aminti cu nostalgie.

— Știți, cînd eram mic, pescuiam aici — exact aici, de multe ori. Nu știam că și voi, americanii, veniți tot aici la pescuit.

— Nebunie curată, îi dădu dreptate Clark. Cum mergea pescuitul?

— Vara, foarte bine. Bătrînul Sașa mă lua cu el în barcă. Așa m-am învățat cu marea, am învățat să fiu marinar.

— Cum rămîne cu patrulele locale? întrebă Mancuso, întorcîndu-i pe toți la realitate.

— Nivelul stării de alarmă și pregătire este scăzut. Aveți diplomați la Moscova, așa că eventualitatea unui război este foarte redusă. Navele de patrulare la suprafață sînt în principal ale KGB-ului. Vigilența lor este îndreptată împotriva contrabandiștilor — și a spionilor. Arătă spre Clark. Nu aveau o capacitate prea mare împotriva submarinelor, dar situația se schimba, deja, cînd am plecat eu. Își intensificau practica ASW în Flota de Nord și am auzit că și în Flota Mării Baltice. Dar locul de aici nu e bun pentru detectarea submarinelor. Prea multă apă proaspătă din rîuri, plus gheața de deasupra — ceea ce înseamnă condiții dificile pentru radiolocația sub apă.

Vești bune, își zise Mancuso. Nava lui era pregătită să acționeze prompt. Echipamentul de radiolocație funcționa la maximum, urmînd să rămînă așa pe o perioadă indefinită. Putea pune în mișcare submarinul *Dallas* în două minute, iar consecințele trebuiau să fie de anvergură, se gîndi el.

Și Gherasimov se gîndea. Stătea singur în birou. Fiind un om obișnuit să-și controleze emoțiile, mai mult chiar

decît majoritatea rușilor, pe fața lui nu se citea nimic neobișnuit, deși în birou nu era nimeni de față. Lucru cu totul remarcabil, avînd în vedere că puțini oameni sînt în stare să-și analizeze cu obiectivitate propria distrugere.

Secretarul Comitetului pentru Securitatea Statului își evalua poziția cu aceeași meticulozitate și imparțialitate cu care examina oricare dintre aspectele îndatoririlor lui oficiale. *Red October*. Totul decurgea de aici. Folosise incidentul cu *Red October* spre propriul lui avantaj, mai întîi corupîndu-l pe Gorșkov, apoi descotorosindu-se de el; îl folosise totodată pentru a consolida poziția Direcției a Treia. Armata începuse să-și organizeze propria securitate internă — dar Gherasimov profitase de raportul primit de la agentul Cassius, pentru a convinge Biroul Politic că numai KGB-ul putea garanta lealitatea și securitatea armatei sovietice. Acest lucru stîrnise resentimente la adresa lui. Raportase, tot prin Cassius, că *Red October* fusese distrus. Cassius spusese KGB-ului că Ryan era bănuit de crimă și...

Și noi — eu! — am căzut în capcană.

Cum să explice toate astea Biroului Politic? Unul dintre cei mai buni agenți ai lui fusese racolat — dar cînd? Aveau să-l întrebe, probabil, lucrul ăsta, iar el nu știa răspunsul; prin urmare, toate rapoartele primite de la Cassius deveneau suspecte. În ciuda faptului că multe date valoroase proveniseră de la acest agent, ideea că fusese racolat într-un moment imposibil de determinat periclita toate aceste informații. Și totodată anula mult lăudata lui perspicacitate referitoare la gîndirea politică occidentală.

Raportase greșit că submarinul nu dezertase și nu descoperise eroarea. Americanilor le căzuse o pleașcă neașteptată în materie de spionaj, dar KGB-ul nu știa. Nici GRU de altfel, dar asta nu era o consolare.

Și mai raportase că americanii operaseră o modificare majoră în strategia lor privind negocierile asupra cursei marmărilor, lucrul acesta fiind, de asemenea, fals și greșit.

Putea să supraviețuiască acestor trei dezvăluiri simultan? se întrebă Gherasimov.

Probabil că nu.

În alte timpuri, ar fi fost gata să înfrunte moartea, iar această atitudine i-ar fi ușurat mult hotărîrea. Nimeni nu alege moartea, cel puțin nu un om întreg la minte, iar Gherasimov avea o luciditate rece în tot ceea ce făcea. Dar lucrurile de genul ăsta nu se mai întîmplau acum. Putea sfîrși cu o slujbă subministerială, cine știe pe unde, mutînd hîrtii. În acest caz, contactele KGB-ului nu-i mai puteau folosi la nimic, nici măcar pentru tot felul de favoruri neînsemnate, cum era accesul la băcăniile civilizate. Lumea s-ar uita la el pe stradă — nemaifiindu-i nimănui frică să-l privească în față, nemaitemîndu-se nimeni de puterea lui ; l-ar arăta cu degetul și ar rîde pe la spate. Cei de la birou și-ar pierde treptat deferența și ar începe să-i răspundă insolent, ba chiar să țipe la el, știind că se sfîrșise cu puterea lui. Nu, își spuse el, n-am să suport așa ceva.

Să dezerteze, atunci? Să treacă din poziția unuia dintre cei mai puternici oameni din lume la starea de mercenar, de cerșetor care vinde ceea ce știe pentru bani și pentru un trai confortabil? Gherasimov accepta faptul că viața lui putea deveni mult mai confortabilă fizic vorbind — dar să-și piardă *puterea!*

La urma urmei, acesta era rezultatul. Indiferent dacă pleca sau rămînea, avea să devină alt om — *ar fi ca o moarte, nu?*

Ei bine, și acum ce-ai să faci?

Trebuia să-și schimbe poziția, trebuia să schimbe regulile jocului, trebuia să facă ceva dramatic... dar ce?

Alegerea era între discreditare și dezertare? Să piardă tot ceea ce se zbătuse să aibă — cînd ținta era atît de aproape — și să ia în considerare o asemenea alegere?

Uniunea Sovietică nu este o națiune de jucători de cărți. Strategia ei națională se reflectase mult mai bine în pasiunea națională a rușilor pentru șah, o serie de mutări prudente și planificate, neriscînd niciodată prea mult,

protejîndu-și mereu poziția prin căutarea unor avantaje progresive, mici, oriunde se putea. Biroul Politic acționase întotdeauna așa. Iar Biroul Politic în sine era alcătuit în esență din oameni similari. Mai mult de jumătate erau activiști care rostiseră cuvintele potrivite, îndepliniseră normele necesare, luîndu-și ce avantaje puteau, și care își cîștigaseră promovarea printr-o prostie perfectă, afișată în jurul mesei de la Kremlin. Dar funcția acestor oameni era de a furniza o influență moderatoare asupra celor care aspirau să guverneze, iar acești oameni erau tipul jucătorilor care riscau. Narmonov era un jucător. La fel și Gherasimov. Jucase propriul joc, aliindu-se cu Alexandrov pentru a-și stabili o majoritate ideologică, șantajîndu-i pe Vaneev și Iazov să-și trădeze superiorul.

Iar jocul era prea minunat pentru a-l abandona așa de ușor. Trebuia să schimbe din nou regulile, dar jocul n-avea de fapt nici o regulă, în afară de aceea de A CÎȘTIGA.

Dacă ar cîștiga — discreditările n-ar mai conta, nu?

Gherasimov scoase cheia din buzunar și o cercetă prima oară la lumina lămpii de birou. Părea destul de banală. Folosită așa cum era prevăzut, ar face posibilă moartea a — cincizeci de milioane? O sută? Mai mult? Oamenii Direcției A Treia plasați pe submarine și în regimentele de rachete cu baza la sol dețineau acea putere — însă doar *zampolitul,* ofițerul politic, avea autoritatea de a activa focoasele fără de care rachetele erau simple focuri de artificii. Știa că era suficient să răsucești cheia la momentul oportun, pentru ca rachetele să fie transformate în cele mai înspăimîntătoare instrumente ale morții ce fuseseră concepute vreodată de mintea omenească. Odată lansate, nimic nu le mai putea opri...

Dar și regula aceasta urma să se schimbe, nu?

Merita să fii omul care să poată face așa ceva?

— Ah, zîmbi Gherasimov.

Merita mai mult decît toate celelalte reguli combinate. Își aminti că și americanii încălcaseră o regulă, omorîndu-le curierul în hala pentru automobile Moskvici.

Ridică receptorul și chemă un ofițer de comunicații. De data asta, liniile longitudinale lucrau în favoarea lui.

Dr. Taussing rămase surprinsă cînd văzu semnalul. Un lucru tipic la „Ann" era că nu-și modifica niciodată rutina. Deși vizita la contactul ei fusese un gest impulsiv, drumul la centrul comercial făcea parte din rutina fiecărei zi de sîmbătă. Își parcă Datsunul destul de departe, de teamă ca vreun nătărău cu cine știe ce Chevy Malibu să n-o pocnească neîndemînatic cu portiera. În drum spre magazin, văzu automobilul Volvo al lui Ann, iar apărătoarea de lumină din partea șoferului era coborîtă. Taussing se uită la ceas și mări pasul spre intrare. Intrînd, se întoarse spre stînga.

Peggy Jennings lucra singură astăzi. Nu erau suficient de numeroși pentru a rezolva treaba atît de repede pe cît dorea Washingtonul, dar asta nu era de fapt nici o noutate. Poziția era și bună și rea. Urmărirea subiectului la centrul comercial era destul de simplă, dar înăuntru devenea aproape imposibil să-și urmărească subiectul, fără a dispune de o echipă de agenți operaționali. Ajunse la ușă doar cu un minut după Taussing, știind deja că o pierduse. În fine, nu era vorba decît de o cercetare preliminară asupra subiectului. Ceva de rutină, își spuse Jennings, deschizînd ușa.

Jennings se uită într-o parte și alta în galeria comercială, fără să dea cu ochii de subiect. Încruntîndu-se cîteva clipe, începu să se plimbe agale de la un magazin la altul, uitîndu-se înăuntru prin vitrine și întrebîndu-se dacă Taussing nu se dusese cumva la cinematograf.

— Bună, Ann!

— Bea, spuse Bisiarina, în interiorul magazinului Eve's Leaves. Ce mai faci?

— Îmi fac de lucru, îi replică dr. Taussing. Îți vine minunat.

— E atît de ușor să-i găsești ceva pe măsură, remarcă proprietara magazinului.

— Mult mai ușor decît în cazul meu, încuviință Taussing, pe un ton ursuz. Scoase un taior de pe umerașul cel mai apropiat și se duse cu el la oglindă. Croiala severă se potrivea stării de spirit pe care o avea acum. Pot să-l probez pe ăsta?

— Sigur că da, răspunse imediat proprietara.

Prețul era de trei sute de dolari.

— Vrei să te ajut? o întrebă „Ann".

— Sigur — și cu ocazia asta îmi povestești ce-ai mai făcut.

Cele două femei se îndreptară spre cabinele de probă. Înăuntru continuară să sporovăiască, discutînd despre banalitățile de zi cu zi, mereu aproape aceleași, indiferent dacă era vorba de femei sau de bărbați. Bisiarina îi dădu o bucată de hîrtie. Taussing o citi. Tăcu cîteva clipe, după care încuviință din cap. Expresia de pe chipul ei trecu de la șoc la acceptare, după care din nou la ceva ce lui Bisiarina nu-i plăcea deloc — dar KGB-ul n-o plătea ca să-i placă munca pe care o făcea.

Taiorul îi venea destul de bine, constată proprietara cînd cele două ieșiră din cabină. Taussing plăti ca majoritatea oamenilor, cu o carte de credit. Ann îi făcu cu mîna și plecă, întorcîndu-se pentru a trece prin fața magazinului de arme, în drum spre ieșire.

Jennings își văzu subiectul ieșind din magazin după cîteva minute mai tîrziu, ducînd o pungă transparentă de plastic, pentru confecții. *În fine, asta e*, își zise ea. *Supărată, nu știu exact de ce, din cauza celor petrecute în seara aceea, s-a dus la cumpărături ca să-și ridice moralul și și-a mai cumpărat un taior.* Jennings o mai urmări o oră, după care renunță s-o mai supravegheze. Nu găsise nimic special.

— E un tip groaznic de rece, îi spuse Ryan lui Candela. Nu mă așteptam să-mi sară în brațe și să-mi mulțumească pentru ofertă, dar mă așteptam să aibă, totuși, o reacție, cît de cît.

Mda, dacă mușcă, o să afli ușor, nu-ți fie teamă.

Da.

21

Gambitul valetului

Săgetătorul încercă să se convingă că vremea nu ținea cu nimeni, dar în mod sigur nu era adevărat. Cerul era senin, iar vîntul sufla rece dinspre nord-est, pornind în rafale din centrul înghețat al Siberiei. El și-ar fi dorit să fie înnorat. Acum nu se puteau deplasa decît pe întuneric. De aceea, înaintau anevoios și, cu cît zăboveau mai mult pe teritoriul sovietic, cu atît riscul de a fi remarcați sporea, iar dacă erau remarcați...

N-avea aproape nici un sens să-și continue gîndul în această direcție. Nu-i rămînea decît să ridice capul și să urmărească vehiculele blindate care treceau pe drumul spre Dangara. În preajma locului staționa cel puțin un batalion, posibil chiar un întreg regiment de trupe motorizate, care patrulau permanent drumurile și făgașurile. După parametrii mudjahedinilor, dispunea de o forță considerabilă și formidabilă, dar într-o confruntare cu trupele rusești, pe terenul lor, doar Allah îi mai putea salva. *Și poate că nici chiar El?* se întrebă Săgetătorul, dojenindu-se aspru pentru blasfemia care îi trecuse prin minte.

Fiul lui nu era departe, probabil că la o distanță mai mică decît cea pe care o străbătuseră pentru a ajunge aici, dar unde? Un loc pe care n-avea să-l găsească niciodată. Săgetătorul era sigur de asta. Renunțase de mult la orice speranță în această privință. Fiul lui urma să fie crescut

după obiceiurile străine, păgîne, ale rușilor, iar tot ce putea el face era să se roage ca Allah să se aplece asupra fiului său pînă nu era prea tîrziu. Să furi copii, nici că se putea concepe crimă mai odioasă. Să-i lipsești de părinți și de credința lor... în fine, n-avea rost să stăruie cu gîndul la asta.

Toți oamenii lui aveau suficiente motive să-i urască pe ruși. Familii ucise sau dezmembrate, case bombardate. Oamenii lui nu știau că așa se întîmpla de obicei în războaiele moderne. Ca „primitivi", credeau că luptele îi priveau doar pe războinici. Liderul lor știa că acest lucru încetase să mai fie adevărat, cu mult timp înainte ca ei să se nască. Nu înțelegea de ce națiunile „civilizate" ale lumii modificaseră această lege înțeleaptă, dar îi era suficient să conștientizeze că așa era. Înțelegînd acest lucru, ajunsese să-și dea seama că nu el își alesese soarta. Săgetătorul se întrebă dacă exista vreun om care să-și poată alege cu adevărat destinul, sau dacă nu cumva totul era în mîinile cuiva de sus, peste puterea oamenilor? Dar aceasta era o altă idee complexă și inutilă, avînd în vedere că pentru Săgetător și oamenii lui lumea ajunsese să se limiteze la cîteva adevăruri simple și cîteva aversiuni profunde. Poate că într-o bună zi situația avea să se schimbe, dar pentru mudjahedini lumea se reducea la ceea ce puteau vedea și simți acum. A scormoni mai mult însemna să pierzi din vedere ceea ce conta, iar asta echivala cu moartea. Singurul lucru măreț la care se gîndeau oamenii lui era credința lor, iar deocamdată era suficient.

Ultimul vehicul din coloană dispăru după curba drumului. Săgetătorul clătină din cap. Suficient cît se gîndise pentru moment. Rușii, pe care îi urmărise pînă acum, stăteau toți în interiorul transportoarelor BMP cu șenile, pentru infanterie, protejați de frig datorită sistemului de încălzire a vehiculelor de luptă din interiorul transportoarelor, de unde nu puteau vedea prea bine afară. Asta era ceea ce conta. Înălță capul să-și vadă oamenii, bine camuflați în hainele lor de proveniență rusească și ascunși în spatele stîncilor, întinși prin văgăune, doi cîte doi, ceea ce

făcea posibil ca unul să doarmă, în timp ce celălalt, ca și liderul lor, pîndea și făcea de strajă.

Ridicînd privirea, Săgetătorul observă că soarele apunea. În curînd, urma să dispără în spatele crestei munților, iar oamenii lui aveau să-și reia marșul spre nord. Văzu razele soarelui reflectîndu-se strălucitor pe învelișul de aluminiu al unui avion, care zbura sus în văzduh.

Colonelul Bondarenko avea loc la geam și se holba în jos la munții amenințători. Își aminti de scurta perioadă de serviciu militar în Afganistan, de munții nesfîrșiți și istovitori, unde puteai să te învîrți într-un cerc perfect, avînd totodată senzația că urci. Bondarenko clătină din cap. Bine că experiențele astea erau de domeniul trecutului. Își făcuse datoria de militar, servise în lupte, iar acum putea să revină la ingineria aplicată care, în fond, era prima lui dragoste. Acțiunile combative erau bune pentru tineri, or Ghenadi Iosifovici avea peste patruzeci de ani acum. Dovedise o dată că putea să se cațere pe munți cu tinerii recruți și era hotărît să nu mai repete niciodată această experiență. În afară de asta, nici nu-i stătea mintea la așa ceva.

Ce se întîmplă cu Mișa? se întrebă el. Cînd dispăruse de la Minister, presupusese firește că bătrînul era bolnav. Constatînd că absența dura deja de cîteva zile, luase lucrurile în serios și îl întrebase pe ministru dacă nu cumva colonelul Filitov era internat în spital. Răspunsul primit atunci fusese liniștitor — dar acum începea să aibă dubii. Ministerul Iazov fusese un pic cam prea volubil — apoi Bondarenko primise ordin să se întoarcă la Steaua Strălucitoare, pentru o evaluare mai amplă a obiectivului. Colonelul simțea că voiau să scape de el — dar de ce? Să fie ceva legat de felul cum reacționase Iazov la investigația lui nevinovată? Mai era apoi și problema supravegherii pe care o depistase. Exista oare o legătură între aceste două aspecte? Legătura era atît de evidentă, încît Bondarenko o ignoră cu bună știință. Era pur și simplu imposibil ca Mișa să fi fost ținta unor investigații de securitate, și cu

atît mai puțin posibil ca investigațiile să fi scos în evidență probe esențiale asupra unor fărădelegi. Cel mai plauzibil, conchise el, i se părea ca Mișa să fie plecat în vreo misiune ultrasecretă pentru Iazov. Era cert că avea multe sarcini de acest fel. Bondarenko se uită în jos la terasamentul masiv al indiguirii centralei electrice de la Nurek. Al doile șir de linii electrice era aproape făcut, constată el, în timp ce aeronava cobora voletierele și roțile pentru aterizarea la Dușanbe-Est. După aterizare, coborî primul din avion.

— Ghenadi Iosifovici!

— Bună dimineața, tovarășe general, spuse Bondarenko, oarecum surprins.

— Vino cu mine, îi zise Pokrîșkin, după ce îi răspunse colonelului la salut. Doar n-ai de gînd să mergi cu autobuzul ăla nenorocit. Îi făcu semn sergentului, care luă valiza din mîna lui Bondarenko.

— Nu era nevoie să vii personal.

— Prostii. Pokrîșkin conducea procesiunea spre elicopterul personal, al cărui rotor se învîrtea deja. Într-una din zile o să trebuiască să citesc raportul ăla pe care l-ai întocmit. Am avut trei *miniștri* ieri aici. Nu oricine înțelege cît sîntem de importanți. Ni se mărește finanțarea cu douăzeci și cinci la sută — mi-ar fi plăcut să scriu *eu* un asemenea raport!

— Dar eu...

— Tovarășe colonel, lasă modestia. Ai văzut adevărul și l-ai comunicat altora. Faci acum parte din familia Stelei Strălucitoare. Te rog să iei în considerare propunerea de a veni la noi cu normă întreagă, după ce îți închei misiunea la Moscova. Potrivit dosarului dumitale, ai excelente calificative inginerești și administrative, iar mie îmi trebuie un adjunct competent. Se întoarse, aruncîndu-i o privire conspirativă. Presupun că nu pot să te conving să îmbraci uniforma aviației militare?

— Tovarășe general, eu...

— Știu, un soldat al Armatei Roșii rămîne pe viață devotat acesteia. Nu-ți vom purta ranchiună pentru asta.

În plus, poți să-mi dai o mînă de ajutor cu tîmpiții ăia de la KGB, din paza obiectivului. Treaba lor, să facă pe grozavii și să arate ce pot față de un pilot de vînătoare prăpădit, dar nu cu un om decorat cu Steagul Roșu pentru lupta corp la corp.

Generalul îi făcu semn pilotului să decoleze. Bondarenko era suprins că nu comandantul pilota aeroplanul.

— Ascultă-mă pe mine, Ghenadi, în cîțiva ani aceasta o să fie o branșă militară complet nouă. „Trupele de Apărare Cosmică", poate. Ai ocazia să-ți făurești cu totul altă carieră și multe șanse de avansare. Te rog să te gîndești serios la lucrul ăsta. Ai să ajungi, probabil, oricum general peste trei sau patru ani, dar eu îți pot garanta mai multe stele decît Armata.

— Deocamdată, totuși...?

Intenționa să se gîndească la asta, dar nu în elicopter.

— Cercetăm planurile de oglinzi și computere folosite de americani. Șeful grupului nostru de oglinzi e de părere că poate adapta proiectele lor la baza noastră de *hardware*. Va fi nevoie de aproape un an pentru a elabora planurile, zice el, dar nu știe nimic în privința tehnicii propriu-zise. Pînă atunci, asamblăm cîteva lasere de rezervă și încercăm să simplificăm proiectarea, pentru a facilita întreținerea sistemului.

— Asta înseamnă încă doi ani de muncă, remarcă Bondarenko.

— Cel puțin, încuviință generalul Pokrîșkin. Acest program nu va putea fi fructificat înainte de retragerea mea. Este inevitabil. Dacă mai obținem încă o izbîndă în operarea unui test major, voi fi rechemat la Moscova pentru a prelua conducerea biroului ministerial și, în cazul cel mai bun, sistemul nu va fi pus în aplicare înainte de a mă retrage. Clătină din cap cu tristețe. Greu să accepți cît de mult timp iau aceste proiecte azi. De aceea vreau să vii să lucrezi aici. Am nevoie de un tînăr care să ducă proiectul pînă la capăt. Am studiat o mulțime de ofițeri. Dumneata ești cel mai bun, Ghenadi Iosifovici. Vreau să lucrezi aici, pentru a prelua conducerea de la mine, atunci cînd va fi cazul.

Bondarenko era uluit. Pokrîșkin îl alesese pe el, preferîndu-l, fără îndoială, oamenilor din propria lui branșă de serviciu.

— Dar aproape că nici nu mă cunoașteți...

— Doar nu crezi că am ajuns la gradul de general fără să mă pricep la oameni. Ai exact calitățile pe care le caut și te afli într-un moment potrivit al carierei — fiind pregătit pentru preluarea unei comenzi independente. Uniforma contează mai puțin decît ce gen de om ești. Am dat deja un telex la Minister în acest sens.

Bun, deci. Bondarenko era în continuare prea suprins pentru a se putea bucura. *Și asta numai fiindcă bătrînul Miș a hotărît că sînt omul cel mai potrivit pentru a face un tur de inspecție. Sper că nu e bolnav.*

— Se tot fîțîie așa de peste nouă ore, îi spuse unul dintre ofițeri lui Vatutin, pe un ton aproape acuzator.

Aplecîndu-se să privească prin tubul de fibre optice, colonelul îl urmări pe bărbat cîteva minute. La început stătea întins, răsucindu-se și mișcîndu-se spasmodic în tentativa conștientă de a adormi, dar cazna era zadarnică. După aceea, îl apucară greața și diareea de la cafeina care îl împiedica să doarmă. Apoi se ridică și începu din nou să se plimbe de colo-colo, cum făcuse de ceasuri întregi, încercînd să se obosească pentru a reuși să adoarmă, deși o parte a organismului se opunea acestei necesități biologice.

— Adu-mi-l sus peste douăzeci de minute.

Colonelul KGB se uita amuzat la subalternul lui. Dormise numai șapte ore, petrecîndu-și celelalte două ceasuri pentru a se convinge că ordinele pe care le dăduse înainte de a se retrage fuseseră pe deplin respectate. Apoi făcuse un duș și se bărbierise. Un mesager îi adusese o uniformă curată de-acasă, în timp ce o ordonanță îi lustruise cizmele oglindă. Vatutin își termină micul dejun și se mai răsfăță cu o ceașcă suplimentară de cafea de jos de la popota ofițerilor superiori. Nu băgă în seamă privirile pe care i le aruncau ceilalți membri ai comisiei de anchetă,

neoferindu-le nici măcar un zîmbet criptic, care să le sugereze ce intenționa să facă în continuare. Dacă nu-și dăduseră seama pînă acum, să-i ia naiba. Cînd termină, se șterse la gură cu șervetul și porni spre camera de anchetă.

Ca în cazul majorității camerelor de acest fel, masa goală dinăuntru însemna altceva decît dădea impresia. Sub marginea tăbliței se aflau cîteva butoane, pe care putea apăsa fără să observe nimeni. Mai multe microfoane erau montate în pereții aparent goi, iar singurul ornament mural, o oglindă, era de fapt o suprafață bilaterală, dînd posibilitatea ca subiectul să fie studiat și fotografiat din încăperea alăturată.

Vatutin se așeză jos și scoase mapa pe care urma să o pună deoparte cînd sosea Filitov. Parcurse ceea ce trebuia să facă. Plănuise deja totul în întregime, desigur, inclusiv formularea raportului verbal adresat președintelui Gherasimov. Se uită la ceas, făcu un semn din cap spre oglindă și își petrecu următoarele cîteva minute compunîndu-și mina adecvată pentru ceea ce urma. Filitov sosi la momentul stabilit.

Pare puternic, remarcă Vatutin. Puternic, dar tras la față. Asta era de la cafeina care i se pusese la ultima masă. În aparență lăsa impresia de duritate, dar în realitate era fragil și slab. Filitov vădea acum iritare. Înainte, părusc doar hotărît.

— Bună dimineața, Filitov, spuse Vatutin, aproape fără să ridice privirea.

— *Tovarășe colonel* Filitov, te rog. Spune-mi, cînd aveți de gînd să terminați cu mascarada asta?

Probabil că e convins și de asta, își zise Vatutin. Subiectul repetase de atîtea ori povestea potrivit căruia Vatutin îi plasase caseta filmului în mînă, încît ajunsese acum aproape s-o creadă și el. Nu era ceva neobișnuit. Își luă scaunul fără a mai cere permisiunea, iar Vatutin îi făcu semn temnicerului să iasă din cameră.

— Cînd te-ai hotărît să-ți trădezi patria? întrebă Vatutin.

— Cînd te-ai hotărît să nu mai faci pe pederastul cu băieţeii? replică bătrînul supărat.

— Filitov — scuză-mă, tovarăşe *colonel* Filitov — ştii că ai fost arestat cu o casetă de microfilm în mînă, la numai doi metri de un ofiţer american de spionaj. Pe acea casetă de microfilm erau informaţii despre o instalaţie de cercetare în domeniul apărării, considerată ca înalt secret de stat, informaţii pe care de ani de zile le furnizezi americanilor. Nu încape nici o discuţie în această privinţă, în cazul în care ai uitat, îi explică Vatutin cu răbdare. Ce te-am întrebat eu este de cînd faci lucrul ăsta?

— Du-te dracului, îi sugeră Mişa. Vatutin observă că mîinile îi tremurau uşor. Sînt de trei ori Erou al Uniunii Sovietice. Cînd eu îi omoram pe duşmanii acestei ţări, taică-tău nici nu te visa, şi ai neobrăzarea să mă faci pe mine trădător?

— Ştii, cînd eram în şcoala elementară, am citit cărţi despre tine. Mişa, alungîndu-i pe fasciştii de la porţile Moscovei. Mişa, diavolul tanchist. Mişa, eroul de la Stalingrad. Mişa, ucigaşul nemţilor. Mişa, conducînd contraatacul de la Kursk Bulge. Mişa, spuse Vatutin în cele din urmă, trădătorul patriei.

Mişa flutură a lehamite din mînă.

— N-am avut niciodată prea mult respect faţă de cekişti. Cînd îmi conduceam oamenii în luptă, erau şi ei acolo — în spatele nostru. Erau foarte eficienţi la împuşcarea prizonierilor — prizonieri luaţi de soldaţii adevăraţi. Se pricepeau, de asemenea, foarte bine să omoare oamenii care fuseseră nevoiţi să se retragă. Ba chiar mi-aduc aminte de un caz cînd un locotenent cekist a preluat comanda unei trupe de tancuri şi a băgat-o într-o mlaştină nenorocită. Măcar germanii pe care i-am ucis eu erau bărbaţi, luptători. Îi uram, dar îi respectam pentru calităţile lor de soldaţi. Cei de teapa ta, pe de altă parte... poate că noi, simplii soldaţi, n-am înţeles niciodată cine era de fapt duşmanul. Uneori mă întreb cine a ucis mai mulţi ruşi, germanii sau indivizii ca tine?

Vatutin era impasibil.

— Trădătorul Penkovski te-a recrutat, nu-i așa?

— Aiurea! Eu personal am raportat despre Penkovski. Filitov ridică din umeri. Era surprins de reacția lui, dar nu se mai putea controla. Presupun că cei de teapa ta trebuie să folosească și ei la ceva. Oleg Penkovski era un om trist, derutat, care a plătit pentru firea lui, așa cum se întîmplă cu toți oamenii de felul lui.

— Așa cum se va întîmpla și cu tine, spuse Vatutin.

— Nu pot să te împiedic să mă omori, dar am văzut moartea de prea multe ori. Moartea mi-a răpit soția și fiul. Moartea mi-a răpit atît de mulți camarazi — și tot moartea a încercat destul de multe ori să mă răpună și pe mine. Mai devreme sau mai tîrziu, moartea va cîștiga, cu mîna ta sau a altcuiva. Am uitat cum e să-ți fie frică de ea.

— Spune-mi, de ce îți este frică?

— Nu de tine, îi răspunse el, fără să zîmbească, înfruntîndu-l tăios.

— Dar tuturor oamenilor le e frică de ceva, remarcă Vatutin. Ți-a fost frică de lupte? *Ah, Mișa, vorbești prea mult acum. Îți dai seama măcar de asta?*

— Da, la început. Prima oară cînd un glonț a nimerit în vehiculul meu T-34, am făcut pe mine. Dar numai atunci, prima oară cînd s-a tras în mine. După aceea am știut că blindajul vehiculului putea opri majoritatea loviturilor. Omul se poate obișnui cu primejdia fizică, iar ca ofițer ești adeseori prea ocupat ca să-ți mai dai seama că ai putea să-ți fie frică. Ți-e frică pentru oamenii pe care îi ai sub comandă. Ți-e frică să nu dai greș într-o misiune de luptă, fiindcă alții depind de tine. Ți-e frică întotdeauna de durere — nu de moarte, ci de durere.

Filitov se mira și el de cît de mult vorbea, dar se săturase de tărăgăneala asta stil KGB. Stînd aici și duelîndu-se cu acest om, simțea aproape aceeași excitare frenetică pe care o cunoscuse în lupte.

— Am citit că majoritatea oamenilor se tem de lupte, dar că ceea ce îi susține este imaginea pe care o au despre ei înșiși. Nu vor să scadă în ochii camarazilor lor. Prin urmare, bărbații se tem de lașitate mai mult decît de

primejdie. Se tem să nu fie la înălțimea bărbăției lor și să nu-și trădeze tovarășii de luptă.

Misa încuviință ușor din cap. Vatutin apăsă pe unul dintre butoanele de sub masă.

— Filitov, ți-ai trădat oamenii. Nu-ți dai seama? Nu înțelegi că, livrînd inamicului secrete de apărare, ți-ai trădat toți oamenii care au luptat alături de tine?

— Cuvintele tale nu sînt suficiente pentru...

Ușa se deschise încet. În cameră intră un tînăr îmbrăcat cu o salopetă murdară și unsuroasă, care purta pe cap chipiul vărgat de tanchist. Toate detaliile erau veridice: firul lung al interfonului de la tanc și mirosul puternic de praf completau imaginea sugerată de apariția tînărului. Salopeta era sfîșiată, cu urme de arsuri. Tînărul avea fața și mîinile bandajate. Îi picura sînge din ochiul acoperit, lăsînd o dîră prin funingine. Și era imaginea vie a lui Alexei Ilici Romanov, caporal în Armata Roșie, sau atît de asemănătoare cu el pe cît izbutise KGB-ul să realizeze, cu eforturi frenetice, într-o singură noapte.

Filitov nu-l auzise intrînd, dar se întoarse imediat ce simți mirosul. Rămase cu gura căscată, șocat.

Spune-mi, Filitov, îi zise Vatutin. Cum crezi că ar reacționa oamenii tăi, dacă ar afla ce-ai făcut?

Tînărul — era într-adevăr caporal și lucra ca funcționar minor în Direcția a Treia — nu scotea nici un cuvînt. Lichidul chimic din ochiul drept îl făcea să lăcrimeze; tînărul se chinuia să nu se strîmbe de durerea provocată artificial, iar lacrimile îi șiroiau pe obraji. Filitov nu știa că i se puseseră droguri în mîncare — era atît de dezorientat de șederea la Lefortovo, încît nu mai era în stare să înțeleagă ce i se făcea. Cafeina îi provocase exact starea opusă beției. Mintea îi era la fel de trează ca pe timpul cînd fusese în război, simțurile aveau o percepție acută, înregistrînd tot ce se petrecea în jurul lui — dar pe toată durata nopții nu se întîmplase nimic neobișnuit. Lipsite de orice informații, simțurile începuseră să născocească, iar ceea ce paznicii veniseră să-l ia, avea halucinații. În Vatutin găsea o țintă asupra căreia să-și fixeze psihicul. Dar Misa era totodată obosit, iar combinația de insomnie

și oboseală epuizantă îl aruncase într-o stare ca de vis, în care nu mai avea capacitatea de a distinge realul de imaginar.

— Filitov, *întoarce-te!* tună Vatutin. Uită-te la mine, cînd vorbesc cu tine! Ți-am pus o întrebare: *Cum rămîne cu toți oamenii din subordinea ta?*

— La cine...

— Cine? Oamenii pe care i-ai condus, boșorog tîmpit ce ești!

— Dar...

Se întoarse din nou, însă silueta dispăruse.

— M-am uitat prin dosarul tău, toate citările pe ordinea de zi pe care le-ai scris pentru oamenii tăi — mai multe decît majoritatea comandanților. Ivanenko, de pildă, și Pukhov și acest caporal Romanov. Toți oamenii care au murit pentru tine, ce-ar gîndi ei acum?

— Ar înțelege! insistă Mișa, copleșit de furie.

— Ce-ar înțelege? Spune-mi acum, ce-ar înțelege?

— Că oamenii ca tine i-au ucis — nu eu, nici nemții, ci oamenii ca tine!

— Și fiii tăi la fel?

— Da! Cei doi fii ai mei, băieți chipeși, puternici, frumoși, s-au dus să calce pe urmele mele și...

— Soția ta, la fel?

— Ea în primul rînd! se răsti Filitov. Aplecîndu-se în față, peste masă, continuă: Voi mi-ați luat totul, cekist ticălos ce ești — și vă mai mirați că a trebuit să-mi iau revanșa pentru ceea ce mi-ați făcut? Nu e om care să fi slujit mai bine statul decît mine, și uită-te cu ce recompensă m-am ales, uită-te la recunoștința Partidului. M-ați văduvit de tot ce-a fost lumea mea, și mai ai tupeul să spui că eu am trădat *Rodina*? *Voi* ați trădat-o și m-ați trădat și pe mine!

— Și din această cauză Penkovski te-a racolat. Și tot din cauza asta ai furnizat informații Occidentului — ne-ai tras pe sfoară atîția ani!

— Nu-i nici o glorie să tragi pe sfoară niște indivizi de teapa voastră, spuse el, trîntind cu pumnul în masă. Treizeci de ani, Vatutin, treizeci de ani am...am...

Se opri, cu o expresie ciudată pe față, mirîndu-se de ceea ce spusese.

Vatutin nu se grăbi să intervină, dar cînd vorbi din nou avea o voce blîndă.

— Îți mulțumesc, tovarășe colonel. Pentru moment, e suficient. Vorbim mai tîrziu despre ce anume exact ai livrat Occidentului. Te disprețuiesc pentru ceea ce ai făcut, Mișa. Nu pot ierta și nici înțelege trădarea, dar ești cel mai curajos om pe care i-am cunoscut vreodată. Sper să înfrunți ce-ți mai rămîne din viață cu aceeași bravură. Important acum e să te înfrunți pe tine însuți și nelegiuirile pe care le-ai comis, cu același curaj cu care i-ai înfruntat pe fasciști, în așa fel încît să-ți sfîrșești viața la fel de onorabil pe cît ai trăit.

Vatutin apăsă pe un buton și ușa se deschise. Gardienii îl luară pe Filitov, rămas cu capul întors spre anchetator, nerevenindu-și de uimire. Uimire că fusese păcălit. N-avea să înțeleagă niciodată cum de se putuse întîmpla așa ceva, dar de fapt rar întîlneai vreo persoană anchetată care să-și dea seama, comentă în gînd colonelul de la Direcția a Doua. Se ridică și el, după un minut, adunîndu-și dosarele cu gesturi de om de afaceri, ieși din cameră și urcă la etaj.

— Ai fi fost un psihiatru excelent, remarcă doctorul, mainte de orice.

— Sper că s-a înregistrat totul pe bandă, le spuse Vatutin tehnicienilor.

— Pe trei benzi, plus înregistrarea video.

— N-am întîlnit pînă acum unul mai dur, spuse un maior.

— Da, a fost dur. Și brav. Nu un aventurier, nu un disident. Așta a fost patriot — sau, în fine, așa crede amărîtul. A vrut să salveze țara din ghearele Partidului. Vatutin clătină din cap a mirare. De unde le-or veni asemenea idei?

Președintele tău, își reaminti el, *vrea să facă și el cam același lucru — sau mai precis să salveze țara în numele Partidului*. Vatutin se rezemă cîteva clipe de zid, încercînd

să determine cît de similare sau cît de diferite erau aceste motivații. Ajunse repede la concluzia că nu era bine ca un simplu ofițer de contraspionaj să gîndească asemenea lucruri. Cel puțin, nu deocamdată. *Lui Filitov i-au venit ideile astea din felul lipsit de tact în care Partidul s-a purtat cu familia lui. În fine, deși Partidul afirmă că nu face niciodată greșeli, știm cu toții că situația e alta. Ce păcat că Misa nu a putut trece cu vederea. La urma urmei, Partidul este tot ce avem.*

— Doctore, ai grijă să se poată odihni, spuse el, plecînd.

Afară îl aștepta o mașină. Vatutin rămase surprins, constatînd că era dimineață. Fusese mult prea concentrat în ultimele două zile și crezuse că acum era seară. Cu atît mai bine: putea să se ducă la secretar chiar acum. I se părea efectiv uluitor că, de fapt, se încadra în tipicul perfect normal al programului de lucru. Putea să se ducă acasă diseară și să doarmă noaptea normal, să stea cu nevasta și familia, să se uite la televizor. Vatutin zîmbi în sinea lui. Putea să se aștepte și la o promovare, își spuse el. În fond, îl dovedise pe tip mai repede decît promisese. Secretarul ar trebui să fie încîntat.

Vatutin îl prinse între două întîlniri. Îl găsi pe Gherasimov gînditor, privind fix pe fereastră, la traficul din Piața Jerjinski.

— Tovarășe secretar, a mărturisit, anunță Vatutin.

Gherasimov se întoarse:

— Filitov?

— V-ați dat seama. Da, tovarășe președinte, făcu Vatutin, fără să-și ascundă mirarea.

Gherasimov zîmbi.

— Scuză-mă, tovarășe colonel. În clipa de față mă preocupă o problemă operațională. Ai mărturisirea lui?

— Nimic detaliat, deocamdată, desigur, dar a recunoscut că a trimis secrete în Occident și că face lucrul ăsta de treizeci de ani.

— Treizeci de ani — și în tot timpul ăsta noi n-am fost în stare să-l detectăm... remarcă Gherasimov, pe un ton calm.

— Corect, recunoscu Vatutin. Dar l-am prins și ne vor trebui săptămîni pînă să aflăm tot ce a compromis. Vom descoperi, cred, că detectarea a fost dificilă din cauza funcției lui și a metodelor folosite, dar vom trage și învățăminte din aceasta, așa cum s-a întîmplat cu toate cazurile de felul ăsta. Oricum, important este că deținem mărturisirea pe care ați cerut-o, sublinie colonelul.

— Excelent, replică secretarul. Cînd ai să ai gata raportul scris?

— Mîine? întrebă Vatutin, fără să se gîndească.

Se făcu mic de frică, așteptînd reacția superiorului său. Credea că dă cu el de pămînt, dar Gherasimov chibzui cîteva secunde, după care încuviință din cap.

— E bine. Mulțumesc, tovarășe colonel. Poți pleca.

Vatutin se scutură de gînduri și salută, înainte de ieși.

Mîine? se întrebă el pe coridor. *După tot ce s-a întîmplat, e dispus să aștepte pînă mîine?*

Ce naiba? N-are nici o logică. Dar Vatutin nu găsi nici o explicație pe moment și, oricum, avea de redactat raportul. Colonelul intră în biroul lui, scoase un un bloc de hîrtie cu foi liniate și se apucă să întocmească raportul de anchetă.

— Deci, ăsta-i locul? întrebă Ryan.

— Exact. Pe vremea aia, aveau un magazin de jucării exact vizavi. Se numea Lumea Copiilor, incredibil, nu? Presupun că pînă la urmă cineva a remarcat ce ţăcănită era alăturarea, așa că l-au mutat. Statuia din mijloc e a lui Felix Jerjinski. Ăsta da specimen dur — în comparație cu el, Heinrich Himmler părea un mic copil.

— Himmler nu era atît de deștept, remarcă Jack.

— Asta cam așa e. Felix a zdrobit cel puțin trei tentative menite să-l doboare pe Lenin, una dintre ele fiind chiar foarte serioasă. Nu s-au aflat niciodată datele

complete în această privință, dar pun pariu că documentele se află exact acolo, înăuntru, spuse șoferul.

Australian de origine, acesta făcea parte din firma angajată să asigure securitatea în perimetrul ambasadei; fusese membru al trupelor de șoc Aussie SAS. Nu efectua nici o activitate propriu-zisă de spionaj — cel puțin, nu pentru America — dar lua adeseori parte la operațiuni, îndeplinind sarcini ciudate. Învățase să depisteze și să scape de „codițe" cînd era urmărit, motiv pentru care rușii aveau convingerea că era agent CIA sau un fel de spion. Era totodată și un excelent ghid turistic.

Se uită în oglindă.

— Prietenii noștri sînt tot acolo. Nu anticipezi nimic, așa-i?

— Vom vedea. Jack se întoarse. Nu erau prea subtili, dar de fapt nici nu se așteptase să fie. Unde e Frunze?

— Mai la sud față de ambasadă, amice. Trebuia să-mi fi spus că vrei să mergi acolo și te duceam de la început.

Făcu o întoarcere reglementară, în timp ce Ryan continua să privească în urmă. Clar, mașina marca Jiguli — semăna perfect cu un Fiat mai vechi — făcu aceeași manevră, urmărindu-i ca un cîine credincios. Trecură din nou pe lîngă terenul ambasadei americane, apoi pe lîngă fosta biserică greco-ortodoxă, botezată de mucaliții din legație Maica Domnului cu Microcipuri, din cauza dispozitivelor de supraveghere pe care le conține în mod cert.

— Ce facem exact? întrebă șoferul.

— Ne plimbăm cu mașina. Ultima oară cînd am fost aici, n-am văzut decît drumul la și de la Ministerul de Externe, precum și interiorul unui palat.

— Și dacă prietenii noștri se apropie mai mult?

— Păi, dacă vor să stea de vorbă cu mine, presupun că pot să le fac plăcerea, răspunse Ryan.

— Vorbești serios?

Știa că Ryan era membru CIA.

— Ba bine că nu, chicoti Jack.

— Știi că trebuie să fac un raport scris despre chestiile de genul ăsta?

— Tu îți faci meseria ta, eu pe a mea.

Se plimbară cu mașina încă o oră, fără să se întîmple nimic. Asta spre dezamăgirea lui Ryan, dar spre ușurarea șoferului.

Ajunseră în modul uzual. Deși punctele de trecere erau traversate la întîmplare, mașina — era un Plymouth Reliant, avînd o vechime cam de patru ani, cu numere de înmatriculare din Oklahoma — se opri la cabina de control a grănicerilor. În mașină erau trei bărbați, dintre care unul dormea, trebuind să fie trezit.

— Bună seara, spuse grănicerul. Îmi arătați și mie actele de identitate, vă rog?

Toți trei bărbații îi întinseră permisele de conducere; fotografiile se potriveau.

— Ceva de declarat?

— Niște pileală. Două sferturi de galon — adică doi litri — pentru fiecare.

Privea cu interes la cîinele care adulmeca prin jurul mașinii.

— Vrei să ne dăm jos și să deschidem portbagajul?

— De ce ați fost în Mexic?

— Reprezentăm Cummings-Oklahoma Tool and Die. Echipamente pentru conducte petroliere și rafinărie, explică șoferul. În special supape de control cu diametrul mare. Încercăm să vindem niște chestii din-astea la Pemex. Mostrele de prezentare sînt tot în portbagaj.

— Ați reușit ceva? întrebă grănicerul.

— A fost prima încercare. Mai facem cîteva tentative. Cu ei așa se procedează de obicei.

Omul cu cîinele clătină din cap. Pe Labrador nu-l interesa mașina. Nu mirosea a droguri. Nu mirosea a nitrați. Tipii din mașină nu se potriveau cu profilul șablon. Păreau destul de curăței, dar nu exagerat, și nu alegeseră un moment de vîrf pentru a trece frontiera.

- Bine-ați venit înapoi, spuse grănicerul. Drum bun pînă acasă.

— Mulțumesc, domnule. Șoferul dădu din cap și înscrise mașina pe artera de circulație. Pe curînd.

— Nu prea cred, zise tipul din spate, cînd ajunseseră la o sută de metri de punctul de control. Ăștia habar n-au de regulile elementare privind securitatea.

— Fratele meu e maior în trupele de grăniceri. Cred că ar face atac de inimă, dacă ar vedea cît de simplu a fost, remarcă șoferul.

Nu rîdea. Partea dificilă urma la ieșire, căci acum se aflau pe teritoriul inamic. Conducea cu viteza limită prevăzută, în timp ce șoferii locali îi depășeau șuierînd. Îi plăcea mașina americană. Deși nu avea putere, el nu condusese niciodată o mașină cu mai mult de patru cilindri și nu prea știa diferența. Mai fusese de patru ori în Statele Unite, dar niciodată cu o misiune ca asta și cu atît de puțină pregătire.

Toți trei vorbeau perfect engleza americană, cu nazalizarea tipică zonei de prerie, pentru a se potrivi cu actele de identitate — cum își considerau cu toții permisele de conducere și legitimațiile de asigurare socială, chiar dacă acestea nu prea puteau fi socotite „acte" în toată puterea cuvîntului. Partea ciudată era că lui îi plăcea America, mai ales ușurința cu care îți puteai procura hrană bună și ieftină. Avea de gînd să se oprească la un restaurant cu serviciu rapid, în drum spre Santa Fe, de preferință un Burger King, unde intenționa să-și facă pofta, comandînd un hamburger la grătar, cu salată, roșii și maioneză. Iată unul dintre lucrurile care sovieticilor li se păreau absolut uluitoare în America, felul cum oricine putea să-și ia de mîncare fără a sta la o coadă nesfîrșită. Și de obicei era mîncare bună. Cum puteau fi americanii atît de buni la chestii dificile, de genul producerea și distribuirea mîncării, și atît de proști la lucruri simple, de genul securității eficiente? Pur și simplu erau aberanți, dar nu era bine — ci dimpotrivă, periculos — să-i disprețuiești. Înțelegea lucrul ăsta. Americanii funcționau după niște reguli atît de diferite, încît erau de neînțeles... și era atîta *hazard* aici. Chestia asta îl *înspăimînta* efectiv pe ofițerul KGB. Nu puteai să-ți dai seama ce mișcare aveau să facă, exact cum nu poți prezice comportamentul unui șofer pe auto-

stradă. Mai mult decît orice, această imprevizibilitate îi reamintea că se afla pe teren inamic. El și oamenii lui trebuiau să fie precauți, să nu se abată de la instrucțiunile primite în perioada de pregătire. A te simți în largul tău într-un mediu străin reprezenta cea mai sigură cale spre dezastru — lecția aceasta li se băgase în cap pe toată perioada Academiei. Erau mult prea multe lucruri pe care instruirea nu le putea face. KGB-ul nu putea prevedea aproape deloc ce avea să facă guvernul american. Nu exista nici o modalitate de a-i pregăti pentru acțiunile individuale ale unui număr de două sute de milioane și mai bine de oameni, care săreau de la o decizie la alta.

În fine, asta era situația, se gîndi el. Trebuiau să ia atît de multe decizii în fiecare zi. Ce mîncare să cumpere, pe ce drum să meargă și cu care mașină. Se întreba cum s-ar descurca în locul lor concetățenii lui, dacă ar fi confruntați zilnic cu atîtea decizii de luat. Haos, știa bine. Ar duce la anarhie, iar din punct de vedere istoric aceasta era cea mai mare temere a rușilor.

— Ce bine-ar fi să avem și noi drumuri la fel acasă, spuse bărbatul de lîngă el.

Cel din spate adormise, de data asta cu adevărat. Amîndoi erau prima oară în America. Operațiunea fusese lansată prea în pripă. Oleg avusese cîteva misiuni în America de Sud, întotdeauna sub acoperirea de om de afaceri american. Moscoviții, își amintea el acolo, cînd treceau cu douăzeci de kilometri dincolo de șoseaua de centură, dădeau numai de drumuri pietruite, sau pur și simplu de țară. Uniunea Sovietică nu avea nici o șosea pavată, care să ducă de la o graniță la alta.

Șoferul — îl chema Leonid — se gîndea la asta.

— Și de unde bani?

— Asta așa-i, îi dădu dreptate Oleg, pe un ton obosit. Erau zece ore de cînd mergeau cu mașina. Dar s-ar zice că am putea avea drumuri la fel de bune ca în Mexic.

— Hm. *Dar atunci oamenii ar trebui să aleagă unde să meargă, or nimeni nu se sinchisise vreodată să-i învețe cum.* Se uită la ceasul de pe bord. Încă șase ore, poate șapte.

Căpitanul Tania Bisiarina ajunse cam la aceeași concluzie, uitîndu-se la ceasul de la bordul mașinii ei marca Volvo. Casa conspirativă în acest caz nu era deloc o casă, ci o rulotă de genul celor folosite ca birouri mobile de către constructori și ingineri. La început, fusese ca o casă-rulotă, dar sfîrșise ca adăpost pentru birouri în tranzit, cînd o firmă metalurgică o abandonase cu cîțiva ani înainte, după ce își realizase proiectul pe jumătate, pe dealurile situate în sudul localității Santa Fe. Conductele de scurgere și canalizare, pe care le instalaseră pentru noul amplasament de locuit, nu mai fuseseră finalizate. Antreprenorul pierduse finanțarea, iar proprietatea era încă disputată la tribunal. Plasarea era perfectă, aproape de autostradă, aproape de oraș, dar ascunsă în spatele unei culmi, accesul fiind făcut pe un drum prăfuit, pe care nici măcar adolescenții din zonă nu-l descoperiseră încă pentru popasurile lor de după dans. Aspectul vizibilității prezenta atît avantaje, cît și dezavantaje. Desișul de pini ascundea rulota, dar oferea totodată posibilitatea unui acces clandestin. Trebuiau să pună pe cineva de pază, afară. În fine, nu se putea ca totul să fie perfect. Înaintase cu farurile stinse, cronometrîndu-și cu grijă sosirea, pentru a prinde momentul cînd drumul cel mai apropiat era efectiv pustiu. Din spatele mașinii, descărcă doi saci cu produse de băcănie. Rulota nu avea curent electric, așa că mîncarea trebuia să fie neperisabilă. Luase, așadar, cîrnați înveliți în plastic și vreo douăsprezece cutii de sardele. Rușilor le plăceau foarte mult. După ce băgă mîncarea înăuntru, scoase o valijoară din mașină și o așeză lîngă cele două canistre cu apă, în baia nefuncțională.

I-ar fi plăcut niște perdele la ferestre, dar nu era bine să schimbe prea mult înfățișarea rulotei. Și nici nu era prea bine să se vadă o mașină acolo. După ce sosea echipa, trebuiau să găsească un loc bine împădurit, la vreo sută de metri de drum, unde să o lase. Asta însemna totodată și un mic inconvenient, pentru care trebuiau însă să fie pregătiți. Aranjarea caselor conspirative nu era atît de simplă pe cît s-ar fi crezut, mai cu seamă cînd era vorba de

cele foarte secrete, și asta chiar în locuri foarte deschise cum era America. Ar fi fost într-un fel mult mai ușor dacă ar fi fost prevenită cum trebuie, dar operațiunea fusese lansată practic peste noapte, iar singurul loc pe care îl avea era acest loc improvizat, pe care îl depistase după ce sosise. Nu îl concepuse decît ca pe o ascunzătoare, sau poate ca pe un loc unde să se pună la adăpost în caz de necesitate. Nu se gîndise niciodată să-l folosească pentru o misiune ca aceea de acum, dar nu mai avusese timp să găsească altceva. Singura variantă era propria ei locuință, dar această posibilitate era categoric exclusă. Bisiarina se întreba dacă nu urma să fie trasă la răspundere pentru faptul că nu depistase o amplasare mai bună, dar știa că respectase întocmai toate instrucțiunile în activitățile de teren.

Deși murdară, mobila era funcțională. Neavînd altceva de făcut, se apucă să șteargă praful. Șeful echipei care venea era un ofițer superior. Nu știa cum îl cheamă și nici cum arată, dar presupunea că avea mai multe stele decît ca pentru a îndeplini o asemenea misiune. După ce aranjă cît de cît singurul loc de dormit din rulotă, se lungi ca să tragă un pui de somn, punîndu-și ceasul deșteptător să o trezească după cîteva ore. Cînd tresări din somn la sunetul soneriei, ridicîndu-se de pe pernele de vinilin, avu senzația că abia se culcase.

Sosiră cu o oră înainte de revărsatul zorilor. Se orientaseră ușor, datorită indicatoarelor rutiere, iar Leonid reținuse perfect traseul. La cinci mile — acum trebuia să gîndească în mile — de la autostradă, coti la dreapta pe un drum lateral. Imediat după un panou rutier de reclamă la țigări, văzu drumul de țară, care nu părea să ducă nicăieri. Stinse și urcă panta spre el, avînd grijă să nu pună piciorul pe frînă, pentru ca lumina stopurilor să nu-l dea de gol printre copaci. După prima movilită, drumul cobora și cotea la dreapta. Acolo zări mașina Volvo, iar lîngă ea o siluetă.

Asta era întotdeauna faza de încordare. Făcea contactul cu un camarad ofițer KGB, dar știa cazuri în care

lucrurile nu se desfășuraseră prea bine. Trase frîna de mînă și ieși din mașină.

— V-ați rătăcit? se auzi glasul femeii.

— Vreau să ajung la Mountain View, replică el.

— E în cealaltă parte a orașului, spuse ea.

— Ah, cred că am luat-o greșit.

O văzu relaxîndu-se, după ce pronunțase această frază.

— Tania Bisiarina. Spune-mi Ann.

— Eu sînt Bob, zise Leonid. În mașină sînt Bill și Lenny.

— Obosiți?

— De ieri, din zori, am tot condus, răspunse Leonid/Bob.

— Puteți dormi înăuntru. Aveți de mîncare și de băut. Nu există curent electric, nici apă curentă. Aveți două lanterne și o lampă cu gaz, pe care puteți să vă fierbeți apă pentru cafea.

— Cînd?

— Diseară. Bagă-i pe ceilalți înăuntru și am să-ți arăt unde să muți mașina.

— Putem merge pe-afară?

— Nu știu încă. Ce trebuie să facem azi, mai tîrziu, este destul de complex.

Se lansă într-o descriere a operațiunii. Deși n-ar fi trebuit, o surprinse, totuși, profesionalismul celor trei. Fiecare se întreba, probabil, ce fusese în capul celor de la Centrul din Moscova cînd ordonaseră această operațiune. Ce făceau ei era destul de nesăbuit, iar momentul prost ales. Nici unul, însă, dintre cei patru nu amesteca sentimentele personale cu misiunea primită. Operațiunea era ordonată de Centrul din Moscova, iar Moscova știa ce făcea. Așa scria în manuale, iar ofițerii superiori credeau în litera cărții, chiar și cînd știau că n-ar trebui s-o facă.

Beatrice Taussing se trezi cu o oră mai tîrziu. Ziua se mărise, iar acum soarele nu-i mai lucea în fața ochilor cînd mergea cu mașina la serviciu. În schimb, strălucea puternic prin fereastra dormitorului, ca un ochi acuzator.

Astăzi, își zise ea, zorile marcau începutul unei zile cu adevărat înnoitoare, pe care se pregătea să o întîmpine. Făcu un duș și își uscă părul. Pornise deja filtrul de cafea, așa că acum își bău prima ceașcă, gîndindu-se cu ce să se îmbrace astăzi. Își spuse că decizia era importantă și că avea nevoie de un mic dejun mult mai bogat decît o cană de cafea și o chiflă prăjită. Pentru asemenea lucruri ai nevoie de energie, își zise ea cu gravitate, făcîndu-și și niște ouă. Trebuia să nu uite, în schimb, ca dejunul să fie frugal. În ultimii patru ani, Taussing se menținuse la aceeași greutate, fiind foarte grijulie cu silueta ei.

Ceva cu volănașe, se hotărî ea. N-avea multe chestii de genul ăsta, dar poate rochia albastră... În timp ce își lua micul dejun, dădu drumul la televizor, prinzînd știrile de pe CNN cu relatări sforăitoare despre negocierile de la Moscova privind cursa înarmărilor. Poate că siguranța în lume avea să crească. Ce plăcut era gîndul să știe că munca ei avea un țel. Fiind o persoană tipicară, puse toate farfuriile în spălătorul de veselă, înainte de a se întoarce în dormitor. Toaleta albastră cu volănașe nu mai era de un an la modă, dar puțini aveau să remarce la serviciu — poate doar secretarele, și cui îi păsa de ele? Își puse la gît o eșarfă de cașmir, demonstrînd astfel că Bea nu se dezminte, rămînînd tot Bea.

Taussing intră cu mașina în locul de parcare rezervat, la ora obișnuită. Își scoase din geantă permisul de acces, și-l atîrnă de gît, prins cu un lanț de aur, și dădu buzna pe ușă, trecînd de punctele de verificare pentru securitate.

— 'neața, doctore, spuse unul dintre paznici.

E din cauza toaletei, se gîndi Bea. Îi zîmbi oricum, ceva cu totul neobișnuit pînă acum, fără să spună nimic, neinteresată de conversația cu un prăpădit de absolvent de liceu.

Ca de obicei, ajunsese prima la birou. Asta însemna că putea să regleze filtrul de cafea cum îi plăcea, la concentrație maximă. Așteptînd să fie gata cafeaua, deschise fișetul prevăzut cu un sistem de siguranță și scoase documentele la care lucrase cu o zi înainte.

În mod surprinzător, dimineața trecu mult mai repede decît se așteptase. Asta și datorită faptului că avea de lucru. Trebuia să întocmească un deviz estimativ pînă la sfîrșitul lunii, iar pentru asta fusese necesar să frunzărească maldăre de documente pe care, în cea mai mare parte, le fotografiase deja și i le predase lui Ann. Era foarte convenabil să dispui de propriul tău birou, cu ușă, și de o secretară care bate întotdeauna înainte să intre. Secretara nu o agrea, dar lui Taussing îi păsa prea puțin de ea, o neisprăvită pentru care idealul era să cînte imnuri religioase. Ei bine, multe lucruri aveau să se schimbe, își zise ea. Aceasta era ziua cea mare. Văzuse mașina Volvo pe alee, parcată în locul potrivit.

— Lesbiană sadea, zise Peggy Jennings. Ar trebui să vezi ce haine își cumpără.

— Ei și, e excentrică, remarcă Will Perkins, tolerant. Nu știu ce ți se pare ție, Peg. În plus, am văzut-o venind azi dimineață și mi s-a părut destul de decentă, cu excepția eșarfei.

— Nimic ciudat? întrebă Jennings, lăsînd sentimentele deoparte.

— Nu. Se scoală îngrozitor de devreme, dar poate că așa reușește să scape neurmărită dimineața. Nu văd nici un motiv special pentru a-i prelungi supravegherea. Lista era lungă, iar mîna de lucru redusă. Știu că nu-ți plac homosexualii, Peg, dar nici măcar nu ai confirmarea încă în această privință. Poate că pur și simplu ți-e nesuferită tipa asta, sugeră el.

— Subiectul are un comportament extravagant, dar mult conservatorism în modul de a se îmbrăca. Deși e volubilă în majoritatea cazurilor, despre serviciu nu vorbește deloc. E plină de contradicții. *Ceea ce se potrivește perfect profilului tip,* își zise, fără să mai fie nevoie să adauge ceva cu glas tare.

— Păi, poate că nu discută despre serviciu, fiindcă nu are voie, așa cum îi învață cretinii ăia de la pază și siguranță. Conduce ca pe coasta Atlanticului, mereu în goană, dar își pune haine sobre — poate că îi place cum îi stă

îmbrăcată așa. Peg, nu poți fi bănuitoare față de absolut orice.

— Credeam că asta e meseria noastră, pufni Jennings. Cum explici, atunci, ce am văzut seara trecută?

— Nu-mi explic în nici un fel, dar și tu exagerezi, zău așa. Nu există nici un fel de probă, Peg, oricum nu îndeajuns cît să intensificăm supravegherea. Uite, după ce-i bifăm pe toți cei de pe listă, mai vedem încă o dată ce e cu ea.

— Asta-i o nebunie, Will. Se știe că avem o scurgere de informații la un proiect de securitate maximă, iar noi facem pe delicații, de parcă ne-ar fi frică să nu ofensăm pe careva.

Agentul Jennings se ridică în picioare și se duse pînă la masa ei de lucru. Ceea ce nu însemna deloc o distanță mare. Biroul local al FBI era înțesat de cei sosiți de la Biroul de Contraspionaj, așa că membrii cartierului general uzurpaseră sala de mese. „Birourile" lor erau de fapt mese de sufragerie.

— Știi ce, putem să-i luăm pe toți cei care au acces la informațiile scurse și să-i punem la cutie.

La cutie însemna testul cu detectorul de minciuni. Ultima dată cînd se procedase așa se declanșase aproape o revoluție la *Tea Clipper.* Savanții și inginerii nu sînt tipuri de intelectuali care să înțeleagă că asemenea lucruri erau necesare, ci licențiați care consideră că întregul proces reprezintă o insultă la adresa patriotismului lor. Sau chiar un joc: unul dintre tehnicienii de *software* folosise chiar metode biologice de feedback pentru a compromite rezultatele testului. Principalul rezultat al acestui efort, în urmă cu un an și jumătate, fusese acela de a demonstra personalului științific față de cei de la pază și securitate, ceea ce, de fapt, nu prea constituia o surpriză. Testarea se oprise, pînă la urmă, din cauza tezei pline de indignare, redactată de un savant renumit, care demonstrase că niște minciuni pe care le spusese intenționat nu fuseseră detectate. Acest lucru, cît și dezbinarea provocată în cadrul diferitelor secții, puseseră capăt programului, înainte de a fi dus la bun sfîrșit.

— Taussing n-a fost „la cutie" ultima oară, remarcă Jennings. Verificase deja. Nimeni de la administrativ n-a fost. Din cauza revoltei nu s-a mai ajuns pînă la ei. Era una dintre cei care...

— Fiindcă personalul de la *software* i-a adus ei protestele. Are funcție administrativă, nu uita, iar asta *presupune* că trebuie să aibă grijă ca savanții să fie mulțumiți. Perkins verificase și el același lucru. Uite, dacă ții neapărat, putem reveni ulterior la ea. Eu unul nu văd nimic, dar am încredere în instinctele tale — însă deocamdată trebuie să-i verificăm pe toți ceilalți.

Încuviințînd din cap, Margaret Jennings se dădu bătută. Perkins avea dreptate, la urma urmei. Nu aveau nici o bază solidă, de care să se agațe. Era doar felul ei... *cum anume?* se întrebă Jennings. După părerea ei, Taussing era lesbiană, dar asta nu mai reprezenta cine știe ce — tribunalele avuseseră această opinie în destul de multe cazuri — și oricum nu exista nici un fel de dovadă care să-i susțină bănuiala. Dar știa că așa era. Cu trei ani mai devreme, exact înainte de a intra în biroul de contraspionaj, se ocupase de o răpire în care fuseseră implicate cîteva...

Știa totodată că atitudinea lui Perkins era mult mai profesionistă în această privință. Deși era mormon, avea o conduită mai mult decît exemplară și nu amesteca niciodată sentimentele personale cu sarcinile de serviciu. Jennings putea scăpa, însă, de senzația instinctivă că, în ciuda argumentelor logice și a celor bazate pe experiență, avea totuși dreptate. Corect sau nu, ea și Will aveau de redactat șase rapoarte înainte de a reveni pe teren. Acum nu-ți mai puteai petrece mai mult de jumătate din timp pe teren. Restul de timp însemna să stai înțepenit la un birou — sau o masă improvizată, explicîndu-le altora ce făcuseși cînd nu stătuseși înțepenit la un birou.

— Al, Bea la telefon. Poți să vii pînă la mine în birou?
— Sigur, în cinci minute.
— Perfect. Mersi, făcu Taussing, închizînd telefonul.

Pînă și Bea îl admira pe Gregory pentru punctualitatea lui. Intră pe ușă exact după intervalul promis.

— Nu te-am întrerupt de la ceva, sper?

— Nu. Se face o altă simulare pentru geometria țintei, dar nu au nevoie de mine. Care-i problema? întrebă maiorul Gregory, după care adăugă: Îmi place cum ești îmbrăcată, Bea.

— Mersi, Al. Am nevoie să mă ajuți la ceva.

— Ce anume?

— E vorba de cadoul pentru Candi de ziua ei de naștere. Vreau să-l iau în după-amiaza asta și am nevoie de cineva care să mă ajute.

— Ei, cîtă dreptate ai. E peste trei săptămîni, nu?

Remarca o făcu pe Taussing să zîmbească. Se vedea și după felul de a vorbi că era un neisprăvit.

— O să trebuiască să încep să țin minte lucrurile astea. Și ce vrei să-i iei? întrebă el, rînjind ca un puștan.

— E o *surpriză*, Al. După o scurtă pauză, reluă: E ceva de care Candi are nevoie. Ai să vezi. Candi a venit cu mașina ei azi, nu?

— Da, trebuie să se ducă la dentist după serviciu.

— Să nu-i spui nimic, te rog. Vreau să fie o surpriză mare, îi explică Bea.

Înțelese că nu putea să-i dezvăluie mai mult. Înseamnă că e o surpriză, nu glumă, zîmbi el.

— Bine, Bea, ne vedem la cinci.

Se treziră după prînz. Tîrșîindu-și picioarele, „Bob" se duse întîi la baie, uitînd pe moment că nu aveau apă curentă. Se uită pe fereastră, să vadă dacă nu era vreo mișcare, după care ieși afară. Cînd se întoarse, ceilalți puseseră deja apa la fiert. Nu aveau decît ness, dar Bisiarina le cumpărase o marcă bună, iar mîncarea de la micul dejun era tipic americănească, excesiv de dulce. Știau că le prindea bine. Cînd își terminară fiecare rutina matinală, își scoaseră hărțile și trecură la detaliile operațiunii. După o perioadă de trei ore, le parcurseseră deja

în minte de mai multe ori, fiecare știind exact ce urma să se întîmple.

Deci, acolo era, își spuse Săgetătorul. Pe munte, puteai vedea la mare distanță. În cazul de față, mai aveau de mers încă două nopți pînă la obiectiv, deși acum îl puteau zări. În timp ce subalternii lui își vîrau oamenii în ascunzători, puse binoclul pe o stîncă și cercetă priveliștea. Încă... douăzeci și cinci de kilometri de străbătut? se întrebă el, după care controlă pe hartă. Da. Urma să-și conducă oamenii în josul dealului, să traverseze un pîrîiaș, apoi să o ia în sus pe un povîrniș extrem de abrupt, iar ultimul popas aveau să-l facă... acolo. Își concentră privirea asupra acelui loc. Cinci kilometri față de obiectiv, ascuns vederii de conturul munților... ultima ascensiune era anevoioasă. Dar parcă ar avea de ales? Putea să-și lase oamenii să se odihnească o oră, înainte de asaltul propriu-zis. Ar fi util, avînd totodată posibilitatea de a-și instrui oamenii cu privire la misiunile individuale ce le reveneau, lăsîndu-le și răgazul să se roage. Își întoarse din nou privirea spre obiectiv.

Clar, construcția era încă în curs, dar într-un astfel de loc au mereu ceva de clădit. Era bine că ajunseseră aici acum. Peste cîțiva ani, avea să devină inaccesibil. Așa cum era...

Își încordă privirea, încercînd să deslușească detaliile. Chiar și cu binoclul, nu putea distinge forme mai mici decît turnurile de pază. În lumina nedeslușită a zorilor, vedea protuberanțele separate care marcau fiecare clădire. Trebuia să se apropie mai mult, pentru a deosebi diferite elemente de care depindeau detaliile de ultim moment ale planului lui, dar deocamdată îl preocupa configurația terenului. Cum era mai bine să se apropie de loc? Cum să profite de avantajul pe care îl ofereau munții? Dacă locul era păzit de trupe KGB, cum scria în documentele CIA pe care le cercetase, știa că avea de-a face cu indivizi în egală măsură leneși și cruzi.

Turnuri de pază: trei, înspre nord. Trebuie să existe un gard între ele. Mine? se întrebă el. Mine sau nu, turnurile

de pază puteau reacționa rapid. Soldații erau înarmați cu mitraliere grele, iar de sus controlau tot terenul. Cum să procedeze atunci?

— Deci, ăla e locul? întrebă fostul maior de armată, venind lîngă el.

— Oamenii?

— S-au ascuns cu toții, îi răspunse maiorul. Tăcu un minut, cercetînd locul. Mai ții minte poveștile despre Fortul Asasinilor din Siria?

— Ah, exclamă Săgetătorul, întorcîndu-se brusc. Asta îi sugerase și lui! Și cum a fost cucerită fortăreața aceea?

Maiorul zîmbi, privind în continuare obiectivul.

— Cu mai multe resurse decît noi, prietene... dacă ăștia ajung cumva să fortifice tot vîrful dealului, va fi nevoie de un regiment susținut de elicoptere pentru a izbuti măcar să pătrundă în perimetru. Ia spune, cum plănuiești să faci?

— Două grupuri.

— De acord.

De fapt, maiorul nu era de acord cu nimic din această idee. Din instruirea primită — făcută în totalitate la ruși — își dădea seama că această misiune era curată nebunie pentru o forță atît de mică, dar, înainte de a putea contrazice un om ca Săgetătorul, trebuia să-și arate iscusința în luptă. Asta însemna riscuri nesăbuite. Pînă atunci, maiorul voia să încerce să-i împingă tactica în direcția corectă.

— Mașinile sînt pe pantele dinspre nord. Oamenii sînt pe movila dinspre sud.

Urmăreau cum farurile autobuzelor se deplasau dintr-o parte în alta. Se schimbau turele. Săgetătorul chibzui la asta, numai că el trebuia să atace pe întuneric și să plece pe întuneric, altfel era imposibil să scape.

— Dacă ne putem apropia fără să fim detectați... pot să-ți fac o sugestie? întrebă maiorul, pe un ton calm.

— Dă-i drumul.

— Te duci cu toți pe terenul înalt din centru, după care ataci în josul pantelor, în ambele locuri. E mai ușor

în același timp să ajungi în punctul de atac fără să fii observat. Dacă te apropii într-un singur grup, e mai puțin probabil să fii depistat decît dacă te apropii cu două grupuri. Ne plasăm armele grele acolo, care astfel pot observa și susține ambele echipe de atac...

Iată diferența dintre un războinic care acționează din instinct și un soldat antrenat, recunoscu Săgetătorul în sinea lui. Maiorul se pricepea mai bine decît el să evalueze toate riscurile.

— Nu știu cum rămîne cu turnurile de pază, totuși. Ce părere ai?

— Nu știu exact. Cred... Maiorul împinse în jos capul comandantului. În clipa următoare, un aeroplan trecu fulgerător în lungul văii.

— A fost un MIG-21, varianta de recunoaștere. N-avem de-a face cu niște proști. Se uită să vadă dacă toți oamenii lui erau la adăpost, în ascunzători. Nu e exclus să ne fi fotografiat.

— Crezi că...

— Nu știu. Trebuie să ne bizuim pe voia Domnului, prietene. Doar nu ne-a îngăduit să ajungem pînă aici ca să dăm greș, spuse maiorul, întrebîndu-se cît adevăr era de fapt în cuvintele lui.

— Ia spune, unde mergem? întrebă Gregory în parcare.

— Ne întîlnim la centrul comercial, în partea de sud a parcării. Sper să încapă în mașină.

— Bun, atunci ne vedem acolo.

Gregory se îndreptă spre mașină și porni. Bea mai aștepta cîteva minute înainte de a pleca și ea. N-avea nici un sens să remarce careva că plecau în același timp. Acum era excitată. Pentru a-și învinge emoțiile, încercă să conducă încet, dar era ceva atît de neobișnuit, încît nu făcea decît să-i sporească excitarea și, pornită parcă de capul ei, mașina Datsun își croi drum printre sensurile și benzile de circulație. Ajunse în parcarea de la magazine după douăzeci de minute.

Al o aștepta. Își parcase mașina la două spații mai încolo de o furgonetă, destul de departe de cel mai apro-

piat magazin. Ba chiar alesese într-un fel locul potrivit, remarcă Bea Taussing, parcînd lîngă mașina lui și coborînd.

— De ce-a durat atît?

— Nu-i nici o grabă.

— Ei, și-acum ce facem?

Bea nu știa, de fapt. Știa ce trebuia să se întîmple, dar nu și cum plănuiseră ei să o facă — de fapt, nici nu știa sigur dacă era vorba de „ei". Poate că Ann avea să se descurce de una singură. Rîse, pentru a-și ascunde nervozitatea.

— Vino, spuse ea, făcîndu-i semn cu mîna să o urmeze.

— Ăsta da cadou de aniversare, observă Gregory. În dreapta lui, remarcă o mașină care ieșea cu spatele din locul de parcare.

Bea observă că parcarea era plină de mașini, dar nu și de oameni. Cumpărătorii de după-amiază se duseseră acasă la masă, noii-sosiți abia își începeau activitatea, iar gloata care mergea la cinema urma să apară abia după o oră. Totuși, privind cu atenție în stînga și în dreapta, se simțea încordată. Trebuia să fie la o distanță de o alee de la intrarea la cinematograf. Respectase ora indicată. Dacă ieșea prost, chicoti ea în sinea ei, nu-i rămînea decît să cumpere un cadou mare și voluminos. Nu era nevoie însă. Ann venea spre ea. N-avea în mînă decît o geantă mare.

— Bună, Ann! strigă Taussing.

— Salut, Bea — ah, uite-l pe maiorul Gregory.

— Bună, spuse Al, încercînd să-și amintească dacă o cunoștea sau nu pe această femeie. Al nu prea reținea figurile oamenilor, mintea fiindu-i mereu ocupată cu cifre.

— Ne-am cunoscut astă-vară, spuse Ann, derutîndu-l și mai mult.

— Ce faci aici? își întrebă Taussing ofițerul de control.

— Cumpăr ceva în fugă. Am o întîlnire diseară și îmi trebuie — în fine, am să-ți arăt.

Vîrî mîna în poșetă și scoase ceva care lui Gregory îi sugera un atomizor de parfum — sau în fine un fel de spray, își zise el, așteptînd. Bine că nu era și Candi la fel. Ann împroșcă parcă niște soluție din sticlă pe încheietura mîinii și se întinse spre Bea să o miroasă, în timp ce o mașină venea pe alee.

— Cred că lui Candi i-ar plăcea — ce zici, Al? întrebă Bea, în timp ce atomizorul se ridica spre fața lui.

— Cum?

În clipa aceea, se trezi împroșcat pe față cu chimical Mace. Ann alesese momentul perfect, apăsînd pe spray exact cînd Gregory inhala și reușind să-l stropească pe sub ochelari, în ochi. Parcă îi luase fața foc, iar durerea sfîșietoare îi coborî în plămîni. După cîteva clipe, căzu în genunchi, cu mîinile pe față. Nu putea scoate nici un sunet și n-avea cum să vadă mașina care opri exact lîngă el. Portiera se deschise, iar șoferul făcu o jumătate de pas și îl lovi în ceafă.

Bea îl văzu căzînd ca o cîrpă — atît de perfect, își zise ea. Portiera din spate a mașinii se deschise și niște mîini îl apucară de umeri. Bea și Ann îl ridicară de picioare, în timp ce șoferul se suia înapoi în mașină. Exact în timp ce portiera din spate se închidea, cheile de la mașina lui Gregory zburară pe fereastră spre ele. Mașina Plymouth plecă mai departe, după ce nu staționase decît cîteva clipe.

Imediat, Ann se uită în jur. Nu-i văzuse nimeni. Era convinsă de asta, în timp ce mergea cu Bea spre locul de parcare a mașinilor, lăsînd în spate magazinele.

— Ce-o să faceți cu el? întrebă Bea.

— Dar ce, îți pasă? replică Bisiarina repede.

— Sper că n-o să...

— Nu, n-o să-l omorîm.

Ann se întrebă dacă era într-adevăr așa. Nu știa, dar presupunea că nu aveau în vedere o crimă. Încălcaseră deja o regulă inviolabilă. Era suficient pentru o singură zi.

22

Măsuri active

Leonid, căruia acoperirea conspirativă uzuală îi cerea să zică mereu „Spune-mi Bob", se îndrepta spre celălalt capăt al parcării. Pentru o operațiune lipsită practic de planificare, faza cea mai primejdioasă se desfășurase destul de bine. Lenny, aflat în spate, avea sarcina de a-l ține sub control pe ofițerul american pe care tocmai îl răpiseră. Individ bine dotat fizic, făcuse parte mai demult din forțele sovietice „speciale", cunoscute sub denumirea prescurtată de Spețnaț. Bill, cel de lîngă el, fusese desemnat pentru această misiune, deoarece era specialist în spionajul științific; faptul că pregătirea lui era în domeniul ingineriei chimice nu contase pentru Moscova. Cazul necesita un specialist științific, iar el era cel mai la îndemînă.

Pe bancheta din spate, maiorul Gregory începu să geamă și să se miște. Lovitura primită în ceafă nu făcuse decît să-l năucească, fără a-i cauza vreo rană gravă, în afară de o migrenă cumplită. Doar nu riscaseră atît de mult ca să ajungă să-l omoare pe tip din greșeală, așa cum se întîmplase în alte cazuri. Din același motiv, nici nu fusese drogat. Era o acțiune mult mai periculoasă decît s-ar fi bănuit, iar odată, într-o misiune similară, un dezertor sovietic fusese ucis accidental, ceea ce zădărnicise eforturile menite de a-l supune interogatoriilor celor de la Direcția a Doua. Lui Lenny îi sugera mai degrabă un

copil care se trezește din somn. Cum în mașină mirosea destul de puternic a chimical Mace, toate geamurile erau întredeschise, pentru a nu-i afecta și pe ofițerii KGB. Voiau să-și imobilizeze fizic prizonierul, dar riscau să dea de bucluc dacă observa cineva. Era clar că Lenny putea să-l țină sub control pe american. Totul venea însă din faptul că precauția, un fel de experiență distilată, îi învăța să nu ia nimic de bun. Din cîte știau ei, se putea foarte bine ca pasiunea lui Gregory să fie lupta corp la corp — se întîmplaseră lucruri și mai ciudate. Cînd deveni vag conștient, deschise ochii pe amortizorul de zgomot al unui pistol automat, apăsat pe nasul lui.

— Domnule maior *Gregorîi*, spuse Lenny, recurgînd intenționat la accentul rusesc, știm că ești un tînăr strălucit și poate chiar curajos. Dacă te împotrivești, ai să mori, minți el. Sînt foarte iscusit în această privință. Rămîi țeapăn, fără să apuci să mai scoți o vorbă. Dacă faci, însă, ce ți se cere, n-ai să pățești nimic. Ai înțeles? Dă din cap dacă da.

Gregory era perfect conștient. De fapt, nu-și pierduse nici o clipă complet cunoștința, ci doar fusese năucit de lovitura care îi mai dădea încă senzația că avea capul cît o baniță. Ochii îi lăcrimau, ca un robinet stricat, iar la fiecare respirație simțea că îi lua pieptul foc. Își impusese să se miște, cînd îl trăgeau în mașină, dar membrele nu reacționaseră la dorința lui frenetică, în timp ce mintea clocea gîndurile turbate la dresa lor. Își dăduse seama într-o clipă: *De-aia nu pot s-o sufăr pe Bea!* Nu era din cauza conduitei ei arogante sau a felului ciudat în care se îmbrăca. Renunță însă să se gîndească la asta. Avea motive mult mai grave de îngrijorare, iar mintea îi lucra febril. Dădu din cap.

— Foarte bine, spuse vocea, iar niște brațe puternice îl ridicară de jos pe bancheta din spate. Țeava metalică a pistolului era lipită de pieptul lui, ascunsă sub brațul stîng al celuilalt bărbat.

— Efectul iritantului chimic o să treacă în circa o oră, îi spuse Bill. Fără alte efecte permanente.

— Cine sînteți? întrebă Al.

Vorbise în șoaptă, cu glasul aspru ca o bucată de șmirghel.

— Lenny ți-a spus să stai nemișcat, îi replică șoferul. În plus, o persoană atît de sclipitoare ca tine ar fi trebuit să-și dea seama deja cine sîntem. Corect? făcu Bob, privind în oglină și văzîndu-l mișcînd afirmativ din cap.

Ruși! își spuse Al, cu un amestec de uimire și certitudine. *Ruși aici, făcînd așa ceva... ce vor cu mine? Mă vor omorî?* Știa că nu trebuia să creadă o iotă din ce-i spuneau. Erau în stare să afirme orice, numai să-l țină sub control. Se simțea ca un prost. Ar fi trebuit să se poarte ca un bărbat, ca un ofițer, iar el se simțea neajutorat ca o fetiță de patru ani — plîngînd prostește, își dădu seama, fiindu-i ciudă pe fiecare lacrimă care îi picura din ochi. Gregory nu simțise în viața lui o furie atît de ucigașă. Se uită în dreapta și înțelese că nu avea nici cea mai mică șansă. Tipul cu revolverul era de două ori mai solid decît el, și pe deasupra îi ținea arma proptită în piept. Gregory clipea acum din ochi aproape ca ștergătoarele de parbriz ale unei mașini. Nu putea vedea prea bine, dar își dădea seama că tipul cu pistolul îl urmărea cu un interes clinic, fără nici un fel de emoție în priviri. Omul uza de violență ca un profesionist. Spetnaț, își zise Gregory imediat. Al trase adînc aer în piept, sau oricum încercă să o facă. Îl cuprinse o tuse spasmodică.

— Nu-i bine ce faci, îl preveni tipul de pe scaunul din dreapta șoferului. Respiră ușor și scurt. Efectul o să treacă în timp. Extraordinar chimicalul ăsta Mace. Și în America poate să-l cumpere oricine. Uluitor.

Bob ieșise acum din parcarea imensă și pornise înapoi spre casa conspirativă. Știa drumul pe dinafară, desigur, dar cu toate astea nu se simțea perfect în largul lui. Nu avusese posibilitatea să mai conducă pe aici înainte, să exersese durata parcursului și să identifice drumuri alternative, dar petrecuse suficient timp în America pentru a ști cum se conduce regulamentar și prudent. Stilul de condus era aici mai bun decît în nord-est — cu excepția autostrăzilor, unde toți occidentalii se simțeau îndreptățiți

să gonească nebunește. Dar el nu era pe o autostradă, iar pe acest drum cu patru benzi traficul de vîrf la această oră tîrzie înainta placid, din stop în stop. Își dădu seama că fusese mult prea optimist în estimarea de timp făcută, dar asta nu conta. Lenny n-avea nici o problemă să-l țină sub control pe oaspetele lor. Se întunecase complet, pe străzi era puține lumini, iar în apropierea lor se mai vedea doar o singură mașină, mergînd acasă de la serviciu.

Bisiarina ajunsese deja la o distanță de opt kilometri, îndreptîndu-se în direcția opusă. Interiorul mașinii era mai jalnic decît se aștepta. Fiind din fire o persoană tipicară și curată, se îngrozi văzînd că tînărul acoperise practic podeaua mașinii cu tot felul de ambalaje de plastic, încît se mira cum de bietul automobil nu era plin de furnici. Numai gîndindu-se la asta i se făcu pielea de găină. Se uită în oglinda retrovizoare, asigurîndu-se că Taussing venea în urmă. După zece minute, opri într-un cartier muncitoresc. Toate casele aveau alei de acces, dar chiar și aici majoritatea familiilor dispuneau de mai multe mașini, unele dintre ele fiind parcate pe stradă. Găsi un loc liber aproape de un colț și trase mașina acolo. Datsunul lui Taussing apăru lîngă Chevrolet, oprind tot în curbă. Taussing porni pe jos și, cînd se opri la următorul stop, Bisiarina deschise geamul și aruncă cheile lui Gregory într-un canal. Cu asta se încheia pentru ea partea cea mai periculoasă a misiunii. Fără să i se spună nimic, Taussing porni cu mașina înapoi spre centrul comercial, pentru ca Bisiarina să-și poată recupera mașina marca Volvo.

— Ești sigură că n-or să-l omoare? spuse Bea din nou, după un minut.

— Foarte sigură, Bea, replică Ann.

Se întrebă ce-o apucase dintr-o dată pe Taussing să aibă mustrări de conștiință.

— Dacă intuiesc corect, s-ar putea chiar să i se ofere șansa de a-și continua munca... în altă parte. Dacă se arată cooperant, va fi tratat foarte bine.

— O să-i găsiți chiar și o prietenă, nu-i așa?

— E o modalitate de a-i face pe bărbați fericiți, recunoscu Bisiarina. Iar oamenii fericiți lucrează mai bine.

— Bun, spuse Taussing, surprinzîndu-și un pic ofițerul de control și lămurindu-l după un moment: Nu vreau să pățească ceva. Ceea ce știe el poate ajuta ambele părți să sporească securitatea mondială. *Și, de fapt, vreau să nu-mi mai stea în cale!* renunță ea să mai adauge.

— E mult prea valoros ca să i se facă vreun rău, remarcă Ann. *Cu condiția ca lucrurile să nu meargă prost, caz în care e posibil să se aplice alte ordine...*

Bob rămase surprins cînd traficul încetini. Se afla exact în spatele unei camionete. La fel ca majoritatea șoferilor americani nu putea suferi vehiculele de acest fel, deoarece blocau vizibilitatea. Încruntîndu-se frustrat, deschise scrumiera și apăsă pe brichetă. Alături, Bill își scoase și el o țigară. Oricum, puteau masca totodată astfel și mirosul de Mace, pișcăcios, care rămăsese impregnat în tapițeria de stofă a mașinii. Bob se hotărî să lase toate geamurile deschise cînd va parca mașina diseară, ca să scape de miros. Acum, cînd curentul de aer nu mai circula prin mașină pentru a elimina vaporii chimici, îi lăcrimau și lui ochii. Aproape că îi părea rău că îi administraseră o doză atît de puternică prizonierului, dar cel puțin era preferabil decît un drog care ar fi putut să-l ucidă sau o lovitură mai dură, cu care ar fi riscat să-i frîngă gîtul subțiratic. Așa măcar se comporta acceptabil. Dacă totul se desfășura conform planului, la sfîrșitul săptămînii avea să fie la Moscova. Trebuia să aștepte cel puțin o zi înainte de a trece în Mexic. Urmau să folosească un alt punct de trecere și o deviere rutieră încă nestabilită, pentru a putea traversa rapid această țară prielnică, de unde puteai lua un avion spre Cuba, iar de acolo un zbor direct spre Moscova. Apoi, această echipă a Direcției Întîi urma să aibă o lună de repaus. Ce bine că putea să-și vadă din nou familia, își zise Bob. Se simțea întotdeauna singur cînd era în străinătate. Atît de singur, încît o dată sau de două ori își înșelase nevasta, ceea ce însemna totodată o încălcare a regulilor de bază. Deși mulți ofițeri nu luau în serios această încălcare, el nu se simțea deloc mîndru de ea.

Poate că reușea să obțină o nouă funcție la Academia KGB-ului. Avea acum suficientă vechime și, cu o asemenea misiune la activ...

Traficul se puse din nou în mișcare. Se miră, văzînd că semnalizatoarele camionetei rămăseseră aprinse. După două minute, descoperi îngrozit de ce. Un camion lung cu o remorcă bloca tot drumul, avînd sub roțile din față resturile unui automobil strivit. O mulțime de ambulanțe luminau cu girofarurile străduniile ofițerilor de poliție și ale pompierilor de a-l scoate de dedesubt pe inconștientul care era la volanul mașinii zdrobite. Bob nu-și dădea seama ce tip de mașină era, dar, ca majoritatea celorlalți șoferi, rămase holbîndu-se cîteva secunde la resturile vehiculului accidentat, după care își aminti brusc cine era și unde se afla. Un ofițer de poliție îmbrăcat în negru repoziționa semnalizatoarele luminoase de pe pavaj, dirijînd tot traficul ce se îndrepta spre sud, pe un drum lateral. Bob reintră imediat în pielea ofițerului de spionaj. Așteptă să se formeze un culoar liber în jurul polițistului și trecu ca glonțul pe lîngă el. Tipul îi aruncă o privire furioasă, fără să aibă însă altă reacție. Cel mai important era faptul că polițistul nu apucase să vadă mașina. Bob urcă dealul în viteză, dîndu-și apoi seama că un alt efect al ezitării era faptul că nu putea vedea încotro ducea devierea rutieră.

N-am luat harta, își zise el după aceea. O distrusese, din cauza tuturor semnelor care fuseseră făcute pe ea. De fapt, în mașină nu se afla nici un fel de hartă. Era periculos să ai hărți și, în plus, era deprins să memoreze toate informațiile de care avea nevoie în misiuni. Dar nu stătuse aici suficient de mult pentru a cunoaște zona, așa că nu știa decît un singur drum înapoi spre casa conspirativă.

Lua-le-ar naiba de operațiuni „prioritate imediată"!

La prima încrucișare de drumuri, o luă la stînga, intrînd pe o stradă cotită într-un cartier de locuințe. Abia după cîteva minute își dădu seama că terenul era aici atît de abrupt, încît toate drumurile aveau multe meandre, de nici nu mai știai în ce direcție mergeai. Pentru prima oară începu să-și piardă cumpătul, dar numai pentru cîteva

clipe. O înjurătură trasă în gînd, în limba maternă, îi reaminti că nici măcar nu putea gîndi în rusește. Bob își aprinse altă țigară, conducînd încet și încercînd să se orienteze. Lacrimile din ochi îl deranjau extrem de mult.

S-a rătăcit, își dădu seama Gregory după cîteva momente. Citise destule romane de spionaj pentru a înțelege că îl duceau la o casă conspirativă — la vreun aeroport clandestin? — sau la un alt vehicul care să-l transporte... unde? — dar, cînd recunoscu mașina pe lîngă care trecuseră cu cîteva minute înainte, se abținu să zîmbească. Greșiseră efectiv ceva. La următoarea curbă, o luară în jos dealului, iar bănuiala lui Gregory se confirmă cînd văzu din nou girofarurile lîngă mașina accidentată. Remarcă înjurăturile șoferului, care trase pe o alee în marșarier, după care porni iarăși în susul dealului.

În mintea lui Bob năvăliră toate motivele de ură pe care le aveau rușii față de America. Prea multe drumuri, prea multe mașini — un afurisit de american cretin nu respectase un indicator rutier și... *Sper că a murit!* își zise șoferul, privind furios mașinile parcate pe strada cartierului de locuințe. *Sper că a murit urlînd în chinuri.* Se simțea mai bine după ce își vărsase năduful în gînd.

Și acum ce fac?

O luă pe o altă rută, ajungînd pe un drum care mergea pe creasta dealului, de unde se zărea în jos o altă șosea. Poate că, dacă mergea la sud pe acea arteră, dădea în drumul pe care fusese inițial... Merita încercat, se gîndi el. În dreapta lui, Biil îi aruncă o privire întrebătoare, dar pe bancheta din spate Lenny era prea preocupat de prizonier ca să-și dea seama de încurcătura în care intraseră. Bine măcar că, accelerînd, aerul care intra pe geam îi limpezea privirea. La poalele dealului, exista un semafor — dar și un indicator pe care scria ÎNTERZIS LA STÎNGA.

Rahat! își zise Bob, cotind la dreapta. Această autostradă cu patru benzi era despărțită printr-o barieră de beton.

Ar fi trebuit să studiezi mai bine harta. Ar fi trebuit să conduci cîteva ore prin zonă. Dar era prea tîrziu acum și

știa că nici nu avusese timp suficient. N-aveau decît să se îndrepte înapoi spre nord. Bob își privi ceasul de la mînă, uitînd de cadranul ceasornicului de la bord. Pierduse deja cincisprezece minute. Se simțea expus și vulnerabil, pe teren inamic. Dacă îi văzuse cineva în parcare? Dacă polițistul de la locul accidentului le notase numărul mașinii?

Bob nu intră în panică. Era mult prea bine antrenat. Își impuse să tragă aer adînc în piept și să examineze în gînd toate hărțile zonei pe care le văzuse. Se afla la vest de autostrada națională. Dacă reușea să o găsească, își mai amintea încă ieșirea pe care o folosise azi mai devreme — dar chiar era vorba de aceeași zi? — și putea să ajungă cu ochii închiși la casa conspirativă. Dacă se afla la vest față de autostrada națională, trebuia să găsească un drum care ducea spre est. In care parte era estul? Dreapta. Inspiră din nou adînc. Intenționa să meargă spre nord pînă ce vedea ceva care să semene cu un drum important est-vest, după care făcea la dreapta. Bun, deci.

După aproape cinci minute, găsi o șosea est-vest — nici măcar nu se sinchisi să caute cum se numea. După încă cinci minute, răsuflă mulțumit văzînd panoul roșu, alb și albastru care semnala că autostrada națională urma la circa opt sute de metri. I se luă o piatră de pe inimă.

— Care-i problema? întrebă în cele din urmă Lenny, din spate.

Bob îi răspunse în rusește.

— A trebuit să tot schimb ruta, îi spuse el pe un ton mult mai relaxat decît cu cîteva minute mai înainte.

Întorcîndu-se să-i răspundă, rată un indicator rutier.

Urma o bifurcație. Indicatoarele verzi anunțau că putea merge spre nord ori spre sud. El voia spre sud, iar rampa de ieșire înseamnă că era...

Greșisc locul. Era pe banda din dreapta, dar ieșirea o lua spre stînga, fiind la numai cincizeci de metri în față. Făcu o mișcare laterală pe autostradă, fără să se uite. Imediat în spatele lui, șoferul unui Audi frînă brusc și claxonă furios. Bob nu-l băgă în seamă, cotind la stînga pe rampă.

Ajunsese sus în curbă și se uita la circulația de pe autostrada națională, cînd zări lumini licărind pe masca mașinii negre din spatele lui. Farurile mașinii îi făceau semn să încetinească; știa ce avea să urmeze.

Nu intra în panică, își spuse el. Nu era nevoie să le spună nimic tovarășilor lui. Lui Bob nici măcar nu-i trecu prin minte să accelereze, pentru a încerca să scape. Fuseseră instruiți și în această privință. Polițiștii americani sînt politicoși și profesioniști. Nu cer plata amenzii pe loc, cum se întîmplă la Moscova. Știa totodată că polițiștii americani sînt înarmați cu revolvere Magnum.

Bob își parcă Plymouthul exact dincolo de bifurcație și așteptă. Privind în oglindă, văzu mașina poliției oprind în spatele lui, un pic mai la stînga. Îl văzu pe ofițer coborînd și ținînd în mîna stîngă un carnet. Mîna dreaptă era liberă, în caz că trebuia să scoată revolverul, remarcă Bob. În spate, Lenny îi spunea prizonierului ce putea să pățească dacă scotea vreun sunet.

— Bună seara, domnule, spuse ofițerul de poliție. Nu știu care sînt regulile prin Oklahoma, dar aici preferăm să nu treceți de pe o bandă pe alta așa. Dați-mi, vă rog, carnetul de conducere și permisul de înmatriculare.

Uniforma neagră și fireturile argintii îl duceau pe Leonid cu gîndul la SS, dar nu era momentul pentru astfel de speculații. *Fii politicos*, își spuse el calm, *ia bonul și pleacă mai departe*. Îi dădu actele cerute, în timp ce polițistul completa deja chitanța. Poate că ar trebui să se scuze acum... ?

— Îmi cer scuze, domnule ofițer, dar am crezut că ieșirea e pe partea dreaptă și...

— De-aia și cheltuim atîția bani pentru indicatoarele rutiere, domnule Taylor. Asta e adresa corectă?

— Da, domnule. Cum spuneam, îmi cer scuze. Prin urmare, presupun că asta e, merit o amendă.

— Păcat că nu e toată lumea la fel de cooperantă ca dumneavoastră, remarcă ofițerul. Într-adevăr, mai rar așa șofer, așa că se hotărî să vadă cum arăta tipul ăsta. Se uită la fotografia din carnet și se aplecă să se convingă că era

vorba de aceeași persoană. Aprinse lanterna spre fața lui Bob. Era același chip, dar... Ce dracu' era cu mirosul ăsta?

Mace, recunoscu ofițerul după o clipă. Plimbă lumina spre ceilalți. Tipii din mașină arătau destul de normal, doi în față, doi în spate, și... unul din cei de pe bancheta din spate purta o chestie care semăna cu o tunică de uniformă.

Gregory se gîndea că acesta era momentul de care depindea viața lui. Se ruga ca polițistul să fie vigilent.

În spate, cel din stînga — cel cu tunică — articulă un singur cuvînt: *Ajutor.* Polițistul deveni și mai curios, dar tipul de pe scaunul din față dreapta observă și se mișcă. Instinctele polițaiului se declanșară imediat. Își duse mîna dreaptă la revolverul de serviciu, ridicînd piedica armei.

— Ieșiți din mașină, unul cîte unul, *imediat*!

Rămase îngrozit, văzînd o armă. Apăruse ca prin farmec la tipul din dreapta spate, și, pînă să apuce să-și scoată revolverul...

Gregory nu reuși să-l atingă la timp cu mîna dreaptă, dar îl împinse cu cotul, deviind ținta lui Lenny.

Ofițerul era surprins că nu auzi decît un strigăt într-o limbă pe care nu o înțelegea, dar pînă să-și dea seama ce se întîmplă, simți mai mult decît auzi o împușcătură în maxilar. Căzu pe spate, cu arma scoasă, din care gloanțele săreau la întîmplare.

Bob încremeni de frică și băgă mașina în viteză. Roțile din față se învîrteau pe pietriș, dar pînă la urmă Plymouthul se urni din loc, depărtîndu-se mult prea încet de zgomotul armei. În spate, Lenny care trăsese singurul foc, îl pocni pe Gregory în cap cu patul armei automate. Împușcătura ochită perfect l-ar fi nimerit pe polițist drept în inimă, dar așa îl plesnise în față și nu știa cît de eficientă fusese ținta glonțului. Zbieră ceva, dar Bob nu se sinchisi să-l asculte.

După trei minute, Plymouthul ieșea de pe autostrada națională. Mai jos de accidentul care bloca încă drumul, calea era aproape liberă. Bob se angajă pe drumul de țară,

cu farurile stinse, și ajunse la rulotă înainte ca prizonierul să-și recapete cunoștința.

În spatele lor, un motociclist în trecere îl văzu pe polițist prăvălit într-o rînă și opri să-i dea ajutor. Omul avea dureri cumplite, cu fața toată numai o rană, avînd nouă dinți lipsă. Motociclistul alergă la mașina de poliție și lansă un apel prin stația radio. Trebui un minut ca dispecerul să înțeleagă totul corect, dar după alte trei minute apăru o mașină de poliție, urmată de încă cinci, într-un interval la fel de scurt. Ofițerul rănit nu putea vorbi, dar arătă spre carnetul unde notase descrierea mașinii și numărul de înmatriculare. Mai avea încă și permisul de conducere al lui „Bob Tylor". Suficiente informații pentru ceilalți polițiști. Se transmise un mesaj pe toate frecvențele locale de poliție. Cineva trăsese într-un polițist. Dar infracțiunea propriu-zisă care fusese săvîrșită era mult mai gravă, numai că poliția nu avea de unde să știe și nici nu i-ar fi păsat.

Candi se miră văzînd că Al nu era acasă. Avea maxilarul încă amorțit de la injecțiile cu xilocaină, așa că se hotărî să mănînce niște supă. *Dar unde o fi Al? Poate că a fost reținut pînă mai tîrziu.* Știa că putea telefona, dar nu avea chiar atîta importanță și, cu senzația neplăcută din gură, oricum n-ar fi fost în stare să facă prea multă conversație.

La secția de poliție de pe Cerrillos Road, computerele lucrau deja. Se transmise un telex la Oklahoma, unde confrații aflară de gravitatea infracțiunii, trecînd la verificarea fișelor de pe computer. Descoperiră imediat că nu exista nici un permis de conducere pe numele Robert J.Taylor, din 1353 N.W. 108th Street, Oklahoma City, OK 73210, și de asemenea nici un Plymouth Reliant cu număr de înmatriculare XSW-498. Numărul de înmatriculare respectiv de fapt nici nu exista. Sergentul care se ocupa de secția computerelor era mai mult decît surprins. Să afli că

un număr de înmatriculare nu era înregistrat nu constituia ceva neobișnuit, dar să descoperi că și numărul de înmatriculare și permisul de conducere sînt false, iar asta într-un caz în care era vorba de împușcarea unui ofițer de poliție, însemna să forțezi legile probabilității mult prea mult. Ridică receptorul să-i telefoneze ofițerului de gardă.

— Domnule căpitan, e o nebunie ce se întîmplă în cazul împușcării lui Mendez.

Statul New Mexico e plin de zone aparținînd guvernului federal, avînd un bogat palmares de activități foarte delicate. Căpitanul nu știa exact ce se întîmplase, dar își dădu seama imediat că nu era vorba de un incident de trafic. Așa că, după un minut, luă legătura telefonic cu biroul local al FBI.

Jennings și Perkins ajunseră acolo înainte ca ofițerul Mendez să iasă din operație. Sala de așteptare era atît de înțesată de polițiști, încît se putea considera un adevărat noroc că spitalul nu avea pentru moment și alți pacienți la secția de chirurgie. Erau de față căpitanul care conducea investigațiile, la fel ca și preotul poliției de stat și încă vreo șase ofițeri care lucrau în aceeași tură cu Mendez, plus doamna Mendez, însărcinată în luna a șaptea. Doctorul ieși afară și anunță că pacientul se simțea bine. Reușiseră să refacă singurul vas sanguin important care fusese vătămat. Rana afectase în special maxilarul și dinții, iar după cîteva zile Mendez urma să sufere o intervenție chirurgicală reparatorie la maxilar. Soția ofițerului plînse un pic, după care se duse să-și vadă bărbatul, înainte ca doi colegi ai acestuia să o conducă acasă. Venise momentul ca fiecare să se întoarcă la treburile lui.

— Cred că stătea cu arma în spatele amărîtului ăla, spuse Mendez, articulînd rar, cuvintele fiindu-i deformate de firele care îi țineau maxilarul.

Refuzase deja orice tranchilizant. Voia să furnizeze rapid toate informațiile, chiar dacă trebuia să suporte durerile rănii. Ofițerul de poliție era foarte furios.

— Fotografia din carnetul de conducere se potrivește? întrebă agentul Jennings.

— Da, doamnă. Cum ofițerul Pete Mendez era tînăr, reuși, prin acest răspuns, s-o facă pe Jennings să-și simtă vîrsta. Îi descrise apoi în linii mari pe ceilalți doi. Urmă victima: Poate treizeci de ani, slăbănog, cu ochelari. Purta o tunică — un fel de tunică de uniformă. N-am văzut nici o insignă, dar nici n-am apucat să mă uit prea mult. Și era tuns într-un fel ca la armată. Nu știu nici culoarea ochilor, dar avea ceva ciudat... îi luceau ochii, ca și cum — ah, mirosul de Mace. Poate că de la asta. Poate că i-au dat cu Mace. N-a spus nimic, dar într-un fel a articulat cuvîntul, înțelegeți, da? Chestia asta mi s-a părut stranie, dar tipul din dreapta față a reacționat foarte puternic. Eu am fost lent. Ar fi trebuit să reacționez mai repede. Mult prea lent, fir-ar să fie.

— Ai spus că unul dintre ei a zis ceva? întrebă Perkins.

— Ticălosul care a tras în mine. Nu știu ce-a spus. Nu era engleză, nici spaniolă. Îmi aduc doar aminte ultimul cuvînt... *maht*, sau ceva de genul ăsta.

— *Iob' tvoiu mat'!* spuse Jennings imediat.

— Da, asta a fost, încuviință Mendez. Ce înseamnă?

— Înseamnă „du-te în mă-ta". Scuză-mă, zise Perkins, pudoarea de mormon făcîndu-l să roșească violent.

Mendez se încordă pe pat. Nu se spun asemenea lucruri unui om furios, cu sînge spaniol.

— Ce? întrebă căpitanul de poliție.

— E o înjurătură frecventă, pe rusește. Perkins se uită la Jennings.

— Oh, Doamne, pufni ea, nevenindu-i să creadă. Sunăm chiar acum la Washington.

— Trebuie să identificăm — ia stai un pic! Gregory? spuse Perkins. Doamne, Dumnezeule. Tu sună la Washington. Eu telefonez la biroul proiectului.

Se adeveri că poliția de stat se putea deplasa extrem repede. Auzind o bătaie în ușă, Candi se duse să deschidă și rămase surprinsă văzînd un polițist. Întrebă politicos

dacă putea să-l vadă pe maiorul Al Gregory, dar află că nu era acasă, informația fiindu-i dată de o tînără căreia începuse să-i treacă amorțeala la maxilar, simțind în schimb că lumea se prăbușește în jurul ei. Nici nu aflase bine vestea, cînd apăru și șeful securității de la *Tea Clipper.* Asistă neputincioasă la apelul prin radio care cerea să se caute mașina lui Al, fiind prea șocată ca să mai plîngă.

Fotografia de pe carnetul de conducere al lui „Bob Taylor" ajunsese deja la Washington, fiind examinată de membrii secției de contraspionaj a FBI, dar aceasta nu figura în dosarul lor cu ofițeri sovietici identificați. Un ofițer de gardă îl chemă de-acasă, din Alexandria, pe directorul-adjunct care conducea operațiunile de contraspionaj. Acesta, la rîndul lui, îl chemă pe Emil Jacobs, director al FBI, care sosi la Hoover Building la ora două noaptea. Aproape că nici nu le venea să creadă, dar ofițerul de poliție rănit recunoscuse în fotografia maiorului Alan T. Gregory victima din mașină. Sovieticii nu comiseseră niciodată o crimă violentă în Statele Unite. Era o regulă atît de încetățenită, încît dezertorii sovietici cu grade foarte înalte puteau trăi fără să se ascundă și fără protecție, dacă voiau. Dar ceea ce se întîmplase acum era chiar mai grav decît eliminarea unei persoane considerate, potrivit legii sovietice, drept un trădător condamnat. Fusese răpit un cetățean american; pentru FBI, răpirea este o infracțiune nu cu mult diferită de crimă.

Exista, firește, un plan. Chiar dacă pînă acum nu se întîmplase așa ceva niciodată, experții operațiunilor, care aveau drept sarcină să-și imagineze eventualități de neimaginat, aveau un protocol prestabilit de lucruri ce trebuiau făcute. Înainte de revărsatul zorilor, decolară de la baza aviatică militară Andrews treizeci de agenți, unii dintre ei membri de elită ai Echipei de Salvare a Ostaticilor. Agenții de la birourile locale din toată partea de sud-vest comunicară cazul ofițerilor din corpul de grăniceri.

Bob/Leonid stătea de unul singur, bînd niște cafea călduță. *De ce oare n-am continuat să merg, făcînd apoi o întoarcere în stradă?* se întrebă el. *De ce m-am grăbit așa?*

De ce eram așa de excitat, cînd de fapt n-aveam motiv să fiu?

Acum, într-adevăr, avea motive să fie excitat. Mașina fusese străpunsă în trei locuri de gloanțe, două pe partea stîngă și unul pe capota de la portbagaj. Carnetul de conducere era în mîinile poliției, cu tot cu fotografie.

Nu mai pupi nu post de profesor la academie, tovarășe. Zîmbi funest.

Se afla într-o casă conspirativă. Măcar atîta consolare avea. Ba chiar putea fi în siguranță aici, o zi sau două. În mod cert, era un refugiu al căpitanului Bisiarina, avînd doar scopul de a servi drept ascunzătoare în cazul în care ofițerul ar fi fost nevoit să fugă. Din acest motiv, nu exista telefon și de aceea nici o posibilitate de a lua legătura cu ofițerul rezident local. *Ce mă fac dacă Bisiarina nu se mai întoarce?* Soluția era destul de clară. Însemna să-și asume riscul de a conduce o mașină cu numărul de înregistrare deja luat în urmărire — și cu găuri de gloanțe! — pînă cînd reușea să fure alt vehicul. Avea viziuni cu mii de ofițeri de poliție, patrulînd drumurile, mînați de un singur gînd: să-i găsească pe maniacii care trăseseră în camaradul lor. Cum de putuse să lase ca lucrurile să ia o întorsătură atît de proastă, și atît de repede!

Auzi o mașină care se apropia. Lenny îl păzea în continuare pe prizonier. Bob și Bill își luară pistoalele, trăgînd cu ochiul pe singura fereastră ce dădea spre drumul de țară care ducea la rulotă. Răsuflară amîndoi ușurați, văzînd că era Volvoul condus de Bisiarina. Acesta coborî, făcînd semnul convenit pentru a indica încetarea alarmei, după care porni spre rulotă, cărînd o sacoșă mare.

— Felicitări: sînteți în toate știrile de la televiziune, spuse ea, intrînd. *Idioților*. Dar asta nu mai era nevoie să adauge. Plutea în aer ca un nor de furtună.

— E o poveste mai lungă, zise el, știind că mințea.

— Sînt convinsă. Puse sacoșa pe masă. Mîine vă închiriez altă mașină. E prea periculos să o mai urniți pe a voastră. Unde ați...

— Două sute de metri mai sus pe drum, în cel mai des crîng în care am putut s-o băgăm, acoperită cu crengi. E greu de depistat, chiar și din aer.

— Da, e bine să nu omiți asta. Poliția are elicoptere. Ține, făcu ea, aruncîndu-i lui Bob o perucă neagră. Urmară niște ochelari, o pereche cu lentile transparente, iar cealaltă — de soare, cu oglindă pe lentile. Ai alergie la farduri?

— Ce?

— *Farduri*, nu face pe dobitocul...

— Căpitane... îngăimă Bob, destul de înfierbîntat.

Bisiarina îi tăie vorba cu o privire.

— Ești alb la piele. Poate că n-ai remarcat, dar mulți oameni prin părțile astea sînt spanioli. Ești pe teritoriul meu și ai să faci exact cum spun eu. Făcu o pauză, trîntindu-i apoi: Am să te scot de-aici.

— Americanca aia... te știe din vedere...

— Clar. Vrei poate s-o eliminăm? La urma urmei, am încălcat deja o regulă, așa că ce mai contează una în plus? Care-i nenorocitul care a ordonat operațiunea asta?

— Ordinele au venit de foarte sus, replică Leonid.

— *Cît* de sus? îl descusu ea, alegîndu-se doar cu o ridicare din sprînceană, foarte grăitoare. Glumești.

— Felul ordinului, e prefixul „acțiune imediată" — ce crezi?

— Cred că ne-am distrus toți carierele, și asta presupune că vom... în fine, vom acționa. Dar n-am să fiu de acord cu uciderea agentului meu. Pînă acum n-am omorît pe nimeni și nu cred că ordinele noastre au în vedere...

— Așa e, spuse Bob cu glas tare, clătinînd energic din cap, dintr-o parte în cealaltă.

Bisiarina rămase cu gura căscată.

— Asta ar putea declanșa un război, spuse ea încetișor, pe rusește.

Nu se referea la un război adevărat, dar la un conflict aproape la fel de grav, o confruntare fățișă între ofițerii KGB și CIA, ceva ce nu se întîmpla aproape niciodată, nici măcar în țările din lumea a treia, unde era vorba de

obicei de substituți ucigînd alți substituți, și de cele mai multe ori fără să știe de ce — dar pînă și ăsta era un lucru rar. Treaba serviciilor de spionaj era să culeagă informații. Ambele părți acceptau tacit ideea că violența dăuna misiunii propriu-zise. Dar dacă ambele părți se apucau să distrugă avantajele strategice ale oponenților lor...

— Trebuia să refuzi ordinul, spuse ea, după un moment.

— Sigur că da, comentă Bob. Din cîte am auzit, lagărele din Kolima sînt foarte frumoase în acest anotimp, cu o mantie de zăpadă albă și strălucitoare. Partea ciudată — cel puțin așa ar fi părut unui occidental — era că nici unul dintre acești ofițeri nu se obosea să ia în considerare ideea de a cere azil politic. Deși, procedînd așa, ar fi scăpat de pericolul la adresa propriilor lor persoane, ar fi însemnat totuși să-și trădeze patria.

— Ce faci aici te privește, dar n-am să-mi ucid agentul, spuse „Ann", punînd capăt discuției pe această temă. Am să vă scot din țară.

— Cum?

— Nu știu încă. Cu mașina, cred, dar trebuie să născocesc ceva nou.

Poate nu o mașină. Poate un camion, reflectă ea. Erau o mulțime de camioane pe aici și nu părea deloc neobișnuit ca o femeie să conducă un astfel de vehicul. Să treacă granița cu un autocamion, poate? Un autocamion plin de cutii... Gregory într-o cutie, drogat sau cu căluș la gură... poate chiar toți la fel... care sînt procedurile vamale pentru chestiile de genul ăsta? Nu avusese nici un motiv să se intereseze pînă acum. Să fi fost prevenită cu o săptămînă înainte, așa cum ar fi fost normal pentru o operațiune bine pusă la punct, ar fi avut timp să găsească răspunsuri la o sumedenie de întrebări.

Ia-o încet, își spuse ea. *Ajunge cît ne-am pripit pînă acum.*

— Două zile, poate trei.

— Cam mult, remarcă Leonid.

— S-ar putea să am nevoie de atîta timp pentru a evalua contramăsurile cu care e posibil să ne confruntăm. Deocamdată, nu te mai obosi să te mai bărbierești.

După cîteva clipe, Bob încuviință din cap.

— Ești pe terenul tău.

— Cînd te întorci, n-ar strica să faci un studiu de caz din chestia asta, demonstrînd de ce e nevoie de o pregătire adecvată pentru orice operațiune, spuse Bisiarina. Mai ai nevoie de ceva?

— Nu.

— Foarte bine. Ne vedem mîine după-amiază.

— Nu, le spuse Beatrice Taussing agenților. L-am văzut pe Al în după-amiaza asta. Voiam — aruncă o privire jenată lui Candi — voiam să mă ajute la ceva — în fine, să aleg un cadou de ziua lui Candace, pentru mîine. L-am văzut și în parcare, dar atîta tot. Chiar credeți — adică, *rușii*...?

— Cam așa s-ar părea, spuse Jennings.

— Dumnezeule.

— Oare maiorul Gregory deține atîtea informații încît...

Jennings rămase surprinsă, văzînd că Taussing răspunde în locul doctorului Long.

— Da. E singurul care înțelege efectiv întregul proiect. Al e un tip foarte inteligent. Și mi-e prieten, mai adăugă ea.

Candi o recompensă cu un zîmbet afectuos. Lui Bea chiar îi dăduseră lacrimile. Îi părea rău s-o vadă pe prietena ei suferind, chiar dacă știa că tot răul era spre bine.

— Ryan, să vezi ce-o să-ți placă chestia asta.

Jack tocmai se întorsese de la ultima rundă de negocieri din clădirea Ministerului de Externe, un fel de tort de nuntă stalinist de pe Smolenski Bulevard. Candela îi înmînă telegrama.

— Ticălosul naibii, pufni Ryan.

— Doar nu te așteptai să coopereze, remarcă ofițerul sardonic, după care se răzgîndi. Scuză-mă. Recunosc că nici eu nu m-am așteptat la asta.

— Îl știu pe băiatul ăsta. L-am dus cu mașina prin Washington, cînd a venit în est să ne informeze... *E vina ta, Jack. Din cauza acțiunii tale s-a întîmplat așa... nu crezi?* Puse cîteva întrebări.

— Da, practic e o certitudine, spuse Candela. Au cam încurcat-o, cum s-ar zice. Arată a operațiune montată peste noapte. Ei, nici ofițerii KGB nu sînt supraoameni, băiete, dar se pliază ordinelor, ca și noi.

— Ai ceva sugestii?

— Nu putem face prea multe de-aici, dar sper ca polițaii locali să pună lucrurile la punct.

— Dar dacă treaba ajunge publică...

— Arată-mi o probă. Nu te apuci să acuzi un guvern străin de așa ceva fără probe. Ce dracu', știu vreo șase ingineri în Europa care au fost uciși de teroriști de stînga, în ultimii doi ani, toți avînd tangență cu programul SDI, fără să mai pomenim de cele cîteva cazuri de „sinucideri". Ei bine, n-am făcut din astea subiecte publice.

— Dar chestia asta încalcă *regulile*, fir-ar să fie!

— În ultimă instanță, totul se reduce la o singură regulă, doctore: Să cîștigi.

— USIA mai are încă difuzare TV globală?

— În toată lumea, adică? Sigur. E un program nemaipomenit.

— Dacă nu reușim să-l recuperăm, să știi că am să fac publică în toată lumea povestea asta cu *Red October*, fără să mai îmi pese de consecințe! Ryan înjură. Chiar dacă mă costă cariera, tot am s-o fac.

— *Red October*?

Candela habar n-avea despre ce vorbea.

— Ascultă-mă pe mine, e bună treaba.

— Spune-le prietenilor tăi de la KGB — ei drăcie, s-ar putea să țină chestia.

— Chiar dacă nu ține, spuse Ryan, mai stăpînit acum. *E vina ta, Jack*, își spuse el iar. Candela era de acord. Jack își dădea seama de asta.

Partea ciudată, se gîndeau cei de la poliția de stat, era că presei nu i se furnizaseră informațiile reale asupra cazului. O dată cu sosirea echipei de la FBI, se stabiliseră și regulile. Deocamdată era vorba de un caz simplu, care implica împușcarea unui polițist. Trebuia păstrat secretul angrenării federale, iar dacă ieșea totuși la iveală, urma să se spună că era vorba de un traficant de droguri internațional și că fusese solicitată asistență federală. Autoritățile din Oklahoma primiră instrucțiuni să spună oricărui ziarist care s-ar fi interesat că nu făcuseră decît să acorde sprijin pentru identificarea infractorului, dînd o mînă de ajutor confraților polițiști. Între timp, FBI-ul preluă cazul, iar antenele federale împînziră zona. Cetățenilor li se spuse că bazele militare din apropiere făceau exerciții de rutină — instrucții speciale de căutare și salvare — ceea ce explica activitatea anormală a elicopterelor. Cei de la obiectivul *Tea Clipper* primiră informații asupra celor petrecute, cerîndu-li-se să păstreze cu sfințenie acest secret.

Localizarea mașinii lui Gregory nu dură decît cîteva ore. Nu se descoperi nici un fel de amprentă — Bisiarina purtase mănuși, desigur — și nici o altă probă utilă, deși amplasarea mașinii, coroborată cu locul unde se trăsese în polițist, confirmau profesionalismul infractorilor.

La Washington, Gregory fusese oaspetele unor oameni mult mai importanți decît Ryan. Prima întîlnire a președintelui, în acea dimineață, era cu generalul Bill Parks, Emil Jacobs, directorul FBI, și judecătorul Moore.

— Ei bine? îl întrebă președintele pe Jacobs.

— Lucrurile de genul ăsta necesită timp. Cazul este investigat de cei mai buni oameni ai noștri, domnule președinte, dar, dacă ne băgăm peste ei, nu facem decît să încetinim mersul anchetei.

— Bill, întrebă președintele după aceea, cît de important e băiatul?

— E de neprețuit, răspunse Parks simplu. E cap de afiș la mine, alături de încă doi, domnule. Oamenii de felul lui nu pot fi înlocuiți prea ușor.

Președintele luă foarte în serios această informație. Apoi se întoarse spre judecătorul Moore.

— Noi am provocat asta, așa-i?

— Da, domnule președinte, se poate spune și așa. E clar că l-am lovit pe Gherasimov într-un punct foarte sensibil. Părerea mea coincide cu a generalului. Vor să afle ce știe Gregory. Gherasimov crede, probabil, că, dacă poate obține informații de o asemenea magnitudine, poate depăși totodată consecințele politice ale dezvăluirii proiectului *Red October*. E greu să-ți dai seama exact de la o asemenea distanță, dar în mod cert există toate șansele ca evaluarea lui să fie corectă.

— Am știut că nu trebuia să facem asta... spuse președintele pe un ton coborît, după care clătină din cap. În fine, e responsabilitatea mea. Eu am dat autorizația. Dacă presa...

— Domnule, dacă chestia asta ajunge la urechile presei, e clar ca lumina zilei că n-a fost de la CIA. În al doilea rînd, putem spune oricînd că a fost o încercare disperată — aș prefera să zic *energică* — de a salva viața agentului nostru. Nu-i nevoie să se meargă mai departe de atît, iar asemenea acțiuni sînt normale în cazul serviciilor de spionaj. Ele merg foarte departe pentru a-și proteja agenții. Așa facem și noi. E una dintre regulile jocului.

— Cum se potrivește situația lui Gregory cu aceste reguli? întrebă Parks. Ce se întîmplă dacă ăia cred că avem o șansă de a-l salva?

— Nu știu, recunoscu Moore. Dacă Gherasimov reușește să-și salveze propria piele, ne va transmite, probabil, că noi l-am împins s-o facă și se va scuza, spunînd că nu se va mai repeta. S-ar aștepta, probabil, să facem uz de represalii o dată sau de două ori, dar lucrurile s-ar opri aici, fiindcă nici KGB-ul și nici CIA nu doresc să pornească un război. Pentru a vă răspunde direct la întrebare, domnule general, opinia mea este că s-ar putea să aibă ordine să elimine elementul cu totul.

— Adică să-l omoare? întrebă președintele.

— Este o posibilitate, da. Se pare că Gherasimov a ordonat această misiune foarte în pripă. Oamenii disperați dau ordine disperate. Ar fi imprudent din partea noastră să presupunem altfel.

Președintele se gîndi un minut la acest aspect. Se rezemă de spătarul scaunului și sorbi din cafea.

— Emil, dacă putem afla unde se află... ?

— Echipa de Salvare a Ostaticilor asta și încearcă să facă. Oamenii sînt pe poziții. Vehiculele lor sînt transportate prin Aviația Militară, dar deocamdată tot ce pot face este să stea și să aștepte.

— Dacă intră în acțiune, care sînt șansele de a-l salva?

— Destul de mari, domnule președinte, replică Jacobs.

— *Destul de mari* nu rezolvă situația, spuse Parks. Dacă rușii au ordin să-l scoată din țară...

— Oamenii mei sînt foarte competitivi în privința pregătirii, spuse directorul de la FBI.

— Care sînt regulile lor de operare? se interesă Parks.

— Sînt antrenați să uzeze de forță mortală pentru apărarea lor sau a oricărei persoane nevinovate. Orice individ care pare să amenințe un ostatic este un om mort.

— Asta nu-i prea bine, spuse Parks.

— Cum adică? întrebă președintele.

— Cît timp îți ia să te întorci și să razi capul cuiva? Ce te faci dacă sînt dispuși să moară pentru a-și îndeplini misiunea? Sperăm că oamenii noștri sînt așa, nu?

— Arthur?

Capetele se întoarseră spre judecătorul Moore.

Directorul CIA ridică din umeri.

— N-am cum să prezic devotamentul sovieticilor. E posibil? Da, presupun că da. E cert? Asta nu mai știu. Nimeni nu știe.

— Pe vremuri, ca să-mi cîștig existența, pilotam avioane de vînătoare. Știu care e viteza de reacție a ființei umane, zise Parks. Dacă tipul se decide să se întoarcă și să

tragă, chiar dacă omul nostru e cu arma pe el, s-ar putea să nu fie îndeajuns de rapid pentru a-i salva viața lui Al

— Și ce-ai vrea atunci să fac, să le spun oamenilor mei să-i omoare pe toți cei care le ies în cale? întrebă Jacobs calm. Nu procedăm așa. *Nu putem* proceda așa.

Parks se întoarse apoi spre președinte.

— Domnule, chiar dacă rușii nu-l lichidează pe Gregory, dacă îl pierdem, ei cîștigă. S-ar putea să fie nevoie de ani pînă să-l putem înlocui. Afirm, domnule, că oamenii domnului Jacobs sînt antrenați să aibă de-a face cu criminali, nu cu tipi de felul ăsta, nu cu o situație de acest gen. Domnule președinte, vă recomand să faceți apel la Delta Force de la Fort Bragg.

— Nu au jurisdicția necesară, remarcă Jacobs imediat.

— Dar au tipul de pregătire adecvată, spuse generalul.

Președintele tăcu un minut.

— Emil, cît de bine știu oamenii tăi să respecte ordinele?

— Vor face ce spuneți dumneavoastră, domnule. Dar va fi nevoie de un ordin scris.

— Poți să mă pui în legătură cu ei?

— Da, domnule președinte. Jacobs ridică receptorul și comandă o convorbire telefonică, prin biroul lui, cu Hoover Building. În cele din urmă, obținu legătura.

— Agentul Werner, vă rog... Agent Werner, la telefon directorul Jacobs. Am un mseaj special pentru dumneata. Stai la aparat. Întinse receptorul. E Gus Werner. De cinci ani, el e șeful echipei. Gus a renunțat la o avansare ca să rămînă la ESO*.

— Domnule Werner, la telefon președintele. Mi-ai recunoscut vocea? Bun. Te rog, ascultă cu atenție. În cazul în care ai posibilitatea să încerci să-l salvezi pe maiorul Gregory, singura ta misiune este să-l scapi. Toate celelalte aspecte sînt secundare față de acest obiectiv.

* Echipa de Salvare a Ostaticilor (n.tr.).

Arestarea criminalilor implicați nu este, repet, nu este importantă. E clar? Da, chiar și posibilitatea unei amenințări la adresa ostaticului este un motiv suficient pentru utilizarea forței mortale. Maiorul Gregory este o valoare națională de neînlocuit. Supraviețuirea lui este singura ta misiune. Am să formulez toate astea în scris și am să-i dau ordinul directorului. Mulțumesc. Mult noroc. Președintele puse receptorul în furcă. Zice că s-au gîndit și ei la această posibilitate.

— Tot ce se poate, încuviință din cap Jacobs. Gus are o imaginație creatoare. Acum nota de serviciu, domnule.

Președintele luă o foaie mică de hîrtie de pe birou și redactă ordinul oficial. Abia după ce termină, își dădu seama ce făcuse. Nu era vorba de un exercițiu intelectual. Scrisese cu mîna lui o împuternicire de a ucide. Constată că era un lucru deprimant de ușor.

— Domnule general, ești satisfăcut?

— Sper ca tipii ăștia să fie atît de buni pe cît spune directorul, catadicsi Parks să comenteze.

— Domnule judecător Moore, vreo repercusiune din cealaltă parte?

— Nu, domnule președinte. Colegii noștri sovietici înțeleg genul ăsta de lucruri.

— Bun, atunci rămîne așa. *Și fie ca bunul Dumnezeu să aibă milă de sufletul meu.*

Nimeni nu dormise. Candi nu se dusese la serviciu, desigur. Avînd în vedere că sosise de la Washington echipa de investigații, Jennings și Parkins rămaseseră de gardă la Candi. Exista posibilitatea incertă ca Gregory să evadeze, iar în această eventualitate se presupunea că ar suna întîi aici. Mai exista și un alt motiv, firește, dar acesta nu era încă oficial.

Bea Taussing era o adevărată explozie de energie. Toată noaptea făcuse ordine prin casă și pregătise cafea pentru toți. Oricît de ciudat ar fi părut, avea astfel sentimentul că făcea și altceva decît pur și simplu să stea cu prietena ei. Îi ținea și de urît, ceea ce nimănui nu i se părea ceva prea ciudat. Așa se întîmplă de obicei între prieteni.

Lui Jennings îi trebuiră cîteva ore pînă să-și dea seama că era îmbrăcată cu niște haine efectiv feminine. Realitatea era că, în ziua precedentă, își dăduse toată silința să se facă frumoasă. Evident, acum aproape că nici nu se mai vedea. La un moment dat, îi dăduseră și ei lacrimile văzîndu-le pe Bea și Candi plîngînd, iar machiajul bine aplicat era acum plin de dîre. Hainele lui Taussing se mototoliseră, iar eșarfa de cașmir era în dulap, agățată de umerașul pe care se afla și mantoul. Dar cel mai interesant lucru la Taussing, se gîndea Jennings, stînd pe scaun, era starea ei de spirit. Domnea o atmosferă de încordare. Activitatea frenetică din tot lungul nopții mai ușurase un pic tensiunea, dar... aici se ascundea și altceva decît simpla dorință de a fi de ajutor, se gîndi agentul. Nu-i pomeni însă nimic lui Perkins.

Taussing nu băga de seamă sau nu-i păsa de ceea ce gîndea agentul. Se uită pe fereastră, așteptînd să vadă răsăritul soarelui, a doua oară de cînd dormise ultima oară, și se întrebă de unde avea atîta energie. Poate că de la cafea, se gîndi ea, venindu-i să zîmbească. Se întrebă în ce măsură era și ea în pericol, dar își alungă repede această grijă. Avea încredere în profesionalismul lui Ann. Unul dintre primele lucruri care i se spuseseră, cînd își începuse a doua carieră, fusese că avea să fie protejată, chiar și cu riscul morții. Asemenea promisiuni n-au cum să nu fie reale, îi spusese Ann, întrucît au o dimensiune practică. Era o afacere serioasă, se gîndea Bea, încrezătoare la gîndul că toți cei implicați știau singuri cum să procedeze. Lucrul cel mai rău ce se putea întîmpla era ca poliția și FBI-ul să-l salveze pe Al, dar probabil că și plecaseră deja, își mai zise ea. Sau să-l ucidă, în ciuda celor spuse de Ann în seara precedentă. Asta n-ar fi deloc bine. Voia doar să scape de el, nu să moară, ci pur și simplu să nu-l mai știe în calea ei. Își aminti de discuția de la masă, la sediul obiectivului, despre moartea misterioasă a unor germani, italieni și englezi care lucrau la niște proiecte legate de SDI. Exista așadar un precedent, nu? Dacă Al scăpa cu viață și se întorcea... ei bine, asta era, ce să mai facă? Trebuia să aibă încredere în capacitatea

ofițerului ei de control de a stăpîni situația. Prea tîrziu acum. Își concentră atenția asupra prietenei ei.

Candi privea în gol spre peretele din față, unde era atîrnată o fotografie făcută la imprimanta laser, înfățișînd naveta spațială care decolase de la Cape Canaveral. Fotografia, care nu era prea grozavă, fusese luată de Al, pe nimic, de la cine știe ce antreprenor. Bea reveni cu gîndul la Candace. Avea ochii umflați de atîta plîns.

— Trebuie să te obișnuiești, îi spuse Bea.

Candace nici măcar nu întoarse capul, complet inertă, dar Bea își luă prietena pe după umeri și o ridică de pe canapea.

— Haide.

Candi se ridică, ca o somnambulă, iar Bea o îndrumă spre ieșirea din salonaș și apoi sus, pe trepte, spre dormitor. După ce intrară, închise ușa.

— De ce, Bea? De ce au făcut așa ceva?

Candi se așeză pe pat, privind tot în gol, spre un alt perete.

— Nu știu, spuse Bea, mult mai sincer decît credea ea.

De fapt, chiar nu știa, dar în fond îi păsa prea puțin.

Începură din nou lacrimile, suspinele, nasul smiorcăit, Bea privindu-și prietena pentru care lumea toată se prăbușise, din voința unui seamăn. Se simți momentan vinovată, știindu-se părtașă la ce se întîmplase, dar era convinsă că putea s-o facă pe Candi să uite în cele din urmă. Deși era o persoană timidă, în ciuda extravaganței de care făcea paradă, Bea își descoperise totuși un curaj nebănuit, acceptînd să lucreze pentru un guvern străin și, în plus, angajîndu-se într-o misiune pe care nu se așteptase niciodată ca superiorii ei să i-o trasează. Mai rămînea un singur lucru. Se așeză lîngă prietena ei și o îmbrățișă strîns, aplecîndu-i capul pe umărul ei. Lui Bea îi venea tare greu. Experiențele precedente fuseseră niște aventuri trecătoare, la facultate. Încercase să-și descopere și alte înclinații, dar bărbații cu care se întîlnea nu-i dădeau nici un fel de satisfacții. Prima experiență sexuală, cu un tînăr fotbalist neîndemînatic, fusese atît de oribilă... dar nu era genul de femeie care să se psihanalizeze. Cu persoane străine sau simple cunoștințe era mai simplu, dar acum

era vorba de propria ei imagine în ochii unei prietene. O prietenă îndurerată. O prietenă care avea nevoie de sprijin. O prietenă, își reaminti ea cu răceală, pe care o trădase. Nu însemna că nu-l ura pe Gregory la fel de mult, dar nu putea ignora faptul că prietena ei ținea la el, iar într-un fel îi simțea parcă prezența între ele, chiar acum, cînd erau singure în dormitor. Pocitania aia de bărbat care fusese aici, în pat...

Ai să poți vreodată să-i iei locul? se întrebă ea.

Ai să încerci măcar?

Dacă ai fost dispusă să-l îndepărtezi, făcînd-o pe ea să sufere, iar acum nici măcar nu vrei să riști... ce-i de capul tău?

O strînse puternic în brațe pe prietena ei, fiind răsplătită cu același gest. Candi nu făcea decît să încerce să-și găsească un sprijin în universul care se destrămase în jurul ei, dar Bea nu știa asta. O sărută pe prietena ei pe obraz, iar Candi o strînse și mai tare.

Are nevoie de tine.

Bea trebuia să-și adune tot curajul. Deja inima îi bătea nebunește, reacția ei fiind de a se autozeflemisi, așa cum făcuse de ani de zile. Bea cea sigură pe ea. Bea cea dură, care se rățoia la cine avea chef, care conducea ce tip de mașină voia și se îmbrăca așa cum îi plăcea, nedînd doi bani pe părerea celorlalți. Bea cea lașă, care, chiar și după ce riscase totul, n-avea curajul să se apropie de singura persoană de care îi păsa pe lumea asta. Încă un pas ezitant. O sărută din nou pe prietena ei, simțindu-i lacrimile sărate și cuprinsă de o dorință profundă. Taussing trase aer adînc în piept și lăsă să-i alunece mîna pe sînii prietenei ei.

Jennings și Perkins intrară pe ușă la nici cinci secunde după ce auziseră țipătul. Văzură groaza întipărită pe chipul lui Long și o expresie deopotrivă similară, dar și foarte diferită, pe fața lui Taussing.

23

Planuri foarte bine ticluite

— Poziția guvernului Statelor Unite, spuse Ernest Allen, din locul unde era așezat la masă, este aceea că sistemele concepute pentru apărarea civililor nevinovați împotriva armelor de distrugere în masă nu sînt amenințătoare și nici destabilizatoare, iar restricțiile în privința dezvoltării unor asemenea sisteme nu servesc nici unui scop util. Această poziție a fost reafirmată constant în ultimii ani și nu avem absolut nici un motiv să o schimbăm. Salutăm inițiativa guvernului Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste de a reduce armele ofensive cu un procent de pînă la cincizeci la sută și vom examina cu mult interes detaliile acestei propuneri, dar o reducere a armelor ofensive nu este relevantă pentru armele defensive, care nu intră în discuție la negocieri dincolo de aplicabilitatea lor la înțelegerile deja existente între țările noastre. În privința inspecțiilor la fața locului, constatăm cu dezamăgire că remarcabilul progres înregistrat atît de recent trebuie să...

Tipul era de admirat, își zise Ryan. Nu era de acord cu ce spunea, dar era poziția țării lui, iar Ernie Allen nu era niciodată omul care să-și arate sentimentele personale închise în cine știe ce compartiment secret, înainte de începutul sesiunilor de lucru.

Întrunirea se încheie oficial cînd Allen își termină discursul ținut pentru a treia oară astăzi. Urmă schimbul

amabilităților uzuale. Ryan dădu mîna cu omologul său sovietic. Cu această ocazie, îi transmise un bilețel, așa cum fusese instruit la Langley. Golovko nu avu nici un fel de reacție, Ryan fiind răsplătit cu un semn prietenesc din cap, cînd se despărțiră. Jack nu prea avea de ales. Trebuia să continue conform planului. Știa că în următoarele cîteva zile putea să afle dacă Gherasimov avea sau nu stofă de mare jucător. Dacă era capabil să se expună riscului dezvăluirilor CIA, mai ales sub amenințarea unora și mai spectaculoase decît îi promisese Jack... Dar Ryan nu-l putea admira. Părerea lui era că Gherasimov reprezenta gangsterul-șef în principala agenție de gangsteri a unei țări care se lăsa controlată de gangsteri. Știa că era o concepție simplistă și periculoasă, dar el nu era ofițer de teren, chiar dacă acum acționa astfel, și nu aflase încă faptul că lumea, pe care de obicei o vizualiza în condițiile de securitate și aer condiționat pe care i le oferea biroul său de la etajul șapte al sediului CIA, nu era la fel de bine definită ca rapoartele lui despre ea. Se așteptase ca Gherasimov să cedeze în fața cererii lui — după ce își evalua poziția, evident, dar oricum să cedeze. Îl frapă faptul că gîndise ca un maestru de șah, fiindcă așa se așteptase să gîndească secretarul KGB-ului, trezindu-se în schimb în fața unui om dispus să arunce zarurile — așa cum obișnuiesc să facă americanii. Ar fi trebuit ca ironia sitației să fie amuzantă, își spuse Jack în holul de marmură al Ministerului de Externe. Dar nu era.

Jennings nu văzuse în viața ei pe cineva atît de complet de distrus cum fusese Beatrice Taussing. Sub aparența exterioară dură și încrezătoare, bătea, totuși, inima unui om singuratic, ros de o furie solitară împotriva lumii care nu o tratase așa cum dorise ea, nefiind însă capabilă să ofere un teren propice în acest sens. Aproape că îi părea rău de femeia prinsă în cătușe, dar simpatia nu avea nimic de-a face cu trădarea și categoric nici cu răpirea, cea mai mare — sau cea mai josnică — crimă din panteonul instituțional al FBI.

Cedase, totuși, complet, acesta fiind lucrul care conta acum, alături de faptul că ea și Will Perkins reușiră să-i stoarcă informațiile. Era încă întuneric cînd o scoaseră afară la o mașină FBI care aștepta. Îi lăsară Datsunul pe alee, pentru a sugera că era acolo, dar, după cincipsrezece minute, Taussing intra pe ușa din spate în biroul FBI din Santa Fe, livrîndu-și informațiile anchetatorilor proaspăt sosiți. Nu era vorba de fapt de cine știe ce date, doar un nume, o adresă și un tip de mașină, dar asta reprezenta începutul de care aveau nevoie agenții. O mașină a Biroului trecu prin fața casei la scurt timp după aceea și remarcă mașina Volvo la locul ei. Apoi găsiră în anuarul telefonic numărul familiei care locuia vizavi, sunîndu-i ca să-i avertizeze că, într-un minut, doi agenți FBI urmau să bată la ușa lor din spate. Cei doi agenți trecură la acțiunea de supraveghere, instalați în sufrageria familiei, ceea ce proprietarilor casei, o tînără pereche, li se păru deopotrivă înspăimîntător și palpitant. Tinerii le povestiră agenților că *Ann*, cum era cunoscută, era o doamnă liniștită. Nu știau ce meserie avea, dar nu-și deranjase niciodată vecinii, deși uneori venea și pleca la ore ciudate, cum se întîmplă cu mulți celibatari. Cu o seară înainte, de pildă, nu venise acasă decît destul de tîrziu, remarcă soțul, cam cu douăzeci de minute înainte de sfîrșitul showului lui Carson. Asta da întîlnire amoroasă, își zisese el. Ciudat era că n-o văzuseră niciodată aducînd pe cineva acasă, deși...

— S-a trezit. A aprins lumina.

Agentul luă binoclul, deși nu-i prea era necesar pentru a vedea vizavi. Prin perdelele trase, nu se deslușea mai mult decît o umbră care se mișca. Afară, văzură un bărbat în trening trecînd cu bicicleta pe lîngă mașina ei, ca și cum și-ar fi văzut de exercițiile matinale. Din poziția avantajoasă pe care o aveau, îl văzură plasînd un semnalizator radio pe suprafața interioară a barei de protecție posterioare de la Volvo, dar asta numai fiindcă știau ce trebuia să se întîmple.

— Cine-i învață să facă chestii de-astea, întrebă tipul cu camera video, David Copperfield?

— Stan Nu-știu-cum — lucrează la Quantico. Am jucat cărți cu el o dată, chicoti celălalt. Mi-a dat banii înapoi și mi-a arătat cum se face. De-atunci n-am mai jucat pocher pe bani.

— Am putea ști și noi ce înseamnă toată chestia asta? întrebă proprietarul casei.

— Scuze, nu. O să aflați, dar acum n-avem timp. Ia uite!

— S-a făcut. Camera intră în funcțiune.

— La țanc a fost! Tipul cu binoclul ridică stația radio. Subiectul se mișcă, intră în mașină.

— Sîntem gata, veni răspunsul prin stație.

— Pornește, merge spre sud, pierdem controlul vizual. Preluați voi acum.

— Bun. Am preluat. Terminat.

Unsprezece mașini și camioane, nici mai mult nici mai puțin, erau desemnate pentru supraveghere, dar mai importante erau elicopterele care se învîrteau la o mie două sute de metri deasupra solului. Un alt elicopter era la sol, la Baza Kirtland a Aviației Militare. Un UH-1N, o variantă cu două motoare a venerabilului Huey, vestit pentru acțiunile din Vietnam, fusese împrumutat de la Aviația Militară, montîndu-i-se acum frînghii de rapel.

Ann își conducea automobilul Volvo într-un stil aparent obișnuit, dar în spatele ochelarilor de soare privea la fiecare cîteva secunde în oglinzile retrovizoare. Avea nevoie acum de toată iscusința, de tot antrenamentul căpătat și, deși nu dormise decît cinci ore, se menținea la nivelul standardelor profesionale. Pe scaunul din dreapta avea un termos cu cafea. Băuse din el deja două cești, păstrînd restul pentru cei trei colegi ai ei.

Și Bob se mișca. În haine de lucru și cizme, alerga prin pădure, oprindu-se doar să se uite la o busolă, pe cărarea de trei kilometri printre pini. Prevăzuse patruzeci de minute pentru a parcurge distanța și constată că nu putea realiza un timp mai bun. Din cauza altitudinii ridicate și a

aerului tăios, începuse să gîfîie chiar înainte de a ajunge la urcuș. Lăsase deoparte toate fasoanele. Tot ce conta acum era misiunea. Se mai întîmplase și înainte ca operațiunile pe teren să ia o întorsătură proastă, deși nu și în ceea ce îl privea, iar însemnul distinctiv al oricărui ofițer operațional era capacitatea de a se descurca în situații potrivnice și de a-și îndeplini sarcinile. La șapte și zece putea vedea deja drumul, iar pe latura mai apropiată magazinul. Se opri la douăzeci de metri de liziera pădurii și așteptă.

Ann înainta la întîmplare, sau cel puțin așa părea. Pe traseu, intră și ieși de două ori de pe drumul principal, înainte de a se angaja în partea finală a călătoriei. La șapte și cincisprezece minute, opri mașina în parcarea micului magazin și păși înăuntru.

Subiectul fusese atît de abil în a se sustrage supravegherii, încît FBI-ul rămăsese acum cu numai două mașini de urmărire. La fiecare cotitură făcută la întîmplare, Ann mai scăpase de o „codiță" — se presupunea că avea capacitatea de a identifica orice mașină văzută doar o singură dată — și, de aceea, fusese lansat un apel insistent pentru vehicule suplimentare. Pînă și magazinul fusese ales cu multă grijă. Nu putea fi ținut sub observație de nicăieri de pe drum, din cauza traficului. Mașina numărul zece trase în aceeași parcare. Unul dintre cei doi ocupanți intră înăuntru, celălalt rămase în vehicul.

Cel din magazin reuși astfel, din birou să o vadă efectiv pe Ann, în timp ce aceasta cumpăra niște gogoși, cafea în niște cești ermetice, plus niște sucuri, toate cu un conținut ridicat de cofeină, lucru pe care agentul însă nu-l remarcă. Ajunse la casă imediat după ea, achitînd un ziar și două cafele mari. O urmări cum ieșea pe ușă și văzu că se apropiase de ea un bărbat, suindu-se în mașină cu naturaleța unui logodnic care știe că iubita lui preferă întotdeauna să-și conducă singură mașina. Deși se năpusti pe ușă afară la mașină, aproape că îi pierdu urma.

— Ține, făcu Ann, întinzîndu-i un ziar. Fotografia lui Bob era pe prima pagină. Fusese chiar publicată color,

deși calitatea pozei micuțe din carnetul de conducere nu era prea grozavă. Mă bucur că n-ai uitat să-ți pui peruca, remarcă ea.

— Care-i planul? întrebă Leonid.

— Întîi îți închiriez o mașină cu care să te întorci la casa conspirativă. După aceea cumpăr niște farduri, ca să vă schimbați cu toții culoarea tenului. Pe urmă, cred că o să facem rost de o camionetă pentru trecerea granitei. O să ne trebuiască și niște lăzi de ambalaj. Cu astea nu știu cum o să facem încă, dar pînă la sfîrșitul zilei găsesc eu soluția.

— Și trecerea propriu-zisă?

— Mîine. Plecăm înainte de amiază și trecem frontiera cam pe la ora cinei.

— Așa de repede? întrebă Bob.

— Da. Cu cît mă gîndesc mai bine, cu atît sînt mai sigură că or să împînzească zona cu agenți, dacă mai tărăgănăm mult.

Parcurseră restul drumului în tăcere. Ann se întoarse în oraș și opri mașina într-o parcare publică. Îl lăsă pe Leonid acolo, traversă strada și merse cîțiva metri pînă la o agenție de închiriat mașini, exact vizavi de un mare hotel. Acolo îndeplini toate formalitățile necesare în mai puțin de cincisprezece minute, iar la scurt timp după aceea parcă un Ford lîngă Volvo. Îi aruncă cheile lui Bob, spunîndu-i să se țină după ea pînă la autostradă, după care urmau să se despartă.

Cînd ajunseră la drum întins, FBI-ul rămăsese aproape fără mașini disponibile pentru urmărire. Trebuia luată o decizie, iar intuiția agentului însărcinat cu supravegherea se dovedi corectă. Un vehicul al poliției de stat, cu însemne civile, preluă urmărirea mașinii Volvo, în timp ce ultima mașină FBI porni după Ford pe autostradă. Între timp, cinci dintre mașinile însărcinate inițial cu supravegherea lui „Ann" se lansară în viteză ca să ajungă din urmă Fordul lui „Bob". Trei dintre ele o luară pe aceeași ieșire, urmărindu-l apoi pe drumul secundar ce ducea la casa conspirativă. Cum „Bob" conducea în limita

de viteză permisă, două dintre mașini trebuiră să-l depășească, dar a treia reuși să rămînă în spate — pînă ce Fordul opri la curbă. Această porțiune de drum se întindea într-o linie dreaptă pe un kilometru și jumătate, iar el se oprise drept în mijloc.

— Îl văd, îl văd, raportă un observator din elicopter, privind mașina de la o distanță de cinci kilometri, cu un binoclu de stabilizare a imaginii.

Zări silueta minusculă a unui bărbat care deschise capota, se aplecă în jos, așteptă cîteva minute, după care o închise și porni mai departe cu mașina.

— Băiatul e profesionist, îi spuse observatorul pilotului.

Nu e chiar atît de profesionist, își zise pilotul, cu ochii ațintiți în depărtare pe punctul alb ce reprezenta acoperișul unei mașini. Văzu Fordul cotind pe un drum de țară, ce se pierdea între copaci.

— Ăsta-i!

Se așteptaseră ca poziția casei conspirative să fie izolată. Geografia zonei se preta cu ușurință acestui deziderat. Imediat după identificarea poziției, un Phantom RF-4C din a 67-a Brigadă Tactică de Recunoaștere decolă de la Baza Bergstrom a Aviației Militare din Texas. Cei doi membri ai echipajului aeronavei credeau că era vorba de o glumă, dar nu-i deranja să facă acest drum, care le luă mai puțin de o oră. Ca misiune era atît de simplă, încît ar fi putut-o face oricine. Aeronava Phantom efectuă în total patru zboruri la altitudine înaltă deasupra zonei și, după ce fotografie cîteva sute de metri de peliculă cu multiplele sisteme ascunse, ateriză la Baza Militară Kirtland, exact în afara localității Albuquerque. În urmă cu cîteva ore, sosiseră trupe și utilaje pentru sol, cu un avion de marfă. În timp ce pilotul oprea motoarele, doi specialiști scoteau cutia cu film, transportînd-o cu mașina la remorca folosită ca fotolaborator aeroportabil. Utilajul de procesare automată transmitea cadrele umede spre

dispozitivele de fotointerpretare, la nici o jumătate de oră de la aterizarea avionului.

— Așa, poftim, spuse pilotul, văzînd cadrul reușit. Am avut condiții bune: senin, frig, umiditate scăzută, unghi solar bun. Nici măcar n-am lăsat dîre în aer.

— Mulțumesc, domnule maior, spuse sergentul, examinînd filmul de la aparatul panoramic KA-91. Din cîte se pare, avem aici un drum de țară care se formează din autostradă și șerpuiește peste creastă... iar asta seamănă cu o casă tip rulotă, mașina e parcată cam la cincizeci de metri - - altă, oarecum acoperită. Bun, deci, două mașini. Așa, altceva...?

— Ia stai un pic... nu văd a doua mașină, spuse un agent FBI.

— Aici, domnule. Soarele se reflectă pe ceva, și e prea mare ca să fie o sticlă de Coca-Cola. Un parbriz de mașină, probabil. Poate un geam din spate, dar eu cred că e vorba de partea din față, spuse femeia, care avea gradul de sergent.

— De ce? întrebă agentul. Pur și simplu, trebuia să se lămurească.

— Păi, uite cum stau lucrurile, domnule, reluă ea, dacă aș fi în locul ălora și aș ascunde o mașină în felul ăsta, aș băga-o cu spatele, ca să pot ieși mai repede, e clar?

Bărbatul se abținu să pufnească în rîs.

— E-n regulă, sergent.

Aceasta trecu la un alt cadru.

— Așa, uite și o reflectare de la bara de protecție, iar asta e, probabil, masca din față. Vedeți cum au acoperit-o? Uitați-vă lîngă rulotă. S-ar putea ca acolo, în umbră, să fie un om... Trecu la cadrul următor. Exact, e o persoană.

Bărbatul avea cam un metru optzeci și doi înălțime, era atletic, brunet, iar după umbra de pe față se putea deduce că neglijase să se bărbierească astăzi. Nu se vedea nici o armă.

Din cele treizeci de cadre utilizabile ale locului, opt fură mărite la dimensiunea unor afișe. Acestea fură transmise la hangar cu un UH-1N. Acolo se afla Gus Werner. Nu-i plăceau treburile pornite în pripă, la fel ca celor de la rulotă, dar n-aveau de ales.

— Așa, tovarășe colonel Filitov, am ajuns acum la anul 1976.

— Dmitri Fedorovici m-a adus cu el, cînd a devenit Ministrul Apărării. Asta a simplificat lucrurile, desigur.

— Iar dumitale ți-a dat posibilități mai mari, remarcă Vatutin.

— Da, într-adevăr.

Acum nu se mai punea problema de recriminări, acuzații sau comentarii cu privire la natura fărădelegilor săvîrșite de Mișa. Depășiseră deocamdată această fază. Mărturisirea fusese inițial greu de obținut, așa cum se întîmpla întotdeauna, dar, după aceea, o dată ce anchetatul era biruit sau păcălit să recunoască, urma partea ușoară. Putea dura săptămîni de zile, iar Vatutin nu știa unde avea să ajungă în cazul de față. Faza inițială viza conturarea celor săvîrșite. Urma examinarea detaliată a fiecărui episod, dar cele două faze ale anchetei erau capitale pentru stabilirea unui indice de referințe încrucișate, fără de care subiectul putea ulterior să încerce să schimbe sau să tăgăduiască anumite lucruri. Chiar și această fază, în care se făceau pe parcurs observații marginale, îi înspăimînta pe Vatutin și pe oamenii lui. Era vorba de specificații pentru fiecare tanc și fiecare armă din Armata Sovietică, inclusiv variantele care nu fuseseră niciodată trimise arabilor — ceea ce era ca și cum le-ar fi dat israelienilor, și prin urmare, americanilor, sau chiar și celorlalte țări din Pactul de la Varșovia. Ele fuseseră livrate Vestului, chiar înainte ca prototipurile să intre în producția de serie. Specificații de aeronave. Performanțe ale focoaselor convenționale și nucleare, de toate tipurile. Cifre de fiabilitate pentru rachetele strategice. Certurile interne din cadrul Ministerului Apărării, iar acum, de cînd Ustinov devenise membru cu drept de vot în Biroul

Politic, și disputele politice la cel mai înalt nivel. Dar cel mai dăunător era faptul că Filitov livrase Occidentului tot ce știa în materie de strategie sovietică — și știa efectiv totul. Avînd dublul statut de persoană de încredere pentru Dmitri Ustinov și de soldat legendar, fusese de fapt ochiul prin care birocratul privea asupra universului de lupte reale.

Ei bine, Mișa, tu ce crezi despre asta...? îl întrebase, probabil, Ustinov de o mie de ori. Vatutin își dădu seama, fără să bănuiască însă...

— Ce fel de om era Ustinov? întrebă colonelul de la „a Doua".

— Sclipitor, spuse Filitov imediat. Talentele lui administrative erau de neegalat. N-am văzut niciodată asemenea instincte pentru procesele de producție, de exemplu. Doar mirosind o fabrică, își și dădea seama dacă treaba mergea sau nu. Știa să anticipeze cu cinci ani și să determine care arme ar putea fi necesare și care nu. Singura lui slăbiciune era incapacitatea de a înțelege cum se foloseau efectiv în luptă, motiv pentru care ne-am și certat uneori, cînd am încercat să aduc unele modificări, pentru a înlesni modul de utilizare. Ceea ce vreau să spun este că el urmărea găsirea unor metode de fabricație mai ușoare pentru a accelera producția, în timp ce pe mine mă preocupa ușurința cu care produsul finit putea fi folosit pe cîmpul de luptă. Cîteodată aveam cîștig de cauză, dar alteori nu.

Uluitor, își zise Vatutin, făcînd cîteva însemnări. *Mișa s-a străduit tot timpul să îmbunătățească armele, deși livra totul Occidentului... de ce?* Dar nu putea întreba așa ceva deocamdată și nici multă vreme de-acum încolo. Ar fi riscat ca Mișa să se vadă iar ca un mare patriot, înainte ca trădarea săvîrșită să fie complet recunoscută. Își dădea seama acum că detaliile acestei mărturisiri urmau să se întindă pe parcursul mai multor luni de discuții.

— Cît e ceasul la Washington? îl întrebă Ryan pe Candela.

— Aproape zece dimineața. Sesiunea de astăzi a fost scurtă.

— Da. Cealaltă parte a vrut să termine mai devreme. Ceva vești de la D.C. în cazul Gregory?

— Nimic, răspunse Candela posomorît.

— Ne-ai spus că ne vor pune pe tavă sistemele lor de apărare, îi zise Narmonov șefului KGB-ului. Ministerul de Externe raportează exact contrariul.

Aflaseră, de fapt, asta din ziua precedentă, dar acum erau perfect siguri că nu era vorba de nici un joc tactic. Sovieticii lăsaseră să se înțeleagă că puteau să revină asupra fragmentului din propunere privind verificarea, care fusese deja stabilit în principiu, sperînd ca americanii să mai cedeze, chiar și foarte puțin, în problema SDI. Această mutare se izbise de un zid de piatră.

— S-ar zice că sursa noastră nu este corectă, recunoscu Gherasimov. Sau că poate va dura mai mult timp pînă să obținem această concesie.

— Nu și-au schimbat poziția și nici nu și-o vor schimba. Ai fost prost informat, Nikolai Borisovici, îi spuse Ministrul de Externe, arătîndu-se ferm de acord cu Secretarul General al Partidului.

— E posibil așa ceva? se interesă Alexandrov.

— Una dintre problemele activității de culegere a informațiilor secrete referitoare la americani constă în faptul că ei înșiși habar n-au adeseori care le este poziția. Informațiile noastre provin de la o sursă bine plasată, iar acest raport a coincis cu ceea ce am primit din partea altui agent. Poate că Allen a vrut să facă asta, dar i s-a interzis.

— Posibil, recunoscu Ministrul de Externe, nevrînd să-l contrazică prea mult pe Gherasimov. Am simțit de mult că are alte păreri asupra acestei chestiuni. Dar asta nu mai contează acum. Va trebui să ne modificăm într-un fel modul de abordare. Să fie acesta un semnal că americanii au mai obținut o performanță tehnică?

— Tot ce se poate. Ne ocupăm chiar acum de acest aspect. Am o echipă care încearcă să scoată un material deosebit de sensibil.

Gherasimov nu îndrăznea să meargă mai departe cu afirmațiile. Operațiunea de răpire a maiorului american era mult mai disperată chiar decît bănuia Ryan. Dacă se afla acest lucru, putea să fie acuzat în Biroul Politic de tentativă de distrugere a unor tratative importante — și de a fi făcut asta fără să-și consulte în prealabil tovarășii. Pînă și membrii Biroului Politic trebuiau să discute ce făceau, dar el nu putea proceda așa. Aliatul lui Alexandrov ar vrea să afle de ce, iar Gherasimov nu putea risca să dezvăluie nimănui că era prins în capcană. Pe de altă parte, era convins că americanii nu aveau să întreprindă nimic pentru a dezvălui răpirea. Făcînd așa ceva, s-ar expune și ei unui risc aproape identic — anumite elemente politice din Washington ar încerca să-i acuze pe conservatori că folosesc incidentul pentru sabotarea discuțiilor în interese personale. Miza jocului era la fel de mare ca întotdeauna, iar riscurile cărora li se expunea Gherasimov, deși grave, făceau în fond înfruntarea și mai palpitantă. Era prea tîrziu ca să fie prudent. Trecuse de faza asta și, chiar dacă era în joc propria lui viață, anvergura înfruntării era demnă de ținta vizată.

— Nu știm precis că e acolo, corect? întrebă Paulson.

Era pușcașul cu grad superior din Echipa de Salvare a Ostaticilor. Membru al Clubului „Quarter-Inch" din FBI, putea plasa la țintă trei împușcături într-un cerc cu un diametru mai mic de o jumătate de țol, de la o distanță de două sute de metri — iar din această jumătate de țol, 0,308 țoli reprezenta diametrul glonțului.

— Nu, dar ceva mai bun n-avem, recunoscu Gus Werner. Sînt trei. Știm că doi dintre ei sînt acolo. Nu se poate să lase doar un singur om care să păzească ostaticul, iar ei să se ducă în altă parte — e neprofesionist.

— Pare logic, Gus, îi dădu dreptate Paulson. Dar nu *știm*. În cazul ăsta, mergem pe ce credem.

— Mda, și încă repede.

— S-a făcut.

Paulson se întoarse și se uită la perete. Erau într-o cameră de așteptare pentru piloți. Pluta de pe pereți, montată pentru a asigura o izolare fonică, era totodată foarte potrivită pentru a atîrna hărți și fotografii. Constatase, de asemenea, că rulota era de proastă calitate. Doar cîteva ferestre, iar dintre cele două uși una fusese astupată cu scînduri. Presupuneau că încăperea de lîngă ușa încă funcțională era ocupată de „cei răi", în timp ce cealaltă era destinată ostaticului. Singurul lucru bun, în cazul cu care se confruntau, era faptul că oponenții lor era profesioniști și, prin urmare, oarecum previzibili. Ceea ce însemna că, în majoritatea situațiilor, procedau logic, spre deosebire de infractorii obișnuiți, care nu acționează decît sub impulsul momentului.

Paulson își mută privirea spre o altă fotografie, iar apoi spre harta topografică, începînd să-și aleagă drumul pe care urma să se apropie. Aceste fotografii cu rezoluție mare erau mană cerească. Se vedea un bărbat afară, care păzea drumul ce reprezenta cea mai plauzibilă cale de acces. Probabil că se mai și plimba prin jur, dar în principal păzea drumul. Prin urmare, echipa de țintași de elită trebuia să se apropie venind din cealaltă parte.

— Crezi că sînt orășeni? îl întrebă el pe Werner.

— Probabil.

— Am să vin pe aici. Marty și cu mine ne putem apropia pînă la aproximativ patru sute de metri în spatele acestei movile, după care o luăm în jos pe aici, paralel cu rulota.

— Unde-i punctul cheie?

— Acolo, făcu Paulson, bătînd cu degetul pe cea mai bună fotografie. După părerea mea, ar trebui să luăm și mitraliera cu noi.

Explică de ce, iar toți încuviințară din cap.

— Încă o modificare, anunță Werner. Avem noi reguli de implicare. Dacă vreunul dintre voi are impresia că ostaticul ar putea fi în pericol, cei răi trebuie lichidați. Paulson, dacă e cineva lîngă el cînd facem mișcarea, îl

dobori la prima împușcătură, indiferent dacă e sau nu înarmat.

— Stai un pic, Gus, obiectă Paulson. E al naibii de sigur...

— Ostaticul este important și avem motive să bănuim că orice tentativă de a-l salva s-ar solda cu uciderea lui...

— Știu pe cineva care s-a uitat la prea multe filme, remarcă un alt membru al echipei.

— Cine? întrebă Paulson, pe un ton deopotrivă calm și înțepător.

— Președintele. Directorul Jacobs a vorbit la telefon cu el. Și a primit și ordinul scris.

— Mie nu-mi place chestia asta, spuse pușcașul. Sigur că face careva pe dădaca acolo cu el, iar voi vreți să-l fac praf, indiferent dacă ostaticul e sau nu amenințat.

— Întocmai, confirmă Werner. Dacă nu poți s-o faci, mai bine spune-mi acum.

— Trebuie să știu de ce, Gus.

— Președintele s-a referit la el ca la un bun național de neprețuit. Este omul-cheie într-un proiect atît de important, încît i-a adus personal lămuriri președintelui. De aceea l-au răpit și există părerea că, dacă își dau seama că nu-l pot avea, n-or să vrea să ni-l lase nici nouă. Uitați-vă la ce-au fost în stare să facă deja, conchise liderul echipei.

Paulson chibzui cîteva momente asupra celor auzite, dupa care încuviință din cap. Se întoarse spre secundul lui, Marty, care reacționă la fel.

— Bine. Va trebui să intrăm pe o fereastră. E o treabă pentru două puști.

Werner se duse la o tablă neagră și schiță planul de atac, cu cît mai multe detalii posibile. Nu cunoșteau aranjamentul interior al rulotei, iar mult urma să depindă de informațiile secrete de ultim moment culese la fața locului, cu vizorul special al puștii lui Paulson. Detaliile planului nu se deosebeau deloc de un atac militar. În primul rînd, Werner stabili lanțul de comandă — îl cunoștea toată lumea, dar oricum îl defini din nou cu precizie. Urmă alcătuirea echipelor de atac și rolul fiecăreia în misiune. Doctorii și ambulanțele urmau să aștepte, la fel

ca și o echipă pentru evidența faptelor. Discutară așa timp de o oră, deși planul tot nu era atît de complet pe cît și-ar fi dorit cu toții; dar, datorită pregătirii și antrenamentului, puteau acționa și în aceste condiții. Odată demarată, operațiunea avea să depindă de experiența și aprecierea fiecărui membru al echipei, așa cum, în ultimă instanță, se întîmpla întotdeauna în asemenea situații. Cînd terminară, se puseră toți în mișcare.

Se opri la o camionetă de aceeași mărime cu acelea folosite la livrări pentru firmele mici. Se gîndea că, în cazul unui camion mai mare, ar fi durat prea mult pînă reușeau să-l umple cu cutiile adecvate. Îl alese pe acesta, așadar, o oră mai tîrziu, de la o firmă numită Box Barn. Nu mai făcuse așa ceva pînă acum — toate transferurile de informații pe care le făcuse fuseseră cu casete de film care intrau perfect în orice buzunar — dar nu trebuise decît să caute în catalogul *Yellow Pages* și să dea cîteva telefoane. Cumpără zece lăzi de transport cu margini de lemn și părți laterale din carton cerat, toate pliate frumos și ușor de asamblat. Din același loc cumpără și etichete pentru specificarea conținutului și material de umplutură din polistiren, pentru protejarea mărfii. Vînzătorul insistă în special în privința celui de-al doilea articol. Tania îi urmări pe cei doi bărbați care încărcau marfa în camion, după care se sui la volan și plecă.

— Ce crezi că-nseamnă toată chestia asta? întrebă un agent.

— Presupun că vrea să transporte ceva undeva.

Șoferul o urmări cam de la șapte sute de metri în spate, în timp ce partenerul lui luă legătura cu alți agenți, spunîndu-le să discute cu firma de transport. Camioneta era mult mai ușor de urmărit decît un Volvo.

Paulson și alți trei bărbați coborîră din Chevrolet la celălalt capăt al unei zone de locuit, cam la două mii de metri distanță de rulotă. Un copil aflat în curtea din față

se holbă după bărbați — doi duceau niște puști, iar un al treilea o mitralieră M-60. Copilul îi însoți cu privirea pînă intrară în pădure. Două mașini de poliție rămaseră acolo după ce Chevroletul plecă, iar ofițerii bătură pe la toate ușile, spunîndu-le oamenilor să nu discute ceea ce văzuseră.

Un lucru drăguț la pini, își zise Paulson, după ce parcursese deja o sută de metri de la lizieră, era că din ei cădeau ace și nu frunze foșnitoare, ca pe dealurile din partea de vest a statului Virginia, pe unde umbla el în fiecare toamnă, la vînătoare de cerbi. Anul ăsta nu nimerise nici unul. Avusese două ocazii bune, dar căprioriii pe care-i văzuse nu erau suficient de mari pentru a merita să-i ducă acasă drept trofee vînătorești, așa că hotărîse să-i lase pentru anul următor și să aștepte o altă ocazie, care însă nu se mai ivise.

Paulson era pădurean, născut în Tennesse, și nu se simțea niciodată mai fericit ca atunci cînd cutreiera ținuturi îndepărtate, croindu-și drum pe meleagurile împodobite de copaci și acoperite cu un covor de frunze căzute, care înveleau solul sălbăticit. Îi conducea pe ceilalți trei, încet și cu multă prudență, făcînd cît mai puțin zgomot posibil — ca agenții aceia de la Finanțe, care îl convinseseră în cele din urmă pe bunicul lui să întrerupă producția băuturii White Lightning, fabricată la munte, își aminti el cu un zîmbet. În cei cincisprezece ani de serviciu, Paulson nu omorîse nici un om. Echipa de Salvare a Ostaticilor avea cei mai bine antrenați trăgători de elită din lume, dar aceștia nu-și puseseră niciodată în aplicare îndemînarea. El însuși fusese pus de cel puțin zece ori în situația de a executa foc, dar de fiecare dată avusese un motiv pentru a nu trage. Astăzi urma să fie altfel. Era aproape sigur de asta, motiv pentru care avea și o stare de spirit diferită. Era cu totul altceva să pornești la o acțiune, știind că era posibil să împușți. În Birou, exista întotdeauna această eventualitate. O plănuiai, sperînd de fiecare dată să nu fie nevoie. Paulson știa prea bine ce se întîmpla cînd un polițist omora pe cineva : coșmarurile, deprimarea care nu se vedeau decît arareori în emisiunile cu polițiști de la

televizor. Doctorul se află deja în avion, își zise el. Biroul avea angajat un psihiatru, pentru a-i ajuta pe agenți să depășească momentele ulterioare unei situații în care fuseseră nevoiți să tragă, întrucît și atunci cînd știi că nu existase altă soluție, psihicul omenesc se cutremură în fața realității și îl pedepsește pe supraviețuitorul care se știe în viață, cînd victima lui a pierit. Iată unul dintre prețurile progresului, își zise Paulson. Nu fusese întotdeauna așa, iar cu criminalii în majoritatea cazurilor situația nu era așa. Asta era diferența dintre comunități. Dar cărei comunități îi aparținea acum ținta lui? Criminalilor? Nu, fuseseră pregătiți ca niște profesioniști patrioți, după modelul societății lor. Oameni care își fac meseria. *Exact ca mine.*

Auzi un sunet. Ridică mîna stîngă și toți cei patru bărbați se lăsară în jos, ascunzîndu-se. Se mișca ceva... mai încolo, spre stînga. Se mișca în continuare, îndepărtîndu-se de traiectoria lor. Poate un puștan, se zise el, un puștan care se joacă în pădure. Așteptă să se convingă că se îndepărta, după care începu din nou să se deplaseze. Echipa de pușcași purta hainele militare standard de camuflaj, peste îmbrăcămintea de protecție, genul de pînză imprimată în nuanțele pădurii, verde și maro. După o jumătate de oră, Paulson își verifică harta.

— Control Unu, spuse el în stația radio.

— Recepție, răspunse Werner, de la cinci kilometri distanță. Ceva probleme?

— Negativ. Gata pentru deplasarea peste prima movilă. Ar trebui ca peste cincisprezece minute să vedem obiectivul.

— Recepție. Avansează.

— O. K. Terminat.

Paulson și oamenii lui se așezară pe aceeași linie pentru a urca pe prima movilă. Nu era înaltă, iar a doua se afla la două sute de metri de prima. Din acel punct, urmau să poată vedea rulota, așa că acum procedau foarte pe îndelete. Paulson îi dădu arma celui de-al patrulea om. Agentul se deplasă înainte singur, căutînd cu privirea o cărare pe unde să poată trece cît mai discret. În fond, pro-

blema consta mai ales în a te uita pe unde mergi, nu atît cum mergi, obicei pe care orășenii îl pierduseră, convinși că solul unei păduri este invariabil un loc zgomotos. Aici erau o mulțime de proeminențe stîncoase, iar el își alese o traiectorie șerpuită printre ele și ajunse la a doua movilă, după un drum de cinci minute, parcurs într-o liniște aproape desăvîrșită. Lipit de un copac, Paulson se ridică în picioare și își scoase binoclul — chiar și acesta era învelit în plastic verde.

— Bună, băieți, rosti el de unul singur.

Nu vedea încă pe nimeni, dar rulota îi bloca raza vizuală spre locul unde știa că stătea tipul afară; vizibilitatea era îngreunată totodată și din cauza copacilor. Paulson scrută terenul din jurul lui, să vadă dacă nu era vreo mișcare. După cîteva minute de pîndă și ascultare, le făcu semn celorlalți agenți să înainteze. Drumul le luă zece minute. Paulson se uită la ceas. Intraseră în pădure de nouăzeci de minute și aveau un ușor avans față de grafic.

— Ai văzut pe cineva? întrebă celălalt pușcaș, cînd ajunse lîngă Paulson.

— Încă nu.

— Isuse, sper că n-au șters-o, spuse Marty. Și acum, ce facem?

— Mergem încolo spre stînga, apoi pe făgaș. Uite punctul nostru cheie, arătă el.

— Exact ca în fotografii.

— Gata toată lumea? întrebă Paulson.

Se hotărî să mai aștepte un minut înainte de a porni, lăsînd fiecăruia răgazul să bea niște apă. Aici aerul era tăios și uscat și îi rîcîia pe gît. Era periculos să te apuce tusea. *Picături de tuse*, își aminti liderul pușcașilor. *Trebuia să le fi inclus în dotare...*

Le mai trebui aproape o jumătate de oră să se cocoațe pe pozițiile înalte pe care și le alesese. Paulson optă pentru un loc umed, lîngă o lespede de granit, depusă acolo de ultimul ghețar ce trecuse prin zonă. Se afla cam la șase metri deasupra nivelului rulotei, exact cît îi trebuia pentru operațiune, și nu chiar la un unghi de nouăzeci de grade față de obiectiv. Vedea direct spre fereastra mare

din spate. Dacă Gregory era acolo, aceasta era încăperea unde bănuiau că se găsea. Era momentul să afle. Paulson desfăcu suportul cu două picioare pentru pușcă, dădu la o parte capacele de la obiectiv, după care se apucă de treabă. Își luă din nou stația radio, potrivindu-și casca pe urechi. Vorbea șoptit, mai stins decît adierea vîntului printre ramurile de pin de deasupra capului.

— Sînt Paulson. Am ajuns pe poziție. O să vă informăm.

— Recepționat, se auzi în radio.

— Mamă, Doamne, spuse Marty. Uite-l acolo. În partea dreaptă.

Al Gregory stătea într-un fotoliu. Nici n-avea încotro, de altfel. Își ținea mîinile încătușate în poală — o concesie făcută ca să se simtă mai confortabil — dar partea de sus a brațelor și gambele îi erau imobilizate cu frînghii. Îi luaseră ochelarii, așa că vedea totul ca prin ceață. Inclusiv pe cel care își zicea Bill. Îl păzeau cu rîndul. Bill stătea jos, în cealaltă parte a camerei, exact dincolo de fereastră. Avea un pistol automat la brîu, dar Gregory nu-și dădea seama ce marcă era, deslușind doar forma tipică.

— Ce...

— Ce-o să facem cu tine, nu? îi ghici Bill întrebarea. Să fiu al naibii dacă știu, domnule maior. Cred că-i interesează pe unii chestiile alea cu care îți cîștigi existența.

— N-am să...

— Sînt convins, îi spuse Bill, zîmbind. Uite ce e, ți-am spus doar că trebuie să fii cuminte, altfel trebuie să-ți pun la loc călușul. Relaxează-te, băiete.

— La ce-a zis că-i trebuie lăzile? întrebă agentul.

— A spus că firma ei expediază niște statui. Un artist local, așa mi-a zis — la o expoziție din San Francisco, așa cred.

La San Francisco e un consulat sovietic, își spuse imediat agentul. *Dar nu se poate să facă ăia așa ceva... sau se poate?*

— Lăzi de mărimea unui om, ziceai?

— În alea mari poți băga ușor și doi oameni, ca să nu mai zic că la nevoie intră o droaie de copii.

— Cît durează?

— N-ai nevoie de scule speciale. O jumătate de oră, pentru cine se pricepe.

O jumătate de oră...? Unul dintre agenți ieși din încăpere, ca să dea un telefon. Informația se transmise prin radio lui Werner.

— Atenție, se auzi în casca radiofonică de ureche. Avem o camionetă care vine dinspre drumul principal.

— De aici nu-l vedem, bombăni Paulson în șoaptă spre Marty, care stătea în stînga.

Problema cu amplasarea lor era că nu puteau vedea toată remorca și nu reușeau decît să zărească, ici și colo, porțiuni din drumul care ducea sprea ea. Asta din cauza desimii copacilor. Ca să aibă o vizibilitate mai bună ar fi trebuit să avanseze, dar asta presupunea un risc pe care nu erau dispuși să și-l asume. Dispozitivul poziționat cu laser îi situa la o distanță de o sută optzeci și cinci de metri față de remorcă. Puștile erau programate pentru o eficacitate optimă la o distanță de două sute de metri, iar hainele de camuflaj îi făceau invizibili, atîta timp cît nu se mișcau. Chiar și cu binoclul, copacii îngreunau atît de mult vizibilitatea, încît ochiul omului era nevoit să se concentreze asupra prea multor lucruri, ceea ce era foarte dificil.

Auzi camioneta. Are toba stricată, își zise el. Auzi apoi trîntindu-se o ușă metalică și un scîrțîit de altă ușă, care se deschidea. Urmă un zgomot de voci, fără ca Paulson să poată distinge vreun cuvînt din conversație.

— Asta cred că-i destul de mare, îi spuse căpitanul Bisiarina lui Leonid. Am două din tipul ăsta și trei mai mici. Pe astea le folosim pentru stivuire, deasupra.

— Și ce transportăm?

— Statui. Peste trei zile are loc o expoziție de artă și chiar o să trecem frontiera prin punctul cel mai apropiat de salon. Dacă plecăm peste două ore, ajungem la graniță cam la momentul potrivit.

— Ești sigură...

— Se inspectează pachetele care vin spre nord, nu cele care merg spre sud, îl asigură Bisiarina.

— Foarte bine. O să asamblăm cutiile înăuntru. Spune-i lui Oleg să iasă afară.

Bisiarina intră în remorcă. Lenny era de planton afară, pricepîndu-se mai mult decît ceilalți doi ofițeri la munca în mijlocul naturii. În timp ce Oleg și Leonid cărau lăzile înăuntru, Bisiarina se duse în spatele rulotei, să vadă ce făcea Gregory.

— Te salut, domnule maior, stai bine?

— Am mai prins unul, spuse Paulson, în momentul în care intră și ea în vizor. Femeia, e aia din fotografii — cea cu Volvoul, zise el în radio. Vorbește cu ostaticul.

— Acum se văd trei bărbați, i se comunică imediat prin radio.

Alt agent avea un punct de observație spre celălalt capăt al remorcii.

— Cară lăzi în remorcă. Repet, trei subiecți bărbați. Subiectul femeie e înăuntru și nu se vede.

— Cam ăștia cred că sînt toți subiecții. Spune-mi cum e cu lăzile.

Werner stătea în picioare lîngă elicopter, pe un cîmp aflat la cîțiva kilometri distanță, ținînd în mînă o diagramă a remorcii.

— Sînt pliate, neasamblate încă. Presupun că se apucă să le monteze.

— Atît știm, că sînt patru, le zise Werner oamenilor lui. Și că ostaticul e acolo.

— Asta înseamnă doi sînt ocupați cu asamblatul lăzilor, spuse unul dintre membrii echipei de atac. Unu afară, unu cu ostaticul... nu-i prea rău, Gus.

— Atenţiune, aici Werner. Nu mişcăm. Toată lumea rămîne în aşteptare.

Făcu un semn pilotului de pe elicopter, care porni motorul. În timp ce oamenii lui se suiau în elicopter, liderul echipei de intervenţie îşi punea ordine în idei. Dacă ruşii încercau să plece cu el, oamenii lui puteau încerca să-i prindă din mers, numai că tipul ăsta de camionetă n-avea geamuri decît la şofer şi la locul din dreapta faţă... ceea ce însemna că doi sau trei nu ar fi la vedere... avînd astfel posibilitatea de a-l ucide pe ostatic înainte ca oamenii lui să-i poată împiedica. Primul instinct era corect: trebuiau să plece acum. Chevroletul cu echipa de patru oameni intră pe drumul principal care ducea la locul obiectivului.

Paulson ridică piedica de siguranţă a puştii, iar Marty făcu acelaşi lucru. Se înţeleseseră ce urmau să facă în continuare. La trei metri distanţă de ei, mitraliorul şi încărcătorul lui îşi pregătiră arma cu mişcări încete, pentru a atenua zgomotele metalice specifice acestei operaţiuni.

— Niciodată nu merge conform planului, remarcă încetişor puşcaşul numărul doi.

— De-aia ne şi antrenează atîta.

Paulson îşi fixă reticulul în cruce asupra ţintei. Nu era uşor, deoarece geamul reflecta multă lumină de la pădurea din jur. Abia reuşea să-i distingă capul, dar se vedea că era o femeie, deci o ţintă identificată corect. Aprecie bătaia vîntului la zece noduri, venind din dreapta. Aplicînd această viteză la o sută de metri, însemna o deviere a glonţului cu cinci centimetri spre stînga, lucru de care trebuia să ţină seama. Chiar şi avînd un vizor cu o asemenea putere de mărire, un cap de om nu reprezintă o ţintă mre de la o distanţă de două sute de metri, iar Paulson mişcă uşor puşca pentru a menţine cătarea fixată pe cap, in timp ce femeia se mişca. Nu urmărea în primul rînd ţinta, ci imaginea ei în reticul, analizînd permanent alinierea acestuia cu ţinta, şi nu invers. Făcea manevrele automat.

Își reglă respirația și se așeză sprijinit pe coate, ținînd arma strîns, pregătit pentru orice eventualitate.

— Cine ești? întrebă Gregory.

— Tania Bisiarina.

Femeia se plimba de colo-colo, ca să-și dezmorțească picioarele.

— Ai ordin să mă ucizi?

Tania admiră felul în care îi pusese întrebarea. Nu se putea spune despre Gregory că era imaginea tipică a soldatului, dar lucrurile importante rămîneau întotdeauna ascunse vederii.

— Nu, domnule maior. Ai să faci o mică excursie.

— Uite camionul, spuse Werner.

Șaizeci de secunde de la drum pînă la remorcă. Ridică stația radio.

— Acum, pornește!

Ușile de la elicopter se traseră înapoi; frînghiile înfășurate erau pregătite. Werner trînti cu pumnul în umărul pilotului, suficient de tare cît să-l doară, dar aviatorul era prea ocupat ca să-și dea seama. Trase maneta în jos, iar elicopterul coborî spre remorca aflată acum la mai puțin de un kilometru și jumătate distanță.

Îl auziră înainte de a-l vedea — bîrîitul tipic al rotorului cu elice. Cum deasupra zonei circulau destul de multe elicoptere, nu-și dădură seama imediat de primejdie. Cel care stătea afară veni pînă la marginea rulotei și privi printre coroanele copacilor, după care se întoarse, avînd impresia că auzise sunetul unui vehicul ce se apropia. Înăuntru, Leonid și Oleg își ridicară privirile de pe lada pe jumătate asamblată, mai mult iritați decît îngrijorați, dar cînd zumzetul elicopterului deveni vuiet — aparatul planînd exact deasupra lor — îi cuprinse o stare de neliniște. În partea din spate a remorcii, Bisiarina se duse la

fereastră, văzîndu-l prima. Ultimul lucru pe care avea să-l mai vadă vreodată.

— Pe țintă, spuse Paulson.
— Pe țintă, confirmă celălalt pușcaș.
— Trage!

Traseră aproape în același moment, dar Paulson își dădu seama că prima împușcătură pornise de la celălalt. Glonțul sparse fereastra groasă, după care o luă razna, deviat de geam. Glonțul pereche porni la o fracțiune de secundă după aceea și îl lovi pe agentul sovietic în față. Paulson văzu lovitura, dar în minte îi rămăsese întipărit momentul cînd trăsese — fixat pe țintă. În stînga lor, mitraliorul trăgea deja, cînd Paulson rosti inutil: Centru-cap.

— Ținta e lichidată, spuse cel de-al doilea pușcaș în radio. Ținta de sex femeiesc este lichidată. Se vede ostaticul.

Amîndoi își reîncărcară puștile, căutînd noi ținte.

Din elicopter se desfăcură niște frînghii cu contragreutate, pe care coborîră patru bărbați. Aflat în frunte, Werner intră balansîndu-se pe fereastra spartă și ținînd în mînă un automat MP-5. Gregory era acolo, tipînd ceva. După Werner mai apăru un alt membru al echipei, care trînti scaunul pe o parte, îngenunchind între el și restul structurii. Intră apoi un al treilea om; toți trei stăteau cu armele pregătite.

Afară, Chevroletul sosi exact la timp pentru ca echipa să-l vadă pe unul dintre KGB-iști pregătindu-se să tragă într-un agent care aterizase pe acoperișul remorcii și se agățase în ceva, nereușind să-și scoată arma. Doi agenți săriră din vehicul și traseră fiecare cîte trei rafale, doborîndu-l pe KGB-ist. Agentul de pe acoperișul remorcii izbuti să se desprindă și le făcu semn cu mîna.

Înăuntru, Leonid și Oleg puseră mîna pe arme. Cînd unul dintre ei întoarse capul în spate, văzu un șuvoi constant de gloanțe de mitralieră ciuruind laturile metalice ale remorcii, fără îndoială pentru a-i împiedica să se apropie de Gregory. Dar astea erau ordinele lor.

— Ostaticul e teafăr, ostaticul e teafăr. Ținta femeie e doborîtă, anunță Werner prin radio.

— Ținta de afară e doborîtă, anunță un alt agent.

Îl văzu pe un alt membru al echipei, punînd o mică încărcătură de exploziv pe ușă. Omul se trase înapoi și dădu din cap.

— Gata!

— Mitralior, oprește focul, oprește focul, ordonă Werner.

Cei doi ofițeri KGB dinăuntru auziră încetarea împușcăturilor și se îndreptară spre partea din spate. În acest timp, ușa din față a remorcii explodă, zburînd din balamale. Intenția fusese ca zgomotul exploziei să-i dezorienteze, dar cei doi bărbați erau mult prea alertați pentru a fi luați prin surprindere. Oleg se întoarse, ridicînd arma cu amîndouă mîinile, pentru a-l acoperi pe Leonid. Trase în prima persoană care apăruse pe ușă, rănindu-l pe om la braț. Agentul lovit căzu, încercînd totodată să-și ridice arma. Trase și rată, dar reuși să atragă atenția lui Oleg asupra lui. Al doilea din ușă, stătea pregătit cu automatul MP-5. Trase două tiruri. Ultima impresie a lui Oleg fu una de mirare: nu-i auzise trăgînd. Înțelese abia cînd văzu amortizoarele de sunet.

— Agent rănit, un alt „rău" doborît. Celalalt „rău" merge spre partea din spate. L-am pierdut dînd colțul.

Agentul alergă după el, dar se împiedică de o ladă de ambalaj. Îl lăsară să intre pe ușă. Unul dintre agenți, cu bustul protejat de o vestă antiglonț, se afla între ușă și ostatic. Acum puteau risca. Era cel care luase mașina închiriată, constată Werner imediat, iar arma din mîinile lui nu viza încă pe nimeni. Omul îi văzu pe cei trei membri ai echipei de intervenție îmbrăcați în combinezoane negre Nomex și protejați, evident, de veste antiglonț. Pe chipul lui încolțiră primele semne de ezitare.

— *Aruncă arma!* țipă Werner. *Nu...*

Leonid văzu unde era Gregory și își aminti de ordinele primite. Începu să ridice pistolul.

Werner făcu ceea ce le spusese întotdeauna oamenilor lui să nu facă, neînțelegînd niciodată de ce procedase așa.

Descărcă șase gloanțe în brațul omului, vizînd arma — și, în mod de miraculos, strategia reuși. Mîna cu arma se zmuci ca un braț de păpușă, iar pistolul căzu jos, într-un nor de sînge împroșcat. Werner făcu un salt în față și îl trînti pe subiect la pămînt, proptindu-i în frunte țeava automatului.

— Numărul trei e doborît! Ostaticul e teafăr! Toată echipa să raporteze!

— Afară, numărul unu doborît și mort.

— Remorcă, numărul doi doborît și mort! Un agent rănit la braț, nimic grav.

— Femeia doborîtă și moartă, anunță Werner. Un subiect rănit și făcut prizonier. Întăriturl în zonă! Ambulanțe, acum!

Din momentul împușcăturilor trase de pușcașii de elită, trecuseră în total douăzeci și nouă de secunde.

La fereastra pe unde intraseră Werner și ceilalți doi apărură trei bărbați. Unul dintre agenții dinăuntru își scoase cuțitul de luptă și tăie frînghiile cu care era legat Gregory, după care îl aruncă practic pe fereastră, unde alții îl prinseră și îl cărară ca pe o marionetă. Îl puseră pe Al în partea din spate a mașinii echipei de intervenție, care demară în viteză. Pe autostradă ateriză un elicopter. Imediat ce-l așezară pe Gregory înăuntru, aparatul decolă.

Toți membrii echipei aveau pregătire medicală, iar doi dintre ei își făcuseră stagiul la pompieri și la trupele paramedicale. Unul dintre ei era rănit la braț și îl îndruma pe tipul care îl împușcase pe Oleg cum să-i facă bandajul. Celălalt veni în spate și începu să se ocupe de Leonid.

— Scapă. O să trebuiască, totuși, să fie operat la braț. Fracturi de radius, cubitus și humerus, șefule.

— Vezi dacă n-ai aruncat arma? îi spuse Werner. N-aveai nici o șansă.

— Isuse, exclamă Paulson.

Stătea la fereastră și se uita să vadă ce făcuse cu un singur glonț. Un agent percheziționa cadavrul, căutînd să vadă dacă avea vreo armă. Se ridică în picioare, clătinînd din cap. Semn prin care pușcașul află ceva ce ar fi preferat

să nu știe. În clipa aceea, înțelese că n-avea să mai vîneze niciodată. Glonțul pătrunsese exact sub ochiul stîng. Cea mai mare parte din capul femeii era pe peretele opus ferestrei. Paulson se gîndi că mai bine nu s-ar fi uitat. După cinci lungi secunde, pușcașul se întoarse cu spatele și își descărcă arma.

Elicopterul îl duse pe Gregory direct la obiectiv. La aterizare îl așteptau șase oameni înarmați, din serviciul de pază și siguranță, care îl zoriră înăuntru. Rămase surprins cînd cineva îl fotografie. Altul îi aruncă lui Al o cutie de Coca-Cola, iar cînd o desfăcu se umplu de spumă. După ce bău o înghițitură, spuse:

— Ce naiba a fost toată chestia asta?

— Nici noi măcar nu știm, replică șeful securității proiectului.

Gregory nu începu să conștientizeze prin ce trecuse decît după cîteva secunde. Abia în clipa aceea îl apucă tremuratul.

În timp ce echipa de laborator intra în acțiune, Werner și oamenii lui stăteau afară, lîngă remorcă. Mai erau acolo și vreo zece ofițeri de poliție din statul New Mexico. Agentul rănit și ofițerul KGB rănit fură băgați în aceeași ambulanță, cel de-al doilea legat cu cătușe de targă și făcînd eforturi disperate să nu țipe de durere, din cauza oaselor fraturate.

— Unde-l duceți? întrebă un ofițer de poliție.

— La spitalul Bazei Kirtland — pe amîndoi, replică Werner.

— Mult de mers.

— Avem ordine să-l ținem pe ăsta ascuns. Dacă vrei să știi, tipul care a tras în ofițerul vostru e ăla de-acolo — din descrierea pe care ne-a dat-o, el pare să fie.

— Mă mir că ați reușit să prindeți, totuși, pe unul în viață, spuse căpitanul, alegîndu-se cu o privire ciudată din partea interlocutorului lui. Adică, erau toți înarmați, nu-i așa?

— Da, îi confirmă Werner, cu un zîmbet bizar. Mă mir și eu cum de am reușit.

24

Regulile jocului

În mod surprinzător, cele întîmplate nu făcură obiectul unei ştiri senzaţionale. Fuseseră trase doar cîteva împuşcături fără amortizor, iar focurile de armă nu erau ceva neobişnuit în Vestul american. O anchetă la poliţia din New Mexico primise răspunsul că investigaţiile asupra împuşcării ofiţerului Mendez continuau, aşteptîndu-se în orice moment o descoperire capitală, dar că activitatea elicopterului făcea doar parte dintr-un antrenament de rutină, de căutare-salvare, executat împreună de poliţia de stat şi personalul Aviaţiei Militare. Deşi nu era mare lucru de capul acestei poveşti, informaţiile comunicate avură, totuşi, darul de a-i îndepărta pe reporteri pentru o zi sau două.

Echipa de laborator purică remorca pas cu pas, dar, aşa cum era de aşteptat, nu descoperi cine ştie ce. Un fotograf al poliţiei poză cum se cuvenea toate victimele — îşi zicea singur că era un vampir de profesie — şi îi dădu filmul agentului FBI cu gradul cel mai mare, prezent la faţa locului. Cadavrele fură puse în pungi şi transportate la Kirtland, iar de acolo cu avionul la Baza Dover a Aviaţiei Militare, unde se afla un centru special de primire, al cărui personal consta în medici legişti. Fotografiile developate ale ofiţerilor KGB morţi fură trimise prin poşta electronică la Washington. Poliţia locală şi FBI-ul începură discuţiile despre felul în care urmau să abordeze

cazul referitor la agentul KGB care rămăsese în viață. Se stabili că acesta încălcase cel puțin zece regulamente, aparținînd în număr egal jurisdicției federale și jurisdicției de stat, astfel încît diferiți avocați urmau să descîlcească infracțiunile, chiar dacă știau că adevărata decizie avea să fie luată la Washington. Totuși, această presupunere era eronată. Căci partial hotărîrea avea să fie luată altundeva.

Era patru dimineața, cînd Ryan simți o mînă pe umăr. Răsucindu-se, îl văzu pe Candela care aprindea veioza de pe noptieră.

— Ce e? întrebă Ryan, cît mai coerent posibil.

— Biroul a reușit. L-au eliberat pe Gregory. Se simte perfect, spuse Candela.

Îi întinse cîteva fotografii. Ryan clipi de cîteva ori, înainte de a deschide complet ochii.

— Oribil să te scoli și să vezi așa ceva, spuse Ryan, înainte de a constata ce se întîmplase cu Tania Bisiarina.

Porcăria naibii! Aruncă fotografiile pe pat și se duse la baie. Candela auzi apa curgînd, după care Ryan își făcu apariția și se îndreptă spre frigider. Scoase o cutie cu sifon și o desfăcu.

— Scuză-mă. Vrei? întrebă Jack, arătînd spre frigider.

— E prea devreme. I-ai dat mesajul lui Golovko ieri?

— Da. Sesiunea de lucru începe în după-amiaza asta. Vreau să mă văd cu prietenul nostru pe la opt. Plănuisem să mă scol pe la cinci și jumătate.

— M-am gîndit că ai vrea să vezi astea imediat, spuse Candela, stîrnindu-i celuilalt un mormăit.

— Sigur. Să vezi ziarele de dimineață... Îl avem la mînă, remarcă Ryan, holbîndu-se la covor. Numai să nu...

— Numai să nu fie dispus să moară, îi dădu dreptate ofițerul CIA.

— Cum e cu nevastă-sa și cu fiică-sa? întrebă Jack. Dacă afli ceva opinii, îți dai seama că vreau să le aud și eu.

— Întîlnirea e unde ți-am sugerat eu?

— Exact.

— Strînge-l cu ușa cît poți de mult.

Candela luă fotografiile de pe pat și le băgă într-un plic.

— Nu uita să i le arăți. Nu cred că o să-i tulbure prea mult conștiința, dar o să-i dovedească al naibii de bine că nu glumim deloc. Dacă vrei să știi, înainte credeam că ești nebun. Acum — făcu el, rînjind — cred că ești nebun exact cît trebuie. Mă întorc după ce te trezești de-a binelea.

Ryan încuviință din cap și așteptă să plece Candela, înainte de a intra sub duș. Apa era fierbinte, iar Jack zăbovi mult sub duș, astfel că la sfîrșit trebui să șteargă oglinda care se aburise. Cînd se bărbieri, făcu efortul conștient de a-și privi fix barba și nu ochii. Nu era momentul să se îndoiască de sine tocmai acum.

Afară era întuneric. Moscova era luminată altfel decît orașele americane. Poate că era și faptul că la această oră nu trecea aproape nici o mașină. În Washington, lumea se mișcă mereu de colo-colo. În mod inconștient, ai tot timpul certitudinea că sînt pe undeva oameni care nu dorm și își văd de treburile lor. Nu puteai să-ți imaginezi același lucru și aici. Așa cum la o traducere cuvintele nu corespund exact dintr-o limbă în alta, la fel și Moscova i se părea lui Ryan asemănătoare celorlalte mari orașe pe care le vizitase doar în măsura în care ceea ce o deosebea o făcea și mai străină. Aici oamenii nu se ocupă de treburile *lor*. În majoritatea cazurilor, se ocupă de treburile ce le-au fost repartizate de altcineva. Ironia era că în curînd avea să fie unul dintre cei care dădeau ordine, și asta unei persoane care uitase cum să le accepte.

La Moscova, se face greu dimineață. Zgomotul tramvaielor și duduitul gros al camioanelor erau atenuate de stratul de zăpadă, iar fereastra lui Ryan era orientată în direcția opusă primei gene de lumină a zilei. Ce fusese cenușiu începea să capete culoare, de parcă un copil s-ar fi jucat cu butoanele unui televizor color. La șapte și jumătate, Jack termină de băut a treia ceașcă de cafea și lăsă din mînă cartea pe care o citise. Punctualitatea era totul în astfel de ocazii, așa îi spusese Candela. Se mai

duse o ultimă oară la baie, înainte de a se îmbrăca pentru plimbarea de dimineață.

Trotuarele fuseseră curățate de zăpada căzută în timpul viscolului din noaptea de duminică, deși lîngă bordură se vedeau încă mormane. Înainte de a o lua spre nord, pe Ceaikovskogo, Ryan îi salută din cap pe paznicii de la siguranță — australieni, americani și ruși. Ochii îi lăcrimau din cauza crivățului năprasnic și își aranjă mai bine fularul la gît, îndreptîndu-se spre Piața Vostania. Acesta era cartierul de ambasade din Moscova. În dimineața precedentă, o luase la dreapta în celălalt capăt al pieței și văzuse vreo șase legații amestecate la întîmplare, dar în această dimineață o luă la stînga pe Kudrinski Perevlok — rușii au cel puțin nouă cuvinte pentru „stradă", dar lui Jack îi scăpau definițiile de nuanță — apoi la dreapta, după care iar la stînga, pe Barrikadnaia.

„Baricadă", ce denumire ciudată pentru o stradă și un teatru. Părea și mai ciudat cu litere chirilice. Recunoștea litera B, deși în chirilică B este de fapt V, iar literele R din cuvînt arătau ca niște P din alfabetul latin. Pe măsură ce se apropia, Jack își modifică oarecum traiectoria, mergînd cît mai mult pe lîngă clădiri. Așa cum se aștepta, se deschise o ușă și păși înauntru. Îl percheziționară din nou din cap pînă-n picioare. Tipul de la securitate găsi plicul lipit, în buzunarul de la mantou, dar, spre ușurarea lui Ryan, nu-l deschise.

— Vino, îi spuse el exact cum îi spusese și prima oară.

Gherasimov era așezat pe un scaun dinspre culoarul de trecere, netemîndu-se să-l întîmpine pe Ryan cu spatele. Jack se îndreptă spre el, coborînd culoarul ușor înclinat.

— Bună dimineața, spuse el spre ceafa bărbatului.

— Cum îți place vremea de la noi? întrebă Gherasimov, făcînd semn secretarului să plece.

Se ridică în picioare și îl conduse pe Ryan în josul culoarului, spre scenă.

— Pe unde am crescut eu nu era atît de frig.

— Ar trebui să porți ceva pe cap. Știu că americanilor nu le place, dar aici e necesar.

— Și în New Mexico e frig, spuse Ryan.

— Am auzit. Credeai că n-am să fac nimic? întrebă secretarul KGB.

I se adresase fără nici un fel de emoție, cum face un profesor cu un elev greoi la minte. Ryan se hotărî să nu-i tulbure cîteva clipe acest sentiment.

— Să înțeleg că trebuie să tratez cu dumneata pentru eliberarea maiorului Gregory? întrebă Jack pe un ton neutru — sau care voia să pară așa. Ceașca de cafea băută în plus îl făcuse mai emotiv.

— Dacă vrei, replică Gherasimov.

— Cred că or să ți se pară interesante, spuse Jack, întinzîndu-i plicul.

Secretarul KGB-ului îl deschise și scoase fotografiile. Uitîndu-se pe rînd la cele trei cadre, nu lăsă să se vadă nici un fel de reacție, dar cînd își întoarse privirea spre Ryan, expresia ce se citea în ochii lui era mult mai dură decît crivățul năprasnic de afară.

— Unul trăiește, îi raportă Jack. E rănit, dar se va face bine. N-am fotografia. Nu știu cine a încurcat borcanele în cazul lui. L-am recuperat pe Gregory, teafăr și nevătămat.

— Constat.

— Ar trebui să constați totodată că opțiunile pe care le ai acum sînt cele dorite de noi. Am nevoie să știu ce ai să alegi.

— E evident, nu crezi?

— Unul dintre lucrurile pe care le-am aflat studiind țara dumitale este că nimic nu este atît de evident pe cît ne-ar plăcea nouă.

Remarca îl făcu pe celălalt aproape să zîmbească.

— Cum am să fiu tratat?

— Foarte bine. *Mult mai bine decît meriți.*

— Familia?

— Și ea la fel.

— Și cum propui să ne scoți pe toți trei?

— Parcă soția dumitale este letonă și se duce destul de des acasă. Ai grijă să fie acolo vineri seara, spuse Ryan, continuînd și cu alte detalii.

— Și ce anume...

— N-ai nevoie de aceste informații, domnule Gherasimov.

— Ryan, dar nu poți să...

— Ba da, domnule, pot, îi tăie vorba Jack, întrebîndu-se de ce îi spusese „domnule".

— Și cu mine cum rămîne? întrebă secretarul.

Ryan îi spuse ce trebuia să facă. Gherasimov acceptă.

— Am o întrebare.

— Da?

— Cum l-ați păcălit pe Platonov? E un tip foarte deștept.

— A existat într-adevăr o mică derută la SEC, dar nu asta a fost partea importantă. Ryan se pregăti de plecare. N-am fi reușit fără dumneata. A trebuit să înscenăm ceva efectiv perfect, nu o improvizație ușor de mirosit. Acum șase luni a fost aici Trent, membru al Congresului, și a cunoscut un tip cu numele de Valeri. S-au împrietenit foarte bine. A descoperit mai tîrziu că i-ai dat lui Valeri cinci ani pentru „activitate antisocială". Oricum, voia să-și ia revanșa. I-am cerut să ne ajute și a acceptat bucuros. Așa că presupun că ai putea spune că ți-am folosit propriile prejudicii împotriva ta.

— Ce-ai vrea să facem cu asemenea oameni, Ryan? îl întrebă secretarul. Crezi că...

— Nu eu fac legile, domnule Gherasimov.

Ryan plecă. În drum spre ambasadă, se gîndi că era plăcut că acum vîntul bătea din spate.

— Bună dimineața, tovarășe secretar general.

— Nu mai fi atît de oficial, Ilia Arkadievici. Sînt membri ai Biroului Politic cu mult mai mare vechime decît dumneata, care nu au drept de vot, și în plus sîntem camarazi... de prea multă vreme. Ce te necăjește? întrebă Narmonov, cu prudență.

Sesizase clar expresia de mîhnire din ochii colegului lui. Trebuiau să discute despre recolta de grîu, dar...

— Andrei Ilici, nu știu cum să încep, făcu Vaneev înecîndu-se aproape cu cuvintele și începînd să plîngă. E vorba de fiica mea...

Continuă să-i povestească zbuciumat, timp de zece minute.

— Și? întrebă Narmonov, cînd se părea că în sfîrșit terminase — dar era evident că mai avea încă să-i spună și altele.

Vanaev povesti pînă la capăt.

— Alexandrov și Gherasimov, deci. Narmonov se rezemă de spătarul scaunului și își pironi ochii pe perete. Ai avut într-adevăr nevoie de mult curaj ca să vii să-mi spui toate astea, prietene.

— Nu pot să-i las, chiar dacă e în joc cariera mea, Andrei, nu-i pot lăsa să te oprească acum. Ai prea multe lucruri de făcut, ai prea multe lucruri de schimbat. Trebuie să dispar. Știu asta. Dar tu trebuie să rămîi, Andrei. Ca să se poată realiza ceva, oamenii au nevoie de tine aici.

Interesant era că spusese *oamenii* și nu *Partidul*, remarcă Narmonov. Vremurile se schimbau, într-adevăr. Nu. Clătină din cap. Nu era asta, nu încă. Tot ceea ce înfăptuise el viza crearea atmosferei în care lucrurile să aibă posibilitatea să se schimbe. Vanaev era dintre cei care înțelegeau că problema nu privea atît scopurile, cît procesul. Fiecare membru al Biroului Politic știa — și asta de ani de zile — ce trebuia schimbat. Nu puteau cădea însă de acord asupra metodei de schimbare. Ca și cum ar fi trebuit să imprimi unei corăbii o nouă direcție, se gîndea el, știind totodată că exista riscul să se rupă cîrma. Continuînd pe același făgaș, corabia ar ajunge... unde? Încotro se îndrepta Uniunea Sovietică? Nici asta nu știau măcar. Dar schimbarea cursului presupunea riscuri și dacă se rupea cîrma — dacă Partidul își pierdea influența dominantă — atunci n-ar mai fi decît un haos. Iată o alegere pe care nici un om rațional nu dorea să o înfrunte, dar totodată o alegere a cărei necesitate nu o putea tăgădui nici un om rațional.

Nici măcar nu știm ce face țara noastră, își zise Narmonov în sinea lui. De cel puțin opt ani, toate cifrele privind realizările economice fuseseră false, ceea ce se oglindea de fiecare dată în statisticile următoare, pînă cînd previziunile economice generate de birocrația de la GOSPLAN deveniseră la fel de fictive ca și virtuțile lui Stalin. Corabia pe care o comanda el se afunda tot mai

mult în păienjenișul minciunilor spuse de funcționarii care știau că adevărul le-ar putea distruge carierele. Asta spunea el săptămînal la întîlnirile Biroului Politic. Cele patruzeci de ani de obiective și prezicere mirifice nu făcuseră decît să traseze o traiectorie pe o diagramă fără noimă. Nici măcar Biroul Politic nu cunoștea starea de fapt în Uniunea Sovietică — ceea ce Occidentul, probabil, nici nu bănuia.

Alternativa? Aici era de fapt greutatea, nu? În momentele lui mai sumbre, Narmonov se întreba dacă el sau altcineva ar putea schimba efectiv lucrurile. Țelul pe care îl urmărise în întreaga sa viață politică vizase deținerea puterii pe care o avea acum, dar de-abia acum înțelegea pe deplin cît de circumscrisă era această putere. Pe toată durata ascensiunii carierei sale, remarcase lucruri ce trebuiau schimbate, fără să-și dea seama niciodată cu adevărat cît de dificil putea fi acest proces. Puterea pe care o deținea era altfel decît aceea pe care o avusese Stalin. De asta avuseseră grijă predecesorii lui imediați. Acum Uniunea Sovietică nu mai era propriu-zis o corabie ce trebuia cîrmuită, ci un uriaș resort birocratic, care absorbea și risipea energie, vibrînd numai după propria lui frecvență ineficientă. Dacă situația nu se schimba... Occidentul avansa rapid spre o nouă era industrială, în timp ce Uniunea Sovietică era tot în faza în care nu putea să-și asigure singură hrana. China adopta lecțiile economice ale Japoniei, iar peste două generații nu era exclus să devină a treia economie a lumii. *Un miliard de oameni, cu o economie puternică și dinamică, exact la granița noastră, lacomi după teritorii și mînați de o asemenea ură rasială împotriva tuturor rușilor, încît, în comparație cu ei legiunile fasciste ale lui Hitler păreau o bandă de golani.* Aceasta era o amenințare strategică la adresa țării lui, pe lîngă care armele nucleare ale Americii și ale NATO nu mai contau — și, cu toate astea, birocrații din Partid nu-și dădeau seama că trebuiau să facă o schimbare, riscînd altminteri să-și semneze singuri condamnarea.

Cineva trebuie să încerce, iar acel cineva sînt eu.

Dar, pentru a încerca, trebuia în primul rînd să supraviețuiască, să supraviețuiască suficient de mult pentru a-și

comunica viziunea asupra țelurilor naționale, mai întîi Partidului, apoi oamenilor — sau poate invers? Nici una dintre variante nu era simplă. Partidul are stilul lui, e rezistent la schimbare, iar oamenii, *narodul*, nu mai dădeau nici o atenție la ceea ce le spuneau Partidul și liderul acestuia. Asta era partea amuzantă. Occidentul — dușmanii națiunii sale — îl stima mai mult decît compatrioții lui.

Și asta ce înseamnă? se întreba el. *Dacă sînt dușmani, favoarea lor înseamnă oare că am purces pe drumul corect — corect pentru cine?* Narmonov se gîndea dacă și președintele american se simțea la fel de singur. Dar, înainte de a înfrunta această sarcină imposibilă, îi mai rămînea încă problema tactică de zi cu zi, privind supraviețuirea propriei persoane. Pînă și acum, chiar și în fața unui coleg de încredere. Narmonov oftă. Un sunet specific rusesc.

— Ia spune, Ilia, ce-o să facem? îl întrebă el pe omul care nu putea comite un act de trădare mai odios decît acela săvîrșit de fiica lui.

— Am să te susțin, chiar dacă asta înseamnă să fiu discreditat. Svetlana mea va trebui să-și asume consecințele faptelor ei.

Vaneev se îndreptă de spate și își șterse ochii. Arăta ca un om care se pregătea să înfrunte plutonul de execuție, adunîndu-și toată bărbăția într-un ultim gest de sfidare.

— S-ar putea să trebuiască să te denunț chiar eu, spuse Narmonov.

— Am să înțeleg, Andruska, replică Vaneev, pe un ton plin de demnitate.

— Aș prefera să nu fac asta. Am nevoie de tine, Ilia. Am nevoie de sfatul tău. Dacă pot să-ți cruț poziția, am s-o fac.

— Nici n-aș putea pretinde mai mult.

Era momentul să-l îmbărbăteze pe acest om. Narmonov se ridică în picioare și, ocolind biroul, dădu mîna cu prietenul lui.

— Orice ți-ar spune, încuviințează fără rezerve. Cînd va veni momentul, ai să le arăți tu cel fel de om ești.

— Și tu la fel, Andrei.

Narmonov îl conduse pînă la ușă, Mai avea cinci minute pînă la următoarea întîlnire planificată. Se ocupa toată ziua de chestiuni economice, de lucruri care ajungeau la el din cauza indeciziei celor de la nivel ministerial, care voiau să-i smulgă binecuvîntarea, de parcă ar fi fost preotul satului... *ca și cum n-am și-așa destul necazuri*, își spuse secretarul general al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. Petrecu cele cinci minute numărîndu-și voturile. Ar fi trebuit să-i fie mai ușor decît omologului său american — în Uniunea Sovietică doar membrii plini ai Biroului Politic aveau drept de vot, și aceștia erau doar treisprezece — dar fiecare individ reprezenta un cumul de interese, iar Narmonov le cerea să facă lucruri pe care nu le preconizaseră niciodată. În ultimă instanță, tot puterea conta mai mult decît orice altceva, își spuse, iar el putea conta în continuare pe Iazov, Ministrul Apărării.

— Cred că o să-ți placă aici, îi spuse generalul Pokrîșkin, în timp ce mergeau pe lîngă gardul împrejmuirii.

Gărzile KGB-ului pe lîngă care treceau îi salutau cam fără elan, cei doi bărbați răspunzîndu-le la rîndul lor. Acum nu mai erau cîini, iar Gherasimov își zise că făcuseră o greșeală în această privință, indiferent de problemele legate de aprovizionarea cu hrană.

— Soției mele nu, replică Bondarenko. M-a tot urmat dintr-o bază în alta, timp de douăzeci de ani, și în cele din urmă la Moscova. Îi place acolo.

Întorcîndu-se, aruncă o privire dincolo de gard și zîmbi. *Cum ar putea un bărbat să se satură vreodată de această priveliște? Dar ce-o să zică nevastă-mea cînd am să-i spun?* Însă nu se întîmpla prea des ca un soldat sovietic să aibă șansa de a face o asemenea alegere, așa că putea înțelege și ea, nu?

— Poate că stelele de general o vor face să se răzgîndească — și oricum, ne dăm silința ca locul să devină mai ospitalier. Ai idee cît de mult a trebuit să mă zbat pentru asta? În cele din urmă, le-am spus că inginerii mei sînt ca niște dansatori și că, pentru a avea rezultate excelente, trebuie să fie fericiți. Cred că tipul ăla din

Comitetul Central are o pasiune pentru Bolșoi, ceea ce l-a făcut pînă la urmă să înțeleagă. Cînd s-a obținut autorizația teatrului, am început și noi să fim aprovizionați cu mîncare civilizată. Pînă la vara viitoare se termină și școala, iar toți copiii vor putea fi aici. Desigur — făcu el, rîzînd — va trebui să mai construim un bloc de locuit, iar viitorul comandant de la Steaua Strălucitoare va trebui să fie și dascăl.

— Peste cinci ani, s-ar putea ca spațiul să nu mai fie suficient pentru lasere. Păi, văd că argumentul suprem l-ați păstrat pentru acest aspect.

— Da, discuțiile în această privință au durat nouă luni. Asta doar ca să-i conving că s-ar putea pînă la urmă să vrem să construim ceva și mai puternic decît ceea ce avem deja.

— Adevăratul proiect Steaua Strălucitoare, remarcă Bondarenko.

— Dumneata ai să-l făurești, Ghenadi Iosifovici.

— Da, tovarășe general, eu am să-l făuresc. Am să accept postul, dacă oferta a rămas valabilă.

Întorcîndu-se, inspectă din nou terenul. *Într-o bună zi, poate că astea vor fi ale mele...*

— Asta-i vrerea lui Allah, spuse maiorul, ridicînd din umeri.

Se săturase să tot audă asta. Răbdarea Săgetătorului și chiar credința lui erau puse la încercare de schimbarea forțată a planurilor. În ultimele treizeci și șase de ore, sovieticii făcuseră manevre cu trupe în lungul văii. Cînd începuseră aceste operațiuni, el apucase deja să-și treacă dincolo jumătate din forțe, suferind după aceea din cauza scindării efectivului; oamenii lui urmăriseră de pe cele două laturi camioanele cisternă și transportoarele de personal, așteptîndu-se din clipă în clipă ca rușii să se oprească și să se cațăre pe dealuri, în căutarea intrușilor. Dacă ar fi încercat așa ceva, ar fi urmat o luptă sîngeroasă, soldată cu mulți morți în rîndul rușilor — iar el nu venise aici doar ca să-i ucidă pe ruși. Prezența lui avea o altă menire, intenția fiind de a le cauza o pierdere mult mai mare decît moartea unor soldați.

Dar trebuia urcat un munte, și asta cînd erau deja în mare întîrziere, iar singura consolare ce i se oferea era vrerea lui Allah. *Unde era Allah cînd bombele au căzut pe soția și pe fiica mea? Unde era Allah cînd mi-au răpit fiul? Unde era Allah cînd rușii ne-au bombardat tabăra de refugiați... ? De ce e viața atît de crudă?*

— E grea așteptarea, nu? remarcă maiorul. Cel mai greu e să aștepți. N-ai cu ce să-ți ocupi mintea și te copleșesc întrebările.

— Pe tine ce întrebări te copleșesc?

— Cînd o să se sfîrșească războiul? Se discută... dar discuții de genul ăsta se poartă de ani de zile. M-am săturat de războiul ăsta.

— O bună parte din el ai petrecut-o în cealaltă...

Maiorul întoarse brusc capul.

— Să nu mai spui așa ceva. De ani de zile vă dau informațiile! Nu ți-a spus asta șeful tău?

— Nu. Știa că obținem ceva, dar...

— Da, a fost un om bun și știa că trebuie să mă protejeze. Ai idee de cîte ori mi-am trimis trupele în patrulări inutile, ca să nu dea de voi, de cîte ori au tras în mine conaționalii mei — și știam că vor să mă ucidă, știam cum îmi blestemau numele?

Amîndoi bărbații erau surprinși de emoția care îi cuprinsese dintr-o dată.

— În cele din urmă, n-am mai putut suporta. Cei din trupele mele care voiau să lucreze pentru ruși — în fine, nu era greu să-i trimit în ambuscadele voastre, dar nu-i puteam trimite doar pe ei, așa-i? Dacă ai știi, prietene, pe cîți soldați din trupele mele — oamenii mei de valoare — i-am expediat la moarte în mîinile voastre? Cei care îmi mai rămăseseră erau credincioși mie și lui Allah; venise vremea să ne alăturăm partizanilor pentru totdeauna. Să mă ierte Domnul pentru cei care n-au mai apucat această zi.

Fiecare om are povestea lui, reflectă Săgetătorul, și singurul lucru potrivit de spus se concentră într-o singură propoziție:

— Grea e viața.

— Va fi și mai grea pentru cei de pe vîrful acestui munte, spuse maiorul, privind împrejur. Se schimbă vremea. Vîntul bate acum dinspre sud. Norii aduc ploaie și umezeală. Poate că, totuși, Allah nu ne-a părăsit. Ne va lăsa să continuăm această misiune. Poate că noi sîntem instrumentul Lui, iar El va arăta prin noi că trebuie ca ei să plece din această țară, altminteri venim peste ei.

Cu un mîrîit, Săgetătorul privi în sus spre munte. Nu mai vedea obiectivul, dar asta nu conta, deoarece, spre deosebire de maior, el nu vedea nici sfîrșitul războiului.

— Pe ceilalți îi traversăm diseară.

— Da. Vor fi toți foarte odihniți, prietene.

— Domnule Clark?

Fusese în sala de gimnastică timp de aproape o oră. Mancuso își dădu seama după cît era de transpirat, cînd apăsă pe întrerupător.

— Da, domnule căpitan? întrebă Clark, scoțîndu-și căștile.

— Ce se-aude?

— Puștiul ăla de la radiolocația sub apă, Jones, mi-a împrumutat aparatul lui. Nu are decît Bach, dar îți ține, totuși, mintea ocupată.

— Ai un mesaj, zise Mancuso, dîndu-i-l.

Pe bucata de hîrtie nu erau mai mult de șase cuvinte. Categoric codificate, din moment ce n-aveau efectiv nici un sens.

— Operăm.

— Cînd?

— Asta nu se spune. O să fie în următorul mesaj.

— Cred că e timpul să-mi spui și mie cum funcționează chestia asta, opină căpitanul.

— Nu aici, spuse Clark încetișor.

— Cabina mea e într-acolo, arătă Mancuso cu mîna.

Trecură pe lîngă turbomotoarele submarinului, apoi prin hala reactorului plină de un zgomot sîcîitor și în cele din urmă prin Centrul de Comandă, intrînd după aceea în cabina lui Mancuso, plasată tocmai la capătul submarinu-

lui. Căpitanul îi aruncă lui Clark un prosop, ca să se șteargă pe față.

— Sper că nu te-ai extenuat prea tare, îi zise el.

— Mă plictisesc. Toți oamenii tăi au ceva de făcut. Eu, în schimb, stau degeaba și aștept. Iar așteptatul ăsta e oribil. Unde e căpitanul Ramius?

— Doarme. Nu are nimic de făcut prea curînd, așa-i?

— Da, încuviință Clark.

— În ce anume constă treaba? Acum poți să-mi spui?

— Scot doi oameni, replică Clark simplu.

— Doi ruși? Deci, nu iei un *obiect*? Doi *oameni*?

— Exact.

— Și te pomenești că o să-mi spui că faci asta tot timpul?

— Nu chiar *tot* timpul, recunoscu Clark. L-am mai scos pe unul acum trei ani, iar pe un altul cu un an înainte. Au mai fost doi care pînă la urmă n-au mai ieșit — n-am aflat niciodată de ce. „Cunoștințe limitate", mă înțelegi.

— Am mai auzit chestia asta.

— E ciudat, spuse Clark gînditor. Pun pariu că ăia care iau asemenea decizii nu și-au pus niciodată fundul la bătaie...

— Dar oamenii pe care-i iei — știu?

— Nu. Știu doar că trebuie să fie într-un anumit loc, la o anumită oră. Ce mă neliniștește pe mine este că vor fi înconjurați de varianta KGB a unei echipe SWAT.

Clark ridică radioul.

— În ceea ce te privește, treaba este efectiv simplă. Știi ce s-a stabilit, cum s-a stabilit și cînd trebuie să îți iei barca și s-o ștergi dracului de-aici.

— Lăsîndu-te singur.

— Doar dacă nu preferi să vii cu mine la Închisoarea Lefortovo. Împreună cu restul echipajului, firește. Nu cred că ți-ar plăcea articolele din presă, căpitane.

— Am impresia că ești pe deasupra și un om cu scaun la cap.

Clark rîse.

— Ei, asta e o poveste mai lungă.

— Colonelul Eich?

— Von Eich, îl corectă pilotul pe Jack. Strămoșii mei au fost prusaci. Dumneata ești domnule doctor Ryan, așa-i? Cu ce-ți pot fi de folos?

Jack se așeză. Se aflau în biroul atașatului militar. Titularul postului, un general din Aviația Militară, le pusese la dispoziție cabinetul lui.

— Știi pentru cine lucrez?

— Parcă mi-aduc aminte că ești de la spionaj, dar eu sînt doar șoferul dumitale, ceea ce sper că n-ai uitat, nu? Las chestiile importante pe seama altora, zise colonelul.

— Acum nu. Am ceva de lucru pentru dumneata.

— Cum adică, „de lucru"?

— O să-ți placă.

Jack se înșela. Nu-i plăcu.

Îi era greu să se concentreze asupra funcției lui oficiale. Aceasta pe de o parte datorită faptului că procesul negocierilor îi dădea o senzație de amorțeală a minții, iar pe de altă parte din cauza stării de surescitare pe care i-o provoca funcția lui neoficială. La asta se și concentra acum, potrivindu-și mai bine casca pe ureche pentru a sesiza toate nuanțele traducerii simultane, realizată a doua oară, după discursul negociatorului sovietic. Aluzia din ziua precedentă, potrivit căreia inspecțiile la poligoane ar fi trebuit să fie mai limitate decît se prevăzuse anterior, dispăruse acum. Se cereau în schimb autorizații sporite pentru inspectarea poligoanelor americane. Ce s-ar mai bucura Pentagonul, își zise Jack, cu un zîmbet ascuns. Îi și vedeai pe ofițerii ruși de spionaj cățărîndu-se prin fabrici și coborînd prin silozuri ca să vadă mai bine rachetele americane, și toate astea sub ochii vigilenți ai ofițerilor americani de contraspionaj și ai gărzilor din Comandamentul Aerian Strategic — învîrtindu-și tot timpul pe degete noile pistoale Beretta. Și băieții de pe submarine, pentru care adeseori propria lor Marină constituia un inamic potențial, ei ce-ar zice să se trezească cu rușii la bord? Puțin probabil să treacă mai departe de punte, în timp ce tehnicienii dinăuntru deschideau porțile navei sub privirile vigilente ale echipajului și ale infanteriștilor marini care păzeau bazele cu explozibil. Același

lucru s-ar întîmpla și la sovietici. Orice ofițer trimis ca membru al unei echipe de inspecție ar fi considerat spion, fiind însoțit de un ofițer combatant pus acolo la nimereală, să observe lucruri pe care doar un operator le-ar remarca. Uluitor. După treizeci de ani de solicitări din partea SUA, sovieticii acceptaseră în sfîrșit ideea că ambele părți trebuiau să permită spionajul recunoscut oficial. Cînd se întîmplase acest lucru, în timpul rundei precedente de convorbiri asupra armelor intermediare, americanii avuseseră o reacție de suspiciune și uimire. *De ce acceptă rușii condițiile noastre? De ce au spus da? Ce încearcă, de fapt, să facă?*

Dar, o dată ce te obișnuiai cu ideea, îți dădeai seama că era vorba de un progres. Ar însemna ca fiecare parte să aibă posibilitatea de a ști ce făcea și ce avea cealalaltă. Nici una dintre părți nu putea avea încredere în tabăra opusă. De asta aveau să se ocupe ambele rețele de culegere a informațiilor secrete. Spionii ar continua să mișune de colo-colo, căutînd indicii care să arate că cealaltă parte trișează și că asamblează rachete în locuri secrete, ascunzîndu-le pentru atacuri prin surprindere. Ar găsi astfel de indicii, ar redacta rapoarte provizorii de avertizare, încercînd să verifice informațiile. Ar însemna ca paranoia instituțională să dăinuie mai mult decît informațiile propriu-zise. Tratatele nu aveau cum să schimbe această situație, cu toată euforia din ziare. Jack își mută privirea asupra sovieticului care ținea discursul.

De ce? De ce v-ați schimbat părerea? Știți ce-am spus în analiza estimativă asupra informațiilor secrete de interes național? N-a fost publicată încă în ziare, dar s-ar putea ca voi s-o fi văzut. Am spus acolo că, în cele din urmă, vă veți da seama (1) cît de mult costă afurisitele alea de arme, (2) că zece mii de focoase sînt suficiente să pîrjolească America de opt ori, cînd ar fi probabil suficient de trei sau patru ori, și (3) că veți economisi bani prin eliminarea rachetelor vechi — cele pe care nu le mai puteți întreține corespunzător. E doar o chestie de afaceri, așa le-am spus, și nu o schimbare a concepției voastre. Ah, da: (4) e foarte bine și pentru imaginea publică, iar vouă vă plac la nebunie

jocurile de genul ăsta, chiar dacă de fiecare dată le călcați în picioare.

Asta nu fiindcă ne-ar păsa cumva, firește.

Odată înțelegerea parafată — ceea ce Jack credea că urma să se întîmple — ambele părți puteau să-și economisească aproximativ trei la sută din cheltuielile pentru apărare; poate chiar cinci la sută în cazul rușilor, din cauza sistemelor lor de rachete mai diverse, dar nu se putea ști cu certitudine. Rușilor le-ar fi suficientă o mică parte din cheltuielile militare totale pentru a finanța cîteva noi fabrici, sau poate pentru a construi cîteva drumuri, exact ceea ce le trebuia de fapt. Cum ar urma să-și realoce economiile? Cum ar urma să procedeze, de altfel, și America? Jack trebuia să facă o apreciere și o analiză estimativă specială asupra informațiilor secrete de interes național. Un titlul destul de pompos, în fond, pentru nimic mai mult decît o presupunere oficială, iar deocamdată Ryan n-avea nici un indiciu.

Discursul rusului luă sfîrșit; urmă pauza pentru cafea. Ryan își închise mapa de piele și ieși din încăpere împreună cu toți ceilalți. Alese o ceașcă de ceai, doar pentru a fi altfel, și își umplu farfurioara cu gustări.

— Ei, Ryan, ce părere ai? îl întrebă Golovko.

— Ce-i asta, o discuție de serviciu sau o conversație degajată?

— A doua variantă, dacă vrei.

Jack se îndreptă spre cea mai apropiată fereastră și privi afară. *Într-una din zilele astea*, își făgădui el în gînd, *am să vizitez un pic Moscova. Nu se poate să n-aibă ei chestii care să merite fotografiate. Poate cîndva o să cădem la pace și o să-mi pot aduce și familia să vadă...* Se întoarse. *Dar nu astăzi, nu anul ăsta, nici la anul. Păcat.*

— Serghei Nikolaevici, dacă lumea asta ar avea un sens, oamenii ca dumneata și ca mine s-ar așeza frumos și ar lămuri porcăria asta în două-trei zile. Ce naiba, știm amîndoi că ambele părți vor să-și reducă arsenalele la jumătate. Problema pentru care ne-am certat toată săptămîna se reduce la cîte ore trebuie să existe înainte de sosirea echipei de inspecție inopinată, dar, fiindcă nici una dintre părți nu se poate decide asupra răspunsului,

discutăm despre chestiuni asupra cărora ne-am înțeles deja, în loc să progresăm în continuare. Dacă ar fi s-o lămurim între noi doi, de pildă, eu aș zice o oră, dumneata — opt, iar pînă la urmă am cădea de acord la trei sau patru...

— Patru sau cinci, rîse Golovko.

— Patru, atunci, făcu Jack, rîzînd și el. Vezi? Am *stabilit* porcăria naibii, nu?

— Dar noi nu sîntem diplomați, remarcă Golovko. Știm cum să facem un tîrg, dar nu la modul acceptat oficial. Sîntem prea direcți amîndoi, prea practici. Ah, Ivan Emmetovici, ce rus am scoate noi din dumneata.

Îi rusificase numele. Ivan Emmetovici. John, fiul lui Emmet.

Ia să trecem din nou la afaceri, își zise Ryan. Schimbă macazul și se hotărî să-l strîngă și el cu ușa.

— Nu, nu cred. E prea rece pe-aici. Știi ce, dumneata te duci la șeful discuțiilor, pe partea voastră, iar eu mă duc la Unchiul Ernie și le spunem ce-am hotărît în privința perioadei de preaviz pentru inspecție — patru ore. Hai acum. Ce zici?

Jack constată că îl năucise. Pentru o fracțiune de secundă, Golovko crezu că Ryan vorbea serios. Dar ofițerul GRU/KGB își recăpătă imediat stăpînirea de sine, ezitarea fiind aproape imperceptibilă chiar și pentru Jack. Continuase să zîmbească, dar, deși expresia îi rămăsese întipărită pe buze, privirea i se întunecase fugitiv, după care revenise la starea dinainte. Jack nu-și dădu seama de gravitatea greșelii pe care tocmai o săvîrșise.

Ar trebui să fii agitat, Ivan Emmetovici, și nu ești. De ce? Ai fost înainte. Erai atît de încordat la recepție, seara, încît credeam că ai să explodezi. Și ieri, cînd mi-ai pasat biletul, am simțit că aveai mîna transpirată. Iar astăzi, poftim, te ții de glume. Încerci să mă sperii cu zeflemelele tale. De ce te-ai schimbat, Ryan? Nu ești ofițer operațional. S-a văzut după agitația ta de mai devreme, dar acum te comporți de parcă ai fi. De ce? se întrebă el, întorcîndu-se împreună cu ceilalți în sala de conferințe. Toată lumea se pregăti pentru următoarea rundă de monologuri, Golovko urmărindu-și omologul american.

Remarcă surprins că Ryan nu se foia agitat. Luni și marți, în schimb, așa făcuse. Părea doar plictisit, fără nici un alt semn de disconfort mai mare. *Ar trebui să nu te simți în apele tale, Ryan*, își zise Golovko.

De ce-a trebuit să te întîlnești cu Gherasimov? De ce de două ori? De ce la prima ai fost nervos și înainte și după... pe cînd la a doua doar înainte?

Nu prea avea nici o logică. Golovko asculta la cască discursul monoton — era rîndul americanului să bată cîmpii despre lucruri ce fuseseră deja hotărîte — dar, de fapt, se gîndea la altceva. Era cu mintea la dosarul KGB asupra lui Ryan. Ryan, John Patrick. Fiul lui Emmet William Ryan și al Catherinei Burke Ryan, ambii decedați. Căsătorit, doi copii. Licențiat în economie și istorie. Instărit. Scurt serviciu în Marina USA. Fost agent de schimb și profesor de istorie. Cu patru ani în urmă, intrat în CIA, cu normă parțială, după ce în anul precedent realizase o lucrare de consultanță. La scurt timp după aceea, devenise ofițer-analist cu normă întreagă. Nu făcuse niciodată pregătire la școala CIA pentru activități operaționale de la Camp Peary, Virginia. Ryan fusese implicat în două incidente violente și în ambele cazuri se descurcase bine — antrenamentul de la Marină, presupunea Golovko, plus calitățile sale înnăscute, ca om, pe care rusul le respecta. Foarte sclipitor, curajos cînd trebuia: un inamic periculos. Ryan lucra direct pentru DDI și se știa că pregătise numeroase evaluări speciale privind serviciul secret... dar o misiune specială în cadrul serviciului de informații secrete...? N-avea nici un fel de pregătire în acest sens. Nici nu era, probabil, omul nimerit pentru așa ceva. Prea deschis, își zise Golovko; omul ăsta n-avea nici un pic de viclenie. Dacă ținea ceva ascuns, n-aveai cum să afli vreodată despre ce anume era vorba, dar știai în schimb că așa este...

Înainte ascundeai ceva, dar acum nu, așa-i? Și ce înseamnă asta, Ivan Emmetovici? Ce naiba de nume mai e și Emmet? se miră Golovko, cu totul aiurea.

Jack îl văzu pe om uitîndu-se la el și văzu întrebarea din ochii lui. Tipul nu era imbecil, își spuse Ryan, în timp ce Ernest Allen continua să vorbească despre un aspect

de ordin tehnic. Noi credeam că era din GRU, dar s-a dovedit că, de fapt, era din KGB — sau așa s-ar părea, se corectă Jack. Mai există oare ceva despre el ce nu știm?

La poziția de parcare numărul nouă, pe Aeroportul Șeremetievo, colonelul von Eich stătea în picioare la ușa din spate a aeronavei sale. În fața lui, un sergent meșterea la sistemul de etanșeizare a ușii, cu o impresionantă panoplie de scule înșirate lîngă el. Ca majoritatea ușilor de avion, și aceasta se deschidea în afară doar după ce era deplasată spre interior, pentru ca sistemul etanș să iasă din funcțiune, retrăgîndu-se, spre a nu se deteriora. Din cauza unor defecțiuni la sistemul de etanșeizare a ușilor, se produseseră anterior cîteva grave accidente aviatice, cel mai impresionant fiind prăbușirea unui DC-10 în afara Parisului, cu un deceniu în urmă. Sub ei, lîngă aeronavă, stătea un soldat KGB în uniformă, cu pușca încărcată. Echipajul de zbor trebuia să se supună formalităților de verificare pentru securitate. Toți rușii luau foarte în serios problemele de securitate, iar KGB-iștii erau pur și simplu fanatici în această privință.

— Nu înțeleg de ce vi se aprinde semnalul de avertizare, domnule colonel, spuse sergentul după douăzeci de minute. Sistemul de etanșeizare este perfect, întrerupătorul care face legătura cu lumina de pe bord pare în bună stare — oricum, nu e nici o problemă cu ușa, domnule. Am să verific și panoul de bord.

Ai priceput? îi veni lui Paul von Eich să-l întrebe pe soldatul KGB de dedesubt, dar nu putea.

Echipajul pregătea deja avionul pentru drumul de întoarcere. Avuseseră cîteva zile pentru vizitat. De data asta, fusese vorba de o veche mănăstire, cam la șase sute patruzeci de kilometri în afara orașului — ultimii o sută șaizeci de kilometri fiind parcurși pe drumuri care probabil că vara erau pline de praf, dar acum constau într-un amestec de noroi și zăpadă. Făcuseră turul Moscovei, cu ghid și pază, iar acum aviatorii erau gata să plece acasă. Nu le transmisese încă oamenilor lui ce îi

spusese Ryan. Momentul potrivit pentru asta era a doua zi seara. Se întrebă cum aveau să reacționeze.

Sesiunea se încheie conform graficului, sovieticii dînd de înțeles că erau dispuși să discute despre perioadele dinaintea inspecțiilor, a doua zi. Ryan se gîndea că trebuiau să discute repede, întrucît delegația urma să plece a doua zi seara și era necesar să se prezinte, totuși, cu ceva acasă de la această rundă de convorbiri. De fapt, întîlnirea la vîrf era deja programată la nivel neoficial. De data asta urma să se țină la Moscova. Moscova primăvara, își zise Jack. Mă vor lua oare și pe mine la ceremonia semnării? Dar o să existe într-adevăr un tratat de semnat? Așa ar trebui, conchise Ryan.

Golovko asistă la plecarea americanilor, după care făcu semn mașinii care îl duse la sediul KGB. Se duse direct în biroul secretarului.

— Ia spune, unde-au mai cedat astăzi diplomații noștri? întrebă Gherasimov, fără nici un preambul.

— Cred că mîine vom face o propunere modificată privind programarea inspecțiilor. Făcu o pauză, după care continuă: Am stat de vorbă cu Ryan astăzi. A impresia că s-a schimbat oarecum și m-am gîndit să vă raportez.

— Dă-i drumul, spuse secretarul KGB-ului.

— Tovarășe secretar, nu știu ce discuție ați avut cu el, dar și-a modificat atît de mult comportamentul, încît m-am gîndit că trebuie să știți și dumneavoastră.

Golovko continuă să-i explice ce văzuse.

— Ah, da. Nu pot discuta cu dumneata despre conversațiile noastre, fiindcă nu ai acces la acest compartiment, dar în locul dumitale n-aș avea de ce să-mi fac griji, tovarășe colonel. Mă ocup personal de această chestiune. Am notat observația dumitale. Ryan va trebui să învețe să-și stăpînească mai bine emoțiile. Poate că nu-i suficient de rus.

Gherasimov nu era prea glumeț din fire, dar de data asta făcu o excepție.

— Altceva legat de negocieri?

— O să găsiți mîine dimineață pe birou toate notițele mele.

— Bun. Ești liber.

Gherasimov așteptă să plece. Expresia de pe chipul lui nu se schimbă decît după ce ușa se închise în urma colonelului. E groaznic să pierzi, își zise el, și să pierzi în fața unui neprofesionist... Dar el pierduse și nici nu era vorba de un profesionist, ci doar de omul Partidului, care le dădea ordine. Decizia era deja luată. Păcat de ofițerii lui din — nu mai conta unde era locul — care dăduseră greș și își meritau soarta. Ridică receptorul și ordonă secretarului particular să aranjeze plecarea soției și a fiicei lui cu avionul, a doua zi, la Tallin, capitala Republicii Sovietice Socialiste Estone. Da, aveau nevoie de mașină cu șofer. Nu, doar una. Șoferul trebuia să îndeplinească și funcția de gardă de corp. Nu știa multă lume cine era soția lui, iar călătoria era neprogramată, doar pentru a-și vizita niște vechi prieteni. Foarte bine. Gherasimov închise telefonul și se uită de jur împrejur prin birou. Știa că avea să-i lipsească. Nu atît biroul în sine, cît puterea. Dar știa totodată că viața era mult mai de preț.

— Și acest colonel Bondarenko? întrebă Vatutin.

— Un tînăr ofițer excepțional. Foarte inteligent. La momentul potrivit, va deveni un bun general.

Vatutin se întrebă cum să trateze această problemă în raportul său final. Nu exista nici o suspiciune în privința acestui om, cu excepția asocierii lui cu Filitov. Dar nici referitor la Filitov nu existase nici o suspiciune, în ciuda legăturii lui cu Oleg Penkovski. Colonelul Vatutin clătină din cap, uluit. La școala de securitate urma să se discute despre acest fapt multă vreme de-acum încolo. Cum de nu-și dăduseră seama? Aceasta avea să fie, probabil, întrebarea tinerilor ofițeri în pregătire. Cum poate fi cineva atît de prost? Deoarece numai cei mai de încredere oameni pot fi spioni — doar nu dai informații strict secrete cuiva în care nu ai încredere. Lecția rămăsese valabilă: să nu ai încredere în nimeni. Revenind la Bondarenko, se întrebă ce urma să se întîmple cu el. Dacă era într-adevăr un ofițer leal și excepțional, așa cum părea, atunci reputația

lui n-ar trebui să aibă de suferit din cauza acestei afaceri. Dar — exista întotdeauna un *dar*, nu-i așa? — mai rămîneau de pus cîteva întrebări suplimentare, iar Vatutin se duse cu ochii în josul listei. Raportul de anchetă inițial trebuia să fie a doua zi pe biroul lui Gherasimov.

Ascensiunea dură toată noaptea, într-o beznă desăvîrșită. Norii veniți dinspre sud acopereau luna și stele, singura lumină fiind proiectată de lămpile din perimetrul obiectivului lor, reflectate pe cer. Acum îl vedeau mult mai bine. Deși mai aveau de mers destul de mult, se apropiaseră suficient pentru ca unitățile să trebuiască să fie informate în privința sarcinilor ce le reveneau și să vadă ce aveau de făcut. Săgetătorul alese un loc mai înalt și își puse binoclul pe o stîncă, pentru a-l avea nemișcat în timp ce inspecta obiectivul. După toate aparențele, existau trei compartimente. Doar două aveau garduri, deși la al treilea distingea stive de stîlpi și materiale pentru gard lîngă o lampă cu o lumină albă-portocalie în vîrful unui pilon de genul celor folosite în orașe la iluminatul străzilor. Rămase surprins de mărimea construcției. Să clădești toate astea pe vîrful unui munte! Cît de important era oare acest loc pentru a merita atîta efort, asemenea cheltuieli? Ceva care trimitea o rază laser pe cer... în ce scop? Americanii îl întrebaseră dacă văzuse în ce lovise raza de lumină. Știau că lovise în ceva, deci? Ceva de pe cer. Indiferent ce fusese, americanii se speriaseră, iar cei care fabricaseră rachetele cu care el omorîse atîția piloți ruși... Ce lucru putea să-i sperie pe niște oameni atît de deștepți? Săgetătorul privea locul, dar nu găsea nimic mai înspăimîntător decît turnurile de pază dotate cu mitraliere. Într-una dintre aceste clădiri erau, probabil, soldați înarmați, dotați cu armament greu. Iată într-adevăr un motiv de spaimă. În care clădire? Trebuia să afle, întrucît era necesar ca atacul să pornească întîi împotriva acelei clădiri. Aceasta avea să fie ținta inițială a mortierelor lui. Dar care era?

Și pe urmă...? Avea să-și desfășoare oamenii în două grupuri, de aproape o sută de membri fiecare. Maiorul

trebuia să plece cu unul dintre ele, spre stînga. El, cu celălalt, spre dreapta. Săgetătorul își alesese obiectivul imediat ce văzuse vîrful muntelui. În clădirea aceea, își zise el, sînt oamenii. Acum locuiau rușii. Nu soldații, ci cei păziți de soldați. La unele ferestre era lumină. Un bloc cu apartamente, construit în vîrf de munte. Ce gen de oameni erau oare, pentru ca rușii să le facă o clădire ca la oraș? Oameni care aveau nevoie de confort. Oameni care trebuiau păziți. Oameni care lucrau la ceva de care americanii se temeau. Oameni pe care avea să-i ucidă nemilos, își zise Săgetătorul.

Maiorul coborî și se așeză lîngă el.

— Toți oamenii sînt bine ascunși, spuse el.

Își potrivi și el binoclul în direcția obiectivului. Era atît de întuneric, încît Săgetătorul abia-l zărea, deslușind doar conturul feței și umbra vagă a mustății zbîrlite.

— N-am apreciat bine terenul de pe celălalt vîrf de deal. Ne vor trebui trei ore să ne apropiem.

— Ba mai degrabă patru, cred.

— Nu-mi plac turnurile alea de pază, remarcă maiorul.

Amîndoi bărbații dîrdîiau de frig. Vîntul se înteți se, iar ei nu se mai aflau la adăpostul masivului muntos. Urma o noapte grea pentru toți oamenii lor.

— Una sau două mitraliere în fiecare turn. Pot să ne radă de pe versantul muntelui, la atacul final.

— N-au proiectoare, observă Săgetătorul.

— Înseamnă atunci că folosesc dispozitive pentru vizibilitatea de noapte. Am utilizat și eu din astea.

— Sînt bune?

— Au o rază limitată, din cauza modului de funcționare. Pot depista obiecte mari, cum ar fi camioanele, chiar de la o distanță ca asta. Un om pe un fundal accidentat ca acesta... poate de la trei mii de metri. Suficient de departe pentru ce le trebuie lor, prietene. Turnurile trebuie să cadă primele. Pune mortierele pe ele.

— Nu, clătină din cap Săgetătorul. N-avem nici o sută de gloanțe. Mortierele trebuie folosite pentru barăcile paznicilor. Dacă-i omorîm pe toți soldații ăia adormiți, ne va fi cu mult mai ușor să pătrundem înăuntru.

— Dacă mitraliorii din turnurile alea ne văd venind, jumătate din oamenii noștri vor muri înainte ca paznicii să se trezească, sublinie maiorul.

Săgetătorul mormăi ceva. Camaradul lui avea dreptate. Două dintre turnuri erau astfel poziționate, încît cei dinăuntru puteau să mături cu mitralierele panta abruptă pe care partizanii trebuiau să o urce pentru a ajunge sus, pe platoul muntos. Putea și el să contraatace cu mitralierele... dar duelurile de acest fel erau de obicei cîștigate de cei aflați în apărare. Cum vîntul sufla în rafale puternice, își dădură seama amîndoi că trebuiau să se pună la adăpost, riscînd altminteri să degere de frig.

— Lua-l-ar naiba de frig! înjură maiorul.

— Crezi că e frig și în turnuri? întrebă Săgetătorul, după cîteva momente.

— Mai rău chiar. Sînt mai expuși decît noi.

— Cum crezi că sînt îmbrăcați soldații ruși?

Maiorul chicoti.

— La fel ca și noi — în fond, purtăm cu toții hainele lor, nu-i așa?

Săgetătorul încuviință din cap, încercînd să sesizeze ideea ce-i plutea în minte, la limita conștientului. Cînd creierul lui amorțit de frig prinse gîndul ascuns, Săgetătorul se ridică și plecă, spunîndu-i maiorului să rămînă acolo. Se întoarse, aducînd un lansator de rachete Stinger. Se apucă să-l asambleze, simțind la mîini răceala tubului de metal. Unitățile de lovire erau cărate de oamenii lui în haine, pentru a proteja bateriile împotriva frigului. Asamblă arma cu îndemînare și o activă, după care își propti obrazul pe bara metalică de conductanță, îndreptînd-o spre cel mai apropiat turn de pază...

— Ascultă, spuse el, întinzîndu-i arma.

Ofițerul o luă și îi urmă instrucțiunile.

— Ah, rînji el, arătîndu-și dinții.

Și Clark era ocupat. Ce om meticulos, remarcă Mancuso, urmărindu-l cum își pregătea și verifica tot echipamentul. Hainele păreau obișnuite, deși cam ponosite și nu prea bine confecționate.

— Le-am cumpărat la Kiev, îi explică Clark. Îți dai seama că nu poți să te îmbraci cu chestii de la Hart, Schaffner și Marx, dacă vrei să arăți ca un localnic.

Avea și o haină de protecție, de pus pe deasupra, cu dungi de camuflaj. Dispunea și de un set complet de acte de identitate — în limba rusă, pe care Mancuso nu o știa — și de un pistol. Era o armă mică, cu puțin mai mare decît amortizorul de sunet de lîngă ea.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva, spuse căpitanul.

— Da, e un amortizor de zgomot tip Qual-A-Tec, fără bătaie și cu un dispozitiv de închidere prin alunecare, încorporat.

— Ce?

Clark chicoti.

— Lasă că și voi m-ați bombardat cu tot felul de chestii păsărești de cînd am venit la bord, căpitane. Acum e rîndul meu.

Mancuso ridică pistolul.

— Ăsta e doar de douăzeci și doi.

— E aproape imposibil să înăbuși zgomotul unui tir serios, doar dacă nu alegi să-ți pui un amortizor lung cît brațul, cum au tipii de la FBI la jucăriile lor. Mie îmi trebuie ceva care să intre în buzunar. Altceva mai bun decît ăsta nu există la Mickey.

— La cine?

— Mickey Finn. Așa-l cheamă. El face munca de proiectare pentru Qual-A-Tec, iar mie nu-mi place să folosesc amortizoare de la altcineva. Nu-i ca televiziunea, căpitane. Pentru ca un amortizor să funcționeze ca lumea, ai nevoie de un calibru mic, trebuie să folosești tiruri subsonice și ai nevoie de un obturator etanș. Și contează să fii în aer liber. Aici, de pildă, l-ai auzi, din cauza pereților de oțel. Afară, ai auzi ceva, cam de la treizeci de metri, dar nu ți-ai da seama despre ce e vorba. Amortizorul de zgomot se fixează pe pistol așa și îl răsucești — îi arătă cu un gest scurt — iar acum arma e potrivită pentru o singură împușcătură. Amortizorul blochează acțiunea. Pentru a declanșa un alt tir, trebuie să-l răsucești la loc și să-l activezi manual.

— Vrei să spui că te bagi în chestia asta cu un pistol douăzeci și doi, cu un singur foc?

— Așa se face, căpitane.

— Ai mai...

— De fapt, n-are rost să afli. În plus, n-am voie să vorbesc despre asta, rînji Clark. Nici eu n-am acces la tot. Oricum, dacă te ajută la ceva, ei bine, mi-e frică, da, dar pentru asta sînt plătit.

— Dar dacă...

— Atunci pleci dracului de-aici. Am competența să-ți dau acest ordin, căpitane, n-ai uitat, da? Pînă acum nu s-a mai întîmplat. Nu-ți face probleme. Îmi fac eu destule pentru amîndoi.

25

Convergență

Maria și Katerina Gherasimova erau tratate întotdeauna ca niște VIP-uri, așa cum se cuvenea, fiind rude de gradul unu ale unui membru al Biroului Politic. O mașină a KGB-ului le luă de pe Kutuzovski Prospekt, unde locuiau într-un apartament de opt camere bine păzit, și le duse la Aeroportul Vnukovo, folosit în principal pentru cursele interne. Acolo intrară în sala de așteptare rezervată pentru *vlasti*. Aici, personalul era mai numeros decît numărul total de călători care puteau, teoretic, folosi sala simultan, iar în această dimineață cei cîțiva pasageri prezenți păstrau o atitudine rezervată. Un funcționar le luă pălăriile și hainele, un altul le conduse la o canapea, unde un al treilea le întrebă dacă doreau ceva de mîncare sau de băut. Amîndouă comandară doar niște cafea. Personalul sălii de așteptare se uita la hainele lor cu invidie. Femeia de la garderobă mîngîie blănurile mătăsoase, gîndindu-se că probabil și strămoșii ei priviseră nobilimea țaristă cu aceeași invidie cu care se uita și ea la ele două. Femeile stăteau într-o izolare regească, păzite de la distanță de gărzile lor de corp, și își sorbeau cafelele, cu ochii pe ferestrele cu geamuri turnate, dincolo de care se vedeau avioanele.

Maria Ivanovna Gherasimova nu era, de fapt, estoniană, deși se născuse acolo, cu cincizeci de ani în urmă. Familia ei era alcătuită în întregime din etnici ruși, avînd în vedere că micul stat baltic făcuse parte din Imperiul

Țarist, cunoscînd doar o scurtă „eliberare" — cum o numeau agitatorii — între cele două războaie, în timpul căreia naționaliștii estonieni nu se arătaseră prea amabili cu etnicii ruși. Nu păstrase amintiri prea plăcute din vremea copilăriei petrecute la Tallin, dar, ca orice copil, își făcuse prieteni pe viață. Aceste relații de prietenie dăinuiseră și după căsătoria ei cu un tînăr membru de partid care, spre mirarea tuturor — și în special a ei — ajunsese în postul de comandă a celui mai detestat organ al guvernului sovietic. Mai rău încă, făcuse carieră prin reprimarea elementelor disidente. Prieteniile din copilărie rezistaseră în aceste condiții datorită inteligenței ei. Grație intervențiilor ei, șase oameni fuseseră cruțați de sentințe de condamnare în lagăre de muncă sau transferați din astfel de locuri, cu regim strict sever, în altele mai puțin aspre. Copiii prietenilor ei putuseră urma cursurile universităților, datorită influenței ei. Cei care, în copilărie, își bătuseră joc de numele ei rusesc nu aveau aceleași avantaje, deși pe unul tot îl ajutase un pic, atît cît să pară milostivă. Grație acestui comportament, își putuse păstra locul în mica suburbie din Tallin, deși se mutase de multă vreme la Moscova. În acest sens, contase și faptul că soțul ei nu o însoțise decît o singură dată la casa părintească. Nu era o femeie rea, ci doar își folosea puterea de care se bucura datorită soțului, așa cum ar fi făcut o prințesă în alte timpuri, arbitrar, dar rareori cu malițiozitate. Chipul ei inspira un calm regesc, foarte potrivit acestei imagini. Foarte drăguță și atractivă cu douăzeci și cinci de ani în urmă, era în continuare o femeie frumoasă, însă într-un fel mult mai sobru acum. Ca parte adiacentă a identității oficiale a soțului ei, trebuia să-și joace rolul — nu chiar atît de mult ca soția unui politician occidental, desigur, dar comportamentul ei trebuia să fie adecvat. Experiența îi era de mare folos acum. Cei care o priveau n-ar fi putut ghici niciodată la ce se gîndea.

Se întreba ce se întîmplase, știind doar că era vorba de ceva deosebit de grav. Soțul ei îi spusese să fie într-un anumit loc, la o anumită oră, să nu-i pună nici o întrebare, ci doar să-i promită că avea să facă exact cum i se

spunea, indiferent de consecințe. Ordinul, rostit cu un glas monoton, calm și sec, în timp ce apa curgea în bucătărie, i se păruse lucrul cel mai înspăimîntător pe care îl auzise de cînd tancurile germane invadaseră huruind orașul Tallin, în 1941. Știa însă din timpul ocupației germane cît de important este să supraviețuiești.

Fata ei habar n-avea de ceea ce făceau. Nu te puteai bizui pe reacțiile ei. Spre deosebire de mama ei, Katerina nu cunoscuse în viața ei primejdia, ci doar mici inconveniente. Singurul lor copil era în anul întîi la Universitatea de Stat din Moscova, unde se specializa în economie, și făcea excursii cu o mulțime de copii de o importanță similară, odrasle ale unor oameni însemnați, toți cel puțin la nivel ministerial. Deja membră de partid — nu poți deveni membru de partid la mai puțin de optsprezece ani — își juca și ea rolul. În toamna precedentă fusese în practică împreună cu cîțiva colegi și ajutase la recoltarea grîului, în primul rînd pentru o fotografie ce fusese publicată pe a doua pagină a ziarului *Komsomolskaia Pravda*, organul Uniunii Tineretului Comunist. Asta nu fiindcă i-ar fi plăcut, dar noile regulamente de la Moscova îi „încurajau" pe copiii celor aflați la putere să se arate la înălțimea părinților. Ar fi putut fi și mai rău. Se întorsese din acest calvar cu un nou prieten, iar mama ei se întreba dacă ajunseseră la relații intime sau dacă tînărul nu se speriase cumva de gărzile de corp, știind mai ales cine era tatăl ei? Sau vedea, poate, în ea șansa de a intra în KGB? Poate că făcea parte din noua generație, căreia pur și simplu nu-i păsa? Așa era fiica ei, de fapt. Intrase în partid ca să-și asigure o poziție, iar postul tatălui ei îi garanta obținerea unei slujbe confortabile. Stătea tăcută lîngă mama ei, citind o revistă vest-germană de modă, care nu se comercializa în Uniunea Sovietică, alegîndu-și noile confecții occidentale pe care i-ar fi plăcut să le poarte la cursuri. Mai are multe de învățat, își zise mama ei, aducîndu-și aminte cum la optsprezece ani lumea reprezintă un loc cu orizonturi deopotrivă apropiate și îndepărtate, în funcție de dispoziția pe care o ai.

Cînd aproape că își terminaseră cafelele, se anunță decolarea avionului. Așteptau. Avionul nu pleca fără ele.

În cele din urmă, la ultimul anunț, funcționarul le aduse hainele și pălăriile, iar un altul le conduse pe ele și pe gărzile de corp în jos pe scări, la mașina lor. Ceilalți pasageri fuseseră deja transportați la aeronavă cu un autobuz — rușii nu descoperiseră încă burduful de legătură — iar cînd ajunseră cu mașina, urcară imediat în avion. Pline de solicitudine, stewardesele le poftiră la locurile lor clasa întîi, în cabina din față. Nu era vorba propriu-zis de clasa întîi, desigur, dar scaunele erau mai largi și aveau mai mult loc pentru picioare, fiind locuri rezervate exclusiv. Aeronava decolă la zece ora Moscovei și se opri întîi la Leningrad, continuînd apoi spre Tallin, unde ateriză imediat după ora unu.

— Ei, tovarășe colonel, ai rezumatul activității subiectului? întrebă Gherasimov degajat.

Pare preocupat, remarcă Vatutin imediat. Ar fi trebuit să se arate mult mai interesat, mai ales că rămăsese doar o oră pînă la ședința Biroului Politic.

— Despre asta se vor scrie cărți, tovarășe secretar. Filitov a avut acces practic la toate secretele noastre de apărare. Ba chiar a contribuit la trasarea politicii în domeniul apărării. Mi-au trebuit treizeci de pagini doar ca să rezum ce-a făcut. Interogatoriul complet va necesita cîteva luni.

— Rapiditatea este mai puțin importantă decît perfecțiunea operațiunii, spuse Gherasimov cu dezinvoltură.

Vatutin nu reacționă.

— Cum doriți, tovarășe secretar.

— Te-aș ruga să mă scuzi, în dimineața asta are loc ședința Biroului Politic.

Colonelul Vatutin luă poziția de drepți, se răsuci pe călcîie și plecă. În anticameră dădu de Golovko. Studiaseră la Academia KGB la interval de un an, iar carierele lor avansaseră cam în același ritm.

— Tovarășe colonel Golovko, spuse asistentul secretarului. Secretarul trebuie să plece acum și v-a sugerat să reveniți mîine dimineață, la zece.

— Dar...

— Pleacă acum, spuse asistentul.

— Foarte bine, replică Golovko, ridicîndu-se în picioare.

El și Vatutin ieșiră împreună.

— Secretarul e ocupat, remarcă Vatutin pe drumul spre ieșire.

— Ce, parcă nu sîntem cu toții? replică celălalt bărbat, după ce se închise ușa. Am crezut că vrea asta. Am venit aici la patru, ca să scriu nenorocitul ăsta de raport! În fine, cred că mă duc să mănînc ceva. Cum mai merg treburile la „a Doua", Klementi Vladimirovici?

— Tot multă treabă — nu sîntem plătiți să stăm degeaba.

Venise și el devreme să-și termine lucrarea, iar acum îi chiorăiau maţele zgomotos.

— Cred că și ție ți-e foame. Vrei să vii cu mine?

Vatutin încuviință din cap, pornind amîndoi spre cantină. Ofițerii superiori — de la colonel în sus — aveau o sufragerie separată și erau serviți de chelneri cu sacouri albe. Încăperea nu era niciodată goală. La KGB se lucra douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, iar programul neregulat impunea și mese la ore neregulate. În afară de asta, mîncarea era bună, în special pentru ofițerii superiori. Încăperea era un loc liniștit. Discuțiile aici, chiar și cînd se vorbea despre sport, se făceau în șoaptă.

— Parcă acum te ocupi de negocierile privind înarmările, nu? întrebă Vatutin, sorbind din ceai.

— Da — ca dădacă pe lîngă diplomați. Știi, americanii cred că sînt din GRU, făcu Golovko, arcuindu-și sprîncenele, parțial pentru a-i dovedi fostului coleg de școală cît de bună era acoperirea lui.

— Zău? se miră Vatutin. Credeam că sînt mai bine informați — cel puțin... în fine...

Ridică din umeri, indicînd astfel că nu putea spune mai mult. *Și eu am lucruri despre care nu pot discuta, Serghei Nikolaevici.*

— Presupun că secretarul e preocupat de ședința Biroului Politic. Zvonurile...

— Nu-i pregătit încă, spuse Vatutin, cu încrederea calmă a celui familiarizat cu problemele respective.

— Ești sigur?

— Absolut.

— Pe ce poziție te situezi? întrebă Golovko.

— Dar tu? îi replică Vatutin.

Schimbară priviri amuzate, dar apoi Golovko deveni serios.

— Narmonov are nevoie de o șansă. Protocolul privind înarmările — dacă diplomații nu-și mai bagă nasul și îl încheie — va fi un lucru bun pentru noi.

— Crezi?

Vatutin nu știa exact cum era mai bine.

— Da. A trebuit să mă specializez în problemele de înarmare ale ambelor tabere. Știu ce avem noi și știu ce au ei. Ce-i prea mult strică. Cînd un om e mort, nu mai e nevoie să-l împușți la nesfîrșit. Există moduri mai bune de a cheltui banii. Există lucruri ce trebuie schimbate.

— Ai grijă ce spui, îl avertiză Vatutin.

Golovko călătorise prea mult. Văzuse Occidentul, iar mulți ofițeri KGB se întorceau de-acolo încîntați — ce bine-ar fi dacă Uniunea Sovietică ar putea face așa, sau așa, sau așa... Vatutin intuia că exista un adevăr în toate astea, dar de felul lui era un om mult mai prudent. Făcea parte din „a Doua", direcția care căuta să depisteze primejdiile, în timp ce Golovko, de la Întîia, căuta prilejurile.

— Păi, nu sîntem noi gardienii? Dacă noi nu putem vorbi, atunci cine poate? spuse Golovko, după care o lăsă mai moale. Cu multă grijă, desigur, sub povățuirea Partidului tot timpul — dar pînă și Partidul vede nevoia de schimbare.

În această privință, n-aveau cum să nu fie de acord. Toate ziarele sovietice proclamau necesitatea unei noi abordări, iar fiecare articol de acest gen trebuia aprobat de cineva important, cineva curat politic. Partidul nu greșea niciodată, știau amîndoi, dar în mod sigur își modifica mult gîndirea colectivă.

— Păcat că Partidul nu-și dă seama cît de importantă este odihna pentru gardienii lui. Oamenii obosiți fac greșeli, Serghei Nikolaevici.

Golovko rămase cîteva clipe cu ochii ațintiți la ouăle din farfurie, după care coborî vocea și mai mult.

— Klementi... hai să presupunem pentru o clipă că știu că un ofițer superior din KGB se întîlnește cu un ofițer superior din CIA.

— Ce-nțelegi prin „superior"?

— Mai mare decît șeful unei direcții, replică Golovko, spunîndu-i lui Vatutin exact despre cine era vorba, fără a-i da numele sau titulatura. Hai să presupunem că eu aranjez întîlnirile și că el îmi spune că n-am nevoie să știu la ce se referă aceste întîlniri. În sfîrșit, hai să presupunem că acest ofițer superior se poartă... ciudat. Eu ce trebuie să fac? întrebă el, primind un răspuns exact ca la carte:

— Ar trebui să faci un raport pentru Direcția A Doua, firește.

Golovko aproape că se înecă, auzindu-l.

— Splendidă idee. Și imediat după aceea pot să-mi tai beregata cu lama și să scutesc pe toată lumea de timp pierdut și de efortul unei interogări. Unii oameni sînt dincolo de suspiciuni — sau au atîta putere, încît nimeni nu îndrăznește să-i bănuiască.

— Serghei, dacă am învățat ceva în ultimele săptămîni, este că nu există nimic „dincolo de suspiciuni". Am lucrat la un caz situat atît de sus în Ministerul Apărării... nici nu ți-ar veni să crezi. Și aproape că nici mie.

Vatutin îi făcu semn unui chelner să mai aducă o carafă cu ceai. Interludiul îi lăsă celuilalt răgazul să se gîndească. Golovko știa foarte bine ce se întîmpla în acel minister, avînd în vedere implicarea sa în armele strategice. Cine putea fi oare? Nu existau mulți oameni pe care KGB-ul să nu-i poată bănui — aceasta fiind o condiție pe care agenția nu o încuraja deloc — și chiar mai puțini încă în Ministerul Apărării, instituție pe care se presupunea că KGB-ul o privește cu cea mai mare suspiciune. Dar...

— Filitov?

Vatutin păli și făcu o greșeală:

— Cine ți-a spus?

— Dumnezeule, *el* mi-a făcut școlarizarea anul trecut referitor la armele intermediare. Am auzit că era bolnav. Nu glumești, nu?

— Nici cea mai mică urmă de glumă în toată povestea asta. Nu-ți pot spune prea mult și trebuie să rămînă strict între noi, dar — da, Filitov lucra pentru... pentru cineva din afara granițelor. A mărturisit, iar prima fază a interogării s-a încheiat.

— Dar omul ăsta știe totul! Ar trebui pusă la curent și echipa de negocieri privind înarmările. Se modifică întreaga bază de discuție, spuse Golovko.

Vatutin nu se gîndise la acest aspect, dar nu era de competența lui să ia decizii strategice. La urma urmei, nu era mai mult decît un polițist, cu o arie de activitate foarte specială. Era posibil ca estimarea lui Golovko să fie corectă, dar regulile rămîneau reguli.

— Informația este deocamdată strict secretă, Serghei Nikolaevici. Ține minte.

— Compartimentarea informației poate lucra atît în favoarea, cît și în defavoarea noastră, Klementi, îl avertiză Golovko, întrebîndu-se dacă era bine să-i prevină pe negociatori.

— Da, destul de adevărat, îi dădu dreptate Vatutin.

— Cînd ți-ai arestat subiectul? îl întrebă Golovko, dar își dădu singur răspunsul. *Coincidența momentului...*

Trase aer în piept, și uită de negocieri.

— Secretarul s-a întîlnit cel puțin de două ori cu un ofițer superior CIA...

— Cine și cînd?

— Duminică seara și ieri dimineață. Se numește Ryan. Este omologul meu în echipa americană, dar e un tip de la serviciul secret, nu ofițer activ, așa cum am fost eu. Tu ce înțelegi din chestia asta?

— Ești sigur că tipul nu e operațional?

— Foarte. Ba pot să-ți spun și în ce cameră lucrează. Nu încape nici o îndoială. E analist cu funcție superioară,

dar doar om de birou. Asistent special al directorului-adjunct de la serviciul secret, iar înainte de asta a făcut parte dintr-o echipă de legătură la nivel înalt, la Londra. N-a fost niciodată operativ.

Vatutin își termină ceaiul și își mai turnă o ceașcă. După aceea își unse o felie de pîine cu unt. Își luă răgaz de gîndire. Avea posibilitatea de a amîna răspunsul, dar...

— Tot ce se întîmplă aici este ieșit din comun. Poate că secretarul se ocupă de ceva atît de delicat...

— Da — sau poate că așa trebuie să se dea impresia, remarcă Golovko.

— Deși ești de la „Întîia", gîndești cam ca noi, Serghei. Foarte bine. Ceea ce am face noi în mod normal — asta nu înseamnă că un asemenea caz este normal, dar înțelegi ce vreau să spun — ar fi să strîngem informații și să le dăm directorului de la Direcția a Doua. Secretarul are gărzi de corp. Ar trebui luați deoparte și chestionați. Dar la așa ceva ar trebui procedat cu multă, multă prudență. Șeful meu ar urma să se ducă la... cine? întrebă Vatutin, retoric. La un membru al Biroului Politic, presupun, sau poate la Secretarul Comitetului Central, dar... afacerea Filitov se derulează foarte discret. Cred că secretarul KGB-ului ar înclina să o folosească drept mijloc de constrîngere politică atît împotriva Ministerului Apărării, cît și împotriva lui Vaneev...

— *Ce?*

— Fata lui Vaneev a funcționat ca spion pentru Vest — în fine, curier, ca să fiu mai exact. Am prins-o și...

— Și de ce chestia asta n-a fost făcută publică?

— Femeia și-a reluat slujba, din ordinul secretarului, replică Vatutin.

— Klementi, tu mai înțelegi ceva din ce dracului se întîmplă aici?

— Nu, acum nu. Am presupus că secretarul KGB-ului încerca să-și consolideze poziția politică, dar întîlnirea asta cu un tip din CIA... chiar ești *sigur*?

— Eu personal am aranjat întîlnirile, repetă Golovko. Prima fusese stabilită, probabil, înainte de sosirea ameri-

canilor, iar eu n-am făcut decît să perfectez detaliile. Ryan a solicitat-o pe a doua. Mi-a pasat un bilețel — cam la fel de stîngaci ca un ofițer novice la prima lui misiune. S-au întîlnit la Teatrul Baricada ieri, cum ți-am spus. Klementi, se întîmplă ceva foarte ciudat.

— Așa s-ar părea. Dar n-avem nimic...

— Cum adică...

— Serghei, meseria mea sînt anchetele. N-avem decît niște frînturi disparate de informații, ce ar putea fi cu ușurință explicate. Nimic nu dăunează mai mult unei anchete decît graba. Înainte de a ajunge să acționăm, trebuie să asamblăm și să analizăm ce avem. După aceea, putem merge la șeful meu, iar *el* are capacitatea de a autoriza continuarea acțiunii. Crezi că doi colonei pot acționa în afacerea asta fără încuviințarea unei autorități superioare? Scrie tot ce știi și dă-mi mie. Cît de repede poți s-o faci?

— Trebuie să fiu la sesiunea de tratative peste — se uită la ceas — două ore. O să țină pînă la patru după-amiază, iar apoi are loc o recepție. Americanii pleacă la ora douăzeci și două.

— Poți să te eschivezi de la recepție?

— Va fi cam dificil, dar cred că da.

— Vino la mine în birou la șaisprezece treizeci, spuse Vatutin formal.

Golovko, ofițer cu vechime mai mare cu un an decît el, zîmbi pentru prima oară.

— La ordinele dumitale, tovarășe colonel.

— Tovarășe mareșal Iazov, care este poziția Ministerului? întrebă Narmonov.

— Nu mai puțin de șase ore, spuse Ministrul Apărării. În acest interval, am avea posibilitatea să ascundem majoritatea articolelor deosebit de delicate. După cum știți, noi am prefera ca poligoanele noastre să nu fie inspectate deloc, deși examinarea facilităților americane ne oferă, totuși, unele avantaje la capitolul informații secrete.

Ministrul de Externe încuviință din cap.

— Americanii vor cere mai puțin, dar cred că putem să cădem la învoială pentru această cifră.

— Eu nu sînt de acord.

Membrii Biroului Politic se întoarseră spre scaunul lui Alexandrov. Ideologul se aprinsese din nou la față.

— E prost și-așa că trebuie să ne reducem arsenalele, darămite să știm că americanii pot să ne examineze fabricile, să ne obțină toate secretele — asta e nebunie curată.

— Mihail Petrovici, am mai discutat deja această problemă, spuse Secretarul General Narmonov pe un ton răbdător. Continuăm discuțiile?

Privi în jurul mesei. Dădură toți din cap. Secretarul General își verifică agenda de lucru. Arătă cu mîna spre Ministrul de Externe.

— Șase ore, exclus mai puțin.

Ministrul de Externe șopti niște instrucțiuni unui asistent, care ieși imediat din sală să-l cheme pe negociatorul șef. După aceea, se înclină în față.

— Rămîne doar problema referitoare la care arme vor fi eliminate — problema cea mai dificilă, firește. Va necesita o altă sesiune — de lungă durată.

— Întîlnirea la vîrf este programată peste trei luni... remarcă Narmontov.

— Da. Va trebui să se hotărască pînă atunci. Tatonările preliminare în această privință nu s-au ciocnit de obstacole serioase.

— Și sistemele defensive americane? întrebă Alexandrov. Cu ele cum rămîne?

Capetele se întoarseră din nou, de data asta spre secretarul KGB-ului.

— Continuăm eforturile de a penetra programul american *Tea Clipper*. După cum știți, seamănă foarte mult cu proiectul nostru Steaua Strălucitoare, deși s-ar părea că noi sîntem mult mai avansați în zonele cele mai importante, spuse Gherasimov, fără să-și ridice ochii de pe carnetul de însemnări.

— Noi ne reducem la jumătate efectivul de rachete, în timp ce americanii învață cum să le doboare pe ale noastre, bombăni Alexandrov.

— Iar ei or să-și reducă efectivul la jumătate, în timp ce noi ne preocupăm să atingem același obiectiv ca și ei, continuă Narmonov. Mihail Petrovici, de peste treizeci de ani am făcut eforturi în acest sens, mult mai susținute decît de ei.

— Sîntem mai avansați și la capitolul experimente de testare, sublinie Iazov. Și...

— Sînt și ei la curent cu asta, spuse Gherasimov.

Se referea la testul pe care americanii îl observaseră de pe aeronava *Cobra Bell,* dar Iazov nu știa despre acest lucru, și nici măcar KGB-ul nu descoperise felul în care testul putuse fi observat, ci doar că americanii știau de el.

— Nu uitați că au și ei servicii de informații secrete.

— Dar n-au spus nimic despre asta, remarcă Narmonov.

— Americanii s-au arătat uneori reticenți să discute despre asemenea lucruri. Se plîng în privința anumitor aspecte tehnice ale activității noastre defensive, dar nu și în privința ansamblului ei, de teamă să nu-și compromită metodele de culegere a informațiilor secrete, explică Gherasimov, pe un ton degajat. E posibil să fi efectuat și ei teste similare, deși noi n-am aflat nimic în acest sens. Și americanii sînt capabili să păstreze secretele, atunci cînd vor.

Nici Taussing nu obținuse aceste informații. Gherasimov se rezemă de spătar, lăsîndu-i pe ceilalți să vorbească.

— Altfel spus, ambele părți vor continua ca și pînă acum, conchise Narmonov.

— Doar dacă nu reușim să obținem o concesie, spuse Ministrul de Externe. Ceea ce este puțin probabil să se întîmple. Există cineva, aici de față, care e de părere că ar trebui să ne limităm programele de apărare cu rachete? Nimeni. Atunci de ce să ne așteptăm, în mod realist, ca americanii să procedeze altfel?

— Dar dacă ne-o iau înainte! exclamă Alexandrov.

— Excelentă remarcă, Mihail Petrovici, profită de ocazie Narmonov. De ce par americanii mereu să ne-o ia înainte? îi întrebă el pe mai marii țării lui. Se întîmplă așa nu fiindcă sînt magicieni, ci fiindcă noi le permitem — fiindcă nu putem să ne rentabilizăm economia așa cum ar

trebui. Ceea ce îl privează pe mareșalul Iazov de armele de care au nevoie soldații lui, ne privează oamenii de bunurile de consum pe care au ajuns să le dorească și ne privează pe noi de capacitatea de a ne prezenta în fața Occidentului de pe poziții egale.

— Armele noastre ne fac egali cu ei, obiectă Alexandrov.

— Dar ce avantaj ne oferă, atîta timp cît și Occidentul are arme? Există cineva, aici de față, care se mulțumește cu ideea de a fi egali cu Vestul? Rachetele noastre ne permit să avem această poziție, spuse Narmonov, dar măreția națiiei înseamnă mai mult decît capacitatea de a ucide. Dacă se pune problema de a învinge Vestul, aceasta nu se poate realiza cu bombe nucleare — doar dacă vrem ca chinezii să moștenească lumea noastră.

Narmonov făcu o pauză.

— Tovarăși, dacă dorim supremație, trebuie să ne punem în mișcare economia!

— E în mișcare, spuse Alexandrov.

— Încotro? Știe vreunul dintre noi lucrul ăsta? întrebă Vaneev, aprinzînd spiritele în sală.

Timp de cîteva minute, discuția luă o întorsătură furtunoasă, după care reveni la tonul colegial normal din cadrul dezbaterilor din Biroul Politic. Narmonov profită de ocazie pentru a estima forța opoziției. Considera că acțiunea lui era mai mult decît egală cu aceea a lui Alexandrov. Vaneev nu-și dezvăluise intențiile — Alexandrov se aștepta ca el să se prefacă a fi de partea Secretarului, nu? Iar Secretarul General îl mai avea și pe Iazov. Narmonov folosise totodată sesiunea pentru a dezamorsa dimensiunea politică a problemelor economice ale țării sale, prezentînd nevoia de reforme ca pe un mijloc de ameliorare a puterii militare a țării — ceea ce era adevărat, desigur, dar reprezenta în același timp un aspect pe care Alexandrov și clica lui nu-l puteau nega. Narmonov aprecia că, luînd inițiativa, avea posibilitatea de a evalua din nou puterea celeilalte tabere, iar prin discutarea pe față a problemei îi plasa în situație de

defensivă psihologică, cel puțin temporar. Nici nu putea spera mai mult deocamdată. Narmonov se gîndea că, astfel, mai avusese o ocazie de a continua lupta. După semnarea tratatului privind controlul înarmărilor, puterea lui la această masă urma să sporească. Poporului avea să-i placă acest lucru — iar pentru prima oară în istoria sovietică, sentimentele poporului începeau să capete importanță. După ce se stabilea care arme urmau să fie eliminate și conform cărui grafic, se putea afla ce sume de bani trebuiau cheltuite. Cu poziția de care beneficia, Narmonov putea controla această discuție, folosind fondurile pentru a căpăta în schimb putere suplimentară în Biroul Politic, în timp ce membrii intrau în rivalitate, urmărindu-și propriile proiecte favorite. Alexandrov nu avea cum să intervină aici, știut fiind că baza puterii lui era mai mult ideologică decît politică. Lui Narmonov îi trecu prin minte că, pînă la urmă, probabil că avea să învingă. Cu spatele asigurat de Ministerul Apărării și cu Vaneev în buzunar, putea cîștiga confruntarea, pliind KGB-ul după voința lui și trimițîndu-l pe Alexandrov la plimbare. Nu mai rămînea decît problema momentului în care să impună acest lucru. Trebuia să cadă de acord asupra tratatului, iar el era dispus să renunțe bucuros la cîteva mici avantaje la acest capitol, pentru a-și întări poziția în țară. Era posibil ca Occidentul să rămînă surprins de această atitudine, dar într-o bună zi urma să fie și mai surprins, constatînd că economia sovietică viabilă reprezenta principalul lor rival. Preocuparea imediată a lui Narmanov era supraviețuirea lui politică. După aceea venea sarcina de a învia economia țării. Mai exista și un alt obiectiv, rămas neschimbat de trei generații, deși Occidentul descoperea mereu noi modalități de a-l ignora. Narmonov nu îl avea anume în vedere, dar știa că există în continuare.

Ultima sesiune, își spuse Ryan. *Slavă Domnului.* Revenise la starea de nervozitate. Nu exista nici un motiv ca lucrurile să nu meargă bine — ciudat era că Ryan habar n-avea ce urma să se întîmple cu familia lui Gherasimov.

Noțiunea de „cunoștințe limitate" îl sîcîia din nou, dar problema de a-i scoate pe Gherasimov și pe CARDINAL era atît de spinoasă, încît ar fi preferat să nu aibă niciodată de-a face cu o asemenea misiune. Problema îl privea direct pe Ritter, iar vulpoiul ăla bătrîn avea mult fler.

De data aceasta, rușii luară cuvîntul întîi, iar după un discurs de nici cinci minute propuseră un interval de avertizare pentru inspecțiile inopinate la fața locului. Jack ar fi preferat un interval zero, dar așa ceva era nerezonabil. Nu era necesar să vadă cum arăta interiorul aeronavelor, oricît de mult și-ar fi dorit să o poată face. Era suficient să numere lansatoarele și focoasele, iar o perioadă de mai puțin de zece ore era, probabil, de ajuns pentru acest scop — mai cu seamă dacă vizitele fulger erau coordonate cu deplasarea sateliților meniți să depisteze tentativele de prestidigitație. Rușii propuneau zece ore. În răspunsul său, Ernest Allen ceru trei. După două ore de discuții, cifrele respective erau șapte și cinci. După alte două ore, spre surprinderea tuturor, americanii spuseră șase, iar șeful delegației ruse se arătă de acord. Cei doi bărbați se ridicară în picioare și, aplecîndu-se peste masă, își dădură mîna. Jack era mulțumit că se terminase, deși ar fi preferat să se înțeleagă pentru cinci ore. La urma urmei, el și Golovko căzuseră la învoială pentru patru, nu?

Patru ore și jumătate ca să cadă de acord asupra unei cifre nenorocite, își zise Jack. *Un adevărat record în materie.* Cînd toată lumea se ridică în picioare, se auziră chiar cîteva aplauze. Jack se așeză la rînd, așteptînd să meargă la toaletă. Se întoarse după cîteva minute. Golovko era acolo.

— Oamenii tăi nu ne-au dat mult de furcă, spuse ofițerul KGB.

— Ați avut noroc că n-am fost implicat direct, îi dădu dreptate Jack. Ce de muncă pentru două-trei chestii mărunte.

— Ți se par mărunte?

— Pe ansamblul situației... în fine, sînt semnificative, dar nu în mod excesiv. Toată treaba asta înseamnă în pri-

mul rînd că putem pleca acasă, remarcă Jack, cu o nuanță de neliniște în glas. *Nu s-a isprăvit încă.*

— Abia aștepți, nu? îl întrebă Golovko.

— Nu chiar, dar totuși. *Nu din cauza zborului sînt nervos de data asta, băiete.*

Echipajul de zbor locuise la Hotelul Ucraina, exact pe rîul Moscova, stînd cîte doi în camere uriașe. Cumpăraseră suveniruri de la Magazinul Prieteniei și vizitaseră cît puteseră de mult, menținînd tot timpul o echipă de pază la avion. Acum plecară de la hotel împreună, suindu-se într-un autocar turistic pentru cincizeci de pasageri, care traversă rîul și o luă la est spre Kalinin Prospekt, îndreptîndu-se spre aeroport — un drum de o jumătate de oră, avînd în vedere traficul redus.

Cînd colonelul von Eich ajunse la aeroport, echipa de specialiști de la British Airways, care asigura serviciile de întreținere la sol, tocmai termina alimentarea cu combustibil, sub privirile atente ale șefului lor — sergentul care „deținea" aeronava — și ale căpitanului care servise drept copilot la VC-137. Membrii echipajului trecură prin punctul de control KGB, unde ofițerii verificau cu mult zel identitatea fiecărei persoane. După aceste formalități, echipajul se sui la bord, își aranjă echipamentul și începu să pregătească aeronava 707 modificată pentru zborul de întoarcere la Baza Andrews a Aviației Militare. Pilotul îi chemă pe cinci dintre oamenii lui în carlingă și, profitînd de zgomotul din jur, îi informă în ce consta „mica deosebire" în privința zborului din această seară.

— Dumnezeule, domnule, remarcă șeful echipajului, dar e o deosebire totală.

— Cum ar fi viața fără un pic de emoții? întrebă von Eich. E clar pentru fiecare ce aveți de făcut? Dădură cu toții din cap. Atunci, băieți, la treabă.

Pilotul și copilotul își luară listele de verificare și ieșiră, împreună cu șeful echipajului, pentru a pregăti aeronava de zbor. Gîndul că urmau să se întoarcă acasă le făcea tuturor plăcere — cu condiția să izbutească să deș-

lenească pneurile de pe asfalt. Era un ger de îngheţau pietrele, remarcă şeful echipajului. Cu mănuşi pe mîini şi îmbrăcaţi acum cu canadiene groase din dotarea Aviaţiei Militare, înconjurară pe îndelete aeronava. Divizia 89 pentru Transporturi Aeriene Militare deţinea un record de siguranţă impecabil, efectuînd curse în toată lumea, iar menţinerea acestor performanţe implica tratarea fiecărui detaliu cu o atenţie nemărginită. Von Eich se întreba dacă în seara asta buna lor reputaţie ce consta în 700000 ore de zbor fără nici un accident urma să aibă de suferit.

Ryan îşi făcuse deja bagajele. De la recepţie, urma să plece direct la aeroport. Se hotărî să se bărbierească şi să se spele pe dinţi, înainte de a-şi băga trusa de ras în buzunarul de la valiză. Purta un costum englezesc. Îi ţinea destul de cald, avînd în vedere clima locală, dar Jack îşi propuse să nu uite ca altă dată, dacă se mai întîmpla să vină iarna la Moscova, să-şi ia cu el indispensabili lungi. Cînd se făcu ora stabilită, auzi un ciocăcnit la uşă. Era Tony Candela.

— Zbor plăcut pînă acasă, îi zise el.

— Hm, ricană Ryan.

— M-am gîndit să-ţi dau o mînă de ajutor.

Luă valiza, iar lui Ryan nu-i mai rămase decît să care geanta diplomat. Se urcară împreună în liftul care îi duse de la etajul şapte la nouă, unde aşteptară un alt lift cu care să coboare la parter, în hol.

— N-ai idee cine a proiectat clădirea asta?

— Clar că o persoană cu simţul umorului, îi răspunse Candela. L-au angajat tot pe tipul ăsta să se ocupe şi de construirea noii ambasade.

Izbucniră amîndoi în rîs. Era o poveste demnă de un scenariu de Hollywood. Cu aparatura electronică din clădire, abia reuşeai să încropeşti un calculator simplu. Liftul sosi după un minut, ducîndu-i pe amîndoi bărbaţii la parter. Candela îi înmînă valiza lui Ryan.

— Baftă, îi spuse el, înainte de a pleca.

Jack se îndreptă spre locul unde aşteptau maşinile şi îşi puse valiza în portbagajul deschis. Cerul înnoptat era senin şi plin de stele, iar în zare, spre nord, se distingeau

semnele aurorei boreale. Auzise de faptul că acest fenomen putea fi contemplat uneori din Moscova, dar pînă acum nu avusese ocazia să-l vadă.

Șirul de vehicule plecă după zece minute, luînd-o spre sud, în direcția Ministerului de Externe, repetînd așadar traseul care în esență era tot ceea ce cunoștea Ryan despre acest oraș de opt milioane de suflete. Una cîte una, mașinile se angajară pe aleea circulară, pasagerii fiind apoi conduși în clădire. Această recepție nu era atît de grandioasă pe cît fusese cea de la Kremlin, dar nici rezultatele sesiunii de convorbiri nu erau deosebit de spectaculoase. Următoarea avea să fie probabil și mai sărăcăcioasă, avînd în vedere că se apropia data întîlnirii la vîrf, dar viitoarea sesiune era programată la Washington. Reporterii așteptau deja, în special cei de la presa scrisă, dar erau prezente și cîteva camere TV. Imediat ce își scoase mantoul, dîndu-l garderobierului, cineva se apropie de Ryan.

— Domnule doctor Rayn?

— Da? făcu el, întorcîndu-se.

— Mike Paster, de la *Washington Post*. La Washington s-a raportat că v-ați rezolvat problemele SEC.

Jack rîse.

— Doamne, ce bine-i să mai discuți și despre altceva decît despre chestiunile de înarmare! Cum am mai spus, n-am făcut nimic greșit. Presupun că nătărăii ăia, dar te rog să nu mă citezi așa, deci îndivizii ăia și-au dat seama pînă la urmă. Bun. Oricum, n-aveam chef să-mi angajez un avocat.

— Se spune că și-a băgat și CIA coada aici...

Ryan îi tăie vorba:

— Uite ce e. Spune-le șefilor tăi de la Washington că, dacă mă lasă cîteva zile să mă eliberez de afacerea asta, am să le arăt tot ce-am făcut. Îmi fac toate tranzacțiile pe computer și îmi păstrez cópii după toate. De acord?

— Sigur — dar de ce nu...

— Asta să-mi spui dumneata, zise Jack, luînd un pahar cu vin de la un chelner care trecea.

Simțea nevoia să bea, dar în seara asta trebuia să se rezume la un singur pahar.

— Poate că sînt unii prin D.C. care au făcut o pasiune pentru Agenție. Pentru numele lui Dumnezeu, să nu mă citezi că am spus așa ceva.

— Deci, cum au decurs convorbirile? întrebă reporterul în continuare.

— Poți obține detalii de la Ernie, dar așa, neoficial, destul de bine. Nu la fel de bine ca data trecută și au mai rămas multe de rezolvat, dar ne-am înțeles asupra unor puncte spinoase, ceea ce este satisfăcător pentru această etapă.

— Credeți că protocolul va fi perfectat la timp pentru întîlnirea la vîrf? se mai interesă Paster.

— Tot neoficial, spuse Jack imediat. Reporterul încuviință din cap. Aș zice că șansele sînt cam doi la trei.

— Care este părerea Agenției în această privință?

— Se presupune că nu avem opțiuni politice, nu? Din punct de vedere tehnic, cred că putem să ne împăcăm foarte bine cu această reducere de cincizeci la sută. Nu se schimbă în fond prea mult, nu? Dar e „simpatic". Te asigur.

— Cum vreți să vă citez cu această opinie? întrebă Paster.

— Referă-te la mine ca fiind o Foarte Tînără Oficialitate Administrativă, spuse Jack, rînjind. Mulțumit? Unchiul Ernie poate face declarații oficiale, dar eu n-am această cădere.

— Cum se va răsfrînge aceasta asupra posibilității lui Narmonov de a rămîne la putere?

— Nu-i treaba mea, minți Ryan cu dezinvoltură. În această privință am opinii personale, nu profesionale.

— Deci...

— Deci întreabă pe altul, îi sugeră Jack. Pe mine întreabă-mă lucruri cu adevărat importante, cum ar fi de pildă cu cine ar trebui să iasă în față echipa Skins la prima etapă.

— Olson, jucătorul de la Baylor, spuse reporterul imediat.

— Îmi place și mie tactica asta defensivă de la Penn State, dar nu cred că tipul o să iasă în față prea repede.

— Drum bun, îi spuse reporterul, închizîndu-și carnețelul de notițe.

— Da, iarnă plăcută în continuare, amice.

Reporterul se pregăti de plecare, după care se opri:

— Îmi puteți spune ceva, desigur neoficial, despre soții Foley, pe care rușii i-au trimis acasă...

— Despre cine? Ah, ăia acuzați de spionaj? Cu totul neoficial și n-ai aflat-o de la mine: e o porcărie. Altfel spus, fără comentarii.

— Corect, spuse reporterul și plecă, zîmbind.

Jack rămase singur. Se uită în jur, căutîndu-l pe Golovko, dar nu-l găsi. Păcat. Dușmani sau nu, era cineva cu care putea sta totuși de vorbă, iar lui Ryan începuseră să-i fie pe plac conversațiile cu el. Apăru Ministrul de Externe, urmat de Narmonov. Nu lipseau nici celelalte elemente prevăzute în program: viorile, mesele încărcate de gustări, chelnerii care circulau cu tăvi de argint pline de vin, vodcă și șampanie. Oficialitățile de la Departamentul de Stat făceau conversație cu omologii lor sovietici. Ernie rîdea cu colegul lui din URSS. Doar Ryan stătea de unul singur, și asta nu era bine. Se îndreptă spre grupul cel mai apropiat și rămase lîngă el aproape nebăgat în seamă. Din cînd în cînd se mai uita la ceas și mai sorbea mici înghițituri de vin.

— E momentul, spuse Clark.

Fusese destul de dificil ca să ajungă pînă în această fază. Echipamentul lui Clark era deja instalat în capsula etanșă la apă, care era deplasată de la Centrul de Comandă pînă la partea de deasupra a navei. Avea bocaporți la ambele capete și era perfect etanșă la apă, spre deosebire de restul navei, prin care apa putea să circule. Un marinar se oferise voluntar să meargă cu el, după care bocaportul inferior fusese închis și fixat la loc. Mancuso ridică receptorul.

— Verificare pentru comunicații.

— Se aude tare și clar, domnule, replică Clark. Sînt gata oricînd doriți.

— Nu te atinge de bocaport pînă nu-ți spun eu.

— S-a-nțeles, căpitane.

Căpitanul se răsuci în loc.

— Am preluat comanda, anunță el.

— Căpitanul are comanda, confirmă ofițerul de pe coverta.

— Ofițerul de la imersie, pompează afară trei mii de livre. O ridicăm de pe fund. Camera mașinilor, fiți pregătiți.

— În regulă.

Ofițerul de la imersie, care era totodată și șeful echipajului, transmise ordinele. Pompele electrice pentru orientarea navei ejectară o tonă și jumătate de apă sărată, iar *Dallas* își îndreptă încetul cu încetul poziția. Mancuso se uită împrejur. Submarinul se afla în poziție de luptă. Sectorul de reglare și urmărire a tirului era pregătit. Ramius se afla cu navigatorul. Panourile pentru controlul armelor erau sub observație. Dedesubt, în camera cu torpile, toate cele patru tuburi erau încărcate, iar unul era deja în submersie.

— Radiolocația sub apă, aici comandantul. Ceva de raportat? întrebă Mancuso.

— Negativ. Absolut nimic, domnule comandant.

— Foarte bine. Ofițerul de la imersie — treci la adîncimea de nouă-zero picioare.

— Nouă-zero picioare, s-a-nțeles.

Trebuiau să se ridice de pe fund, înainte de a imprima submarinului o mișcare de deplasare înainte. Mancuso urmărea cum indicatorul de adîncime se modifica încet, în timp ce șeful echipajului, căruia i se mai spunea și Pescărușul, regla cu îndemînare, puțin cîte puțin, poziția submarinului.

— Adîncime nouă-zero picioare, domnule. Va fi foarte dificil să o menținem.

— Manevrare, dă-mi rotații pentru cinci noduri. Cîrmaci, cîrmă dreapta cincisprezece grade, noua direcție zero-trei-opt.

— Cîrma la cincisprezece grade dreapta, s-a-nțeles, noua direcție zero-trei-opt, confirmă cîrmaciul. Domnule, cîrma este la cincisprezece grade dreapta.

— Foarte bine.

Mancuso urmări declicul girocompasului care se răsuci, indicînd direcția nord-est. Dură cinci minute pînă să iasă de sub gheață. Căpitanul comandă adîncime de periscop. Încă un minut.

— Periscopul sus! spuse Mancuso după aceea.

Timonierul răsuci cîrma de comandă, iar cînd ocularul prinse puntea, căpitanul văzu instrumentul care se ridica.

— Oprește!

Periscopul se opri la treizeci de centimentri sub suprafață. Mancuso se uită să vadă dacă nu erau umbre sau eventual gheață, dar nu descoperi nimic.

— Sus cu treizeci de centimetri. Încă pe-atît și stop.

Folosea periscopul mic pentru atac, nu pe cel mai mare, pentru căutare. Acesta din urmă avea o capacitate mai bună de colectare a luminii, dar nu voia să riște utilizînd secțiunea transversală mai mare a radarului, iar în ultimele douăsprezece ore submarinul folosise doar lumini interioare roșii. Deși din această cauză mîncarea arăta ciudat, exista totuși avantajul unei vizibilități mai bune pe timp de noapte. Plimbă aparatul încet, de la un capăt în celălalt al orizontului. Nimic vizibil, decît bucăți de gheață care pluteau la suprafață.

— Liber, anunță el. Complet liber. ESM sus.

Catargul cu senzori electronici se ridică, auzindu-se șuieratul tipic al pompelor hidraulice. Tija subțire din fibră de sticlă avea o lățime de numai un centimetru, fiind aproape invizibilă pe radar.

— Periscopul jos.

— Prind radarul de supraveghere la suprafață, cu zero-trei-opt, anunță tehnicianul ESM, dînd caracteristicile frecvenței și ale impulsului. Semnalul este slab.

— Atenție, toată lumea. Mancuso ridică telefonul care făcea legătura cu tubul de punte. Sînteți gata?

— Da, domnule, replică Clark.

— Fiți pregătiți. Mult noroc. Căpitanul puse receptorul în furcă și se întoarse. Scoate-l afară și fii pregătit să-l cobori rapid.

Dură în total patru minute. Carcasa neagră a submarinului *Dallas* se ivi la suprafața apei, îndreptată direct spre cel mai apropiat radar sovietic, pentru a-i minimaliza secțiunea transversală. Un artificiu abil pentru a menține adîncimea.

— Pornește, Clark!

— În regulă.

Avînd în vedere toate bucățile de gheață care pluteau pe apă, era de așteptat ca ecranul acelui radar să fie foarte încărcat, își zise Mancuso. Uitîndu-se la semnalizatorul luminos pentru bocaport, văzu cum linia, care indica poziția închis, se transformă într-un cerc — adică poziția deschis.

Capsula de punte se termina pe o platformă, la cîteva picioare sub puntea propriu-zisă. Clark trase de bocaport, îl deschise și ieși, cățărîndu-se. După aceea, își trase afară pluta, cu ajutorul marinarului care se afla dedesubt, pe scară. Singur acum pe puntea îngustă a submarinului — stația de control era deasupra covertei — puse obiectul de-a curmezișul pe partea de sus a carcasei navei și trase de frînghia cu ajutorul căreia se umfla cu aer. Clark se înfioră auzind sunetul aerului pompat, care i se părea că răsună zgomotos în noapte. Cînd constată că pînza cauciucată stătea perfect întinsă, îi strigă marinarului să închidă bocaportul capsulei, după care puse mîna pe telefon.

— Aici sîntem gata. Am închis bocaportul. Ne vedem peste cîteva ore.

— Bun. Mult noroc, spuse Mancuso din nou.

Deasupra, Clark se sui binișor în barcă și porni motorul, în timp ce sub el submarinul se scufunda din nou. Bocaportul inferior al capsulei se deschise exact cît să-i permită marinarului să sară jos, după care el și căpitanul îl închiseră la loc.

— Am închis bordul vasului, ne pregătim de scufundare, raportă Pescărușul, cînd ultimul semnalizator luminos indică din nou o linie.

— Asta a fost, remarcă Mancuso. Domnule Goodman, ai comanda și știi ce trebuie să faci.

— Am preluat comanda, răspunse acesta, în timp ce căpitanul se duse în față spre camera de radiolocație de

sub apă. Locotenentul Goodman trecu imediat la submersia navei, îndreptînd-o spre fundul apei.

Ca pe vremuri, își zise Mancuso, cu Jones șef la radiolocația sub apă. Submarinul avea poziția necesară, cu sistemul de radiolocație sub apă montat ca un arc îndreptat spre traiectoria adoptată de Clark. Ramius veni și el după un minut, să observe ce se întîmplă.

— Cum se face că n-ai vrut să folosești periscopul? îl întrebă Mancuso.

— E cumplit să-ți vezi casa și să știi că nu poți...

— Uite-l, făcu Jones, bătînd cu degetul pe ecran. Rotații la optsprezece noduri. Destul de timid pentru o ambarcațiune cu motor exterior. Electric, nu?

— Exact.

— Sper să aibă baterii bune, căpitane.

— Litium cu anod rotativ. Am întrebat.

— Isteț, bombăni Jones.

Își scoase o țigară din pachet și îi oferi una și căpitanului, care uită pe moment că se lăsase din nou de fumat. Jones o aprinse și adoptă o expresie contemplativă.

— Știți, domnule, acum mi-aduc aminte de ce m-am retras...

Renunță să mai continue. Jones urmărea traiectoria radiolocației care se întindea departe. La pupa, echipa de control a tirului reglă distanța, neavînd altceva mai bun de făcut. Jones întinse gîtul și ascultă. Ca de obicei, *Dallas* nu făcea nici un zgomot, iar tensiunea care plutea în aer era mult mai compactă decît orice fum de țigară.

Clark stătea întins în barcă aproape orizontal. Confecționată din nailon cauciucat, ambarcațiunea era de culoare verde cu dungi cenușii, foarte asemănătoare cu nuanțele apei. Se gîndiseră inițial ca barca să aibă și niște pete albe din gauza gheței existente iarna în zonă, dar apoi își dăduseră seama că aici canalul era întotdeauna curățat de spărgătoarele de gheață, așa că un petic alb, mișcîndu-se rapid pe o suprafață întunecată, nu era o idee prea grozavă. Pe Clark îl îngrijora în special radarul. Era posibil ca submarinul propriu-zis să nu fi fost reperat în învălmășeala apelor, dar, dacă sistemul rusesc de radar

era dotat cu un indicator pentru țintele în mișcare, computerul simplu care monitoriza semnalele inverse putea foarte bine să se fixeze asupra unui obiect ce înainta cu trei sute douăzeci kilometri pe oră. Barca ieșea doar cu treizeci de centimetri deasupra apei, motorul fiind plasat cu încă treizeci de centimetri mai sus și căptușit cu un material pentru absorbția undelor de radiolocație. Clark ținea capul la nivelul motorului, întrebîndu-se din nou dacă cele șase fragmente metalice pe care le avea pe el nu erau cumva prea mari, riscînd să fie văzute. Știa că era absurd — n-ar fi putut atrage atenția nici unui detector de metale de tipul celor existente în aeroporturi — dar oamenilor singuri în locuri primejdioase le vin tot felul de gînduri ciudate. E mult mai bine, efectiv, să fii sărac cu duhul, își zise el. Inteligența nu te face decît să-ți dai seama cît de periculoase pot fi lucrurile de genul ăsta. Cînd asemenea misiuni se încheie, după ce senzația de tremurat dispare, după ce faci un duș fierbinte, te poți desfăta la gîndul că ai fost curajos și deștept, dar deocamdată nu era cazul. Acum i se părea pur și simplu periculos, dacă nu chiar nebunesc, să facă așa ceva.

Linia coastei se vedea clar, ca un șir net de puncte ce acopereau orizontul vizibil. Deși părea destul de straniu, era, totuși, teritoriul inamic. Gînd acesta îl înfiora mult mai mult decît aerul tare al nopții.

Bine măcar că marea e liniștită, își zise el. Într-adevăr, dacă vîntul ar fi suflat în rafale, condițiile de radar ar fi fost mult mai prielnice, pe cînd așa suprafața netedă și lină îi permitea să avanseze cu viteză, iar viteza îl făcea întotdeauna să se simtă mai bine. Privi în urmă. Barca nu lăsa prea mult siaj, iar aproape de port îl putea reduce și mai mult, micșorînd viteza.

Ai răbdare, își spuse el, fără rost. Ura ideea de a avea răbdare. Cui îi place să trebuiască să aștepte? se întrebă Clark. *Dacă trebuie să se întîmple, atunci așa să fie și să se termine o dată*. Nu e prudent să fii repezit, dar, cînd te pui în mișcare, simți că faci ceva. Cînd îi învăța pe alții cum să procedeze în astfel de situații, aceasta fiind ocupația lui normală, le spunea, totuși, mereu să aibă răbdare. *Ipocrit afurisit ce ești*, își zise el în gînd.

După balizele portului, își dădu seama de distanța pînă la coastă. Reduse viteza la zece noduri, apoi la cinci, iar în cele din urmă la trei. Motorul electric făcea un zgomot aproape imperceptibil. Clark răsuci mînerul și cîrmi barca spre o dană dărăpănată. Era tare veche, probabil; pilonii erau crăpați și erodați din cauza gheșurilor din port, de-a lungul atîtor ierni. Cu mișcări extrem de lente, scoase un periscop pentru lumină scăzută și cercetă zona. Nu vedea nici un fel de mișcare. Auzea ceva acum, mai ales niște zgomote de trafic purtate de apă pînă la el, precum și muzică. Era vineri seara, în fond, iar pînă și în Uniunea Sovietică lumea petrecea la restaurante. Se dansa. De fapt, planul lui depindea de viața de noapte aici — Estonia era cea mai însuflețită din toată țara — dar dana era abandonată, așa cum îi spuseseră la instructaj. Cu multă atenție, legă barca de un stîlp — dacă o lua apa, putea avea efectiv mari probleme. Lîngă stîlp se afla o scăriță. Dîndu-și jos combinezonul, Clark se căță, cu pistolul în mînă. Pentru prima oară, remarcă mirosul de port. Se deosebea oarecum de ceea ce știa el din America, cu o duhoare puternică de motorină de la buncăre, pigmentată cu iz de lemne putrezite de la dane. Spre nord, vreo zece bărci de pescuit erau legate la altă dană. Spre sud altă ambarcațiune, plină cu cherestea. Prin urmare, portul era în renovare. Așa se explică și starea acestei dane, își zise Clark. Se uită la ceas — o rablă rusească, marca „Pilot" — și privi în jur, căutînd un loc unde să aștepte. Mai avea patruzeci de minute pînă să intre în acțiune. Luase în calcul eventualitatea unei mări agitate, iar datorită apelor liniștite avea acum timp berechet să mediteze la nebunia pe care o făcuse, acceptînd iar o misiune de extragere.

Boris Filipovici Morozov ieși din baraca unde încă mai locuia, privind fix în sus. Luminat de lămpile de la Steaua Strălucitoare, cerul semăna cu o cupolă de pene din care se scuturau fulgi. Ce mult îi plăceau momentele de acest fel.

— Cine-i colo? întrebă o voce plină de autoritate.

— Morozov, răspunse tînărul inginer spre silueta care ieșea din umbră, văzînd chipul unui ofițer superior din armată.

— Bună sera, tovarășe inginer. Lucrezi la echipa de control pentru oglinzi, nu-i așa? întrebă Bondarenko.

— Am făcut cunoștință?

— Nu, răspunse colonelul, clătinînd din cap. Știi cine sînt?

— Da, tovarășe colonel.

Bondarenko arătă spre cer.

— Frumos, nu-i așa? Ca un fel de consolare pentru faptul că sîntem, aici, la capătul pustiului.

— Nu, tovarășe colonel, sîntem într-un punct care ne conduce spre ceva foarte important, sublinie Morozov.

— E plăcut să aud asemenea cuvinte! Toată echipa dumitale gîndește la fel?

— Da, tovarășe colonel. Eu am solicitat să vin aici.

— Zău? Și de unde știai de locul acesta? se miră colonelul.

— Am fost aici toamna trecută, cu Komsomolul. I-am ajutat pe constructori la dinamitare și la montarea stîlpilor cu oglinzi. Îmi luasem licența ca absolvent în domeniul laserelor și mi-am dat seama ce înseamnă Steaua Strălucitoare. N-am spus nimănui, desigur, adăugă Morozov. Dar știam că aici era de mine.

Bondarenko îl privi apreciativ pe tînăr.

— Cum merge munca?

— Eu speram să intru în echipa de lasere, dar șeful secției mele m-a presat să fac parte din grupul lui, rîse Morozov.

— Și ești nemulțumit din cauza asta?

— Nu — nu, vă rog să mă scuzați. M-ați înțeles greșit. N-am știut cît de important este grupul de oglinzi. Dar mi-am dat seama. Acum încercăm să adaptăm sistemul de oglinzi pentru un control mult mai precis pe computer — s-ar putea ca în curînd să ajung adjunct de șef de secție, spuse Morozov cu mîndrie. Știți, mă pricep și la sistemele computerizate.

— Cine-i șeful tău de secție — Govorov, parcă, nu-i așa?

— Exact. Strălucit inginer, pe cuvînt. Pot să vă pun o întrebare?

— Sigur că da.

— Se spune că dumneavoastră — dumneavoastră sînteți noul colonel de armată despre care se vorbește, nu-i așa? Se spune că o să deveniți noul comandant adjunct al proiectului.

— S-ar putea ca aceste zvonuri să aibă un temei, recunoscu Bondarenko.

— Atunci, îmi permiteți să vă fa o sugestie, tovarășe? întrebă Morozov.

— Cum să nu.

— Sînt mulți bărbați celibatari aici...

— Și nu sînt destule femei necăsătorite?

— E nevoie de asistente la laborator.

— Am reținut observația dumitale, tovarășe inginer, replică Bondarenko, rîzînd pe înfundate. Avem în vedere, de asemenea, un nou bloc de apartamente, pentru a descongestiona aglomerația. Cum e în barăci?

— O atmosferă tovărășească. Cluburile de astronomie și de șah sînt foarte active.

— Ah, de cînd n-am mai făcut o partidă serioasă de șah. E o competiție dură? întrebă colonelul.

Tînărul rîse.

— Sîngeroasă — chiar sălbatică.

La cinci mii de metri distanță, Săgetătorul binecuvînta numele Dumnezeului lui. Ningea, iar fulgii de zăpadă confereau văzduhului înfățișarea magică atît de iubită de poeți... și de soldați. Auzeai — *simțeai* liniștea din jur, ninsoarea absorbind toate zgomotele. De jur împrejurul lor, cît vedeai cu ochii în sus și în jos, perdeaua albă de nea reducea vizibilitatea sub două sute de metri. Își adună comandații de subunități și începu organizarea atacului. Se puseră în mișcare după cîteva minute. Avansau în formație tactică. Săgetătorul era cu divizia de înaintare a primei companii, în timp ce secundul lui mergea cu cealaltă.

Solul era surprinzător de bun. Rușii bătătoriseră pămîntul rezultat de la dinamitări în toată zona și, chiar și acoperite cu zăpadă, așchiile de piatră nu erau alunecoase. Un avantaj, avînd în vedere că poteca pe care mergeau era periculos de aproape de un perete povîrnit, de cel puțin o sută de metri. Orientarea se făcea anevoios. Săgetătorul se baza pe memorie, întrucît petrecuse ore întregi studiind obiectivul și știa fiecare curbură a muntelui — sau, oricum, așa își închipuia. Acum avea dubii, cum se întîmpla întotdeauna, și avea nevoie de toată puterea de concentrare pentru a nu se abate cu gîndul de la misiune. Verificase în minte cel puțin zece repere pe hartă, înainte de a porni. O lespede de stîncă ici, un povîrniș colo, aici locul unde poteca o lua la stînga, iar acolo unde cotea la dreapta. La început, avea impresia că înaintau groaznic de încet, dar pe măsură ce se apropiau de obiectiv, ritmul de mers creștea. Se ghidau mereu după strălucirea luminilor. Cîtă încredere pe rușii, să folosească asemenea lumini, își zise el. Era chiar și un vehicul în mișcare, după zgomot — un autobuz cu farurile aprinse. Punctele mici de lumină se deplasau, lucind prin pîcla albă din jur. Plasați în cercul mai mare de lumină, cei care făceau de gardă erau acum dezavantajați. În mod normal, proiectoarele îndreptate spre exterior serveau pentru a lua ochii intrușilor, orbindu-i, dar acum situația se inversase complet. Strălucirea lor izbutea prea puțin să străbată prin ninsoare și zăpadă, fiind reflectată înapoi, afectînd negativ vizibilitatea pe timp de noapte a trupelor înarmate. În cele din urmă, echipa care deschidea drumul ajunse la ultimul reper. Săgetătorul își desfășură oamenii, așteptînd să vină și ceilalți din urmă. Dură o jumătate de oră. Oamenii erau grupați în cete de cîte trei sau patru. Mujahedinii își luară răgazul de a bea niște apă și de a se închina lui Allah, pregătindu-se atît pentru luptă, cît și pentru posibilul dezastru de după aceea. Credința lor era aceea a unor oameni războinici. Dușmanul lor era și dușmanul Dumnezeului lor. Indiferent ce le-ar fi făcut oamenilor care păcătuiseră împotriva lui Allah, avea să le fie iertat, iar toți oamenii Săgetătorului își aminteau acum de prietenii și rudele care muriseră uciși de rușii.

— Uluitor, șopti maiorul cînd ajunse.

— Allah e cu noi, prietene, replică Săgetătorul.

— Trebuie să fie.

Ajunseseră acum la numai cinci sute de metri de obiectiv și în continuare nu puteau fi văzuți. *S-ar putea într-adevăr să scăpăm cu viață...*

— Cît de mult ne mai putem apropia...

— O sută de metri. Instrumentele pentru lumină scăzută pe care le au în dotare pot străbate prin zăpadă pînă la o vizibilitate de aproximativ patru sute de metri. Cel mai apropiat turn este la șase sute de metri într-acolo, arătă el, fără să fie nevoie.

Săgetătorul știa exact unde era plasat, la fel ca și următorul — cu două sute de metri mai departe.

Maiorul se uită la ceas și, cîteva momente, căzu pe gînduri.

— Garda se va schimba peste o jumătate de oră, dacă se folosește și aici orarul respectat la Kabul. Cei care se află acum la post vor fi obosiți și înfrigurați, iar trupele de shimb insuficient de treze. Acesta e momentul potrivit.

— Mult noroc, spuse Săgetătorul, simplu.

Se îmbrățișară.

— „De ce să refuzăm să luptăm pentru cauza lui Allah, cînd noi și copiii noștri am fost izgoniți din lăcașurile noastre?"

— „Cînd îl întîlniră pe Goliath cu războinicii lui, strigară: «Doamne, umple-ne inimile de dîrzenie. Fă-ne tari și ajută-ne împotriva necredincioșilor»".

Citatele erau din Koran, și nici unuia nu i se păru ciudat că pasajul se referea, de fapt, la lupta israeliților împotriva filistinilor. Musulmanii erau familiarizați și ei cu povestea lui David și Saul, la fel ca și cu sensul cauzei lor. Maiorul zîmbi din nou, înainte de a porni în fugă spre oamenii lui.

Săgetătorul se întoarse și făcu semn echipei înarmate cu rachete. Doi dintre ei își puseră pe umăr lansatoarele și porniră după liderul lor, care își continuă drumul peste munte. După încă o culme, ajunseră în poziția de unde vedeau în jos turnurile de pază. Rămase surprins, constatînd că putea vedea de fapt trei soldați, așa că mai

chemă un om cu un lansator de proiectile. Săgetătorul dădu instrucțiunile necesare, după care îi lăsă acolo, ducîndu-se la restul trupei. Pe movilă, unitățile de atac cîntau prohodul soldaților vizați. Turnurile de pază erau încălzite — iar lansatoarele Stinger se ghidează numai după căldură.

După aceea, Săgetătorul comandă echipei de mortiere să se apropie — chiar mai mult decît ar fi fost normal, dar vizibilitatea foarte proastă nu era întru totul în avantajul mujahedinilor. Se uită după compania maiorului care cobora spre stînga, dispărînd în zăpadă. Aceștia urmau să atace instalația propriu-zisă de testare a laserelor, în timp ce el și cei optzeci de partizani care îl însoțeau trebuia să ia cu asalt locul unde stăteau majoritatea oamenilor. Acum era rîndul lor. Săgetătorul îi conduse cît mai mult în față, pînă la limita unde reflectoarele puteau ajunge cu razele prin zăpadă. Dădu cu ochii de o santinelă. Omul era bine înfofolit, pentru a se feri de frig, și scotea mici nori de abur, care se pierdeau în bătaia vîntului. Încă zece minute. Săgetătorul își scoase stația radio. N-aveau decît patru, iar pînă acum nu avuseseră curajul să le utilizeze, de teama de a nu fi detectați de ruși.

Nu trebuia să ne descotorisim de cîini, își zise Bondarenko. *Primul lucru pe care am să-l fac cînd o să mă instalez aici este să aduc cîinii înapoi.* Se plimba prin tabără, bucurîndu-se de frig și de zăpadă, profitînd totodată de atmosfera liniștită pentru a-și pune ordine în gînduri. Trebuiau schimbate unele lucruri aici. Aveau nevoie de un soldat adevărat. Generalul Pokrîșkin avea prea multă încredere în planul de securitate, iar trupele KGB erau prea lenețe. De exemplu, noaptea nu aveau patrule afară. E prea periculos pe acest teren, spunea comandantul lor, patrulele noastre de zi pot detecta pe oricine încearcă să se apropie, turnurile de pază au proiectoare pentru lumină scăzută, iar restul terenului este luminat de reflectoare. Numai că pe o asemenea vreme eficacitatea dispozitivelor pentru vizibilitate la lumină redusă scade cu optzeci la sută. Ce-ar fi să existe un grup de afgani mai încolo, tocmai acum? se întrebă el. *În primul rînd*, își zise

Bondareko, *am să-l sun pe colonelul Nikolaev la sediul Spețnaț și am să organizeze un exercițiu de atac asupra acestui loc, ca să le arăt cretinilor ălora de la KGB cît sînt de vulnerabili.* Se uită în sus spre deal. Era acolo o santinelă KGB, dînd din mîini ca să se încălzească, cu pușca atîrnată de umăr — însemna că îi trebuiau patru secunde să și-o dea jos, să ochească și să ridice piedica. *Patru secunde, cînd după numai o secundă putea fi un om mort, dacă era cineva competent acolo în noapte, chiar acum...* Ei bine, își spuse el, indiferent de post, comandantul secund trebuie să fie un tip nemilos, iar dacă cekiștii ăștia vor să facă pe soldații, păi atunci, fir-ar să fie, să se poarte ca niște soldați. Colonelul porni înapoi spre blocul de apartamente.

Mașina lui Gherasimov trase în fața intrării secției administrative de la Închisoarea Lefortovo. Șoferul rămase înăuntru, în timp ce o gardă de corp intră cu el în clădire. Secretarul KGB-ului îi arătă paznicului legitimația, fără să se oprească din mers. KGB-ul era foarte meticulos în privința securității, dar toți membrii organizației îl cunoșteau pe secretar și, mai ales, erau conștienți de puterea pe care o reprezenta. Gherasimov coti la stînga, îndreptîndu-se spre birourile administrației. Șeful închisorii nu era acolo, desigur, conducerea instituției fiind reprezentată însă de unul dintre adjuncții lui. Gherasimov îl găsi completînd niște acte.

— Bună seara.

Noroc că omul purta ochelari, fiindcă altmiteri i-ar fi ieșit ochii din cap, văzîndu-l.

— Tovarășe secretar! N-am...

— Nici n-aveai cum.

— Cu ce vă pot...

— Prizonierul Filitov. Am nevoie de el imediat, spuse Gherasimov, pe un ton morocănos. Imediat, repetă el, pentru ca efectul să fie și mai impresionant.

— Îndată, să trăiți! făcu directorul-adjunct al închisorii, sărind în picioare și pornind în fugă spre altă încăpere.

Se întoarse nici după un minut.

— Va dura cinci minute, raportă el.

— Să fie îmbrăcat decent, spuse Gherasimov.

— În uniformă? întrebă omul.

— Nu, idiotule! se răsti secretarul. Haine civile. Trebuie să arate prezentabil. Ai toate efectele lui personale aici, nu?

— Da, tovarășe secretar, dar...

— N-am de gînd să aștept toată noaptea, spuse el pe un ton calm.

Niciodată șeful KGB-ului nu putea fi mai periculos decît atunci cînd se arăta calm. Directorul-adjunct zbură practic din cameră. Gherasimov se întoarse spre garda lui de corp, care zîmbi. Nimeni nu-i putea suferi pe temniceri.

— Tu cît crezi că o să dureze?

— Sub zece minute, tovarășe secretar, chiar dacă trebuie să-i găsească și hainele. Ascultați-mă pe mine, hahalera asta știe foarte bine ce loc călduț e aici. Îl cunosc eu.

— Zău?

— A lucrat inițial la „a-ntîia", dar a făcut o boacănă de la prima misiune, așa că de atunci e temnicer.

Agentul se uită la ceas. Dură opt minute. Filitov apăru îmbrăcat în costum, dar cu nasturii descheiați la cămașă și cu cravata doar petrecută în jurul gîtului. Directorul-adjunct ținea în mînă un mantou jerpelit. Pe Filitov nu-l interesase niciodată să-și cumpere prea multe haine civile. Fiind colonel în Armata Roșie, nu se simțea niciodată bine fără uniformă. La început, bătrînul avu o privire derutată, după care îl văzu pe Gherasimov.

— Ce se-ntîmplă? întrebă el.

— Vii cu mine, Filitov. Încheie-te la cămașă. Încearcă măcar să arăți ca un bărbat!

Mișa vor să spună ceva, dar se răzgîndi. Doar văzînd privirea pe care i-o aruncase secretarului, garda de corp mișcă mîna cu un centimetru. Se încheie la cămașă și își făcu nod la cravată. Neavînd oglindă, nodul stătea strîmb pe guler.

— Acum, tovarășe secretar, dacă vreți să semnați asta...

— Va să zică, ești gata să-mi încredințezi un asemnea infractor?

— Cum...

— *Cățușele!* tună Gherasimov.

Cum nici nu era de mirare, directorul-adjunct al închisorii avea o pereche de cătușe în biroul lui. Le scoase, i le puse lui Filitov și, tocmai cînd se pregătea să pună cheia în buzunar, îl văzu pe Gherasimov cu mîna întinsă.

— Foarte bine. Ți-l aduc înapoi mîine seară.

— Dar am nevoie să semnați... îngăimă directorul-adjunct, descoperind că vorbea deja de unul singur.

— Asta e, cu cîți subalterni am, remarcă Gherasimov, adresîndu-se agentului, e normal să fie și cîțiva...

— Într-adevăr, tovarășe secretar.

Agentul era un bărbat solid, de patruzeci și doi de ani, fost ofițer activ, expert în toate tipurile de luptă armată și nearmată. Misa își dădu seama de toate astea, după felul ferm cum îl ținea.

— Filitov, i se adresă secretarul peste umăr, o să facem o mică excursie, mai bine zis un drum cu avionul. N-ai să pățești nimic. Dacă te porți cum trebuie, s-ar putea chiar să-ți dăm una sau două mese ca lumea. Dacă nu te porți cum trebuie, Vasili, cel de lîngă tine, o să te facă să-ți pară rău. E clar?

— Clar, tovarășe cekist.

Paznicul luă poziție de drepți, după care deschise ușa. Paznicii de afară salutară, răspunzîndu-li-se prin mișcări din cap. Șoferul deschise portiera din spate. Gherasimov se opri și se întoarse.

— Pune-l aici în spate cu mine, Vasili. E mai bine să asiguri acoperirea de pe scaunul din față.

— Cum doriți, tovarășe.

— Șeremetievo, îi spuse Gherasimov șoferului. Terminalul din aripa sudică.

Uite și aeroportul, își zise Ryan. Își înăbuși o rîgîială cu gust de vin și sardele. Convoiul de mașini intră pe aeroport, coti apoi la dreapta, trecînd pe lîngă intrarea obișnuită la terminal și îndreptîndu-se spre zona de parcare a aeronavelor. Măsuri de securitate *severe*, remarcă el. Rușii sînt specialiști la așa ceva. Peste tot vedea soldați cu puști, în uniforme KGB. Mașina trecu dincolo de terminalul principal, apoi depăși o anexă recentă. Era nefolosită, dar semăna cu nava spațială a extratereștrilor din

filmul lui Spielberg *Close Encounters*. Ar fi vrut să întrebe pe cineva de ce mai fusese construită, dacă nu era dată în funcțiune. Poate data viitoare, își zise Ryan.

Ceremonia oficială de rămas-bun avusese loc la Ministerul de Externe. La picioarele scărilor stăteau cîteva oficialități mai puțin însemnate, pregătite să dea mîna cu oaspeții, cărora nu prea le venea să iasă din limuzinele călduroase și confortabile. Convoiul de mașini înainta destul de încet. Mașina lui avansă și se opri, iar bărbatul din dreapta lui Ryan deschise portiera, în timp ce șoferul se ocupa de portbagaj. Abia acum, după tot drumul, se făcuse cald în mașină. Jack își luă valiza și servieta, îndreptîndu-se spre scări.

— Sper că v-a plăcut vizita, îi spuse oficialitatea sovietică.

— Mi-ar plăcea să mai revin și să pot vizita și orașul, răspunse Jack, strîngîndu-i mîna.

— Ne-ar face mare plăcere.

Ba bine că nu, își zise Jack, urcînd scările. Cînd ajunse în aeronavă, privi în față. Un ofițer sovietic stătea în carlingă, pentru a ajuta la controlul traficului. Stătea cu ochii pe pupitrul de comunicații, despărțit printr-o perdea. Ryan dădu din cap spre pilot, prin ușă, iar acesta îi răspunse făcîndu-i cu ochiul.

— Mă sperie îngrozitor dimensiunea politică, spuse Vatutin.

În Piața Jerjinski 2, el și Golovko își confruntau notițele.

— Nu mai e ca pe timpuri. Nu se poate să ne împuște pentru că am respectat instrucțiunile și procedurile.

— Zău?! Și dacă secretarul KGB-ului era la curent cu ce făcea Filitov?

— Ridicol, remarcă Golovko.

— Zău? Și dacă a intrat în contact cu Vestul de pe vremea cînd se ocupa la început de disidenți? Știm că a intervenit personal în anumite cazuri — în special în cele din regiunea baltică, dar și în altele.

— Acum chiar că gîndești ca un tip de la „a Doua"!

— Ia reflectează un pic. Îl arestăm pe Filitov și imediat după aceea secretarul KGB-ului se întîlnește personal cu un tip din CIA. S-a pomenit vreodată așa ceva?

— Am auzit niște chestii despre Philby, dar — nu, asta a fost numai după ce s-a instalat.

— A naibii coincidență, spuse Vatutin, frecîndu-se la ochi. N-am fost instruiți să credem în coincidențe și...

— *Tvoiu mat'!* spuse Golovko.

Ridicînd privirea plictisit, Vatutin îl văzu pe interlocutorul lui dîndu-și ochii peste cap.

— Ultima dată cînd au fost americanii aici — cum naiba am putut să uit! Ryan a vorbit cu Filitov — s-au întîlnit aparent întîmplător și...

Vatutin ridică receptorul și formă un număr.

— Dă-mi-l pe directorul-adjunct care e de gardă în această noapte... Sînt colonelul Vatutin. Scoală-l pe prizonierul Filitov. Vreau să-l văd peste o oră... Ce s-a întîmplat? Cine? Foarte bine. Mulțumesc.

Colonelul de la Direcția a Doua se ridică în picioare.

— Secretarul Gherasimov l-a scos pe Filitov de la Lefortovo acum cincisprezece minute. A spus că urmau să facă o excursie specială.

— Unde ți-e mașina?

— Pot să comand...

— Nu, zise Golovko. Mașina ta personală.

26

Operațiuni sumbre

Nu era nici un fel de grabă deocamdată. În timp ce însoțitorii de bord se ocupau de instalarea pasagerilor, colonelul von Eich verifica, punct cu punct, lista de comenzi înainte de zbor. Aeronava VC-137 se alimenta cu energie electrică de la un generator cu ajutorul căruia puteau porni mult mai ușor motoarele decît dacă ar fi folosit sistemele interne ale avionului. Se uită la ceas, nădăjduind ca totul să se desfășoare conform planului.

În partea din spate, Ryan trecu de locul lui normal, exact în fața cabinei lui Ernie Allen, situată la mijlocul navei, și se așeză pe rîndul din spate. Semăna mult cu un avion de pasageri obișnuit, deși erau cîte cinci scaune pe rînd, asigurînd astfel spațiul necesar pentru cei care nu încăpuseră în zonele destinate „oaspeților distinși", situate în partea din față. Jack își alese un loc pe partea din stînga, unde scaunele erau amplasate două cîte două, în timp ce alți zece pasageri intrară în cabină, ducîndu-se cît mai în față posibil pentru a avea un zbor confortabil, după cum le recomandase un membru al echipajului. Șeful echipajului aeronavei urma să stea pe partea cealaltă a culoarului de trecere, în dreapta, în loc să se ducă în spațiile din față, rezervate membrilor echipajului. Ryan ar fi preferat să-l mai ajute încă un om, dar riscau să se dea în vileag. Aveau un ofițer sovietic la bord. Aceasta făcea parte din rutină și orice abatere în acest sens putea fi bătătoare la ochi. Important era ca toată lumea să aibă un

sentiment de siguranță, știind că totul decurgea așa cum trebuia.

În partea din față, pilotul ajunse la capătul listei de verificare.

— E toată lumea la bord?

— Da, domnule. Sîntem gata pentru închiderea ușilor.

— Urmărește semnalul luminos de la ușa pentru echipaj. Mi s-a părut cam bizar mai devreme, îi spuse von Eich mecanicului de bord.

— E vreo problemă? întrebă pilotul sovietic.

Orice aviator ia în serios riscul depresurizării bruște.

— De fiecare dată cînd verificăm ușa, pare în regulă. Probabil că e vreun releu defect pe tablou, dar n-am găsit încă parazitul. Am verificat personal blestemăția asta de etanșeizare a ușii, îl asigură el pe rus. Înseamnă că avem o defecțiune electrică.

— Sîntem gata de pornire, îi spuse mecanicul de bord.

— O.K.

Pilotul verifică dacă scările fuseseră luate, în timp ce echipajul de zbor își fixa căștile la urechi.

— Liber complet la stînga.

— Liber complet la dreapta, spuse copilotul.

— Porniți motorul numărul unu.

Urmară manevre de apăsare a unor butoane, și de comutare a unor legături, după care motorul din partea stîngă începu rotirea elicelor turbinei. Acele mai multor cadrane indicatoare se puseră în mișcare, ajungînd în scurt timp la turația normală pentru ralenti. Generatorul se opri, acum avionul avînd capacitatea de a-și furniza singur energia electrică.

— Porniți patru, spuse pilotul după aceea. Își comută microfonul pentru legătura cu cabina. Doamnelor și domnilor, sînt colonelul von Eich. Pornim motoarele, iar peste aproximativ cinci minute ne vom pregăti de decolare. Vă rog să vă legați centurile. Fumătorii să încerce să se mai abțină cîteva minute.

Pe rîndul din spate unde stătea, Ryan ar fi fost în stare să omoare pe cineva pentru o țigară. Șeful echipajului îi aruncă o privire, zîmbind. Pare destul de dur pentru treaba asta, își zise Jack. Sergentul părea cam de cincizeci de ani, dar asta nu însemna că n-ar fi putut să-i dea o lecție oricărui fundaș din NFL. Purta mănuși de lucru, din piele, cu bentițele de fixare întinse strîns.

— Ești gata? întrebă Jack.

Din cauza zgomotului motoarelor, care se auzea infernal de tare în spate, nu exista nici un pericol de a fi auziți.

— Cînd doriți, domnule.

— Ai să afli cînd.

— Hm, făcu Gherasimov. N-a ajuns încă.

Terminalul de cargo era închis și, cu excepția cîtorva reflectoare, complet întunecat.

— Să fac un apel? întrebă șoferul.

— Nu-i nici o grabă. Ce...

Un paznic în uniformă le făcu semn să se oprească. Trecuseră deja de un punct de control.

— Ah, așa e. Americanii se pregătesc de plecare. Asta încurcă un pic situația.

Soldatul de gardă veni la geamul șoferului și ceru permisele. Șoferul arătă cu mîna în spate.

— Bună seara, caporal, spuse Gherasimov, ridicîndu-și carnetul de identitate. Tînărul luă poziție de drepți. Va veni un avion peste cîteva minute, aici, pentru mine. Probabil că se întîrzie din cauza americanilor. Forțele de securitate sînt pe teren?

— Da, tovarășe secretar. O companie întreagă.

— Dacă tot sîntem aici, ce-ar fi să facem o inspecție rapidă? Cine e comandantul tău?

— Maiorul Zarudin, tov...

— Ce naiba se întîmplă? făcu un locotenent, apropiindu-se.

Cînd ajunse lîngă caporal, văzu cine era în mașină.

— Locotenent, unde este maiorul Zarudin?

— În turnul de control, tovarășe secretar. E cel mai bun loc pentru...

— Sînt convins. Prinde-l pe radio și spune-i că am să inspectez perimetrul de gardă, după care am să mă văd cu el și am să-i spun ce părere am. Dă-i drumul, îi spuse apoi șoferului. Ia-o la dreapta.

— Turnul Șeremetievo, sînt nouă-șapte-unu și cer permisiunea de a mă deplasa la sol pentru plecare la doi-cinci-dreapta, spuse von Eich în microfon.

— Nouă-șapte-unu, ai permisiunea. Ia-o la stînga pe pista unu. Vîntul este doi-opt-unu la patruzeci de kilometri.

— Recepție, terminat, spuse pilotul. O.K., hai să punem aeronava în mișcare.

Copilotul ajustă regulatoarele, iar avionul începu să se deplaseze la sol. Pe pistă, în fața lor, un om cu două semnalizatoare luminoase îi dirija, fără să fie însă nevoie, spre banda de decolare — dar rușii presupun întotdeauna că oamenilor trebuie să le spui ce să facă. Von Eich ieși din zona de parcare și se îndreptă spre sud, pe pista nouă, după care coti la stînga. Rotița care comanda mecanismul de direcție era înțepenită, ca de obicei, iar aeronava se întoarse lent, împinsă de motorul exterior. Întotdeauna proceda cu precauție în această fază. Pistele erau atît de accidentate, încît ți-era teamă de fiecare dată să nu se strice ceva. Iar în seara asta, cu atît mai mult, nu voia să pățească nimic. Pînă la capătul pistei numărul unu era aproape un kilometru și jumătate, el risca oricînd să facă o mișcare greșită, din cauza protuberanțelor și umflăturilor din asfalt. În cele din urmă coti la dreapta, pe pista numărul cinci.

— Oamenii par în alertă, remarcă Vasili, în timp ce traversau banda douăzeci și cinci din stînga.

Șoferul înainta cu farurile stinse, foarte în margine. Venea un avion, iar șoferul și garda de corp nu-și luau ochii de la potențialul pericol. Nu-l văzură pe Gherasimov cînd scoase cheia din buzunar și desfăcu cătușele lui Filitov, care era uluit de ceea ce se întîmpla. După care secretarul KGB-ului scoase un pistol automat din haină.

— Fir-ar să fie, e o mașină acolo, spuse colonelul von Eich. Ce naiba caută o mașină în zona aia?

— Putem trece ușor pe lîngă ea, zise copilotul. E foarte în margine.

— Excelent, spuse pilotul, luînd-o din nou spre dreapta, la capătul benzii. Lua-i-ar dracu' de șoferi de duminică.

— Nici asta n-o să vă placă, domnule colonel, spuse mecanicul de bord. Mi-a apărut iar lumina de la ușa din spate.

— Mama mă-sii de treabă! înjură von Eich în aparatul de intercomunicație.

Își comută din nou microfonul cu instalația din cabină, dar înainte de a vorbi, își controlă vocea.

— Către șeful de echipaj, verifică ușa din spate.

— Imediat, spuse sergentul.

Ryan își desfăcu centura de siguranță și se deplasă ușor, urmărindu-l pe sergentul care manevra mînerul de la ușă.

— Avem un scurtcircuit aici, pe undeva, spuse mecanicul de bord, în carlingă, în față. Nu mai văd luminile din spate de la cabină. A sărit întrerupătorul și nu-l găsesc, ca să-l resetez.

— Poate că e defect? sugeră colonelul von Eich.

— Am să încerc cu unul de rezervă, spuse mecanicul.

— Hai, dă-i drumul. Am să le spun băieților din spate de ce s-au stins luminile.

Era o minciună, dar suficient de bună, iar cum toată lumea avea legate centurile de siguranță, nu era deloc ușor pentru nimeni să se răsucească pentru a vedea ce se întîmpla în spatele cabinei.

— Unde-i secretarul? îl întrebă Vatutin pe locotenent.

— Face o inspecție — dumneata cine ești?

— Colonelul Vatutin — iar el e colonelul Golovko. Unde-i nenorocitul ăla de secretar, mucos cretin ce ești?!

Locotenetul se bîlbîi cîteva secunde, după care le arătă.

— Vasili, spuse secretarul.

Îi părea efectiv rău. Agentul se întoarse și văzu țeava pistolului.

— Dă-mi arma, te rog.

— Dar...

— N-avem timp de discuții.

Luă arma și o băgă în buzunar. După care le întinse cătușele.

— Amîndoi, și băgați-vă mîinile prin volan.

Șoferul era consternat, dar îi urmară amîndoi instrucțiunile. Vasili își prinse un inel de încheietura stîngă și, prin volan, agăță celălalt inel de mîna șoferului. În același timp, Gherasimov desfăcu receptorul de la stația radio a mașinii și îl băgă în buzunar.

— Cheile? întrebă Gherasimov.

Șoferul i le întinse cu mîna pe care o avea liberă. Cel mai apropiat soldat era la o distanță de o sută de metri. Avionul se afla doar la douăzeci de metri. Secretarul Comitetului pentru Securitatea Statului deschise singur portiera mașinii, ceea ce nu mai făcuse de luni de zile.

— Tovarășe colonel Filitov, vrei să vii cu mine, te rog?

Misa era la fel de surprins ca și ceilalți, dar făcu după cum i se spunea. Sub ochii tuturor din aeroport — oricum, măcar ai celor care își dădeau osteneala să urmărească rutina de decolare — Gherasimov și Filitov se îndreptară spre coada avionului VC-137, care purta culorile roșu, alb și albastru. Ca la comandă, ușa din spate se deschise.

— Dați-i zor, băieți, făcu Ryan, aruncînd afară o scară de frînghie.

Pe Filitov nu-l ascultau picioarele. Din cauza vîntului și a suflului de aer de la motoarele cu reacție, scărița oscila ca un steag în bătaia brizei, iar el nu reușea să se ridice cu amîndouă picioarele, cu tot ajutorul pe care i-l dădea Gherasimov.

— Dumnezeule, uite acolo! arătă Golovko. Înaintează!

Vatutin nu spuse nimic. Apăsă pe pedală și aprinse farurile cu faza mare.

— Avem probleme, spuse șeful de echipaj cînd văzu mașina.

Mai venea și un om alergînd, cu o pușcă în mînă.

— *Haide, saltă!* îl îndemnă el pe Cardinalul de la Kremlin.

— La naiba! făcu Ryan și, împingîndu-l pe sergent la o parte, sări jos.

Înălțimea era prea mare, așa că aterizâ prost, sucindu-și glezna dreaptă și rupîndu-și pantalonii la genunchiul stîng. Nedînd atenție durerii, Jack sări în picioare. Îl apucă pe Filitov de un umăr, iar Gherasimov de celălalt și împreună îl suiră pe scăriță, pînă la înălțimea de unde sergentul reuși să-l tragă în sus, pe ușă. Fu apoi rîndul lui Gherasimov, ajutat de Ryan. Jack însă avea aceeași problemă ca și Filitov. Genunchiul stîng îi înțepenise deja, iar cînd încercă să se sprijine pe glezna scrîntită, nu reuși să miște piciorul drept. Înjură suficient de tare, cît să se audă peste zgomotul motoarelor și încercă să se cațăre cu mîinile, dar alunecă și căzu pe asfalt.

— *Stoi! Stoi!* zbieră cineva înarmat, de la trei metri distanță.

Jack privi în sus spre ușa avionului.

— *Plecați!* urlă el. Închideți porcăria aia de ușă și plecați!

Fără să șovăie o clipă, șeful de echipaj procedă întocmai. Întinse mîna și închise ușa, sub privirile lui Jack. Mișcarea dură cîteva secunde. Înăuntru, sergentul ridică interfonul și îi spuse pilotului că ușa era perfect etanșă.

— Turnul de control, sînt nouă-șapte-unu, demarez. Terminat.

Pilotul avansă regulatoarele pînă la puterea de decolare. Suflul puternic al motoarelor îi azvîrli pe toți patru la pămînt — cel cu pușca tocmai sosise și el la fața locului — tocmai la capătul pistei înghețate. Trîntit pe burtă, Jack urmări cum lampa roșie din vîrful sistemului de direcție al avionului se micșora, ridicîndu-se apoi în văzduh. Înainte ca aeronava să dispară complet, mai văzu strălucirea infraroșiilor de la dispozitivul de bruiaj care proteja avionul VC-137 împotriva proiectilelor lansate în

aer de la sol. Aproape că pufni în rîs, cînd cineva îl răsuci, băgîndu-i pistolul în față.

— Salut, Serghei, îi spuse Ryan colonelului Golovko.

— Gata, i se comunică Săgetătorului prin radio.

Acesta ridică pistolul cu proiectil luminos și trase un singur cartuș, care explodă exact deasupra unuia dintre ateliere.

Totul se petrecu instantaneu. În stînga lui, după o lungă așteptare plictisitoare, trei Stingeruri își lansară proiectilele. Fiecare tir viză cîte un turn de pază — sau mai precis radiatoarele electrice din interior. Perechile de santinele din fiecare turn nu apucară decît să vadă, mirîndu-se, proiectilul cu semnal luminos deasupra regiunii centrale a instalației și doar unul dintre cei șase soldați zări apropiindu-se raza galbenă, atît de fulgerătoare, încît nu mai avu timp să reacționeze. Toate cele trei proiectile își atinseră ținta — nici nu era greu de altfel să lovească niște obiective nemișcate — și în fiecare caz focoasele de aproape trei kilograme își făcură datoria. La mai puțin de cinci secunde după ce se trăsese primul tur, turnurile erau eliminate, iar o dată cu ele și mitralierele care protejau instalația laserelor.

Santinela din fața Săgetătorului muri. N-avea cum să scape cu viață. Patruzeci de puști traseră în el simultan, iar jumătate din gloanțe se intersectară. După aceea mortierele traseră de jur împrejur, iar Săgetătorul dădu instrucțiuni prin radio pentru reglarea focului spre ceea ce credea el că erau barăcile paznicilor.

Sunetul împușcăturilor de arme automate era inconfundabil. Colonelul Bondarenko tocmai ajunsese la concluzia că petrecuse suficient timp în comuniune cu natura frumoasă, dar răcoroasă, și se întorcea spre locuința lui, cînd sunetul îl ținti locului. Se gîndi inițial că unul dintre paznicii din KGB își descărcase din greșeală arma, dar această impresie nu dură nici o secundă. Auzi o bubuitură deasupra și, ridicînd privirea, văzu proiectilul luminos, după care auzi exploziile de la construcția cu lasere; ca la comandă, starea de uimire i se risipi și redeveni

soldatul profesionist gata de atac. O luă la goană spre barăcile KGB, situate la două sute de metri în dreapta lui.

Vedea tirurile de mortiere. Cădeau pe noul atelier mecanic situat exact dincolo de barăci. Cînd ajunse lîngă acestea, oamenii ieșeau împleticindu-se pe ușă. Trebui să se oprească și să ridice mîinile, pentru a nu fi împușcat.

— Sînt colonelul Bondarenko! Unde este ofițerul vostru?

— Aici! răspunse un locotenent, ieșind afară. Ce...

Cineva tocmai aflase de greșeala lui. Următorul tir de mortiere lovi spatele barăcilor.

— Veniți după mine! urlă Bondarenko, ducîndu-i cît mai departe de cea mai evidentă țintă aflată la vedere. De jur împrejurul lor se auzeau răpăituri de puști — puști sovietice; colonelul constată imediat că nu-și putea da seama după sunet cine în cine trăgea. *Splendid!*

— Organizați-vă!

— Ce este...

— Sîntem atacați, locotenente! Cîți oameni ai?

Se întoarse și numără. Dar Bondarenko termină înaintea lui. Erau patruzeci și unu, toți cu puști, fără arme grele și fără stații radio. Fără mitraliere se mai puteau descurca, dar stațiile radio erau vitale.

Cîinii, își spuse el, *ar fi trebuit să țină cîinii...*

Situația tactică era îngrozitor de proastă și știa că urma să se înrăutățească și mai mult. O serie de explozii spintecă noaptea.

— Laserele, trebuie... spuse locotenentul, dar colonelul îl înșfăcă de umăr.

— Mașinile pot fi refăcute, spuse Bondarenko, pe un ton insistent, dar savanții nu. Mergem la clădirea cu apartamente și rezistăm acolo pînă primim ajutoare. Trimite un agent destoinic la locuințele burlacilor, să-i aducă la apartamente.

— Nu, tovarășe colonel! Eu am ordin să apăr laserele și trebuie...

— Îți ordon să-ți iei oamenii...

— *Nu!* zbieră locotenentul la el.

Bondarenko îl trînti la pămînt cu o lovitură de pumn, îi luă arma, ridică piedica și îi trase două gloanțe în piept.

— Cine-i cel mai bun sergent? întrebă el, întorcîndu-se.

— Eu, tovarășe colonel, spuse un tînăr, tremurînd.

— Sînt colonelul Bondarenko și cu comand aici! anunță ofițerul, cu atîta autoritate de parcă ordinul ar fi venit de la Dumnezeu. Ia patru oameni, du-te la barăcile burlacilor și adu-i pe toți sus pe deal, la clădirea cu apartamente. Cît de repede poți!

Sergentul arătă spre patru soldați și porniră cu toții în fugă.

— Restul, veniți cu mine! comandă Bondarenko.

Îi scoase în ninsoare. Nu era momentul să se mai întrebe ce-i aștepta. După nici zece metri, se stinseră luminile în toată tabăra.

La poarta de la incinta clădirii cu lasere se afla un GAZ cu o mitralieră înăuntru. Cînd auzi exploziile, generalul Pokrîșkin ieși din clădirea de comandă și rămase consternat, văzînd că din cele trei turnuri de pază nu mai rămăseseră decît niște cioturi în flăcări. Comandantul detașamentului KGB veni în goană cu mașina pînă la el.

— Sîntem atacați, spuse ofițerul, cu totul inutil.

— Adună-ți oamenii — aici.

Ridicîndu-și privirea, Pokrîșkin văzu oameni venind în fugă. Erau îmbrăcați în uniforme sovietice, dar își dădu seama, totuși, că nu erau ruși. Generalul se cățără în spatele jeepului și întoarse mitraliera pe deasupra capului ofițerului KGB, care rămăsese înmărmurit. Cînd apăsă prima oară pe tragaci nu se întîmplă nimic, așa că goli cartușele în magazie. A doua oară, generalul Pokrîșkin avu satisfacția să vadă trei oameni căzînd. Comandantului forțelor de gardă nu-i mai trebui nici o încurajare. Zbieră niște ordine rapide în stația radio. Lupta care pornise degeneră într-o învălmășeală confuză, așa cum era de așteptat — ambele părți purtau uniforme identice și foloseau arme identice. Dar afganii erau mai numeroși decît rușii.

Morozov și cîțiva dintre prietenii lui necăsătoriți ieșiseră deja afară cînd auziseră zgomotele. Majoritatea aveau pregătire militară, dar el nu. Oricum nu conta, însă, întrucît nici unul n-avea idee ce ar fi trebuit să facă. Cinci

oameni apărură alergînd din întuneric. Purtau uniforme și erau înarmați cu puști.

— Haideți! Veniți toți după noi!

Alte arme începură să răpăie mult mai aproape, iar doi dintre soldații KGB căzură, unul mort, iar celălalt rănit. Trase și el, descărcîndu-și arma într-un tir prelung. Din întuneric se auzi un urlet, urmat de țipete. Morozov se duse în fugă înăuntru și le strigă oamenilor să vină la ușă. Inginerilor nu le mai trebui alt imbold.

— Sus pe deal! spuse sergentul. La blocul de apartamente. Cît de repede puteți!

Cei patru soldați KGB le făcură semn să vină, căutînd ținte de ochit, dar nevăzînd decît străfulgerări de gloanțe. Gloanțele zburau acum din toate părțile. Un alt soldat KGB se prăbuși la pămînt și cu un țipăt își dădu ultima suflare, dar sergentul reuși să-l nimerească pe cel care îl omorîse. Cînd ultimul inginer ieși din cameră, el și un soldat de rînd înșfăcară puștile rămase disponibile și își ajutară camaradul să urce dealul.

Săgetătorul își dădu seama prea tîrziu că misiunea era mult prea amplă pentru numai optzeci de oameni. Prea mult teren de acoperit, prea multe clădiri, dar și numărul necredincioșilor din jur era mare, acesta fiind motivul pentru care își adusese oamenii aici. Îl văzu pe unul dintre partizani aruncînd în aer un autobuz, cu un tir antitanc. Explodînd, vehiculul luă foc și derapă, rostogolindu-se în jos pe panta muntelui, în țipetele celor dinăuntru. Găsiră niște mașini-unelte scufundate în ulei și montară rapid încărcăturile explozive, fugind înainte ca detonația să declanșeze incendiul. Săgetătorul își dăduse seama cu un minut prea tîrziu care dintre clădiri era baraca paznicilor, iar cînd își conduse trupa să-i scoată pe cei care erau ținuți acolo, construcția era deja în flăcări. Ajunsese prea tîrziu, ceea ce însă nu știa încă. Un tir răzleț de mortiere tăiase linia electrică prin care se alimenta sistemul de iluminat al întregului amplasament, așa că oamenii lui nu mai

vedeau acum nimic, orbiți de strălucirea focurilor trase de propriile lor arme.

— Ai făcut treabă bună, sergent! îi spuse Bondarenko băiatului după ce dăduse deja ordin inginerilor să urce la etaj. Ne stabilim perimetrul în jurul clădirii. S-ar putea să ne forțeze să batem în retragere. În acest caz, ne fixăm pozițiile la primul etaj. Zidurile sînt din beton. Proiectilele RPG ne pot afecta, dar gloanțele se vor opri în acoperiș și în ziduri. Ia-ți un om, du-te înăuntru și găsește-i pe cei care au pregătire militară. Dă-le pușlile astea două. Cum vezi că mai cade vreun soldat, ia-i arma și dă-i-o cuiva care știe cum să umble cu ea. Mă duc puțin înăuntru, poate reușesc să fac să funcționeze vreun telefon.

— Există un radiotelefon în biroul de la primul etaj, îi spuse sergentul. Așa e în toate clădirile.

— Bun! Menține perimetrul, sergent. Mă întorc în două minute, spuse Bondarenko, fugind în interiorul clădirii.

Radiotelefonul era atîrnat de un cîrlig pe perete, iar colonelul răsuflă ușurat constatînd că era un model militar, alimentat cu baterii proprii. Bondarenko îl puse pe umăr și ieși alergînd.

Atacanții — oare cine erau? se întrebă el — își planuiseră prost atacul. În primul rînd, nu reușiseră să identifice barăcile KGB înainte de lansarea atacului; în al doilea rînd, nu loviseră suficient de repede zona de locuit. Acum înaintau într-acolo, dar dădură peste un șir de grăniceri întinși pe zăpadă. Bondarenko știa că erau doar trupe KGB, dar aveau, totuși, pregătirea de bază și, ceea ce era cel mai important, știau că nu aveau încotro fugi. Sergentul tînăr era capabil. Se mișca din loc în loc de-a lungul perimetrului, fără să-și folosească arma, ci încurajîndu-și oamenii și spunîndu-le ce să facă. Colonelul activă radioul.

— Aici colonelul G.I. Bondarenko de la Steaua Strălucitoare. Sîntem atacați. Repet. Proiectul Steaua Strălucitoare este atacat. Orice unitate pe această linie să răspundă imediat. Terminat.

— Ghenadi, sînt Pokrîșkin, de la zona laserelor. Sîntem în clădirea de comandă. În ce situație te afli?

— Sînt la apartamente. Am adunat toți civilii pe care i-am putut găsi înăuntru. Am patruzeci de oameni și vom încerca să rezistăm și să apărăm acest loc. Ceva șanse de sprijin?

— Încerc. Ghenadi, nu-ți putem trimite nici un fel de ajutor de aici. Poți să reziști?

— Întreabă-mă peste douăzeci de minute.

— Apără-mi oamenii, colonele. Apără-mi oamenii! strigă Pokrîșkin în microfon.

— Pînă la moarte, tovarășe general. Terminat. Bondrenko își puse telefonul pe spate și ridică pușca. Sergent!

— Aici, tovarășe colonel! Tînărul apăru lîngă el. Acum tatonează, nu atacă încă...

— Caută punctele slabe.

Bondarenko se lăsă din nou în genunchi. Văzduhul vibra de împușcături, deocamdată însă nu foarte concentrate. Deasupra și în spatele celor doi, ferestrele se zgîlțîiau. Gloanțele loveau în prefabricatele de beton din care era făcut zidul clădirii, împroșcîndu-i cu așchii pe cei de-afară.

— Instalează-te în colțul opus acestuia. Iei în apărare zidurile de la nord și est. Eu mă ocup de astea două. Spune-le oamenilor tăi să tragă numai cînd văd ținta.

— Le-am dat deja acest ordin, tovarășe.

— Bun! exclamă Bondarenko, împingîndu-și încîntat pumnul în umărul tînărului. Nu bați în retragere decît dacă n-ai încotro, dar înainte mă anunți. Oamenii din clădirea aceasta sînt niște valori inestimabile. Trebuie să scape cu viață. Pornește!

Colonelul se uită după sergentul care alerga spre poziția desemnată. Cine știe, poate KGB-ul reușește, totuși, să formeze și oameni capabili. Porni în fugă spre colțul lui de clădire.

Avea acum douăzeci — nu, numără mai bine, optsprezece oameni. Îmbrăcați în haine de camuflaj, erau greu de depistat. Alergă din om în om, cu spinarea încovoiată sub greutatea radioului, spațiindu-i și spunîndu-le să-și

gospodărească muniția. Tocmai terminase cu șirul de pe partea vestică, cînd din întuneric se auziră niște voci.

— Vin! țipă un soldat.

— *Nu trage!* tună colonelul.

Ca prin farmec, se ivîră niște siluete alergînd. Cu cîteva momente mai înainte, scena fusese populată doar de fulgii de zăpadă care cădeau — iar acum se vedea un rînd de oameni care trăgeau cu puștile Kalașnikov ținute la șold. Îi lăsă să se apropie pînă la cincizeci de metri.

— *Foc!*

Văzu zece inamici prăbușindu-se instantaneu. Ceilalți șovăiră și se opriră, după care bătură în retragere, lăsînd încă alte două cadavre în urmă. Din cealaltă parte a clădirii se auzeau mai multe focuri. Bondarenko se întrebă dacă sergentul rezistase, dar asta nu mai depindea de el. După țipetele din apropiere, își dădu seama că aveau și ei pierderi. Verificînd linia, constată că unul căzuse fără să scoată nici un sunet. Mai avea acum doar cincisprezece oameni.

Ridicarea la altitudine merge după tipic, își zise colonelul von Eich. La un metru în spatele lui, rusul își aruncă privirea pe tabloul electric.

— Cum e cu electricitatea? întrebă pilotul, ușor iritat.

— Nici o problemă cu puterea motoarelor și cu energia hidraulică. Se pare că e ceva la sistemul de iluminat, replică mecanicul, stingînd discret luminile de la coada avionului și semnalele anticoliziune de la vîrful aripilor.

— În fine...

Luminile instrumentelor, afișate în carlingă, erau toate aprinse, neexistînd alt iluminat suplimentar pentru echipajul de zbor.

— O să-l reparăm cînd ajungem la Shannon.

— Domnule colonel! Pilotul auzi vocea șefului de echipaj, în căști.

— Dă-i drumul, spuse mecanicul, asigurîndu-se că receptorul de la urechea rusului era pe altă frecvență. Dă-i drumul, sergent.

— I-am luat pe cei doi... pe cei doi noi pasageri, domnule, dar pe domnul Ryan — pe el l-am lăsat acolo, domnule colonel.

— Repetă, spuse von Eich.

— A zis să pornim, domnule. Doi tipi cu arme, domnule, au... el a zis să pornim, domnule, zise din nou șeful de echipaj.

Von Eich pufni.

— Bine. Cum merg lucrurile acolo în spate?

— I-am pus pe ultimul rînd, domnule. Nu cred să fi observat careva, mai ales cu zgomotul motoarelor.

— Continuă la fel.

— Da, domnule. Freddie îi ține pe ceilalți pasageri în față. Toaleta din spate e defectă, domnule.

— Ghinion, remarcă pilotul. Spune-le să se ducă în față, dacă au nevoie.

— În regulă, domnule colonel.

— Șaptezeci și cinci de minute, avertiză navigatorul.

Doamne, Ryan, își zise pilotul. *Sper să-ți placă acolo...*

— Ar trebui să te omor pe loc! spuse Golovko.

Erau în mașina secretarului KGB-ului. Ryan se trezi față-n față cu patru ofițeri KGB foarte furioși. Cel mai turbat părea tipul de pe scaunul din dreapta față. Garda de corp a lui Gherasimov, își zise Jack, cel care lucra direct cu el. Cum părea foarte solid, Ryan binecuvînt spătarul scaunului care îi despărțea. Avea o problema mult mai presantă. Se uită la Golovko și se gîndi că n-ar fi rău să-l mai potolească.

— Serghei, chestia asta împiedică un incident internațional ale cărui proporții nici nu le bănuiești, spuse Jack calm.

Conversațiile pe care le auzi în continuare erau în limba rusă. Nu înțelegea ce spuneau, dar substratul emoțional era destul de evident. Nu știau ce să facă. Iar asta îi convenea lui Ryan de minune.

Clark se plimba pe o stradă, la trei cvartale de port, cînd le văzu. Era ora unsprezece și patruzeci și cinci de minute. Slavă Domnului că erau punctuale. În această

parte a orașului se aflau restaurante și, deși aproape că nici nu-i venea să creadă, chiar și niște discoteci. Cînd le zări, tocmai ieșeau dintr-un local. Două femei, îmbrăcate așa cum i se spusese că aveau să fie, cu un însoțitor bărbat. Garda de corp. Numai unul, tot conform ordinelor. Era plăcut surprins că pînă acum totul decursese conform planului. Clark mai număra încă vreo zece oameni pe trotuar, cîțiva în grupuri gălăgioase, alții doi cîte doi, liniștiți, mulți dintre ei clătinîndu-se de prea multă băutură. Dar era vineri seara și așa se întîmpla peste tot în lume. Apropiindu-se, rămase cu privirea îndreptată asupra celor trei persoane care îl interesau.

Agentul care le însoțea era un profesionist. Stătea în dreapta lor, cu mîna pentru pistol liberă. Mergea în fața lor, dar își mișca ochii în toate direcțiile. Clark își potrivi fularul la gît, după care băgă mîna în buzunar, unde avea pistolul. Mări pasul, ca să-i prindă din urmă. Nu era greu. Cele două femei se apropiau de colț, fără să se grăbească. Cea mai în vîrstă dădea impresia că privea orașul în jur. Clădirile păreau vechi, dar nu erau. Cel de-al doilea război mondial devastase Tallinul în două valuri explozive, nemailăsînd în urmă decît pietre arse. Dar cei care avuseseră puterea de decizie optaseră pentru reconstruirea orașului în mare parte așa cum fusese, așa că această așezare urbană se deosebea foarte mult de celelalte orașe rusești pe care le văzuse Clark. Fără să-și dea seama de ce, îi amintea într-un fel de Germania. Cu acest ultim gînd rupt de misiunea pe care o avea, Clark trecu la lucruri serioase. Se afla acum la zece metri în spatele lor, ca un om oarecare mergînd spre casă pe o noapte rece de februarie, cu fața în jos, ca să se ferească de frig, și cu o căciulă de blană înfundată pe cap. Acum le auzea vocile. Vorbeau în rusește. Era momentul.

— *Ruski*, spuse Clark cu un accent moscovit. Vasăzică mai există și altceva în orașul ăsta decît doar baltici aroganți?

— Este un oraș vechi și frumos, tovarășe, răspunse femeia mai în vîrstă. Poartă-te cuviincios.

Bun, începem... își zise Clark. Păși înainte, clătinîndu-se ca un om cu chef.

— Scuze, frumoasă doamnă. O seară bună, zise el, depășindu-le.

Ocolindu-le pe cele două femei, se ciocni de agent.

— Scuză-mă, tovarășe.

Omul se trezi cu un pistol proptit în față.

— Întoarce-te la stînga și ia-o pe alee. Ține mîinile afară să le pot vedea, tovarășe.

E-atît de șocat nenorocitul că mă face să rîd, își zise Clark, amintindu-și totuși că avea de-a face cu un tip priceput, cu o armă în buzunar. Îl înșfăcă de guler pe la spate, ținîndu-l la distanță cu brațul întins și cu arma strînsă în mînă.

— Mamă... spuse Katerina alarmată.

— Ssst, fă cum îți spun. Fă cum îți spune omul ăsta.

— Dar...

— Treci la perete, îi spuse Clark bărbatului.

Schimbă arma dintr-o mînă în alta, ținînd revolverul țintit spre mijlocul craniului agentului, după care îi dădu o lovitura dură pe ceafă, cu mîna dreaptă. Omul căzu trăsnit, iar Clark îi puse cătușe la mîini. După aceea îi băgă un căluș în gură, îi legă gleznele și îl tîrî cît mai la întuneric posibil.

— Doamnelor, vreți, vă rog, să veniți cu mine?

— Ce se întîmplă? întrebă Katerina.

— Nu știu, recunoscu maică-sa. Tatăl tău mi-a spus să...

— Domnișoară, tatăl dumitale s-a hotărît să viziteze America, iar dumneata și mama dumitale îl veți însoți, spuse Clark, într-o rusă perfectă.

Katerina nu răspunse nimic. Cu tot întunericul de pe alee, Clark constată că era foarte palidă. Mama ei arăta ceva mai bine.

— Dar... spuse tînăra în cele din urmă. Dar asta înseamnă trădare... Nu pot să cred așa ceva.

— Mi-a spus... mi-a spus să facem orice ne zice omul acesta, interveni Maria. Katerina — trebuie.

— Dar...

— Katerina, spuse mama ei. Ce-o să se aleagă de viața ta dacă tatăl tău fuge în străinătate, iar tu rămîi aici? Ce se va întîmpla cu prietenii tăi? Ce se va întîmpla cu

tine? Se vor folosi de tine ca să-l aducă înapoi, sînt în stare de orice, Katiușa...

— Haideți, e timpul să plecăm, spuse Clark, luîndu-le pe amîndouă de braț.

— Dar... făcu Katerina, arătînd spre garda de corp.

— N-a pățit nimic. Noi nu omorîm oameni. E riscant.

Clark le conduse înapoi la stradă, cotind la stînga spre port.

Maiorul își împărțise oamenii în două grupuri. Grupul mai puțin numeros punea încărcături explozive pe tot ce le ieșea în cale. Că era vorba de un stîlp de iluminat sau de un laser, pentru ei era totuna. Grupul mai mare lichidase majoritatea soldaților KGB care încercaseră să vină aici, fiind acum desfășurat în jurul buncărului de comandă. Nu era propriu-zis un buncăr, dar cei care realizaseră planurile de construcție pentru acest obiectiv se gîndiseră în mod cert că sala de comandă trebuia să aibă același tip de protecție ca și cele de la Leninsk Kosmodrom, sau poate se gîndise că era posibil ca, într-o bună zi, muntele să fie supus unei explozii nucleare. Dar cel mai plauzibil, totuși, era că cineva ajunsese la concluzia că pentru o asemenea destinație manualul prescria acest tip de structură. Rezultatul fusese o clădire cu pereți din beton armat, cu o grosime de un metru. Oamenii lui îl uciseseră pe comandantul KGB și îi luaseră vehiculul, cu mitralieră cu tot, iar acum trăgeau prin vizoarele structurii. De fapt, nimeni nu le folosea pentru a privi afară, iar tirurile lor perforaseră de mult geamul gros, ciuruind computerele din încăpere și sistemul de comandă.

Înăuntru, generalul Pokrîșkin preluase comanda, în lipsa altcuiva care să o facă. Avea aproximativ treizeci de soldați KGB, dotați doar cu arme ușoare și cu puținele muniții pe care le aveau asupra lor cînd începuse atacul. Un locotenent își dădea silința să organizeze cît mai bine apărarea, în timp ce generalul încerca să cheme ajutor prin stația radio.

— Va dura o oră, îi spunea un comandant de regiment. Oamenii mei pornesc chiar acum!

— Cît mai repede cu putință! zise Pokrîșkin. Aici mor oameni.

Se gîndise deja la elicoptere, dar pe o asemenea vreme nu puteau face mare lucru. Un atac cu elicoptere ar fi fost sinucidere curată. Puse jos stația radio și își luă automatul de serviciu. Auzea zgomotul de afară. Toate echipamentele instalației erau aruncate în aer. Nici nu mai conta acum. Oricît de mare ar fi fost catastrofa, oamenii contau mai mult. Aproape o treime dintre inginerii lui erau în buncăr. Cînd începuse atacul, tocmai încheiau o ședință prelungită. Într-o astfel de situație, ar fi fost mai puțini aici, dar totodată mult mai mulți lucrînd afară, la echipamente. Aici măcar aveau o șansă.

De cealaltă parte a zidurilor de beton, maiorul încerca să își dea seama ce trebuia să facă. Nu se așteptase deloc să găsească o astfel de structură. Tirurile RPG antitanc abia dacă izbuteau să ciobească zidurile, iar direcționarea lor spre deschizăturile înguste era deosebit de anevoioasă pe întuneric. Putea folosi trasoare pentru orientarea mitralierelor, dar rezultatul nu era prea grozav.

Găsește punctele slabe, își spuse el. *Nu te grăbi și gîndește-te bine.* Le ordonă soldaților lui să mențină un ritm constant de tiruri și începu să se deplaseze în jurul clădirii. Cei dinăuntru aveau și ei armele dispersate, dar clădirile de acest gen au cel puțin un punct cheie... Maiorul nu trebuia decît să-l găsească.

— Ce se întîmplă? se auzi în radio.

— Am omorît, probabil, cincizeci. Restul sînt în buncăr și încercăm să-i prindem și pe ăștia. Cum e cu ținta ta?

— Blocul de apartamente, replică Săgetătorul. Sînt toți acolo înăuntru și... în radio se auziră împușcături. Îi prindem curînd.

— Peste treizeci de minute trebuie să plecăm, prietene, spuse maiorul.

— Da!

Radioul amuți.

Bun om Săgetătorul, și curajos, își zise maiorul, examinînd fațada dinspre nord a buncărului, dar cu numai o săptămînă de instrucție regulată ar fi cu mult mai eficient... doar o săptămînă pentru a codifica lucrurile învățate de unul singur... și pentru a-și însuși învățămintele pentru care alții își vărsaseră sîngele...

Iată locul. Iată punctul cheie.

Ultimul tir de mortiere viza acoperișul blocului cu apartamente. Bondarenko privi, zîmbind. Pînă la urmă, cealaltă parte făcuse efectiv o prostie. Gloanțele cu calibrul de 82 de milimetri n-aveau nici o șansă să străpungă țiglele acoperișului de beton, dar, dacă le-ar fi împrăștiat în jurul perimetrului clădirii, mulți dintre oamenii colonelului ar fi pierit. Mai rămăsese cu zece, dintre care doi răniți. Puștile celor răpuși erau acum în interiorul clădirii; se trăgea cu ele de la etajul doi. Numără douăzeci de cadavre în afara perimetrului lui, iar atacanții — erau afgani, acum se convinsese — se învîrteau dincolo de raza lui vizuală, încercînd să se decidă ce aveau de făcut în continuare. Pentru prima oară, Bondarenko avu sentimentul că puteau, totuși, scăpa cu viață. Generalul îi comunicase prin radio că din Nurek venea spre ei, pe drum, un regiment motorizat, și, deși se înfioră, imaginîndu-și ce însemna să conduci transportoare de infanterie BTR pe șoselele de munte acoperite cu zăpadă, știa că pierderea cîtorva plutoane de infanterie nu era nimic, în comparație cu grupul de savanți pe care încerca să-i apere acum.

Împușcăturile erau deocamdată sporadice, doar focuri de hărțuire pînă să se decidă ce aveau de făcut. Dacă ar fi avut mai mulți oameni, ar fi încercat un contraatac, doar ca să-i deruteze, dar colonelul era nevoit să rămînă pe poziție. Nu se putea încumeta la așa ceva, știind că n-ar mai fi rămas decît cealaltă trupă, care să apere două laturi ale clădirii.

Să mă retrag acum? Cu cît îi țin mai mult timp la distanță de clădire, cu atît mai bine, dar să bat în retragere? Șovăia dacă să ia această decizie. În interiorul clădirii, soldații lui puteau fi mai bine protejați, dar asta ar însemna

să piardă totodată capacitatea de comandă asupra lor, fiecare om urmînd să stea separat în altă încăpere, despărțiți prin pereți interiori. Dacă ar intra înăuntru și s-ar retrage spre etajele superioare, le-ar da posibilitatea geniștilor afgani să dărîme clădirea cu încărcături explozive — nu, aceasta rămînea doar o soluție disperată. Ascultînd împușcăturile dispersate, care alternau cu gemetele răniților și ale muribunzilor, Bondarenko nu reușea să se hotărască.

La două sute de metri distanță, Săgetătorul era pe punctul de a hotărî în locul lui. Considerînd, greșit, că pierderile pe care le suferise aici indicau faptul că această parte a clădirii era cel mai bine apărată, îi conduse pe oamenii care îi mai rămăseseră în cealaltă parte. Manevra dură cinci minute, timp în care cei pe care îi lăsase în poziție trăgeau constant asupra perimetrului rusesc. Epuizîndu-și gloanțele de mortiere și proiectilele RPG, nu-i mai rămîneau, în afară de pușți, decît cîteva grenade și șase pachete de încărcături explozive. De jur împrejurul lui, împușcăturile incendiau noaptea, flăcările portocalii și roșii înălțîndu-se în văzduh și topind ninsoarea care cădea. În timp ce îi organiza pe cei cincizeci de oameni care îi mai rămăseseră, auzea țipetele partizanilor răniți. Atacul urma să se facă în grup compact, sub conducerea liderului care îi adusese aici. Ridicînd piedica automatului AK-47, Săgetătorul își aminti de primii trei oameni pe care îi ucisese cu această armă.

Bondarenko întoarse brusc capul, cînd auzi țipetele din cealaltă parte a clădirii. Răsucindu-se în loc, văzu că nu se întîmpla nimic. Era timpul să facă ceva și spera ca momentul să fie potrivit.

— Toată lumea înapoi la clădire. Mișcați-vă!

Doi dintre cei zece oameni cu care mai rămăsese erau răniți, trebuind ajutat fiecare. Manevra dură peste un minut, interval în care întunericul nopții fu din nou sfîrtecat de rafale de împușcături. Bondarenko alese cinci oameni și porni cu ei în fugă pe coridorul principal de la primul palier al clădirii, ieșind pe cealaltă parte.

Nu-și dădu seama dacă se produsese o breșă sau dacă oamenii de aici băteau și ei în retragere — dar trebui din nou să se abțină să tragă, avînd în vedere că ambele părți purtau uniforme identice. Unul dintre cei care alergau spre clădire deschise foc, iar colonelul îngenunche și îl doborî, descărcînd în el cinci gloanțe. Mai apărură și alții. Se pregătea să tragă, dar se opri, auzindu-le țipetele.

— *Nași, nași!*

Numără opt. Ultimul dintre ei era sergentul, rănit la ambele picioare.

— Prea mulți, n-am putut...

— Intră înăuntru, îi spuse Bondarenko. Mai poți lupta?

— Sigur că da, ce naiba!

Priviră amîndoi în jur. Era imposibil să lupte plasați în camere separate. Trebuiau să se cantoneze pe coridoare și scări.

— Ajutoarele sînt pe drum. Vine un regiment din Nurek, numai să putem rezista pînă atunci! le spuse Bondarenko oamenilor lui.

Nu le preciză însă în cît timp urma să ajungă. Prima veste bună în mai mult de o jumătate de oră. Doi civili coborîră la parter. Amîndoi aveau puști.

— Aveți nevoie de ajutor? întrebă Morozov.

Se sustrăsese de la serviciul militar, dar constatase acum că nu era atît de greu să mînuiești o pușcă.

— Cum merg treburile acolo sus? întrebă Bondarenko.

— Șeful meu de secție a murit. Am luat asta de la el. Mulți oameni sînt răniți, iar restul la fel de îngroziți ca și mine.

— Rămîi cu sergentul, îi spuse colonelul. Păstrează-ți cumpătul, tovarășe inginer, și s-ar putea să scăpăm cu viață. Avem ajutoare pe drum.

— De-ar veni naibii mai repede.

Morozov îl ajută pe sergent — care era chiar mai tînăr decît inginerul — să ajungă în celălalt capăt al culoarului.

Bondarenko amplasă jumătate din efectiv la scară, iar cealaltă jumătate lîngă lifturi. Domnea din nou calmul.

De afară, se auzeau glasuri vorbind în altă limbă, dar împușcăturile încetaseră deocamdată.

— În jos pe scară. Cu atenție! spuse Clark. La capăt, e o parte transversală. Puteți sta pe ea.

Uitîndu-se dezgustată la lemnul lipicios, Maria îi dădu ascultare, păși cu grijă și se sui în barcă. Desfăcu frînghiile și, cu mîna, mișcă barca pînă sub locul unde stăteau femeile. Trebuiau să sară de la o înălțime de nouăzeci de centimetri.

— Pe rînd. Tu întîi, Katerina. Dă-ți drumul ușor și te prind.

Fata îl ascultă. Clark o apucă de gleznă, trăgînd-o spre el. Katerina căzu în amabarcațiune cu eleganța unui sac de fasole. Urmă Maria. Îi dădu același instrucțiuni, pe care ea le respectase, dar Katerina încercă să o ajute și, din greșeală, mișcă barca. Maria se dezechilibră și căzu în apă, țipînd.

— Ce se-ntîmplă? strigă cineva de la capătul docului. Clark nu-i dădu nici o atenție și înfășcă mîinile femeii care stropea în jur, încercînd să se țină la suprafață, după care o trase în barcă. Mariei i se tăiase respirația din cauza apei reci, dar Clark n-avea cum să o ajute. Auzi pași venind în fugă pe doc.

— *Stoi!* strigă o voce.

Clark își dădu seama că era un polițist. N-avea cum să fie decît un polițist nenorocit. Întorcîndu-se, văzu strălucirea unei lanterne. Nu putea să ajungă pînă la barcă, dar văzu siajul. Clark ridică stația radio.

— Unchiule Joe, aici e Willy. A răsărit soarele!

— S-ar putea să fi fost reperați, îi spuse ofițerul de comunicații lui Mancuso.

— Splendid.

Căpitanul ieși în față.

— Goodman, treci exact la zero-opt-cinci. Deplasează submarinul spre coastă, la zece noduri.

— Comandă, radiolocație, contact la doi-nouă-șase. Motor diesel, anunță Jones. Elice dublă.

— Probabil că e o fregată de patrulă KGB, tip Grișa, spuse Ramius. Patrulare de rutină.

Mancuso nu spuse nimic, dar arătă spre echipa de depistare a tirurilor. Luaseră poziție asupra țintei de pe mare, în timp ce submarinul *Dallas*, la adîncime de periscop, se apropia de coastă cu antena radio ridicată.

— Nouă-șapte-unu, aici Centrul Velikie Luki. Virează dreapta la traiectorie nouă unu-zero-patru, îi spuse rusul colonelului von Eich.

Pilotul apăsă pe butonul microfonului de pe manetă.

— Repetă, Luki, terminat.

— Nouă-șapte-unu, ți se ordonă să virezi spre o nouă traiectorie unu-zero-patru și să te întorci la Moscova. Terminat.

— Ah, mulțumesc, Luki, dar nu, continuăm pe traiectoria doi-opt-șase, conform planului de zbor. Terminat.

— Nouă-șapte-unu, ți se ordonă să te întorci la Moscova! insistă turnul de control.

— Înțeles, mulțumesc. Terminat.

Von Eich privi în jos, asigurîndu-se că pilotul automat era pe traiectoria dorită, după care continuă să inspecteze văzduhul, pentru a evita alte aeronave.

— Dar văd că nu te întorci, îi spuse rusul din carlingă, prin sistemul de intercomunicație.

— Nu, făcu von Eich, întorcîndu-se spre el. Eu nu știu să fi uitat ceva acolo, ca să trebuiască să mă duc înapoi. În fine...

— Bine, dar ți-au dat ordin.

— Băiete, eu comand acest avion, iar ordinele mele sînt să zbor la Shannon, îi explică pilotul.

— Dar...

Rusul își desfăcu centura de siguranță și începu să se ridice.

— Stai jos! îi ordonă pilotul. Nimeni nu pleacă din cabina de zbor fără permisiunea mea, domnule! Ești musafir în avionul meu și fă naibii bine și ascultă ce-ți spun!

Fir-ar să fie, credeam că o să fie mai ușor! Făcu un semn mecanicului, care răsuci un alt buton. Se stinseră toate luminile din avion. Aeronava VC-137 era cufundată acum complet în întuneric. Von Eich comută din nou pe radio.

— Luki, sînt nouă-șapte-unu. Avem niște probleme electrice la bord. Nu pot schimba traiectoria radical pînă nu-mi dau seama despre ce este vorba. M-ai înțeles?

— Ce fel de probleme? întrebă turnul.

În timp ce turna o nouă serie de minciuni, pilotul se întrebă ce i se spusese oare celui de la turnul de control.

— Luki, încă nu știm. Pierdem energie electrică. S-au stins toate luminile. În clipa de față, aeronava e în întuneric, repet, rămînem fără lumină. Sînt cam îngrijorat, așa că nu-mi prea arde de altceva acum.

Urmară două minute de tăcere, în care mai parcurse treizeci de kilometri spre vest.

— Nouă-șapte-unu. Le-am comunicat la Moscova ce probleme ai. Îți recomandă să te întoci imediat. Îți asigură condițiile pentru un zbor de urgență, îi propuse turnul de control.

— Recepționat. Mulțumesc, Luki, dar nu vreau să risc o schimbare de traiectorie acum, cred că îți dai seama. Ne străduim să remediem avaria. Te rog, rămîi pe recepție. Te voi anunța. Terminat.

Colonelul von Eich se uită la ceasul de pe tabloul cu instrumente. Încă treizeci de minute pînă la coastă.

— Ce? întrebă maiorul Zarudin. Cine s-a suit în avion?

— Secretarul Gherasimov și un spion inamic arestat, spuse Vatutin.

— Într-un avion american? Vrei să spui că *Secretarul* a fugit cu un avion american?!

Ofițerul care comanda paza și asigura securitatea aeroportului preluase conducerea situației, în conformitate

cu atribuțiile ce îi reveneau. Se trezise în biroul lui cu doi colonei, un locotenent-colonel, un șofer și un american — iar pe deasupra cu cea mai trăsnită veste pe care o auzise în viața lui.

— Trebuie să sun după instrucțiuni, spuse el.

— Îți sînt superior în grad, zise Golovko.

— Dar nu și comandantului meu, îi atrase atenția Zarudin, punînd mîna pe telefon.

Reușise să le comunice controlorilor traficului aerian să cheme avionul american înapoi, dar musafirii lui nu se arătaseră deloc surprinși, aflînd de refuzul acestuia.

Ryan stătea perfect nemișcat, abia îndrăznind să respire, fără să-și clintească nici măcar capul. Își spunea că, atîta vreme cît nu de înfierbîntau prea tare, era în siguranță. Golovko era prea deștept ca să facă o prostie. Știa cine era Jack și știa de asemenea ce s-ar fi putut întîmpla dacă un membru acreditat al unei misiuni diplomatice venite în țara lui ar fi fost zgîriat și nimic altceva. Ryan se zgîriase, desigur. Glezna îl dura îngrozitor, iar din genunchi îi curgea sînge, dar rănile astea și le făcuse singur. De la un metru și jumătate, Golovko îi arunca priviri furioase. Ryan se abținu să se uite la el. Își înghiți frica, încercînd să pară cît mai inofensiv, așa cum și era de altfel acum.

— Unde-i familia lui? întrebă Vatutin.

— A plecat ieri cu avionul la Tallin, îi răspunse Vasili, pe un ton stins. A vrut să-și vadă niște prieteni...

Timpul începea să le expire tuturor. Oamenii lui Bondarenko aveau mai puțin de jumătate de încărcător fiecare. Încă doi muriseră din cauza unor grenade aruncate în interior. Sub ochii colonelului, un soldat sărise pe o grenadă, pentru a-și salva camarazii, fiind sfîrtecat în bucăți. Sîngele băiatului se întinsese pe ciment ca o vopsea. Șase afgani erau căzuți claie peste grămadă la ușă. Așa a fost și la Stalingrad, își spuse colonelul. Nimeni nu-i întrece pe soldații ruși la lupta de apărare a unei clădiri. Cît de departe era oare regimentul motorizat? Ca timp, o oră înseamnă atît de puțin. Jumătate de film, un spectacol la televiziune, o plimbare nocturnă plăcută... ce interval

scurt, doar dacă în acest răstimp nu se trage cu pușca în tine. Căci secundele se lungesc cumplit sub ochii tăi, iar acele ceasornicului par încremenite; doar bătăile inimii capătă un ritm rapid. Se afla acum abia la a doua experiență de luptă directă. După prima fusese decorat, iar acum se întreba dacă după a doua avea să urmeze înmormîntarea. Dar nu putea accepta o asemenea idee. La etajele de deasupra se aflau mai multe sute de persoane, ingineri și savanți, cu soțiile și copiii lor, viețile tuturor depinzînd de capacitatea lui de a rezista împotriva invadatorilor afgani timp de mai puțin de o oră.

Plecați, le spuse el în gînd. *Credeți cumva că noi am vrut să venim și să fim împușcați în adunătura asta jalnică de stînci, pe care voi o numiți țară? Dacă vreți să-i omorîți pe cei care poartă răspunderea, de ce nu vă duceți la Moscova?* Dar nu așa mergeau lucrurile în război, nu? Politicienii nu-și bagă niciodată nasul să-și vadă opera. De fapt, habar n-au ce-au făcut, iar acum afurisiții ăștia au proiectile nucleare. Aveau puterea de a omorî milioane, dar nici măcar n-aveau curajul de a vedea grozăvia de pe un cîmp de luptă tradițional.

La ce prostii te gîndești în asemenea momente! se zburli el în gînd.

Dăduse greș. Oamenii lui îi încredințaseră comanda, iar el nu fusese la înălțimea așteptărilor lor, își spunea Săgetătorul. Uitîndu-se în jur la cadavrele din zăpadă, i se părea că vedea tot atîtea acuzații. Știa să omoare indivizi, să doboare avioane pe cer, dar nu reușise să învețe cum să conducă un grup mare de oameni. Îl blestemase oare Allah pentru că îi schingiuse pe aviatorii ruși? Nu! Mai avea încă dușmani de omorît. Făcu semn oamenilor lui să intre în clădire, prin cîteva ferestre sparte de la parter.

Maiorul era în frunte, conducîndu-i pe mujahedini, ceea ce se și aștepta de la el. Îi duse pe zece dintre ei exact pînă la buncăr, după care merse de-a lungul zidului spre ușa principală, sub acoperirea tirurilor trase de restul

companici. Considera că treaba mergea bine. Pierduse cinci oameni, dar numărul nu era prea mare pentru o asemenea misiune... *Vă mulțumesc pentru pregătirea pe care mi-ați dat-o, prieteni ruși...*

Ușa principală era din oțel. Puse chiar el două pachete cu încărcături explozive în ambele colțuri de jos, aprinse fitilele și se tîrî înapoi după colțul clădirii. Gloanțele rușilor îi vîjîiau deasupra capului, dar cei din interiorul clădirii nu știau unde era. Situația urma să se schimbe.

Cînd auzi explozia, Pokrîșkin se chirci tot. Întorcîndu-se, văzu ușa de oțel zburînd prin cameră și zdrobindu-se de un pupitru de comandă. Locotenentul KGB muri instantaneu de la suflul exploziei, iar în timp ce oamenii lui Pokrîșkin alergau să astupe spărtura din zid, în încăpere mai zburară încă trei pachete cu explozibil. N-aveau unde fugi. Grănicerii traseră în continuare, omorînd pe unul din atacanții de la ușă, dar după aceea încărcăturile explodară.

Ce ciudat sună, a gol, își zise maiorul. Forța exploziilor rămăsese închisă între zidurile solide din beton. O secundă mai tîrziu, își conduse oamenii înăuntru. Circuitele electrice făceau scîntei, iar în curînd incendiul avea să izbucnească puternic, dar toată lumea dinăuntru era doborîtă la pămînt. Oamenii lui se mișcară cu rapiditate de la unul la altul, luîndu-le armnele și omorîndu-i pe cei care erau doar în stare de inconștiență. Maiorul văzu un ofițer rus cu stele de general. Omului îi curgea sînge din nas și urechi, iar cînd maiorul îl lichidă, tocmai încerca să-și ridice pistolul. Clădirea se umplu repede de un fum gros și iritant. Le comandă oamenilor lui să iasă afară.

— Aici am terminat, spuse el în stația radio.

Nu primi nici un răspuns.

— M-ai auzit?

Săgetătorul era lipit de perete, lîngă o ușă pe jumătate deschisă. Receptorul radio era închis. Exact afară, lîngă camera unde se găsea el, era un soldat cu fața spre coridor. Era momentul. Partizanul trînti ușa de perete cu

patul și îl împușcă pe rus, pînă ce acesta să apuce să se mai întoarcă. Strigă o comandă și alți cinci oameni ieșiră din camerele unde stătuseră ascunși, doi fiind însă uciși înainte de a putea trage vreun foc. Se uită pe coridor, dar nu văzu altceva decît luminile focurilor de armă și niște siluete pe jumătate ascunse.

La cincizeci de metri distanță, Bondarenko reacționă față de această nouă amenințare. Le ordonă oamenilor lui să stea ascunși, iar apoi, cu o precizie criminală, colonelul identifică și trase în țintele care se mișcau, reușind să le depisteze cu ajutorul luminii de avarie de pe coridor. Coridorul era aidoma unei galerii de tragere. Cu două gloanțe doborî doi oameni. Un altul veni în fugă spre el, țipînd ceva neinteligibil și trăgînd o rafală de focuri. Spre uimirea lui, Bondarenko rată împușcătura, dar un alt om îl doborî pe inamicul atacant. Urmară alte tiruri, iar sunetul reverberat de pereții de beton asurzi complet pe toată lumea. Sub ochii colonelului mai căzură încă doi oameni de-ai lui, iar ultimul afgan ciurui betonul la numai cîțiva centimetri de fața lui Bondarenko. Schijele îi intrară acestuia în ochi, iar în obrazul drept simți brusc o durere puternică. Colonelul se retrase din linia de foc, își trecu arma pe tir automat, trase aer în piept și sări în mijlocul coridorului. Omul era la mai puțin de zece metri distanță.

În răstimpul parcă infinit al unei clipe, cei doi își potriviră armele în poziție de tragere. Văzu ochii omului. Un chip tînăr, sub lumina de avarie, dar ochii... furia și ura ce o exprimau aproape că îl încremeniră pe colonel. Dar, înainte de toate, Bondarenko era soldat. Prima împușcătură a afganului rată ținta. A lui, însă, nu.

Căzînd, Săgetătorul simți un șoc, dar nici un fel de durere în piept. Creierul le comandă mîinilor să aducă arma spre stînga, dar membrele nu-l ascultară, iar pușca se prăbuși pe jos. Căzu treptat, întîi în genunchi, apoi pe spate, iar în cele din urmă rămase cu ochii ațintiți în tavan. În sfîrșit, se terminase. Omul apăru apoi în picioare, lîngă el. N-are o față crudă, își zise Săgetătorul. Era inamicul, un necredincios, dar în fond un om și el, nu? Simțea curiozitatea omului. Vrea să știe cine sînt, își zise Săgetătorul, dîndu-și duhul.

— *Allahu akhbar*! Slăvit fie numele lui Allah.

Da, presupun că așa e, îi spuse Bondarenko cadavrului. Știa prea bine această expresie. *De-aia ai venit*? Văzu că omul avea o stație radio. Auzi un zgomot în receptor. Colonelul se aplecă și îl luă.

— N-ai auzit? întrebă vocea din radio, după o clipă.

Întrebarea fusese pusă în *pashtu*, dar răspunsul veni în rusă.

— Aici s-a terminat, spuse Bondarenko.

Uitîndu-se un moment la radio, maiorul fluieră și își adună oamenii care scăpaseră cu viață. Compania Săgetătorului știa drumul spre punctul de adunare, dar tot ce mai conta acum era să ajungă acasă. Dacă avea noroc, putea ajunge la graniță înainte ca ninsoarea să se oprească. Cinci minute mai tîrziu, oamenii lui se îndepărtau deja de munte.

— Luați zona sub control! le spuse Bondarenko celor șase oameni care îi mai rămăseseră. Strîngeți armele și împărțiți-le.

Probabil că se terminase, dar nu putea fi sigur decît în momentul cînd urma să ajungă aici regimentul motorizat.

— Morozov! strigă el apoi.

Inginerul apăru într-o clipă.

— E vreun medic sus?

— Da, mai mulți — aduc unul imediat.

Colonelul constată că era lac de sudoare. În clădire se mai păstrase un pic de căldură. Își dădu jos telefonul de campanie de pe spate și rămase uluit văzînd că fusese atins de două gloanțe — ba chiar și mai uimit văzînd sînge pe una din curele. Fusese atins fără să-și dea seama. Sergentul veni lîngă el și se uită.

— Doar o zgîrietură, tovarășe, cum am și eu la picioare.

— Ajută-mă, te rog, să-mi scot haina, îi spuse Bondarenko, dezbrăcîndu-se de mantaua lungă pînă la genunchi și rămînînd în bluza de uniformă.

Băgă mîna dreaptă înăuntru, iar cu mîna stîngă scoase panglica simbolizînd Steagul Roșu, pe care o prinse de gulerul tînărului.

— Meriți mai mult, sergent, dar asta-i tot ce pot să-ți ofer deocamdată.

— Periscopul sus! Mancuso utiliza acum periscopul de căutare, dotat cu un dispozitiv de amplificare a luminii. Tot nimic...

Se întoarse să se uite spre vest.

— Aha, am prins o lumină în vîrf de catarg, la doi-șapte-zero...

— Ăsta e contactul nostru la radiolocația sub apă, spuse locotenentul Goodman, comentariul fiind de fapt inutil.

— Radiolocația, replică Jones. Prindem reverberații de la gheață, domnule. Condițiile acustice sînt destul de proaste. Are elice dublă și diesel, dar nu putem identifica.

Mancuso se întoarse spre monitorul TV al periscopului. Ramius nu trebui să se uite de două ori la imagine.

— Grișa.

Mancuso se uită spre echipa de urmărire a țintei.

— Vreo soluție?

— Da, dar nu prea sigură, răspunse ofițerul de la arme. În plus, mai intervine și gheața, adăugă el.

Voia să spună că torpila Mark 48 lansată în atac la suprafață putea fi deviată de gheața care plutea. Tăcu o clipă.

— Domnule, dacă e un Grișa, de ce nu prindem nimic pe radar?

— Un alt contact! Comandă, radiolocația, un alt contact la zero-opt-șase — s-ar părea că-i prietenul nostru, domnule, strigă Jones. Mai e ceva lîngă contact, o elice de mare viteză... clar e ceva nou acolo, domnule, la zero-opt-trei.

— Sus cu șaizeci de centimetri, îi spuse Mancuso timonierului.

Periscopul se ridică.

— Îl văd, exact la orizont... să zicem la cinci kilometri. E o lumină în spatele lor!

Trase de mînere în sus, iar periscopul coborî imediat.

— Hai să ajungem repede acolo. Înainte cu două-treimi.

— Înainte cu două-treimi, înțeles.

Cîrmaciul formă pe disc comanda pentru motoare. Navigatorul determină poziția bărcii și bifă numărul de metri.

Clark privea în spate spre țărm. Se vedea o lumină oscilînd în dreapta și în stînga, peste apă. Cine era? Nu știa dacă polițiștii din partea locului aveau bărci, dar era, probabil, un detașament al grănicerilor KGB: aveau mica lor flotă și o mică aviație militară. Dar care era gradul de alarmă vineri seara? Probabil mai ridicat decît atunci cînd pușțiul acela german hotărîse să zboare la Moscova... exact prin acest sector, își aminti Clark. *Alarma e, probabil, destul de mare, în această zonă... Unde ești, Dallas?* Ridică stația radio.

— Unchiule Joe, aici e Willy. Răsare soarele și sîntem departe de casă.

— Spune că e aproape, domnule, raportă serviciul de comunicații.

— Navigator? întrebă Mancuso.

Navigatorul își ridică privirea de pe masă.

— I-am dat cincisprezece noduri. Ar trebui să fim acum la cinci sute de metri.

— Înainte cu o treime, comandă căpitanul. Periscopul sus!

Se auzi din nou șuieratul tubului de oțel gresat, care se ridică — de data asta complet pînă sus.

— Căpitane, am un emițător radar la pupa, la doi-șase-opt. E un Don-2, spuse tehnicianul ESM.

— Comandă, radiolocația, ambele contacte ostile și-au mărit viteza. Pare de douăzeci de noduri și se conturează a fi de tip Grișa, spuse Jones. Confirm identitatea țintei — tip Grișa. Contactul este tot necunoscut, o elice, probabil motor cu benzină, cu rotații de douăzeci sau pe aproape.

— Distanță cam la șase mii de metri, spuse echipa de control al tirului.

— Asta-i partea ciudată, remarcă Mancuso. I-am prins. Poziția — *acum*!

— Șase sute de metri.

— Ai apreciat bine, navigator. Ce soluție pentru Grișa? întrebă el echipa de control al tirului.

— Folosim tuburi doi și patru. Ușile exterioare sînt încă închise, domnule.

— Ține-le așa.

Mancuso se duse spre bocaportul inferior al capsulei de punte.

— Secund, ai comanda. Am să fac personal recuperarea. Hai să-i dăm drumul.

— Oprit complet, spuse ofițerul secund.

Mancuso deschise bocaportul și urcă pe scară pînă pe punte. Bocaportul inferior se închise în urma lui. Auzi apa circulînd năvalnic în jurul lui prin carcasa submarinului, apoi stropii valurilor de suprafață. Prin sistemul de intercomunicații i se spuse că putea deschide bocaportul punții. Mancuso răsuci volanul de deschidere și se împinse în capacul greu din oțel. Îl plesni în față un val de apă rece și sărată, dar, fără să-i pese, se urcă pe punte.

Întîi se uită în spate. Se vedea ambarcațiunea poreclită Grișa, cu lumina din vîrful catargului undeva jos, aproape de linia orizontului. Apoi privi în față și își scoase lanterna din buzunarul de la șold. O îndreptă direct spre ambarcațiune și bătu pe Morse litera D.

— O lumină! O lumină! spuse Maria.

Clark se întoarse din nou cu fața, îl văzu și cîrmi spre el. După care mai văzu ceva.

Barca de patrulare din spatele lui Clark era la cel puțin trei kilometri distanță, proiectoarele fiind îndreptate în direcție greșită. Căpitanul se întoarse spre vest, să vadă celălalt contact. Mancuso știa vag că toate ambarcațiunile Grișa au proiectoare, dar pierduse din vedere acest lucru. În fond, ce avea un submarin cu proiectoarele? *Cînd e la suprafață*, își spuse căpitanul. Nava era încă prea departe pentru a-l vedea, indiferent de lumină, dar situația avea să se schimbe rapid. Văzu razele proiectorului măturînd suprafața apei în spatele submarinului și

își dădu seama prea tîrziu că rușii prinseseră, probabil, *Dallasul* pe radar.

— Aici Clark, mișcă-te mai repede! strigă el peste apă, plimbînd lumina în stînga și în dreapta.

Ultimele treizeci de secunde i se părură lungi cît o lună de zile. În sfîrșit, ajunse lîngă el.

— Ajută-le pe doamne, spuse omul.

Ținea ambarcațiunea lîngă carcasa submarinului, cu motorul în funcțiune. *Dallas* se mișca în continuare, aceasta pentru a menține adîncimea optimă, nici la suprafață, nici scufundat. Prima pe care căpitanul o aduse la bord i se păru o femeie tînără. A doua era udă și dîrdîia. Clark așteptă cîteva clipe. Mancuso se mira cum de stătea în echilibru acolo, după care își dădu seama că avea magnet sau un alt sistem de aderare.

— Jos pe scară, le spuse Mancuso doamnelor.

Clark se cățără anevoie pe submarin și spuse ceva — probabil același lucru, dar pe rusește. Lui Mancuso i se adresă în engleză.

— Peste cinci minute explodează.

Femeile coborîseră deja jumătate din scară. Clark urmă, iar în final apăru și Mancuso, aruncînd o ultimă privire ambarcațiunii. Înainte să coboare, zări barca de patrulă a portului, venind acum direct spre el. Sări jos și trase bocaportul în urma lui. Apăsă apoi pe butonul aparatului de intercomunicații.

— Scufundă submarinul și dă-i drumul!

Bocaportul inferior se deschise sub ei și auziră vocea comandantului secund.

— Coboară la nouăzeci de picioare adîncime, viteză la două-treimi, cîrma stînga complet!

Un ofițer cu grad inferior le întîmpină pe doamne la capătul tubului-capsulă. În alte condiții, uimirea de pe chipul lui ar fi fost nostimă. Clark le luă de braț și le conduse spre cabina lui. Mancuso porni spre partea din spate.

— Am preluat comanda, anunță el.

— Căpitanul a preluat comanda, confirmă secundul. ESM spune că a prins o comunicație radio VHF, pe aproape, probabil că e Grișa care discută cu ăilalți.

— Timonier, vino la traiectorie nouă, trei-cinci-zero. Hai să băgăm submarinul sub gheață. Ăștia știu, probabil, că sîntem aici — în fine, știu că e ceva aici. Navigator, cum arată diagrama?

— Curînd va trebui să ne întoarcem, avertiză navigatorul. Apă de mică adîncime, la o distanță de opt mii de metri. Recomand o traiectorie nouă, doi-nouă-unu.

Mancuso comandă imediat schimbarea direcției.

— Adîncime acum de opt-cinci picioare, ne echilibrăm, le spuse Mancuso membrilor echipajului de la Centrul de Comandă.

Un țiuit le indică, însă, că acest lucru nu era chiar atît de simplu.

— Comanda, radiolocația, se trage în noi. Tir mortal de la Grișa, spuse Jones, folosind termenul de argou pentru dispozitivul rusesc. S-ar putea să ne nimerească.

— Sub gheață, acum, spuse navigatorul.

— Distanța de ochire?

— Puțin sub patru mii de metri, replică ofițerul de la arme. Pregătit pentru tuburi doi și patru.

Problema era că nu puteau trage. *Dallas* se găsea în apele teritoriale rusești și, chiar dacă Grișa trăgea în ei, tirul de răspuns nu era considerat legitimă apărare, ci act de război. Mancuso se uită la diagramă. Avea treizeci de picioare de apă sub chilă și doar douăzeci deasupra carcasei superioare — minus grosimea gheții.

— Marko? întrebă căpitanul.

— Întîi vor cere instrucțiuni, opină Ramius. Cu cît durează mai mult, cu atît riscul să tragă e mai mare.

— O.K. Cu toată viteza înainte, comandă Mancuso. Cu treizeci de noduri, intrăm în apele internaționale în zece minute.

— Grișa trece la travers, spuse Jones.

Mancuso se duse în față, în camera de radiolocație de sub apă.

— Ce se-ntîmplă? întrebă căpitanul.

— Instalația de frecvență înaltă funcționează destul de bine prin gheață. Grișa caută cu proiectoarele în față și în spate. Știe că e ceva aici, dar deocamdată nu și-a dat seama exact unde.

Mancuso ridică telefonul.

— Camera cinci-țoli, lansează două dispozitive de derută.

Prin sabordul submarinului se lansară două dispozitive de capcană antiradar.

— Bun, Mancuso, remarcă Ramius. Radiolocația lui Grișa o să se fixeze pe astea. Nu poate manevra bine din cauza gheții.

— Asta o să știm peste un minut.

Exact cînd rosti aceste cuvinte, submarinul fu zgîlțîit de cîteva explozii în spate. Din porțiunea din față a submarinului răsună un țipăt de femeie.

— Cu viteză lateral, strigă căpitanul în spate.

— Dispozitivele capcană, spuse Ramius. Mă mir că au tras atît de repede...

— Pierdem capacitatea de radiolocație sub apă, căpitane, spuse Jones.

Ecranul rămase gol. Mancuso și Ramius se duseră în spate. Navigatorul marcase pe diagramă traiectoria lor.

— Aha, trebuie să tranzităm acest loc exact aici, unde se termină gheața. Pe cît pariem că știu și ei? făcu Mancuso, ridicînd privirea.

Se trăgea în continuare în ei, iar el tot nu putea replica. Era posibil ca Grișa să aibă noroc.

— Radioul... Mancuso, lasă-mă să vorbesc prin radio, spuse Ramius.

— Noi nu procedăm așa, spuse Mancuso.

Doctrina americană e să se sustragă, să nu le dea certitudinea că acolo era de fapt un submarin.

— Știu. Dar noi nu sîntem un submarin american, domnule căpitan Mancuso, noi sîntem un submarin sovietic, sugeră Ramius.

Bart Mancuso încuviință din cap. Nu jucase niciodată o asemenea carte.

— Du submarinul la adîncime de antenă!

Radiofonistul formă frecvența patrulei sovietice, iar imediat ce submarinul ieși dintre ghețuri, antena subțire VHF se ridică. Periscopul se înălță și el.

— Uite-l. Unghi la prora, zero. Periscopul jos!

— Contact radar la doi-opt-unu, declară vocea prin radio.

După șase ore, căpitanul ambarcațiunii Grișa urma să încheie o săptămînă de patrulare în Marea Baltică și abia aștepta cele patru zile libere. Apăru întîi o comunicație radio de la poliția portuară din Tallin, în care se pomenea despre o ambarcațiune ciudată, care fusese văzută părăsind docurile; după aceea, o mică explozie lîngă barca poliției portuare, iar apoi contacte de radiolocație sub apă. Tînărul locotenent, în vîrstă de douăzeci și nouă de ani și cu o experiență de trei luni în funcția de comandant, evaluase situația și ordonase foc asupra obiectului pe care operatorul lui de radiolocație îl identificase ca un contact-submarin. Acum se întreba dacă nu făcuse cumva vreo greșeală și cît de înspăimîntătoare ar putea fi aceasta. Nu știa decît că n-avea nici cea mai mică idee despre ceea ce se întîmpla, dar, dacă urmărea un submarin, acesta ar trebui să se îndrepte spre vest.

Iar acum avea un contact radar în față. Amplificatorul stației radio a ambarcațiunii de pază începu să țăcăne.

— Încetează focul, imbecilule! țipă de trei ori la el o voce metalică.

— Identifică-te! ripostă comandantul de pe Grișa.

— Sînt *Novosibirsk Komsomolet!* Ce dracu' te-a apucat să tragi cu muniție de război într-un vas aflat în manevre practice! Identifică-te *tu*!

Tînărul ofițer se holbă la microfon și înjură. *Novosibirsk Komsomolеț* era o navă pentru operațiuni speciale, din baza de la Kronstadt, specializate în manevre Spețnaț...

— Sînt *Krepkîi*.

— Mulțumesc. O să discutăm poimîine cele întîmplate acum. Terminat!

Căpitanul se uită în jur, la echipajul submarinului.

— Ce manevre...?

— Păcat, spuse Marko, punînd la loc microfonul. A reacționat bine. Acum o să-i ia cîteva minute pînă își cheamă baza și...

— Și nici nouă nu ne trebuie mai mult. Oricum, tot n-au aflat ce s-a întîmplat.

Mancuso se întoarse.

— Navigator, cum ieșim mai repede?

— Recomand doi-șapte-cinci, distanța este de unsprezece mii de metri.

Cu o viteză de treizeci și patru de noduri, parcurseră rapid distanța rămasă. După zece minute, submarinul intră din nou în apele internaționale. Încordarea tuturor celor din camera de comandă scăzu vizibil. Mancuso schimbă direcția, coborînd la o adîncime mai mare, și comandă reducerea vitezei la o treime, după care se duse înapoi la radiolocația sub apă.

— Cam asta a fost, anunță el.

— Domnule, dar ce s-a întîmplat, de fapt? întrebă Jones.

— Păi, nu știu dacă pot să-ți spun.

— Cum o cheamă?

Din locul unde stătea, Jones vedea pe culoar.

— Nici eu nu știu măcar. Dar o să aflu.

Mancuso traversă culoarul și bătu la ușa cabinei lui Clark.

— Cine e?

— Ghici, spuse Mancuso.

Clark deschise ușa. Căpitanul văzu o tînără cu haine prezentabile, dar udă la picioare. Apoi apăru o femeie

mai în vîrstă. Era îmbrăcată cu cămașa și pantalonii kaki ai inginerului-șef de pe *Dallas*, dar își ținea în brațe hainele ude. I le dădu lui Mancuso, spunîndu-i ceva pe rusește.

— Vrea să le dai la curățat, căpitane, îi traduse Clark, pufnind în rîs. Vă prezint noile noastre pasagere, doamna Gherasimova și fiica ei, Katerina.

— Și de ce sînt atît de importante? întrebă Mancuso.

— Tatăl meu este șeful KGB-ului, spuse Katerina.

Căpitanul fu cît pe-aci să scape hainele din mînă.

— Ne vin musafiri, spuse copilotul.

Din partea dreaptă se apropiau luminile stroboscopice a ceea ce păreau a fi două avioane de vînătoare.

— Vin cu viteză.

— Douăzeci de minute pînă la coastă, raportă navigatorul.

— Fir-ar să fie! înjură pilotul.

Avioanele de vînătoare trecură pe deasupra acronavei lui la mai puțin de două sute de metri distanță verticală. După cîteva clipe, avionul VC-137 începu să salte în vîrtejul de aer lăsat în urmă de cele două aparate de zbor.

— Engure Control, sînt nouă-șapte-unu, din Aviația Militară SUA. Era cît pe-aci să fim ciocniți. Ce naiba se întîmplă acolo jos?

— Dă-mi să vorbesc cu ofițerul sovietic! îi răspunse vocea care nu părea a fi de la turnul de control.

— Eu vorbesc pentru această aeronavă, ripostă colonelul von Eich. Navigăm spre direcția doi-opt-șase, nivel de zbor unsprezece mii șase sute metri. Ne încadrăm corect pe un plan de zbor acceptat, într-un culoar aerian desemnat, și avem probleme cu partea electrică. Nu știu de ce ne-am trezit cu niște avioane de vînătoare care se țin de glume proaste — sîntem un avion american și avem la bord o misiune diplomatică. Ce te-a apucat, vrei să declanșezi al treilea război mondial? Terminat!

— Nouă-șapte-unu, ți se ordonă să te întorci!

— Negativ! Avem probleme cu partea electrică și nu putem, repet, nu putem să dăm curs solicitării. Avionul zboară fără lumini, iar piloții aia țăcăniți de pe MIG-uri mai aveau un pic și ne doborau! Ce, vreți să ne doboriți?! Terminat!

— Ați răpit un cetățean sovietic și trebuie să vă întoarceți la Moscova!

— Repetă ultima parte, îi ceru von Eich.

Dar căpitanul nu putea. Ofițer de interceptare la sol a avioanelor de vînătoare, acesta fusese adus în grabă la Engure, ultimul punct de control al traficului aerian înainte de granița zovietică, pus la curent rapid de un ofițer local KGB și instruit să forțeze avionul american să se întoarcă. N-ar fi trebuit să spună necifrat ceea ce spusese.

— Trebuie să oprești avionul! zbieră generalul KGB.

— Simplu, atunci. Le ordon MIG-urilor să-l doboare! interveni căpitanul. Îmi dați acest ordin, tovarășe general?

— N-am această autoritate. Trebuie să-i faci să se oprească.

— Așa ceva nu se poate. Putem să-l doborîm, dar nu și să-l *oprim*.

— Vrei să fii împușcat? întrebă generalul

— Unde naiba e acum? îl întrebă pilotul de pe Foxbat pe cel care zbura în formație cu el.

Nu-l văzuseră decît o dată și asta într-o fracțiune de secundă. Îl puteau urmări pe intrus — numai că acesta pleca și nu era de fapt un intrus, își dădeau seama amîndoi — pe radar și aveau posibilitatea să-l doboare cu proiectile ghidate prin radar, dar să nimerești ținta pe întuneric... Chiar și pe o asemenea noapte relativ senină, cînd ținta zbura fără lumini, dacă încercau să o găsească, riscau să provoace ceea ce piloții avioanelor de vînătoare numeau în glumă un Fox-Patru: o coliziune în aer, o moarte rapidă și spectaculoasă pentru toți cei implicați.

— Hammer Lead, sînt Toolbox. Ți se ordonă să te apropii de țintă și să o forțezi să se întoarcă, spuse turnul

de control. Ținta este acum în unghi drept față de tine, distanță trei mii de metri.

— Știu și eu, bombăni pilotul.

Avea avionul pe radar, dar nu îl percepea și vizual, iar radarul lui nu avea capacitatea de a-l urmări suficient de precis, pentru a evita riscul unei coliziuni iminente. Mai trebuia să aibă grijă și de celălalt MIG din brigada de aviație.

— Nu te băga, îi ordonă el celuilalt pilot. Mă ocup singur de asta.

Ajustă ușor regulatoarele și deplasă maneta o idee spre dreapta. MIG-ul 25 e greoi și leneș, nefiind un avion de vînătoare prea maleabil. De fiecare aripă atîrnau cîte două proiectile aer-aer și tot ce trebuia să facă pentru a opri avionul... Dar, în loc să i se ordone să execute ceea ce învățase să facă, un nenorocit de ofițer KGB îi...

Acolo. Nu vedea prea bine avionul, dar deslușì ceva în față care dispărea. *Ah!* Trase maneta în spate pentru a mai cîștiga cîteva sute de metri în altitudine și... da! Putea prinde Boeingul deasupra mării. Încet și cu prudență, se deplasă în față pînă ce ajunse transversal față de țintă și la două sute de metri deasupra ei.

— Am lumini pe partea dreaptă, spuse copilotul. Avion de vînătoare, dar nu știu ce tip.

— Dacă ai fi în locul lui, ce-ai face? întrebă von Eich.

— Aș fugi! *Sau aș doborî...*

În spatele lor, pilotul rus, a cărui unică sarcină era să vorbească rusește în caz de urgență, era legat de scaun și habar n-avea ce să facă. I se tăiase comunicația prin radio și nu avea decît legătura interioară. Moscova le cerea să întoarcă avionul. Nu știa de ce, dar — dar ce? se întreba el.

— Vine, coboară spre noi.

Cu o precauție extremă, pilotul MIG-ului își manevră avionul de vînătoare spre stînga. Voia să ajungă deasupra carlingii Boeingului, poziție din care putea reduce ușor

altitudinea, forțîndu-l să coboare. Pentru aceasta era nevoie de multă abilitate și se ruga ca americanul să fie la fel de competent. Se poziționă astfel încît să vadă, dar...

MIG-ul 25 este conceput ca un avion de interceptare, iar carlinga îi lasă pilotului o vizibilitate foarte restrînsă. Nu mai vedea avionul cu care zbura în formație. Privi în față. Țărmul era la numai cîțiva kilometri distanță. Chiar dacă reușea să-l determine pe american să reducă altitudinea, acesta urma să ajungă imediat deasupra Balticii, iar acolo deja nu mai conta. Pilotul trase maneta în spate și se ridică în partea dreaptă. După ce se desprinse de țintă, schimbă direcția de zbor, întorcîndu-se.

— Toolbox, sînt Hammer Lead, raportă el. Americanul nu vrea să schimbe direcția. Am încercat, dar nu sînt dispus să mă ciocnesc cu el fără un ordin în acest sens.

Controlorul de trafic aerian văzuse cum cele două semnale radar se contopiseră pe ecran, iar acum se mira că inima nu i se oprise din cauza șocului. Ce naiba se întîmpla? Era un avion american. Nu-l puteau sili să se oprească, iar dacă se întîmpla un accident, cine urma să fie vinovat? Luă o hotărîre.

— Întoarce-te la bază. Terminat.

— Ai să mi-o plătești pentru asta! îl amenință generalul KGB pe ofițerul de interceptare la sol.

Se înșela, însă.

— Slavă Domnului, exclamă von Eich, cînd trecură peste linia de coastă, după care luă legătura cu stewardul șef. Ce face lumea în spate?

— Majoritatea dorm. Cred că au petrecut bine astă-seară. Cînd se aprinde din nou lumina?

— Mecanic, spuse pilotul, am fost întrebat cum e cu problemele legate de partea electrică.

— Cred că a fost un întrerupător defect, domnule. Sper... Da, l-am reparat.

Pilotul privi pe hublou. Lămpile de la vîrful aripilor se aprinseseră din nou, la fel ca și luminile din cabină, cu excepția părții din spate. După ce trecură de Ventspils, vîră stînga spre o nouă direcție, doi-cinci-nouă. Răsuflă din greu. Două ore și jumătate pînă la Shannon.

— Cred că niște cafea ne-ar prinde bine, gîndi el cu voce tare.

Golovko trînti telefonul și scuipă cîteva cuvinte pe care Jack nu le înțelese prea bine, deși mesajul lor părea destul de clar.

— Serghei, n-aș putea să-mi curăț genunchiul?

— Ce anume ai făcut de fapt, Ryan? întrebă ofițerul KGB.

— Am căzut din avion, iar ticăloșii ăia au plecat fără mine. Vreau să fiu dus la ambasada mea, dar mai întîi să rezolv cu genunchiul, mă doare rău.

Golovko și Vatutin se holbară unul la celălalt, gîndindu-se amîndoi la mai multe lucruri. Ce se întîmplase, de fapt? Ce vor păți? Ce să facă, totuși, cu Ryan?

— Pe cine să sunăm? întrebă Golovko.

27

Mușamalizarea

Vatutin se hotărî să-și informeze șeful de Direcție, care îl sună pe secretarul adjunct al KGB-ului, care la rîndul lui telefonă altcuiva, iar după aceea sună înapoi la aeroport, unde așteptau cu toții. Vatutin notă instrucțiunile și duse pe toată lumea cu mașina lui Gherasimov, dînd ordine pe care Jack nu le înțelegea. Mașina porni glonț pe străzile pustii ale Moscovei — era trecut de miezul nopții, iar cei care fuseseră la film, la operă sau la balet ajunseseră deja acasă. Jack stătea înghesuit între cei doi colonei KGB și spera să fie dus la ambasadă, dar mașina continuă să înainteze cu viteză, străbătînd orașul în goană, după care urcă pe Colinele Lenin, îndreptîndu-se spre pădurile din jurul Moscovei. Acum era înspăimîntat. Imunitatea diplomatică părea un lucru mai sigur la aeroport decît în pădure.

După o oră, mașina încetini, cotind de pe drumul principal asfaltat pe o alee cu pietriș, care șerpuia printre copaci. Pe fereastră, văzu cîțiva oameni în uniformă. Înarmați cu puști. Uită de durerea de la gleznă și de la genunchi. Unde era, de fapt? De ce îl aduseseră aici? De ce indivizii ăștia cu puști...? Fraza care îi veni în minte era simplă, dar sinistră: Îl duceau la o plimbare...

Nu! Era imposibil să facă așa ceva, încercă el să se contrazică. Am pașaport diplomatic. Prea mulți oameni m-au văzut în viață. Probabil că ambasadorul deja... Ba nu, nu se putea să fie înștiințat. Nu avea acces la informațiile de acest gen, doar dacă aflase ceva din avion...

Oricum, era imposibil... Dar în Uniunea Sovietică, așa se spunea, se întîmplă lucruri *pur și simplu* incredibile. Se deschise portiera mașinii. Golovko ieși afară, trăgîndu-l pe Ryan după el. Singurul lucru de care Jack era sigur acum se referea la faptul că n-avea nici un rost să opună rezistență.

O casă — o cabană perfect obișnuită, în pădure. La geamuri sclipeau lumini galbene din spatele perdelelor. Ryan văzu vreo zece oameni în jur, toți în uniformă și cu puști, holbîndu-se la el ca la o țintă de carton. Unul dintre ei, un ofițer, se apropie și îl percheziționă pe Ryan cu multă minuțiozitate, stîrnindu-i acestuia un geamăt de durere cînd ajunse la genunchiul însîngerat și la cracul rupt al pantalonului. Ryan rămase surprins, auzindu-l îngăimînd ceva ce aducea a scuză. Ofițerul dădu din cap spre Golovko și Vatutin, care îi înmînară automatele, conducîndu-l pe Ryan în casă.

După ce trecură pragul ușii, un om le luă mantourile. Încă doi indivizi în haine civile — în mod evident, polițiști sau KGB-iști. Erau îmbrăcați cu bluzoane descheiate la fermoar, iar după felul cum stăteau, aveau, probabil, pistoale ascunse, își dădu seama Jack. Dădu politicos din cap spre ei, dar, drept răspuns, se trezi din nou percheziționat de unul, în timp ce celălalt stătea la o distanță de unde îl putea nimeri ușor cu arma. Ryan rămase uluit, văzînd că și cei doi ofițeri KGB erau percheziționați. După încheierea acestui ritual, celălalt individ le făcu semn să intre pe o ușă.

Secretarul General al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, Andrei Ilici Narmonov, stătea pe un fotoliu extrem de pufos, în fața unui foc proaspăt aprins. Se ridică atunci cînd cei patru bărbați intrară în cameră și el le făcu semn să se așeze pe canapeaua din fața lui. Securistul luă poziție în picioare, în spatele șefului statului sovietic. Narmonov vorbi în rusește. Golovko făcu pe interpretul.

— Cine ești?

— Jack Ryan, domnule, zise Jack.

Secretarul General îi indică să se așeze pe un scaun în fața fotoliului lui, remarcînd că Ryan își ferea piciorul.

— Anatoli, îi spuse el gărzii de corp, care îl luă pe Ryan de braț și îl conduse la baia de la primul etaj.

Tipul muie un prosop în apă caldă și i-l dădu. Îi auzea vorbind pe cei din salonaș, dar Ryan știa prea puțin rusește ca să sesizeze ce își spuneau. Îi făcea bine că își putea spăla piciorul, dar pantalonii erau complet deteriorați, iar cel mai apropiat schimb de haine — se uită la ceas — era acum cam deasupra Danemarcei. În tot acest răstimp, Anatoli nu-l scăpă din ochi o clipă. Agentul scoase un bandaj de tifon din dulăpiorul de medicamente și îl ajută pe Jack să și-l pună pe rană, după care îl conduse înapoi, fără să se grăbească, pentru a-l menaja pe Ryan care avea dureri.

Vatutin plecase, dar Golovko era tot acolo, iar scaunul gol îl aștepta în continuare. Anatoli își reluă locul în spatele lui Narmonov.

— Ce plăcut e focul, spuse Jack. Mulțumesc că m-ați lăsat să-mi spăl genunchiul.

— Golovko mi-a spus că nu din cauza noastră te-ai rănit. Așa e?

Întrebarea i se păru ciudată lui Jack, avînd în vedere că Golovko era cel care traducea. *Prin urmare, Andrei Ilici știe, totuși, un pic englezește?!*

— Da, domnule, m-am lovit singur. N-am fost nicidecum brutalizat.

Doar băgat în sperieți, își zise Ryan în gînd. *Dar, pentru asta, numai eu sînt de vină.* Narmonov îl privi cu mult interes, cam o jumătate de minut poate, după care vorbi din nou.

— N-am avut nevoie de ajutorul tău.

— Nu înțeleg la ce vă referiți, domnule, minți Ryan.

— Chiar ai crezut că Gherasimov mă poate înlătura?

— Domnule, nu știu despre ce vorbiți. Misiunea mea a fost să salvez viața unuia dintre agenții noștri. Făcînd aceasta, însemna să-l compromit pe secretarul Gherasimov. Nu s-a pus decît problema de a folosi momeala potrivită.

— La peștele potrivit, remarcă Narmonov. Tonul de amuzament din voce nu i se oglindea și pe chip. Iar agentul dumitale era colonelul Filitov?

— Da, domnule. Știți și dumneavoastră.

— Tocmai am aflat.

Atunci știi că și Iazov era compromis. Oare cît mai aveau pînă să reușească, tovarășe Secretar General? completă Ryan în gînd. Dar probabil că nici Narmonov nu știa.

— Știi de ce a ales să trădeze?

— Nu. Nu mi s-a spus decît ceea ce trebuia să știu.

— Și, prin urmare, nu știi că Steaua Strălucitoare a fost atacată?

— Ce?

Jack nu își ascunse mirarea.

— Nu mă insulta, Ryan. Știi foarte bine numele.

— E la sud-est de Dușanbe. Știu asta. Dar atacată? întrebă el.

— Exact cum mă așteptam. A fost un act de război, remarcă Narmonov.

— Domnule, acum cîteva zile niște ofițeri KGB au răpit un savant american. Operațiunea a fost ordonată de Gherasimov personal. Îl cheamă Alan Gregory. Este maior în armata SUA și a fost salvat.

— Nu se poate, spuse Golovko, înainte de a traduce.

Narmonov, șocat de afirmația lui Ryan, se arătă deranjat de întrerupere.

— Unul dintre ofițerii voștri a fost capturat. E în viață. E perfect adevărat ce vă spun, domnule, îl asigură Jack.

Narmonov clătină din cap și, ridicîndu-se, mai puse un lemn pe foc. După aceea îl potrivi mai bine cu un vătrai.

— Asta e o nebunie, spuse el cu fața spre cămin. În prezent, situația noastră este extrem de satisfăcătoare.

— Poftim? Nu înțeleg, rosti Ryan.

— Lumea este stabilă, nu? Și cu toate astea, țara ta vrea să schimbe situația și ne silește să urmărim și noi același scop. Faptul că poligonul de încercări ABM de la Sari Șagan operează de treizeci de ani era, deocamdată, neesențial.

— Domnule Secretar, dacă credeți că resursele și capacitatea de a arunca în flăcări orice oraș și orice cămin din casa mea, pîrjolindu-le ca pe bușteni din fața dumneavoastră...

— Și țara mea la fel, Ryan, spuse Narmonov.

— Da, domnule, și țara dumneavoastră și multe altele. Puteți omorî aproape toți civilii din țara mea, iar noi putem ucide fiecare persoană din țara dumneavoastră, în șaizeci de minute sau mai puțin, după ce ridicați telefonul — sau după ce președintele meu ridică telefonul. Și cum se cheamă toate astea? *Stabilitate?*

— Este vorba de stabilitate, într-adevăr, Ryan, spuse Narmonov.

— Nu, domnule, denumirea tehnică folosită de noi este DRA: Distrugere Reciproc Asigurată, ceea ce nici nu sună prea bine din punct de vedere gramatical, dar redă destul de precis realitatea. Situația de acum este o nebunie, efectiv, iar faptul că a fost concepută și ticluită de niște oameni care se presupune că sînt inteligenți nu îi conferă nicidecum un caracter mai logic.

— Dar funcționează, nu?

— Domnule, cum de vi se pare stabilă o situație în care cîteva sute de milioane de oameni pot pieri în nici o oră? De ce să ni se pară periculoase niște arme menite să-i protejeze pe acești oameni? Nu înseamnă, de fapt, că mergem spre mai rău?

— Dar dacă n-o să le utilizăm niciodată... Crezi că aș putea suporta să trăiesc avînd o asemenea crimă pe conștiință?

— Nu, cred că nimeni n-ar putea suporta așa ceva, dar dacă cineva strică totul, brusc? Probabil că după o săptămînă și-ar zbura singur creierii, dar pentru restul lumii ar fi oricum prea tîrziu. Porcăriile astea sînt mult prea ușor de acționat. Apeși pe un buton și se declanșează, fiind foarte probabil să-și facă efectul, întrucît nimic nu le poate opri. Doar să nu le stea ceva în cale, altfel nu există nici un motiv să-ți imaginezi că nu ar funcționa. Iar atîta timp cît cineva își închipuie că ar putea funcționa, modul de a le activa rămîne mult prea simplu.

— Fii realist, Ryan. Crezi că vom renunța vreodată la armele atomice? întrebă Narmonov.

— Nu, nu vom renunța niciodată complet la toate armele. Știu asta. Vom avea, și noi și voi, mereu capacitatea de a ne vătăma reciproc în mod semnificativ, dar

putem face ca acest proces să fie mai complicat decît acum. Putem să dăm fiecăruia un motiv în plus de a nu apăsa pe buton. Asta nu înseamnă un lucru destabilizator, domnule. Înseamnă doar o judecată sănătoasă. Doar ceva în plus pentru a-ți proteja propria conștiință.

— Vorbești ca președintele tău, spuse Narmonov, zîmbind.

— Exact, îi ripostă Ryan.

— Mi-ajunge și-așa că trebuie să discut în contradictoriu cu un american. N-am de gînd să o mai fac și cu altul. Ce veți face cu Gherasimov? întrebă Secretarul General.

— Problema va fi tratată cu multă discreție, din motive mai mult decît evidente, spuse Jack, sperînd că avea dreptate.

— Imaginea guvernului meu ar avea foarte mult de suferit dacă s-ar afla că a fugit. Sugerez să se spună că a murit într-un accident de avion...

— Dacă-mi permiteți, am să transmit această sugestie guvernului meu. Putem, de asemenea, să nu dăm publicității nici numele lui Filitov. Genul acesta de reclamă nu ne aduce nici un cîștig. N-ar face decît să complice lucrurile pentru țările noastre. Și noi și voi vrem ca tratatul de înarmare să progreseze — înseamnă atîția bani economisiți pentru ambele părți.

— Nu chiar atît de mult, spuse Narmonov. Cîteva procente din bugetul de apărare, pentru fiecare parte.

— La noi în guvern circulă o vorbă, domnule. Un miliard de ici, un miliard de colo, și în scurt timp ai strîns ceva bani, spuse Jack, făcîndu-l să rîdă pe Narmonov. Pot să vă pun o întrebare, domnule?

— Te rog.

— Dumneavoastră ce veți face cu acești bani? Ar cam trebui, de fapt, să-mi dau seama.

— Atunci, poate că îmi oferi și niște sugestii. Ce te face să crezi că eu știu răspunsul? întrebă Narmonov.

Se ridică, iar Ryan îi urmă exemplul.

— Te duci înapoi la ambasadă. Spune-le alor tăi că e mai bine pentru ambele părți dacă treaba asta nu devine niciodată publică.

O jumătate de oră mai tîrziu, Ryan era lăsat la ușa principală a ambasadei. Întîi îl văzu pe sergent. Apoi pe Candela.

Avionul VC-137 aterizează la Shannon cu zece minute întîrziere, din cauza vîntului frontal de deasupra Mării Nordului. Șeful echipajului împreună cu un alt sergent îi îndrumară pe pasageri spre ușa din față, iar după ce toți călătorii părăsiră aeronava se întoarseră și deschiseră ușa din spate. În timp ce la terminalul principal blițurile aparatelor de fotografiat lucrau din plin, spre coada Boeingului fu deplasată o scară pe care coborîră patru bărbați purtînd canadienele specifice sergenților din Aviația Militară a SUA. Se suiră într-o mașină, fiind duși într-un capăt îndepărtat al terminalului, unde se urcară într-un alt avion aparținînd diviziei 89 de aeropurtate militare, un VC-20A, varianta pentru armată a avionului cu reacție Gulfstream-III.

— Salut, Misa, îl întîmpină Mary Pat Foley la ușă, conducîndu-l apoi în față.

Nu-l mai sărutase niciodată, dar o făcu acum.

— Avem mîncare și băutură, pentru un alt drum cu avionul spre casă. Vino, Misa.

Îl luă de braț și îl conduse spre scaunul lui.

La un metru distanță, Robert Ritter îl salută pe Gherasimov.

— Familia mea? întrebă cel din urmă.

— E în siguranță. Vor ajunge la Washington peste două zile. În clipa de față, se află la bordul unei nave aparținînd Marinei SUA, în apele internaționale.

— Ar trebui poate să vă mulțumesc?

— Așteptăm din partea ta să cooperezi.

— Ați fost foarte norocoși, remarcă Ghrasimov.

— Da, recunoscu Ritter, așa e.

A doua zi, mașina ambasadei îl conduse pe Ryan la Șeremetievo, pentru a lua zborul Pan Am 727 spre Frankfurt. Îi procurară un bilet la categoria turist, dar Ryan reuși să-l schimbe pentru clasa I. La trei ore după aceea, se sui

într-un alt 747, tot Pan Am, spre Dulles. Dormi aproape pe tot parcursul călătoriei.

Bondarenko inspecta carnagiul. Afganii lăsaseră în urmă patruzeci și șapte de cadavre, dar se vedea limpede că numărul morților era mult mai mare. De la instalația de lasere nu scăpaseră cu viață decît doi. Toate atelierele mecanice erau distruse, la fel ca și teatrul și locuințele burlacilor. Spitalul era aproape intact, dar plin de răniți. Din fericire, reușise să le salveze pe aproape toate rudele lor. Cei patru generali veniți la fața locului îl lăudaseră pentru faptele lui eroice, promițîndu-i medalii și avansări, dar el își primise deja singura recompensă care conta de fapt. O dată cu sosirea forțelor de întărire, constatase că oamenii lui erau în siguranță. Acum stătea și privea de pe acoperișul blocului de apartamente.

— E multă treabă de făcut, remarcă un glas.

Colonelul, care avea să fie avansat curînd la gradul de general, se întoarse.

— Morozov. Ne-au mai rămas două lasere. Putem reclădi atelierele și laboratoarele. Un an, poate optsprezece luni.

— Cam așa, spuse tînărul inginer. Noile oglinzi și echipamentul pentru comanda lor computerizată vor dura cel puțin cît ați spus. Tovarășe colonel, oamenii m-au rugat să...

— Asta e munca mea, tovarășe inginer, și apoi nu uita că trebuia să-mi salvez și eu pielea, nu crezi? Așa ceva nu se va mai întîmpla niciodată. De acum încolo, vom avea aici un batalion de infanterie motorizată, de la un regiment de pază. Am avut deja grijă de asta. Pînă la vară, instalația asta va deveni la fel de sigură și apărată ca oricare loc din Uniunea Sovietică.

— Sigură și apărată? Ce vreți să spuneți, tovarășe colonel?

— Asta e noua mea funcție. Și a dumitale, spuse Bondarenko. Ai uitat?

EPILOG

Probleme comune

Ortiz nu rămase surprins, văzîndu-l pe maior singur. Raportul asupra luptei dură o oră și din nou ofițerul CIA primi cîteva rucsacuri cu echipamente. Trupa de luptători a Săgetătorului izbutise să scape, iar din cei aproape două sute, care plecaseră din tabăra de refugiați, mai puțin de cincizeci reușiseră să se întoarcă în această primă zi de primăvară. Maiorul se apucă imediat de treabă, luînd legătura cu alte trupe, iar prestigiul misiunii îndeplinite de grupul lui îi dădu posibilitatea de a trata de la egal la egal cu căpetenii mult mai vîrstnice și mai puternice decît el. După o săptămînă își acoperise pierderile, primind noi războinici zeloși, iar angajamentul pe care Săgetătorul îl făcuse cu Ortiz rămase în vigoare.

— Pleci deja înapoi? îl întrebă ofițerul CIA pe noul lider.

— Desigur. Acum am început să învingem, spuse maiorul, neînțelegînd nici el cum de era atît de încrezător.

La lăsarea serii, Ortiz asistă la plecarea lor — un singur șir de războinici scunzi, dar feroce, conduși acum de un soldat cu experiență. Nădăjduia că această schimbare avea să dea roade.

Gherasimov și Filitov nu se mai văzură niciodată. Ședințele de culegere a informațiilor durară săptămîni

întregi, desfășurîndu-de în locuri diferite. Filitov fu dus la Camp Peary, în Virginia, unde cunoscu un maior cu ochelari din armata SUA, căruia îi povesti tot ce-și amintea din performanțele sovietice în materie de putere a laserelor. Bătrînului i se părea ciudat cum băiatul acela putea fi atît de entuziasmat de niște lucruri pe care el le memorase, fără să le înțeleagă niciodată pe deplin.

Urmară explicațiile de rutină ale celei de-a doua cariere pe care o îmbrățișase, desfășurată în paralel cu prima. Ofițeri operativi de vîrste diferite îl vizitară, invitîndu-l la mese și la plimbări, precum și la partide de băut, ultimele îngrijorîndu-i mult pe medici, care însă nu aveau posibilitatea de a-i opri pe Cardinal de la acest obicei. Locuința lui era bine păzită, ba chiar înțesată de microfoane. Cei care îl ascultau erau surprinși de faptul că vorbea în somn.

Un ofițer CIA care mai avea șase luni pînă la pensionare lăsă din mînă ziarul local pe care îl citea, cînd vorbitul în somn se repetă. Zîmbi auzind zgomotul din căști și renunță să mai citească articolul despre vizita președintelui la Moscova. *Un bătrîn trist și singur*, își zise el, ascultînd. *Majoritatea prietenilor lui au murit și nu-i mai vede decît în somn. Oare din acest motiv a început să lucreze pentru noi?* Murmuratul încetă, iar în încăperea de alături cel care avea grijă de Cardinal se întoarse la ziarul lui.

— Tovarășe căpitan, spuse Romanov.

— Da, caporal?

Niciodată nu i se păruse vreun vis atît de real, constată Mișa. O clipă mai tîrziu înțelese de ce.

Își petreceau miniluna de miere sub protecția ofițerilor de la siguranță, lucru valabil pentru toate cele patru zile — Al și Candi nevrînd să lipsească mai mult de la serviciu. Cînd auzi telefonul sunînd, maiorul Gregory ridică receptorul.

— Mda — adică, da, domnule, îl auzi Candi spunînd.

Un oftat. Apoi o mișcare din cap, pe întuneric.

— Nici măcar un loc de trimis flori, nu-i așa? Candi și cu mine putem — Aha... Înțeleg. Mulțumesc că m-ați sunat, domnule general.

Îl auzi punînd receptorul în furcă, cu un alt suspin adînc.

— Candi, dormi?

— Nu.

— Pe primul nostru copil o să-l cheme Mike.

Postul de atașat militar, pe care generalul-locotenent Grigori Dalmatov îl deținea la Ambasada Sovietică din Washington, comporta o serie de îndatoriri formale, ce contrastau cu misiunea sa primară — culegerea de informații secrete. Nu-i prea conveni cînd primi un telefon de la Pentagon, prin care era rugat să vină cu mașina la cartierul general militar american — și, spre marea lui mirare, în uniformă. Mașina îl lăsă la intrarea a doua, iar un tînăr căpitan de la trupele de parașutiști îl escortă înăuntru, apoi în biroul generalului Ben Crofter, șeful statului-major al armatei Statelor Unite.

— Poate aflu și eu ce se întîmplă?

— Ceva ce ne-am gîndit că trebuie să vezi, Grigori, îi răspunse Crofter criptic.

Traversară clădirea pînă la poligonul de elicoptere al Pentagonului, unde, spre mirarea lui Dalmatov, se suiră într-un elicopter din flota prezidențială. Aparatul Sikorski decolă imediat, îndreptîndu-se în direcția nord-vest, spre colinele din Maryland. După douăzeci de minute, elicopterul începu să coboare. Dalmatov rămase din nou surprins. Elicopterul ateriză la Camp David. Un membru al forțelor de infanterie, îmbrăcat în uniformă albastră, îi salută jos lîngă scări, escortîndu-i apoi în mijlocul copacilor. După cîteva minute ajunseră pe un teren liber. Dalmatov nu știuse de pădurea de mesteceni de aici, cam de o jumătate de pogon, iar luminișul era aproape de vîrful dealului, de unde se putea contempla priveliștea minunată a ținutului înconjurător.

Văzu o groapă dreptunghiulară în pămînt, cu o adîncime de un metru optzeci. I se păru ciudat să nu vadă nici o piatră de mormînt, cu atît mai mult cu cît pămîntul fusese scos cu grijă și pus deoparte pentru a fi așezat la loc.

De jur împrejur, la liziera copacilor, Dalmatov zări și alți infanteriști marini. Aceștia purtau haine de camuflaj și pistoale la centură. În fine, n-avea de ce să se mire că secu-

ritatea era foarte severă aici, generalului rus părîndu-i-se chiar liniștitor că, în sfîrșit, după o oră de surprize de tot felul, se întîmpla și ceva ce nu i se părea deplasat.

Apăru mai întîi un jeep. Doi infanteriști — de data asta în uniforme albastre — coborîră și montară un postament prefabricat în jurul gropii. Constatînd că nu le luase decît trei minute, cu ochii pe ceas, generalul ajunse la concluzia că, probabil, exersaseră mișcările în prealabil. Apoi, dintre copaci apăru un camion de aproape o tonă, urmat de alte jeepuri. Pe platforma camionului, în spate, se afla un coșciug din stejar lustruit. Camionul înaintă pînă la cîțiva metri de groapă și se opri. Se strînse o gardă de onoare.

— Aș putea să știu și eu de ce m-ați adus aici? întrebă Dalmatov, nemaiputîndu-se abține.

— Ai pornit de la tancuri, nu?

— Da, domnule general Crofter, ca și dumneata.

— Ei bine, atunci de-aia ești aici.

Cei șase bărbați din garda de onoare așezară coșciugul pe postament. Sergentul aflat la comandă ridică încet capacul. Crofter se apropie. Lui Dalmatov i se tăie răsuflarea, văzînd cine era înăuntru.

— Misa.

— Cred că l-ai cunoscut, spuse o altă voce.

Dalmatov se răsuci pe loc.

— Dumneata ești Ryan.

Mai erau și alții acolo — Ritter de la CIA, generalul Parks și o pereche tînără, cam la treizeci de ani. Soția părea însărcinată, deși abia în primele luni. Plîngea tăcut în adierea blîndă de primăvară.

— Da, domnule.

Rusul arătă spre sicriu.

— Unde... cum ați...

— Tocmai am venit cu avionul de la Moscova. Secretarul General a avut amabilitatea să-mi dea uniforma și decorațiile colonelului. A spus că... a spus că, în cazul acestui om, preferă să-și amintească de motivele pentru care a primit aceste trei stele aurii. Sper să le comunici conaționalilor dumitale că acest bărbat, colonelul Mihail

Semionovici Filitov, de trei ori erou al Uniunii Sovietice, a murit liniștit, în somn.

Dalmatov se făcu roșu la față.

— Și-a trădat țara. Nu permit să...

— Domnule general, spuse Ryan cu asprime, să-ți fie clar că Secretarul General nu este de acord cu această atitudine. Omul acesta e un erou mai mare decît îți închipui dumneata, pentru ambele noastre țări. Spune-mi, domnule general, în cîte bătălii ai luptat? De cîte ori ai fost rănit pentru patria dumitale? Cum poți să spui că acest bărbat a fost un trădător? În orice caz...

Ryan făcu un gest spre sergent, care închise sicriul. După aceea un alt infanterist drapă steagul sovietic peste el. O trupă de pușcași luă poziție la capătul mormîntului. Ryan scoase o hîrtie din buzunar și dădu citire faptelor pentru care Misa fusese citat ca soldat brav în luptă. Pușcașii traseră mai multe salve în aer. Un trompetist intonă semnalul funeraliilor militare.

Dalmatov luă poziție de drepți, salutînd. Ryan regretă că această ceremonie trebuia să se desfășoare în secret, dar simplitatea înmormîntării conferea și mai multă demnitate solemnității, așa cum se cuvenea de altfel.

— De ce aici? întrebă Dalmatov, cînd se termină.

— Aș fi preferat la Arlington, dar există riscul de a atrage atenția. Exact dincolo de aceste dealuri se află cîmpul de luptă Antietam. În cea mai sîngeroasă zi a Războiului Civil, forțele unionale au respins prima invazie a lui Lee în Nord, după o luptă crîncenă. Mi s-a părut locul potrivit, spuse Ryan. Cînd mormîntul unui erou trebuie să rămînă nemarcat, e bine măcar să fie aproape de locul unde au căzut camarazii lui.

— Camarazi?

— Într-un fel sau altul, cu toții luptăm pentru lucrurile în care credem. Oare asta nu înseamnă că avem probleme comune pe acest pămînt? întrebă Jack, pornind spre mașină și lăsîndu-l pe Dalmatov să se gîndească la aceste cuvinte.

De același autor,
la Editura RAO a apărut:

Jocuri de putere

Pe o planetă zdruncinată de convulsii, o crimă în plus nu mai miră pe nimeni. Chiar dacă ipotetica victimă e un important analist din cadrul CIA, împins în vîltoarea unor evenimente cu deznodămînt greu previzibil de o decizie luată cu ani în urmă: salvarea unor personalități politice de prim-rang, a căror ucidere fusese comandată de un lider al terorismului internațional. Cînd însă degetul ce apasă pe trăgaci e tocmit de o facțiune ultrastîngistă din IRA, violența nu cunoaște limite și nu necesită explicații.

În curs de apariție:

Datorie de onoare

Saipan este una din insulele Pacificului unde aparent nu se poate face decît plajă și turism. Prezența pe teritoriul ei a unui potent om de afaceri japonez, declanșarea unor manevre navale în Oceanul Indian, nu departe de Sri Lanka și introducerea în Statele Unite a unui nou tip de computer sînt doar în primă instanță întîmplări disparate. Ele încep să se lege și să evolueze spre un deznodămînt de coșmar, într-o perioadă cînd alianțele se restructurează, adversarii de ieri se asociază nonșalant, iar noua ordine mondială se transformă din concept în amenințare. Jack Ryan, agentul CIA pus să facă lumină în dedesubturile acestei afaceri, se vede nevoit să apeleze nu doar la doi secunzi, John Clark și Domingo Chavez, ci și la metode absente din toate regulamentele de ordine interioară.

RAO INTERNATIONAL PUBLISHING COMPANY S.A.

COLECȚIA „RAO CLASIC"

Jane AUSTEN	• *Rațiune și simțire*
Honoré de BALZAC	• *Iluzii pierdute*
Emily BRONTË	• *La răscruce de vînturi*
Daniel DEFOE	• *Moll Flanders*
F.M. DOSTOIEVSKI	• *Crimă și pedeapsă*
	• *Demonii*
Gustave FLAUBERT	• *Doamna Bovary*
N.V. GOGOL	• *Suflete moarte*
I.A. GONCEAROV	• *Oblomov*
Thomas HARDY	• *Departe de lumea dezlănțuită*
Nathaniel HAWTHORNE	• *Litera stacojie*
I.S. TURGHENIEV	• *Un cuib de nobili*

COLECȚIA „OPERE XX"

Albert CAMUS	• *Primul om*
	• *Străinul, Ciuma, Căderea, Exilul și împărăția*
Gabriel GARCÍA MÁRQUEZ	• *Un veac de singurătate*
	• *Generalul în labirintul său*
André GIDE	• *Falsificatorii de bani*
Hermann HESSE	• *Jocul cu mărgele de sticlă*
	• *Narcis și Gură-de-Aur*
James JOYCE	• *Oameni din Dublin*
Franz KAFKA	• *Procesul*
	• *America*
	• *Castelul*
	• *Opera antumă*
André MALRAUX	• *Condiția umană*
	• *Antimemorii I — Oglinda limburilor*
	• *Antimemorii II — Frînghia și șoarecii*
	• *Cuceritorii, Calea regală*
Antoine de SAINT-EXUPÉRY	• *Citadela*
Virginia WOOLF	• *Între acte*
	• *Anii*

COLECȚIA „RAO CONTEMPORAN"

Don DeLILLO	• *Mao II*
Dominique FERNANDEZ	• *Îngerul destinului*

SUCCESE INTERNAȚIONALE

Ted ALLBEURY	• *Arată-mi un erou*
	• *Oglinzi*
	• *De o parte și de alta a frontierei*
Joseph AMIEL	• *Dovada*
Jeffrey ARCHER	• *Primul între egali*
	• *Hoți de onoare*
Noel BARBER	• *Plîns și rîs*
Cathy CASH-SPELLMAN	• *Binecuvîntat fie copilul*
Tom CLANCY	• *Jocuri de putere*
Nelson DeMILLE	• *Odiseea lui Talbot*
	• *Coasta de aur*
	• *Catedrala*
	• *Spencerville*